

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATERINA ST CLAIR

@Çeviri Kitaplar

THE ORDER

KINGDOM OF FALLEN ASH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Düzen

Düşmüş Kül Krallığı

Katerina St Clair

Telif Hakkı © 2023 Katerina St Clair'e aittir

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasalarının izin verdiği durumlar haricinde, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

İçindekiler

Adanmışlık

Önsöz

1. Bölüm 1

2. Bölüm 2

3. Bölüm 3

4. Bölüm 4

5. Bölüm 5

6. Bölüm 6

7. Bölüm 7

8. Bölüm 8

9. Bölüm 9

10. Bölüm 10

11. Bölüm 11

12. Bölüm 12

13. Bölüm 13

14. Bölüm 14
15. Bölüm 15
16. Bölüm 16
17. Bölüm 17
18. Bölüm 18
19. Bölüm 19
20. Bölüm 20
21. Bölüm 21
22. Bölüm 22
23. Bölüm 23
24. Bölüm 24
25. Bölüm 25
26. Bölüm 26
27. Bölüm 27
28. Bölüm 28
29. Bölüm 29
30. Bölüm 30
31. Bölüm 31
32. Bölüm 32
33. Bölüm 33
34. Bölüm 34
35. Bölüm 35
36. Bölüm 36
37. Bölüm 37
38. Bölüm 38
39. Bölüm 39
40. Bölüm 40

41. Bölüm 41

42. Bölüm 42

43. Bölüm 43

44. Bölüm 44

45. Bölüm 45

46. Bölüm 46

47. Bölüm 47

48. Bölüm 48

49. Bölüm 49

50. Bölüm 50

51. Bölüm 51

52. Bölüm 52

53. Bölüm 53

54. Bölüm 54

55. Bölüm 55

56. Bölüm 56

57. Bölüm 57

58. Bölüm 58

59. Bölüm 59

60. Bölüm 60

61. Bölüm 61

62. Bölüm 62

Teşekkürler

Yazar Hakkında

Tam Sayfa Görüntü

Gerçek kaçışı kağıttaki kelimelerle sınırlı olanlara

Önsöz

Katiana

Tıbbi bölümün soluk renkleri, dayanılmaz bir uyum içinde mükemmel bir şekilde harmanlanıyor. Etrafımdaki alan daha da küçülüyor, sanki saatin akrebi her çekişinde duvarlar birbirine yaklaşıyor. İhraç sınavları hiçbir zaman dört gözle beklediğim bir şey olmadı. Bazen, takvimi kapatıp sınavın çoktan geçmiş gibi davranmak, her mali yılın sonunda nihayet karşılaştığımda işleri kolaylaştırıyor. New Haven'ın tıbbi bölümünün başkanlığını kabul ettiğimde üstlendiğim birçok sorumluluktan sadece biri bu.

İdari işlemlere başlamak için ne kadar hazırlık yapsam da sınav tarihinin yaklaşmasını izlemek hiç kolay olmuyor.

Topuğum serin fayans zemine hızla çarpıyor. Çıkardığı ses duvardan yansıyor, ancak arkamdaki makinelerin vızıldayarak hayat dolu sesi tarafından bastırılıyor. Başımı örtmemek ve boğazıma yapışan bu cehennem çukuruna gömmek zor. Başlangıçta, serin bir sabah, bu kadar kalın bir giysi giymek iyi bir fikir gibi gelmişti. Şimdi ise her bir parçası tenimde kaşınıyor. Kalın kumaşı karnımdaki şişkinliğe sürtünüyor ve ancak şimdi alışmaya başladığım bir özelliğimi daha da belirginleştiriyor.

Ellerimi karnımın pürüzsüz yüzeyinde yavaşça gezdiriyorum, parmaklarımla göbek deliğime her basışımda, küçük tekmelerinin

avucuma çarptığını hissediyorum. Hafif bir yaşam belirtisi karşısında ağzım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Kimse sizi, bir kez yarattığınızda kazanacağınız hayata hayranlığa hazırlamaz. Uymayı seçtiğim ahlak kuralları artık sadece beni ilgilendirmiyor. Belki de bu yüzden Sürgünleri yönetmeye devam ediyorum. Bir şekilde, onun ve Kaiden için daha iyi bir hayat yaratmaya katkıda bulunduğumu hissediyorum.

Bilgisayarımın ekranından uzaklaşıyorum, kıpkırmızı yanaklarım alev alev yanıyor. Her çocuğun profiline bakarak geçirdiğim, zihnimi uyuşturan sayısız dakika, zamanın çok daha yavaş geçmesine neden oluyor. Elimi bilgisayarın yüzeyinde gezdirip yaydığı sıcaklığın üşüyen ellerimi ısıtmasına izin veriyorum. Günün sondan bir önceki profili ekranda beliriyor. Sessiz bekleyişim sonunda sona eriyor. Üç hızlı tıklamayla dosya açılıyor ve dört yaşındaki çocuğun hayat hikayesi, New Haven'daki binlerce fotoğraf havuzunda sadece bir rakamış gibi önüme seriliyor.

Çocuğun yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyen sarı bukleleri var. Gözleri okyanus kadar mavi. Kızarık pembe yanakları güzel gülümsemesini aydınlatırken kameraya bakıyor. Cildinde hiçbir kusur yok. Vücudunun her bir parçası kusursuz. Ebeveynlerinin doğumundan önce genetik yapısını önceden belirlemiş olmasına şaşırmam. Annesinin kahverengi saçları ve babasının kahverengi gözleri göz önüne alındığında, yüz hatları şüphesiz ki kusursuz. Fotoğrafta hepsi birbirlerine mutlulukla sarılıyor. Her biri kendine özgü bir şekilde mükemmelliği yansıtıyor.

Profilini incelerken gözlerim sonunda sınıfına takıldı.

"Dokunulmaz... Figürler." diye fısıldadım kendi kendime, kusursuz ütülenmiş kıyafetlerini ve nasırsız ellerini düşünerek.

Arkamdaki kameraya bakıyorum, yavaşça yanıp sönen kırmızı ışıkla odaya bakıyor. Rahatlamak için parmaklarım masama vuruyor. Neyse ki mikrofonlar alaycı sözümü duymadı. Hızlıca tarayarak çocuğun tıbbi bilgilerine bakıyorum. Ekibimin tıbbi birimimizde kaydettiği ilerlemelerden sonra, Dokunulmazlar'ın hiçbir çocuğu herhangi bir sağlık krizi yaşamaz.

Yaklaşık üç yıl önce, Yargı Günleri görevlerimin bana artık sağlayamayacağı becerilerimi güçlendirmek için staj yaparken, kendimi laboratuvarında olabildiğince çok uykusuz geceye zorlamıştım.

En geleneksel bitkilerimizden bazılarının, genellikle önemsemediğimiz bazılarının, bir zamanlar düşündüğümüzden çok daha önemli bir şey için kullanılabileceği teorisini ileri sürüyordum.

Başlangıçta oluşturduğum çözüm sadece enfeksiyonu hafifletebiliyordu. Şimdi ise büyük yırtıkları iz bırakmadan onarabiliyor. Her yıl orijinal formüle eklemeler yaparak, sektörümüzdeki Dokunulmazlar için ürünün çok yönlülüğünü artırıyoruz.

Bazen keşke her derde deva ilacı hiç icat etmeseydim diyorum, böylece toplumun bizim tarafıyla ilgili işim daha da zorlaşırdı.

Kaydırmaya devam ediyorum, gözlerim kızın ismine takılıyor.

"Lily Evermoore," diyorum büyük ekrana dokunarak.

Taburemin tekerleklerini yerde kaydırmak için bacaklarımı tekmelerken, ellerim test alanının çoğunu kaplayan, kusursuzca etiketlenmiş dolapta geziniyor. En yakın çekmeceyi açıp, ellerimin paketinden yeni bir nöro çipi çıkarmasına izin veriyorum. Bölgemizin amblemi, küçük bez paketin önünü lekeliyor. Temiz eldivenlerimi giyip, her yeni bir çifti çıkardığımda burnuma dolan o keskin lateks kokusundan kaçınmak için başımı çeviriyorum. Midemde hafif bir bulantı yükseliyor.

Elimden gelenin en iyisini yaparak, en çok nefret ettiğim kokudan asla kaçamayacağım bir yere, en istenmeyen hamilelik nefretimi bastırıyorum.

"Biliyorum Angel. Nefret ettiğini biliyorum," diye fısıldadım, karnımı ovuşturarak. Ağzımdan sığ nefesler alarak, sterilize edilmiş bir neşter ve birkaç bandaj alıp, tıbbi tepsimin yüzeyine düz bir şekilde yerleştirdim.

Gözlerim hastanın sandalyesinin üzerine asılmış küçük maskeye kayıyor. Zehirli Holloway Gazı bidonu sandalyenin arkasında duruyor. O maskeyi birinin ağzında beş saniye tutunca, sanki hiç hayat yokmuş gibi, hepsi yok oluyor.

Halkım için yarattığım birden fazla şeyden pişmanlık duyabilirim.

"Bayan Blackburn?" Hemşirelerden biri sessizce "Bayan Blackburn?" diye sordu. Başımı ilaç tepsisinden çekip boş düşüncelerimi bir kenara bıraktıktan sonra nihayet duvara asılı saate

baktım. Lily'nin profilini açtığmdan beri sadece on beş dakika geçmişti.

"Sadece senden onay bekliyoruz. Annem ve babam, babamın "yeni yerini" ailesiyle kutlamak için eve gitmek için sabırsızlanıyorlar." Hemşire, parmaklarını tırnak işareti yapar gibi kaldırarak konuşuyor.

Onu tanımıyorum. Rozeti yeni bir plastik kaplamayla cilalanmış. Muhtemelen Kıyamet Günü'nden sonra buraya yerleştirilmiş birinci sınıf öğrencisi. Yirmi bir yaşından büyük olamaz. Tıpkı çocuk gibi, teni belli bir mükemmellik yayıyor ama aynı zamanda tam bir bireysellik eksikliği de taşıyor; daha doğmadan önce konulan kuralları kontrol edebilmesi mümkün değil.

İlk ve tek Büyük Savaş'tan sonra gökyüzü aylarca külle kaplıydı. Kurucularımızın, geriye kalanlardan sonra toplumumuzu yeniden inşa etmesinin ne kadar uzun sürdüğünü öğrenince kimsenin şaşırıldığını söyleyemem.

Yoksa geriye kim kaldı demeliyim?

İnsanlar her zaman saftı; hatta bazıları "Sanctum" dediğimiz hükümet devralmadan önce gerçek barışı bulamadıklarını bile söyleyebilirdi. Kadınlar kısır kalmış, sayısız erkek de kısır kalmıştı. Bildiğimiz haliyle insan ırkının sonu sadece birkaç ay uzaktaydı. Küller çöktükten birkaç ay sonra, hayatta kalan birkaç kişi, eskiden Kuzey Amerika dediğimiz Pasifik Kuzeybatısı'nda güvenli bir alan yarattı. İnsan ırkının genetik yapısı, insanın çatışmayı şiddetle giderme bencil ihtiyacı tarafından sonsuza dek değiştirilmişti.

Koşuşlar ortaya çıkmadan önce neredeyse otuz yıl boyunca sayısız ölüm ve zorlu doğumlar yaşandı. Toplum, hükümetimizin sağladığı teknolojik gelişmeler sayesinde baştan aşağı yeniden inşa edildi. New Haven'ın duvarları yükseldikten kısa bir süre sonra genetik testler başladı. Lekeler yok oldu. Bireysellik ortadan kalktı. Hastalıklar rahimde yok oldu. İlahi yeniliklerin yeni bir çağı, nükleer serpintiden etkilenmeyen ilk nesil çocukları yarattı. Kısa bir süre sonra, barışı sağlamak için nörostimülasyon çiplerine yönelmeden önce Büyük Bölünme'yi uyguladık. İnsan ırkının nasıl hayatta kalacağına dair kaos, panik ve korku vardı.

Birçok bakımdan, bu yüzden Sürgünleri gerçekleştiriyoruz.

Çıkarma testleri olmadan, toplumumuz içinde hepimizi güvende tutmak için gereken birlik ve düzene uyum sağlayamayanlar, bu toplumun erdemlerini korumak için yaptığımız her şeyi tehdit edeceklerdir.

Bir tanesi bile aradan sıyrılrsa, etrafımızdaki mükemmel huzur da sarsılır.

En azından ben kendime öyle söylüyorum.

"İçeri gönder," diye ısrar ediyorum sonunda elimi hafifçe sallayarak. Hemşire geri çekilmeden önce başını sallıyor. Kahverengi saçları uzun atkuyruğunda sallanırken, yanından geçen bir doktora bembeyaz dişlerini gösteriyor.

Parmaklarım göz kapaklarımda geziniyor, ışıldayan ekranın gözlerime getirdiği acıyı itiyorum. Midem bir kez daha sızlıyor. Hastalıklı düşüncelerim yavaş yavaş azalırken, yüzümü bir gülümseme kaplıyor.

"İki test daha, küçüğüm, artık eve gidebiliriz," diye fısıldadım ve çocuğun puan kartını açtım.

İmlecim, bütün gün tıkladığım sonucun üzerinde dolaşıyor. Son iki puan kartını "Temizlendi" sonucuyla işaretleyip buradan çıkmak hiç bu kadar cazip gelmemişti. Yılda bir kez bize test yaptırıyorlar ve yılda bir kez de saatlerce aynı sonuçlarla karşılaşıyoruz. Temizlendikten sonra Temizlendi kapıdan içeri giriyor ve her test giderek daha anlamsız görünüyor.

Kıyamet Günü'nde bu kadar genç yaşta böylesine önemli bir rol almanın her zaman bir onur olduğunu düşünmüşümdür. Bazen iş o kadar kolay görünüyor ki, neden seçildiğimi sorguluyorum.

Kapı üç kez çalındı. Güzel hemşire, sadece birkaç dakika sonra kapıyı ardına kadar açtı. Parlak mavi bir çift göz, kahverengi gözlerimle buluştu ve beni oturduğum yerden kaldırdı. Bacaklarım jöle gibiydi, üzerlerinde geçirdiğim dakikalardan sonra kan sonunda onlara hücum etti. Cansız ifademi bir gülümsemeye dönüştürdüm. Ellerim laboratuvar önlüğümün ceplerindeydi. Parlak beyaz LED ışıklar alanı aydınlatıyordu. Lily, yanında bir oyuncak ayı tutuyordu. Hemşire, onu küçük itmelerle odanın içine doğru itiyordu. Bakışlarının devasa sandalyeye sabitlendiğini ve sonra devasa

karnıma indiğini gördüm. Küçük gözlerinin kısıldığını gördüm. Onun yaşındaki bir çocuk için her şey bir anda çok fazlaydı.

"Merhaba Lily, ben Doktor Blackburn. Bugün hemşireyle birlikte çipinizin takılmasını ve testini yapacağım..." Kadının adını bilmediğim için utanarak susuyorum.

"Amy," diyor kadın güven verici bir tonla. Parmakları rozetiyle oynuyor, bacağı titriyor. Kıyafetleri, hiç giyilmemiş gibi kusursuz bir şekilde ütülenmiş. Endişeleri, yağmur olduğundan aşağı akıp gidiyor. Tahmin etmem gerekirse, New Haven'daki sağlık birimlerine ilk kez geliyordu.

"Hemşire Amy," diye tekrarladım. Küçük kızın gözleri dikkatle kısıldı.

"Işıklar seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum, Amy'ye kapıyı kapatmasını işaret ederek. Yavaşça başını sallayıp ışıkları kısmam için beni teşvik etti. Gölgeler odaya yayıldı. Gözleri sonunda tamamen açıldı. Lily'nin bedeni hafifçe gevşedi. Büyük sandalyeye yaklaştı, yanında getirdiği oyuncak ayıyı koltuğa fırlatırken, bir sonraki hamlesinin ne olacağı konusunda bana güvence vermek için arkasına baktı.

"Binebilirsin," diye ısrar ediyorum. Lily kendini koltuğa atmak için çabalyor. Ellerim uzanmış, içgüdüsel olarak ona yardım etmek için hareket ediyor.

"Yapabilirim," diyor Lily derin bir nefes alarak, yüzünde kararlı bir ifade beliriyor. Birkaç saniye sonra sandalyeye tamamen oturuyor. Ayıcığı koluyla yan tarafı arasında duruyor, elleriyle rahatlatmak için ovuyor.

"Ee, Lily, hangi sınıftasın?" diye soruyorum. Amy arkamdan geliyor. Varlığı bir gölge gibi. Çoğu birinci sınıf tıp asistanı gibi, o da aklında tutabildiği her bilgiyi saklıyor. Kulağımın arkasını işaret ederek ona steril bir mendil uzatıyorum.

"Hâlâ ön seçimlerdeyim," diye yanıtlıyor Lily tiz sesiyle. Başını, Amy'nin sağ kulağının arkasındaki sıyrığından uzaklaştırıyor. Çocuğun yüzündeki tereddüt çizgisini görüyorum. Vücudunu hemşireden olabildiğince uzaklaştırıyor.

Eldivenli elimle sandalyeme yaslanıp mendile doğru yuvarlanıyorum ve ardından mendili Amy'nin elinden alıyorum. Nazikçe Lily'nin

saçlarını okşayarak onu sakinleştiriyorum. Yavaşça dokunuşumla rahatlıyor ve cildini hızla sterilize edebiliyorum.

"Bunu daha önce yaptığını varsayıyorum?" diye şakayla soruyor Amy.

"Bir veya iki kez."

"Tepsiyi alabilir misin?" diye sordum. Amy başını sallayıp gümüş alet tepsiye doğru ilerledi. Elleri küçük nöro çipi kavradı ve avucunda dengeledi. Test malzemeleriyle dolu arabayı devirdi, gıcırdayan tekerlekleri dönüyordu. Lily'nin gözleri hareketleri gerçek bir merakla izliyordu.

"Annemle babamınki gibi bir çip mi bu?" diye soruyor Lily belli bir hevesle. Bazen bazılarının çiplerinin istikrarına ne kadar heyecanlanabildiğini unutuyorum. Her zaman kuralların olacağını bilmek güzel. Artık uykusuz geceler yok, acı yok. Çipler en coşkulu zihni bile saniyeler içinde en sakin zihinlerden birine dönüştürebilir. Vücudunuzun en iyi durumda olup olmadığını hiç merak etmeden geçirdiğiniz bir ömür düşünün.

Çiplerle garanti.

Cevap verirken elimi kulağımın arkasındaki yara izine sürüyorum.

"Hepimizde var, senin gibi dört yaşındaki her çocuk gelip patates kızartmasını alabilir. Ancak hepsinin seninki kadar güzel bukleleri yok," diye fısıldadım sessizce, yanağını hafifçe çimdikleyerek.

Kahkahaları, karanlık gökyüzündeki bir yıldız gibi çorak alanı aydınlatıyor. Amy bile gülümsüyor. Çipi elime alıp, Lily'nin dikkatini ellerimden uzak tutarak küçük kesi bıçağına uzanıyorum.

"Karnın neden bu kadar büyük?" diye soruyor Lily. Kulağının arkasına hafifçe vururken gözleri gövdeme odaklanıyor. Cildine uyguladığım baskıya tepki vermiyor. Mendilin uyuşturma etkisi çoktan etkisini göstermiş.

New Haven'daki çoğu insanın kilo eksikliğini görmezden gelmek kolaydır. Gıda düzenlemeleri kilo almayı imkânsız hale getirdi. Hamileyken bile porsiyonlarım sadece birkaç cüzi karbonhidrat artışıyla büyüdü. Bu güzel düzenlemenin sorumlusu eski toplumun obezite ve sağlık sorunlarıdır.

"Hamileyim. Kızım içeride," diyorum, ince bıçağı kulağının arkasına bastırarak.

Amy, bu görüntü karşısında tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Yavaşça yaklaştım ve çipin içciklerinin kesiğe nasıl sızdığını, ışığının donuk beyazdan açık yeşile nasıl dönüştüğünü izledim. Lily'nin avuçları sıkıldı. Burnu sert bir nefes alırken genişledi. Çipin teninin altından kayıp gitmesinin verdiği hisle gözleri tekrar tekrar kırıştı. Kulağının derisinin ardındaki yeşil ışık giderek söndü. Her derde deva ilacımızdan hızla bir doz sıktım ve lezyonun hepimizin paylaştığı yara izine dönüşmesiyle cildinin nasıl kapandığını izledim.

"Bebeğinizin adı ne?" diye soruyor Lily. Eli kulağının arkasına gidiyor, yeni yara izini hissediyor.

"Orman," diyorum tepsideki yeniden düzenleme cihazına bakarak. Çipiyle eşleşmeye çalışırken yanıp sönüyor.

"Belki senden ayrıldığında onunla tanışabilirim," diyor Lily.

Minik elinin karnıma değmesiyle hazırlıksız yakalandım. Şişliğe gülümserken ona kocaman gözlerimle baktım. Forest'ın ayakları dokunuşunun altında tekmeledi. Lily bu hareket karşısında hafifçe kıkırdadı.

Üzerindeki saf masumiyet, tam bir coşku.

"Bunu çok isterim," diyorum Amy'nin sesi netleşiyor.

"Hanımefendi, hazır," diye fısıldıyor Amy. Dikkatimi yeniden düzenleme cihazına odaklıyorum. Yeşil ışığı, Lily'nin çipiyle hafifçe yanıp sönerek senkronize oluyor. Lily ellerini karnımdan çekerken telaşlı görünüyor. Cihazı titrek ellerimle kavıyorum. Yeşil ışığın hafif parıltısına bakarken gözleri kocaman açılmış. Her zamanki gibi, her zamanki komut setini cihaza programlıyorum.

Sözlü ipuçlarıyla ayakta durma

Basit kodu çalıştırmaya başladığımda cihazın ekranı yanıp sönüyor.

"Tamam Lily, hadi beni savun," diye emrettim.

Hiç tereddüt etmeden sandalyeden kayıyor, minik ayakları yere sertçe çarpıyor. Teddy'ye doğru dönüyor, ellerim çoktan şu komutu veriyor.

Ayıcığı sandalyenin üzerinde bırak.

Eli küçük ayıya uzanmaya devam ederken midem bulanıyor. Elleri yumuşak malzemeyi kavrayıp onu minyon bedenine doğru çekiyor. Az önce olanları anlamaya çalışırken boğazım kuruyor.

"Kodu yanlış girmiş olmalıyım," diye fısıldadım, çılgınca kodu tekrar yazarken. Amy'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesi silindi, gözleri hâlâ Lily'ye dikilmişti. Vücudumu meraklı gözlerden uzaklaştırdım, kimsenin cihazı veya içine girilen kodları görmesine izin vermedim. Programı bir kez daha çalıştırdım ve oyuncak ayıyı kodladığım yere koymasını bekledim.

O asla yapmaz.

"Dr. Blackburn, her şey yolunda mı?" diye sordu Amy sessizce.

"Lily, ayıyı sandalyeye geri koy," diye emrettim iri gözlü kıza.

Büyük bir tereddütle geri koyuyor.

"Amy, neşteri al," diye emrediyorum, hemşirenin dikkati sonunda tekrar bana dönüyor. Başını sallayarak küçük bıçağı tutuyor. Bir sonraki kodu girerken Lily'nin elleri titriyor. Tıbbi cihazın soğuk metali avucuma dayanılmaz bir ağırlık gibi bastırıyor. Bir zamanlar saf masumiyetle dolu olan etrafımdaki boşluk artık sadece korkuyla dolu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lily, sesi korku doluydu.

"Amy, programı çalıştır," diye emrettim, hemşirenin kusursuz manikürlü parmaklarının yeniden düzenleme cihazının ekranına bastırmasını izlerken.

Sağ işaretçiyi kes ve eylemi unut. Atma testini sonlandır.

"Lily, sağ işaret parmağını kesmeni ve sonra her şeyi unutmanı istiyorum. Lütfen bunu benim için yapabileceğini söyle," diye fısıldadım bıçağı eline bastırırken. Gözlerindeki şaşkınlık ve korku arasındaki geçiş hiç bu kadar ürkütücü olmamıştı.

Küçük eliyle bıçağı odanın karşısına fırlattı, genç kızın gözlerinde şaşkınlık ve korku dolu bir ifade belirdi; cerrahi alet beyaz fayans zeminde kaydı. Lily oyuncak ayısını tutmak için hareket etti.

Kalp atışlarım hızlandı. İçimde daha önce fark etmediğim bir panikle Amy'ye doğru döndüm.

"Tekrar yayınla!" diye yalvararak bağıriyorum.

Amy bir kez daha yeniden düzenleme cihazları ekranına çarpıyor. Lily, tüylü rahatlık duygusuna doğru kaçmaya devam ediyor.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı Amy titrek bir sesle.

Küçük kızın çırpınan bedenine baktıkça hayal kırıklığının arttığını hissediyorum. Şimdi anlıyorum: Anne babasına artık gülümseme yok, küçük coşkulu kahkahalar yok, çalınmış mutluluk anları yok.

"Yakala onu," diye haykırdım, ikimiz de dehşete kapılmış çocuğa doğru ilerlerken. Başını aşağıda tutarken elleri oyuncak ayısına zar zor ulaşıyordu. Kolları ve bacakları tekmelemeye başladı, vücudu gücümüze karşı savruldu. Amy bu manzara karşısında perişan görünüyordu, üzerime çöken utanç duygusuna bir de bu eklenmişti. Halloway Gazı'na uzandığımda gözlerim bulanık bir duygu karmaşasıyla doldu.

"Daha iyisini yapacağıma söz veriyorum!" diye haykırdı Lily ciğerlerinin tüm gücüyle. Ellerimin titrediğini hissederek onu tutmaya devam ettim. Küçük maskeyi çığlık atan ağzına bastırdım. Ciğerleri bizden uzaklaşma kararlılığıyla yanıyordu. İçindeki savaş ateşi, elimi daha sert bastırmam için beni zorluyordu. Acısının boğazından kaçışını dinlerken, Amy'ye gaza basması için işaret ettim.

"Senin hatan değildi. Başka yolu yok," diye bağırdım taş kesilmiş bir ses tonuyla, kendimi tutmak için elimden geleni yaparak. Kokusuz gaz maskeden kolayca geçiyor.

Güçlü tekmeleri ve üzerimizdeki sert kavrayışı, çığlıkları gazı içine çekmesine yardımcı oldukça yavaş yavaş azaldı. Vücudunun yiğit mücadelesi, ciğerlerinden kaçan her küçük iniltiyle daha da zayıfladı. Göğsünün büyük inip kalkışları yok oldu. Gözlerindeki parlak ışıltı, ölümün tetikte gölgesiyle örtülü bir şekilde kayboldu. Oyuncak ayının kuyruğunu sıkan el, kavrayışını gevşetti, hayatı ondan çekilirken gözleri bulanıklaştı. Ellerim titredi, gazın serbest bırakılmasını kontrol eden düğmenin üzerinde gezindi. Vücudunun yere yığılmasını engellemek için onu rahatça sandalyeye geri ittim, küçük, cansız bedende hiçbir mücadele kalmamıştı. Amy telaşlı görünüyordu, gözleri küçük çocuğu tarıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, Lily'nin önünü ıslak, aşındırıcı lekelerle boyuyordu.

"Hasta Lily Evermoore için ölüm vakti geldi-" diye başlıyorum, gözlerimi odadaki tek saate dikiyorum.

Aradan geçen kısa zamana rağmen bu iğrenç mizah karşısında gülmemek elde değil.

Sadece yirmi dakika.

"16:35," diye bitiriyorum, Amy'nin isteksiz figürünü çizelgesini güncellemesi için bilgisayarıma yaklaşıyorum. Karnıma dokundukça

duygularım yoğunlaşıyor. Lily'nin sarı bukleleri, başının elime karşı direncinden dolayı artık keçeleşmiş bir karmaşa.

"O Lekelenmişti," diye devam ediyorum derin nefesler alırken. "Artık Dokunulmaz değil,"

"Sınıfı şimdi ne?" diye soruyor Amy, ellerim küçük kızın tişörtünün altında genetik yapısındaki bir değişiklik belirtisi ararken. Tam kalça kemiğinin üzerinde, şimdi görüyorum. Üst üste binen hilal desenleri ve daireleri olan karmaşık beyaz bir yara izi. Kusursuz tenine, pürüzlü bir elmas gibi yapışmış. Şaşkınlıkla parmaklarımın hafif kusurlu, yara izli, sert teninin üzerinden geçmesine izin veriyorum.

Her bakımdan kusurlu.

"İşaretlendi... Sınıfını Lekeli olarak değiştir," diye fısıldıyorum, Amy'nin başı ekrana doğru dönerken. Titrek bir nefes alırken oyuncak ayıyı tekrar kollarına aldığımı hissediyorum. Amy'nin elleri, ne yazacağını anlamaya çalışıyormuş gibi hâlâ klavyenin üzerinde. Gözleri ekranın ışığını emerken boş bakışlarını görüyorum. Bir zamanlar hızlı olan hareketleri artık tamamen bastırılmış.

"On dolarını al güzelim. Bu odada hiçbir şey olduğunu görmedin," dedi gür bir ses, kapı açılırken.

Amy'nin bakışlarını geri çekmesini izliyorum, kulağının arkasında donuk bir ışık yanıp sönüyor. Vücudu, kapının çıkışına doğru boş boş bakarken tekdüze bir kesinlikle hareket ediyor. İki görevli, arsızca sırtarak kapıyı açık tutuyor. Yeniden düzenleme cihazı doğrudan Amy'ye doğrultulmuş, ikilinin yanından rahatça geçerken gözleri boş. En uzun adamın omzuna asılmış minik siyah çantayı görüyorum. Boğazım kuruyor, elim gözümünden kaçan birkaç gözyaşını silmek için kazağımı kullanıyor. Lily'nin açık dosyasının hala sınıfı yok. Birkaç adımda adamlar bilgisayara doğru ilerliyor ve Amy'ye talimat verdiğim gibi sınıfını Lekeli olarak değiştiriyorlar.

"Sınıfını değiştirecekti; çipini neden kullanacaktı ki? İşini gayet iyi yapıyordu," diye sordum, adamlara başımı sallayarak.

"Komutanlar yeni kurallar. İşaretliler'i ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi." dedi uzun boylu adam Adam, bana karşı büyük bir tiksintiyle.

Adam'ı ara sıra resmi aileler için düzenlenen birkaç sosyal etkinlikte gördüm. İlk bakışta çekici görünüyor. Kocamın sık sık arkadaş

bulduğu bir adam. Şahsen, onu her zaman dayanılmaz derecede egoist bulmuşumdur.

"Onun bana bir Okuldan Atılma testi yapmasına izin vermeden önce bunu bilmek harika olurdu," diye sinirle tısladım. Adam, rakibi Nick'in çantayı iri arkadaşının elinden çekmesiyle başını iki yana salladı. Adamlar umursamazca şakalaşarak Lily'ye doğru ilerlediler. Ben de savunma amaçlı ellerimi önümde kaldırarak adamların önüne geçtim.

"Dışarıda lobide onu bekleyen anne ve babası var-"

"İyi ki çipleri çalışıyor. Belki de hiç kızları olmamıştır," diyor Nick, elleriyle siyah çantayı yere iterek. Çantayı zorla açarken parmak eklemleri bembeyaz. Adam'ın elleri beni nazıkçe hareket ettiriyor, sandalyeden daha da uzaklaştırıyor. Kalbim hızla çarpmaya başlarken Forest'in tekmeleri hızlanıyor. Adam'ın eli yeniden düzenleme cihazını döndürüyor ve alaycı bir şekilde başımın yan tarafına vuruyor. Parmağı, kaçırdığım ıslak bir lekeyi silmek için yanağıma uzanıyor. Bana baktıkça gözlerinin kısıldığını, kolumu sıkmasının daha da rahatsız edici hale geldiğini görüyorum.

"Umarım İşaretli gibi iğrenç bir şey için ağlamıyordun," diye tısladı Adam, ikimiz de Nick'in Lily'nin cesedini sandalyeden kaldırıp yere sürükleyişini izlerken. Hareketsiz bedeni kolayca ceset torbasına yuvarlandı. Nick'in oyuncak ayısını atılmış tüm iğnelerin atıldığı çöp kutusuna attığını görünce irkildim. Nick torbanın fermuarını yavaşça çekerken cansız gözleri benimkilere takıldı. Düşüncelerimi toparlamak için çenem üzgün bir şekilde kasıldı. "Çünkü ağlasaydınız, İhraç Sınavı İdaresi başkanı olarak pozisyonunuzu yeniden gözden geçirmemiz gerekirdi," diye bitirdi Adam, gözlerimin onunkilerle buluşması için çenemi ona doğru iterek.

Memurlar böyledir işte. Kendilerini herkesten üstün hisseden kibirli ve küstah heriflerdir. Birine ışık sensörlü bir dürtme aleti verip emir verme yetkisi verin, işte size Adam. Gri sakalı ve delici koyu kahverengi gözleri onu olduğundan çok daha yaşlı gösteriyor. Şimdi hissediyorum. Bu odadaki herkesin üstünde olmak için can atıyor.

"Hatırladığım kadarıyla, benim dermanım sayesinde kurtulan bir annen ve sırf beni tanıdığın için, önündeki otuz kadar talihsizin arasından böbreği değiştirilen bir kız kardeşin var. Benimle

konuşurken dikkatli olmanı öneririm. Bu hükümete veya işime olan sadakatimi bir kez bile sorgulama," diye tısladım.

Adam'ın yüzü memnuniyetle buruştu, ağzından hafif bir alay çıktı. Nick çantayı omzuna atarken homurdandı. Kızın zayıf bedenini sürükleyerek yanımdan geçtiğini hissettim.

"Kızınızın hayatı için," diyor Adam karnıma hafifçe bastırarak, "Umarım sadakatiniz gerçek olur," diyor Adam, samimi olmayan bir tonla.

Bu bir tehdit mi?

"İşaretlilerle ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum. "Dokunulmaz veya Talihsiz biri öldüğünde, onu krematoryuma götürüyoruz. İşaretli bir cesedi neden torbaya koyalım ki?" diye soruyorum büyük bir samimiyetle.

"Sanırım bu bilgi senin iş tanımının dışında Katiana. Ben olsam burayı tekrar düzene sokmaya odaklanırdım. Bir tane daha Atılma sınavın var ve o da Talihsiz," diyor iğrenç bir şekilde. "Bu yüzden yaklaşmadan önce kalın eldiven giydiğinden emin ol," diyor Adam sertçe.

Nick gibi o da kapının çıkışına doğru ilerliyor ve kapının üstündeki saate vuruyor. Ağzının kedi gibi bir sırtışa dönüştüğünü görüyorum. Göğsünden çılgınca bir kahkaha yükseliyor.

"Vardiyanın bitmesine sadece otuz dakika kaldı; belki bir İşaretli ve bir Talihsiz'i aynı anda halledebilirsin," diye alaycı bir şekilde söyledi Adam, sonra kapıyı sertçe kapattı.

Sesim titriyor. Aklım kızın anne babasını ve bilmeden kaybettiklerini düşünüyor. Büyütüp besledikleri bir çocuğun yıllarca süren anıları, sağlıklarını takip etmek için takıldığı söylenen bir çip sayesinde birkaç dakikada çalınmış. Sanki hiç var olmamış gibi, zihinlerinden koca bir hayat çalınmış.

"Doktor Blackburn, son hastanız içeri girmek üzere," diyor interkom yüksek ve cızırtılı bir sesle. Odak noktamı odaya çeviriyorum ve zihnimin ortaya çıkan kaosu yeniden canlandırmasına izin veriyorum.

"Tek yol bu," diye tekrarlıyorum, eşyalarımı en iyi görünümlerine kavuşturmak için çabalarken. Düğme yavaşça bir kez daha dönüyor. Yırtık pırtık giysiler içinde genç bir esmer çocuk görüş alanıma giriyor.

Dışlek sırtışı genişlerken, benimki eylemlerimin ağırlığı altında eziliyor.

"Öyle olmak zorunda," diye tamamladım, boğazımdaki büyük yumruyu iterek ve yeni bir çift eldiven giyerek.

Bölüm 1

Orman

Gündoğumu, yatak odamın zeminini pembe ve turuncunun çeşitli tonlarında keşfeden parlak renklerin bir serabını beraberinde getiriyor. Perdeler çekilmiş olmasına rağmen, her güneş ışını odayı olması gereken şekilde örtüyor, sanki mekandaki neredeyse her eşyayı saran sayısız donuk gri tonuyla alay ediyormuş gibi. Işınlara şifonyerimin üzerinde dans etmesini ve ardından yumuşak beyaz yorganıma inmesini izliyorum. Serin Ağustos havası, bir gece önce yatak odası pencereimde açtığım çatlaktan içeri sızarken, güneşin sıcaklığı yüzüme dokunuyor. Kusursuz ütülenmiş bir üniforma şifonyerimin üzerinde rahatsız edilmeden huzur içinde duruyor. Siyah alt kısmı ve beyaz bluzu etrafımdaki mekanın kasvetini daha da artırıyor. Yine de, bir önceki geceki vardiyasından ne kadar yorgun olursa olsun, okul kıyafetlerimi bir gece önce hazırlamaya her zaman vakit bulduğu için anneme sessizce teşekkür ediyorum.

Yatakta oturur pozisyona geldiğimde sırtım çatırdıyor. Uykunun sisi kan çanağı gözlerimden ayrılmaya başlarken saçlarımın ağzıma kaçtığını hissediyorum.

"Forest Blackburn için zorunlu uyanma," diyor saatimin sinir bozucu derecede robotik sesi, beni tamamen uyandıran bir tonla.

Ekranı yanıp sönüyor, sanki reddetme seçeneğim varmış gibi mesajını duyduğumu onaylamamı bekliyor.

"Zaten kalkmıştım, seni pislik," diye fısıldadım ve öfkeyle yeşil onay işaretine basıp bu evdeki herkesin uyandığını onayladım. Ailemin diğer üyelerinin simgelerinin hepsinin yeşil işaretli olduğunu görüyorum. Her zamanki gibi, sabah 6:00'da uyanan tek kişi benim. Ailemin, bizim için belirlenen zamandan neredeyse bir saat önce uyanması benim için sorun değil.

"New Haven tarafından düzenlenen evde bakım yardımcılara karşı olumsuz ifadeler, düşük seviyeli bir ihlaldir. Bu mesajın karşılık bulduğunu onaylayın," diyor saat, beni küçük bir rahatsızlık iniltisi çıkarmaya teşvik ediyor. Ellerimi yüzüme bastırıp orta parmaklarımı etrafımdaki boşluğa kaldırıyorum. Bu kaba hareketi saatin kamerasından gizleyerek ona geniş bir gülümseme gönderiyorum.

"Onaylandı," diyorum mümkün olan en sahte tonla. Saatin ekranı kararıyor ve sonunda beni rahat bırakmaya karar veriyor.

Odam pek de özel bir şey değil. Şık kavak ağacından yapılmış, kusursuzca yerleştirilmiş mobilyalarla dolu bir alan. Her duvar sakın bir gri tonda boyanmış. Zemin, kusursuzca zımparalanmış huş ağacı tahtalarından oluşuyor. Bu odanın her köşesi Sanctum yönetmeliklerine uygun. Bir zamanlar duvara yapıştırdığım çizimler bile şimdi yatağımın altına sıkıştırdığım eskiz defterlerimden birinde tikiştirilmiş durumda. Babamın iş arkadaşlarından birinin tek bir bakışıyla duvardan koparıp aldılar.

Şifonyerimin önü ve kapıları gri boya izleriyle dolu. Sahip olduğum her giysi özenle saklanmış, geriye sadece okul kıyafetleri ve birkaç günlük günlük kıyafet kalıyor. Yıl boyunca aynı şeyleri giymek dayanılmaz hale geliyor. Bazen Talihsizlerin yırtık pırtık ve yamalı kıyafetlerini kıskanıyorum.

En azından biraz çeşitlilik elde ediyorlar.

Mevzuat dahilinde sahip olduğum birkaç parça mücevhere bakıyorum. Sahip olduğum tek şey iki çift küpe ve bir kolye ve bunlara bile sadece resmi etkinliklerde izin veriliyor. Bir rulo alıp yatağımdan uzaklaşıp şifonyerime yaklaşıyorum. Yer döşemeleri ayaklarımın altında gıcırıyor, omurgamdan aşağı ürpertiler iniyor.

Ellerim annemin ortaya serdiği üniformayla oynuyor, onu bana doğru çekiyor.

"Acaba bugün ne giysem?" diye alaycı bir şekilde fısıldadım ve kıyafetleri yatağa fırlattım.

Her gün giydiğim aynı siyah pantolon ve beyaz bluz önümde serili duruyor. Gri bir kravat, beyaz çoraplar ve siyah bir kemer, bir önceki günkü kadar itici görünüyor. Ellerimi dağınık saçlarımda gezdirip belimin alt kısmına değdiğini hissediyorum. Kahverengi bukleler birbirine yapışırken tek bir gri saç teli görüş alanıma giriyor. Hızlı bir hareketle, dağınık saçlarımı çekiyorum. Annem grilerimin çoktan görünmeye başladığını bilse çıldırırdı.

Yavaşça fırlatıp pijamalarımı çıkardım ve yakındaki çamaşır sepetine bıraktım. Pencereden gelen hava, üzerimi değiştirirken vücuduma çarpıyordu. Gözlerim kalçamdan tamamen kaçıyor, her zaman örtbas etmeye çalıştığım o korkunç lekeyi görmezden geliyordum. Pantolonumu yukarı çekerken parmak uçlarımda altındaki buruşuk cildi hissediyordum. Doğum lekesi tenimde kalmıştı. Çoğu Talihsizin yaptığı gibi göze çarpıyordu. Çirkin ve doğal olmayan. Annem onu görmezden gelmenin en iyisi olduğunu söylüyor ve başka kimsede böyle bir leke olmadığı için, bu konuda ağzımı kapalı tutmak her zaman kolaydı.

Yavaşça beyaz bluzumu üzerime geçirip boynuma kadar düğmeliyorum. Göğüslerimi rahat bir noktaya yerleştirirken sütyenimin teliyle oynuyorum. Üç kez içeri kıvırdıktan sonra gömleğim pantolonun beline giriyor, ellerim bu kıyafetle kendime şekil vermek için kemeri çekiştiriyor. Kravatı boynumda gevşek bırakıyorum, başka birinin benim için halletmeye çalışmasını umuyorum. Büyük bir tahta fırçayla saçlarımı karıştırıp, her bir saç telini yüzümden uzak tutarak geriye doğru atkuyruğu yapmama izin veriyorum.

Saç ve saçla yapabileceklerimiz, New Foundations Academy'nin üniformalar dışında uygulamaya koyduğu diğer düzenlemelerden biridir. Atkuyruğu, topuz, örgü veya sırtımıza doğru uzanan saç modelleri dışında hiçbir saç stiline izin verilmez. Yüzünüze yakın hiçbir yerde makyaj veya dikkat dağıtıcı yüz şekillendiricilere izin verilmez. Kibir birçok şeyden kaynaklanır, tıpkı genç erkeklerde bir

çift küpe gibi basit bir şeye duyulan şehvet gibi. Tüm potansiyel eğitimsel dikkat dağıtıcılar neredeyse yok denecek kadar azaldı.

Bazen, birinin uzaktan yakından dikkat dağıtacak bir şey giydiğini hayal etmek zor. Tarihte, öğretmenlerimiz bize nükleer savaşımlardan önce insanları tüketen kibirden bahseder. Buna birçok insanın zihnine sızan bir "zehir" derler. Çiplerimizin arkasındaki kodlamanın bir kısmı, kibir ve kıskançlık gibi önemsiz şeylerin neredeyse hiç var olmamasını sağlar.

Ellerimi mücevherlerimin üzerinde gezdirdikten sonra parmaklarımı boynumdaki küçük kolyeye bastırıyorum. Küçük gümüş tılsımının parmaklarımın arasında sürtündüğünü hissediyorum ve gömleğimin altına sokuyorum. Yasadışı olmasına rağmen, onu taktığım için hiç yakalanmadım. Bazen uğurlu tılsımım gibi geliyor.

Şifonyerimin üzerindeki aynaya son bir kez bakıp vücuduma bakıyorum. İncecik vücudum kıyafetlere yapışırken, göğüslerimin ve bacaklarımın kıvrımları kumaşı tam olması gerektiği gibi dolduruyor. Birkaç yıl boyunca sadece dolgundum. Ergenlik dönemiyle geçen bir yaz ve annemin bana verdiği bolca takviyeden sonra, sonunda kıyafetlere her zaman istediğim gibi sığmaya başladım. O okul yılında tramvaya binmek için Max ve Raegan ile karşılaştığımda beni zar zor tanıdılar.

Kapıya doğru ilerliyorum, kapıyı bir salıncakla iterek açıyorum, kardeşimin odasıyla benimki arasında kalan banyoya doğru yaklaşıyorum.

Banyoda ışık parlak bir şekilde parlıyor. Kai'nin uzun boylu bedeni dişlerini ara sıra detaylı bir şekilde fırçalıyor. Her dişine dikkat etmesini, çok az veya çok uzun süre fırçalamamasını izliyorum. Üniforması benimkiyle aynı. Onunkiyle benimki arasındaki tek gerçek fark, dışarısı yeterince sıcaksa kadınların ara sıra etek giyebilmesi. Gömleği göğsünde düzgünce duruyor. Kravatı mükemmel bir şekilde katlanmış.

Diş fırçamı almak için yanından geçmeye çalıştığımda homurdandı. Ağzı dolu dolu bana baktı ve sinirli bir şekilde sırttı. Yine de yanından geçip fırçama küçük bir diş macunu parçası aldım. Onun aksine, ben daha net konuşabilirdim.

Dişlerimi büyük şeritler halinde, kuvvetlice fırçalıyorum. Kai ağzını çalkalamadan önce diş macununu tükürüyor. Beni gözlemlemek için kalçasını tezgaha yaslamadan önce dudaklarını bir havluyla kurulamasını izliyorum.

"Karanlıkta mı giyindin?" diye sordu Kai gülümseyerek. Ona şakacı bir şekilde dürttüm, kirli kıllarımla onu dürtmekle tehdit ettim.

"Senin aksine uyumaya karar verdim," diyorum ağzım dolu bir şekilde. Kai burnunu kırıstırıp tükürmem için işaret ediyor. Gözlerimi devirerek itaat ediyorum.

Ağzımı silerken elleri kravatımla oynuyor. Parmakları hızlı çalışıyor. Kravatımı kendisinininkinden bile daha kusursuz katlamayı başarıyor. Kıvrıkcık kahverengi saçları her hareketinde sekiyor. Vücudunun büyük bir kısmı etrafımızdaki alanı kaplıyor. Ailemizin neredeyse her üyesinden uzun. Annem ve babam nasıl bu kadar uzun olduğunu bilmiyorlar. Genetik olarak Kaiden 1.80'den uzun olmayacak şekilde yetiştirilmiş. Şimdi 1.88 boyunda. Bazen uzun bacaklarını nasıl kullanacağını bile sorguluyorum. Attığı her adım, ilk kez yürüyen bir ceylan yavrusu gibi.

Sonunda beni çözmeyi bitirdiğinde kahverengi-yeşil gözleri yeşil gözlerime takıldı.

"Saatinin bu sabah seni uyardığını duydum," diye söze başlıyor Kai. Banyodan uzaklaşıp ışığın düğmesine basıyor. İnce vücudunun arkasından sürükleniyorum, uzun adımlarının kısa adımlarımı ezmesine izin veriyorum.

"Ne var ne yok?" diye alaycı bir tavırla soruyorum.

"Bunun kaydını tuttuklarını biliyorsun, değil mi? Yeterince küçük ihlal var ve topluluk cezasına çarptırılmadan önce bir Yetkiliyle görüşmen gerekiyor," diyor Kai.

Topluluk zamanı için bu dayanılmaz üniformadan başka bir şey giydireceklerini bilmek beni neredeyse tatmin ediyor.

"Topluluk zamanını kim yapıyor?" Annem, nihayet mutfağın köşesini döndüğümüzde, yumuşak sesiyle sordu. Koyu mavi önlük giymişti. Mavi, sağlık sektöründeki herkesin alışılmış rengidir.

Masa, özenle hazırladığımız kahvaltı porsiyonlarıyla dolu. Her öğün, her sabah saat gibi Unfortunates tarafından getirilen küçük bir cam kapta duruyor. Buhar, cam kabın tepesine beyaz girdaplar halinde

çarpmıyor. Kai kendini koltuğuna atıyor ve hemen kocaman bir kupa siyah kahve dolduruyor. Babam, kupasından sessizce yudumlamaya devam etmeden önce bana gülümsüyor. Telefonunda konuşuyor, bu hafta hallettiği bazı Unfortunates meselelerinden bahsediyor. Duvara yaslanırken hayal kırıklığının yükseldiğini duyuyorum. Gözleri mutfaktaki pencereden dışarı bakıyor, masanın başındaki sandalyesi her zamanki yerinden itilmiş. Kahvaltı sırasında böyle konuşması için telefon ani gelmiş olmalı.

"Kimse topluluk zamanı yapmıyor," diyorum bir an sonra. Kai'nin yanına kayıyorum, kahvaltı porsiyonumun üstünü açıyorum. Yine yumurta ve pastırma.

"Adınız Orman değilse ve her sabah işini yapan saatinize kızmıyorsanız," diyor Kai. Çatalı yumurtalarını dürtüyor. Annemin kaşları kalkıyor.

"Orman, senden bunu yapmayı bırakmanı istemiştin," diyor annem biraz sinirli bir şekilde.

Kahve makinesine uzanırken gözlerimi kısarak kardeşime bakıyorum. Tek bir hareketle makineyi elimden çekiyor.

"Ben de istiyorum."

"Annemle babam henüz ikinciye içmedi. Ayrıca, her içtiğinde insan gerginleşiyor ve açıkçası bugün bununla uğraşmak istemiyorum," diyor Kai.

"Orman," dedi annemin sesi bir kez daha. "Davranışlarında bu kadar dikkatsiz olmayı bırakacağına dair söz vermeni istiyorum. İhlaller, hoş görülecek şeyler değildir." Annem sözlerini tamamladı.

Babam yavaşça telefonunu indiriyor.

"Anlıyorum," diye söze başlıyorum, Kai'nin kahve fincanına uzanmaya çalışırken. Eli beni savuşturuyor. Babam sonunda masaya oturuyor.

"İhlaller konusunda endişelenmesi gereken tek kişiler Talihsizler. Bizim için üst düzey bir ihlal bile, bir Yetkilinin hafif bir tokat atması ve biraz üzüntüden başka bir şey değil," diyor babam gülümseyerek.

Talihsizler.

Bu toplumun en alt totem direğine yerleştirilen insanlar. New Haven'ın Dokunulmazlar bölgesinde, iyi bir şeye sahibiz. Bu toplumda insanları daha iyi hale getirecek ilerlemeler yaratmaya devam

ediyoruz. Talihsizlerin aksine, daha önemli bir şey yapmak için doğduk. Daha yenilikçi, daha temiz ve düşünce yapımızla daha ileriyiz.

Talihsizler bölgesi, New Haven'ın diğer ucunda yer alır. Çoğu alt tabaka insanı gibi, ayrı bir komünde yaşarlar ve cehennem çukurlarının konforundan asla ayrılmazlar. Bazı Talihsizler ana pazar yerinde çalışırken, diğerleri ulaşım hizmeti sunar veya Dokunulmazlar için yiyecek dağıtır. Talihsizler, halkımızdan istenemeyecek işleri yapmakla görevlendirilmiştir. Çiftçilik, elektrik, ağır askeri işler ve diğer tüm istenmeyen görevler Talihsizlerin kucağına bırakılmıştır. Kendi bölgelerinden ayrıldıktan sonra, Talihsizler yalnızca akademik veya iş ortamındayken Dokunulmazlar ile konuşmalarına izin verilir. Düzenlemelerin dışında konuşmak, bir Yetkili veya benim gibi sıradan bir kişi tarafından anında cezalandırılmanıza neden olabilir.

Çoğu senaryoda, Dokunulmazların Talihsizlere saldırması hiç de nadir değildir. Halkımızın yapmak istemediği işleri yapmak için yetiştirilmişlerdi. Hizmet etmek için yaşıyorlar. Biz hayatta kalmak için yaşıyoruz. Bu toplumun işleyebilmesinin tek yolu bu. Bu sektördeki herhangi biri için, onlar pek insan değil. Okulumuz karma programını uygulamaya koyduğunda ve "alt tabakadakileri daha iyi eğitmek" için akademik ortamımıza yerleştirilecek birkaç Talihsizi kabul ettiğinde, insanlar öfkelenir.

"Anneni dinlemelisin, Forest-" diye devam ediyor babam. Konuşurken telefonunu ekranı aşağı bakacak şekilde bırakıyor. "Kıyamet Günü geldiğinde puan tablonun altında bir ihlal listesi görmek istemezsin," diye bitiriyor. Sözlerini sindirirken ağızma bir parça pastırma atıyorum.

New Haven'ın hükümet tarafından seçilmiş liderlerinin hayatımın geri kalanında hangi kariyere mahkum olacağıma karar vermesi hiçbir şekilde cazip gelmiyor. Çiplerin, toplumdaki her birey için uygun bir yerleşim oluşturmak için ihtiyaç duydukları verileri toplaması gerekiyor. Kıyamet günü çoğu insanın sabırsızlıkla beklediği bir şeydir. Kai aylardır kıyafetini seçmiş, hatta ailelerimizi etkinlik için şampanya almaya bile ikna etmişti. Okul günlerini neredeyse hiç dalgın dalgın geçirmiyorum.

"Telefon görüşmeniz ne hakkındaydı?" diye sordum. Çatalım ağzıma bir yumurta yığını tikiyor. Kai tiksintiyle burnunu buruşturuyor.

"Orman, masada iş konuşulmaz"

"Sorun değil Katiana," dedi babam başını sallayarak. "Pazarda çalışan birkaç talihsiz, halkımızdan çalmanın uygun olduğuna karar verdi. Bazıları fazladan erzak ve kendi bölgelerinde yeniden dağıtılabilecekleri para değerinde birkaç eşya almıştı. Adamlarıma onlarla ilgilenmelerini söyledim," dedi babam büyük bir gururla. Kahvesinden uzun bir yudum alışını izliyorum. Sanki az önce söylediği sözleri, hissettiği onurla mideye indiriyormuş gibi.

"Aferin sana baba," diyor Kai gülümseyerek. Annemin yüzünde anormal derecede ciddi bir ifade varken, adamların kupa tokuşturmalarını izliyorum.

"Bir Talihsiz daha az olursa o kadar iyi," diye sııttım. Annem gözlerini kısarak bana baktı. Olduğu kadar çabuk kayboldu.

O bakışın ardında bir şey gizliydi. Küçük hareketlerinin ardında her zaman bir şey gizlidir. Ne zaman onu zorlarsam, susuyor, ayrıntıya girmek istemiyor.

"İkinizi de iyi yetiştiriyorum!" Babam kocaman bir sırıtışla parlıyor. Annemin sesi netti, eliyle sertçe kupasını huş ağacından yapılmış masaya bırakıyordu.

"Lütfen bu masada Talihsiz olaylardan bahsetmesek olmaz mı? Bunu duymak midemi bulandırıyor," diyor annem, ses tonunda hafif bir duygu seli varken. Sandalyemde arkama yaslanıp onu süzdüm. Talihsiz olaylar mı yoksa konuşmanın tamamı mı onu bu kadar kayıtsız hissettiriyor anlamak zor.

"Talihsizlere Sempati Orta Düzeyde Bir İhlaldir," diyor evin güvenlik sistemi sakince. Annemin yanakları kızarıyor. Elleri saçlarında dolaşıyor. Babam kaşlarını çatmış, başını ona doğru sinirle sallıyor. Porsiyon tepsisini alırken sandalyesi hızla masadan uzaklaşıyor. Mutfağa doğru gidişini izliyorum. Ev, mesajını onaylamasını bekliyor.

"Anlaşıldı!" diyor lavaboda cam kabını birkaç dakika ovaladıktan sonra.

Bir elin bacağımı sıkıca kavradığını hissediyorum. Babamın gözleri benimkilere takılıp, başını eğip fısıldayarak bana bakıyor.

"Annen Talihsizler ve Dokunulmazlar'la alışıyor. Bazen çizgileri bulanıklaşıyor," diye fısıldadı babam, şaşkın bir ifadeyle uzaklaştığımı izlerken. "Onlara karşı iyi niyetinden uzaklaşıp rehberliğe ihtiyaç duyduğuında ona farklı bakma," dedi babam sertçe.

Annem lavabonun akan suyuna boş boş bakıyor. Porsiyon kabımı kavrayarak masadan uzaklaşıp anneme yaklaşıyorum. Kabımı lavaboya bıraktığımda başını çeviriyor. Sadece bir gözyaşı olduğuunu tahmin edebildiğim şeyi silip derin bir nefes alıyor. Narin elleri ve keskin kahverengi gözleri yüzünü buruşturuyor. Elini cebine daldırıp hızla küçük, beyaz bir hap çıkartıyor. Hapı elime koyuyor, arkamdaki erkek kardeşime ve babama kayıtsızca bakıyor. İki adam Talihsiz İlişkiler hakkında derin bir şakalaşmaya başlıyor. Babamın hafif gri çizgili siyah saçları ve sakalları onu olduğuından yıllarca yaşlı gösteriyor. Yeşil gözleri benimkilerle tezat oluşturuyor. Avucuma bastırarak ilacı zorla saklıyor.

"Bunu her sabah yatak odandaki yerinden alman gerekiyor. Unutma," diye fısıldadı annem, ben hapı hızla alırken. Hap boğazımdan kolayca aşağı iniyor. Kaplaması acımsı, ancak akan musluk suyundan hızlıca bir yudum aldığımda tadı hafifliyor.

Kusursuzluğuın ta kendisi olan Kai'nin aksine, çoğu Dokunulmaz ocuğa aşılanmış mkemmeliliğe rağmen hâlâ önemli kusurlarımla mücadele ediyorum. Kklğuımden beri, aklımdan çıktığım ufak tefek dönemler olurdu. Sanki görüş alanımdan uzaklaşmışım, sonra kendime gelip nereye gittiğimi ve nasıl geri dndğuımd bilmiyormuşum gibiydi. Annem, farkına varır varmaz bu yokluk anıyla mücadele etmeye başladı. Bildiğim kadarıyla, bana anlattıklarından, bu dönemlerle mücadele eden tek kişi ben değilim. Ne olursa olsun, babamı durumdan haberdar etme eğiliminde değil ve Kai beni hap alırken grdğu birkaç seferde de, sanki bu görüntüyü aklımdan silebilecekmiş gibi görmezden geliyor. Babamın içten içe şüpheleri olduğuunu biliyorum ama onu istediği şeye inandırmak, bana olan hayal kırıklığının nedenlerine bir yenisini eklemekten daha kolay.

Başımdan küçük, acı verici bir çekiş beni düşüncelerimden kopardı. Annem gümüş sa tutamımı lavaboya bıraktı, ikimiz de suyun akışıyla birlikte giderden aşağı gidişini izledik.

"Görünmeye başladığında bana haber vermen gerekiyor." Annem sessizce lavaboya doğru eğilerek söyledi.

Nedense ailemizdeki kadınların saçlarında hiç çıkmayan beyazlar var. Yaşımız kaç olursa olsun, boyanmadığı sürece saçlarımızda beyazlar olur. Annem hatırladığım kadarıyla beyazlarını hep saklamayı başarmıştır. Öte yandan, benim saçlarımda tekrar belirmeye başlaması için bir ay geçmesine asla izin veremem.

"Unuttum," diyorum yalan söyleyerek. Kai'nin kolu omzuma dolanıyor, uzun kolları beni kendine çekiyor. Ağırlığı ve sırt çantası beni mutfaktan ve annemin temkinli bakışlarından uzaklaştırmakta hiç zorlanmıyor. Çantamı alıp omzuma atıyorum.

Kai ile aramızdaki eşyalar arasındaki zıtlık neredeyse komik denecek kadar farklı. Benim aksime, çantası ağzına kadar ders materyalleriyle dolu. Zar zor kapalı tuttuğu sırt çantasının fermuarından bilim makaleleri ve tarih çalışma kılavuzları dökülmek üzere. Çantam yanımda. Üzerimde sadece eskiz defterim ve sırt çantasının dışında annemin her derde deva ilacının olduğu bir şişe var. Bir yarayı ne zaman iyileştirmeniz gerekeceğini asla bilemezsiniz, en azından annemin zihniyeti böyle.

Kai gömleğimi ön kapıya doğru çekmeye devam ederken ben de öğrenci kimliğimi cebime soktum.

"Sensiz de bir adım önde başlayabilirim," diye homurdandım. Kai'nin geniş gülümsemesi konuşmadan önce yüzünü kapladı.

"Doğru, bu yüzden tramvaya neredeyse her zaman geç kalıyoruz," diyor Kai, sanırım kendisinin de sahip olduğunu düşündüğü belli bir üstünlükle.

Annemle babama el sallıyorum, babamın anneme doğru gidişini izliyorum. Annemi kucağına alırken başı göğsüne yaslanıyor. Başparmaklarının yavaşça yanlarında yukarı aşağı hareket ettiğini, içimde bir şeylerin dokunuşa odaklandığını görüyorum. Dokunuşla yüzü kızarıyor, dudaklarını alına bastırıldığında dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Tatlı, şefkatli dokunuşları görünce içim acıyor. Göğsüm ağırlaşıyor, sanki bir yokluk göğsüme çöküyor.

Kai, ön kapının güvenlik sisteminin panelindeki ikonlarımıza dokunarak hem kendisinin hem de benim New Foundations'a doğru yola çıktığımızı gösteriyor. Başımı iki yana sallayarak bakışlarımı anne

babamdan ayırıp içimdeki o ani acı hissini bastırıyorum. Yan tarafımda hafif bir acı dalgası yükseliyor, ağzımdan iniltieler yükseliyor.

Kai kapıyı kapatırken başını bana doğru çevirdi. Elimi kalçama bastırdım ve parmak uçlarımla dokunuşumun altındaki sıcak teni hissettim.

"Neyin var?" diye sordu endişeyle.

"Hiçbir şey," diyorum apaçık bir yalanla.

Ama bir şeyler ters gidiyordu.

Doğum lekem dokunduğumda yanıyor. Cildim sanki sıcak bir dürtmeyle kavrulmuş gibi. Acı aniden ve aniden geliyor.

"Ne oluyor?" diye fısıldadım kendi kendime.

Geldiği kadar çabuk gidiyor, tüm endişelerimi de beraberinde götürüyor. Hareket ederken dişlerimin dudağımı kavramasını bırakıyorum. Ayaklarımızın yere sürtündüğünü duyuyorum, evden Akademi'ye giden tramvaya doğru inerken rahatlıyorum.

Bölüm 2

Orman

"Herkesin eskisi gibi yollarda araba kullandığını hayal edebiliyor musun?" diye soruyorum, babamızın arabasının yanından geçerken.

Emisyonlar ve benzin kaynakları azalmaya başlayınca, New Haven'da araçlara olan ihtiyaç ve istek yavaş yavaş azaldı. Ulaşımında kullanılan malzemelerin çoğu tramvaylar için kullanılıyordu. Babam gibi birkaç sembolik üst düzey yönetici, işlerini kendilerine saklasınlar diye işe gidip gelirken lokomotif lüksüne kavuştu. Diğer herkes içinse, tramvayın sizi götüremeyeceği hiçbir yer yoktur.

Tüm tramvayları talihsizler çalıştırıyor ve karşılığında, ara sıra New Haven'ın bu kesiminde sonraki güzergahları için kısa süreler konaklıyorlar.

Hak ettiklerini sanmıyorum.

"Çocuklara on altı yaşındayken araba verilmesinin bir nevi geçiş hakkı olduğunu biliyor muydun? Birinci sınıfların o arabalardan birini kullandığını hayal et," diyor Kai hafifçe nefes nefese. Akademimizin direksiyon başındaki en genç yaşını düşünüyorum.

"Bunu bir Talihsizin işinden başka bir şey olarak görmezler. Hatta bazen babam bile arabasıyla onu Talihsizlere götürür," diyorum. Kai bir kahkaha daha atıyor.

"Gerekirse onu kullanabileceğini mi sanıyorsun?"

Babamızın karmaşık arabasının karmaşık iç mekanını düşünüyorum.

"Sırtıma bir ışık sensörü takılmış olsaydı, o zaman belki,"

İkimiz de kollarımızı ovuşturup sessizce yürüyoruz. Yapraklar sokakta yığınlar halinde sürükleniyor. Ağaçlar, sonbaharın yemyeşil tonlarından yanık turuncu ve sarı tonlarına bürünüyor. Her adımda ayağımın altında çıkan çıtırtıları duyuyorum. Sokak temiz ve düzenli. Kaldırımın pürüzsüz beton yüzeyinde tek bir çatlak bile yok.

"Anne, bugün kahvaltıda tuhaf mıydı yani?" diye sordum birkaç dakikalık sessizliğin ardından. Yürürken çantalarımızın içindekiler birbirine çarpıyor. Hava daha da serinliyor, sanki aramızdaki soru bedenlerimizi daha da soğutmuş gibi.

"Babamın dediği gibi, işi yüzünden bazen sözleri bulanıklaşıyor," diyor Kai. Babam için tekrarlayan bir ses kutusu gibi. Bazen başkalarını tatmin etmek için tasarlanmamış bireysel bir düşüncesi olup olmadığını merak ediyorum.

"Ben Kai'ye bunu sormadım."

Ellerim cebime iyice sokulmuş. Parmaklarım dikkatimi dağıtmak için küçük bir iplikle oynuyor. Bir kez daha duyduğum tek şey sessizlik.

"Evet, tuhaftı," diyor, sanki durumun anormalliğini yeni yeni idrak ediyormuş gibi.

"Blackburn!" diye tatlı bir sesle tanıdık bir ses bağılıyor.

Tramvay durağında bekleyen sarışın ikizler, doğrudan bize bakıyorlar. Diğer öğrencilerin siyah ve gri dalgalar halinde durakta oyalandığını görüyorum. Her biri her zamanki gri kravatını ve kasvetli üniformalarını giymiş. Manikürlü pastel pembe tırnaklarının havada bize doğru dalgalandığını görüyorum. Uzun sarı saçları topuz yapılmış, üniforması tıpkı Kai'ninki gibi mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş. Büyük çantasının bize doğru attığı her adımda zıpladığını görüyorum. Elleri Kai'ninkine benzer bir termosu kavıyor. Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerini kırıştırıyor.

Kardeşinin gülümsemesinin nasıl yukarı doğru döndüğünü, onunla ne kadar uzun süre yürüse de izliyorum. Uzun boyu ve bembeyaz dişleri, dağınık sarı saçlarına bir kat daha ekleniyor ve okulun atletizm bölümünde olmasının verdiği atletik yapısı göz önüne alındığında, Max'e biraz daha yakından bakmamak elde değil. Kravatı

boynundan gevşekçe sarkıyor. Çantası yarı açık duruyor. İkizlerin ikisi de, ne kardeşimin ne de benim görmezden gelemeyeceğimiz sarsılmaz bir güzellik yayıyor. Kardeşimin gözleri, Raegan'ın üzerinde aleve uçan bir pervane gibi kalıyor.

Max ve Raegan Vega, hatırlayabildiğim kadarıyla hep bizimleydi. Babaları benim babamla hemen hemen aynı dönemde terfi etti ve bu sayede evlerimiz hiç bu kadar farklı olmamıştı. Çocukluğumuzdan bugüne, hayatlarımızda hep istikrarlı oldular. İkizler yirmi yaşında ve New Foundations Academy'de beşinci sınıflarındalar. Kai neredeyse tam bir yaş büyük ve Akademi'deki altıncı ve son sınıfında. Son yılının nihayet yaklaştığını görmek hem buruk hem de tatlı. Onu şimdiden babam gibi bir konumda, akademik başarılarından dolayı birçok ödülle taçlandırılmış olarak görebiliyorum. Kıyamet Günü benim için rekabet edilemeyecek bir şey olacak. O ve Vega ikizlerinin yılların birikimi var.

Hiçbir şeyim yok.

"İkinizin de geç kalacağını düşünmüştüm," diyor Raegan kollarını boynuma dolayarak. Sarılmasına sıkıca sarılıyorum. Lavanta ve vanilya kokusu burnuma tatlı bir dokunuşla yapışıyor. Yumuşak saçlarının yüzümün yan tarafına bastırıldığını hissederken kolları beni kendine çekiyor. Termosu ellerimin üzerinde geziniyor. Ona yalvaran bir bakış atmadan edemiyorum.

"Biraz çalabilir miyim?" diye soruyorum.

Kai cevap veremedi termosu kapar ve yıllardır telefonu kapattığı kıza korkunç flört taktiklerini denemek için kendine bir fırsat daha verir.

En kötüsü de bunların hepsini görmezden gelmesi.

"Hâlâ kafeine ihtiyacın yok," diyor Kai termosu sallayarak. Raegan'ın geri çekilip içeceğini almaya çalıştığını hissediyorum. Kardeşim içeceğini havaya kaldırmış, küçük sarışının zıplamasını izliyor, elinden geldiğince elinden almaya çalışıyor. İkisinin de gülümsemesi, oyalandıkça yüzlerini kaplıyor. Şimdi görebiliyorum. Raegan'ın rahat memurluk işi ve Raegan'ın hemşirelik programı, şu anki evimize sadece birkaç blok uzaklıktaki mükemmel evleriyle bir araya gelmiş.

"Al bakalım," diye mırıldandı Max yanımdan. Termosunu elime bastırıldığını hissediyorum, ikimiz de başımızı çeviriyoruz. Ona hafifçe yan yan bakıyorum. Sırıışı kusursuz dişlerinin üzerinden öylesine rahat bir şekilde geçiyor ki.

"Sen söylemezsen ben de söylemem."

Acı içecekten üç uzun yudum alıyorum mutlulukla. Boğazımdan aşağı tam bir aşinalıkla akıyor. Max'e çok daha hafif termosu geri vermeden önce midemin ısınmasını bekliyorum.

"Teşekkür ederim,"

Gülümseyerek, dudaklarımda kalan minik kahve damlalarını silmek için elini kaldırdı. Bu hareketle yüzümün kızardığını hissettim. Elleri, sanki hiç dokunmamış gibi ceplerine geri döndü.

Max daha önce de benzer bir şey yapmıştı. Yıllar geçtikçe, aşkını gösterme konusunda Kai'den daha cesur oldu. Ne yazık ki, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun duygularına asla karşılık veremiyorum.

"Kanıtı gizlemek için," diye omuz silkti, hareketini haklı çıkararak. Rae'nin hafif homurtularını dinlerken, gülümseyerek kolunu dürttüm. Eli Kai'nin yüzündeydi ve burnunu çimdikleyerek içkisini indirmesini sağladı. İtaatkar bir köpek gibi kolunu indirdi. Rae, nazik dev kardeşimin başını okşarken yüzünde saf bir memnuniyet ifadesi belirdi.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı, ikizi kollarını kavuştururken. Max ve ben Kai'nin o yenilmiş ifadesine gülmeden edemedik.

Durakta oyalanan öğrenci grubu mırıldanmaya başlıyor. Bir zamanlar tamamen dağılmış olan grup, şimdi yoğunlaşıyor. Öğrenciler omuz omuza duruyor. Bir duvar gibi. Kahkaham, önümde açılan sahneyi zihnimde canlandırırken dinliyor. Öğrenciler fısıldaşıyor, yüz ifadeleri meraktan tiksintiye dönüşüyor. Benim sınıfımdan iki çocuk, Colton Stark ve Josh Seal, uğursuz bir sırtışla gruba doğru yöneliyor. Bu ikisinin iyi olduğu bir şey varsa, o da sorun çıkarmak. Sadece bu yıl, Josh ihlal ettiği ihlal sayısı nedeniyle dört toplantıya katıldı. Topluluk zamanından kaçınmasının tek nedeni babasının konseydeki pozisyonu. Komutan'dan bir koltuk altta olmak, birçok şeyden paçayı sıyrabilir.

Josh'un kahverengi saçları, başında gevşek bir topuz şeklinde toplanmış. Zeytin yeşili teni ve altın rengi gözleri, benim sınıfımdaki

kadınlar arasındaki popülarlığını daha da artırıyor. Kai'den otuz santim kadar kısa. Max ile birçok atletizm müsabakasına katılıyor ve bu nedenle egosu en kibirli Dokunulmaz'dan bile daha yüksek. Rakibi Colton da ondan aşağı kalmıyor. Düz kızıl saçları ve soluk teniyle pek de dikkat çekici olmasa da, Josh'la olan arkadaşlığı sosyallliğini daha da artırmış. İkisinin birlikteliği tam bir manyak.

Gruptaki artan gerginliğin ardından Kai ve Rae'nin yanından geçiyorum. Öğrencilerin ağızlarından tükürükler çıkmaya başlıyor. Baktıkları şeye bakmamı engelliyorlar. Max yanımda kalıyor. Sarışın, giderek tırmanan bir durumu algılamak yüzünü buruşturuyor. Rae ve Kai tereddütle arkamdan geliyorlar. Öfkeli bir kalabalığın yaratabileceği durumun ciddiyetinden ziyade, öğrenci konseyindeki konumları ve radikal meselelere bulaşmalarıyla daha çok ilgileniyorlar. Gruba yaklaştıkça Max'in kolundan tutuyorum. Birkaç öğrenciyi yolundan iterek, sonunda olup biteni gözlemlememiz için açıklık açılıyor.

Yırtık pırtık kıyafetleri ve işten yıpranmış elleri onu güzel bir mozaik gibi sarıyor. Ellerindeki damarlar ve tenindeki kahverengi lekeler, yaşını ve zaten narin olan vücuduna ne kadar kötü davranıldığını gösteriyor. Kirli ayakkabıları ve titreyen elleri yaşlı kadının figürünü destekliyor, elleri can havliyle bastonunu kavramış. Vücudu neredeyse tamamen, zavallı sabahlığı yüzünden gizleniyor. Dağınık iplikler ve yamalı delikler, kıyafetlerini baştan ayağa kaplıyor. Teni koyu, kısmen genetik, kısmen de güneşte geçirdiği zamandan dolayı. Saçları başının üstünde gri bir karmaşadan başka bir şey değil. Kırık tırnaklarının altında kir yapışmış. Max, dokunuşum altında kaskatı kesiliyor. Colton ve Josh gruptan uzaklaşarak kadına sataşmaya başlıyorlar.

"Sektörünün tramvay durağından neden bu kadar uzakta?" diye soruyorum, durumu midemde bir bulantıyla izliyorum.

"Halkının domuz ağılından çok uzaktasın," diye işaret etti Josh, kadına doğru rahat bir yürüyüşle. Kadının başı eğik, ayağını rahatlatmak için vurarak. Neden burada durduğuna dair bir işaret bulmak için etrafa bakındım. Narin kolu, çöp kutusuna atılmaya hazır meyvelerle dolu bir torba tutuyordu. Gözleri kısılmıştı, tepesinde dikilen iki öğrenciden görüş alanını gizliyordu. Bacakları,

adrenalinden ağırlığı altında titriyordu. Max'in yanından biraz daha geçip, bedenim artık grubun iç çemberinin içinde olana kadar kavramamı ondan çektim. Kai de öne geçmeyi başarmıştı. Max'in ellerinin sırtımda oyalandığını, beni her an geri çekmeye hazır olduğunu hissettim.

"Ben-" diye söze başlıyor kadın, çantasına uzanarak, kendini sözlerle savunma kararından hemen pişman oluyor.

Josh'un eli kadının zayıf yüzüne çarptığında vücudumun fiziksel olarak geri çekilmesini engellemek için kendimi zor tutuyorum. Kadın nefes nefese kalıyor, avuçları betona çarpıyor. İslı bastonu ondan birkaç metre uzağa yuvarlanıyor. Josh ve Colton gülümsüyor. İkisi de karşısındaki manzara karşısında mutluluktan başka bir şey hissetmiyor.

"Benimle konuşmana izin verilmedi," diye tısladı Josh. Ayağı kadının bastonuna bastı ve anında parçaladı. Kadının yıpranmış elleri yere kırmızı çizgiler çizmeye başladığı anda midemin bir kez daha düştüğünü hissettim. İki adımda Max'e çarptım ve titreyen ellerimle önümü saran ön koluna bastırdım.

"Bu sadece talihsiz bir durum. Gerekirse başka tarafa bak," diye fısıldadı Max soğuk bir şekilde.

Hiçbir kural dışı hareket yapmamış talihsiz.

Kadının başı eğik duruyor. Hıçkırıklarını gizlemek için eliyle ağzını kapatıyor. Diğer öğrenciler, farklı tonlarda ağlamalarla onunla alay ederek gülüyorlar. Meyve dolu çantası yere saçılmış. Neden bizim bölgemizde olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Max'in elinden kurtuluyorum, berraklığın üzerime çöktüğünü hissediyorum. Meyveler eski, yani atılmadan önce onları Dokunulmazlar pazarından almış. Bazen talihsiz işletme sahipleri, atacağımız şeyleri toplayıp kendi sektörlerinde kullanmak için şehre geliyorlar. Fırınının el yapımı logosu, önlüğünün önüne işlenmiş ve şimdi kanıyla lekelenmiş. Colton, avını avlamadan önce takip eden bir karga gibi kadının etrafında dolaşıyor.

"Talihsizleri neden aramıza almadığımızı hatırlatmak için ona tekrar tekme mi atsam?" diye soruyor Colton, Josh'a. O da Josh'un emrini yerine getiren adamlarından biri, çünkü kendi ellerinin görünümüne o kadar takıntılı ki, bir darbe daha indiremiyor.

Josh başını sallayıp Colton'a ayağını kaldırmasını işaret ediyor.

Ellerim düşünmeden Colton'ın önünü dürttü. Üniformasının yumuşak kumaşı parmak uçlarıma nazikçe değdi. Harekete ne kadar derine dalarsam, itişim tam bir itişe dönüştü. Colton'ın tutunacak hiçbir şeyi yoktu, tek bacağının dengesizliğiyle geriye doğru düştü. Diğerleri çoktan havadaydı, kadının kaldıramayacağını bildiğim bir darbe indirmeye hazırdı. Colton'ın kızıl saçları yere serildi. Josh'un eli kalktı, bana bir sonraki tokadı indirmeye hazırlandı. Karşısında kimin durduğunu fark edince duraksadı. İnsanlar fısıldaşarak Kai'ye yanıma gelmesini işaret ediyorlardı. Max'in eli şimdi belimin alt kısmındaydı, gözleri Josh'a dikilmişti.

"Çok hoş bir hareket, Blackburn. Şimdi çekil önümden," diyor Josh, arkadaşının öfkeyle yerden kalkmasına pek aldırmış etmeden.

"Şurada bir işletmesi var. Bu, ürün rotasının bir parçasıydı," diye söze başladım, kadına doğru eğilerek. Gözleri her geçişimde benden uzaklaşıyor. Cebinden çıkan küçük kağıdı alıyorum. The Unfortunate'in pazar logosu, siyah bir damgayla fişin üzerinde yazılı. Arkamdan gelen hafif inlemelerini duymazdan gelerek Josh'a uzatıyorum. "Sana bu sektör için verdiği kupondan bahsetmeye çalışıyordu," Elim fişi göğsüne bastırıyor, gözleri daha da kısılıyor.

"O küçücük egonu tatmin etmek için bir Talihsiz'i dövdün ve neredeyse bana vuruyordun," diye bitirdim. Dar bakışları tam bir somurtkanlığa dönüştü. Bacağı bana doğru bir adım attı, beni de kadın gibi aşağı çekmeye hazırdı.

"Ona dokunursan Josh, dövüş dersinde bunun bedelini ödeyeceğinden emin olabilirsin," dedi Max sert bir şekilde. Josh, Colton'ın telaşlı bedeninden uzaklaşarak sinirle geri çekildi.

"Senin pis, talihsiz bir sevgili olduğunu fark etmemişim," diye tükürdü Josh. Başımı ona doğru sallarken, parmağımın göğsüne derin bir şekilde bastırıldığını hissettim.

"Varoluşlarının her noktasından nefret ediyorum. Hoşlanmadığım şey, ne zaman defolup gideceğini ve bir Talihsizi rahat bırakacağını bilmediğin için tramvayı geciktirmen," diye tükürdüm. Arkamı döndüğümde bile Max'in yüzündeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Rae kalabalığın arkasında telaşlı görünüyor. Etraftaki herkes sessizce

tarafsız kalıyor. Tramvay durakta hareketsiz duruyor. Dakikalarca açık kapılarından birinin girmesini beklemiş.

"Okul yetkilileri, kendi eğlenceniz için talihsiz birini tehdit edip öğrencilerin önemli bir kısmının zamanında derse gelmesini geciktirdiğinizi duymak istemez. Bir sonraki kelimelerinizi akıllıca seçip tramvaya binmenizi öneririm," dedi Kai sonunda. Kocaman eli Josh'un omzunu kavradı. Josh elini çekti. Tüm öfkesi, dizginsiz vahşi bir hayvan gibi onu sardı.

"Yetkiniz sadece Akademi'nin sosyal etkinliği için tema seçmekle sınırlı, burada değil Kai. Bunu unutma."

Josh ağzını silip geri çekildi ve sözlerini hepimizin anlayabileceği şekilde bıraktı. Otobüs şoförünün başı, kadıninkiyle aynı şekilde eğildi.

Josh ve Colton'ın tramvaya girerkenki liderliği, yavaş ama emin adımlarla diğerlerinin de onları takip etmesine neden oluyor. Öğrenciler birer birer geniş kapılardan geçiyorlar. Otobüs şoförü, Talihsiz arkadaşına incinmiş bir bakış atmadan edemiyor. Şoför endişelerini belli etmiyor. Kadına yardım etmek için bir kez bile ayağa kalkmadan koltuğunda kalakalmış. Yönetmelikler, ilan edilen işinde kalması gerektiğini söylüyor. Kadının dizleri göğsüne çekilmiş, acı dolu çığlıkları hâlâ duyuluyor. Grubumuz, sıkışık gemiye binmeden önce dışarıda kalan son grup. Max, güvenilir ulaşım kaynağımızın basamaklarını çıktıkça dokunuşlarım ondan uzaklaşıyor. Tüm arkadaşlarımdan binmelerine izin veriyorum ve onlara biraz alan açmak için bir adım geri çekiliyorum.

Elim gövdeme gidiyor, donuk sıcaklığı alt karnımı dolduruyor. Bu sabahkiyle aynı noktada keskin bir ağrı hissediyorum. Boynum beklentiyle karıncalanıyor, tüylerim sanki kemiklerime işleyen en soğuk soğuk gibi diken diken oluyor. Kalbim, ancak günlerce sadece kahveyle yaşayanların yaşayabileceği hızlarda atıyor. Göğsümü tutup derin bir nefes vermek için duruyorum. Sedir ağacı ve sabun kokusu burnumdan esiyor, serin sonbahar havasından tamamen farklı.

Saldırgan ve acı verici bir şekilde, bir beden benimkine çarpıyor, omzum geriye savrulurken tramvayın yan tarafına çarpmaktan kıl payı kurtuluyorum. Vücudumu zorla çeviriyorum, Dokunulmaz'a bağırmaya hazırım, bana karşı bu kadar pervasız olmaya gönüllüyüm.

Kai'den daha uzun boylu biri, yaşlı kadının yanına çömeliyor. Sırtı bana dönük. Kuzguni rengi, kıvrırcık siyah saçları, başının üzerinde vahşi, tekdüze bir karmaşadan başka bir şey değil. Kadınları ikna ederken omuzlarının hareketini izliyorum. Ona yakın olma isteğini analiz ederken midem bulanıyor.

"Bacakların hâlâ çalışıyor, değil mi Dove? Gözümün önünden çekil," diye sertçe bağırdı. Ne yaptığını anlamaya çalışarak onu tekrar tekrar süzdüm. Sesi tanıdık gelmiyordu.

Hızla kendimi tramvaya attım ve gözlerimi otobüs şoförünün üzerinden kaydırdım. Şoför bana başını sallıyor. Her zamanki gibi, bu hareketi görmezden geliyorum ve adamın apaçık kabalığını sindirirken saçlarımın diken diken olduğunu hissediyorum. Belki Josh, insanları işkenceye sokmak için yanında sürükleyeceği başka birini bulur.

Ben bindiğimde Max oturuyor. Eliyle beni yanına çağırıyor. Rae çoktan Kai'nin kulağını tırmalamaya başlamış, neredeyse ona doğru eğiliyor. Ben yaklaştıkça Kais'in kaşları kalkıyor. Max'in eli beni aşağı çekiyor, neredeyse kucağına oturtuyor. Eli belimin alt kısmında kalıyor.

Max'in fiziksel hareketleri son birkaç ayda arttı. Bazen onlara destek olmanın o kadar da kötü olup olmadığını merak ediyorum. Max belli bir özgüvenle oturuyor. Kai'nin de öyle olmasını dilediğini biliyorum. Odadaki herkese nasıl hitap edeceğini biliyor ve onunla yaptığınız sohbeti tamamen kişisel kılıyor.

Babamın benim için mükemmel olduğunu düşünmesinin bir sebebi var.

"O Talihsiz sana dokundu mu?" diye sordu Kai, tiksintiyle. Duraksadım, aklımı Max'in bakışlarından uzaklaştırdım.

"Ne talihsizliği?"

Aklıma gelen tek şey kadının yıpranmış ve hırpalanmış hali. Kardeşimin sorusu aklımı karıştırıyor.

Çizmeleri tramvay zeminine yüksek bir gürültüyle çarptı. Kollarımdaki tüm tüylerim bir kez daha diken diken oldu. Hemen ardından tüylerim diken diken oldu. Sırtımda ter birikti, omzum kolumla çarpışmasından dolayı hala zonkluyordu. Şimdi adamın yıpranmış üniformasındaki yamaları görebiliyordum. Koyu mavi

gözleri, eski sırt çantasını omzundan yukarı doğru sıyırarak etrafı tarıyordu. Elleri ağır işten nasırlaşmıştı. Yanağında derin bir yara izi vardı, bukleleri yüzünü mükemmel bir şekilde çerçevelemek için öne doğru düşüyordu. Vücudu, bizim yaşımızda gördüğüm herhangi bir Dokunulmaz adamdan daha büyüktü. Ağzı aşağı dönüktü, yüzü stoacı bir ifadeyle boyanmıştı. Josh'un adamdan uzaklaştığında alaycı bakışını görmezden gelerek, tanıdık bir şekilde otobüs şoförünün sırtına vurdu; yanımdan geçince kalbim hızla çarpıyordu. Otobüsün Dokunulmazlar bölümünü geçip, bürokratik engellerin ötesinde tramvayın Talihsizler bölümüne geçtiğinde midemde oluşan boşluğu tarif edecek kelime yok.

Talihsiz bir adam bana ne yapmam gerektiğini söyledi.

Bir talihsizlik dokundu bana.

Oturduğu yerde bacaklarını açmış. Kollarını yanındaki sandalyelerin üzerine atmış, sarkmalarına izin veriyor.

Patlatmak için yuvarlarken, başını hâlâ dik tutarak boynunu geriye doğru uzatıyor. Bir bakıma, bu kadar çok Dokunulmaz'ın bakışlarından hiç korkmadığını gösteriyor.

Hiçbir talihsizin bu şekilde davrandığını görmedim.

Daha önce hiç kimse beni bu kadar gerginleştirmemişti.

Doğum lekem her geçen an daha da ısınıyor. Tramvayın kapıları kapanıyor, bacaklarım titriyor, bu tramvaydan kaçmanın hızlı bir yolu olmadığını biliyorum. Max'e yaslanıp, kalp atışlarının kaygılarımı tekdüze nabız atışlarıyla yatıştırmasına izin veriyorum.

"Orman mı?" diye soruyor Max.

Arkadaşlarım sabırsızlıkla bir cevap bekliyor. Boğazımdaki yumruyu yutup cevap vermeye hazırlanıyorum. Tek bir bakışta, beni izlediğini, mantıklı düşünmemi engellediğini anlıyorum. Mavi gözleri, saf bir nefretle ruhumu delip geçiyor. Kaşları çatık, kolları kavuşturulmuş. Kollarındaki damarların hareket ettiğini görebiliyorum, suratı neredeyse somurtuyor. Bu kadar uzakta bile, beni alıp uzayda sürükleyebilmiş gibi hissediyorum. Daha da kötüsü, bunu istiyormuş gibi. İfadesinde korku yok, korkaklık yok.

Sadece nefret var.

Ve bana bir hayvan gibi bakıyor, beni parçalamak istiyor. Gerçeği söylemeye çalışırken dudaklarım titriyor. Kardeşimle göz teması,

dikkatli bakışlarını ürpertmeye yetmiyor.

"Hayır," diyorum düşünmeden. "Yanımda değil, sadece yanımdan geçti," diye tamamlıyorum.

Bu, beni ikinci doğam haline getiren tam ve eksiksiz bir yalan. Her senaryoda, bu onun üst düzey bir ihlal almasına yol açardı. Sanki gerçeği içimden söküp alamıyorum gibi hissediyorum.

"Gördün mü? Her şey yolunda!" diye cıvıldıyor Raegan. Ona yarım yamalak bir gülümsemeyle bakıp homurdanarak ikizine yaslanıyorum. Ellerim çantamın üzerinde geziniyor, annemin bir zamanlar her derde deva olan ilacının bulunduğu yerde boş bir alan buluyorum. Elim çılgınca çantanın üzerinde geziniyor, küçük şişenin izini arıyor. Sonu olmayan bir labirent gibi, her dokunuşta sadece çıkmaz sokaklar buluyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Max.

Tek yapabildiğim, talihsiz bir kez daha bakmadan önce başımı sallamak.

Pencereden dışarı bakıyor, daha önce yaptığı gibi bakışlarını bir kez bile bana çevirmiyor. Gözlerim, ceplerinden birinin derinliklerine itilmiş küçük bir şişeyi aramak için zorlanıyor. Pantolonunun siyah kumaşı, çok yakından bakılmadığı sürece herhangi bir şeyin belirgin bir şekilde görünmesini engelliyor. Gözlerimi büyük bir hayal kırıklığıyla ona dikiyorum.

Hayatımda hiçbir zaman tramvayın en arkasında oturan talihsizin mavi gözlerinden nefret ettiğim kadar nefret etmedim.

Soru şu: Sen kimsin?

Peki Dokunulmazlar sektöründe ne yapıyorsunuz?

Bölüm 3

Orman

Akademi'ye gidiş geliş on beş dakikadan fazla sürmüyor. New Haven'ın kurucularının şehir içindeki ulaşım kaynaklarının çoğunu ortadan kaldırmaya karar verirken bağlı kalmaya çalıştıkları en büyük vaatlerden biri kolaylıktı. New Haven'ın tamamı işlevsellik ve zamanlama fikri üzerine inşa edilmişti. Her birey, işleyen bir topluluğun devamlılığını sağlayan düzen akışında rol oynar. Birçok yönden, Josh tramvayı geciktirdiği için, Talihsiz birine izinsiz bir saldırıda olduğundan daha fazla ceza alırdı. Saat gibi, gecikmemize rağmen tramvay tam saat 7:00'de devasa binanın önünde duruyor. Kaybedilen zamanı telafi etmek için hız yapmak zorunda kalmış olmalı. Josh'un yarattığı gibi aksiliklerin sorumluluğunu üstlendiğinde cezalandırılıp cezalandırılmadığını merak ediyorum.

Talihsizin gözlerinin bana doğru yöneldiğini hissetmeyi görmezden geliyorum. Şimşek gibi bir hızla tramvaydan iniyorum, şoföre kapıları açması için neredeyse hiç zaman tanımıyorum. Tramvay kapılarının soğuk metali koluma çarpıyor ve vücudumun düzgün biçilmiş çimlere düşmesine izin veriyorum. Çimlerin rengi artık sıcak yaz aylarındaki gibi canlı yeşil değil. Şimdi, vücudumun ağırlığı altında kırılğanlaşmış, ölü parçalarla dolu.

Akademi'nin büyük binası bu araziye kaplıyor. New Haven'ın atan kalbi olarak kabul ediliyor ve bu topluluğun büyüyen tüm zihinlerine ev sahipliği yapıyor. Dokunulmazlar bölgesinin ortasında yer alıyor ve çevresindeki diğer tüm binalar arasında en fazla alanı kaplıyor. Duvarları beton ve taştan yapılmış. Çatı, sivri bir nokta oluşturmak için birbirine tutturulmuş cam panellerden ibaret. Ahşap kaplamalar yapının her tarafını süslüyor.

Bitkiler, ağaçlar ve koi havuzları bahçenin her yerine yayılarak çimenli alanları renk cümbüşüyle kaplıyor. Öğrenciler devasa çift camlı kapılardan girip çıkıyor. Öğretmenler, onları öğrencilerden ayıran bordo ceketlerini yeniden konumlandırarak günlerini anlatıyor. Öğrenci grupları, arazinin manzaralı kısımlarında oyalanıyor. En sıcak aylarda bile okulun cam tavanı sıcaklığı tamamen emebiliyor. Bu bölgedeki diğer çoğu bina gibi, yapıda da rengi tam olarak belirlemek zor. Çiçekler bile, onları dikmek için en sıkıcı renkleri seçmek zorunda kalmışlar gibi donuk.

Kai ve Raegan, varlığını zar zor fark ederek yanımdan geçiyorlar. Öğrenci savunucuları konseyindeki pozisyonları hakkında derin bir sohbe dalmış durumdalar. Josh'la olan etkileşimleri, onun ara sıra yaptığı hareketler konusunda onları daha da tedirgin etmiş. Raegan, Kai'nin ön kolunu sıkıca tutuyor. Birçok açıdan, neden onu takip etmeye devam ettiğini anlamak kolay. Kai güvende. Kimse neden birbirlerini seçtiklerini sorgulamaz. Sanki Kai'nin hayatındaki her şey hep mantıklıymış gibi. Kai bir kez olsun oturup tüm bunlardaki rolünü sorgulamadı.

O her zaman sadece bilinir.

Dokunulmaz'ın arkamdaki sessiz şakalaşmasını duyunca vücudum tekrar gerildi. Vücudumu gelişigüzel bir şekilde hareket ettirerek, simsiyah saçlı pisliğin otobüs şoförüyle sessizce sohbet ettiğini gördüm. Başını kaldırdığında, adamın ne kadar yaşlı olduğunu görebiliyordum. Muhtemelen babamdan on yaş, hatta belki daha da fazla. Karşılıklı arkadaşıyla konuşurken artık başını eğmiyordu. İki adam oldukça samimi bir şekilde konuşuyorlardı. Bütün gün sessiz Dokunulmaz'ları otobüsle gezdirdiğiniz bir sektörde çalışırken, tanıdık, kirli bir yüz içinizi ısıtabilirdi.

Talihsiz, otobüs şoförüne doğru eğilip adamın kulağına, tavrında bir değişiklik yapmasına neden olacak bir şeyler fısıldıyor. Otobüs şoförü bitkin görünüyor. Aralarındaki fısıltılar, yüksek sesle söylenmemesi gereken bir şeyler içeriyordu.

"Geliyor musun?" diye sordu Max'in sesi, adamlara olan nefret dolu bakışlarını bölerek.

Josh ve Colton'ın yanından geçerken kollarını kavuşturup gözlerini dikmiş bakıyor. Kai ve Rae'nin aksine, tavrındaki ani değişikliği fark ettiğini saklamıyor. Bir bekçi köpeği gibi beni bekliyor, hatta herkesin tramvay yolculuğu boyunca yaptığı gibi Talihsizlere bakmam için bana da bir an izin veriyor.

"Evet, beklediğiniz için teşekkür ederim. Okul bahçemizde neden bir tane olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum."

Max başını dik tutarak nazıkçe gülümsüyor. Talihsiz, otobüsten iniyor ve hareket etmeden önce şoföre bir kez el sallıyor. Tıpkı tramvaya bindiğinde yaptığı gibi, Talihsiz etrafındaki herkesi görmezden geliyor. Yürüyüşü bile nereye gittiğini bildiğini gösteriyor.

"Transfer programı. Babalarımızın onu kapatmak için ne kadar çabaladığını hatırlamıyor musun?"

Her okul yılında birkaç Talihsiz'e, işlerini ve ekonomilerini normal şekilde sürdürebilmeleri için Dokunulmazlar ile aynı seviyede öğrenme olanağı tanınır. Talihsizler'in tarımımızı büyütmedeki yardımı olmasaydı, hiçbir şeyimiz olmazdı; biz olmadan da onların güvenliği olmazdı. Şehri çevreleyen bir koruma alanı, New Haven'ın ötesinde havada uçan kül ve toksinleri uzak tutar. Sanctum tarafından benimsenen diğer bazı bölgeler de bu kıtaya yayılmış olsa da, onlar hakkında nadiren bir şeyler duyarız. Kilometrelerce uzanan tek şey New Haven'dır. Geriye sadece kül ve bir zamanlar yiğit olan bir toplum kalmıştır.

"Ciddi ciddi bunu mu yaptılar?"

"Elbette," diye alay ediyor Max.

Büyük cam kapıların önünden geçip, resepsiyondaki kadına kimliklerimizi çıkarmak için ceplerimizi karıştırıyoruz. Siyah saçları başının üstünde o kadar sıkı toplanmış ki, yüzüne yapıştırdığı yarım yamalak gülümsemeyi kazandıran tek şeyin saçları olduğuna ikna oldum. Uzun, renkli tırnakları, öğrenciler onunla konuşmaya çalışsa

bile, bir an bile durmadan masasına vuruyor. Dudakları ince, düz bir çizgi halinde. Mavi ışıklı bir gözlük takıyor ve gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru iterek, ekrandaki her şeyi okuyormuş gibi görünmesini sağlıyor. Masasına yaklaşıyoruz, kimliklerimizi tarıyor ve sistemin ışığının yeşil renkte parlamasını izliyoruz.

"İkiniz de neredeyse geç kaldınız," diye mırıldandı parmağını sallayarak.

"Bizi suçlamayın," diye başlıyor Max, kolunu masasının üzerine koyup, mavi gözleriyle cazibesini sergilerken. "Buraya girmesine izin verilen üst düzey yönetimin kanalizasyon çöpünü suçlayın," diye bitiriyor.

Omurgamdan aşağı karıncalanma hissi geri döndü, bileğimdeki nabzım hızla atmaya başladı. Tarayıcıdan uzaklaşırken, Talihsiz'in gözlerinin ensemden çekilip resepsiyona yöneldiğini hissettim. Onun varlığını fark eder etmez başını tamamen kaldırdı. Bir zamanlar bize olan kısmi ilgisi şimdi ona tam bir bakışa dönüştü. Kimliğine dikkatlice bakmaya çalıştım, benden uzağa bakıyordu. Tarayıcıdan geçti, bizimki gibi yeşil renkte parlıyordu. Kadının ağzı neredeyse açık kaldı, kusursuz dişlerini sergiledi. Talihsiz başını iki yana sallayıp masadan uzaklaştı ve cebinden çıkardığı küçük bir notu taradı.

Masadaki kadın, sanki tek bir geçiş tarayıcıyı tek seferde kurumlandırmaya yetecekmiş gibi, tarayıcının yüzeyini dezenfektanla tekrar tekrar siliyor. Bir Talihsiz açısından, bakılacak en kötü şey değil. Nasırlı olmasına rağmen elleri temiz. Üniforması yeni değil ve birkaç yıldır kullanılıyor, ancak Max'in aksine kravatı mükemmel bir şekilde katlanmış. Dağınık siyah saçları kıvrılmamış. Aslında yumuşak görünüyor. Sert olmasına rağmen, yüzündeki birçok ayrıntıyı gözlemsel bir bakış açısıyla gözden kaçırmak kolay. Yanağının altındaki yara derin, belki de her derde deva ilacın bile çözemeyeceği kadar derin. Gözleri mavi, ama Max'inkiler gibi açık mavi değil. Onunkiler aynı anda hem koyu hem de yumuşak. Birisi genetik koduyla ilgili olarak yüzünün ayrıntılarına çok zaman harcamış.

Talihsiz ya da değil, o korkutucu haliyle bile güzel.

Şimdi bile, boyunun etrafındaki çoğu kişiden ne kadar uzun olduğunu görebiliyorum. Boyutunun Josh'a bile itici geldiğini biliyordum. Pantolonunu bir kez daha taradım, ceplerinden birinde

küçük şişenin izini aradım. Başım vücudumla birlikte hareket ediyor, daha yakından bakmaya çalışıyordum.

Talihsiz'in gözleri gözlerimle buluştu, notundan uzaklaştım, midem aniden kaygıyla doldu. Gözümün onu açıkça incelemesini hiçbir şeymiş gibi göstermeye çalıştım. Bakışlarını benden çekti, Max'i ve beni tamamen görmezden geldi.

Geri çekilip, geniş omuzlarının, Dünya'nın bir sonraki ölümcül vebasını taşıyormuş gibi, öğrenci kalabalığının arasından ayrılışını izliyorum. Diğer öğrencilerin ona karşı küçümseyici bakışlarını görünce yüzünde bir sırtıma belirdiğine neredeyse yemin edebilirim. Bazıları, sanki orada yokmuş gibi davranmak için fiziksel olarak ondan uzaklaşıyor. Çantamı sıkıca tutuyorum, eskiz defterimin bacağıma bastırıldığını hissediyorum.

Max, "Onu bu sabahki kadın gibi yerde yığılmış halde görmeyi çok isterdim." diyor.

Talihsiz girişin sonundaki köşeyi dönerken ikimiz de hareketlenmeye başlıyoruz. Öğrenciler, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde fısıldaşarak koridora geri dönmeye başlıyorlar. Binanın düzeni oldukça basit. Resepsiyonun solunda tüm seçmeli ders bölümleri, sağında ise tüm ilkokul sınıfları bulunuyor. Okulun ortalarına doğru olan kısımlar yemekhane ve spor salonlarıyla çevrili. Okulun seçmeli ders bölümüne doğru keskin bir sağa dönerken Max benimle birlikte yürüyor.

"Kadın kadar kolay pes edeceğini sanmıyorum," Sözlerim hiçbir düşünce olmadan çıkıyor ağızımdan.

"Nedenmiş?"

Bu yorumdan dolayı üzüldüğünü anlamak için falcı olmaya gerek yok.

"Biliyor musun... O... Büyük." Sonunda, talihsizin heybetli yürüyüşünü taklit etmek için omuzlarımı kaldırarak söylüyorum.

Max kaşlarını çatarak gözlerini devirdi. Duvarlar, donuk, donuk griden sanat kanadının canlı renklerine ve çizimlerine dönüştü. Yönetmeliklerin dışında olmasına rağmen, sanat öğretmenleri okul yönetimini bir koridorun renklerle doldurulmasına izin vermeye ikna etmişti. Her yıl, 5. ve 6. sınıflar duvarlardan birinde bir duvar resmi üzerinde çalışıyorlar. Şu anda, hepimiz mevcut sanatın yerini alacak

konsept resimler yaratıyoruz. Çoğu insan çizimlerine daha sembolik bir yaklaşım benimseme eğilimindedir. Savaş tasvirlerinin hepsi moloz ve külün arasından çıkan tek bir papatya ile sembolize edilir. Yıllarca, sadece insan tarafından yapılmış bitkiler vardı. Ta ki çiçekler açmaya başlayana kadar. Kilometrelerce papatya Dünya'yı işaretledi ve tüm yıkımdan sonra ilk umut işaretini yarattı. New Haven'ın bir yerlerine minik beyaz çiçekler ekilmemiş bir yeri yok.

Max, birkaç yıl önce birinin yaptığı duvar resmine vücudunu yaslayarak, "Eğer bana karşı yarıştılsaydı, bu kadar küstahça davranmayacağını biliyorum," diye açıklıyor.

"Ve şu anda küstah bir tavır sergilemiyorsun, değil mi?" diye sordum sırtarak.

"Sanki onu savunuyormuşsun gibi geliyor, Blackburn," diyor Max alaycı bir şekilde.

Gözlerimi devirip sırtarak onu dürttüm. Duvara rahatça yaslanması bu hareketle tökezledi ve elinin kaymasıyla kendini tutması kaydı. Onu yakalayıp duvardaki pozisyonunu almaya çalışmasını engelledim. Elleri yanlarımı kavradı, sırtışı yüzünü kapladı. Sarı saçları, pencereyi örten bir perde gibi yüzüne döküldü. Avuçlarının sıcaklığı gömleğime nüfuz etti. Ellerim kravatını düzeltmeye çalıştı. Ben onun dağınıklığını düzeltirken o hareketsiz kaldı, ellerini üzerimde tuttu.

"Ben asla birini savunmam ama dürüst olmak gerekirse Josh onunla uğraşmaya kalkarsa ne olacağını görmek isterim."

Kravatını göğsüne koydum, ellerinin yanlarımdan çekilmesini bekledim.

Bunu asla yapmazlar.

Doğum lekem bir kez daha alev alev yanıyor, gözlerimi kısarak irkiliyorum. Max'in gözlerine bakıyorum, şu anda aramızda olan her neyse onu anlamaya çalışıyorum. Midem, ancak çok fazla tatlı yedikten sonra olan türden burkuldu. Hissi bastırmaya çalışarak sonunda odadaki fili ele alıyorum.

"Sizin sınıfınız bu sınıfın yanından bile geçemez."

Max derin bir nefes alıp, söyleyebileceği en iyi kelimeleri düşünürken etrafına bakındı. Kız kardeşi gibi kaşlarını çatı; bu, derin düşüncelere daldığının açık bir işaretiydi.

"Bugün belli bir talihsizliğe odaklanman beni biraz kıskandırmış olabilir," diyor Max başını sallayarak, "Biliyorum ki saçma-"

Sözünü bitirmesine izin vermiyorum. Başını boynundan tutup daha da yakına çekiyorum, aptalca düşüncelerini dudaklarımı dudaklarına hafifçe bastırarak susturuyorum. Dokunuşu sadece yan tarafımda güçleniyor, sonra gevşiyor. Yumuşak dudakları dudaklarımda kalıyor, her geçen saniye daha da bastırıyor. Başımı çekmeye hazırlıyorum, midemin bulandığını hissediyorum, ardından tüm saçlarımdan diken diken olduğu rahatsız edici bir his geliyor.

Bu dokunuştan zevk almak istiyorum. Neden alamıyorum?

Elleri yüzümün yan tarafını kavıyor, beni öpücüğe geri çekiyor. Doğum lekem hâlâ sıcak, Max'in bana dokunmasına ne kadar izin verirsem o kadar acı verici oluyor. Derin bir nefes alıp Max dokunuştan uzaklaşıyor, elinin kendi üzerinde oyalanmasına izin verirken dokunuşunu benden uzaklaştırıyor.

"Bunu hiç yapmadın. Neden yaptın bunu?" diye soruyor yanakları kızarmış bir şekilde.

Keşke ona verecek bir cevabım olsaydı.

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim," diye başlıyorum, nihayet saate baktığımızda. "Ama daha sonra derinlemesine inceleyebiliriz."

Geri çekilmeye başlıyorum. Max'in eli bileğimi kavıyor, olduğum yerde duruyorum, yüzlerimiz bu konuşmadan kıpkırmızı.

"Pişman oldun mu?" diye soruyor.

Yalan

Başımı hayır anlamında sallıyorum, tek istediğim onun beni bırakması ve bu garip durumdan kurtulabilmem. Dokunma hissinden ne kadar uzak kalırsam, izimdeki acı o kadar azalıyor. Annemle konuşmam gerektiğini biliyorum ama her konuştuğumda susuyor, sorularımı görmezden geliyor.

Bu yeni acının hesaba katılmaması daha iyi olabilir.

"Öğle yemeğinde görüşürüz, Blackburn," demeyi tercih ediyor Max.

Genişçe kavrayarak ona sarılıyorum ve öperek doğru şeyi yapıp yapmadığı konusundaki endişelerini hafifletiyorum. Hızlı bir hareketle yanağına bir öpücük daha konduruyorum ve ardından yüzündeki tatmin ifadesine gülümseyerek arkamı dönüyorum.

Sınıf kapısına sırtımı dayayıp yüksek bir iç çekişle aydınlık alana dalıyorum. Bayan Auburn'un gözleri, masasındaki çizime odaklandığı yerden yukarı fırlıyor ve alanına kimin girdiğini fark edince rahatlıyor. Kızıl, kıvrıkcık saçları başının üzerinde bir tepecik gibi toplanmış, düşmeyi bekleyen çok sayıda kalem barındırıyor. Bordo ceket, üniforması için uygun olmayan ama buradaki işi göz önüne alındığında bir şekilde kabul edilebilir olan iğnelerle süslenmiş. Yüzü grafitle lekelenmiş, yanaklarından ve ellerinin yanlarından aşağı iniyor, her bir parmak ucunun ucunda duruyor. Yeşil gözleri benimkilerin üzerinden geçiyor, bana baktıkça kısılıyor.

"Bugün erken gelmeyeceğini düşünmüştüm," diyor sırtarak. Minyon bedeni sandalyesine yaslanıyor, ayaklarını masasına koyuyor ve dikkatini çiziminden uzaklaştırıyor.

"İnanın bana, mücadele etmeden bu noktaya gelmedim."

Çantamı masama fırlatıp iç çekiyorum ve sınıfın arka tarafındaki her zamanki yerime oturuyorum. Bayan Auburn masasından uzaklaşıp tekerlekli sandalyesini bana doğru kaydırıyor. Saçından bir kalem kapıyor ve başımı masamın üstündeki eğik pozisyonundan kaldırmaya zorluyor.

"Neden kızardın? Sanki koşmuşsun gibi görünüyor."

"Bunun sebebi Max Vega'dır," diye itiraf ediyorum.

Sözlerimi düşünürken kafasının içinde çarkların döndüğünü görüyorum.

"Sarışın olan mı? İkiz olan mı?" diye soruyor.

"İşte bu o."

"Ne yaptı?"

Daha çok, ne yaptım?

"Tramvaydan indiğimizde bana olan küçük aşkına katkıda bulunmuş olabilirim... Onu öptüm ve bunun faydadan çok zarar getirdiğini düşünüyorum."

Sanki bir şifreyi çözmüş gibi gülümsüyor.

"Ona karşı hislerin o kadar baskın değil mi?"

"Belki," bunun ne kadar büyük bir yalan olduğunu zaten biliyorum. "Ama onun isteklerini karşılamaya yetecek kadar değil," diye bitiriyorum, midemde o tanıdık çalkantıyı hissederek.

"Şaka bir yana, akademik olarak bilgili ve görünüşü de pek iç açıcı değil. Belki de onunla bir ilişkinin Kıyamet Günü'nde nasıl bir etki yaratabileceğini bir düşünün."

Her zaman buna dönüyor, değil mi? Okulunuz bittikten sonra halkımızın liderleri sizi nereye yerleştireceklerine karar verdiğinde ne kadar iyi görünüyorsunuz? Yatmayı seçtiğiniz insanlar bile nereye yerleştirileceğinizi etkiliyor.

"Düşüneceğim," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

Aldığı cevaptan memnun kalmış gibi görünerek masasına döndü. Yeni bir grafit parçası alıp sanat eserine devam etti ve başını yanımdaki rafta istiflenmiş tuval dizisine doğru çevirdi.

"İstersen sen devam edebilirsin. Onunla ne yapacağını merakla bekliyordum."

Bir hamleyle raftaki parlak renkli tuvali alıp masamın üzerine savurarak yayıyorum. Zihnimde henüz son şeklini vermediğim bir şeyin başlangıcını yaratmak için katman katman eklenmiş renk katmanlarından başka bir şey değil. İlkbaharın parlak renklerinin resme sızdığını görüyorum. Tuvalimdeki imgelerin çoğu rüyalarından geliyor ve ne yazık ki henüz tam bir resim oluşturmak için bir araya gelmemişler. Her zamanki boya paletim, resimlerin yanındaki rafta, eşi benzeri olmayan iki fırçayla birlikte duruyor. Fırçam parlak kırmızı bir renkle dönüyor ve tuvalin alt kısmında bir çift elin başlangıcı olduğunu varsaydığım şeyi oluşturmaya başlarken tuvalimin üzerine ayrıntılı bir hassasiyetle iniyor. Onları bir önceki geceki rüyalarımın beri hala canlı bir şekilde görüyorum.

"Getirin bakalım," diye neşeyle ekledi Bayan Auburn.

Tuvali ona doğru sürüklüyorum, yavaşça masasının üzerine koyuyorum, ikimiz de ilerlememi izlemek için eğiliyoruz. Resimde tam olarak ne olup bittiğini anlamak zor. Okul duvarına asılmayacak kadar ürkütücü. Tuvalin altından bir çift elin başlangıcı yükseliyor. Avuç içlerinden demet demet papatyalar çıkıyor. Resmin arkasında bir şey kalmış, henüz tam olarak görselleştiremediğim bir şey.

"Burada gördüğüm sembolizme değinmemi ister misiniz, yoksa bunu başka bir güne mi bırakayım?"

Bayan Auburn neredeyse tablonun üzerine eğilmiş, benim bile henüz fark etmediğim ince ayrıntıları bulmak için tabloyu baştan aşağı tarıyor.

"Belki de derinlemesine analizinizi, daha sonra yapmak üzere saklayın."

Gülerek tablodan uzaklaşıp sertçe koltuğuna yaslanıyor. Bilgisayarında küçük bir zil sesi duyuluyor ve ardından bir flaş ekranı kaplıyor.

"Akademi Direktöründen bir mesaj." Okurken gözleri ekrana kilitlenmişti.

Sessiz kalıp tekrar sohbetimize katılmasını bekliyorum. Kızıl saçlı sanat öğretmeni, geçen yıl benim için muazzam bir teselli kaynağı oldu. Diğer tüm öğretmenlerin aksine, işini gerçekten seviyor. Kurallara uyma konusunda gösterdiği isteklilik, onu sık sık ferahlatıyor. Bu yüzden dersine her zaman yarım saat önce gelmeye vakit ayırıyorum. Bu okuldaki diğer her şey çok kısıtlayıcı görünüyor.

"Bu sabah bazı Dokunulmazların Talihsizler sektöründen bir fırıncıya saldırdığını biliyor muydun?" diye soruyor.

"Olayın olduğu duraktaydım. Josh ve Colton sorumluydu."

Gecikmeyi durdurmak için Colton'ı ittiğim kısmı atlıyorum.

"Kadına hakkını vermiş. Sektörümüze bu kadar derinlemesine girmemesi gerektiğini bilmeli. Yine de, o iki çocuğun durumu daha da kötüleştirdiğinden eminim. Josh'u ve ihlal listesini pek sevmiyorum."

"Bana mı söylüyorsun?"

Mesajı kapatıp sonunda dikkatini tekrar bana çekiyor. Yaşlı kadının narin bedenini bir kez daha düşünüyorum. Görüntü, zihnimde anlık olarak canlanıyor.

"Ona yaptıklarını hak etmedi." diye düşünmeden patladım. Bayan Auburn durakladı, yüzü şaşkın bir ifadeye büründü. Kaşları içe doğru çatıldı ve yüzünde nadiren gördüğüm bir ifade belirdi.

"Onlar bunu her zaman hak ediyor, Orman," diyor ve elini elimin üzerine koyuyor.

Pişmanlıklarımı bir kenara itiyorum, başparmağının eklemimdeki her yuvarlanışıyla erimelerine izin veriyorum.

"Haklısın. Sadece biraz sarsıldım, hepsi bu."

Arkamızdan gelen bir ses, bizi birbirimize olan şefkatli dokunuşumuzdan uzaklaştırıyor. Bayan Auburn'un yüzündeki hafif, içten gülümsemesi kayboluyor, yerini daha önce hiç görmediğim bir ifade alıyor. Rahat tavrı kaskatı kesiliyor. Bir zamanlar kambur olan duruşu, şimdi saçındaki kalemlerden biri kadar dimdik. Bir zamanlar elimde olan eli, şimdi diğer elini öyle sıkı kavlıyor ki eklem yerleri bembeyaz. Gözleri bir kedininki gibi kısılmış. Kadından yayılan tüm sevgi, bir yağmur giderinden akan yağmur gibi akıp gidiyor.

Soğuk, mesafeli ve tamamen kapalıdır.

Onun bu tarafı her zaman neredeydi?

"Konuş," diye çıkıştı.

Saçlarım bir kez daha diken diken oluyor, bu da başımı çevirip onun stoacı ifadesine bakmama neden oluyor.

Gözleri bir zamanlar hayat dolu olan sanat öğretmenine dikilmişti.

"Adım Fallan Markswood. Bu yıl transfer programına seçilen öğrenciyim. Programımda ilk dersimde resim dersim yazıyordu." Sınıftaki bir sürü eşyayı tarıyor. "Sanırım bu kadar," diye bitiriyor. Sesi hatırladığım kadar derin. Hâlâ zihnimin bir köşesinde o bariz tehdidini duyabiliyorum. Kollarını kavuşturup kıpırdanıyor ve kızın cevap vermesini bekliyor.

"Öyle," diye araya girdim, onun adına cevap vererek. Gözleri sonunda benimkilere ulaştı ve ancak nefret olarak tanımlayabileceğim bir bakışla kısıldı.

Odanın bir bölümü bantla kapatılmış ve bu derse katılacak talihsizler için birkaç eski masaya ev sahipliği yapıyor. Eski sanat malzemeleri duvara yaslanmış. Yıpranmış ve kullanılmış tuvaler alanı kaplıyor ve bantların arkasında kimsenin eşyalarına yer kalmıyor.

"Bildiğiniz gibi, odanın arkasında bir bölümünüz var. Kırık şövalelerim ve tuvalerim lavabonun altında. Yenilerinin yanına koymak üzere hazır birkaç boyamız var. İhtiyacınız olanları alın, sonra arkada sessizce çalışmaya çalışın ve diğer öğrencilerimin dikkatini dağıtmayın," diyor Bayan Auburn sonunda.

Tramvaydaki ilk karşılaşmamızın aksine, yanımızdan geçerken hiçbir itirazda bulunmuyor, aramızda birkaç adım mesafe bırakıyor. Her hareketinde sessiz. Fallan çantasını masasının üzerine atıyor ve

seçtiği biraz daha az yıpranmış tuvali ona dayayarak destek veriyor. Renk paletini titizlikle seçiyor, daha parlak renklerden uzak duruyor. Paleti çeşitli mavi ve mor tonlarıyla dolu.

Koltuğuma dönüp tuvalimi Bayan Auburn'un masasından çekiyorum. Perişan görünüyor. Kendini sakinleştirmek için elleri saçlarında defalarca dolaşıyor. Sınıfta bir Talihsiz için endişelenmek zorunda kalmadığım için, sıramın hemen önünde olması hiç sorun olmadı. Şimdi ise, arkamdan gelen her vücut hareketiyle pişmanlık duyuyorum.

"Neyi istiyorsun?" diye sordu Fallan'ın sesi. Bir kez daha, izinsiz konuşuyordu.

Bayan Auburn çizimine o kadar dalmış ki, fark etmiyor. Beklenmedik ziyaretçimizle başa çıkmanın bir yolunu bulduğuna sevindim.

"İçeri girmeden önceki o duvar resimlerini biliyor muydun?" diye fısıldadım ve nefret dolu bakışlarına karşılık verdim.

Başını sallıyor.

"Bu yıl onları değiştireceğiz. Hepimiz bir şeyler yaratacağız. Sonra, en iyi tuvaler havuzdan seçilecek." Sesimdeki nefreti ne kadar zorlamaya çalışsam da, belli olmuyor.

"Dokunulmaz biriyle medeni bir dönüşüm yaşamamanın zevkini neye borçluyum?" diye fısıldadı nefesinin altında. Gözlerimi kıstım, kaşlarımın belirgin şekilde çatılmasına izin verdim.

"Cehenneme git," diye sessizce çıkıştım, çantasının kalkanının arkasından tuvaline vurmaya çalıştığı her neyse onu sarsmak için ayağımı masasına vurdum.

Vücudumu öne doğru uzatıp, öfke dolu düşüncelerimi adama yöneltmeye çalışıyorum. Arkamı dönmeden, dudaklarında alaycı bir sırıtış hissediyorum.

Fırçamı elime alıp öfkemin işime yönelmesine izin veriyorum. Ellerim her vuruşta daha az nazik oluyor. Canlı pembeler şimdi daha agresif kırmızı tonlarıyla karışıyor. Gece vakti bir silah sesi gibi, zilin yüksek sesi neredeyse fırçamı tuvalin uzunluğu boyunca sürüklememe neden oluyor. Bayan Auburn'un titizliği bile, ilk derse giren öğrencilerin gürültülü gürültüsüyle bozuluyor.

Josh'un iri bedeni sınıf kapısından hızla içeri daldı ve öğrenciler boş sınıfı doldururken diğerlerine çarptı. Josh, çantasını keyifle tutarak sınıfın arkasına baktı. İçten içe, her zamanki yerinden kalkıp Fallan'la bana en yakın olana oturmaya karar vermişti. Rae, Josh ve Talihsiz'i bana bu kadar yakın görünce burnunu kırıştırarak arkasından sendeledi. Çantamı yanımdaki koltuğa zorla yerleştirdim ve Josh'un yaklaşmasını engelledim. Diğer öğrenciler, sınıfın arkasındaki yeni göz yarası hakkında fısıldaşıyorlardı. Fallan'ın gözleri tuvalindeydi, bir an bile kimseyi fark etmek için başını kaldırmıyordu. Gerçekten yarattığı çizgilere odaklanmıştı.

"Blackburn!" diye başlıyor Josh, odaklanmamı engellemek için elini sertçe masama vurarak. Rae yanıma oturuyor ve adama tiksintiyle bakıyor. Adam, basacağım bir sonraki düğmeyi bulmak için etrafımda oyalanıyor.

"Seni yakınımda isteyeceğim hiçbir senaryo yok," diye tısladım ve masamdaki elini ittim.

Kaba hareketlere odaklanmıyor. Bunun yerine, Fallan'a bakıyor ve Fallan'ın onun varlığını umursamadığını, nazik fırça darbelerine devam ettiğini söylüyor.

"Ne çiziyorsun orada, domuz?" diye sordu Josh, bacağını öne doğru uzatarak Fallan'ın masasını sarstı.

"Josh, beni kızdırma," diye uyarıyor Bayan Auburn, bugünkü dersin taslağını çizdiği tahtadaki düzgün el yazısından dikkatini dağıtarak.

"Dinlemelisin. Yeterince hata yaparsan, Kıyamet Günü'nden sonra ağır Dokunulmaz işlerinde çalışacaksın," diye uyardım gözlerimi kısarak. Boya kabımı masamdan kaptı ve uzanmaya çalıştığımda beni koltuğuma geri itti. Fallan, adamın omzumu sertçe tutuşunu fark ederek başını kaldırdı.

"Öyle mi? Peki seni nereye yerleştireceklerini düşünüyorsun? En son kontrol ettiğimde, kardeşinin gölgesinde yaşıyordun." Josh öfkeyle hiddetlendi.

Kimsenin tepki verecek vakti yoktu. Josh bardağı Fallan'ın masasına bıraktı ve renkli suyun ıslak serap tuvalini ve önünü keşfederken kıkırdadı. Josh'u yakalayıp Fallan'ın alanından uzaklaştırdım. Raegan adamı azarladı, ortalığı batırdığı için koluna vurdu. Fallan gömleğinin eteğini yırtarak suyun tamamen ıslanmasını

engellemeye çalıştı. Sirtının bir kısmı görünüyordu. Cildinin büyük bir kısmındaki çok sayıda açık beyaz yara izini görünce ağzımı kapatmaktan kendimi zor tuttum. Bunu fark eden tek kişi ben değildim. Birkaç öğrenci sessiz fısıltıları odayı doldururken nefes nefese kaldı. Bayan Auburn, insanların ellerinin ardında boğulan kahkahaları sustururken Josh'u azarlamaya başladı. Bu görüntü karşısında gülmeye kendimi getiremedim.

Fallan kahkahaları duymazdan gelip gözlerini kısarak sınıfa döndü. Gömleği, günün geri kalanında kederle boğuşmasına yardımcı olacak bir lekeyle kaplı. Benim yüzüm de onunki kadar metanetli. Gözleri gözlerimin üzerinden geçip tekrar oturdu. Bayan Auburn, Josh'a işaret ederek önden ve yanıma bir sandalye çekmesine izin verdi.

"Ne zaman defolup gitmen gerektiğini öğrenmelisin," diyor Raegan, Josh'un koluna şakacı bir şakalaşma olarak algılayacağı bir şekilde vurarak.

Sarışına gülümsüyor ve gözlerini uzun süre üzerinde tutuyor. Talihsizlere verdiği zararın hiçbir bedeli yokmuş gibi, yaptıklarıyla gurur duyuyor gibi görünüyor.

"Çıldırılmış gibisin Blackburn, erkek arkadaşını utandırdığım için üzgün müsün?" diye soruyor Josh. Dudakları kulağımın üzerinde gezinirken alaycı bir tavır takınmaya başlıyor. Raegan, Bayan Auburn'a dik dik bakmak için elinden geleni yapıyor. Kadın nutuğa o kadar dalmış ki, onu durdurmaya çalışmanın bir anlamı yok.

"Başını bu masaya çarpmamam için bana tek bir geçerli sebep söyle," diye fısıldadım. Elini enseme koyup odaklanmamı sağladı.

"Böyle büyük tehditler savurmaya başlama, Forest. Zaten gözümde ince buzun üzerindesin," diye fısıldadı.

"Çünkü hiçbir yanlış yapmadın mı? Bütün bunlarda bir aziz misin?"

"Bu talihsiz bir durum. Elbette, ben hiçbir yanlış yapmadım."

Bu onların insan olmasını engelliyor mu?

Bu tür zehirli düşünceler beni baştan beri bu duruma düşürdü. Bizden nefret ediyorlar, biz de onlardan nefret ediyoruz. Ama yara izleri, tüm o yara izleri. Daha 5 yaşında birinin nasıl bu kadar çok yarası olabilir? Sanki birimizin yarası olamazmış gibi hepsi güldü.

Parmaklarım doğum lekemin bulunduğu yerin üzerinde oyalanıyor.

Kusurlar gerçekten bu kadar nadir mi?

Dikkatimi tekrar resmime çekiyorum, midemde büyüyen çukuru görmezden geliyorum. Raegan sessizce resminin üzerinde çalışıyor, kusursuz düz çizgiler oluşturmak için elinden geleni yapıyor. Fallan'ın yumuşak fırça darbelerini izlemek için arkamı dönmekten kaçınıyorum. Josh, kendi başına başlayamayacak kadar büyülenmiş bir şekilde beni izliyor. Birkaç sıra ötedeki kızların sessiz fısıltıları havayı deliyor. Ağızlarını kapatıp "Şekil Değiştiren" ve "asker" gibi çalıntı kelimelerle dedikodu yapıyorlar.

Yabancı Varlıklar, diğer adıyla Şekil Değiştirenler, savaşlardan sonra nükleer serpinti nedeniyle yok olmuş, genetik olarak mutasyona uğramış bireylerdir. Bazı insanlar, tıpkı atalarımız gibi, çevrelerindeki değişikliklere genetik olarak uyum sağlarken, diğerleri daha kötüye doğru değişti. İnsanların zihinleri artık kendilerine ait değildi. İnsanların vahşi içgüdüleri, bedenleri mutasyona uğrayıp insani bir şeyden yabancı bir şeye dönüştükçe devreye girdi. Hâlâ koğuşlara sahip olmamızın temel nedenlerinden biri de budur. Onları uzak tutmak için. New Haven ordusu, sınırlarımıza çok yaklaşanları temizlemek için zaman zaman koğuşların ötesine de gidiyor. Bazılarının tek parça halinde eve dönemediğine dair korkunç hikayeler duydum.

"Amcam bir keresinde koğuşun ötesine gidip bir tane gördüğünü söyledi. Onu ve üç adamını alıp onu devirmeye götürdüler," diye haykırdı Josh, kızın bir zamanlar sessiz olan konuşmasını bölerek. Bayan Auburn bile, hakkında çok az şey bildiğimiz bir varlığı dinlemek için dersine ara vermişti.

Çevremde bir el beliriyor ve herkesin bakışları sınıfın arkasına kayıyor. Fallan'ın eli yukarıda, sırtı mümkün olan en rahat pozisyonda sandalyeye yaslanmış. Bayan Auburn'a bakıyor, sabırla konuşma iznini bekliyor.

"Devam edin, Bay Markswood."

"Amca dedin, o da senin gibi bir Dokunulmaz olduğunu varsayıyorum. Saygılarımla, Şekil Değiştiricilerle ilgilenmekle görevli tek kişiler Talihsiz askeri rütbelerdir. Bir Dokunulmaz, Yabancı Bir Varlıkla savaşmak için koğuşun ötesine geçmek zorunda kalmamıştır. Amcan sana yalan söylemiş gibi görünüyor," dedi Fallan kocaman bir sırtıyla.

Talihsizin alaycı alayı karşısında oda ölüm sessizliğine büründü. Josh öfkeden köpürmüş görünüyordu, öfkesini kontrol altına almak için avuçlarını sıkıyordu.

"Bugünlük bu kadar konuşma yeter," diye mırıldandı Bayan Auburn, durumun daha da tırmandığını hissederek.

Josh hareket etmeye hazırlanıyor. Masamı iterek elimi bacağına bastırıyorum ve Fallan'ın yarattığı öfkeden duyduğu hazla sırtışının büyümesine izin veriyorum.

"Bunun için seni öldürmeliyim," dedi Josh, elimi savuşturup kendini öne doğru dönmeye zorlayarak.

O kadar sakın bir tonda ki, sanırım hayal ettim. Fallan'ın sessiz yorumunu duyuyorum.

"Denemeye cesaretin var mı?"

Davranışları umurunda değil, korkusu yok. Ona duyduğumuz nefret onu heyecanlandırıyor. Fallan'la ilgili her şey, toplumumuzdaki rolüne hiç saygı duymadığını düşündürüyor.

"İkiziyle yakınsın, değil mi?" Josh, birkaç uzun somurtmanın ardından sessizce fısıldadı. Gözleri, resmine fazla odaklanmış olan Raegan'ın üzerindeydi; beni bu durumdan kurtarmaya gücü yetmiyordu.

"Evet... Neden?"

"Okulun öğrenci savunucuları nezdinde bir sonraki sırayı kimin alacağını belirlemede rol oynuyor. Kıyamet Günü geldiğinde babamı ve konseyi yatıştırmak için bu unvanı elimde bulundurmaktan çekinmem."

Gülme krizine girmemi engelleyemiyorum.

"Senden ne kadar nefret ettiğimi unutmuş gibisin," diye çıktım ve resmime geri döndüm.

Tırnaklarının uyluğuma battığını hissederek vuruşum tuvalde sürünüyor. Eli derimi kavıyor, bir ayı kapanının çeneleri gibi sıkıyor. Bana hiç keyif almadan bakıyor. Tırnakları uyluğumda iz bırakmadan ondan uzaklaşamıyorum. Arkamı dönmeden, bu sahneyi izleyen tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. Fallan sessizce izliyor, Josh'un uyguladığı gücü korkusuzca gözlemliyor.

"Bana borcun olduğunu unutmuş gibisin," diye fısıldadı Josh.

Aklım o geceye geri dönüyor. Zihnimden uzaklaştırmak için çok uğraştığım geceye. Dokunulmaz'ın soğuk ifadesini görüyorum. Hiçbir şey kalmayana kadar o gece birkaç tuhaf an yaşandı. Çatının kenarından sessizce bakıp geçen saniyeler. Josh'a beni olay raporundan çıkarması için yalvaran daha niceleri. Her şey birden aklıma geliyor. Şimdi bile, kendime hatırlama izni verdiğim o kısa düşünce yüzünden midem bulanıyor.

"Max'le konuş. Sana seçenek bırakmıyordum."

Zil çalıyor ve Josh'un elini masanın altından çekiyor. Tesadüfen çantasını omzuna atıyor ve sanki ihtiyacı olan herkese yaptığı gibi beni de tehdit etmemiş gibi uzaklaşıyor. Raegan sonunda bakışlarını eserinden ayırıp bana canlı tuvali gösteriyor. Zorla gülümsemeye çalışıyorum. Bir kez bile gözlerime ulaşmıyor.

Öğrenciler sınıftan çıkmaya başlıyor ve Bayan Auburn'u temizlemekle hiç ilgilenmediği bir karmaşa içinde bırakıyorlar. Bacağımdaki donuk ağrıyla irkiliyorum, geride kalıyorum. Rae benimle kalmaya karar veriyor, hatta tuvaleri en yakın duvara yaslıyor. Fallon'ın yanımdan geçerken arkamdan gördüklerini fark edeceğini tahmin ediyorum. Bunun yerine tuvalini lavabonun altına fırlatıp meraklı gözlerden uzakta, yüzüstü yere bırakıyor. Fallon fırçalarını nazikçe yıkıyor ve diğer malzemelerden uzakta, başka bir kullanım için kenara koyuyor. Deri kesen bir bıçak gibi, gözleri sonunda benimkileri geçiyor. Çenesi sıkılmış. Gözleri, öfkeli, sürekli yaklaşan bir deniz gibi koyu mavi.

Bakışlarında kalan tek şey nefret. Bana olan nefret, bu okula olan nefret ve kendi türünün uymadığı topluma olan nefret. O anda, o bakış Josh'un bana verebileceği her türlü acıdan daha kötüydü. En azından Josh'un neden benden nefret ettiğini biliyorum. Fallon'ın neden nefret ettiğini bilmemek ise çok daha korkutucu bir his.

Bölüm 4

Kaiden

Öğrenciler terli, eski gri tişörtler ve siyah şortlarla birbirlerinin etrafında toplanıyorlar. Zemini kaplayan çeşitli mavi paspaslar, altındaki betonun hiçbir kısmının görünmemesini sağlıyor. Savunma dersinde giyilen tişörtler bana bol geliyor. Max benden bir yaş küçük olmasına rağmen, vücudu kütle açısından benden çok daha dolgun. Ben bu kadar uzun olmasaydım, onun son sınıfta olduğunu düşünürlerdi, tam tersi değil.

Sınıftaki kızlar, ellerinden geldiğince fiziksel aktivitelerden kaçınarak duvara yaslanmış halde duruyorlar. Metal bıçakların çarpışmasının sesi, öğretmenin "form" ve "kesinlik" hakkındaki her haykırışıyla birlikte azalıyor.

Bıçağım elimde ağır geliyor. Benim tarafımdan yapılmış olsa da, böylesine beklenmedik bir durum için böylesine güçlü bir silaha sahip olmak beni her zaman şaşırtmıştır. Gümüş bıçağı ilk iki yılımızda tasarlamaya başladık ve yapıldıktan sonraki dört yılımızda kendimizi yabancı varlıklara karşı nasıl savunacağımızı öğrendik. Son derece düşük bir ihtimal olsa da, koğuştan ve ordumuzdan geçme ihtimalleri birçok kişinin hâlâ korktuğu bir şey. Sanırım ebeveynlerin bu dersi savunmasının sebebi de bu. Bu, herkesi kimsenin tahmin edemeyeceği bir senaryoya hazırlamanın bir yolu. Yıllar, kimsenin

asırlardır görmediği yaratıkları delmek için gümüş bıçaklar yapmak ve üretmek için boşa harcanıyor.

Kılıç kullananların kulaklarının arkasındaki çentikler yeşil renkte yanıp sönerken her silahı sahibine bağlıyor. Doğru çentiğe bağlanmamışsa, bıçaklar anında kapanıyor. Max'in kılıcı benimkinden daha kısa. Onunki uzun vuruşlar yerine hızlı vuruşlar için tasarlanmış. Çoğundan daha iyi kavrayarak elinde döndürüyor.

Hiçbir şey olmamış gibi, bıçağı pratik mankenine doğru savuruyor ve en hayati noktalarını kolayca kesiyor. Sarı saçları geriye doğru taranmış ve yüzünden çekilmiş. Gömleğinin yakasının altındaki ter lekeleri, sırtışı yüzünü kaplıyor.

Kılıcımı sallamaya hazırlanıyorum. Max formumu düzeltiyor, daha iyi bir vuruş yapabilmek için kollarımı ayarlıyor.

"Kız kardeşin bugün beni öptü," diye patlıyor Max. Kuklayı özlüyorum, neredeyse bacağımı da kesiyordum. Bıçağım kapanıyor ve gümüş bir kılıf içinde yere düşüyor.

"Orman seni öptü mü? Sen sormadan mı?" diye sordum, tişörtümün bir nefesiyle terimi silerken.

Max omuzlarını kaldırdı. Yüzü kızarmıştı, bu da sorunun onun için hâlâ hassas bir konu olduğunu gösteriyordu.

"Bir dakika, onun yanında her zamanki gibi gevezelik ediyordum, bir sonraki dakika, o bana ve sanat kanadı duvar resimlerine yaslanmıştı."

Kız kardeşimin görüntüsünü samimi bir ortamda saklıyorum.

"İkiniz de... Beğendiniz mi?"

Soru dilimden doğal olmayan bir şekilde dökülüyor. İnsanlar ancak bazen yakınlıktan bahsediyorlar, zira kamusal alanda buna nadiren izin veriliyor.

Soruyu cevaplamakta tereddüt ediyor gibi görünüyor. Kılıcı tekrar kuklaya saplanıyor ve ilk seferden daha fazla hasar veriyor.

"Yıllardır bunu yapmak istiyordum. Pişman olur mu bilmiyorum," diyor Max sonunda. Kılıcı sekizinci kez saplandığında kukla işe yaramaz hale geliyor. Gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyorum. Aralarında ne olduysa, duygularıyla müthiş bir şekilde çelişiyor.

"Onunla yaşayan birinin söylediğine göre, Forest kafa karıştırıcı biri."

Ve inatçı.

"İstemeseydi bir şey yapmazdı. Keşfet. Onun için ne anlama geldiğini gör," diye itiraf ediyorum bir an sonra. Max bu cevaba kıkırdadı ve konu hakkındaki düşünce sarmalını bastırmak için başını iki yana salladı.

"Haklısın. Fazla düşünüyorum."

Arkamdan bir dizi büyük homurtu sesi duyuldu, benim ve Max'in kuklalara yönelik ani saldırılarını durdurdu. Talihsiz programından birkaç transfer, Dokunulmazlar bıçaklarının tenlerine değmesini önlemek için yuvarlanarak minderlere çarptı. Kollarında kalın bir koruyucu giysi tabakası vardı. Bıçak alan Dokunulmazlar'ın aksine, Talihsizler kuklaların aksine daha gerçekçi bir yaklaşım için kullanılıyordu. Kör bıçaklar hareket eden hedeflere doğru savrulurken, dipteki besleyicilerden biri yere her itildiğinde kahkahalar yükseliyordu. Dokunulmazlar saf bir coşkuyla tepelerinde yükselirken, sırtları dalgalar halinde minderlere çarpıyordu. Max ve ben, bizi alt etmeye yönelik bu zavallı girişimlerine kahkahalarımızı zor tutuyorduk.

Esmer bir Talihsiz, yoldaşının üzerinde duran bir Dokunulmaz'a temiz bir darbe indirmek için elini hazırlayarak ayakta duruyor. Arkama yaslanıp, beklemedeki Yetkililerin sensör dürtmelerini kullanarak Esmer'i karnına dürtmelerini ve çocuğu acı dolu bir çılgınlığa sürüklemelerini izliyorum. Dürtücüler ince, ucunda acı verici sivri uçlarla iki noktaya ulaşan elektrikle dolu. Ölümcül değil ama dokunulduğunda son derece düzensiz. Talihsizler ne kadar sıklıkla bizden birine temiz bir darbe indirmeye yaklaşmış olursa olsun, hiçbir Yetkili, göğüs göğüse dövüşte hiçbir Dokunulmaz'ın daha düşük bir tür tarafından yaralanmasına izin vermemiştir.

Talihsiz kişiler, dürtmelerden kaçınmak istiyorlarsa fiziksel olmayan temasları kullanmak zorunda kalıyorlar.

"O piç kurusu hemen ayağa kalktı," diye fısıldadı Max.

Esmer, yan tarafını tutarak mindere tükürerek kendini yukarı çekiyor. Bizim daha sofistike yaşam tarzımızın aksine, Talihsizler daha zorlu hayatlar yaşıyor; bizim istemediğimiz hayvancılık ve sanayileşmeyle uğraşıyorlar. Darbelere çoğu zaman bizden daha iyi

dayanabiliyorlar. Çoğu insan bunun sebebini, bel kıran işlerinden kalan ikinci kat nasır ve yara izlerine bağlıyor.

"Neden bu kadar çok çalışıyorlar?" diye sordu Max, sektöründeki kereste işinden kazandığını söylediği Esmer'in yürüyüşündeki hafif aksamayı gözlemleyerek.

"Yeniden Kuruluş Yasası sırasında birçok talihsiz insan New Haven sınırları dışına çıkarıldı. Bu talihsiz insanların çoğu ebeveyndi. Yiyecek kaynaklarını bol tutmak için birçok ocuk yetim kaldı."

"Elbette bazı ebeveynler başarmıştır. Küllerin ötesinde bir şey olmalı."

"Ebeveynler olarak 'biz' dememin bir sebebi var. Kimse geri dönemedi. Bu yüzden, onlar için bile olsa, bu tür derslere başladılar." diye açıkladım, çocuğun minderlerde yattığını görünce gülme isteğim azaldı.

"Artık onlar için ağlamanın bir anlamı yok, Blackburn," diyor Max, sırtıma eliyle vurarak ve kılıcını tekrar çevirerek.

Grşmn önünden geçen sarı bir kırbaç parıltısı, diğerlerinin ona doğru yaptığı saldırılardan yuvarlanarak uzaklaşıyor. Omzu mindere çarpıyor ve vücudunu bıçaklardan uzaklaştırıyor. Bacağı Dokunulmaz'ın bacaklarına çarpıyor ve bacakların mindere gm diye çarpmasına neden oluyor. Hiçbirine dokunmadan onları yerde tutuyor, bıçaklarını ellerinden uzaklaştırıyor ve ardından bir kuklayı yüzüstü yatırıyor. Homurdanarak ellerini öfkeyle yere vuruyorlar. izmeli ayağı kuklanın üzerinde ağırlaşıyor ve kaçma mücadelelerini daha da artırıyor.

Yetkililer, kuralları iğneyeceği anı bekleyerek kocaman açılmış gözlerle izliyorlar. Talihsiz olduğunu anlamam için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Sarı saçları sıkı bir örgüye sarılmış. Bu mesafeden bile, mücadelelerini izlerken yüzünde beliren gülümsemeyi görebiliyorum. Dokunulmazlar  dokunuşla pes ediyor ve kuklayı zorla üzerlerinden atarken onu geri çekiyorlar. Kılılarını kol mesafesinde geri itmekle uğraşmıyor. Bunun yerine, kabzalara basıyor, hatta birini kırıyor. Kahverengi gözleri odayı tarıyor, şüphesiz birinin ona bağırmasını bekliyor.

"Valerie! Duvara on beş!" diye bağırıyor ğretmenimiz, sarışını yakasından tutup hafifçe savurarak en yakın duvara doğru

sürüklerken. Gülümseyerek gözlerini devirerek duvara yaslanıyor. Bir zamanlar yakalanmış olan Dokunulmazlar, onun pek de kabul etmediği bir alayla bıçaklarını ona doğrultuyor.

"Birisi bana tramvaydaki o somurtkan herifle onun arkadaş olduğunu söyledi. İkisi de birlikte transfer olmuşlar," diyor Max.

Saldırgan bir şekilde duruyor, ancak meraklı bakışlarımı fark ettiğinde gözlerini kısıyor.

"Birbirleriyle bağlantılı olduklarını tahmin ediyorum," diyorum ve bıçağımı mankene sertçe saplayıp sonunda temiz bir kesim yapıyorum. Max onaylarcasına başını sallıyor ve kesimi hayranlıkla izliyor.

"İyileşiyorum Kai," diye söze başlıyor Max, sabırsızca elini sallayarak bir Talihsiz'e yaklaşmasını işaret ederek. "Biraz daha heyecan verici bir şey denemek ister misin?" diye soruyor Max, açıkça bizimle hiçbir ilgisi olmayan, yaklaşan Talihsiz'in omzunu sıkarak. Parmaklarımı bıçağımın üzerinde gezdiriyorum, Yeniden Kuruluş Yasası'nı istediğimden daha fazla düşünüyorum.

"Bıçağında hala birkaç şeyi düzeltmem gerekiyor," demeyi tercih ediyorum.

Hayal kırıklığına uğramış görünmüyor. Hatta anlayışlı görünüyor.

"Bir dahaki sefere, Blackburn. Sanırım hepiniz bana ait olacaksınız," diye mırıldandı Max, Talihsiz'i de beraberinde sürükleyerek.

Bıçağın rötüş masası, Valerie'ye en yakın duvarlardan birinde duruyor. Yanına gidip parçalanmış bıçağımı tahta masaya koyuyorum ve titreyen kabzasını hızla onarmaya çalışıyorum. Valerie kollarını kavuşturmuş beni izliyor. Ona ne kadar kötü bakış atarsam atayım göz temasını kesmiyor. Başını bana doğru eğip işçiliğime dikkatli gözlerle bakıyor.

"Ne?" diye sordum sonunda, sinirle bıçağımı yere vurarak.

"Kabzanın yerinde kalmasını istiyorsan kılıcını daha sıkı sarmalısın," diyor Valerie, sanki sıradan şakalaşmalardan hoşlanan biriymişiz gibi öne bakarak.

Bıçağın etrafındaki bağlarımı baktığımda, kabzanın tabanındaki toplanmayı görüyorum.

"Biraz direnç kazanmak için kılıcı daha yukarı kaldır, yoksa kırılmaya devam eder," diyor duvardan uzaklaşarak. Yeni bir dövüş partnerine ihtiyaç duyan birkaç Dokunulmaz tarafından mindere geri çağrılıyor. Önceki partnerleri sessizce küfürler savurarak topallayarak uzaklaşıyor.

Max, Talihsiz'i defalarca yere seriyor ve ona kaldıramayacağı kadar çok darbe indiriyor. Darbelerine bakıp, her bir hassas hareketle sırtının hareket ettiğini görüyorum. Onu ve kız kardeşimi hayal ediyorum. Dudaklarının onun üzerindeki görüntüsü, onun asla izin veremeyeceği bir şeydi. Bakışlarımı üzerinde gezdirdikten sonra, şimdi yeniden konumlandırılmış kabzama geri dönüyorum. Her hamlede, havaya savuruyorum ve bu sefer hiçbir dirençle karşılaşmıyorum.

"Haklıymış," diye fısıldadım hafif bir gülümsemeyle.

"Ben değilim!" diye bağıyor bir çocuk. Başım dönüyor ve daha önce iki Memur tarafından sürüklenen kahverengi saçlı Talihsiz'in üzerine düşüyorum. Adamlardan kurtulmak için elinden geleni yaparak kollarını savuruyor. Adamlar yanlarına ışık sensörlü dürtme çubukları tutuyorlar ve sırtını kamburlaştırıyorlar. Sığ nefesler arasında dişlerini gıcırdatıyor. Derin bir nefes almakta zorlanıyor. Bacakları havaya sert tekmeler atıyor ve sonunda bir yüke dönüşüyor.

"Çalmadım," diye yalvarıyor çocuk, giderek daha az netleşiyor.

"Üst yönetime sakla, domuz," diye tükürdü bir yetkili, adamı sınıftan çıkarıp okulun uzun koridorlarından birinde sürüklemeye devam ederken. Pencereden onları izliyorum, Esmer'i sanki ağırlıksızmış gibi çekştiriyorlar. Sadece birkaç saniyeliğine kullanıldığını gördüğüm dürtme aleti adamın yan tarafına bastırılmış halde kalıyor ve onu hareketsiz bırakıyor. Max yüzündeki teri silip, üzerinde durmak istemediğim gövdesini ortaya çıkarmak için gömleğini yukarı çekiyor.

"Bu da neydi?" diye sordum, suyundan birkaç yudum almasını izlerken.

"Resmi görevlinin bazı malzemeleri kaybolmuş. Talihsizlerin onları kolay para kazanmak için çaldığını sanıyorlar," diyor Max. Diğer

Dokunulmazların odanın etrafında toplanmış küçük gruplar halinde kıkırdadıklarını izliyorum.

"Bizden biri olmadığından emin misin?" diye soruyorum.

"Biliyorum," diyor Max sırtarak. "Ama bunu bir yetkiliye söylemenin ne eğlencesi var?" Max, dikkatini antrenman gruplarına çevirdiğinde sözlerini tamamlıyor.

Valerie sert bir darbe aldıktan sonra yan tarafına tutunarak yere yığılır.

Her zaman yaptığım gibi, bu durumda mizah bulmayı umuyorum.

Nedense gülümsemem bir türlü ulaşmıyor bana.

Bölüm 5

Orman

Kardeşimin saçları alnındaki tere yapışmış. Max'in yelesi yüzünden geriye itilmiş, sadece Vega'nın doğal büyüleyici bakışlarını sergiliyor. Max'in enerjik yürüyüşünün aksine, Kai adamın arkasından sürükleniyor, son regl dönemlerinden kalma fiziksel olarak yıpranmış görünüyor. Kai'nin bıçağı çantasından dışarı çıkıyor. Bıçağının etrafındaki detaylı sargı, Max'in bacağına bağlı yıpranmış bıçağıyla çarpışıyor. Birkaç kız, terlemiş bedenini incelemek için zaman ayırarak Max'e gülümsüyor. Ben gülümsüyorum ve ona başparmağımı kaldırıyorum. Gözlerini devirmekle yetiniyor. Rae ve ben, her zamanki gibi erkekleri bekleyerek sanat odasının dışındaki duvara yaslanıyoruz.

"Hanımlar," diye mırıldandı Max, her zamankinden daha yakınımda durup yanımdaki açık alana girerken. Kılıcıyla oynuyor, keskin tarafını kaplayan küçük kırmızı çizgiyi gözlemliyorum.

"Sınıfta zor bir gün mü geçirdin?"

"Talihsiz biriyle biraz eğlenmiş olabilirim," diyor Max sırtarak. Kai rahatsızca kıpırdanıp bıçağını çantasının derinliklerine gömüyor.

"Anlaşılan sen de Josh'un Forest'la eğlendiği kadar onlarla eğlenmişsin," diye mırıldandı Raegan. Koluna vurdum ve iki adam da biraz daha az rahatlamış görünürken öfkeyle gözlerimi ona diktim.

"Josh ne yaptı?" diye sordu Max. Şakacı şakalaşma sesi kaybolmuştu.

"Sana bir öğrenci avukatlığı pozisyonu hakkında soru sormamı istedi ve beni sana sormaya ikna etmek için küstahça bir yaklaşım sergilemiş olabilir," diyorum, Raegan'a daha da dik dik bakarak. Max, açıklama için ikizine bakarken hayal kırıklığını göstererek kaşlarını kaldırıyor.

"Tırnaklarını bacağına geçirerek mi?" diye sordu Raegan. Başımı iki yana sallıyorum, ikisini de bu kadar sinirlendirdiği için onu en yakın duvara fırlatmaya hazırlanıyorum. Max bacağıma uzanıp, iki bacağımın üst kısımlarına da bastırıyor ve ben irkiliyorum. Elini tokatlayıp, elinin bıraktığı acıyı ovuştururken alt dudağımı ısıyorum.

"Ona avukatlık pozisyonunda yardım etmem söz konusu bile olamaz-"

Sanat odasının kapısı açıldı ve Max'in sözleri aramızda uçtu. Fallan ellerini ceplerine gömmüş bir şekilde hepimizi izliyordu. Şimdiye kadar kardeşimden ne kadar uzun olduğunu fark etmemiştim. Çoğu senaryoda Kai insanlara tepeden bakar, tersi değil. Fallan kardeşime, birkaç saniye öncesine göre göğsü aniden daha da öne çıkan Max'e baktı. Duvardaki pozisyonumu koruyarak Fallan'ın yanımızdan geçmesi için işaret ettim. Hafif bir itmeyle Max'in bacağını kendi bacağımla geriye çekerek Fallan'ın bileğine isabet edecek tekmeyi engelledim. Fallan hareketi izledi, kimseye belli etmeden başını salladı, yüzünde o tanıdık sırıtışın belirmesine izin verdi. Gömleğinde hâlâ lekeler vardı. Lekelenmişti, bu da Josh'un bilgisizliğini olabildiğince ortadan kaldırmak için elinden geleni yaptığını gösteriyordu. İçeri girdiği kadar sessizce, sırtımın onu duvara bastırdığını hissettiğinde Max'in sinirli homurdanmalarını görmezden gelerek çıkmak için hareket etti. Sonunda gevşedi ve bana yaslanarak kalmama izin verdi.

"Onun kıcığını tekmelememi engelleyemezsin," diye fısıldadı Max, kollarını arkadan boynuma dolayarak.

"Elin çoktan mahvolmuş," diyorum, ikimizin de görüş alanından kalkmış kesik eklemlerini işaret ederek. "Bugünlük bu kadar yeter," diye fısıldayarak karşılık veriyorum, ona yaslanmaktan vazgeçiyorum

ve Fallan grubun arasından geçerken kolunun yanlışlıkla karnımın alt kısmına değdiğini hissediyorum.

Beni kavuran bir ateş gibi, vucudumdaki her savunma kemiğim alev alev yanıyor, çığlık atıyor ve kısa dokunuşa yapışıyor. Her yerim ısınıyor, içimden bir korku ve acı dalgası geçiyor. Karnımın alt kısmını tutuyorum, ciğerlerimin zoraki bir nefes alma çabası arasında acı çektiğini hissediyorum. Fallan rahat yürüyüşüne devam ediyor, koridorun ilk köşesini döndüğünde görüş alanımızda hiçbir şeye dönüşmüyor. Max'i kavırıyorum, ani acının her geçen saniye yavaşça kaybolduğunu hissediyorum. Max'in gözleri beni endişeyle süzülüyor. Kai ve Raegan, nefes nefese kalmış bedenime odaklanmak için sohbetlerinden bile uzaklaşıyorlar.

"Ne oldu?" diye sordu Kai, sanki hemen bir cevabım varmış gibi.

Sıcaklık yavaş yavaş azalıyor, içimden başlayıp parmak uçlarıma kadar iniyor. Derin bir nefes alıyorum, duyguların tüm filosu beni terk ederken ani bir boşluk hissediyorum.

"Başım döndü," diyorum yalan söyleyerek, her şey normale dönene kadar elimi başıma bastırıyorum.

"Bizi korkutmayı bırak," diye iç çekti Raegan, kolumu dürterek.

Ona gülümsüyorum, onu sımsıkı sarıyorum ve içimdeki o ateşi tekrar hissetme özlemini içimde saklıyorum.

Neydi bu? Ve neden bu kadar doğal hissettiriyordu?

Sıcaklık beni ısıttı, çocukluğumdan beri hissetmediğim duygularla doldurdu. Her şey bir anda, sonra yokluğa dönüştü.

Her gün beni takip eden bir hiçlik bu.

"Hepimizi korkutmayı bitirdiysen, etkinlik merkezinde hâlâ miting var. Hepimizin gitmesi gerekiyor," diye mırıldandı Kai, ğrenci savunucusu kökenlerine bağlı kalarak ve propagandalarını savurarak.

"Zarif adam," diye alay etti Max, kolunu omzuma atarak. Kai ise bu hareketi sadece kaba el hareketleriyle alaya alıyor.

"Mkemmел, siz ikiniz birbirinizi sevmeye devam edin, ben de Forest'la gideceğim," diyor Raegan, beni ikizinden uzaklaştırarak, iki çocuğu birbirlerine tutunmaları için yalnız bırakıyor.

"Bazen kardeşinin Max'e karşı bir şeyler hissettiğine ikna oluyorum," diyor Raegan şakayla karışık, beni koridordan aşağı, arkadaşımızın duyamayacağı bir yere çekerken. İki oğlan birbirlerinin

kafalarını yakalayıp birbirlerini iterek duvarlara çarpıyorlar. Kai'nin yüzü kıpkırmızı, öfkeden alev alev.

"Kimi kandırıyorum? Kai akademik çalışmalara o kadar odaklanmış ki kimseyi fark etmiyor," diyor sonunda, birkaç dakikalık sessiz gözlemden sonra.

Ah, bu ifadedeki ironi ne kadar da büyük.

Etkinlik merkezi, okulun merkez üssüdür ve muhteşem cam tavanın sağladığı doğal ışıkla aydınlatılan çok sayıda sandalye ve büyük bir sahneye ev sahipliği yapar. Sandalyeler, her biri Talihsizler bölgesindeki yetenekli bir terzi tarafından tek tek elle yapılan siyah satenden yapılmıştır. Öğrenciler şimdiden koltuklara oturmaya ve geniş sahneye hayran kalmaya başlarlar.

Memurlar, odanın kenarlarında oyalanıp kalabalığa, özellikle de arkada toplanmış Talihsizlere bakıyorlar. Fallan iki koltuğa oturuyor ve neredeyse kucağında oturan sarışının fısıltılarına yaslanıyor. Saçları sıkı bir örgüyle toplanmış. Odayı tararken gözlerindeki yargıyı görebiliyorum.

Elini bacağına koymuş, birbirlerine fazlasıyla aşına olduklarını gösteriyor. Bu manzaraya bakıyorum, böylesine kamusal bir ortamda açıkça gösterdiği sevgi gösterisinden rahatsız oluyorum. Rae ve Kai, diğer öğrenci avukatlarına katılıp öne doğru gidiyorlar. Her öğrenci avukat, sanki birer tanrıymış gibi üst düzey yöneticilerin cesaretlendirici sözlerine sarılıyor. Max bile dağılmış, antrenmanlarını anmakla meşgul olan genç yetkililerle konuşan birkaç sporcuya katılmış.

Her şeyden uzak duruyorum, en uzaktaki duvara yaslanıyorum, kimseyle konuşmaktan kaçınmak için elimden geleni yapıyorum. Fallan başını bana doğru çeviriyor, hareketsiz bedenimi fark edince odadaki taramasını durduruyor. Başını bana doğru eğiyor, nefret dolu gözlerini kısıyor ve güzel sarışının elindeki çenesinden çekiliyor. Dudakları çenesine değiyor ve yumuşak hareketlerle nazikçe öpüyor. Gözlerimi ona doğru kısıyorum, izimdeki giderek daha tanıdık olan yanma hissinin büyümeye başladığını hissediyorum.

"Bütün bunlar senin için ne kadar dayanılmaz?" diye sordu neredeyse tanımadığım bir ses.

Nefret dolu bakışlarımı Fallon'dan çekip, bana bakan tanımadığım mavi gözlere odaklandım. Resmi üniformanın siyah kumaşı adamın vücuduna yapışmıştı. Yoldaşının geriye yatırılmış tüm saçlarının aksine, sarı buklelerini yüzünün etrafında çerçevelemişti. Max'in saçları daha düz düşerken, onunkiler kıvrıktı. Parlak mavi gözler ve uzun boylu bir adam, adamın fiziğini özetliyordu. Adamın yüzünde, genellikle kurallara aykırı olarak görülen bir miktar kirli sakal vardı. Üniforması daha derli topluydu. Sanki Resmi kıyafet kurallarının kusursuzluğunu hiç sayarak giymiş gibiydi.

"Çünkü bana sorsaydın, gördüğüm tek şey en kötü özelliklerini sergilemek için bir sebebi olan bir grup kendini beğenmiş pislik," diye başladı adam, Kai ve Rae'nin grubunu işaret ederek. "Başarılı insanlar," dedi parmağı Max'e doğru hareket ederek, "Hayatlarını yüceltilmiş bir koridor gözetmeni olmak için feda etmek isteyen bir grup aptal, Talihsizler'e geliyor, "ve bu hayatta gerçekten hiç kazanma şansı olmamış insanlar," diye bitirdi. Sözlerine tutundum, panik içinde etrafa çılgınca bakınarak, Talihsizler hakkında başka birinden duyduğum ilk uzaktan yakından nazik söz için birinin ona yeni bir söz söylemesini bekledim. "Ve sonra sen varsın, öğrencilere gösteriş yapmak için düzenlenen bir etkinliğin arkasında yalnız başınasın. Bundan daha fazla saklanamazdın, bu sana benim için olduğu kadar dayanılmaz mı?" diye sordu, beni sözleri karşısında yarı yarıya şaşkına çevirerek.

"Sen-sen az önce Talihsizler hakkında konuştun-"

"Sanki insanmışlar gibi mi? Sen söylemezsen ben de söylemem," diye mırıldandı adam, sanki söyledikleri bir başkasına söylenebilecek en sıradan şeymiş gibi tırnaklarının üzerinden bakarak.

Tek bir konuşmada çiğnediği sayısız kurala karşı bu bariz umursamazlığı karşısında ağzımın bir gülümsemeye kıvrıldığını hissediyorum. Başını arkasındaki duvara yaslayıp kollarını kavuşturmuş, bir şey söylememi bekliyor.

"Sanırım insanların kendilerini gördüklerini hissetmeleri için çok zaman harcıyoruz, oysa durum hiç de öyle değil," diyorum sonunda, rahat tavrını taklit etmek için kollarımı kavuşturarak. Gülümsedi.

"Görüldüğünüzü hissetmiyor musunuz?"

"Kendimi uyumsuz hissediyorum. Bir fark var. Belki de çok fazla görüldüğüm içindir."

"Sana az önce gösterdiğim her şeye uymamanın nesi yanlış? O balonlardan birinin içinde sıkışıp kalmak mı istiyorsun?" diye soruyor, puan kartına eklemek üzere ilk iyi sınavını alan neşeli bir birinci sınıf öğrencisi gibi gülümseyerek.

"Yetkili böyle diyor," diyorum, o üniformayı giyen herhangi birine asla söylemeye cesaret edemeyeceğim bir tonla.

"Mesleğimin güzel yanlarını nasıl kullanacağını bilen bir memur."

"Peki iyi yanları neler?" diye soruyorum, soruyu düşünürken kaşlarının çatıldığını görüyorum.

"Aslında bugün Talihsizler bölgesinde kaçak mal aramam gerekiyordu. Ama bunun yerine, sırf bu duvara yaslanmış halin yüzünden seninle gizlice sohbet etmek zorunda kaldım."

"Ses tonunuzda mizah mı seziyorum?" diye soruyorum, kırgınlık ifadesine neredeyse gülüyorum.

"Ciddi ciddi sanki ben espri yeteneğinden yoksunmuşum gibi söyledin bunu," diye mırıldandı adam, inanmaz bir şekilde başını sallayarak.

"Sen sadece benim 'tuhaf duruşum' yüzünden benimle konuşan kişisin" diyorum, onu daha kalın bir sesle alıntılararak ve sonunda onu güldürüyorum.

"Başka motive edici faktörler de olabilirdi..."

Birkaç yoldaşı onu yanına çağırınca sesi kısılıyor. Okulun üst düzey yöneticileri sahnede omuz omuza duruyor, gruplar dağılırken gelen bedenlere oturmaları için işaret ediyor. Adam, arkadaşının el hareketlerini takip etmek için hareket ediyor. Kolundan tutup fazla uzaklaşmasını engelliyorum.

"Adın ne?" diye sordum, gözlerinin aniden eğlenceyle dolduğunu görünce.

"Xavier," diye mırıldandı, elimi indirdiğimde gülümseyerek.

"Benim adım Orman-"

"Biliyorum." Geri çekilmeden önce söylediği tek şey bu.

Şaşkınlıkla duruyorum, hâlâ geniş bir gülümsemeyle etkileşimi özümsemeye çalışıyorum. Raegan'ın soğuk avucu bileğimi kavırıyor,

üst düzey yöneticilerle konuşurken öğrendiği bir sürü işe yaramaz bilgiyi mırıldanırken beni de beraberinde sürüklüyor.

Xavier sahneye çıkıp diğer Yetkililere küçük, şakacı itişmelerle katıldı. Gözleri benimkilere takıldı, bana göz kırptıktan sonra her üst düzey liderlik üyesinin üzerinde asılı bordo pantolon takımlarının olduğu duvara doğru yöneldi. İstemeden de olsa, Fallan'ın nefret dolu gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu göreceğimi umarak başımı Talihsizlere doğru çevirdim. Bunun yerine, sahneye girip çıkan figür dalgasını izleyerek öne doğru bakıyordu. Sarışın kadın onu rahatsız etmeye devam etti. Eliyle kadının bacağını tutarak, kadının önüne yarı yarıya sarkmasını engelledi. Bakışlarındaki bu dikkat daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Raegan beni yanına çekti. Kai hızla onu takip etti ve Max'in yanıma oturma fırsatını değerlendirdi.

"Lütfen tüm öğrenciler oturabilir mi?" diye sessizce mikrofonun hoparlörlerine talimat veriyor okul müdürü Bay Pavlecheck. Sahnede grubun ortasında duruyor. Diğerlerinin aksine, üniformasında New Haven hükümetindeki yerini belirten altın bir şerit var. Her üst düzey yöneticinin kıyafetinin bir yerine altın işlemeler işlenmiş. Yetkililerin bile manşetleri altın iplikle dikilmiş.

"Babam neden burada?" diye soruyor Kai.

Babamın tanıdık yüzü sahneye çıkıyor, Bay Pavelecheck ile el sıkışırken tüm Yetkilileri selamlıyor. Xavier, babamın elini sıkıyor ve adam sessizce bir espri yaparken kulaklarına varan bir gülümsemeyle gülümsüyor. Bu ışık altında, Xavier'in gerçekte nasıl görüldüğünü şimdi görebiliyorum. Saçları yüzünün etrafında dağınık bir çerçeve oluşturuyor. Gözleri, bir zamanlar Dünya'nın zeminini kaplayan akarsular gibi mavi.

Aslan gibidir, yoğundur ama bakması da çok kolaydır.

"Memurların günlük işlerinin çoğunu o yönetiyor. Sanırım bununla bir ilgisi var," diye yanıtıyor Max, daha da ilgilenmiş bir şekilde.

Bay Pavelecheck ellerini çırparak odada yayılan sessiz fısıltıları susturuyor. İçimde Fallan'ın öfkeli bakışlarına tekrar dönme isteği var. Yine de bu hissi görmezden geliyorum.

"Hepinizin bildiği gibi, Akademi'deki son yıllarına ulaşanlarınızı takdir etmek istiyoruz ama aynı zamanda topluluğumuzu derinden etkileyen daha ciddi meseleler hakkında da konuşmak istiyoruz," diye

duraksıyor. Kolunu arkasına uzatarak, "Andrew, bence bundan sonrasını sen devralmalısın."

Babam mikrofona doğru yürüyor, birkaç homurtuyla boğazını temizliyor. Şaşkın ifadem karşısında omuzlarını kaldıran Xavier'e bakıyorum. O bile kaybolmuş gibi görünüyor.

"Son birkaç aydır, toplumumuzda talihsiz suçların arttığını görmeye başladık. Hırsızlık, soygun ve darp, bu sapkınların toplumumuzun huzurunu bozmayı başardığı yollardan sadece birkaçı. Bununla birlikte, güvenlik önlemlerini artırmaya karar verdik. Bu, yalnızca gözaltı dürtmelerinden daha sert denetimsizleştirme taktiklerini de içeriyor-"

Babamın vücudu kasılıyor, rahat duruşunu neredeyse anında kaybediyor. Eli mikrofonu kavıyor, ciğerleri ona hiçbir faydası olmayan sığ nefesler alıyor. Öne eğilip ayağa kalkmaya hazırlanıyorum. Yavaşça yutkunuyor, dikkatini odanın arkasına doğru isteksizce bakmaktan alıp seyircilere geri çekiyor.

"Bu sektörde işlenen suçlar için yerinde cezalar uygulamaya başlayacağız. Talihsizlerden herhangi biri verilen cezaya direnmeye çalışırsa, bu daha aşırı güç gösterilerini de içerir," dedi babam arkasından bir kabza çıkararak. Nesnenin tabanından ince kayışlar halinde bir deri parçası uzanıyor. "Bunlar genellikle yalnızca Talihsiz sektöründe kullanılır, ancak artık New Haven'ın Dokunulmazlar sektöründe kullanılmasına izin veriliyor. Rütbesi ne olursa olsun, herhangi bir Yetkili tarafından işlenen her suç için herhangi bir anda 20 kırbaç cezasına izin verilir. Bu karar verildi," diye bitirdi babam, gözlerini indirerek kalabalığa bakarak.

Aklıma Fallen'ın alt sırtını kaplayan sayısız yara izi geliyor.

"Bunu biz mi yaptık?" diye sessizce kendi kendime fısıldadım, sonunda başımı çevirip simsiyah saçlı adamı incelemeye başladım.

Bakışlarının nereye düştüğünü göreceğimi hiç beklemiyordum.

Babama baktı, koltuğunun kolçaklarına tutundu, sarışın arkadaşı ise bacağını aşağıda tutarak ayağa kalkmasını engelledi. Babamın bakışları herhangi birine değil, Fallon'aydı ve aynısını ona da yapıyordu. İki adam birbirlerine bakıyor, her biri yüzeyde kalandan daha derin bir şeyle dolu görünüyor. Fallon öfkeyle bakıyor, ancak ona baktığımı fark edince başını hafifçe çeviriyor.

"Yeni Dünya Düzeni'nin şanı ve zarafeti için!" diye bağıyor coşkulu bir öğrenci savunucusu, babamın konuşmasını topluluğumuzun sözlerini tekrarlayarak destekliyor.

Tıpkı evimizdeki cihazların zihin uyuşturan sesleri gibi, etrafımdakiler de aynı sözü tekrarlıyor, her biri kulaktan kulağa gülümsüyor. Dilimi tutuyorum, Fallan'ın göz temasını korumasına izin veriyorum, ona soru dolu bir bakış atıyorum. Nefreti hızla geri dönüyor, şimdi bana nefret dolu bakışlarına katılan sarışın arkadaşının iğrenç ifadesiyle destekleniyor. Arkamı dönüyorum, Kai'nin şaşkın bakışıyla karşılaşıyorum, suskunluğum karşısında.

"Neden söylemedin? O kısmı hep seversin zaten?" diye başlıyor, şaşkınlıkla kaşlarını çatarak.

Sandalyeden çekilip, üst düzey yöneticilerin sahneden küçük bir dağılma ile diğer öğrencilerin teker teker dağılmaya başlamasını izliyorum. Rae'nin beni sürüklediği sıra boyunca ilerliyorum, Fallan bana o nefretle her baktığında göğsümde hissettiğim o tanıdık baskıyı hissediyorum. Vücudum diğerlerinin yanından geçerek, sıranın sonunda ışık sensörlü probu tutan bir Görevliye neredeyse çarpıyor. İnsanlar sessizce sohbet ediyor, isteksizce günün son derslerine geri dönüyorlar.

"Orman, Kai!" dedi babam neşeli bir tonla. Eli Xavier'i kendine doğru çekip sırtına hafifçe vuruyor. Max ve Rae yanıma geliyor. Max'in kolu eskisinden çok daha hızlı bir şekilde omzuma dolanıyor. Ona sorgulayan bir bakış atıyorum ama gözleri sadece ileriye bakıyor.

"Bu, denetleme onuruna eriştiğim en genç ve en yetenekli yetkililerimizden biri olan Xavier Hayes." diye cıvıldıyor babam. Adama sanki değerli bir kupaymış gibi hayranlıkla bakıyor.

"Memnuniyet bana ait. Vega ikizleri hakkında çok güzel şeyler duydum." diyor Xavier, Raegan'ın nazik elini sıkmadan önce Max'i tepeden tırnağa süzerek. Max'i öne doğru itiyorum, elinin benden uzaklaştığını hissediyorum. Xavier'in tokalaşmasını kabul ediyor ve adamı aynı şekilde tepeden tırnağa incelemek için elinden geleni yapıyor. İki adam, çoğu kişinin rahat zannettiğinden daha uzun süre ellerini tutuyor. Babam bile bu kısa sohbet karşısında şaşkın görünüyor.

"Ve tabii ki bunlar benim iki çocuğum Kai," Kai neşeyle adamın elini sıktı, "ve sevgili kızım Forest."

"Tanışmıştık ama kendimi tekrar tanıtmaktan çekinmem," diyor Xavier, elimi tutup dudaklarının elimdeki yumuşak tene değmesini sağlarken. Kısa dokunuş beni ısıtıyor, yanaklarım sıcaklıkla doluyor, nabzım hızla artıyor.

"Keşke dudakları sadece elimden fazlasını keşfetseydi," diye sessizce fısıldıyorum zihnimin içinde.

Aklımdan geçen kısa bir düşünceydi bu, ama aniden telaşlandığımda onun sırttığını fark ettiğimde yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Xavier'in beni nasıl izlediğini görüyorum. Fallon'ın nefretinin ve ailemin onaylamamasının aksine, bana baktığında sadece merak gösteriyor. Sanki odadaki tek kişi benmişim gibi beni izliyor. Yaptığım her şey ilgisini çekiyor. Babam konuşurken bile gözlerini olabildiğince üzerimden ayırmıyor ve ben de aynısını ona yapıyorum. Sanki her an değişip bambaşka biri olmasını bekliyormuşum gibi. Sanki anlaşılmaya değer biriymişim gibi beni izliyor.

"Peki, herkesin bahsettiği yeni Komutan nerede?" diye merakla soruyor Kai.

Kısa bir süre önce, New Haven'ın Yaşlı Komutanı, huzurlu yıllarını huzur içinde geçirmek için istifa etti. Genç ve çok stratejik bir Komutanın atandığı ve halkımızı yönetmek için birden fazla meclis üyesinin gerektirdiği birçok sorumluluğu üstlendiği söylentileri yayıldı. Bildiğimiz kadarıyla, onlar göreve geldiğinden beri işler daha iyiye gitti, ancak yoğun çalışmaları nedeniyle neredeyse hiç yüz göstermiyorlar. Bir zamanlar bizi geçindirmek için mücadele ederken, şimdi pazarın rafları tamamen dolu. Kırık kaldırımlar ve Talihsiz sektördeki yüksek suç oranı, liderlikteki ilk aylarının ardından sıfıra indi. Babam gibi arabulucuları kullanarak sözlerini iletmek için yalnızca bir kez konuştular. Babam bile Komutanı bir kez bile şahsen görmedi. Josh'un Babası gibi, rütbeleri adamın bir kademe altında olan kişiler Komutanın özel toplantılarına davet edildi.

"Onları takip edecek kadar önemsemişimi söyleyemem," diye patlıyor Xavier.

Kai'nin ağız, Memur'un apaçık ifadesi karşısında açık kaldı. Babam boğazını temizledi, beceriksizce yakasını düzeltti ve kaba yorumu duymuş olabilecek ortaklarına baktı. Yüzümde beliren kocaman gülümsemeyi gizlemek için ağzımı kapattım.

"Ama benim ne düşündüğümün ne önemi var," diye bitiriyor Xavier.

Bu kısacık anda, gülümsememin neden yüzümden silinmediğini anlıyorum. Xavier'in düşünceleri tamamen kendisine ait, kimsenin keşfetmeye cesaret edemediği meydan okuma ve meydan okumalarla dolu.

O an, uzun zamandan beri ilk kez, meydan okuyan zihnim birdenbire biraz daha az yalnız hissetti.

Bölüm 6

Orman

Kai, bıçağıyla beceriksizce uğraşıyor, kabzasını daha yukarı doğru sararken çipine bağlı küçük sabit diske daha iyi mekanikler programlıyor. Parmakları bilgisayarının klavyesinde uçuyor, çözmeye çalışmak bile istemediğim bir dizi kod giriyor. Çipi kulağının arkasında yavaşça yanıp sönüyor ve bıçak mekaniğinin yapısına yazılmış yeni komut setiyle eşleşiyor. Yeni kod her zaman teknolojimizde daha iyi ilerlemeler anlamına gelir.

Kılıcımı onunkinin yanına koyup, öğretmenin sıkıntısı çekmeden bu dersi geçebilmem için sihrini göstermesini bekliyorum. Max gibi fiziksel aktivitelerde en iyisi olmasa da Kai, akademik temelli her şeyde başarılı. Çoğu öğrenci için kılıçları için kod programlamak hayalcilik olurdu. Tasarım süreci tamamlandıktan sonra, her kılıç üçüncü sınıfın ortasında herkese atanır.

Kai ilk yılında bıçağını tasarlayıp üretti, kısa bir süre sonra da gecenin çalıntı anlarında benimkini yarattı. Kai'nin çalışmalarının meşruiyetini kimse bir kez olsun sorgulamadı. Sınıfın arkasında, iki bilgisayarı işgal ederken yalnızca birini kullanarak birbirimize sokulduk. Kapalı bıçağımı masanın üzerinde döndürüyor, sabit diskiyle parmaklarımin arasında endişeli bir şekilde oynuyorum.

"Neden kabzanı tekrar sarma ihtiyacı duydun?" diye sordum, kardeşimin aşırı konsantrasyonunu bozarak.

"Sürekli gevşiyor ve biri daha fazla gerginlik sağlamak için kabzanın daha yukarısına sarmayı önerdi. Şimdiye kadar daha iyi tutunuyor."

Kahverengi bukleleri yüzüne dökülüyor, odaklanmış bakışlarını örtüyor.

"Max gerçekten böyle bir öneride bulundu mu?" diye sordum, Max'in işçilik konusunda uzaktan yakından stratejik bir şey yapabilmesini merak ederek.

"O değil."

Kai'nin başı öne eğik, ancak şimdi görebildiğim bir utançla gölgelenmiş.

"Peki... Kim?" diye soruyorum.

Kai odaklanamıyor. Hatta odaklanmaktan çok uzak. Bakışlarımdan elinden geldiğince kaçınıyor.

"Bugün talihsiz bir adamın benimle konuşmasına izin verdim. Talihsiz adamın etrafında sürekli dolaşan sarışın olan."

Fallan'ın her yerindeki sarışının canlı görüntüsü aklıma geliyor.

"Öncelikle, o benim 'Talihsizim' değil. Tanıdığım Kai'nin bir Talihsizin onunla konuşmasına izin verip vermediğini sorgulamam gerekirdi." dedim, moralini düzeltmek için kolunu dürterek.

Kımıldamıyor. Bilgisayar ekranının parlak ışığı ciddi ifadesini aydınlatıyor. Sessiz kalıyor, ayağını hızla yere vuruyor. Benim canlı tavrım, akranlarımızın klavyelerine vurma sesleriyle hızla kayboluyor.

"Bazen doğru şeyi yapıp yapmadığımızı sorguluyorum."

Kelimeleri tam olarak kavrayamadan ağzımdan çıkıyorlar. Şimdi, bilgisayar ekranının parlak ışığının beni yutmasına izin vererek, ileriye bakıyorum. Başını kaldırıp beni tekrar tekrar süzdü.

"Böyle şeyler söyleyemeyeceğini biliyorsun-"

"Ama neden? Neden bir an için bile kendimizden başka insanlarla empati kuramıyoruz?" diye patladım, düşünce akışını durdurarak.

Ellerimin yumruk haline geldiğini ve tepki veremediğim masaya sertçe çarptığını hissediyorum. Masa, dokunuşumla sallanıyor. İçimde bir öfke balonu dönüyor, aklıma gelen her düşünceye yapıyor. Sınıf sessiz. Sadece birkaç kişi aniden gelen yüksek sese dönüp bakıyor ve

sonra programlarına geri dönüyor. Kai'nin elleri yumruklarıma iniyor ve dokunuşuyla hafifçe titremeleri duruyor.

"Çünkü onlar insan değil, Forest. Sana sadece Valerie ile yaşadığım anı anlatıyordum, böylece kimse yüzüme vurmadı," diyor Kai.

New Haven'ın yıllardır boğazımıza tıktırdığı ideolojilerin işe yaramaz bir tekrarı. Neden bir kez olsun kendisi için kararlaştırılmamış bir düşünceye sahip olamıyor? Neden yaptığım her şey astronomik derecede plansız bir hata gibi geliyor da o her şeyin akışına ayak uyduruyor? Şimdi bile, sempati duygusu saniyeler içinde yok oldu.

"Xavier senden hoşlanıyor gibi görünüyor," diye düşüncemi böldü Kai, ellerini ellerimden çekip koduna geri döndü.

"Şu anda gerçekten odaklanmak istediğin şey bu mu?" diye soruyorum. Duraksıyor, derin bir nefes alıyor.

"Bizim ve Kıyamet Günü'nün iyiliğini istiyorsan, Talihsizler konusunu bırakıp sadakatimizin nerede olduğunu hatırlamanı öneririm... Anneme giderek daha çok benzemeye başlıyorsun," diyor, sanki annemizle karşılaştırılmak bir hakaretmiş gibi.

"Çünkü bu kötü bir şey mi?" diye soruyorum, kendimi masadan uzaklaştırmaya hazırlanırken.

Ellerim tahtayı kavradı ve Kai'nin eli tekrar elime değdiğinde itmeyi durdurdu. Bilgisayar ekranını kapattı. Çipinin göz kırpması üç küçük şimşekle kayboldu. Vücudunu çevirip kederli bir ifadeyle bana döndü. Şimdi görebiliyorum. Annemin nazik ifadesi yüzünü kapladı.

"Bunun kötü bir şey olduğunu asla söylemedim. Keşke cesaretim olsaydı da çizgide yürüseydin. Bazı cezaları görmenin ne kadar zor olabileceğini biliyorum. Bizim sektörde istedikleri gibi davranmalarına izin verirsek ne olacağını biliyor musun?" diye sordu, samimi bir cevap bekleyerek. Parmakları avucuma bastırdı, elimdeki çizgileri takip etti.

"Çalışmayı reddederler, yarattığımız ekonomik yapının akışını durdururlar. Burada oturup yaptığımızın ahlaki olup olmadığını sorgulayabiliriz ya da onların sektörünün bizimki kadar yeni olduğunu ve tıpkı bizimki gibi kendi insanların olduğunu kabul edebiliriz. New Haven bize, yıpranmış olsalar bile bizimle aynı kaynakları alacaklarına dair güvence verdi ve transferlerden anladığımız kadarıyla

giyinmişler, temizlenmişler ve beslenmişler," diyor Kai, ellerini kollarımdaki tüyleri diken diken eden yerlerde gezdirirken. Fallan'ın yaralarını düşünüyorum. Her biri derin ve yerleştirildiği yere göre hesaplanmış.

"Ama Kai, bu sabahki kadın-"

"Fırıncıydı. Bu yüzden bu kadar bitkin görünüyordu. Durmadan yemek pişirdikten sonra kim bitkin görünmez ki? Endişelendiğini anlıyorum ama insanların bize zarar verme isteğini göremiyorsun gibi görünüyor. Sana baktıklarında hissettiğini biliyorum. Seni doldurabilecekleri nefret boğucu; tek gereken basit bir bakış. Sence böyle bir nefreti savunmaya değer mi?" diye soruyor Kai.

İkna etmeye çalıştığı kişinin ben olmadığını düşünmeye başlıyorum.

"Bu sadece benimle mi ilgili?" diye sordum. Kai ellerini boynuna doladı, başını öne eğdi ve masaya sıkıca bastırdı.

"Evet, ikimize de yardımcı olacak tek cevabım bu," dedi Kai, başını soğuk masaya yaslayarak.

Elimin sıkıntılı bedenine doğru çekildiğini hissediyorum. Doğam gereği, elim sırtının üst kısmına iniyor, onu bir arada tutan gerginliği yatıştırmak için nazıkçe yukarı aşağı ovuşturuyor. İnsanlar toplum içinde duygularını pek sık göstermezler. Bu birçok yönden mütevazılık dışı kabul edilir. Yine de, dokunuşumla sırtının gevşediğini, elimi her çekişimde rahatladığını hissediyorum.

"Forest'a soru sormayı bırakma. Asla soru sormayı bırakma," diye fısıldadı Kai.

Başını kaldırıyor, ellerimin tekrar kucağıma düşüp kenetlenmesini izliyor.

Kai, "Birisinin bizim için bunu yapması gerekiyor," diyerek sözlerini tamamlıyor ve monitörünü açıp kodu üzerinde çalışmaya devam ediyor.

Daktilosunun sesi milyonlarca düşüncemi bastırıyor. Parmakları daha hızlı hareket ediyor, eskisinden daha hassas çalışıyor.

"Neden böyle söyledin?" diye sordum, kaşlarının seğirdiğini izlerken. Bu konuşmanın ardından yüzünde hafif bir rahatsızlık ifadesi belirdi.

"Hiçbir şey söylemedim," diye mırıldandı Kai, işine odaklanmaya devam ederek.

"Sen sadece-"

Kai'nin eli yakamı kavradı ve sözlerimi anında susturdu. Beni kendine doğru çektiğini ve sandalyemden kaldırdığını hissettim. Hareketlerine yaslanıp başımı gözlerine diktim.

"Hiçbir şey söylemedim," diye tekrarladı Kai, onu ne kadar zorladığımı göstererek. Çocukluğumuzdan beri böyleydi. Bir şeyi anlatmak için her zaman sahip olduğu tüm gücü kullanır. Ne zaman onunla bir yere vardığımı düşünsem beni iter. Duygularının her biri, görmeyi hak ettiğim bir şeymiş gibi hissettiriyor. Etrafımdaki herkes tamamen kapalı, beni açık bir kitap gibi okuyabiliyor. Kelimelerimi bulmakta zorlanıyor, kendimi onun sıkı kavrayışından uzaklaştırmaya çalışıyorum, gömleğim sıyrılıyor. Gömleğin tenimin görünmesine izin vermeden alt kısmını zorla aşağı indiriyorum. Alaycı bir tavırla donanımlımı alıp homurdanarak çantamın derinliklerine itiyorum.

"Çatışmalarınla baş başa sessizce otur. Umarım Valerie, seni ahlaki olarak bu kadar yenilmiş hissettirecek ne yaptıysa, beni böyle yakalama ihtiyacı hissetmene sebep olacak şeyi tekrarlar. Josh'la bu kadar çok benzerliğiniz olduğunu fark etmemiştim," diye tükürdüm, bıçağımın sabit diskine yeni veri yüklemekten ayrılmamam yönündeki uyarısını duymazdan gelerek. Kırmızı ışığın yanıp sönmesine, sınıf kapılarının önünden geçip boş koridora yayılmasına izin verdim.

İçeri girmeliyim. Özür dilemeli ve tüm öfkemin dinmesini beklemeliyim.

Ne yazık ki bu kasvetli okuldan ayrılmak çok daha cazip geliyor.

Sıcak güneş, rengarenk yaprakların arasından parlıyor. Bir zamanlar kapalı olan gökyüzü şimdi koğuşun çok ötesine uzanan parlak mavi bir renge bürünmüş. Resepsiyondan hızlıca geçip kimliğimi Kai'nin çantasına attığımda, okulun nerede olduğumu takip eden cihazlarını aşmak kolay oldu. Kulağımın arkasındaki çipin ötesinde, bizi takip etmenin gerçek bir yolu yok ve o zaman bile, çipler tamamen bize

ait. Bir yetkilinin bile çipiniz üzerinde yetkisi yok. Hiçbir kısıtlama olmadan tutabileceğimiz tek şey bu.

Kulağımın arkasındaki küçük yara izini ovuşturup, parmaklarımın altında çip yılanının kıvrımlarını hissediyorum. Vücudum binanın yan tarafına sarılı, boş zamanlar için ayrılmış küçük, kayalık bir patikada ilerliyor. Koi balıkları beni takip ediyor, küçük kafalarını açık ağızlarıyla suyun yüzeyine doğru sallıyorlar. Çömeli, minik ağızlarının parmağıma tutunma hissine gülüyorum, okulun onlara sağladığı yosundan daha fazlasını yemelerini umuyorum. Küçük göletlerinin etrafında dünyada hiçbir dertleri yokken yüzerken huzurlu görünüyorlar. Her biri aynı. Genetik olarak mükemmel bir şekilde tasarlanmışlar, aralarında hiçbir fark yok.

"Sende bile kusura yer yok," diye fısıldadım, kaşlarımı çatarak elimi doğum lekemin üzerinde gezdirirken.

Okulun yan tarafından gelen sesler, koi havuzlarının huzurlu cıvıltısıyla çatışıyor. Sesler sessiz, sadece fısıltılar ve tartışmacı sözlerden ibaret. Parmağımı balıktan çekip, aniden gelen sese doğru yaklaşırken sessizce özür diliyorum. Okulun köşesine ulaşip, son dersinin ayrılmaya değer olduğuna karar veren başka kimlerin olduğunu görmek umuduyla yanından gizlice bakıyorum.

Karşımdaki manzara karşısında midem bulanıyor.

Fallan, boynundaki kravatını gevşekçe tutarak ve gömleğini sıkıca tutarak Valerie'ye bakıyor. Çantası yerde, ağzı açık ve tanımlayamadığım bir sürü şeyle dolu. Kendimi duvara yaslayıp, aralarındaki sohbeti dikkatle izliyorum.

Fallan, Valerie'ye bakarken kollarını kavuşturarak "Bütün gün burada mı duracaksın?" diye sordu.

Yorumu duyunca gözlerini devirdiğini görüyorum. Ellerini kaplayan yara izleri, buradan bile, bu ışıktaki parlıyor gibi görünüyor. Pantolonunun cebine uzanıp, sadece Yetkililerin ellerinde gördüğüm küçük, siyah metal bir silindir çıkarıyor. Işık sensörlü probu kavrayıp Fallan'ın hevesli eline fırlatıyor. Fallan cihazı yakalayıp, tanıdık bir şekilde açıp kapatıyor. Kollarıyla cihazı savurarak, daha eğitimli Yetkililer gibi tutuyor.

İlk defa onun gülümsemesini görüyorum.

Yüzünü kaplıyor, sadece gözlerinin etrafındaki kaz ayaklarını kırıştırıyor. Ondan uzağa bakmak istiyorum. Sırıttığında kaşlarının nasıl kalktığından tiksirmek ve gülümsemesini korurken ağzının aşağı doğru kıvrılmasından nefret etmek istiyorum. Düz dişleri ve nazik sırtışı, neşeli ifadesine katkıda bulunuyor. Bu resmi milyonlarca kez çizebilirim ve yine de şahsen görmek istiyorum. Çok az kişinin görmeyi hak ettiğini bildiğim bir şekilde gülümsüyor. Ağzı her zamanki düz ifadesine büründüğünde sadece bir saniye geçti. Başımı sallayıp adam hakkındaki iğrenç algılarımdan kendimi uzaklaştırıyorum.

Dürbünü çantasına sokup fermuarını çekip omzuna asıyor. Valerie'yi kendine doğru çekiyor, kollarını boynuna dolmasına izin veriyor ve kulağına fısıldıyor. Yüzünün kızardığını görüyorum, benimkinin de utançtan daha derin bir şeyle kızardığını.

Tam olarak belirleyemediğim bir şey bu.

İşaretim tekrar yandığında tısladım. Karnımın alt kısmında acı verici bir ateş gibi hissediyorum, burada durdukça büyüyor.

"Kahretsin!" diye küfretti Fallan, bakışlarımı doğum lekemden uzaklaştırarak. Göğsünü tutup başını bana doğru çevirdi. Kendimi duvarın arkasına itecek vaktim çok az. Vücudum dizlerimin üzerine çöktü, kulaklarımı tutarak, içimi kaplayan yoğun bir korku hissine kapıldım. Başımı tutmama rağmen, boğuk seslerini duyabiliyorum.

"Nedir bu?" diye soruyor Valerie.

"Hiçbir şey... Hadi gidelim," diyor Fallan, iki cümle arasında epeyce duraklayarak.

Korku giderek büyüyor, kalbimi binlerce yürüyüşçünün davulu gibi hızla attırıyor. Etrafımdaki sesler giderek öfkelenirken ayakkabılarımı toprağa gömüp dişlerimi gıcırdatıyorum. Bir zamanlar sakin olan gölet, şimdi binlerce öfkeli denizin dalgaları gibi geliyor. Kuru yaprakların yere çarpma sesi, artık beyaz tahtadaki tebeşir gibi.

"Sessiz ol," diye fısıldıyorum, keşke her ses sussa diye. Sağır edici bir hal alıyor, kalp atışlarımın sesinden başka hiçbir şeye odaklanmama izin vermiyor. Kulaklarımı nabız atışlarıyla dolduruyor. Kanım içimde pompalanıyor, diğer tüm seslerle çatışıyor.

"Sessiz ol!" diye tekrar fısıldadım, başımı duvara sertçe vurarak. Dünya aniden sessizleşirken, başımın döndüğünü hissettim. Islak bir

şey, yere kırmızı damlacıklar halinde çarpmadan önce başımı kapladı. Koi havuzundaki kesiğimi incelemek için başımı çevirdim ve karşımdaki manzara karşısında kık üstü yere yığıldım.

Bir zamanlar huzur içinde yüzen her güzel balık, şimdi soluk almak için çırpınıyor, ölen otlara karşı çırpınıyor. Gölet suyu yavaşça kuru toprağa sızıyor, ayakkabılarımın ucuna değiyor ve etrafımda çamurlu bir karmaşa yaratıyor. Çok sayıda balık ölmek üzere yatıyor, hepsi de yerdeki artık kurumuş deliklerde su bulamıyor. Çimlere tutunarak etrafıma bakıyorum, kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Elimi başımın üzerine götürüp çantama uzanıp küçük kesiği bastırarak bir şey arıyorum. Çamurlu ayakkabılarım kuru otlara yapışırken sendeleyerek bir kumaş parçasına yerleşiyorum. Koi balıklarının üzerinden atlıyorum, ağızlarının acıyla inlediğini, yaşamlarının yavaş yavaş tükendiğini izliyorum. Sanki Dünya yukarı kalkmış ve suyu tutmuş, yaşamı kendi başına bırakmış gibi görünüyor.

Duvarın köşesinden bakmaya çalışmıyorum. O zamanlar yalnız olduklarını düşünüyorlarsa, şimdi kesinlikle yalnız değillerdir. O ışık sensörlü probu neden istediklerini öğrenmek için ortalıkta dolanmayacağım.

Önümdeki yıkıcı sahneden kaçarken bacaklarım yanıyor, duvara kafamı vurduğum o küçük numarayı kaç kameranın yakaladığını görmemeye çalışıyorum.

Akademinin en yakın yan kapısından kendimi zorla içeri atıyorum, zihnimde canlanan tahrip edilmiş göletin görüntüsünü görmezden geliyorum.

Cevaplar istiyordum.

Şimdi elimde sadece sorular var.

Bölüm 7

Orman

Arka kapıya en yakın okul tuvaletinde ayakkabılarımdaki çamuru temizlemeye çalışarak otuz dakika geçirdim. Anlayamadığım sebeplerden dolayı, kafamı vurmanın sesi keseceğini sanmıştım. Kendime sadece, her derde deva bir ilacım varsa kolayca düzeltebileceğim, iri bir kesik atabildim. Kanamayı durdurmayı başarmış, pek de kullanışlı olmayan bir saç modeliyle saçlarımla gizlemiştim. Kahverengi bukleler, birkaç dağınık tokayla öne doğru itilerek yüzümün yan tarafını kaplıyordu.

Okul dışındaki olaydan sonra dersten kaçmak en iyi seçenek gibi görünüyordu. Ya dışarıda kalıp Fallon, Valerie ve etrafımdaki karmaşayla yüzleşecektim ya da kendimi zorla Kai'nin yanına oturtacaktım, Kai sadece burnunu sokacaktı. Kapının kolu sallanıyordu. Akan suyu durdurup aynadaki yansıma odaklandım.

"Neredeyse bitirdim!" diye bağıryorum, üniformamı elimden geldiğince düzeltirken taşan çöp kutusuna birden fazla kağıt havlu tikiştiriyorum.

Çantamı kaptığım gibi, günün son zili otomatik sesini duydum. Kilidi hızlıca çekmemle kapı açıldı ve kapıya yaslanmış Dokunulmaz kız neredeyse içeri düşüp üzerime düşecekti. Yüzümü yakından incelemesine yetecek kadar zaman tanımadan hızla yanından geçtim.

Başımı eğik tuttum, yanımdan geçen kimseyle doğrudan göz temasından kaçındım. Etrafımdakilerin bakışları sanki oyalanıyordu. Bakışlar artık tam teşekküllü bakışlar gibiydi. Resepsiyona yaklaştım, bir sonraki öğrenci dalgası binadan çıkarken tarayıcıların yanından geçtim. Ellerim cam kapıları iterek beni grubumun her zamanki bekleme yerine doğru itti.

Okulun etrafında toplanan çok sayıda insan, yıkılan göletleri ve ölen balıkları izliyor. Yetkililer, öğrencilerin katliamı daha yakından görmesini engelliyor ve öğrencilere bu karmaşaya neyin sebep olduğu konusunda neredeyse hiçbir açıklama yapmıyor. Boğazım kurumuş gibi hissediyorum. Talihsizlere karşı suçlamalar anında insanların ağzından çıkıyor ve bu sektördeki onlara duyulan nefreti daha da artırıyor.

Peki ya gerçekte ne oldu? Gürültünün çok yüksek olmasına izin verdiğim o kısa anlarda ne oldu? Tek yapabildiğim, onu susturmak için kendime zarar vermektir. İlaçların bayılmaları durdurması gerekiyordu. Bilinmezliğin o anlarını durdurması gerekiyordu.

"Nereye gittiğini merak ediyordum."

Kai, meraklı ve büyüyen grubun önünden ilerliyor. Raegan ve Max, Kai'nin ağzı açılır açılmaz bizi fark ederek kalabalığın arasından sıyrılıyor. Kai, gördükleri karşısında şaşkına dönmüş bir şekilde bana sorgulayıcı bir bakış atıyor ve bu bakış beni tramvaya doğru yürümeye teşvik ediyor.

"Beni sinirlendirdin. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı," diyorum, kalabalık okul bahçesinden uzaklaşmaya başladığımızda ikizlerin giderek artan varlığını hissederek.

"Bazı talihsizlerin toprağı mahvettiğini söylüyorlar. En kötüsü de bu süreçte kameraları bir şekilde yakmışlar. Görüntüleri kurtaramıyorlar," diyor Raegan, hevesle varlığını bekleyen kardeşime yaklaşıyor.

"Onlara güzel bir şey verin, mahvediyorlar," diyor Kai. Programlamada benimle paylaşmayı seçtiği sözlerden sonra, onun kaba sözlerine gülmeden edemiyorum.

"Josh ve Colton'ın mülkü yok etmek gibi bir heyecan için yaşayıp nefes aldığını bilerek, bunun bir talihsizlik olduğunu varsayman ne kadar da cüretkâr," diye mırıldandı Max, içimi rahatlatarak. Bunu beni memnun etmek için söylediğini biliyorum, ama yine de elimi

arkamda sürüklenmesine izin verip, sıkarak elini kavradım. Elini elimin üzerine koydu. Daha önce yaşadığımız tüm gerginlikler dokunuşuyla eriyip gitti.

Öğrenciler duran tramvayın yanında toplanıp itiş kakışla tramvaya binmek için bağıyorlar. Birçoğu boş göletlerin yanında oyalanıyor, tramvaya yetişmek için ağır ağır ilerliyorlar. Colton ve Josh tramvayın dışına eğilmiş, basamakları çıkarken tüm kadınlara bakıyorlar. Başımı eğik tutuyorum, Max'i de yanımda sürüklüyorum, tek isteğim sessiz olmaları. Colton'ın eli uzanıp tramvay basamaklarına doğru yürüyüşümü durduruyor. Otobüs şoförüyle göz göze geliyoruz. Başlarımız aynı anda kalkıyor.

"Bu sabah yaptıklarından sonra, kolayca binebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu Colton. Yüzü rahatsız edici bir şekilde kapandı. Max yakasından tutup sırtarak onu tramvaya geri itti.

"Neden gidip ikinizin yarattığı karmaşayı itiraf etmiyorsun ki hepimiz eve gidebilelim?" diye soruyor Max. Josh bu yoruma sesli bir şekilde gülüyor.

"Hala kayıp bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorsun, o korkunç üniforma bluzunu geçme şansı yakalamanı umuyorsun-"

"Ağzını bir kez daha açarsan, o Talihsiz'e yaptıklarını evcilleştiririm," diye tükürdü Max, parmağını Josh'un göğsüne doğrultarak. Üç adam da kuduz köpekler gibi birbirlerinin etrafını sardı. Kai yumruğunu sıkarak Max'in bir sonraki hamlesini bekledi. Otobüs şoförüne tekrar baktım, bu yeni gecikmeyle ilgili endişelerinin arttığını hissettim. Güzergahlarını ertelemeye devam edersek, kıcına tekme basar.

"Max, bırak gitsin," diye başladım ve Kai ve Rae'ye sarışını o sinsi adamlardan uzaklaştırmama yardım etmeleri için işaret ettim. Colton'ın yakasını bırakınca geri çekildi, geriye doğru hareket etti ve dokunuşuma doğru yöneldi, hatta merdivenlerden birkaç basamak çıkıp hareket akışını yeniden başlattı.

"Git ve pis talihsiz sevgili orospunun peşinden git-"

Ellerim Josh'un kollarıyla buluştu ve onu olabildiğince sert bir şekilde tramvaya geri ittim. Sendeledi, neredeyse düşecekti ki elimle onu tekrar yukarı çektim. Yüzünü kavradım, keskin çenesini elime aldım ve bana bakmasını sağladım. Saçlarım sabitlendiği yerden kaydı. Serin esinti geçerken kesik yanıyordu. Josh'u sabit tuttum,

uzun boylu vücudunu bacağımla sabitledim ve dizimin baskı hissetmek istemediği tek yerde kaldığından emin oldum. Colton, beni aptal arkadaşından kurtarmaya hazır bir şekilde hareket etti. Dizime baskı uyguladım ve Josh'un yüzündeki kibrin kaybolmasını izledim.

"Geri çekil," diye tısladım. Josh aracın yan tarafına vurarak arkadaşının hareketini durdurdu. Kai, elleriyle başının arkasını tuttu, bu tartışma karşısında gözleri kocaman açıldı. Max ne yapacağını bilemeden öylece durdu. Rae kalabalığı kontrol altına almak için elinden geleni yaptı ama insanlar saldırganlığı alkışlamaya başlayınca çıkmaz sokaklara düştü.

"Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Hiç!" Daha sert bastırdım, ifadesinin acıya dönüştüğünü izledim. Dudaklarım kulağına yaklaştı. Kalp atışları dokunuşumun altında güm güm atıyordu. "Ne kadar kirli olduğumu görmek istiyorsan, buradaki herkese ne kadar orospu olduğunu kanıtlamak için ellerimi uzatmaya hazırım, lütfen izin ver. Bana bir daha Talihsiz aşık dersin, seni tecavüze uğramış her Talihsiz kadar mahvolmuş göstereceğim. Bana işkence ettiğin ilk yıla beni karıştırmayı bırakıp geri çekilmeni öneririm," diye bitirdim, ağzımı kulağından çekip öfkeli yüzüyle karşılaştım.

Dizimi çekip onu bıraktım. Vücudu öne doğru yığıldı, onu tuttuğum gücün gücünü gösterdi. Max'i merdivenlerden yukarı doğru işaret ettim, sanki hiç olmamış gibi tüm etkileşimi abarttım. Josh kolumu tuttu ve beni olduğum yerde durdurdu. Parmakları bileğimi sardı ve tüm gücüyle sıktı.

"Üzerinde taşıdığım şeyi unutma-"

"Söyle onlara. Belki ikimiz de bazı lanet olası cevaplar alabiliriz," diye tısladım, öfkeyle kalabalığa bakarak.

"Gösteriyor," diye tükürdüm öfkeyle.

Kalabalığın arkasında, mavi gözleri bana somurtmaktan başka bir şeyle bakıyor. Yüzünde küçük bir sırıtış, ifadesini bir maske gibi yutuyor. Bana nefretle baktığı diğer tüm zamanların aksine, bu sefer sırıtışını belli ediyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş. Başını eğiyor, bana gösterdiği nefreti hissettirmem için bana meydan okuyor. Vücudumun öne doğru hareket ettiğini, kalabalığa doğru eğildiğimi hissediyorum, sadece ona bakıyorum. Bakışlarımı ona indirip

nefretimin görüşümü tüketmesine izin veriyorum ve ardından Max'in peşinden gidiyorum.

Nefret dolu ifadem karşısında yüzündeki o sırtışın kaybolmasını bekliyordum.

Sadece büyüyor gibiydi.

Ama belki de bu benim kendi yanılsamamdı.

"Bu neydi lan? Senin hakkında ne düşünüyor?" diye sessizce sordu Kai, yanımdaki koltuğa otururken. Josh ve Colton tramvaya sendeleyerek bindiler, bana sadece gözlerimin önünde sönen birkaç kötü bakış attılar.

"Herkesi ezmeye devam etmelerine izin vermeye devam etmemi mi öneriyorsun? Hiçbir şeyi yok Kai. Sakin ol," diye çıktım, ardından gelecek alaycı yorumu bekleyerek.

"Haklı," diyor Max yanıma oturarak. "Rae, Forest'a zarar verdiğini söyledikten sonra onları biz hırpalamalıydık. Şimdi yargılamanın zamanı değil," diyor Max, öfkeli kardeşimin gözlerinin üzerindeyken.

Kai kollarını havaya kaldırıp kendini ayağa kalkmaya zorladı. Eli Max'in önünü kavrıdı ve onu yukarı çekip ayağa kaldırdı.

"Eğer bu işe bu kadar bulaşmaya kararlıysan, Forest'ın öfke patlamasının puan tablosuna not düşmemeleri için onları ikna etmeme yardım etmekten çekinmezsin," diyor Kai, Max'i iki şeytana doğru sürükleyerek. Kardeşimin varlığından pek de hoşnut değillermiş gibi görünüyorlar. Yine de yanlarına oturuyor ve en profesyonel ses tonunu kullanarak, ancak akıllarının almayacağı, akıl almaz bir sohbet başlatıyor.

Raegan başını sallıyor ve ikiz kardeşinin kötü bakışlarını görmezden gelmek için ders kitabına bakıyor.

"Teşekkür ederim evlat," diye fısıldadı otobüs şoförü, Valerie ve Fallon'ı tramvayda görünce kulaklarına varan bir gülümsemeyle. Başımı yanımdaki serin cama yaslayıp, sadece onlara özel üçlünün sessiz şakalaşmasını izliyorum. Başımın kesik yeri hâlâ ağrıyor, ara sıra zonkluyor, baş ağrısının başladığının habercisi.

Fallan konuşmasından uzaklaşıp, önünde yürüyen Valerie'ye bakıyor. Bu görüntüye alaycı bir şekilde bakıp, sonunda sarışın köpeğinden uzaklaştığında gözlerimi ondan ayırıyorum. Ellerim çantamla oynuyor, ondan ve yargılarından uzakta dikkatimi dağıtacak bir şey bulmaya çalışıyorum.

Kucağıma küçük bir kağıt parçası düştü, o kadar küçüktü ki nereden geldiğini anlamakta güçlük çekiyordum. Fallan'ın eli hızla yana çekildi. Tramvayda ilerledi ve aşağı indi, ta ki tekrar kendi bölümüne gelene kadar. Beni bir kez bile fark etmedi. Neredeyse eminim ki ilk başta elinin kağıdı bana doğru düşürdüğünü hayal etmiştim.

Kai ve Max, canavarları susturmaya devam ediyor. Rae'nin gözleri ders kitabına o kadar odaklanmış ki, bu konuşmayı fark etmiyor. Notu bacaklarımın arasına sıkıştırıp narin kağıdını açarak rahatsız edici mesajını açığa çıkarıyorum.

Duvarın arkasına saklananın sen olduğunu biliyorum.

Valerie ile aramızda gördüklerini birine anlat, ben de herkesin talihsiz birine bir şişe kaçak içki bağışladığını bilmesini sağlayayım. Bir yetkilinin bir şişeyi nasıl ele geçirdiğini sorgulaması ne kadar sürer? Belki de annen çantana atacağı bir sonraki şişede senin adını yazmamalı. Böyle bir ihlalin sana ne zararı olur acaba? Talihsiz birine yardım etmek mi?

Yazıklar olsun Küçük Güvercin.

Bana verdiği ismin üzerinde öylece duruyorum, varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyorum. Kâğıt elimin altında buruşuyor, parmaklarımı siyah mürekkebe buluyor. Notu cebime tıktırıyorum, kibirli bakışlarını algılarken göğsümün ağır ağır inip kalktığını hissediyorum. Bacaklarını kucağına atmış, başparmağının uyluklarında yaptığı küçük turları emiyor. Birkaç sandalyeye oturuyor, dokunuşunun tadını çıkarmak için neredeyse uzanıyor. Gözleri onun üzerindeyken, o bende kalıyor. Başını eğip beni izliyor, bir tepki bekliyorum.

Dizlerimin üzerine eğilip başımı kaldırdım ve meydan okuyan bir bakışla hareketlerine alay ettim. Kaşlarını hafifçe kaldırıp cebinden

annemin her derde deva ilacının tanıdık metal şişe kutusunu çıkardı. Tüpü uzun parmaklarının arasında döndürdü. Josh ve Colton'a bakarak şişeyi tam önlerine düşürüyormuş gibi yaptı.

Eğer Fallan'a bir şey "verdiğimi" öğrenirlerse, işim biter.

Sandalyemde arkama yaslanıp başımı sinirle iki yana sallıyorum. Valerie'nin bacağını ovmaya devam ediyor, hatta parmaklarını gömleğinin eteğinin altına sokup karnının alt kısmını ovuyor. Başımı görüntüden zorla uzaklaştırıyorum, doğum lekem yanmaya başlarken zonklayan bir baş ağrısının zihnimde sinsice yayıldığını hissediyorum. Alt karnımı kavrayıp tüm enerjimi ağrılarımdan kaçınmaya odaklıyorum. Baş ağrısı büyüyor gibi görünüyor, zihnimi artık iç bilincim gibi gelmeyen sessiz fısıltılarla dolduruyor. Zihnime bir şeyin sızdığını hissediyorum, boşluklarda oyalanıyor, bir açıklık bulmayı bekliyor. Kafamdaki acıyı büyütüyor, tüm mantığımı da beraberinde götürüyor. Bu tramvayda tekrar bayılıp ne kadar zaman geçtiğini sorgulamam için hiçbir senaryo yok.

Derin bir nefes alıyorum, zihnimin acıyı geri ittiğini, ciğerlerim her genişledikçe onu uzaklaştırdığını hissediyorum.

"Çık dışarı!" diye bağıriyorum içimden, gözlerimi kapatıp acıyı bastırmaya çalışıyorum.

Devam ediyor. Bir kez daha, sözlerim acı dolu bir çığlıkla zihnimi dolduruyor.

"Çık dışarı! Çık dışarı! Çık dışarı!"

Acı bir anda yok oluyor ve ağır göz kapaklarım bir o kadar hafifliyor. Nefesimi verirken, yalnız zihnimden büyük bir yükün kalktığını hissediyorum. Kafamdaki başka bir varlığın yoğunluğu dağılıyor ve o acının ne kadarının gerçek olduğunu sorgulamama neden oluyor. Başımı çeviriyorum, alaycı bakışlarının beni diri diri yemesini bekliyorum.

Bunun yerine pencereden dışarı bakıyor, elini dağınık saçlarının arasından geçiriyor ve Valerie'nin bacaklarını hayal kırıklığıyla üzerinden çekiyor. Valerie onunla konuşmaya çalışıyor ama tek bir ses çıkmıyor. Gözleri kapalı, eli koluyla yüzündeki bir şeyi siliyor.

Fallan neden beni hedef alıyor? Üst düzey yöneticilerden birinin çocuklarına eziyet etmekten ne kazanabilir ki?

"Beni duydun mu?" diye sordu Kai'nin sesi, beni dalgınlığımdan çekip gerçekliğe döndürdü.

"Ne?" diye sordum, bitkin yüzüne bakarak.

"Halledildik," diyor Max. Yanımdaki yeri kapıyor ve Kai'yi ikizinin yanına oturmaya zorluyor.

"Nasıl yaptın-"

"Bize güven Blackburn," diyor Max, kolunu omzuma atarak. Gözlerini kısıp başıma dikeyiyor, kesiğimi siliyor. Kırmızı parmakları üniformasının beyaz paçasına dokunuyor.

"Ne oldu?" diye sordu, gözlerim kolundaki yeni renge odaklanmıştı.

"Sadece bir kesik," diye fısıldadım, başımı göğsüne yaslayıp tramvayın tekerleklerinin sesinin düşüncelerimi yönlendirmesine izin verdim. Çantasıyla uğraşırken, yarasını iyileştirmek için her derde deva ilacından biraz kullandı. Ona sessizce teşekkür ettim ve elinin sırtımda rahatlatıcı bir şekilde aşağı yukarı hareket etmesine izin verdim.

Max, "Senin için hiçbir zaman sadece bir kesik olmuyor," diye fısıldıyor neşeli bir ses tonuyla. Artık komik bir şey bulamadığım bu ifade karşısında kendimi zorlayarak gülümsüyorum.

Bölüm 8

Orman

Eve dönüş yolculuğu sessizdi, sadece sessiz dedikodular ve grubumun olduğu yöne doğru atılan bakışlarla doluydu. Max'e yaslanmam, farkında olmadan ihtiyaç duyduğumu bilmediğim bir uykuya dönüştü. Sadece yirmi dakika sonra, her zamanki durağımızda, günün olaylarını çok geride bırakıp inmeye hazır bir şekilde bekliyorduk. Colton ve Josh'tan kaçınmak için ilk inen ben olduğumdan emin olarak hızla araçtan indim. Kai onlara ne söylediye ikisini de susturmayı başarmıştı. Yanımdan geçtiklerinde bile sessiz kaldılar, bana doğru bakmadan indiler. Sırada ikizler ve kardeşim vardı, hepsi rahat bir nefes aldılar. Tramvayın normal inişine başlamasını bekliyorum. Oyalanıyor, sabırla bekliyor.

"Sokağa çıkma yasağını ihlal edebilirim evlat, yapma-"

"Bırak gitsin, Mark," diye emrediyor Fallon'ın tanıdık sesi. Şoförle konuşuyor, endişelerini bir kenara itiyor. Fallon, birkaç Dokunulmaz'la birlikte tramvaydan iniyor ve Valerie'yi pencereden özlemle onu izlemeye bırakıyor. Mark, tramvayın kapılarını tereddütle kapatıp aracı çalıştırmadan önce duraklayıp yoluna devam ediyor. Fallon, duraktan uzaklaşmak için rahat bir tavırla yürümeye devam ediyor. Yaptığı işe pek aldırış etmemesine bakılırsa, bir Dokunulmaz olduğunu düşünebilirsiniz.

"Sizin bölgeniz şehrin karşısında. Mahallemize pis Talihsizler giremez," diyor Max, grubun önüne geçerek. Fallan, Max'in sözlerini duymazdan gelip sırtını bize dönerek yürümeye devam ediyor.

"Bırak gitsin, Maxey," diyor Raegan, en sevmediği lakaplardan birini kullanarak.

"Bir Görevli gelip sonunda onunla ilgilenecek," diye ekliyor Kai, Fallan'ın neden bu durakta inmek istediğine dair sorularımın listesine bir yenisini daha ekliyor. Bu sabah buradaydı ama bunun sebebinin transferlerle ilgilenen bir Görevli olduğunu varsaymıştım. Belki de yanlışmışım.

"Fallan!" diye bağıryorum, adını ilk kez söylediğimde vücudunun duraksadığını görüyorum. Omuzları kelimelerle geriliyor. Ceplerinin içindeyken bile yumruklarını sıkmaya başladığını biliyorum. "Yine burada ne yapıyorsun?" diye devam ediyorum, başını bana bakmak için geriye çevirdiğini görüyorum. Ağzı cevap vermeye hazırmış gibi açılıyor. Hemen kapanıyor ve o tanıdık asık suratına bürünüyor. İlerlemeye devam ediyor, hepimize sessizlikten başka bir şey vermiyor.

"Adını nereden biliyordun?" diye soruyor Kai. Rae hemen cevap veriyor.

"Bizim onunla sanatımız var, onun derinliklerine dalmaya gerek yok."

Max, öfkesi içinden fışkırarak ilerliyor. Aniden gelen şiddet ihtiyacını dışarı atma ihtiyacıyla dolu bir şekilde kılıcını kavlıyor. Elimi göğsüne bastırarak Fallan'a doğru nefret yürüyüşünü durduruyorum. Şişeyi düşünüyorum. O her derde deva olduğu sürece, uslu uslu davranmak zorundayım.

"Sanırım bugün yeterince şeyle uğraştık," diye yalvarıyorum, bana baktıkça vücudunun gevşediğini hissediyorum.

"Belki de haklısın, Blackburn," Duraksıyor ve eve doğru giden normal rotamıza dönüyor. "Eğer savunma dersinde onunla eşleşirsem, onunla birlikte matı boyayacağım," diye bitiriyor Max, bizi tramvaydan uzaklaştırıp sıradan evimize doğru yaklaştırarak.

Babamın sesi koridorlarda yankılanıyor, duvardan duvara öfkeli haykırışlar atıyor. Evin girişindeki dokunmatik panel varlığımızı doğruluyor ve kimliklerimize dokunduğumuzda yeşil yanıyor. Annem ve babamın fotoğrafları işaretlenmiş, ikisi de bizden saatler önce evdeydi. Annem loş oturma odasında hiçbir yerde görünmüyordu. Babamın bağırışlarına birden fazla ses katılıyordu. Tanımadığı ses, babamı sakinleştirmek için sürekli onun adını söylüyordu. Bize en yakın duvar güm diye sallanıyordu. Adamların sesinin yükseldiğini, "sapkınlar" ve "düzensiz" gibi kelimelerin babamın çalışma odasının kapısının altından geçtiğini duyuyordum. Annemin ofisinin kapısı kapalıydı. Lambasının küçük altın ışığı zemini kaplıyordu. İkizler kimliklerini dokunmatik panelimize dokundurarak evlerine şu an nerede olduklarına dair bir sinyal gönderiyorlardı.

Rae'ye beni takip etmesini işaret ediyorum, babamın artık sessiz olan bakışlarının yanında oyalanıyorum. Vücudum kapıya doğru eğiliyor, kulağımı serin yüzeyine dayayıp, arkasındaki adamların kısık fısıltılarını anlamaya çalışıyorum.

"Duymamızı isteselerdi kapı açık olurdu," diye fısıldadı Kai, beni kapıdan çekip dirseklerimden tutarak odama doğru yönlendirirken. Kusursuzca düzenlenmiş odaya sendeleye sendeleye girdim ve ağabeyimin üzerine bir küfür fırtınası savurmak için döndüm. Ağabeyim Rae'yi benimle odaya soktu ve kapıyı ikimizin yüzüne kapatmadan önce bana gülümsedi. Max ağabeyimin yanında durup, yüzünde imzası haline gelmiş gülümsemesiyle başını salladı. Kapı tam zamanında kapanarak beni susturdu. Nefret dolu sözlerin unutulmasına izin verdim, belki de şu anda herkes için kapalı bir kapının en iyisi olduğuna karar verdim. Raegan vücudunu yatağıma attı, tavana baktı. Sarı saçları başını bir hale gibi çevrelemişti. Doğal güzelliği, bunca yıldan sonra bile beni hazırlıksız yakalayabiliyor.

"Buklelerinden tutup yere yatırmamam için geçerli bir sebep söyle bana," diye tısladım ve yatağımda ona katıldım. Sırtım yumuşak çarşaflara değdi, ellerim yorgun gözlerimin üzerinde gezindi.

"Çünkü o sadece senin iyiliğini istiyor," dirseğinin üzerine yaslanıp vücudunu bana doğru çevirdi, "ve sen bugün pek de yardımcı olmadın... Bir şeyler mi oluyor, Forest?" diye sordu.

Ona verecek bir cevap arıyorum. İyi olduğumu söylemek istiyorum. Ona karma programdan nefret ettiğimi ve Talihsiz'in varlığından rahatsız olduğumu söylemek istiyorum. Onunla birlikte onların acısına gülmek ve her yalnız kaldığımda aklıma üşüşen tüm o yozlaşmış düşüncelerimi atmak istiyorum.

Ama yapamam.

"Sana bir şey söylersem... aramızda kalacağına söz verebilir misin?" diye sordum, kendimi tekrar oturur pozisyona çekerken. İlgisi uyandı. Endişeli ifademi daha iyi görebilmek için bedeni yeniden ayarlandı.

"Artık bana her şeyi anlatabileceğini bilmeliydin. Kai'ye kırık bıçak kabzasından kimin sorumlu olduğunu hâlâ söylemedim."

Tartışmalarımızdan birinin ardından silahını duvara fırlattığım an aklımdan geçiyor.

Görüntüyü silkeleyip komodininin üzerindeki saate bakıyorum. Kamerası yanıp sönüyor, odayı ve içinde yaşayan herkesi izliyor. Cihaza yaklaşıyorum, kabloları duvardan çekiyorum ve Raegan'ın saatinde, anne babamdan herhangi biri devre dışı kaldığına dair uyarı alana kadar beş dakikamın süresini ölçüyorum. Ağzını kapatıyorum, ona hareketlerimi sorgulamaya fırsat vermiyorum. Bana soru sormaya başlaması için yeterli zaman yok.

"Bugün tramvaydaki iki aktarmayı biliyor musun?" diye sordum, ön cebimdeki notun varlığını hâlâ hissederken. Başını sallayıp elimi ağzından çekip fısıldadı.

"Evet, Fallon," dedi Raegan, sanki dilinde bir zehir varmış gibi. "Yolculuğun büyük bir kısmını sana Josh ve Colton'ın baktığı kadar öfkeyle bakarak geçirdi," diye fısıldadı Raegan, ters duran saate yan yan bakarak.

"Neden fişini çektin-"

"Sektörden kaçak mal aldıklarını gördüm. Kız bir şekilde ışık sensörlü bir dürttü bulup ona uzattı. Babamın sektörümüzde gizlice dolaşmasından endişe ettiği "sapkınlar" çoktan geldiler," diye fısıldadım, yüz ifadesinin değişmesini izlerken.

Kollarımı tutarak daha çok doğruluyor. Başını eğiyor, sanki bana ne kadar yaklaşırsa o kadar çok bilgi hatırlayacakmış gibi.

"Silah mı çaldılar? Bunlardan birini bir yetkiliden nasıl alabilirler ki? Neden henüz bildirmedi?" diye soruyor.

Hayır, hiçbir sebep yok. Sadece üzerinde adımın yazılı olduğu, kaçak bir eşyaya sahipler.

"Evet," Bu yalan bana bile inandırıcı geliyor. "Belki de bugün bizim durakta inmesinin sebebi budur, kendi bölgesinden kaçmak için."

"Okul bahçesini tahrip ettiklerini gördün mü?" diye soruyor.

"Bu, hepimiz gittikten sonra olmuş olmalı. Bu kadar büyük bir hasara yol açmış olmaları mümkün değil," diyorum, onları bu sorundan uzak tutmak isteyip istemediğimi sorgulayarak.

"Hiçbir şey görmedin mi?"

İkimize de faydası olan bir şey değil.

"Hayır, sadece daha önce bildirdiklerim."

Birine anlatmam gerekiyordu. Normal hissettiren bir sohbete ihtiyacım vardı. Talihsizleri bildirmek ikinci doğam gibi olmalı. Şimdi bile, Valerie ve Fallon'ın etkileşiminin doğası hakkında ona çok fazla şey mi anlattım diye sorguluyorum. Güvenim ona ait. O da öyle. Çocukluğumuzdan beri gerçeklerimi korudu. Ama şimdi, herhangi bir Talihsizden bahsedildiğinde burnunun yukarı kalktığını görünce midem bulanıyor, sanki yanlış bir şey söylemişim gibi.

"Bunu saatin önünde de söyleyebilirdin. Aksine, daha fazla ihlal almalarına yardımcı olurdu," diyor Rae, cihazı tekrar takmak için hareket ederken. Bileğini tutup üzerime eğilmesini engelliyorum. Eli kabloyu sıkıca tutuyor.

"Her derde deva bu sektörde yasak değil, değil mi?" diye soruyorum, böyle aptalca bir soru sormamdaki cehaletim hakkında onun bana hemen bir yorum yapmasını beklerken.

Son üç yıldır aralıksız çalışıyor, Kıyamet Günü'nden sonra annemin yanında görevlendirilmek için tıp sınavına hazırlanıyor. Cevap basit: Her derde deva herkes içindir. Annemin tedavisini inşa ettiği temel de tam olarak bu ideolojidir.

"B-Bunu zaten biliyorsun Forest. Annen bunu her iki sektör için de geliştirdi," diyor Rae, bana ihtiyacım olan net cevabı vermeden.

Konuşmadan önce onu biraz geriye itiyorum ve ikimizin de göz hizasına gelmesini bekliyorum.

"Kimin için yapıldığını sormadım. Bizimkiler kendi sektörlerinde kullanımını yasakladı mı?" diye soruyorum. Tanıdık çukur midemi dolduruyor, şüphelerim daha da artıyor.

"Yeni Komutan, tıbbi birimlerin kendi sektörlerindeki her derde deva ilaçlar gibi savurganlıkları finanse etmek için çok fazla kaynak harcadığını düşünüyordu. Son duyduğumda, raflardan kaldırılıyordu. Çoğu, bir şişe almak için Dokunulmaz Tıp Merkezi'ne göç etmek ve bekleme listesine girmek zorunda kalıyor. İhtiyacı olan insanların çoğu, nihayet doz alma sırası kendilerine geldiğinde geri dönme eğiliminde olmuyor," diyor Rae, konuşurken çenesini gererek.

"Geri dönme mi?" diye soruyorum, bu düşünceyi daha da ileri götürerek.

"Önceliğimiz onları hayatta tutmak değil, Forest. Her derde deva bir lüks. Bunu biliyorsun. Bir Talihsiz öldüğünde, üçü daha kalır. Hepsinin yeri doldurulabilir. Bu yeni bir bilgi değil. Onlara çok uzun zamandır sadaka veriyorduk," diyor Rae. Sözleri midemi bulandırıyor.

"Listelerde çocuklar var mıydı?" diye soruyorum.

Gözleri, sözlerinden önce soruyu yanıtlıyor.

"Onlar insan değil. Bizim insanımız değil. Sanki onlarmış gibi konuşmayı bırak," dedi Rae, fişi prize geri takmak için yanımdan geçerken. Dizlerimi göğsüme çekip Fallan'ın notunu yeni bir bakış açısıyla düşündüm. Çantadaki aşırabileceği onca şey arasında, her derde deva olanı seçmişti. Önünde bir cüzdan ve sektörümüzün herhangi bir yerine girmesini sağlayabilecek bir kimlik vardı. Dokunulmazlar'ın sınırsızca kullandığı bir ilacı çaldı. Bazıları basit kağıt kesiklerine sıkıyor, tek seferde birden fazla doz kullanıyordu. Beni kızdırmak için çalmıyordu, ama bu onun işine yarıyordu.

İhtiyacı olduğu için çalıyordu.

Rae'nin çatık kaşları, cihaz tekrar çalışmaya başlayınca gevşiyor. Bana sempatiyle bakıyor ve samimi bir ifadeyle elini bacağıma koyuyor.

"O sapkınları ihbar edip bana söylemekle doğru olanı yaptın. Seni her zaman destekleyeceğimi biliyorsun," diyor Rae gülümseyerek. Bu, istediğim kadar rahatlamamı sağlamıyor.

Bir zamanlar babamın kapısının ardında hapsolmuş sesler şimdi koridorda yüksek sesle kahkaha atarak dolaşiyor. Yataktaki

pozisyonumdan çekilip yatak odası kapısını hızla açtım, neredeyse ona ve dağınık sarı buklelerine çarpıyordum. Xavier belimden tutarak onunla kafa tokuşturmamı engelledi. Genişçe gülümsedi ve karşısında kim olduğunu tamamen anlayınca kahkahası kesildi. Büyük eli yanımda sıcacıktı. Doğum lekemin pürüzlü tenine ne kadar tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu neredeyse fark etmiyordum. Ani girişimden dolayı sessizce özür dileyerek durakladım. Elini lekemden uzaklaştırmak için duvara yaslandım. Babama daha fazla yaklaşarak koridorda onunla birlikte vakit geçirmesi için daha fazla alan bıraktı. Xavier'in gözleri eline takıldı, onu çekip ensesini ovmasına izin verdi.

"Refleksler," diye fısıldadı bana yumuşak ve nazik bir gülümsemeyle.

"Umurumda değildi," diye fısıldadım, sözlerimi tam olarak işlemeyen.

Daha fazlasını söylemeye hazır görünüyor, ama babamın sözleri ve Kai'nin Max'in yanında aniden belirmesi onu hemen susturuyor. Kai ve Max meraklı bakışlarla Xavier'i iki farklı ifadeyle izliyorlar. Kai büyülenmiş görünürken, Max hoşnutsuz, hatta belki de sinirli görünüyor. Xavier biraz daha yer açıp duvara yaslanarak yanıma geliyor.

"Hepiniz ne kadarını duydunuz?" diye sordu babam, etrafındaki sayısız göze bakarak.

"Bağırdığını duymadığımı söyleyip yalan söylememi mi istiyorsun?" diye soruyorum, Kai'nin sinirini bu mesafeden bile hissediyordum.

"Sinirlendiğinde huysuz görünüyor, değil mi?" diye soruyor Xavier, babamın bakışlarına çığınca sırtarak.

"Evet," diyor babam, Xavier kadar genişçe gülümseyerek.

İki adamın atışması daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Çoğu senaryoda, bu yorum babamın kaba sözleri ve utançla sonlanırdı. Ama o, hayatında ilk kez bu ifadedeki mizahı görüp gülüyor.

"Bir odada beş dakika boyunca yalnız başınıza bağıriyorsunuz ve onu gülümsetiyorsunuz, öyle mi?" diye soruyorum Xavier'e.

"Varlığı bende giderek artıyor olabilir," diyor babam, adamın sırtını sıvazlayarak.

Babamın eklem yerleri ince bir kabuk tabakasıyla kaplı. Xavier'in ellerindeki yaraları ancak şimdi görüyorum. Nispeten yeni. Bazı eklem

yerleri diğerlerinden daha derin kesilmiş. Xavier'in elini tutup dikkatlice inceledikten sonra iki parmağımı birleştirip bırakıyorum.

"Bugün sohbet mi ettin?" diye sordum, Xavier'in kaşlarının şaşkın bir ifadeyle çatıldığını izlerken.

Babam, "Bugün birkaç talihsizle, sektörlerinden uzun süre uzak kaldıkları için kısa bir konuşma yapmak gerekti," diyor.

Aklıma gelen tek şey, kadının ve Fallon'ın meydan okurcasına sektörümüze doğru yürümesiydi.

"Bana öyle geliyor ki ikiniz de sapık heriflerle uğraşmışsınız," diye araya girdi Max, yanımda yükselen genç memura doğru yaklaşarak.

Xavier, "Forest'ın bazı pisliklerle bizzat ilgilendiğini duydum." diyor.

Babam gözlerini bana dikmiş, söylediklerini doğrulamamı ya da reddetmemi bekliyordu.

"Yine mi kavga etti?" diye soruyor babam Kai'ye, bir kez bile gerçeği sormuyor.

"Onu alaya alan iki oğlan vardı. Puan kartlarında tüm ihlaller yazanlar. Dokunulmazlar. Görüntüleri izleme özgürlüğünü kullandım, böylece siz izlemek zorunda kalmadınız. Bana göre haklıydı, hatta belki de hoşgörülüydü," diyor Xavier, beni bir bahane uydurmaktan kurtararak. Övgü karşısında sırtışının arttığını izlerken küçük bir "teşekkür ederim" diyorum.

"Haklı. Colton ve Josh durmadan bize saldırıyorlar," diyor Kai savunmak için. O bile onların düşüncesiz hareketlerinden bıkmış durumda.

"Bugün sadece o ikisiyle mi ilgilendiniz? Başka hiçbir şey görmediniz mi?" Babam gruptaki herkese soruyor.

Şimdi bile, okuldaki hasarla ilgili olarak liderlerine cevap bulmaya çalışıyor. Gerçekten ne olduğunu bilmiyorlar. Onlar da benim kadar karanlıktalar. Belki bir açıklaması vardır diye umuyordum.

Max, diğer iki arkadaşımın iddialarını kabul ederek babama gördüklerini anlatmaya başlıyor ve Xavier beni takip etmem için işaret ediyor. Dördü de sohbete dalmış, babamın çalışma odası kapısından sessizce çıktığımızı fark etmiyorlar. Xavier kapıyı ayarlıyor ve dışarıdaki konuşmaları dinlemeye devam etmek için yarı açık tutuyor.

Babamın çalışma odası, yeni eğitim sistemlerinde çoktan unutulmuş eski edebiyat eserleriyle dolu kitap raflarıyla dolu. Kusursuzca dosyalanmış bir dolap açık, hiçbir akrabalığım olmayan sayısız isim görünüyor. Bilgisayar ekranı karanlık. Küçük burbon ve viski standı deri koltuğunun yanında yüksekte duruyor. Xavier cebinden bir şişe çıkarıp yüzümün yan tarafındaki saçlarımı iterken bana yaklaşıyor. Dokunduğunda yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Parmak uçları tenimde oyalanıyor, boştaki eliyle yüzümün yan tarafını kavriyor. Parmakları Max'in tam olarak iyileşmeyen kesiğine değdiğinde irkiliyorum.

"Bu odada cihaz yok. Ne yaptın?" diye sordu Xavier, ilacı yüzüme hafifçe sıkarak. Gözleri yarıyı izliyor, kesik iyileştikten çok sonra bile yüzümü tutmaya devam ediyor.

"Ayağıma takıldı. Sakar bir adamım," diyorum, herkesin bütün gün inandığı yalanı ona anlatmaya çalışarak.

"Evet? İkizler buna mı inanıyordu?" diye soruyor, elini yüzümün yanından çekerken. Saçımın bir tutamını işaret parmağıyla başparmağı arasında tutarak, saçımın uzunluğunu ovuyor.

"İnanılacak bir şey yok," diyorum, gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda yanaklarımda yayılan sıcaklığı hissediyorum.

"Yüzün şu anda bu kadar kırmızı olmasının sebebi bu mu? Dürüstlük hiç bu kadar suçlu görünmemişti," Boştaki eli kalkarak yanağımı kavradı. Fallan'ın Valerie'nin uyluğunun yumuşak tenine dokunduğu gibi, başparmağını tenimde gezdirdi. Fallan'ın görüntüsünü iterek Xavier'in büyüleyici gözlerinin görüşümü kaplamasına izin verdim. Dokunuşu nazikti. Max'le paylaştığım öpücükten farklı hissettiriyordu. Onun her dokunuşu beni geriyor ve o da bunu hissedebiliyordu.

"S-ben suçlu değilim-"

"Öyleyse sen nesen? Bana rastladığından beri kaybolmuş gibi görünüyorsun," dedi Xavier, beni telaşlandırarak.

"Daha önce anlatmadığın hiçbir şey olmadı," diye fısıldadım, elini yüzümden çekip uzaklaştırırken. Elini bırakmayı bekliyordum ama daha sıkı tutundum.

"Sana inanmıyorum. Kalbin şu anda küt küt atıyor," diyor, samimi bir cevap arayarak. Parmak uçları boynumdaki nabzımla buluşuyor.

Başını eğiyor, titrek nefeslerimi duyabilecek kadar yaklaşıyor.

"Doğru insanlara güvendiğinden emin misin?" diye soruyor, kalp atışlarım daha da hızlanıyor.

Babam kapıyı iterek açtı. Anında ellerimi Xavier'in ellerinden çekip aramızda mesafe açtım. Arkadaşımın gözleri benimkilerle buluştu. Xavier sakın ifadesini koruyarak şişeyi cebine geri koydu. Bana gülümsedi ve sohbeti bıraktığımız notayla gerginliğimi azalttı.

"Bu akşam hepiniz gösterime gidiyor musunuz?" diye soruyor babam.

"Hangi tarama?" diye sordum, dikkatimi Kai'ye vererek.

"Okul bu gece Gatsby'yi oynuyor. Eski dünyanın en çok arzulanan filmlerinden biri. New Haven, bulunmuş bir filmi yeterince yeniledi, böylece bu gece okul bahçesinin önündeki oyuncu kadrosuna yerleştirebildiler. Bütün hafta sana bundan bahsettim," dedi Kai yenilgiyle.

"Aslında sen bana söyledin," diyor Rae, kardeşimin cehaletine karşı beni savunmaya çalışarak. "Gidiyorsun, değil mi?" diye devam ediyor Rae.

"Elbette öyle," diyor Max, ikiz kardeşine gözlerini devirerek.

"Sanırım söyleyecek sözü var," diyor Xavier kollarını kavuşturup başını Max'e doğru eğerek.

İkisi arasındaki gerilim boğucu. Boğazımı kalın bir sis gibi dolduruyor. Babam bile, etrafındaki testosteron artışını izlemek için bir an duruyor.

"Forest, annen gitmeden önce seninle konuşmak istiyormuş. Hazırlanmaya başlamadan önce neden ofisine uğramıyorsun? Xavier ve benim konuşmamız gereken birkaç şey daha var ve eminim ailen burada daha fazla kalmadan önce ikinizin de kayıt yaptırmanızı isteyecektir," dedi babam ve tek bir cümleyle grubu dağıttı.

Babam böyledir işte. Adam birkaç kelimeyle bir odayı yönetebiliyor. Max ve Xavier birbirlerinden uzaklaşıp odanın diğer tarafındaki kendi alanlarına geçiyorlar.

"Bir saate döneriz," diyor Rae, ikizini çekıştırıp çalışma odasından çıkarken. Kai de arkasından geliyor, "Onlara eşlik edeyim. Seni tekrar gördüğüme sevindim," diye bitiriyor ve Xavier'e nazikçe el sallıyor.

Garip. Kimseye ikinci kez bakmıyor.

Babam geri çekilmemi bekliyor. İpucunu anlayıp Xavier'in her zamanki gülümsemesiyle kapıyı tutmasına izin veriyorum.

"Bana seni anlamaya çalışmanın kötü bir fikir olduğunu söyle," diye fısıldadı hızla, babamın kulaklarına ulaşmamak için başını eğdi.

"Bunu yapamam," diyorum gülümseyerek çalışma odasından uzaklaşırken.

Annem, kış için tasarlanmış bir kulaklıkla kulaklarını tıkayarak dosyalarını tarıyor. Aniden ortaya çıkışımla vücudu sarsılıyor. Dış dünya ile kendisi arasındaki yumuşak bariyerleri kaldırıyor. Kapısını topuğumla tekmeleyerek kapatıp, gergin duruşunun yanına oturuyorum.

"Bu başlık ne işe yarıyor?" diye soruyorum, başlığın yumuşak kısımlarıyla oynarken.

"Babanla oğlan çok gürültü yapıyordu. Bazı günler onun işiyle ilgili bir şeyler duymak hoşuma gitmiyor," diyor annem. Gözlerim saatine kayıyor. Fişinin prizden çekilip temizlendiğini görünce şok oluyorum.

"Bunu ne kadar zamandır duvarın dışında tutuyorsun?" diye soruyorum.

"Baban çalışma odasında bağırıp durduğu sürece. Şiddet söylemlerinden hoşlanmamam pek hoşuna gitmez. Not kartımdaki notları alırım," dedi ve iç çekerek önündeki dosyayı itti.

"Sadece Talihsizlerden bahsediyorlardı-"

Ağzımı kapattı, etrafa bakındı ve kaldırdığı parmağıyla beni susturdu. Birkaç saniye sonra elini indirip derin bir nefes aldı.

"Şu anda ayrıntı vermeme gerek yok. Senin hakkında konuşmak istiyorum. Kai bana zor zamanlar geçirdiğinden bahsetti. Biraz tuhaf görüldüğünü söyledi," dedi annem, Xavier'in kavrayarak açmayı başardığı izimin üstündeki gömleğime bakarak.

"Dokunulmaz biriyle fiziksel bir etkileşime girmiş olabilirim," diye başlıyorum. Başını sallıyor ve dilini şaklatarak beni azarlıyor.

"Sen daha iyisini biliyorsun, Orman. Sana defalarca ne söyledim?" diye sorarken, koyu kahverengi saçlarımla birlikte durması için fazla

gri olduğunu düşündüğü bir saç telimi daha çekiyor.

"Gölgede olmak bir dezavantaj değil," diyorum iç çekişini izlerken.

"Öyleyse neden birini eziyet etmek için bu kadar çabalıyorsun? Neden sırf güç gösterisi yaparak birini tehdit ediyorsun?"

İkiyüzlülük beni yiyip bitiriyor.

"Yaşlı bir Talihsizi dövüp izlemelerine izin verdim ve her şey yolunda, ama aynı korkuyu ikimize de hissettiriyorum ve sorun ben miyim?" diye sordum, düşüncelerini bölerek. Duraksadı, açıklamamı bekledi.

"Ne-"

"Bu sabah bir kadın vardı. Josh Seal ve Colton Stark onu dövdü. Benim hırpaladıklarım Josh ve Colton'dı. Kadının Talihsiz olduğunu da ekleyerek davranışlarını haklı çıkarayım," diyorum hayal kırıklığıyla başımı sallayarak. "Kai'nin konuşmasını zaten aldım. Senden de istemiyorum," diyorum, sersemlemiş ifadesinden uzaklaşarak.

"Orada mıydın?" diye soruyor, söylediklerimi duymazdan gelerek.

"Ne?" diyorum, ellerimi kapı koluna koyup duruyorum.

"Göletler yok edildiğinde orada mıydın?" diye soruyor başını öne eğerek.

"Ne önemi var," diye söze başlıyorum, düğmeyi çevirerek, kendimi bu konuşmadan kurtarmaya hazırlanıyorum.

"Başına bir şey gelse bana söylersin, değil mi?" diye soruyor annem. Sanki cevabı önceden biliyormuş gibi konuşuyor.

"Doğru insanlara güvendiğinden emin misin?"

Sözleri zihnimi kemiriyor. Kapının altına sıkıştırılmış başka bir cihazın göz kırpması ayağıma çarpıyor. Heyecanla bir cevap bekliyor, bakışlarıma ayaklarımın üstünde eşlik ediyor.

"Her zaman birileri izliyor. Eminim her zamanki gibi bütün resmi görebilirsin. Benim kelimelerim hiçbir zaman onların kameraları kadar iyi olmadı," diye soğuk bir şekilde fısıldadım ve onu sayısız düşünce sarmalını düşünmesi için yalnız bıraktım.

Bölüm 9

Orman

Okul kıyafetlerim banyo zeminine saçılmış, fayansları gri ve siyah tonlarında kaplıyor. Büyük cam aynada fiziğim yabancı görünüyor. Kendimi nasıl hissettiğimi tarif etmek için tek uygun kelime zayıf. Banyo kapısı kilitli, Raegan ve meraklı bakışlarını uzak tutuyor. Doğum lekem kalçamın üzerinde, herkesin görebileceği şekilde çıkıntı yapıyor. Lekenin derisi vücudumun diğer herhangi bir yerinden daha pürüzlü ve çok daha açık. Derimin yüzeyinin üzerinde yükseliyor, vücudumun geri kalanı gibi pürüzsüzce ilerlemiyor. Josh'un bacaklarıma soktuğu dört morluk, uyluğumu mavi ve mora boyuyor. Talihsizlerin çoğunda kas varken ben sadece kemik görüyorum. Çoğumuz doğum yapmak dışında her şey için tasarlanmış incecik vücutlara sahibiz. Josh'u yere sermeyi başardığım tek yol tamamen pozisyonuz olmasıydı. Dizim bacaklarının arasında sıkışmasaydı, mahvolmuştum. Sadece atletizmle ilgilenen Max bile daha ince bir yapıya sahip.

Parmaklarım izimin üzerinde bir kez daha gezindi. Kusurdan başka bir şey değildi. Talihsizler'in evindeki sayısız yara izi kadar kusurluydu. Fallon'ın sırtının gördüğüm küçük kısmı mozaik gibiydi. Bazıları eski, bazıları çok daha yeni yara izleriyle kaplıydı. Valerie'nin elleri bile bir kesme tahtasına yatırılıp defalarca kesilmiş gibiydi.

Böyle bir ceza almak için onların bölgesinde ne yapmak gerekirdi ki? Babamın okulda sergilediği gözaltı cihazı, Talihsizler üzerinde kullandıklarını bize göstermeye hazır oldukları şeydi, ama daha fazlası olabilir miydi? New Haven'ın her vatandaşının, Dokunulmazların ve Talihsizlerin ortak bir noktası vardır.

Hiç kimsenin vazgeçemeyeceği bir kusur.

Sağ işaret parmağıma bakıyorum, ucundaki küçük beyaz yara izine bakıyorum. Her vatandaşın bu yara izi vardır. Her birimiz, sağlığımızı doğrulamak için bu yara iziyle doğarız.

Makinenin vızıltısını duyuyorum. Sessiz sesleri maskelerin ardında boğuluyor. Sayısız lateks eldiven kutusu kan kokusunu bastırıyor.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kırpıştırarak olduğum yere odaklanıyorum. Lavabo musluğu akıyor, tezgaha su sıçratıyor. Muslukların düğmelerini çevirerek kapatıyorum, etrafımı saran bir başka elektrik kesintisinin sisini hissediyorum. Canlı görüntüler zihnimde kalmıyor, geldikleri kadar çabuk kayboluyorlar. Bir noktada, yara izlerimi düşünmekle lavaboyu açmak arasında zaman kaybediyorum. Yönümü kaybetmem sadece birkaç saniye sürdü.

Siyah pantolon ve gri bir atletten oluşan rahat kıyafetlerimi giyip düşüncelerimden uzaklaşıyorum, artık onlarla yalnız kalmak istemiyorum. Sağlarımı başımın tepesindeki gergin duruşundan zorla indiriyorum. Omuzlarımı örtüyor, önümden aşağı iniyor, ancak ceketimin omuzlarıma astığı askıyla gizleniyor. Musluğu bir kez daha düşünüyorum, ne zaman açtığımı sorguluyorum.

Odama dalıp Rae'nin pencere pervazına yaslanmış rahat duruşuna bakıyorum. Neredeyse benimle aynı giyinmiş, geleneksel gri üst yerine beyaz bir üst seçmiş. Benim aksime, kıyafetlerini şekillendirmek için zaman ayırıyor, her bir giysiyi tam oturması için dikkatlice katlayıp rulo yapıyor. Aceleyle hazırladığım kıyafet hakkında bir yorum yapmasını bekleyerek onu süzüyorum.

"Nasıl oluyor da her zaman bu kadar dağınık görünüyorsun?" diye sordu Rae, yanaklarımı sıkmak için pencereden uzaklaşırken. Elini ittim. Zarif vücudu odamda nazik adımlarla dolaşıyor. Yaptığı her hareket, hayatının diğer her parçası kadar hesaplı.

Mükemmellik bir insan olsaydı, o olurdu.

"Umarım bir gün senin kadar düzenli olurum," diyorum, artık açıkta sergileyebildiğim kolyemle oynarken. Beni baştan aşağı süzerek imalı bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Bu ne biçim bir kıyafet?" diye sordum ve üniformamı bir sepete atmak için ondan uzaklaştım.

"Babanın çalışma odasındaki özel toplantınızı böldüğümüzde sen ve o memur yakın görünüyordunuz," dedi Raegan arkamdan sırtımı dürterek. Yorumu yanaklarımı ateşle doldurdu.

"Xavier ve ben-"

"Xavier? Yani ilk isimle mi konuşuyorsunuz?" diyor Rae, sesine çocukların zararsız aşkları hakkında birbirlerine sataşmak için kullandıkları bir ton katarak. Ona ters bir bakış atmak için dönüyorum, ağzı bir sırıtişla açık kalıyor.

"Bak ne kadar kızarmışsın! Sadece ikinizin seviştiğini tahmin ediyordum. Onun elinin senin elinde olduğunu hayal ettiğimi sandım!" dedi Rae, istediğimden daha yüksek sesle.

"Rae, saygılı ol, sus," diye fısıldadım, beni kışkırtma çabalarını görmezden gelmek için kulaklarımı kapattım.

"Dış görünüş gibi egoist konularda konuşmamamız gerektiğini biliyorum ama çekiciliğini görebiliyorum."

"Şu anda bu konuya derinlemesine girmeyeceğim," diyorum ve engellemeye karar verdiği kapıya doğru yaklaşıyorum.

"İkiniz öpüştünüz mü?" diye heyecanla soruyor.

"Hayır," diyorum ve kapıya uzanıyorum.

"Onun seni öpmesini mi istiyordun?" diye sormaya devam ediyor, bu da yüzümü daha da kızartıyor.

Kapı ben daha ona ulaşamadan açıldı. Max ve Kai, rahat kıyafetleriyle odama girdiler. İki birden kendilerini yatağıma attılar. Raegan beni dürtmeye devam etti, kulağıma Xavier ve baş harflerimi fısıldadı, beni kızdırmak için küçük çocuk tekerlemeleri mırıldandı.

Max, hazırladığım yatağıma bir anlığına açtıktan sonra, "Ona ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Onu sorgulamak, belli birinin dudaklarını keşfetmek istiyor-"

İnlerken onu kendimden uzaklaştırarak sözünü kestim.

Max'in ilgisi artmış görünüyor. Düşüncelerinin ve kız kardeşlerinin aynı olmadığını şimdiden anlayabildiğim için, sözlerini boynuma

doğru keskin bir hareketle bastırmaya çalışıyorum.

"Ona öpüşmemizden bahsettin mi?" diye sordu Max. İkizinin yüzü hemen asıldı.

Raegan bana doğru geliyor, yeni bir soru dizisiyle beni vurmaya hazır. Şaşkınlık, cevaplamaya hazır olmadığım sayısız soruyla dolu ifadesinin arkasına saklanıyor. Ona başımı sallayıp açık kapıdan koridora çıkıyorum, Xavier ve dudakları konusunda, ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, bana baskı yapmaya devam etmelerine fırsat vermiyorum. Max'in öfkesini Talihsizlere boşaltması için bir sebep daha istiyorum.

"Orman!" diye bağılıyor annem mutfaktan. Fırsatı değerlendirip, şüphesiz başlayacak olan o berbat sohbetten uzaklaşıyorum.

Mutfakta durmuş, çantamı inceliyor, ceplerini karıştırıyor. Babam tezgaha eğilip onunla gününü konuşmaya çalışıyor, ancak kısa yanıtlar dışında hiçbir şey alamıyor. Odak noktası babam değil.

Odaya girdiğimde gözleri yukarı doğru hareket ediyor, başını sallayarak beni çağırıyor. Arkadaşımın bedenleri odadan çıkıyor, bu da beni onlardan uzaklaşıp annemin sert bakışlarına yaklaşmaya teşvik ediyor. Bana çantayı ve içindekileri gösteriyor, konuşmamı bekliyor.

"Ne arıyorsun?" diye sordu babam sonunda.

"Senin her derde devanın nerede?" diye sordu annem, parmaklarını artık boş olan cebinde gezdirerek.

Bok.

"Josh'la konuşurken düşmüş olmalı," diye fısıldadım, koridorda bekleyen arkadaşlarıma bakarak.

"Onu almayı düşünmedin mi?" diye soruyor annem. Annem hikâyemi didik didik incelemek için her zamankinden daha fazla çaballıyor. Gizli bir gerçeği bulmak için elinden geleni yapıyor.

"Katiana," diyor babam, karısını sakinleştirmek için elini onun koluna koyarak. "Ona başka bir tane alabiliriz. Stres yapma. Arkadaşları onu bekliyor," diyor babam, annemin katı tavrını yatıştırmaya çalışarak.

İçini çekerek çantayı indirdi ve elini saçlarının arasından geçirdi.

Babamın telefonunun ekranı kırmızı renkte yanıp sönüyor; bu, ilgilenmesi gereken acil bir mesaj olduğunu gösteriyor. Kırmızı ekran

neredeyse her zaman akşam yemeğini kaçırdığı ve ancak sabahın erken saatlerinde döndüğü anlamına geliyor.

"Sapkın Talihsizler iş yerlerinin dışında yine sektörümüzde görüldü," diye açıkladı babam, karşı taraftan gelen aramayı yanıtlarken. Ekranda Xavier'in adının belirlediğini görüyorum. Babamın hayal kırıklığı telefonda ne kadar uzun süre kalırsa o kadar artıyor. Bizden uzaklaşıyor, daha net konuşabilmek için eliyle ağzını kapatıyor. Arkadaşlarım, onlara yaklaşmaları için onay vermemi bekleyerek geride kalıyorlar.

"Hallet şunu," dedi babam sert bir şekilde ve ekrana sert bir darbe vurarak aramayı sonlandırdı.

Gözlerimin arkasındaki ani acıyı dindirmek için elimin şakağıma baskı yaparak başıma doğru uçmasını engelleyemiyorum. Babamın gözleri, gövdemde kenetlenmiş ellerime doğru bakarak hareketi izliyor. Babam anneme doğru uzanıyor, gergin vücudunu kollarını yukarı aşağı hafifçe sıkarak rahatlatıyor.

"Herkes için uzun bir gündü," diyor annem, sonunda babamın kollarına gömülürken. "Lütfen ikiniz de bana karşı sabırlı olun. Üst düzey yöneticilerle birçok toplantı yapmak zorunda kaldım ve çocuklarınızdan birinin bir etkileşime girdiğini duymak hiçbir şeyi daha iyi hale getirmiyor," diyor annem. Hayal kırıklığı sözlerini gölgeliyor.

Annemden yavaşça başımı sallayarak uzaklaşırken alaycı bir tavırla gülümsedim. Babam bana uyarıcı bir bakış atarak bir sonraki hareketime devam etmemem için beni cesaretlendirdi.

"İyi ki tam arkamda mükemmel bir tane var. Küçük laboratuvarında berbat bir şey yaptığın gerçeğini dengeliyor," diye fısıldadım babamın omzunu dürterek, sözlerini kullanarak bir durumu daha lehine çevirmesine izin vermedim. Kimliğimi panele tıklatıp arkamdaki herkesi kapıyı sertçe çarparak bıraktım.

Tramvay, okula geri dönmek isteyen Dokunulmazlar için her zamanki akşam güzergahında, durakta hareketsiz bir şekilde bekliyor. Okul, New Haven'ın şehir merkezindeki dükkanlara on dakikadan fazla

uzaklıkta değil, bu da onu çocuklarımızı bırakıp almak için mükemmel bir orta yol haline getiriyor. Kapüşonumu başıma geçirip bulutlu gökyüzüne bakıyorum, her şeyden çok yalnız olmayı ve kardeşimle arkadaşımın sorularından uzak olmayı diliyorum. Tramvay boş görünüyor. Mark'ın kambur silueti direksiyonda oturmuş, bir gazetenin siyah beyaz sayfalarını karıştırıyor. Kapüşonumu yukarıda tutarak sürgülü kapının camına vuruyorum ve Mark'la göz göze geliyorum. Mark başını eğip kapıları bir kulpla açıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım, merdivenlerde oyalanırken. Mark başını kaldırdı.

Saçları gri tutamlarla kaplı. Sakalları yüzünü çevreliyor ve yaşlanma sürecini hızlandırıyor. Benimkine benzer bir çift yeşil göz bana bakıyor. Kambur oturuyor, beli incecik, neredeyse narin. Tekerlek, ellerinin en çok değdiği yerlerden aşınmış. Yıllardır bu pozisyonda takılıp kalmış. Tahmin etmem gerekirse, 60'larında, hatta 70'lerinin başında olmalı.

"Yalnızken başını böyle eğmene gerek yok," diye tekrarladım, yüzümdeki gülümsemenin sonunda bana ulaşmasına izin vererek. Gözleri kocaman açıldı. Tramvay şoförüm olarak geçirdiğim dört yıl boyunca onunla hiç böyle konuşmamıştım. Kapüşonumu başımın üstünde tutarak otobüsün önündeki kameradan kaçındım. Konuşmak için izin istemeye çalıştığını bilerek boğazına dokundu, göğsüm ağırlaştı.

"Lütfen. Sessiz kalmaktan nefret ediyorum," diye işaret ettim, gülümseyerek boğazıma dokunarak.

"İyi misiniz hanımefendi? Çok... Üzgün görünüyorsunuz," diyor.

Arkadaşlarım tramvay kapılarını zorla açarken gözleri arkamda dolaşüyor. Hepsi, onun hoşuna gidecek kapı vuruşuna katılmayı görmezden geliyor. Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum.

"Artık bilmiyorum," diye fısıldıyorum, sanki bunca zaman pencereden dışarı bakıyormuşum gibi ona bakmadan.

Kai'nin eli omzuma uzanıp beni döndürüyor. Mark tekrar başka tarafa bakıyor ve herkes arabaya bindikten kısa bir süre sonra kontağı çalıştırıyor. Kai kaputumu indirip kollarını kavuşturuyor ve ancak ben uzaklaşınca beni takip ediyor. Ona soğuk davranıp, bürokrasiye en yakın koltuğa yerleşiyorum. Ayakkabım Talihsizler

bölümünün kırmızı çizgisine değiyor ve koltuğa yerleştiğimde geçiyor. Kai yalnız kalma isteğimi anlamıyor gibi görünüyor. Bunun yerine oturuyor ve etrafımdakilere katılmaları için işaret ediyor. Yüzümü bir kez daha gizlemek için uzanıyorum. Kardeşim beni durdurmak için sabırsızlanıyor.

"Annemle babama her ne sebeple olursa olsun kızabilirsin, ben değil. Farkında olsan da olmasan da ben senin tarafındayım," diyor Kai bileğimi bırakırken. Elimi bırakıp, soğukluğumdan uzaklaşmak için pencereden dışarı bakıyor.

"Herkes nerede?" diye sordu Rae, boş otobüse bakarak. O bile şu anda beni itmemesi gerektiğini biliyor.

"30 dakika önce başka bir tramvay daha vardı. İlk seferde çoğunuz otobüsteydiniz," diyor Mark, aynada göz göze geldiğimizde fikrini söylerken.

"İşte cevabın," diyorum, Mark'ın aniden kullandığı kelimeleri sorgulamasına fırsat vermeden.

Herkes bunu beni rahat bırakmak için bir sıra olarak algılıyor. Bir noktayı vurgulamak için ne kadar ileri gidebileceğimi kimse bilmiyor. Bu, böyle ruh hali değişimleriyle ilk kez başa çıkmıyorlar. Çocukken sürekli üstüme gelirlerdi, annemin sayısız bağırışı ve boğazıma tıkmayı çok sevdiği hapları daha da artırmasıyla son bulurlardı. Max beni sanki aklımı kaçırmışım gibi izliyor. Bakışları, Xavier'in meraklı gözleriyle çok farklı.

Tüm vücudumu çevirip New Haven ve koğuşun ötesindeki pencereden dışarı bakıyorum. Kararan gökyüzü gecenin güzelliğini yaratıyor ve üzerimizdeki açık alanı kaplıyor. Canlı ve cansız yoğun ağaçlar, koğuşun katının ötesinde varlığını sürdürüyor. New Haven'ın ötesindeki zemini hâlâ küller kaplıyor ve savaşlardan önce yiğit şehirlerin kalıntılarını tozlaştırıyor.

Bir an, sadece bir an, neredeyse yemin edebilirdim, bir şey hareket etti, küllerin ve ağaçların ötesinde koştu, aç gözlerle New Haven'a doğru baktı.

Ama bu imkansız.

Hiçbir şey koğuşların dışında birkaç günden fazla yaşayamaz.

Ya da belki de bunlar sadece kendimizi tecrit altında olmadığımıza ikna etmek için söylediğimiz sözlerdir.

Bölüm 10

Orman

Okulun ön bahçesinde yan yana duran iki kavak ağacının arasında devasa beyaz bir branda asılı. Bir zamanlar koi havuzlarının bulunduğu alanı parlak sarı bantlar çevreliyor. Balıklar artık zemini kaplamıyor. Talihsiz bahçıvanların becerikli çabalarından sonra geriye sadece iki delik kaldı, şüphesiz. Bugünkü olaylardan sonra duvarda kanımdan bir leke olmasını bekliyorum.

Çok şükür hiçbir şey göremiyorum.

Çiftler ve gruplar battaniyelerin üzerinde birbirlerine sarılıp ısınmak için birbirlerine sokuluyorlar. Bazıları kalın ceketler giyiyor. Diğerleri ise birbirlerinin üzerine oturup, tehlikeli temaslarını güvenli bir mesafeden bölgeyi devriye gezen görevlilerin dikkatli bakışlarından gizliyorlar.

Bir çift, okulun arkasındaki sık çalılıklara gizlice giriyor, birbirlerine mümkün olan her şekilde dokunuyor, gruba sadece bir kez bakıp çalıların arkasına kayboluyor. Büyük bir projektör, beyaz brandanın üzerine göz kamaştırıcı bir ışık yansıtarak, hiçbir şey göstermiyor. Bazılarının elinde patlamış mısır dolu poşetler var; bu, yiyeceklerimizin besin değerlerine uymaması nedeniyle nadiren hediye edilen tereyağlı bir ikram. Patlamış mısırın nefis kokusu, poşetlerin geldiği küçük bölmeye beni daha da yaklaştırıyor.

"Ben gidip alalım," diyorum, yanımdan geçen bir çocuğun elindeki torbayı işaret ederek.

Raegan, bu gece rahat etmemiz için ihtiyacımız olan her şeyle dolu bir çanta taşıyor. Gösterim için tam hazırlıklı olanın o olacağını tahmin ediyorum. Evimdeki patlamadan beri, herkes etrafımda söylediklerine dikkat ediyor. Tramvaydaki kaba sözlerim, sorun çıkarma isteğimi sorgulamalarına neden oldu. Negatif doğama rağmen, Max yine de yanımda kalmayı başardı.

Raegan battaniyeyi sermeye başlıyor ve kardeşimi de yanına çekiyor. Kai ona karşı koymuyor, vücudunun geçmişte olduğundan daha fazla ona yaslanmasına izin veriyor.

"Birkaç arkadaşla konuşacağım, sonra da her şeyi yoluna koymana yardım edebilirim." Max söze başlıyor, sanki arkadaşlarıyla konuşmaya katılacaktım gibi elimi tutuyor.

"Ben hallederim, sen git sosyalleş," diyorum, en güzel gülümsememi takınarak, elimi kendime doğru çekiyorum.

"Bana ekstra tereyağı!" diye haykırıyor Kai, Rae'nin her kelimesini dikkatle dinlerken konuşmaya pek dikkat etmiyor.

Başımı sallayıp Max'ten uzaklaştım. Eli cansızca yanına düştü. Onu koridorda öyle öpmenin kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum, ama bana aynı enerjiyi geri verdiğinde onu görmezden geliyorum. Max, kağıt üzerinde mükemmel görünen ama yüzleştüğimde çok yanlış hissettiren şeylerden biri. O güvende. Ailesi güvende. Ailem onu seviyor.

Ama mükemmelden fazlasına ihtiyacım var. Kusurlara ihtiyacım var.

Hayatımda bir kez olsun gerçek hissettirecek bir şeye ihtiyacım var.

Kapüşonumu tekrar başıma çekip, lezzetli ikramlarıyla yerlerine dönen insan gruplarının yanından geçiyorum. Beyaz branda tanınmaz görüntülerle parlıyor. Filmin başlangıcı yankılanıyor, hoparlörleri canlı müzik ve eski dünyada rol yaptıklarını düşündükleri her şeyle dolduruyor. Bütün bir toplumun, kameranın önünde başkasıymış gibi davranan insanları nasıl putlaştırıp fazla para ödeyebildiğini anlayamıyorum. Kimse kabinin küçük kulübe benzeri yapısında kalmıyor. Herkes filmi izlemekle veya ne konuşulduğunu anlayamayacak kadar yüksek sesle konuşmakla o kadar meşgul ki. Arada bir şey yok.

Koyu tenli bir çocuk, gözleri altın havuzları gibi yumuşak, tezgâhı yönetiyor. Saçları sıkıca toplanmış, kısa kesilmiş ama bakımlı. Kai'den otuz santim daha kısa, ikramların sergilendiği tezgâhın küçük çıkıntısını temizlerken duruşunu ve omuzlarını dik tutuyor. Pencereye doğru sessizce yaklaşp, hareketli filme ve sadece sohbetlerine odaklanmış görünen arkadaşlarıma bakıyorum.

"Gazoz mu, patlamış mısır mı içiyoruz?" diye soruyor çocuk, bana sıcak bir gülümsemeyle temizliğe ara vererek. Onu tanımıyorum. Akademideyken onunla hiç karşılaşmadım. Kıyafetleri güzel, biraz kullanılmış beyaz bir önlükle örtülü.

"Üç patlamış mısır lütfen. Bir tanesi de kardeşim için biraz tereyağı," diyorum, tezgahın üzerinden birkaç bozuk para uzatırken çocuğun şaşkın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Ağzı düz bir çizgi halinde. Gözleri, yanından rahatça geçen bir Memura kayıyor.

"Yeterli değil miydi-" diye başlıyorum.

Sesi kulaklarıma ulaşıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Sizinkiler bizimkilere maaş ödemiyor. Ona lütfen dediğinde kusmamana şaşırdım," diye kükredi Fallan'ın cahilce sesi. Tezgahta çalışan çocuk gergin görünüyor, nefes almak için yakasını çektiyor. Küçük bölmeye bakıyorum.

Fallan duvara yaslanmış, siyah bir gömlek ve daha güzel yüz hatlarını ortaya çıkaran gri bir pantolon giymiş. Kollarını kavuşturmuş, gözlerini bana dikmiş.

"Onu dinleme," diye söze başladı çocuk, parayı bana doğru uzatarak. "Konuşmaya başlamadan önce Talihsiz olduğumu belirtmeliydim," diye çıkıştı, öfkeyle Fallan'a bakarak.

"Ben olsam devam ettirirdim," diyor Fallan, daha yakından bakmak için duvardan uzaklaşarak. "Bize insanmışız gibi davrandığında çok daha katlanılabilir oluyor," diye bitiriyor Fallan, bana öfkeyle bakarak.

"Fallan... Sus," diye tısladı çocuk, sesini susturmaya çalışarak.

"Ne oldu Hunter? Bizi ihbar etmesinden mi korkuyorsun?" diye sordu Fallan, beni susturacağını bildiği cebindeki küçük şişeyle oynarken.

"Hiç hoş biri misin? Yoksa hep bencil bir pislik misin?" diye sordum sonunda Fallan'ın alaycı yorumlarına yanıt vererek.

"Bencillik, olduğum kişiye sevdiğimi varsaymak olurdu, o yşzden hayır. Ama doğru senaryo verildiğinde oldukça hoş biri olabiliyorum," diyor Fallan. Sşzlerinin ardında bir şeyler gizli. Yanaklarımın gerginlikten kızarmasına neden oluyor.

"şndeki uzun boylu olan kardeşin mi?" diye sordu Hunter, benim ve Fallan'ın hararetli bakışlarını bölerek.

Gruba doğru dşnşp Kai'nin kollarını havada sallayıp anlamlı bir şekilde hikaye anlattığını izliyorum.

"Anlamadın mı? İki gibi görünüyorlar... Bu arada, sarışın köpek yavrusu nerede?" diye sordu Fallan.

Max'i arıyorum, onu görşnce dikkatimi tekrar iki çocuğa çeviriyorum. Kimin kayb olduğunu fark edince kabinin içine bakıp alaycı bir şekilde bakıyorum.

"Max arkadaşlarıyla birlikte. Senin de sarışın bir kucak köpeğin olduğunu sanıyordum. şu anda yşzşnş yalaması gerekmez miydi?" diye sordum, Fallan'ın bu açıklama karşısında küstahça sırtışını görşnce.

"Maalesef bize katılamadı. Belki sen onun yerini alabilirsin, şşnkş onu bu kadar merak ediyorsun," diyor Fallan.

Bu açıklamayla midem bir endişe dalgasıyla doldu.

Hunter, elindeki patlamış mısır poşetlerini korkuyla tezgaha çarparak yere dşşşrdş. Etrafına bir Yetkili bakındı ve titrek bir ses tonuyla dikkatini bana çevirdi.

"Fallan, seni cahil, küstah orospu çocuğu-" diye sşze başladı Hunter, korkudan ter içinde. Fallan mutlu görşnşyordu.

"Beni nerede bulacağını biliyorsun," diyorum Hunter'ın Fallan'a olan şfkesini keserek.

Fallan'ı ihbar etmeliyim. Sşyledikleri yşzşnden dşşrtme darbesiyle nasıl kırbaçlandığını görmeliyim.

Ama ben onu sevdim.

Canım çekti.

Bana verdiği korkuyu özlüyorum. Sınırd a yürşmek korkudur.

Fallan pencereye doğru yaklaşıyor, kaşlarını çatarak ifademi inceliyor.

"Ne?" diye soruyor.

"Kucak köpeğinden bıktığında beni nerede bulacağını biliyorsun," diye mırıldandım, şaşkın ifadesini görünce sonunda sırtışımda dudaklarıma ulaştı. Hunter'ın gözleri kocaman açılmış, ikimize bakıyordu.

"Yüzümde o kadar büyüleyici bir şey mi var ki, şu anda o acınası bakışlarını üzerinden atamıyorsun?" diye sordum, Fallan'ı daha da zorlayarak.

Fallan, "Sana baktığımda hissettiğim şeyi tanımlamak için büyüleyici kelimesini kullanmazdım," diyor ve bakışlarını indiriyor, yüzündeki o tipik nefret duygusu kayboluyor.

"Merak etme, ben de senden pek hoşlanmıyorum." diye başlıyorum, Hunter'ın endişeli ifadesine dönerek. "Öte yandan arkadaşın, taze bir nefes gibi," diyorum, gerginliğini bir gülümsemeye yatıştırarak. Fallan, bu tartışmaya başını sallayarak alay ediyor.

"Neredeyse gözünüzde insan olmadığımızı unutturuyor, değil mi?" diyor Fallan. Bu bana ikimizin de bu toplumdaki yerimizi bir kez daha hatırlatıyor.

"Sizin insan olmadığınızı hiç söylemedim," diyorum, ikilinin bu ifade karşısında gözlerinin nasıl buruştuğunu izlerken. "Zaten neden bu kulübede çalışıyorsunuz ki? İkinizin de olmak isteyeceği son yer orası gibi görünüyor," diyorum, Fallan'ın nefreti bana ne kadar uzun süre vurursa, hissettiğim acıyı bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

Fallan, "Çoğunuzun umursamazca yere attığı patlamış mısırlar bizim sektörümüzde yasaktır," diye söze başlıyor.

"Artanları eve götürebiliyoruz," diye açıklıyor Hunter, bir parçayı ağzına atarak.

Bu kadar basit bir şey nasıl olur da kendi sektörlerinde yasaklanabilir?

"Bunlar senin için hemen algılanamayacak kadar fazla mıydı?" diye sordu Fallan.

Öfkeyle ona bakıyorum, oraya gidip gücünün sadece bir illüzyon olup olmadığını test etmeden önce ne kadar tacize dayanabileceğimi merak ediyorum.

"Fallan, başkasının istihbaratı hakkında konuşması gereken kişi sen değilsin," diye çıkıştı Hunter, simsiyah saçlı devin gülümsemesi bir

anda soldu.

Ağzımdan kaçan kahkahayı durduramıyorum. Aylardır kendime izin verdiğim ilk gerçek kahkaha bu. Beni terk ettiğinde yabancı geliyor. Elimi gürültünün üzerine bastırıyorum, tezgahın yanında dakikalarca oyalanarak ikisine daha fazla dikkat çekmemi engelliyor. Gülümsemem elimin altından kayboluyor. Hunter memnun görünüyor ve Fallan ilk kez varlığımdan tamamen bıkmış görünmüyor.

"Hunter'ın berbat şakalarının birine komik geldiğini bilmek güzel," diyor Fallan, tezgahın uzaklaşıp şakacı bir şekilde çocuğun koluna hafifçe vurarak. Tahmin etmem gerekirse, bu ikisi sıradan arkadaştan daha fazlası. Yakınlar, hatta belki de Rae ile benim kadar yakınlar.

"Mizah anlayışının daha iyi olmayacağını hissediyorum," diye başladım, Fallan'a ilk seferden daha fazla meydan okumaya hazır bir şekilde.

"Mizah kim?" diye sordu Max'in sesi. Tezgahın uzaklaşıp sarışına doğru baktım. Elleri ceplerinde, gözleri üzerimdeydi.

"Son on dakikadır kendi kendine mi konuşuyorsun? Buraya her baktığımda, kendi kendine konuşuyormuşsun gibi geliyordu," diyor Max. Kabinin içinden ona bakan iki adamı fark etmediğimi varsayması beni şaşırtmıyor.

"Aslında, Hunter bana komik bir şaka anlatıyordu-" diye başladım, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle. Max, hayal kırıklığı arttıkça burnunun kemerini sıkarak beni durdurdu.

"Onunla mı konuştun? Kurallarının dışında mı?" diye sordu Max ikisine. Gülümsememin kaybolduğunu hissettim. Max'in gözleri, onu yanına çağırmaya hazır, yakındaki bir Görevliye odaklandı.

"Efendim, ben-" diye başlıyor Hunter.

Fallan ağzını açıp olayı daha da tırmandıracak.

Max'in önüne geçip ödülleri tezgaha koyup onu birkaç adım geriye itiyorum. Çenesini tutup gözlerini bana doğru çekiyorum.

"Ondan benimle konuşmasını istedim. Bir yetkilinin birine kızmasını istiyorsan, bırak ben olayım. Kuralları ben çiğnedim, onlar değil," diyorum, elini geri çekerek, baştan aşağı siyah giyinmiş adama el sallamaya hazırlanıyorum.

"Bunu neden yaptın ki?" diye soruyor. Sorunun doğası karşısında biraz şaşkına dönerek duraklıyorum.

"Onlara sadece teşekkür etmek istedim-"

"Biz öyle yapmayız, Forest. Onlara hiçbir şey için teşekkür etmeyiz. Biz olmasak, hiçbir şeyleri olmazdı. En azından onlara gülümseyip kahkaha atmak yerine, yemeği alıp onları kendi hallerine bırakabilirsin," diye tısladı Max. Yüzü telaşlı ve gözleri kocaman açılmış.

Bu benim onlarla konuşmamla ilgili değil.

Ona başımı sallayıp tezgahtan poşetleri aldım ve iki adama kaşlarımı çatarak baktım. Fallan, bu konuşmayı izlerken kollarını kavuşturdu ve Max'e, bana baktığında sık sık duyduğu nefretle baktı. Hunter'a sessizce "Özür dilerim" diye fısıldadım, bu da şaşkın bakışlarını daha da artırdı. Neredeyse tamamen sinirli bir şekilde Max'e döndüm.

"Senden yönetmeliklerle ilgili bir hukuk dersi almama gerek yok," diye tükürdüm ve patlamış mısır paketini göğsüne tıktırarak çocuksu duygularıyla alay ettim.

"Ne gülüyorsun dip besleyiciye?!" diye bağıyor Max. Sesi neredeyse filmdeki oyuncuların sesini bastırıyor.

Fallan'ın ağzı yukarı dönük, rahat bir tavırla konuşmayı izliyor.

"Onun seni ne kadar az istediğini hala anlamadın, değil mi?" diye sordu Fallan.

Yüreğim sızlıyor.

Max, adamı parçalamaya hazır görünüyor. Görevlinin oyalanan bakışlarından kaçınarak onu kabinden uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Hunter, Fallan'ı yakalayıp pencereden dışarı çıkarıyor ve yeni poşetleri doldurması için kulübenin arkasına geri götürüyor. Sarışını kendime doğru çekip, ikramlarını sıkıca tutarken arkadaşlarımıza doğru sürüklüyorum. Max beni sertçe yakalıyor, dokunuşuma direniyor ve bu sırada kollarımı neredeyse morartıyordu.

"Bırak gitsin," diye fısıldıyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak.

"O orospu çocuğu. Onun dişlerini tekmeleyeceğim-" diye söze başladı Max.

Ağzımı tekrar onunkine değdiriyorum, midemin bu hareketle gerilediğini hissediyorum. Dokunuşunu hissetmek için elimden geleni yapıyorum, ellerinin kollarımdan çekilip yanlarıma gittiğini

hissediyorum. Birkaç öğrenci ıslık çalıyor. Rae ve Kai'nin sesleri neler olduğunu sorguluyor. Colton ve Josh bile ıslık çalarken Max'e "Isırıyor," diyerek hareketi teşvik ediyor. Dudakları dilimde zehir gibi. Her zerrem kaçıp gitmek istiyor. Sanki binlerce el zihnimin kapısını yumrukluyor, bana asla böyle dokunmasına izin vermemem için bağılıyor.

"Ellerinizi çekin!" diye bağılıyor bir yetkili ve hepimiz birbirimizden ayrılıyor.

Birçok göz üzerimizde, kabindeki mavi gözler diğerlerinden daha uzun süre orada kalıyor. Ağzımı silme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Max daha rahatlamış görünüyor, elimi tutup beni diğerleriyle birlikte battaniyenin üzerine indiriyor. Arkama bakınca öfkesinin bir anlığına dindiğini görüyorum. Max belimden tutup beni kendine çekiyor. Fallan başını sallayıp kabin penceresinden bir kez daha uzaklaşıyor.

"Bu da neydi?" diye sordu Kai, kucağımdaki poşetleri alıp dağıtırken.

Max, Fallan gibi başını sallayarak, "Ne zaman susacaklarını bilmeyen iki pis Talihsiz," dedi.

"Bunu sen başlattın," diyorum, Kai'nin kolumu çimdiklediğini hissediyorum.

"Haklısın," diyor Max derin bir nefes alarak. Birkaç dakika sonra "Özür dilerim," diye fısıldıyor. Bana, içimi rahatlatmaya başladığım o yumuşak gülümsemesini sunuyor. Gerginliğimi azaltıp ona daha çok yaslanıyorum.

"Yani siz ikiniz... özel misiniz?" diye sordu Rae. Kardeşime doğru eğildiğini ve bu ifadeye alaycı bir şekilde baktığını gördüm.

"Siz ikiniz misiniz?" diye sordum, Kai'nin utançtan kızıdan uzaklaşmasını izlerken.

"Sen inanılmaz derecede öngörülemezsin, bunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor Max, neşeli kişiliğine dönerek.

"Tamamen farkındayım," diye fısıldıyorum. "Bana filminden bahset," diye bitiriyorum, ayağımla kardeşimi dürterek.

"Bildiğim kadarıyla Gatsby..."

Kardeşimin sözleri, ateşe atılan su gibi hızla kayboluyor. Bacaklarımdan kollarıma kadar tüm tüylerim diken diken oluyor. İzim, tüm gövdeyi acıyla keşfederek, sıcak bir şekilde yanıyor. Gözlerimin

arkasındaki donuk ağırlar, beton bir duvara vuran çekişler gibi. Bir şey boşlukta sürünüyor.

Bizi izliyor... Beni izliyor.

Çiğerlerime hava girdiğini hissetmiyorum. Ellerim titriyor, avuç içlerim kan akışını kaybetmiş gibi vızıldıyor. Kai, boğuk bir sestten başka bir şey değil. Tenim o kadar ısınıyor ki Max'in elinin tersiyle beni kontrol etmesi gerekiyor.

"Kai... Bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum," diye fısıldadım ve kardeşimin bileğini tuttum.

Kan donduran bir çığlık havayı dolduruyor, neredeyse kulak zarlarımı patlatıyor. Herkes ayağa fırlayıp işkence gibi sesin kaynağını arıyor. Daha önce çalıların arkasına gizlice giren Dokunulmaz kadın, bir hayalet kadar solgun görünüyor ve sendeleyerek ekrana doğru koşuyor. Crismon yüzünü kaplıyor, çığlığını boğazında biriken kan gölünde boğuyor. Çığlıklarına daha fazla insan katılıyor ve dizleri çimlere çarparken ondan uzaklaşıyor. Boğazını tutarak, boğazından kopan devasa deri yarığından kaçmaya çalışan kanı tutuyor. Akciğerlerimin sonunda nefes verdiğini hissediyorum, beni ilerlemeye teşvik ediyor.

Max montumu yakaladı. Ellerim fermuarla uğraşarak kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştı. Ceket kaydı. Kıza doğru koştum, ağabeyimin hemen arkamdan geldiğini hissettim. Hunter ve Fallan kabinin içinden çıktılar, karşılarındaki manzaraya şaşkınlıkla baktılar. Kıza daha önce yakın olan herkes geri çekildi. Yetkililer yaklaştırmaya başladı, her biri ceplerinde ilk yardım çantası arıyordu. Önünde pençe izleri vardı, her biri bir öncekinden daha derindi. Vücudu parçalanmış ve derisi kömürleşmişti. Sanki yanan bir bıçak onu baştan aşağı kesmiş gibiydi.

Memurlar, öğrencilerin silahlarını almaları için yalvarmalarını dinleyerek beceriksizce ilerlemeye devam ediyor. Çalılıktan başka bir ceset daha tökezliyor, kızın gizlice kaçtığı çocuk. Yanını tutuyor, tıpkı kız gibi kanıyor. Gördüğü en yakın Memura doğru koşuyor. Hunter, Fallan'ı kendine doğru çekmek için elinden geleni yaparak geride kalıyor. Kadının boynuna baskı uygulayarak acı içinde kıvrınmasını izliyorum. İkizler hareketsiz duruyor, ellerindeki cihazlarla trans halinden en az bir Memurun uzaklaşmasını sağlamak için ellerinden

geleni yapıyorlar. Talihsizleri ağır durumda durdurmak için tasarlanmış yeniden düzenleme cihazları.

Yanımda yabancı bir sıcaklık yayılıyor, etrafımdaki boşluğu birkaç saniye içinde belirsizlik ve güven hissiyle dolduruyor. Önümde uzanan karmaşaya kimin ulaştığının netleşmesi yalnızca birkaç dakika sürüyor.

Fallan diz çöküyor, kadının nefes almasına yardımcı olmak için ellerimi hareket ettiriyor. Gömleğinin bir köşesini tutup alt kısmını yırtıyor, başını kaldırmama yardım ediyor, sonra da boynundaki ince kumaş parçasını sıkılaştırıyor.

"Neyi bekliyorsunuz siz?" diye bağıyor Kai yetkililere doğru ve bölgeyi saran kargaşaya katılıyor.

Kalbimin hızla çarptığını hissediyorum. Fallan tutuşunu sürdürüyor, cihazlarına kod giren sayısız adama bakıyor.

"Siktir," diye fısıldadı Fallan, bana saf bir dehşetle bakarak.

Kızın eli önümü kavradı ve beni kendine doğru çekti. Kanı gömleğime bulaştı, hafif kumaşını bir çekişte yukarı aşağı sürükledi. Sesi akışkandı, ağzından sadece birkaç santim uzakta olmasına rağmen zar zor anlaşılıyordu. Dudakları yüzümün yan tarafına yapıştı. Sesindeki acı dolu iniltiyi dinlemek dayanılmaz derecede zordu.

"Gördüm," diyor, nefes nefese. Fallan ve Kai'ye bakıp sözlerini anlamaya çalışıyorum.

"Neyi gördün?" diye sordum, bilincinin yavaş yavaş onu terk ettiğini izlerken.

Birkaç görevli gelip, Fallan ve benim kız üzerindeki baskımızı ortadan kaldırıyorlar.

"Ona saldıran şeyi söyledi mi?" diye sordu içlerinden biri, cevap için bana bakarak. Sesi çatlak. Tek kelime edemiyor. Dikkatlerini tekrar ona odaklıyorlar, cepleri yanıp sönerken cihazlarının ekranları beyaz renkte yanıp sönüyor. Biraz hareket ediyorum, Fallan'ın elinin beni Yetkililerden birinin yanındaki diz çökmüş pozisyonumdan uzaklaştırdığını hissediyorum.

Onu sıkıştırıp diğerlerinin baygın haldeki çocuğa yardım etmesine izin veriyorlar. Fallan'la birlikte geri çekiliyorum, Kai kalabalığı yatıştırmak için elinden geleni yaparken dizlerimin üzerinde kalıyorum.

Başımın üzerinden bir kez daha bir acı geçiyor. Beni öne doğru çökertiyor, başımı yere bastırıyorum. Toprakla pençeleşiyorum, boğazımdan kaçacak bir çığlığı engellemek için elimden geleni yapıyorum.

"Onlar fark etmeden kalk," diye fısıldadı Fallan, gömleğimin arkasını çekiştirerek beni tekrar ayağa kaldırdı.

Sanki benimle konuşmuyormuş gibi davranıyor. Gözleri sadece yetkililerde.

"Bana neler oluyor?" diye sessizce ona sordum. Bana hiçbir cevap vermedi.

"Şif-" demeye çalışıyor. Ardından gelen öksürüğü çimenleri kırmızıya boyuyor.

"Shif?" diye sordu Kai. Fallan'ın gözleri kocaman açılmış, yetkililerin onun sözlerini dikkatle dinlemesini izliyordu.

"Şekil Değiştirici," diye bağılıyor, sesi neredeyse bir kabusa benziyor.

"Bu mümkün değil," diye fısıldadım, sesimin titrediğini hissederek. Onay almak için Fallan'a baktım.

Fallan'ın gözleri bu açıklamayla karardı ve sonunda henüz onda görmediğim tek ifadeyle doldu.

Korku.

Bölüm 11

Orman

Ayaklarım yere saplanıyor ve beni, kızın etrafını halka gibi saran Memur grubundan daha da uzaklaştırıyor. Fallan benimle birlikte hareket ediyor, etrafı tekrar tekrar tarıyor. Başım tarifsiz bir acıyla dolu. İşaretimi sıkıca kavriyor, her geçen saniye yanmasının arttığını hissediyorum. Kai'nin tişörtünden bir avuç alıp onu da yanıma çekmek için elimden geleni yapıyorum. Kai, nerede olduğunu bilmiyormuş gibi sersemlemiş görünüyor. Grup, endişelerini dindirecek birini bekleyerek, durgun bir şekilde fısıldaşmaya başlıyor.

Bazıları ayrılmaya çalışıyor, ancak bölgeyi doldurmaya başlayan yeni Memur dalgası tarafından durduruluyorlar. Fallan'ın eli hâlâ üzerimde, acı dolu bir çığlık atarak öne doğru düşmemi engellemek için yakamın arkasını tutuyor. Rae ve Max, ikisi de kocaman açılmış ve gergin bir şekilde kızı izliyor, bize doğru gözlerini bile kırpmıyorlar.

"S-Shifter!" Yerdeki kız sersemlemiş bir sesle tekrar bağılıyor ve fısıltıları tam bir paniğe dönüştürüyor.

"Kahretsin," diye fısıldadı Fallan, başını tutarak, dişlerini acı dolu bir ifadeyle sıkarak. Elini geri çekip göğsünü yumruk gibi yere vurarak tuttu.

Kai, Fallan'ın ikimize olan yakınlığını zar zor fark ederek bana doğru döndü. Hunter, kulübenin yanında kalıp yapının arkasına saklandı. Kai

yüzümü kavradı ve panikle nefes nefese kalmasına izin verdi. Nabzının bileğinden yüzümün yan tarafına çarptığını hissettim.

Elleri titriyor, sinirden ter içinde kalıyor.

"Az önce Shifter mı dedi-" Sözleri, kafasının arkasında yuvarlanan kendi gözleri tarafından kesildi. Ağzı açık kaldı, konuşmaya başladıktan saniyeler sonra sesi kısıldı. Elleri yüzümden çekildi. Vücudu geriye doğru devrildi ve yüksek bir sesle yere çarptı. Çipi kulağının arkasında yeşil renkte yanıp söndü. Kardeşimin hareketsiz bedenine doğru ilerlerken çığlık ciğerlerimden çıkmaya hazırdı.

Fallan'ın eli beni tekrar yakamdan tutup geriye doğru çekiyor, başımı ve vücudumu sertçe yere bastırıyor. Eli enseme bastırıyor, vücudumu kırıdamalardan koruyor. Gözleri zar zor açılıyor, çipi etrafımdaki herkes gibi kırıpşıyor. Gözlerini kapatmadan önce çipimin parıltısını gözlerinde görüyorum. Yüzümü kaplayan kiri hissederek, her Yetkili cihazlarını uzaktan kumanda gibi uzatıyor. Herkes Kai gibi yere yığılmaya başlıyor, sonra da soğuk zeminde hareketsiz kalıyor.

Tüm öğrenciler hareketsiz. Kız hariç. Kız hâlâ acı içinde çığlık atıyor, yavaş yavaş kan kaybederken bir rahatlama hissi için yalvarıyor.

"Hayatta kalmak istiyorsan, o lanet gözlerini kapat ve hareket etme," diye fısıldadı Fallan, vücudunu ağabeyiminki kadar gevşek bırakarak. Gözlerimi neredeyse tamamen kapattım, gözümdeki yarıktan sadece minik bir görüş kısıntısı geçmesine izin verdim. Boynuma değen eli sıcacıktı. Beni saran korkuya değil, yaydığı sıcaklığa odaklanmaya çalıştım. Görevliler kızın sevgilisini sürükleyerek yanına attılar ve kanının çimenlerde iz bırakmasına izin verdiler. Kız boğazını olabildiğince sıkı kavradı, hayata tutunmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Neden tedavisine başlanmadı? Neden kimse hareket etmiyor?

Görevliler, kızın yüksek sesli, acı dolu homurtularını duymazdan gelerek çocuğun ayaklarına tekme atıyor, başlarını ona doğru eğiyorlar. Ağzım toprakla kaplı. Nefesim, aşırı nefes alma isteğime rağmen yavaşladı. Kai hâlâ hareketsiz. İkizler, uyurkenki kadar huzurlu görünerek birbirlerinin üzerine yığılmışlar. Her öğrencinin çipi yanıp sönmüyor.

Kimse uyanık değil.

Hiç kimse. Bizden başka.

Fallan huzurlu görünüyor, sadece iki yaralı öğrencinin etrafında toplanan Memurlara kısa bakışlarıyla bilincinin yerinde olduğuna beni ikna ediyor. Başparmağı ara sıra hareket ediyor, boynumun çıplak kısmında geziniyor ve acı içinde çığlık atmamı engelliyor.

Neden uyanıyorsunuz? Yetkililer, bu Dokunulmazlar yardıma ihtiyaç duyarken neden orada öylece duruyorlar?

Peki Fallan olup biteni nasıl biliyordu?

"Kurtarılabilir mi?" diye sordu bir yetkili, meraklı bir ifadeyle çocuğa doğru diz çökerek.

"Evet," diyor bir diğeri, yeniden düzenleme cihazını sırtarak döndürerek. "Hiçbir anısı veya kanıtı olmadan, tıpkı diğer zavallı aptallar gibi," diyor adam, başlarına gelenlerden habersiz her öğrenciyle alay ederek. Boğazım kuruyor, sanki her an üzerime kapanacakmış gibi.

Kılımı bile kıpırdatmıyorum. Her durumda, bu adamlara koşup beni eve götürmeleri ve güvenliğe kavuşturmaları için yalvarmam gerekirdi. Onlar Yetkililer. Tek amaçları Dokunulmazları korumak ve barışı sağlamak. Ama şu anda, tek istediğim onlardan uzaklaşmak. Sanki önlerinde kanlar içinde bir kız yokmuş gibi gülümsüyorlar.

Kız kanını kusarak en yakınındaki Memur'un bacağına çarptı. Kanı yüzüme ulaşarak dudaklarımı kırmızı boyasıyla kapladı. Fallan'ın eli boynumu sıktı ve kırmızı sıvının neden olduğu irkilmemi engelledi. Kızı pantolonunu kirlettiği için azarlayan Memur'un küfürlerini dinleyerek hareketsiz kaldım.

"Bana yardım edin," diye tükürüyor, adamların annemin her derde deva ilacıyla partnerini iyileştirmeye başlamalarını izlerken. Bir diğeri, partnerinin başına yakın bir yerde bir cihaz tutuyor ve eşleştirme ışığının çipiyle senkronize olmasını sağlıyor, ardından göremediğim bir dizi kod giriyor. Çocuğun nefesi düzene girmeye başlıyor. Adamlar ona derin bir yaradan başka bir şey bırakmamış.

"Ona, onunla baş başa vakit geçirmek için çitten çite atlayarak bunu başardığını düşündür," diye söze kıza en yakın olan görevli, kıza doğru bir nokta koyarak başlıyor.

Hafızam beni yanıltmıyorsa, o ses Josh'un babası Adam'dı. Babamı birkaç kez birlikte görmüştüm.

"Hâlâ korkmuş ve bilinci yerinde görünüyor. Komutları henüz çalıştırmadın mı?" diye sordu Adam, kıza partneriyle aynı şekilde bir cihaz sallayan adama bakarak.

"Ben taktım efendim. Diğerleri gibi o da baygın olmalı," dedi cihazı tutan adam, iyi bir şey olmadığını ima eden bir ses tonuyla.

Adam heyecanla diz çöküp kıızı dikkatlice inceliyor. Kız nefes nefese kalmaya devam ediyor, şimdi ön tarafını keşfeden elini itmek için elinden geleni yapıyor. Adam, gömleğini kavrayıp alt kısmını çekerek incecik gövdesini ortaya çıkarıyor. Kusmuğumu onun hareketlerine bastırıyorum, dudağımı olabildiğince sert ısıyorum ve bu sırada kanımın tadına bakıyorum.

"Efendim?" diye sordu cihazı tutan adam, Adam'ın kızın gömleğini çekişini izlerken. Adam duraksıyor, köprücük kemiğinin hizasında duruyor, tüm erkekler derin bir nefes alıyor. Kızın göğsü hızla inip kalkıyor. Adam'ın ellerinin ağırlığıyla yere bastırdığı için zar zor derin bir nefes alabiliyor. Adam'ın parmağı köprücük kemiğinin altında geziniyor ve kanımı donduran bir leke buluyor.

Bir işaret.

Benim taşıdığım iz tam olarak bu.

"Bir Şekil Değiştiricinin ona saldırmasına şaşmamalı... O Lekelenmiş," diyor Adam, dizini onun göğsüne bastırarak, etrafındaki diğer adamlara daha yakından bakmaları için işaret ediyor.

"Aman Tanrım, okuldan atılma testini nasıl geçti?" diye sorar biri, Adam'dan ise sadece alaycı bir cevap alır.

"Katiana yıllardır bu testlerle gittikçe tembelliştir. Bana sorarsan, tıpkı o talihsiz herifler gibi, bu toplumu mahvetmek için serbestçe dolaşmalarına izin veriyor," diye öfkeyle bağırdı Adam, kızın yüzüne tükürerek.

Dokunulmaz'ı sanki talihsizmiş gibi çirkinleştirdi.

Adam çenesini kavradığında, kadın bu kaba hareketten kıvranarak kurtuldu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor yeniden düzenleme cihazını tutan adam.

Adam, parmaklarını kızın yarasına batırırken hiçbir şey söylemiyor, parmaklarını kızın kanıyla kaplıyor ve çığlıklarının havayı yeniden doldurmasına izin veriyor. Adam, yeniden düzenleme cihazını hızla

adamdan uzaklaştıırıp, kanını yaşı Dokunulmazlar'da kan şekerini ölçmek için sıklıkla kullanılan küçük bir test şeridine koyuyor. Adam kızın üzerinde çömelirken ekran yükleniyor.

Kaygılarım artıyor. Fallan boynumun arkasını öyle sıkı sıkıyor ki, beni boğmaya çalışıyor gibi hissediyorum. İç yanağımı ne kadar sert ısırdığımı düşününce, dokunuşunu yönlendiren şeyin korkudan başka bir şey olmadığını anlıyorum. Cihazdan bir zil sesi geliyor, ekran kırmızı yanıp sönüyor ve Adam'ın yüzü cihazdan gelen ışıkla kaplanıyor.

"Ne yazık," diye mırıldandı Adam, ceketinin cebine uzanarak.

"Ne diyor?" diye sordu adamlardan biri, kocaman gözlerle ekrana bakarak.

"Canım, sen sadece %12 Kirlenmişsin," diye başlıyor Adam, kıza geniş bir sırıtışla bakarak. Kız onu pençeliyor, ama bu sırada sadece kendine zarar veriyor. "Ne yazık ki bu seni hayatta tutmaya yetmiyor," diye tıslıyor Adam, kılıfından tabancasını çıkarıp Dokunulmazlar'ın kafasına doğrultarak.

Yüksek patlama sesi kulaklarımı doldurdu. İrkilmemek için içimdeki her şeyi yapmam gerekti. Yüzümün bir şeyle kaplandığını ve dudaklarıma konduğunu hissettim. Kanı benim ve Fallan'ın yüzlerini kapladı, yanaklarımızı kırmızıya boyadı. Dumanın kafasındaki yaradan çıktığını gördüm. Ciğerlerimdeki korkunç çığlık, çimenlerin üzerine dağılmış parçalanmış beynini görünce daha da büyüdü. Gözleri donuk ve cansızdı. Kanı etrafındaki zemini kaplamıştı. Adam'ın yüzü onun kanıyla ıslanmıştı. Silahını kılıfına geri çekerken gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi. Erkeklerin hiçbir eğlenmemiş görünüyordu, sanki bunlar onlar için hiçbir şey değilmiş gibi iş çıkışı aktivitelerinden bahsediyorlardı. O anda hissettiklerimi tarif edecek kelime yoktu. Fallan şu anda enseme dokunmasaydı, oracıkta kusup kendimi her zaman koruyucumuz olan katillere ifşa ederdim.

Ama onu hiç düşünmeden öldürdüler.

Bir Dokunulmaz'ı öldürdüler.

Tetiği çeken adam tarafından korunması gereken bir dokunulmaz, tıpkı kanının çimlere bulanması gibi gövdemde de bir iz bırakıyor.

Bölüm 12

Orman

Bir bezin sert dokusu yüzümde geziniyor, tenim acıdan karıncalanıyor. Bir görevli defalarca siliyor, hatta az önce işledikleri korkunç cinayetin tüm izlerini yüzümden temizlemek için bezi saçlarımın arasından bile geçiriyor. Gözlerim yapış yapış, kızın kanıyla vurulmuş olabilecek başka birine dikkatlerini çevirdikleri anda bir kez bile açmaya cesaret edemiyorlar. Fallan üzerinde çalıştıklarını, bana yaptıklarından daha agresif bir şekilde sürtündüklerini hissediyorum.

"Bakın bu ne kadar acınası," dedi adamlardan biri, Fallan'ın cansız elini boynumdan çekerken. Onu sırtüstü yatırırken vücudunun sallandığını duydum.

"Bu tezgahı işleten talihsiz adamın elleri bu güzel küçük Dokunulmaz'ın her yerindeydi," dedi adam, parmaklarını saçlarımda gezdirerek, dokunuşunu tehlikeli bir şekilde göğsümün üst kısmına doğru yönelterek.

Midem bulanıyor, parmakları gömleğimle uğraştıkça kontrolsüzce terliyorum.

"Dokunuşuna dikkat et," diye çıktı Adam, sutyen askımın altına parmaklarını sokmak üzere olan kişinin ellerini saklayarak. "Buna kanalizasyon çöpüne dokunmamak da dahil," diye devam etti Adam.

Fallan'ın başının toprağa değmesinin çıkardığı gürültü kulaklarımı doldurdu.

"Bir küçük kesik daha ne fark eder ki? Sırtı zaten paramparça," diye Fallan'ın sorularını karıştıran adam. Tek istediğim, dürtmesini alıp kafasına vurmak. Etrafımızdaki tüm adamlara zarar verme düşüncesi, yaralarımın acısını daha da artırıyor.

"Kalk da temizliğe başla. Daha fazla ortalığı batırmak için para almıyorsun," diye tısladı Adam. Fallan'ın etrafında dolanan adamlar iç çekti. Üstlerinin emrini yerine getirirken dizleri titriyordu.

Elimdeki ateş gibi, bir adamın çizmeli ayağı bileğimde duruyor, tüm ağırlığını zayıf kemiklerime veriyor. Yüzümü buruşturmamak için elimden geleni yapıyorum. Adam ağırlığını kalçasına verdikçe baskı artıyor. Taşlar elimin üstüne batıyor, derimi çiziyor ve yırtıyor. Parmaklarım uyuşmuş, kan akışı ne kadar uzun süre kısıtlanırsa o kadar çok acıyor. Çöp torbalarının hızla açılma sesi duyuluyor. Adamlar homurdanıyor, burnumu yakan güçlü bir solüsyonla dolu şişelere su püskürtüyorlar. Önümde ıslak bir his dolaşüyor, havayı saran kimyasalların güçlü kokusunu artırıyor.

"Bunlar Blackburn'ün çocukları değil mi?" diye sordu adamlardan biri, Kai'ye yaklaşıp açıkta kalan yüzümü fark ederek. Soyadım, sanki ailemin en yakın arkadaşlarından biriymiş gibi ağzından dökülüyor.

Bir bedenın bana doğru yaklaştığını, eğilip beni gözlemlediğini, aniden varlığıyla bedenimi ısıttığını ve sonra tekrar ayağa kalktığını hissediyorum.

"Evet, seni aptal," diyor Adam, bileğimin üzerinde duran adamı geri iterek. "Öyleyse, babasına bu geceki özeti verdiğimizde çıldırmadan önce elinden çekil," diye bitiriyor Adam.

Babam buna asla destek vermezdi. Çocukların öldürölmesine asla destek vermezdi.

"Blackburn böyle bir güzellik mi yarattı?" Bir adam alaycı bir şekilde sırtarak rahatsız edici bir şekilde yaklaştı.

"Evet," diyor Adam, adamın ceketinin kumaşını tutarak, "ve onu istiyor, o yüzden o lanet ellerini çek ve temizliği bitir," diyor Adam, etrafımızı saran tüm erkekleri savuşturarak.

"Diğerleri için ne girmemizi istiyorsunuz efendim?" Birisi, hâlâ yüzleri yere dönük olan tüm öğrencilere soru soruyor.

Kızın üzerinde yeniden düzenleme cihazını tutan adamın sesiydi bu.

"Onlara sadece birkaç saniye geçtiğini düşündürün. Bu berbat film boyunca hepsi dalıp gitti ama bunu kabullenemiyorlar. Bildikleri kadarıyla, tek yaptıkları göz kırpmaktı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar. Temizlenmemize daha ne kadar var?" diye soruyor Adam.

"On saniye patron, sonra temizliğe başlayabiliriz," diyor bir başka yetkili.

Bir insan hayatı en fazla on dakikada temizlenip yok edilir. Tüm o anılar, yarattığı tüm o bağlantılar, bir yalanın elleriyle çalınmış, hiç düşünmeden kafamızın içine yerleştirilmiştir.

Yoksa biz mi izin verdik?

"Gitme vakti çocuklar. Piyango çekilişleri için zamanında geri dönmemizi istiyor," diyor Adam, ayakları yerde sürünerek ilerleyen grubu dağıtarak. Çıkış sesleriyle gözlerim yavaşça açılıyor.

Yeniden düzenleme cihazından sorumlu adam ekranına vuruyor ve yerdekilerin çiplerinin bir kez daha yanıp söndüğünü izliyor. Bir zamanlar kızın kanıyla kaplı olan toprak, şimdi yetkililerin tuttuğu çok sayıda çöp torbasından birinin derinliklerine itilmiş kanlı kağıt havlularla gizlenmiş, lekesiz. Adam kızı omzuna atıyor ve hiçbir sorun yaşamadan ölü ağırlığını çekiyor. Grup gösterimden uzaklaşıyor, içlerinden biri saldırıdan önce filmi olduğu yerden başlatırken projektöre çarpıyor. Beş siyah yetkili araba park edilmiş, her birinin bagajı erzakla doldurulmuş. Cesedini bagajlara yüklemeyi bitiriyorlar, dikkatsiz hareketlerle onu içeri atıp bagajı sertçe kapatıyorlar. Adamlar gülümsüyor, bazıları gülüyor ve her biri arabalarına biniyor. Farları etrafı aydınlatıyor, her biri motorlarını çalıştırıp sanki hiç burada olmamışlar gibi gecenin karanlığında kayboluyorlar.

Başımı yerden kaldırdım, derin bir nefes almaya çalışırken nefes nefese kaldım. Sesim bir çığlıktan başka bir şey değildi. Ağzım salyalarla dolu, midemi bulandıran mide bulantısını savuşturuyordum. Gömleğimin önünü kavradım, Memur'un dokunuşunu uzun süre aklımda tutarken kumaşını tırmaladım. Önümü ıslatmış olan kan, şimdi buraya gelirken giydiğim temiz gri gömlekten başka bir şey değildi. Ellerim yüzümü şiddetle ovuşturuyor, artık orada olmayan kanı silmek için elimden geleni yapıyordum. Zihnim, hayatının

gözlerinden çıktığı anı düşünüyordu. Hiç tereddüt etmeden tetiği çekti, kanının hepimizi tatmin olmuş bir ifadeyle keşfetmesini izledi.

"Sakin ol," dedi Fallan agresif bir şekilde, morarmış bileğimi kavrayıp gözlerimi yaşartarak. Hemen tutuşunu düzeltti, çenemi sertçe kavradı ve paniklemeyi bırakıp ona bakmamı sağladı. Şimdi alnındaki küçük kesiği görebiliyorum. Memur, Adam'ın isteklerine rağmen onu işaretlemeyi başarmıştı.

"Nefes almalısın, her an uyanabilirler ve uyandıklarında paniklememelisin," diyor Fallan elini göğsüme bastırarak.

"Derin bir nefes al. Başka hiçbir şey düşünme, nefes al. Dokunuşuma odaklan. Buradan nefes al," diye devam ediyor, göğsüme daha fazla baskı uygulayarak. Eli önümün büyük bir kısmını kaplıyor ve benimle birlikte nefes alırken nefesimi yönlendirmeme yardımcı oluyor.

Kabul ediyorum, havanın ciğerlerime ağgözlü, sığ nefeslerle dolduğunu hissediyorum. Fallan çenemi tutmaya devam ediyor, nefesim düzene girince beni kendine doğru çekiyor. Gözleri kısılıyor, beni kısa bir dokunuşla hareketsiz tutuyor.

"Kendini yetkililerine ifşa etmen umurumda değil ama beni de beraberinde aşağı çekemeyeceğinden eminim," diye tısladı Fallan, ayağa kalkarken beni geriye ve kardeşime doğru iterek.

Cesetlerin yanından hızla geçmesini izliyorum. Bazıları seğirmeye başlıyor, bilinçleri yerine gelirken uzuvlarını yavaşça hareket ettiriyorlar. Fallan, Hunter'ın yanına diz çöküyor ve onu kulübenin arkasına doğru sürüklerken bana ikinci kez bakmıyor.

"Orman mı?" diye sordu Kai'nin sesi, beni kulübeye doğru sersemlemiş bakışlarımdan ayırıp şaşkınlığını göz kırparak gizlerken tekrar kardeşime doğru çekti. Bir zamanlar anormal derecede boş ve ifadesiz olan yüzü, şimdi beni yabancıymışım gibi izliyor. Ayakta duruyor, yerde diz çökmüş kirli bedenime bakıyor.

"Kai!" diyorum hıçkırarak. Kollarımı boynuna doladım, ellerini belime doladım ve yüzümü omzuna bastırdım. "İyi misin?" diye boynuna doğru sordum, tişörtünün kumaşına mırıldanarak onu olabildiğince sıktım. Gözlerimi kısarak çentiğine baktım.

"Evet, çılgınca," diyor Kai, dokunuşumu engellemeye başlarken normal bir şekilde konuşarak. Geriye doğru sendeleyip kardeşime

uzun uzun bakıyorum. Tamamen iyi görünüyor, hatta kıyafetlerinin önündeki kiri bile silkelemiş. Etrafındaki herkes ayakta, bazıları hâlâ filmi izlemeye çalışıyor, ikizler de dahil.

"Boşluğa dalıp gittin. Beş dakikadır dikkatini çekmeye çalışıyorum." diyor Kai, endişeli kıpırdanışını sürdürürken ensesini ovuşturarak. Hasarlı bileğimi kavrayıp meraklı gözlerinden koruyorum.

Yetkililer, bir zamanlar yaptıkları gibi, etrafa şöyle bir göz gezdirerek bölgeye geri dönüyorlar ve gözlerini, kolayca yönlendirebildikleri kalabalığın üzerinde gezdiriyorlar.

"H-hatırlamıyor musun?" diye soruyorum, cevabı söylemeye cesaret etmesinden çok önce biliyordum.

"Neyi hatırlıyorsun?" diye soruyor Kai, arkadaşlarımıza bakarak. Onlara, şu anki akıl sağlığımın dalga geçmek için olduğunu bildiğim bir bakış atıyor. Hunter ve Fallon kabine geri döndüler. Hunter neşeyle ikramı servis etmeye devam ediyor. Fallon kollarını kavuşturmuş, ne yapacağımı görmek için beni izliyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, hiç aldırış etmiyor gibi görünüyor.

Komşu memurların gözleri kardeşimle bende takılıp kalırken etrafımdaki alan daha da daralıyor gibi. Her şey daha da daralıyor, etrafımdaki alan daralıyor. Gördüklerimi düşündükçe midem bulanıyor. Çimleri kırmızı su birikintilerine boyayan parçalanmış bir kafatasının görüntüsü hâlâ aklımda. Gerçek olmayabilecek bu görüntü midemi bulandırıyor. Bu sabah ilaçlarımı atladım. Belki de bunların hepsi kafamın içindedir. Belki de yine halüsinasyonlardır.

Dikkatim Fallon'ın dokunuşuyla incinen bileğime ve ağrıyan çeneme kayıyor.

Hayır, kafamda değil.

Karnımı tutuyorum, ağzımı kapatıyorum ve kardeşimden uzaklaşıyorum.

"Orman, sorun ne?" Max'in sesi sonunda sordu, kardeşimin arkasından sinsice yaklaşarak sonunda konuşmaya dahil oldu.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyorum dürüstçe, çok daha kötü bir şeye dönüştürmek istediğim tükürük salgısını bastıramıyorum.

Kendimi ikiliden zorla uzaklaştırıp dizlerimin yere çarpmasına izin verdim. Kahvaltı ve öğle yemeği beni bir kusma hissine sürükledi, altımdaki zemini yuttu. Tükürüğüm ağızımdan aktı, midemdeki ağrı

ancak atılacak başka bir şey kalmayınca büyüdü. Zemin temiz olsa da, zihnimde sonsuza dek lekелendi ve beni her şekilde hasta etti. Birkaç başıboş Memur yaklaştı, sanki hiçbirimize karşı kullanmaya hazır tabancaları yokmuş gibi gerçekten endişeli görünüyorlardı. Kai ve Max kollarını uzattı. Kendimi zorla ayağa kaldırdım, geriye sendeledim ve cansız bedenine güldüğünü gördüğüm Memurlardan birinin nazik dokunuşundan uzaklaştım.

"Patlamış mısır. Çok fazla yağ var," diyorum ve Görevli'nin endişesini basit bir ifadeyle geçiriyorum. Titreyen elim dudağımdaki titremeyi kapatıyor. Birçoğu beni izliyor, hepsi de çimlerde sergilediğim aşağılayıcı gösteriyi izliyor.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Görevli. Sesi, koluma basan adamın sesine tam olarak uyuyordu.

"Eve gitmem gerek," diyorum, üzerimdeki sayısız gözlerden uzaklaşarak. Kardeşim ve Max'in yanından geçip kollarımı çapraz şekilde vücuduma bastırırken, ekranın ışığından uzaklaşıyorum. Başım zonklamaya devam ediyor, yaram sanki bu tişörtü yakıp beni ifşa etmeye hazırmış gibi giderek daha da ısınıyor. "Şimdi," diye bitiriyorum, tramvayın tekerleklerinin okulun dışındaki bankta durmasını izlerken.

"Orman, bir dakika bekle-" diye söze başladı Kai, dirseğimi tutarak.

"Yapma!" diye bağıriyorum, tüm arkadaşlarıma ve bakmak isteyen herkese bakarak. "Yalnız kalmak istiyorum," diye tıslıyorum, kolumu büyük bir saldırganlıkla çekiyorum. Kai buna karşı koymuyor, hatta elini Max'in omzuna koyup ona "bırak gitsin" diyor. Sarışının kulağına bir şeyler fısıldıyor ve sözlerini "onun nöbetlerinden biri" diye bitirerek, akıl sağlığıma hiç inanmadığını bir kez daha kanıtlıyor. Bunu ayrılmak için bir fırsat olarak değerlendiriyorum ve arkamdan gelen Yetkililerin her uzun bakışında hissettiğim korkuyu hissetmemeye çalışıyorum.

Ellerim tramvayın kapılarına vurarak Mark'ı ön koltukta kestirirken irkildir. Kapıları açmasına yardım ederim, araca daha hızlı binmek için

pençelerimi açarım. Sıcak tramvaya sendeleyerek girerken, yaklaşırken kaskatı kesilmiş bedenini izlerim.

"Lütfen beni eve götür. Erken bir rotayı koştüğün için başına gelecek her türlü kederin sorumluluğunu üstleneceğim. Beni buradan uzaklaştır," diye yalvarıyorum, beni parçalamakla tehdit eden duyguların yalvarışını duyarak. Gözlerimden akmak isteyen gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyorum, beni bu kabustan uzaklaştıracak bir dikkat dağıtıcı olmasını umuyorum.

"Sıkıcı bir film mi?" diye soruyor neşeli bir ses tonuyla

"Öyle bir şey işte," diye itiraf ediyorum hiç de mizah yapmadan.

"Mahallenize hızlı bir rota çizebilirim," diye söze başlıyor Mark, kapıları kapatmak için kolu çekerken. "Kendinizi güvende hissetmiyorsanız, bir yetkiliyi de arayabilirim-"

"Hayır!" diye bağırdım, aniden yaptığım kabalıktan dolayı utanarak ağzımı kapattım.

Arkamdan bir çarpma sesi duydum. Mark'la ikimiz de konuşmamızı kestik.

Büyük eli kapıyı kavrayıp tamamen kapanmasını engelliyor. Bu gece onu ilk gördüğümdeki kadar rahat görünüyor, bu da beni tüm bunların kendi sanrılarımdan kaynaklandığı teorisine daha da bağlıyor. Bana her zamanki sinirli bakışıyla bakarak, Hunter'ın araca önce binmesi için yer bırakıyor. Merdivenlerden çıkan adamlardan uzaklaşıyorum. Mümkün olduğunca arkaya en yakın ilk sandalyeye tutunarak, az önce gördüklerimi görebilecek tek kişinin yanında biraz olsun teselli bulmaya çalışıyorum.

Hunter yanımdan geçip otobüs bölümüne oturdu. Tramvayın motorunun sesini susturmak için dizlerimi göğsüme çekip başımı bacaklarımdan arasına sıkıştırdım.

Mark, Fallon'la konuşuyor, bana baktıktan sonra uzun, simsiyah saçlı çocuğa geri dönüyor. Fallon, Mark'a yaklaşıyor, omzuna elini koyarken kulağına bir şeyler fısıldıyor. Vücudumu hafifçe sallıyorum, Hunter'ın bana baktıkça kaşlarının daha da yukarı kalkmasına izin veriyorum. Kendimi içine gömdüğüm pozisyonun gizlediği gözyaşlarım yüzümü kaplıyor.

"Filmi beğendin mi?" diye sordu Hunter, başını eğip puslu gözlerime bakarak. Burnumu çekip gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

Hiçbir rol yapma çabası, içimden geçen duyguları gizleyemez. Fallan, Hunter'ın da gözlemlediği duygu dalgasını gözlemleyerek arkadaşının yanına gitti ve sandalyesine yaslandı. İkisi de ani duygu gösterilerine nasıl yaklaşacağını bilmiyordu.

"En sevdiğim film değildi," diye itiraf ediyorum, hafifçe gülerek, başparmağımı yaralı kolumda gezdirerek. Fallan bu hareket karşısında başını yana eğip Hunter'ın bir sıra önüne geçti ve koltuktaki buruşuk pozisyonuma doğru yaklaştı. Cebine uzanıp üzerimdeki tek kozunu kurcaladı. Şimdi, beni bir Yetkiliye ifşa etmesi fikri her zamankinden daha korkunç.

Hunter, gözlerini kapatıp dizlerinin üzerine çökerek, "Filmin biraz fazla övüldüğünü düşünüyorum," diye söze başlıyor.

"Ağabeyim de öyle," diye itiraf ediyorum birkaç dakika sonra, Fallan'ın bana dik dik baktığını izlemeye devam ederken.

"Kardeşin çok konuşkan. Sarışına gevezelik ettiğini duydum. Sanırım söylediği tek bir şeyi bile dinlemedi. Bazen onun korkunç olay örgüsü analizine kendi fikrimi katmak için kuralları çiğnemeye hazırdım," diyor Hunter. Tramvayın ani kalkışıyla elim beni dengelerken gülümsüyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

"Ne kadar acıyor?" diye sordu Fallan bileğimi işaret ederek. Konuşmayı yarıda kesip, bakmamaya çalıştığım yaraya odaklandı. Yüzündeki kesiği çoktan tedavi etmişti. Geriye sadece hafif bir iz kaldı.

"Ne yaptın?" diye sordu Mark, bir açıklama bulmak için arkasına bakarak.

"Ben-" diye başlıyorum, botunun kolumu sıkıca bastırdığını hatırladıkça içimde o tanıdık duygu kuyusunun oluştuğunu hissediyorum.

"Arkadaşlarına yiyecek taşırken düştü ve tam bir kayanın üzerine düştü. Küstahlığının yanı sıra, aynı zamanda beceriksiz, küçük bir Dokunulmazsın, değil mi Küçük Güvercin?" diye sordu Fallan, gözlerini küstah arkadaşından ayıramayan Hunter gibi kollarını bacaklarına dayayarak.

Mazereti dilinden hiç bir şey çıkmadan akıp gidiyor. Söz verdiği gibi, kığını kurtarıyor.

"Fallan, diline dikkat et, dostum-" diye başlıyor Hunter.

"Bana neden böyle diyorsun? Küçük Güvercin?" diye sordum, Hunter'ın haklı sorusunu yarıda keserek.

"Önce soruma cevap ver Prenses," diyor Fallan, Mark'ın bıkkın homurtularını savuşturarak, Fallan'a itmeyi bırakmasını işaret ediyor. Bu tramvaylardaki görüntü kalitesi düşük olsa da, kameralar Fallan'a hak etse bile görmesini istemediğim ağır bir ihlal gösterecek kadar görüntü yakalayabiliyor.

"Sanki biri kolumu ezmiş gibi hissediyorum... yani evet, acıyor," diye tısladım, kaçınılmaz bir öfkeyle bileğimi tutarak.

Cevabıma başını salladı, çenesini sıktı, bana söylemek istediği şeylerin listesini kafasından geçirdi.

"Kolunu ver bana," diyor Fallan birkaç dakika sonra ve herkesi hazırlıksız yakalıyor.

Duraksadım, sözlerini geri çekmesini umarak dizlerime tutundum. "Bütün yol boyunca acı içinde kıvranmaya devam etmek istemiyorsan, uymanı öneririm," diye devam etti Fallan, Hunter'ın koluna attığı yumrukları görmezden gelerek.

"Ne zaman çeneni kapatacağını bilmiyorsun," diye tısladı Hunter, Fallan'ın elinin önlüğünün ön cebine uzandığını izlerken.

Maskелеme bandıyla ve anlamakta zorlandığım kelimelerle etiketlenmiş küçük bir kavanoz çıkarıyor. Kavanozun kapağını hızla açıyor. Parmaklarına biraz krema alırken lavanta ve nane kokusu burnuma geliyor. Tereddütle kolumu kırmızı çizginin ötesine uzatıp parmaklarının bileğimin hassas derisinde küçük dairesel hareketlerle gezinmesine izin veriyorum.

"Hunter'ın büyükannesi, sizin halkınızın her derde devasından bile daha iyi ilaç üretiyor. Tek sorun, üretmeye devam etmek için paraya ihtiyacı olması," diyor Fallan, morluğuma biraz daha bastırıp bana bakarak. "Onu okul arkadaşlarının dövdüğünü izlediğin kadın olarak tanıyor olabilirsin," diye devam ediyor Fallan, kavanozun kapağını kapatırken. Büyükannesinden bahsedildiğinde Hunter'ın yüzünde beliren acıdan büyük bir utanç duyuyorum. "Bunu, izlerimi örtmeye çalıştığım gibi düşün," diye fısıldıyor Fallan, yalnızca benim duyabildiğim bir tonda.

Sıcak parmaklarını kolumdan çekip geri çektim, derinin morarmasının çok daha katlanılabilir bir şeye dönüştüğünü izledim.

"Neden bu lakap?" diye tekrar soruyorum, bileğimi rahatlatıcı hareketlerle ovuşturarak.

Fallan, Hunter'ın benimle konuşmayı bırakması için verdiği ısrarlara rağmen sandalyesine yaslanıp soruyu düşünüyor. Hunter, kremi sürmeyi bırakması için neredeyse gömleğini yırtıyordu. Mark bile, çoğu kişinin ihanet olarak değerlendireceği şeyi gizlemek için şapkasını kameraya doğru fırlatmaya başvurdu.

"Din varken, güvercin sel ve ateşle kavrulmuş bir dünyada masumiyeti ve saflığı simgelerdi," diyor Hunter, Fallan'ın sözlerini değiştirerek. "Fallan'ın size söylemeyeceği şey, bizim gibi birine özür dileyen ilk Dokunulmaz'ın siz olmanızdır."

"Anormaldi ve açıkça kişisel karmaşanı yatıştırmak için yapılmış bir hareketti. Sana küçük bir güvercin gibi nazik ve masum bir şeyin adını takmamdaki ironiyi sevdim." Fallan, kollarını başının üzerine kaldırıp gömleğini yukarı kaldırarak, gözleri pek rahatsız etmeyen gövdesini ortaya çıkarıyor. Tıpkı sırtı gibi, önü de yara izleriyle dolu. Kalça kemiğine bakmaya çalışıyorum, sadece teniyle karşılaşıyorum. Benimki gibi bir iz görmeyi umuyordum.

"Ne ironisinden bahsediyorsun?" diye sordum, gözlerimi zorla kaldırıp Fallan'ın gözleriyle buluşturarak. Gözlerimin dalgınlığını görünce sırttı.

"İçinde ne kadar çok şiddet sakladığın ironik," diyor Fallan, kulaktan kulağa sırtarak, kolunu başının üstünde tutarak. "Ve işte tam da bu noktada sen ve ben aynı oluyoruz. Talihsizler yok, Dokunulmazlar yok, sadece olmadıkları biri gibi davranan iki insan," diye alay ediyor Fallan, masum bir takma addan daha fazlasına atıfta bulunarak. Söylediğinden çok daha fazlasını biliyor ve bu bilgiyi beni işkence etmek için kullanıyor.

"Cehenneme git," diye tısladım, dizlerimi göğsüme doğru çekerek.

Ellerimle kulaklarımı kapatıp boş boş pencereden dışarı bakıyorum. Başımı serin cama yaslıyorum, içimdeki yanan ateşi dengeliyor.

Mark ara sıra bana bakıyor, benimle konuşma şekli yüzünden çocuğu azarlamaya değip değmeyeceğini tartışıyor. Yine de Fallan bana odaklanıyor ve hâlâ izleyip izlemediğini görmek için her baktığımda ağzını zorla kaldırıyor. Hunter arkadaşından çok özür

diliyor ve sonunda sözlerini kimsenin anlamadığını fark edince vazgeçiyor.

Bunların hepsi oyununun bir parçası, değil mi? Beni ne kadar zorlayabileceğini görmek için. Birlikte gördüklerimize rağmen, bana olan nefreti gerçek ve gördüklerimden sonra onu suçlayabilir miyim?

Onlar benim halkımdı.

Bana olan nefreti, gördüğümüzden daha derin. Bana her baktığında bunu görüyorum. Bana olan düşmanlığı köklü ve sandığımdan daha uzun süredir büyüyor.

"Bana bakmayı bırak," diye tısladım, olumsuz düşüncelerimi bastırmak için başımı daha sıkı tutarak.

Hunter, arkadaşını dürterek onu sinirlendirmeyi bırakması için ısrar ediyor. Yine de Fallon, boş bakışlarını sürdürerek ısrar ediyor.

"Seni korkutan bir şey mi gördün, Küçük Güvercin?" diye soruyor, beni daha da zorlayarak. Başım beklentiyle zonkluyor, henüz anlayamadığım sayısız duyguyu içimden döküyorum. Dokunuşu, kız, izlerimiz, zihnime zorla sokulan ve kurtulmamın hiçbir yolu olmayan anılar.

Zihnimin içindeki o başka varlığın hissi geri dönüyor. Düşüncelerimi tutuyor, yüzeyde kalanlardan daha derinlere inmeye çalışıyor. Artık düşüncelerimde yalnız hissetmiyorum. Zihnimin yüzeyinde sürüklenen birinin ayak sesleri kafamda yankılanıyor, gözlerimin ardındaki acıları büyütüyor. Parmaklarımı saçlarıma dolayıp derin bir nefes alıyorum, tüm gücümle acıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum. Zihnimde kendini bulmuş gibi görünen açık kapıya odaklanıyorum, o davetsiz varlığın elini tutuyor ve kapıyı çarparak uzaklaştırıyorum.

Fallon keskin bir nefes alıp uyluğunu kavradı ve başını arkasındaki koltuğa yasladı. Elini kaldırıp başını kavradı ve şakağına öfkeyle küfürler savurdu. Elim titriyor, kulağımdan akmaya çalışan bir damla kanı siliyorum. Hunter, arkadaşına soru soruyor, acı dolu ifadesine şaşkınlıkla bakıyor. Şimdi Fallon'ın göğsünü, hedefimin yerleştiği yerden daha yüksekte tuttuğunu görüyorum. Bu gece bana bir şey öğrettiyse, o da şu:

İmkansız olan tamamen mümkündür.

Hiç kimseye güvenemiyorum, anılarımin hatıralarına bile.

Ve en kötü ifşaat,

Aklımı kaçııyor olabilirim.

Bölüm 13

Orman

Vücudumu ikiliden uzaklaştırmaya devam ediyorum, bu geceki olayları tekrar tekrar düşünüyorum, kaçırmış olabileceğim bir şeyleri bir araya getirmeye çalışıyorum. Olan biten her şeyi, sık sık bayımlara yol açan tökezleyen zihnime yüklemeye çalışsam da, yetkililerin döktüğü kanı inkar edemiyorum, her şeyin kafamda olmasını çok istesem de.

Gömleğimin alt kısmında hafif bir kırmızılık var, dikkatli bakmayanlar için neredeyse fark edilmiyor. Şimdi kahverengi görünüyor, havadaki oksijenle iyotlanmış. Sanki önüme biraz çikolata dökmüşüm gibi.

Fallan başını arkaya yasladığından beri sessiz. Tıpkı benim dayanılmaz baş ağrılarım gibi, o da kendine ait bir baş ağrısı bulmuş gibi görünüyor; bu da adam hakkındaki şüphelerime ve benden ne istediğini anlamak için kuralları çiğnemeye devam etme nedenlerime bir yenisini ekliyor. Bana bu kadar eziyet etmek için yasaları bu kadar sık çiğnemeye razı olmasının bir sebebi olmalı. Nefret, bu toplumdaki rollerimizi düşündüğümüzde bile, bir şeyden kaynaklanıyor olmalı.

Hunter, arkadaşının üzerinde uyuyor, Fallan'a durmaksızın azarlayarak kendini yoruyor; Fallan ise eylemlerini veya sonuçlarını umursamıyor. Başım birkaç kez öne eğildi, ölü taklidi yapmaya

çalışırken harcadığım enerjinin verdiği bitkinlikle bulanıklaştı. Gerçekliğimin ağırlığı beni tüketiyor, okyanus tabanına batarken ayakkabılarımdaki taşlar gibi beni aşağı çekiyor.

Tramvay durup beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Sokak lambası mahallemi aydınlatıyor, kaldırıma büyük gölgeler düşürüyor. Evin perdeleri, insanlar dinlenmeye başlarken yatak odalarının yumuşak ışıyla aydınlanıyor. Bazı oturma odaları ekranlarla dolu olsa da, sadece bazıları televizyon kullanıyor ve mavi ışık eksikliği nedeniyle genellikle müzik dinliyorlar. Diğerlerinin aksine, evimde çok az ışık var, muhtemelen babamın çalışma odasından gelen loş bir ışık. Buradan bile, bu saatte devasa evin ne kadar sessiz olduğunu görebiliyorum.

Kendimi ayağa kaldırıp baş dönmesinin geçmesini bekledikten sonra tramvayın önüne doğru yavaş adımlarla yürümeye devam ediyorum. Başımın ağrısı katlanılabilir düzeyde, gözlerimin arkasındaki her zamanki hafif ağrıdan başka bir şeye dönüşmedi. Mark, kameradan şapkasını alıp gümüş saçlarını gizlemek için başına yerleştiriyor.

"Beni geri getirmek için elinden geleni yaptığın için tekrar teşekkür ederim," diyorum, varlığı anormal derecede rahatlatıcı görünen yaşlı beyefendiye gülümseyerek.

"Ne zaman istersen tatlım. Sana söz veriyorum, zevkle," diyor Mark, gözleri alışılmadık bir şeyle parlayarak. Bir an, sadece bir anlığına, daha fazlasını söylemeye hazır bir şekilde ağzını açıyor.

Hemen sustu, başını aniden hüzünlü bir ifadeyle eğdi.

Kameraya bu kadar yakinken duygu değişimini derinlemesine incelemeye çalışmıyorum. Birkaç geri adım atıp tramvaydan iniyorum, soğukla savaştım için üşüyen kollarımı ovuşturuyorum. Evime giden yol artık daha uzun geliyor. Loş ışıklı bir kaldırımla dolu düz bir yol, her an siyah bir arabanın gelip son birkaç gündür sergilediğim anormal davranışlar yüzünden beni sorgulamaya hazır olabileceğini bilmek çok daha korkutucu geliyor. Eve gitmenin en iyi hareket olup olmadığını anlamaya çalışarak öylece duruyorum.

"Koşmaya başlasan iyi olur Küçük Güvercin. Gölgelerde neyin gizlendiğini asla bilemezsin," diyor Fallon, Mark'a kısa bir selam verdikten sonra tramvaydan inerken. Hunter pencereye yığılmış,

huzur içinde ve rahat bir şekilde uyuyor, horultusu durduğumuz yerden duyuluyor.

"Bu saatte neden burada iniyorsun? Burası senin sektörün değil," diyorum, tramvay ışığı da beraberinde götürerek uzaklaşmaya başlarken ona dönerek. Mark mahallemden uzaklaşıyor, dikiz aynasından geriye sadece bir kez bakıyor, sonra da görüş alanımda bir noktadan ibaret kalıyor.

"Mark'ın beni Talihsizler Bölgesi'ndeki kendi bölümüme geri götürmesi için sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda kalmasını istemiyorum. Hunter şehrin hemen başında, ben çok daha gerideyim ve o yaşta o yol gece gidilecek bir yol değil," diyor Fallan, topuğuyla betona vurarak.

"Ne olmuş yani? Eve yürüyerek mi gideceksin?" diye sordum, bu cümle karşısında gözlerini devirdiğini görünce.

"Biraz yürüyüş, biraz hırsızlık. Siz Dokunulmazlar ne yazık ki pek direnmiyorsunuz. Muhtemelen bu yüzden o kibirli pisliği otobüse sıkıştırmakta hiç zorlanmadınız," diyor Fallan. Josh'u ve onun küstah tavrını düşünüyorum.

"Josh kibirli olabilir ama yaptığım o hareket sırtıma bir hedef koydu," diyorum, onun bu ifadeye alaycı bir şekilde güldüğünü duyuyorum.

"Sizi hedef alan insanlara pek sempati duymuyorsam kusura bakmayın," diyor mahalleyi işaret ederek, "Belli ki, o pislik babanızın iyi işi sayesinde sektörünüzde iyi durumdasınız-"

"Benden bu yüzden mi nefret ediyorsun? Babamdan mı?" diye sordum, sözünü keserek.

O sessiz, bana tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir bakışla bakıyor.

"Miting sırasında birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Babam Talihsiz'e ikinci kez bakmadı bile ama seni görünce sahnedeki tüm dünyası değişti sanki," diyorum Fallan'ın çenesinin daha da sıkıldığını izlerken.

"Baban, kendi çıkarı için benim için önemli olan her şeyi elimden aldı ve sanki senin yaşadığın hayatı yaratmak için sayısız kan dökmemiş gibi mükemmel ailesini ortalıkta dolaştırdı. Kaçmak istediğin o ev, o temiz kıyafetler ve o tok karın, o güzel yüz ve o

kusursuz, nasırsız eller, yıllardır "alt tabakadan" dediğın insanların sırtında inşa edildi. Baban nefretimin kaynağı olabilir, ama gerisini tek başına hallettin. Sen de onlardan birisin. Her zaman onlardan biri olacaksın," diyor Fallon, kalbimi öyle derin bir utançla buruşturuyor ki, beni parçalamakla tehdit ediyor.

"Babamın sana ne yaptığını bilmiyorum ama seni incittiği için üzgünüm Fallon," diye açıkladım, yorumum karşısında gözlerinin nasıl buruştuğunu izlerken. Kollarımı ovuşturmaya devam ettim, tüylerimin diken diken olduğunu parmak uçlarımda hissettim.

"Sözlerin benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hunter bu saçmalıklara inanabilir, hatta belki Mark bile, ama ben inanmıyorum. Bana, benim bildiğim Dokunulmaz'dan başka bir şey olduğuna beni ikna etmene izin vermeyeceğim," diyor, sanki ikimizi de sözlerinin geçerliliğine ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

"Bu gece olanların herhangi biri gerçek miydi? Yoksa hepsi kafamda mıydı?" diye soruyorum, ağzının daha da derin bir şekilde kıvrılmasını izlerken. Karnımın alt kısmını kavrayıp, gömleğinin üzerinden lekemin pürüzlü derisini hissediyorum.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," diye fısıldadı Fallon, topuklarının üzerinde dönerek, bu sohbete girdiği kadar çabuk çıkmaya hazır bir şekilde.

Sıkıca tuttuğu çantayı görüyorum. Tıpkı benim taşıdığım gibi, yanında asılı duruyor. Dürbünü içine soktuğu ve hiçbir yetkilide görmediğim bir hassasiyetle salladığı çantanın aynısı. İleri doğru hareket ediyorum, elimi çantaya sürterek uzatıyorum, elimi düdüğün etrafına sarıyorum ve Fallon'ın aniden telaşlanan figüründen birkaç adım geriye çekilip uzaklaşıyorum. Dürbünü sıkıca tutuyorum, Fallon'la aramda tutuyorum. Düşüncesizce hareketlerim bana rehberlik ediyor. Hareketlerimi beslerken, bir bayılmanın izi zihnime dokunuyor.

"Benden nefret edebilirsin, Fallon. Benden o kadar nefret edebilirsin ki, son nefesimden ve onu benden nasıl alabileceğimden başka bir şey düşünmezsin," diye başladım elimdeki dürtmeyi sallayarak. Öne doğru hareket ederken, başım içgüdüsel olarak, halkının bize defalarca yaptığı gibi eğildi. Dürtmeyi elimden kaptı. Kolayca vazgeçip gözlerimin onun gözlerine bakmasına izin verdim.

"Adalet istiyorsan, etrafında dolanmayı bırak. Nefretini tatmin etmek için istediğin kadar vur. Bana isim tak, bana eziyet etmeye devam et, ama lütfen," ona doğru bir adım attım, gözlerinin önündeki vitrini taradığını izledim. "Beni bütün bunlarda yalnız bırakma. Yaptıklarını hatırlayan tek kişi olmama izin verme," diye fısıldadım, telaşlı bedeninin önündeki meydan okuyan duruşumu koruyarak.

Burun delikleri genişlerken çenesi daha da sertleşti. Eli, dürtmeyi çantasına geri itti. Dirseklerimden kollarımı kavrayıp beni kendine çekti. Dokunuşunun beni yönlendirmesine izin verdim, ani bilinç kaybımın o tanıdık kalıntılarını hissettim. Hızla ittim.

Bana doğru eğildi, eğilirken gözlerini gözlerimle buluşturdu. Nefesi yüzümü okşadı, serin havada yanaklarımı ısıttı.

"Benim gibi birinin sana bir daha asla böyle zarar vermesine izin vermeyeceksin. Bu çok acınası!" diye tısladı, beni daha sıkı çekerek. "Sen bundan daha iyisin. Bunu bir daha senden görmek istemiyorum," diye tükürdü, öfkeyle yüzümü süzdükten sonra tamamen geri çekildi. Aramızda birkaç metrelik bir mesafe yarattı.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor, yüzüm kızarmış ve sıcak. Kollarım hâlâ ellerinin değdiği yerleri hissediyor. Ancak şimdi nefes alıyorum. Kokusu bile burnumda. Ellerini yüzünde gezdirip öfkeyle iç çekerken arkasını döndü.

"İki hafta önce, seni böyle bir pozisyonda görmek için yalvarırdım," diyor, bana bir kez bile tam olarak bakmadan.

"Peki şimdi?" diye soruyorum, sesimdeki duygu dalgasını duyarak.

"Bazen her şey kağıt üzerinde daha iyi görünür," diye mırıldandı ve yürümeye devam etti, beni karanlığın boşluğuna doğru çılgık atmaktan başka bir şey istemez hale getirdi.

Ev dışarıdan görüldüğü kadar sessiz ve annemle babamın gelişine dair neredeyse hiçbir belirti vermiyor. Ön kapının sensör paneli giriş saatlerini göstermeseydi, ikisinin de hâlâ işte olduğundan emin olurum.

Titrek bir şekilde ellerimi ceplerime sokup Fallan'la ettiğim sözleri düşündüm. O kadar yakındı ki gözlerindeki her ayrıntıyı görebiliyor, yüzündeki her yara izini haritalayabiliyordum. Keşke sözleri

zihnimdeki parçalanmış resmi çizebilseydi. Halkının intikamını alma fırsatını neden kaçıırıyordu? Neden babamın ona yaptığı iddia edilen şeyler için bana acı çektirmiyordu? Tüm bunların neden yaşandığına dair bir açıklama olmalıydı.

Herkesin cevabı var gibi görünüyor, ben hariç.

Babam ofisinden sendeleyerek çıktı, yüzünde kırmızı ışıklar saçan parlak telefon ekranına bakıyordu. Gözleri mesajı tekrar tekrar taradı, telefonda ne kadar aşığılara inerse öfkesi o kadar arttı.

"Katiana, bir olay oldu!" diye bağılıyor, koridorda durduğumu fark edince neredeyse telefonunu düşürüyor. Gözlerimi ona doğru indiriyorum, düşüncelerimin en ücra köşesinden bir düşüncenin zihnimden geçtiğini hissediyorum.

Tüm yetkilileri denetlerseniz, o Dokunulmazlara ne yapacaklarını biliyor muydunuz? Talihsizlere "yardım ettiğinizi" söylediğinizde ne yapmış oluyorsunuz?

"Orman," diyor babam göğsüne dokunarak gülerek. "Beni korkuttun. Bu kadar erken dönmeni beklemiyordum," diye başlıyor. Annem yatak odası kapısından başını uzatıp ikimize de kocaman gözlerle bakıyor. "Neden bu kadar erken döndün?" diye soruyor babam, telefonunu arka cebinin derinliklerine saklamaya çalışırken.

"Bir yere mi gidiyordun?" diye sordum, bana yönelteceği soruyu tamamen geçiştirerek.

İkisine de ne kadar kaba göründüğümü biliyorum. Kirli kıyafetler ve dağınık saçlar, Fallan'ın tehditleri arasında gözden kaçırdığı, yıpranmış eklemlerle birbirine bağlanmış. Sektörünün ne kadar uzakta olduğunu düşünüp duruyorum. Talihsiz sektöre hiç gitmemiş olsam da, durduğu yerden kısa bir yürüyüş mesafesinde ve gösterimde yaratılan gerginlik göz önüne alındığında, Yetkililerin her zamankinden daha fazla sapkın av peşinde olduğunu varsayıyorum. Kıza neyin saldırdığını derinlemesine araştırmaya bile çalışmadım. Yetkililer, insan ırkını neredeyse yok ettiği söylenen bir yaratıktan bahsetmesinden umutsuzca etkilenmemiş görünüyorlardı.

"Hayır," dedi babam sonunda, kollarını kavuşturup beni tepeden tırnağa süzerek. Annem başını kapı pervazına yaslayıp, gözlerini kapatırken önünde gelişen etkileşimi dinliyor. Saçları sırtından aşağı iniyor, kollarını ve önünü güzel dalgalarla kaplıyor. Beyaz bir gecelik

onu sarıyor, vücuduna sıkıca tutunuyor ve şimdi gördüğüm kadarıyla, insanın sahip olabileceği her türlü stres belirtisini taşıyor. Gözlerinde bir hafta öncesine göre çok daha koyu halkalar var. Kaburgaları geceliğin kumaşına bastırıyor, dokunulmakla kalmayıp sayılabilecek kadar güçlü. Yorgun görünüyor, uyanık kalmaya çalışırken bir yandan diğer yana sallanıyor.

"Beni fark etmeden önce anneme bir olay olduğunu söyledin. Ne tür bir olay?" diye sordum, onu daha da zorlayarak. Cebi titredi ve zaten sahip olduğu mesajların sayısı arttı.

"Normalde uğraşmadığım bir şey değil. Sadece okul yakınlarında bir tartışma," diye duraksadı, bana doğru eğildi ve yüzümü incelemek için daha da alçaldı. "Bu gece hiçbir şey görmedin, değil mi?" diye sordu babam, bir cevap beklerken parmağıyla bacağına vurarak.

"Andrew, yeter artık. Sana başka yerde ihtiyaç var ve o bitkin," diye homurdandı annem, elini kapı pervazına vurarak. Uykulu gözleri sonunda yeniden açıldı.

Babam geri çekilip anneme baktıktan sonra ön kapıya doğru baktı.

"Belki de haklısın... Kardeşinin yakında evde olmasını beklemeli miyim?" diye soruyor babam. Apaçık yalanını bir pencere gibi görerek başımı sallıyorum. Bana bu kadar kolay yalan söylemeye razıysa, işi uğruna başka neler gizli tuttu? Bu onun tercihi mi? diye içimden soruyorum, bir kez daha cipsleri düşünüyorum.

"Onu gördüğünde sorabilirsin. Hâlâ okulda," diye başladım, babamın yüzündeki panik ifadesini görünce. "Ama kendimi pek iyi hissetmiyorum ve biraz uyumak istiyorum, o yüzden izin verirsen," diye devam ettim, babamın yanından geçerken Fallan kadar agresif bir şekilde elini koluma doladığını hissettim.

"Bilmem gereken bir şey olsaydı bana söylerdin, değil mi?" diye sordu. Ona bakıp alaycı bir şekilde kolumu çektim.

"Her zaman birileri izliyor," diye başlıyorum, tek bir oturma odasındaki sayısız kamerayı işaret ederek. "Sana bir şey söylememe gerek yok. Zaten biliyorsun," diye fısıldayarak, yatak odası kapıma doğru ilerlemeye devam ediyorum.

"Bu bir evet ya da hayır değildi Forest," diyor babam ön kapıya bakmaya devam ederek. Annem bizi izliyor, istediği cevabı vermemi bekliyor.

"Evet baba. Başka seçeneğim var mı?" diye sordum, kolumu tutup bir şey söylemesini bekleyerek.

Hiçbir şey söylemeden öne doğru yürüdü ve ön kapıyı çarparak kapattı.

Bir mucize eseri, babama karşı kabalığım yüzünden beni sıkıştırmak istese de, bitkin annemi yatağa dönmeye ikna etmişim. Başını yastığa koyduğunda pek direnmedi. Uykulu halinin yanında kaldım, elimi tutuşu hafifleyip zayıflayana kadar sıcak ve örtülü olduğundan emin oldum. Bir tık sesiyle lambayı kapattım ve düşüncelerimle baş başa kalmama izin verdim.

Kıyafetlerimi yırtıp, sepetimin en derinlerine itiyorum. Saatin kadranını zorla aşağı indiriyorum. Yatak odalarımızda bizi izlemek için asla kamera kullanmadıklarına dair vaatlerine rağmen, artık onlara hiç güvenmiyorum. Çakıllı zeminden karnımda oluşan çizikleri ve ayağımın bileğimde bıraktığı birkaç hafif morluğu fark ederek, hemen üzerime bol beyaz bir kazak geçiriyorum ve sıcak kumaştaki ketenin güçlü kokusunu içime çekiyorum. Sırada pantolonum var. Bacaklarıma yumuşak bir günlük kıyafet yapışıyor. Dizlerim bugün yere defalarca değdiğim yerden kıpkırmızı. İzim tamamen kapanmış.

Saçlarımı serbest bıraktım ve kahverenginin arasından görünmeye çalışan sayısız gri tutama baktım. Çoğu durumda, annemin boyamasını beklemeden onları koparırdım. Bu sefer onları bıraktım, hatta birkaç parlak tutamı gözden geçirdim.

Komodinin üzerinde tek bir hap duruyor. Bu, annemin artık dozları istediği gibi almama güvenmediğini söyleme şekli. Lokmayı kavriyorum, tek isteğim onu dudaklarımın arasına alıp bayılmalarımı ve acımı dindirmek. Onu ağzıma götürüyorum, tamamen normal olmanın verdiği mutluluk dolu coşkuyu düşünüyorum. Baş ağrısı veya açıklanamayan olaylar yok, sadece okul ve Kıyamet Günü'nde ne giyeceğimi merak ediyorum. Hap dudaklarıma yapışıyor, midemi ve zihnimi keşfetmeye hazır.

"Siktir," diye fısıldadım, elimi ağzımdan çekip banyoya doğru yürüdüm. Hapı tuvalete attım, ellerimin hayal kırıklığından titrediğini

hissettim. Kapağı zorla kapatıp, zihnimi rahatlatmak için elimi bacağıma vurarak azıcık aklımı kaybettim. Dizlerimin üzerine çömeldim ve neyin en iyi olduğuna karar veremeyişime başımı salladım.

"Bir daha hiçbir şeyin bu kadar boş hissettirmesini istemiyorum," diye fısıldıyorum, zihnimi sakinleştirmek için defalarca uyluğuma vurarak.

Penceremin dışındaki yere çarpan sessiz bir tıkırtı, bacağıma yaptığım saldırıyı durduruyor. Banyodan hafif bir esinti geçiyor. Yağmurun sakinleştirici kokusu burnumu dolduruyor, tüm vücudumu rahatlatıyor, hayal kırıklıklarımı dışarı atarken, evimin yan duvarlarını saran artan yağmuru dinliyorum. Hafif bir gök gürültüsü, dışarıdaki bulutları şimşek çakmalarıyla aydınlatıyor. Yağmur tüm düşüncelerimi alıp götürüyor, bana odaklanabileceğim tek şey o. Annem bugün temiz hava almak için pencereyi açmış ve kapatmayı unutmuş olmalı. Küvete bakmadan önce yatak odama bakıyorum.

Yatak çarşaflarımı yatağımdan çekip, birkaç yastıkla birlikte yerde sürükleyerek büyük küvete yaklaşıyorum. Küveti dikkatlice kat kat dolduruyorum, yastıklarımı yan tarafına yerleştirerek kendime uzanacak bir yer açıyorum. Daha ağır olan battaniyeyi alıp vücuduma çekiyorum, başımın yumuşak tüy yastığa yaslanmasına izin veriyorum ve yağmurun sesinin beni sarmasına izin vermeye devam ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum, bugün yaşananların eriyip gittiğini hissediyorum ve evin açık pencereyi anne babama haber vermesini beklemeden yağmuru dinleyebileceğim tek yere çekiliyorum. Bu pencerenin bozuk sensörü, ihtiyaç duymadığım zamanlarda en büyük rahatlıklardan biri olduğunu kanıtladı.

Bir kereliğine düşüncelerim sessizleşti, geriye gökyüzünün bana getirdiği huzurdan başka bir şey kalmadı.

Bölüm 14

Orman

Ani hareketle gözlerim fal taşı gibi açıldı, neredeyse başımı öne, küvetin kenarına fırlatacaktım. Bacaklarım göğsümde, vücudumu küvetin içinde rahatça cenin pozisyonunda tutuyorum. Bir el üst koluma dokunuyor, beni nazik hareketlerle uyandırıyor. Başımı çevirince, Max'in gözlerini görüyorum; bana sırtarak bakıyor, karşısındaki manzaraya keyifle başını yana eğiyor.

Max, küvetin yanında diz çökerek banyonun tamamını incelerken, "Dün gece burada mı uyudun?" diye sordu.

"Sanırım öyle yaptım," gözlerimi ovuşturarak uykudan kendimi kurtardım. "Sadece yağmuru dinlemeye çalışıyordum. Beni bayıltmış olmalı," diye itiraf ettim, yere yığılmış halini düşünürken, bu cümle bir gecelik dinlenme için uzak tutmayı başardığım anıları tetikledi.

"Dün gece peşinden gitmeliydim," diyor Max utançla ensesini ovuşturarak. Kendimi tamamen toparlayıp küvetin kenarına tutunurken gözlerine bakıyorum. "Çok üzgün görünüyordun ve ben de sanki yanlış bir şey yapmışım gibi hissettim. Sadece benden uzakta bir alana ihtiyacın olduğunu düşündüm. Seni rahatsız edecek bir şey mi yaptım bilmiyorum-"

Ellerini tutup başparmaklarımı eklem yerlerine sürtüyorum. Yorgun elimi fark ediyor, yorum yapmaya hazır. Başımı görüş alanına zorla

yerleştiriyorum, böylece bana odaklanmasını sağlıyorum, şu anda ona hiçbir şekilde haklı çıkaramadığım yaralarımaya değil.

"Sen hiçbir yanlış yapmadın Max. Hastalandım ve açıkçası başkasının gecesini mahvetmek istemedim," diyorum çocuğu daha rahat bir pozisyona getirerek. "İyi misin?" diye soruyorum, dikkatsiz bir Memur'un öğrencileri çiğnerken bırakmış olabileceği herhangi bir iz olup olmadığını görmek için yüzünde inceleyerek. Ellerim yanaklarına dokunuyor, gülümsemesinin parmaklarımın altında yükseldiğini hissediyorum.

"O Talihsizlere söylediklerim seni zdyse özür dilerim. Onlara karşı aniden hissettiğin sempatiyi görmezden gelmeye çalışmak zor," diye söze başladı Max. Yüzünü tutup, söylemesinin dayanılmaz olduğunu bildiğim düşünce akışını durdurdum.

"zr dileme. Uzaklaşan benim, sen değil," diye itiraf ediyorum, alnımı alnına yaslayıp derin bir nefes alıyorum.

"Kendimi toparlamam için bana biraz zaman ver. Sana söz veriyorum, bu çöküntüden kurtulmak için elimden geleni yapıyorum," diye fısıldıyorum, baş parmaklarımı yanaklarında gezdirirken, hapları şu anda sifona atma kararımdan pişmanlık duyuyorum. Hapları alsaydım, belki de bu an benden beklediği şey olurdu. Birçok kız ona aşık olur, dokunuşundan beslenir, mutlu bir şekilde istediği şey olurdu.

Bu kesinlikle ben olamam.

"Seni de bu işe karıştırmadan önce kafamın içindekileri anlamak için biraz zamana ihtiyacım var," diye bitiriyorum, başımı ondan uzaklaştırıyorum, başka bir öpücüğü denemesine izin vermiyorum.

Hafif hayal kırıklığına uğramış görünüyor, bakışlarını üzerinden ayırmadan ellerimi tutup beni ayağa kaldırıyor. Bacaklarım ilk kez kullandığımda titriyor. Sendeleyerek neredeyse üzerine düşüyorum, sonra duruşumu düzeltiyorum.

"Senden daha beceriksiz birini gördüğümü sanmıyorum," diyor Max, her zamanki neşeli şakalaşmasına dönerek. "Hadi şimdi gidip sana düzgün bir yatak yapalım," diyor, yorganları ve yastıkları toplamama yardım ederken, zorlandığını bildiğim bir glmsemeyele.

Onun hayal kırıklığı, henüz tam olarak anlayamadığım bir gerçeklikten onu uzak tutan tek şey.

Böylesi daha iyi.
Öyle olmak zorunda.

Kardeşimin sesi koridoru dolduruyor, kurallardan ve yönetmeliklerden ve bunları nasıl geliştirebileceğini düşündüğünden bahsediyor. Max bana dönüp bakıyor, kardeşimin sabahın bu erken saatlerinde nasıl bu kadar tutkulu olabildiğini merak ediyordu. Üniformamı düzeltip kravatımı milyonuncu kez düzeltiyorum. Max, ben üstümü değiştirirken sabırla odamın dışında beklemiş, ayağını ritimle döşeme tahtalarına vurmıştı. Saçlarım atkuyruğu yapılmış, yüzümdeki gölgeler, açıkken olduğundan daha da belirginleşmişti. Annem kadar bitkin görünüyordum. Bir kez daha sabah hapımı sifona attım ve bir önceki geceki kadar tereddütle tuttum.

Şık Resmi üniforması beni duraklatıyor. Kai'nin abartılı nutuklarını dinlerken tezgaha yaslanmış ellerimi izlerken ellerim titriyor. Rae kanepemizde oturmuş, Resmi'ye aşk dolu gözlerle bakıyor. Resmi, kapüşonunu indirip tanıdık sarı buklelerini ortaya çıkarıyor ve birkaç derin nefesle endişelerimi silip süpürüyor.

Dün gece hiç orada değildi. Geleneksel olmayan görüşleri göz önüne alındığında, ona bir şey söylemelerine bile şaşırdım. Kai'nin gözleri Xavier'in arkasına kaydı, başını sallayarak Max ve bana odaklandı. Beni dün gecedan beri ilk kez görüyordu. Max hariç herkes bana alan bırakmanın kendi çıkarlarına olduğuna karar verdi.

Xavier arkasını döndü, ağabeyimi duymazdan geldi ve gözleri doğrudan bana kilitlendi. Gülümsemesinde ani bir rahatlama hissettim, tek isteğim Max'ten uzaklaşıp onu kenara çekip giydiği üniformaya rağmen gördüğüm her şeye derinlemesine dalmaktı. Ağabeyimin sözlerini yarım yamalak dinliyor, onu tatmin etmek için küçük cevaplar veriyordu. Gözleri Max'in yanından geçti, kaşlarını çattıktan sonra bana döndü. Kai yavaş yavaş ipucunu aldı ve Rae'nin göz korkutucu sarısına bakışlarını fark edince sohbetten çekildi.

Şimdi evimde oyalanan diğer Memurları görüyorum. Bazıları mutfakta, bazıları babamın çalışma odasından dökülüyor. Onlarla göz teması kurmamaya çalışıyorum, birkaçını dün geceki gösterimden tanıyorum. Tıpkı dün geceki gibi, hepsi gülümsüyor, işledikleri

günahları bildiğimin farkında bile değiller. Özellikle biri, evimdeki rahatlıklarıyla midemi bulandırarak öne çıkıyor.

Koluma basan adam şimdi mutfağında duruyor, kupalarımızdan birinden kocaman bir fincan kahve içiyor, annemin bu sabah bizim için demlediği kahveden birkaç yudum alıyor. Adam bana gülümsüyor, karşılık vermek imkansız.

"Günaydın evlat," diyor adam, hareketlerine karşılık vermem için elinden geleni yaparak.

Bileğime dokunuyorum, üzerime bastıktan sonra söylediği sözleri hatırlıyorum. O zamanlar bilmiyordum ama şimdi biliyorum.

O'ydu.

"Blackburn böyle bir güzellik mi yarattı?" diye sorduğunu duydum düşüncelerimin gölgesinde.

Hasta sesi, kızın cansız bedenini izlerkenki görüntüsü kadar net bir şekilde aklıma kazındı. Kızın hayatı yavaşça elinden kayıp giderken, hiç gözünü kırpmadan, umursamaz bir rahatlıkla güldü.

Xavier görüş alanıma giriyor ve evimizin zevklerine dalmış adama boş boş bakmamı engelliyor. Elini gözlerimin önünde sallıyor ve sıcak bir gülümsemeyle beni gerçekliğe döndürüyor. Max, kanepede ikizinin yanına oturmuş, Xavier ve bana pek de hoş olmayan bir ifadeyle bakıyor.

"Bu sabah nasılız Blackburn?" diye sordu Xavier, adamın bana, daha doğrusu yaraladığı koluma sürekli baktığını görmek için tekrar arkasına baktı.

"Raporun var Nick. Neden başka bir yerde anlamsız bakışlarla meşgul olmuyorsun?" diyor Xavier, rahat bir tavırla amirine çıkışarak. Adamın üniforması, Yetkililer nezdindeki rütbesini gösteren altın kaplamalı dikişlerle işlenmiş. Nick'in Xavier'e, bu kadar genç birinin neden bu kadar cüretkar olduğunu sorgulayarak karşılık vermesini bekliyorum. Bunun yerine, başını sallayıp tek kelime etmeden kupayı lavaboya bırakıyor.

"Seni rahatsız ediyordu, değil mi?" diye sordu Xavier sessizce, Nick'in başını eğerek odadan çıkmasını izlerken.

"Bana bir yemekmişim gibi bakılmasından hoşlandığımı söyleyemem. Seninle böyle konuşmasına izin vermesinin özel bir

sebebi var mı?" diye soruyorum, Xavier'in ağzının bir kez daha yukarı kıvrıldığını izlerken.

"Tatil günlerinde Unfortunate'in arka oda dansçılarına katıldığına dair elimde bir kanıt olabilir de olmayabilir de," diyor Xavier muzipçe.

"Fahişeler mi?" diye sessizce sordum. Bana her şeyin bir şaka olduğunu söylemesini bekliyordum.

"Talihsizlerin yararına olana kadar ahlaki açıdan böylesine yüksek bir zeminde yürümeleri ne kadar da komik," diye azarlıyor Xavier, kollarını kavuşturup başını sallayarak.

Max'in ani gerginliğinden, yorumu duyduğunu anlayabiliyorum. Küçük bir kamera, Xavier'in başının yakınındaki dolabın yanında duruyor. Her iki etkene rağmen, hâlâ umursamadan konuşuyor.

"Dokunulmazların tek önceliğinin kendi çıkarları olduğunu düşünüyorum, kime zarar verirlerse versinler. Bu bencilce," diyorum, hemen benimle aynı fikirde olmayacağını umarak.

"Herhangi bir Talihsiz'e iyilik yapmışız gibi davranmak mide bulandırıcı derecede bencilce," diye fısıldadı Xavier, göz temasını yalnızca samimi bir ifadeyle tutarak.

"Buna inanıyor musun?" diye soruyorum, gözlerinin kameraya doğru hareket ettiğini ve sonra bana döndüğünü izliyorum.

"Sen de öyle değil misin?" diye sordu, vücudunu dikkatli hükümet casusunun önüne doğru hareket ettirirken.

Ona ilk içten gülümsememi sunuyorum, hiçbir söz söylemeden hipotezini doğruluyor. Xavier'in varlığı temiz bir nefes gibi. Etrafında olmak istediğim ilk kişi o. Onunla ilgili her şey beni içine çekiyor. Her sinsi yorum, her küçük şaka ve onunla geçirdiğim her çalınmış an, düşüncelerimle baş başa geçirdiğim yıllara değdiğini hissettiriyor. Etkileşimlerimize tutunuyorum, tek dileğim onunla baş başa kalmak ve tüm gürültüden uzak olmak.

"Ne yaptın?" diye soruyor, beni dalgınlığımdan kurtarıyor.

Parmakları bileğime hafifçe dokundu, dün gecedan kalan morlukların üzerinden geçti. Dokunuşuyla irkildim, evime doluşan sayısız kamera ve memuru aklımdan geçirdim. Görüntüden hoşnutsuz görünüyordu, parmağını botun ön kolumda oluşturduğu dokulu desenin üzerinde gezdirdi.

"Ayakkabıdan mı çıktı bu?" diye devam ediyor, bizi arkadaşlarımdan ve meraklı bakışlarından uzak tutarak.

Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Göğsüne bağırıp gecenin dehşetini düşünmek istiyorum.

Ama Fallan'ın sözleri boğazımı tıkıyor, gerçeğin dışarı çıkmasını engelliyor.

"Hayatta kalmak istiyorsan, gözlerini kapat ve kıpırdama."

Tetiği çeken Talihsizler değildi. Fallan'ın korktuğu Talihsizler değildi. Benim halkımdı. Xavier'e ne kadar söylemek istesem de, hâlâ güvende değil ve güvende olduğunu bilene kadar, tüm bunları onun üzerine yıkmam mümkün değil. Bilgi, sırtımda hiçbir sebebi olmayan bir ölüm cezasıyla hedef tahtası oluşturdu. Xavier'e söylersem, onu Fallan ve benimle birlikte ölüme mahkûm etmiş olurum.

"Hayır," diye başladım, parmağının teninin üzerinde gezinmesine izin vererek.

Max, benim adıma kindar bir ses tonuyla, "Gösterimde düştü," diyor.

"Teşekkürler Vega. Yanımda duran güzel esmerin sen olduğunu fark etmemiştim," diyor Xavier.

Sözleri midemi bulandırıyor, sıcaklıkla doluyor. Yüzüme yayılan gülümsemeyi, herkesin gözü önünde parlayan kırmızı yanaklarımı durduramıyorum. Xavier, Max'e alaycı bir sırıtışla bakmaya devam ediyor, Rae ve Kai bakışırken elini bileğimde tutuyor. Max adama alaycı bir şekilde bakıyor, yenik düşmüş ve cevap veremez halde geri dönüyor.

Xavier'in saçları yüzüne düşüyor ve bana baktığında onunla birlikte hareket ediyor.

"Güzel mi?" diye fısıldadım, onu hafifçe dürterek, yorumuyla dalga geçerek.

"Bayan Blackburn, yalan söylememi mi tercih edersiniz?" diye soruyor.

Onun elini bileğimden belime doğru kaydırma isteğim iki katına çıkıyor.

"Ama cidden, iyi misin?" diye soruyor, bileğimi nazikçe indirip kollarını kavuşturuyor.

Duraksadım ve sözlerini düşündüm.

"Dürüst olmak gerekirse bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, yalan ile gerçek arasındaki çizgide yürüyorum.

"Kai, oğlum!" Adam'ın gür sesi bağılıyor, Xavier benden birkaç adım uzaklaşırken yüzünü buruşturuyor.

Adama öfkeyle bakıp, samimi bir samimiyetle kardeşimin sırtına vurduğunu izliyorum. Tabancası yan tarafına bağlı. Kızın hayatına son verip onu bir çöp torbası gibi sürüklerken kullandığı tabancayla aynı. Nick ve babam, kimsenin duymasını istemedikleri meseleler hakkında derin bir sohbete dalmış halde, babamın çalışma odasına doğru yaklaşıyorlar.

Eteğimin ucunu tutup, zaten gittiği yerden daha da aşağı ittim, iki adamın da beni görmesini istemiyordum. Hiç düşünmeden Xavier'e doğru geri çekildim ve babamın ortaklarının beni iyice görmesini engellemek için arkasına geçtim.

"Şu anda neden bu kadar korkmuş göründüğünü söyleyecek misin?" diye fısıldadı Xavier, bana dönerek. Başımı iki yana sallayıp bakışlarımı, varlığımı aniden fark eden iki adama çevirdim. Adam, Kai'den uzaklaşarak Xavier'in arkasından çıkmamı işaret etti. Çenemi sıkarak olduğum yerde kaldım. Xavier beni arkasından çıkmaya zorlamadı.

"Orman, sosyalleş." Babam elini bana doğru sallayarak emretti. Yavaşça yutkundum, Xavier'den birkaç adım uzaklaştım ve eteğimi aşağıda tutmaya devam ettim.

"Orman, Adam'ı hatırlarsın," dedi babam, arkadaşını yaklaştırmak, yanında duran katille birlikte gülümseyerek.

"Ne kadar oldu evlat? Resmi merkezdeki öğrenci savunucusu turlarında hep kardeşini görüyorum. Sanki dün baban seni kucağında taşıyordu," diyor Adam, son derece neşeli bir şekilde.

Onu öldürdü. Onu soğukkanlılıkla öldürdü.

"Öğrenci savunucuları gibi önemsiz şeylere pek ilgi duymuyorum," diyorum soğuk bir şekilde, Xavier'in nazik kahkahasını bastırıldığını duyunca. Adam'ın gözleri adama kaydı, kaşları seğirdikten sonra bana döndü.

"Herkesin kendi fikri var sanırım," diye söze başlıyor Adam, etrafındaki öğrencilere göz gezdirerek. "Dün geceki gösterimden nasıl

keyif aldınız?" diye soruyor ve sanki bu soru sadece bana yöneltilmiş gibi hissettiriyor.

"Okulun düzenlediği etkinliğin en sevdiğim olduğunu söyleyemem," diyorum ve diğerlerinin cevap vermesini engelliyorum.

"Bunun özel bir sebebi var mı?" Adam duraksıyor, bir adım atıyor ve meraklı gözlerle bana bakıyor.

"Bu film son derece tahmin edilebilir. Onu suçlayabilir misin?" diyor Xavier, giderek artan gerilimi yatıştırmak için kendini sohbete dahil ederek.

"Sanırım haklısın," diyor Adam, daha canlı tavrına geri dönerken geri çekilerek.

Nick sonunda babamla olan konuşmasını yarıda kesip, doğrudan Adam'a doğru yaklaşıyor. Eteğimi daha da sıkı kavıyorum, Nick cehaletinin izlerini görmek için bileğime baktığında eklemlerim beyazlaşıyor.

"Sorunuz bana bir şey hatırlattı," dedi Xavier, beni adamdan uzaklaştırıp ön kapıya yaklaştırmak için dirseğimden tutarak. "Sana bahsettiğim çiçekleri hatırlıyor musun? Sonbaharda yetişenleri?" diye sordu Xavier, sohbeti tamamen yabancı bir konuya çekerek. Gözlerini kıstı, katılmam için işaret vermeye çalıştı.

"Evet, belli belirsiz. Bir hatırlatmaya ihtiyacım olabilir," dedim ve beni ön kapıya doğru götürmesine izin verdim.

"Baban önerimi dikkate alıp birkaç tane ekti. Filizlenenleri ona göstermemin bir sakıncası var mı? Unutmak istemiyorum," diyor Xavier, cebine uzanıp kimliğini çıkarıp panele bakıyor.

"Hadi bakalım. Kai zaten konuşmaya daha istekli görünüyor," dedi babam gülümseyerek bizi başından savarken. "Hepiniz beş dakika sonra dışarıda onlara katılın, yoksa tramvaya geç kalacaksınız," dedi babam, Xavier ve ben soğuk havaya çıkmadan önce gülümseyerek kimliğimi okutmamı izlerken.

Evin önündeki çiçek tarhlarını tarıyorum, her evin zorunlu tuttuğu papatyalardan başka hiçbir şeyle dolu olmayan boş saksılara

bakıyorum.

"Hiçbir şey ekmediğimi unuttuğunu umuyordum," diyor Xavier, beni ön basamaklardan çekip evin yan tarafına doğru çekmeden önce ensesini ovuşturuyor.

Bana doğru çekişini kesiyor, kollarını kavuşturup beni izliyor.

"Nick ve Adam'ın neden birdenbire farkına vardın? Evine sayısız kez girdiler ve şimdi onlardan vebadan kaçır gibi kaçıyorsun," diyor Xavier. Eteğimin kumaşını sertçe sıkarak evin yan kamerasına bakıyorum.

Xavier minik casusa baktı ve bir avuç taş almak için eğildi.

"Sen nesen?"

Taşları aniden fırlatıp kamerayı parçaladı ve beni yere düşen cam parçalarından uzaklaştırdı. Cam parçaları dumana karıştı ve şimdi üzerine bastırıldığı çizmesinin topuğuyla daha da ezildi.

"Sadece sen ve ben varız," diye açıklıyor Xavier. "Lütfen dün gece gerçekten ne olduğunu söyle bana," diye yalvarıyor Xavier, evimin yan tarafına yaslanmış beni izlerken. Ellerim öfkeyle yüzümden aşağı doğru iniyor.

"Yapamam," diye fısıldıyorum, herkesin kulağındaki çiplerin gerçek doğasını ortaya çıkarmanın sonuçlarını düşünürken.

Tekrar kolumu tutuyor ve görüş alanıma kaldırıyor.

"Bunu kim yaptı?" diye soruyor, evi işaret ederek. "O iki aptaldan biri miydi? Sakın yalan söylemeye kalkma. Bana yalan söylediğini anlayabiliyorum." Bir adım daha yaklaşıyor. Bu kadar yakınımda olan herkesin aksine, onu benden uzak tutmak istemiyorum. Tarçın ve meşe notalarıyla dolu kokusu burnuma doluyor. Onu kendime doğru çekip yüzüne bakmanın da dokunmanın kadar keyifli olup olmadığını keşfetmek istiyorum.

Ama yine de susuyorum.

"Adam mıydı?" diye soruyor. Ona hiçbir şey teklif etmiyorum.

Duraksadı, çeneme dokundu ve beni kendine doğru çekti.

"Nick miydi?" diye sordu. Adamın adı geçince hiç düşünmeden kolunu biraz daha sıkı kavradım.

Xavier burnunu çekti, çenesini sıkı ve nazik ifadesinin kaybolmasına izin verdi. Hayal kırıklığının büyüdüğünü, yaraya baktıkça daha da kötüleştiğini gördüm.

"O kibirli pislik. Yemin ederim baban ve ben onu çok büyük bir belaya sokabiliriz, onu oturma odanda sürükleyerek başlamamla..." diye söze başlıyor ve evime doğru yürüyor.

"Hayır!" diye bağıyorum, onu kendime doğru çekerken, kendini toparlamaya çalışırken sendelemesini izliyorum. Ona tüm gücümle sarılıyorum, hızla atan kalbimin sesini duyuyorum, şimdi başımda duruyor, iki eli de başımın üzerindeki duvara dayanmış.

"Eğer ona bunu yaptığını bildiğimi söylersen, ikimiz için de güvenli olmaz," diye fısıldadım titreyen ellerimle üniformasının önünü tutarak.

"Orman, bundan daha fazlasına ihtiyacım var-"

"Yapamam. Sana söyleyemem," diye başladım, derin bir iç çekişle başımı göğsüne yaslayarak. "Ama lütfen, lütfen sana bunu çok istediğimi söylediğimde bana güven," dedim, sesim kat kat artan duygularla doluydu.

İkimiz arasında bir duraklama oluyor. Sessizliğin neredeyse sağır edici olduğu bir an.

Elleri başımın üzerinden geçip, boynumun tepesinden başlayıp sırtım boyunca uzanan saçlarımda nazikçe geziniyor. Beni itmek yerine, üzerinde bulduğum eğik pozisyona doğru çekiyor, ellerini saçlarımdan belime doğru kaydırıyor ve iri elleriyle kalça kemiklerime dokunuyor. Ellerinin izime değmesini engellemeye çalışıyorum, parmak uçları pürüzlü tenimin üzerinde kaydığında neredeyse nefesim kesilecekti.

Kanımdaki ateş gibi, içimde bir şey uyanıyor, zihnimin derinliklerinden tırmalayıp çıkıyor, tüm benliğimi aşırı hızlandırıyor. Zihnimi baştan çıkarıyor, her parçamı yakıyor. Her duygu içimden akıyor. Acı, korku, güç ve şehvet, hepsi bir araya gelip zihnimin rahatlığına dişlerini geçiriyor. Eli daha sıkı kavıyor, beni daha da yakınına çekiyor, içimde olup biteni yüzeyde göremiyor gibi görünüyor. Gözlerimi kapatıp kendimi dokunuşuna bırakıyorum. Bir kez daha, zihnim yalnız hissetmiyor, birbirine ev sahipliği yapıyor, sinsice yaklaşan varlıklarını zar zor zaptedebiliyor. İçimdeki o yabancı enerjiye odaklanıyorum, onu itmekten başka bir şey istemediğimi umuyorum ama bunun yerine onu kucaklıyorum, zihnimi

keşfetmesine izin verdikçe bana verdiği haz ve güvenlik karışımını hissediyorum.

Elleri kalçalarımın yukarı doğru hareket ediyor, yüzümün yanlarına doğru ilerliyor, daha da sıcak elleriyle yanaklarıma dokunuyor. Önünü kavıyorum, kaslı gövdesinin siyah üniformanın altında kaldığını hissediyorum.

"Az önce neredeydin?" diye sordu, başparmaklarını yanaklarımda nazikçe gezdirirken.

"Seninle," diye mırıldandım, baş parmaklarının yüzümde gezinmesine rağmen gülümseyerek.

His kayboluyor, geldiği kadar çabuk gidiyor. Bundan önceki her seferin aksine, izim zevkle doluyor, vücudumu rahatlatıcı dalgalarla keşfediyor.

O mu? diye içimden soruyorum, Xavier'in nazik gözlerine bakarak.

"Az önce sen miydin?" diye fısıldadım, kaşlarının şaşkınlıkla çatıldığını gördüm.

Birkaç ayak sesi Dünya'nın zeminine sürtünüyor, her geçen saniye biraz daha yaklaşıyor. Xavier daha fazlasını söylemeye hazır görünüyor ama arkadaşımın anlamsız gevezeliğiyle anında susuyor.

"Bu konuşma henüz bitmedi," diye fısıldadı Xavier, dudaklarını kulağıma bastırarak, vücudumda bir ürperti dalgası yarattı.

Ellerini benden çekip bir adım geri çekildi. Ellerini tekrar ceplerine soktu. Babam ve arkadaşlarım evin köşesinde, kocaman açılmış gözlerle ikimize bakıyorlardı. Xavier duvara yaslanıp babamın şimdi fark ettiği paramparça kameraya baktı.

"Ne oldu?" diye soruyor babam, daha yakından bakmak için yaklaşıyor.

"Bir kuşun çarptığını varsayıyorum. Genetiği değiştirilmiş uçan farelere güvenemem," diyor Xavier, yaptığı vandalizmden uzaklaşarak.

Hızlı cevabına gülümsedim ve eğlenerek omuzlarını silktiğini gördüm.

"Sanırım onları eğitimdeki yetkililer için hedef tahtası olarak tutmalıydık, üremelerine ve New Haven'ı keşfetmelerine izin vermemeliydik," dedi babam, kırık kameraya başını sallayarak.

"Yetkililer hedef talimi yapabilecek mi?" diye sordu Max, kaskatı duruşunu gevşeterek.

"Ve çok daha fazlası," diyor Xavier, Max'e büyüleyici gülümsemesini göstererek.

Max, birkaç dakika önce hiçbir ilgisi olmasını istemediği adama yaklaşıırken, "Kıyamet Günü'nden sonra Resmi eğitim programına yerleştirilmek ne kadar zor olabilir?" diye sordu.

"Neden üçünüz okula gitmiyorsunuz? Konuşmaları bitince Xavier, Max'i geri götürebilir. Sadece birinizin geç kalması gerekiyor," dedi babam, sırtımdan hafifçe dürterek bizi evin yan tarafından uzaklaştırıp öne doğru iterek. Tartışmadım, Xavier'e dalmak üzere olduğu sohbet için son bir kez anlayışla baktım.

"Eğer başarmak istiyorsan, şimdi gitsen iyi olur," diyor babam, dikkatimi giderek derinleşen sohbete dalmış iki sarışından uzaklaştırarak.

Oyalanmaya çalışmıyorum, Rae ve Kai'nin tramvaya doğru hızlı yürüyüşlerini takip ederek olayları ve çalınmış anları zihnimin en güvenli köşelerinde, evin yan tarafında bırakıyorum.

Kai'nin gözleri her birkaç adımda bir bana dönüyor, beni kesinlikle sinirlendireceğini bildiği bir dizi soruyla beni vurmaya hazır. Kai'nin bu yürüyüş boyunca bu kadar sessiz kaldığı pek sık rastlanan bir durum değil. Rae ile birlikte yürümek için uzun adımlar atmak yerine, geride kalıyor, kolundaki bir iplikle oynuyor ve sohbet başlatmaya hiç çalışmıyor.

"Ne oldu Kai?" diye soruyorum, bana baktığını fark etmediğimi düşündüğünde bana attığı özlem dolu bakışlara dayanamıyorum.

"Mühim değil."

Zaten, bir şeylerin ters gittiğini anlama yeteneğimi baltalıyor.

"Yol boyunca bana sanki yüzümde 'Talihsiz Aşık' yazıyormuş gibi baktın."

İkimiz de durup, birbirimize farklı ifadelerle bakıyoruz.

"Öyleyse söyle gitsin," diye tamamlıyorum.

Rae, tramvaya yetişip ani durağımızı fark edemeyecek kadar meşguldü. Kolundaki ipliği koparıp ona odaklanabileceği başka bir şey bıraktım.

"İkinizi birlikte gördüğümde Xavier'le aranız santimlerce açıldı. Babamı kızdırmak için şimdi de Memurlarla gizlice mi dolaşıyorsun?" diye soruyor Kai. Diğer Memurların ne yaptıklarına dair hiçbir şey hatırlayamaması giderek dayanılmaz hale geliyor, özellikle de onlardan zaman geçirmek isteyeceğim insanlar olarak bahsettiğinde.

"Kimseyle 'gizlice' dolaşmıyorum," sesim beklediğimden daha öfkeli çıktı, "Ne haltlarla uğraştığımı anlayamıyorsun bile. Xavier bana yardım ediyor-"

"Açıkça seni daha savunmasız kılan sorunların varken sana sokularak mı?" Kai bana ters ters bakarak düşüncelerimi durdurdu.

"B-benim bir sorunum yok," diye fısıldıyorum, yorumunun göğsümde bıraktığı acıyı hissederek.

Kollarını kavuşturup hüznle kaldırıma bakıyor.

"Yine mi halüsinasyonlar görüyorsun, Forest?" diye devam ediyor Kai, bana bakmak için başını kaldırmadan. "Yine bir şeyler görüyorsan, eminim annen ilacını artırabilir-"

"İlaçları biliyor muydun?"

Soru karşısında irkilmiş gibi görünüyor, sanki zaten bu konuda konuşmaması gerekiyormuş gibi ağzını kapatıyor.

"Dinle, ne bildiğimin bir önemi yok. En zengin Dokunulmazlar bile bazen ilaç kullanmak zorunda kalıyor. Anne ve babana zorlandığını söylersen, belki seni yanlarına alabilirler."

Öfkem bir gelgit dalgası gibi üzerime yıkılıyor.

"Zorlanmıyorum!" diye bağırdım, kendimi kardeşimden birkaç adım uzaklaştırıp kulağımın arkasındaki yara izine dokunarak. Rae bile yürüyüşünü durdurup ne kadar ilerlediğini görmek için arkasına döndü. Kai, ellerini sabırla kenetlemiş, ölüm sessizliğindeydi. "Her şeyi çözdüğünü, dünyanın nasıl işlediğini anlama konusunda herkesten üstün olduğunu sanıyor olabilirsin Kai," diye başladım, göğsünü işaret ederek. "Ama sen benim kim olduğumu bilmiyorsun ve biliyormuş gibi davranmandan bıktım," diye devam ettim, öfkeyle ve küçük homurtularla ondan uzaklaşarak.

"Ne olmuş yani?" diye öfkeyle sordu. "Evin yanındaki bir memurla iki dakika orospuluk yapıyorsun ve aniden anlayamayacağım kadar dışlanmış oluyorsun. Yerini bulmakta zorlanan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun, Orman? Çünkü değilsin. Bütün hayatın sana teslim edildi, ama sen onu istemiyormuş gibi ortalıkta dolanıyorsun-"

"İstemiyorum!" diye bağıyorum, bu söz üzerine vücudunun kasıldığını görüyorum.

"Sen de beni takip edip mükemmel evladı oynayabilirsin. Kuralları dinleyip, içinde yaşadığımız bu lanet karınca çiftliğinde nerede duracağın konusunda bir seçeneğin varmış gibi davranabilirsin. Ama yapmayacağın şey, bir anlığına bile olsa nasıl hissettiğimi anladığımı iddia etmek değil, çünkü anlasaydın, bana şu anki gibi bakmazdın. Bana deliymişim gibi bakmazdın-"

"Belki de delisindir. Gerçek olmayan şeyler görmeye başladığında annenle baban o haplara asla güvenmemeliydi," diye tükürdü Kai. Öfkeyle gözlerini indirdi ve sadece Fallan'ın bakışlarında gördüğüm bir şekilde kısıldı.

Yorumuna alaycı bir şekilde güldüm, ayaklarım geri çekilmeye başlayınca başımı salladım. Rae'ye yaklaştıkça göğsümü saran sayısız duyguyla desteklenen küçük bir kahkaha attım. Kardeşimin yorgun gözlerinin üzerinden elini geçirirken yüzündeki pişmanlığı görebiliyordum.

"Belki de deliyimdir Kai. Hadi bunu da bana kardeşim gibi davranmak yerine tepeden bakmanın sebepleri listesine ekle," diye fısıldadım, ona sırtımı dönüp Rae'nin ciddi ifadesinin hemen yanından geçtim.

Bilmek istediği daha çok şey var. Söylemeyi seçtiği çok az şey var. Bana söylediği her kelime göğsümde bir ağırlık gibi hissettiriyordu. Yanından geçerken Rae ile konuşmaya bile çalışmıyorum.

Söyleyebileceği hiçbir şey durumu daha iyi hale getirmeyecek.

Tramvay çoktan öğrencilerle dolmuş, bazıları diğerlerinden daha hareketli. Hızlı adımlarımı sürdürürken bacaklarım yanıyor.

Koyu siyah bukleleri ceketinin kapüşonunun altından dışarı fırlıyor. Korkuluğa tutunarak araca binmeye hazırlanıyor. Bağırışlarımdan dolayı başı bana doğru eğilmiş, basamaklarda durduğu yere

yaklařtıķa bana şaşkın bir bakış atıyor. Metal korkuluğa tutunup, kendimi daha uzun göstermek için Fallan'ın birkaç adım önüne geçiyor. Basamaklardan çıkarken kapuşonunu aşağı çekiyorum, aramızdaki kelimelerin sadece ikimize ait olacağı kadar yaklaşıyorum.

"Beni ihbar et, umurumda değil. Artık cevaplarını yalvararak istemiyorum. Gerçeği bildiğini biliyorum ve öyle ya da böyle bana vereceksin," diye fısıldıyorum, etrafta bu kadar çok göz varken zgrce konuşamamasından dolayı çenesinin kasılmasını izlerken.

Mark, diyalogu kocaman gözlerle izliyor. Yine de beyefendiye yumuşak bir gülümseme sunuyorum, bunun kendisi için olduğunu anlamasını sağlıyorum. Omuzlarım Fallan'ın yanından geçiyor, beklediğimden çok daha sert bir gğsle buluşuyor. Düzenli yolculardan birkaçı şoföre doğru gülümseme bakıyor, standart koltuğuma yaklařtıķa bana da birkaç şaşkınlık bakışı atıyorlar. Fallan otobüsün sonunda otururken ellerini sıkıyor. Ona bakıyorum, ancak bakışlarımı henüz benden ayrılmamış bir yolcuya çeviriyorum. Onları Akademi'de birkaç kez görmüştüm ama isimlerini koyacak kadar sık değillerdi.

Dikkatli yolcuya "Ne?" diye sordum. Bakışlarındaki suçlama ifadesi herkesi çileden çıkarmaya yeterdi. Sağduyularını kullanarak hemen bakışlarını kaçırdılar ve bakışlarımı yönlendirdiler. Ben de kardeşim ve Rae'nin Mark'a hiçbir selam vermeden gemiye binişlerini izledim.

Bunu asla yapmazlar.

"Ne zamandan beri o iğrenç adama gülümsüyorsun?" diye sordu kızlardan biri samimi bir ses tonuyla.

Sorduğu soru karşısında hazırlıksız yakalandım ve başımı ona doğru sinirle çevirdim.

"Emin değilim. Belki de cömert hissediyorumdur," diyorum, bu durumu daha iyi hale getirmek için başka ne söylenebileceğini bilemeden.

Buradan bile Fallan'ın yoruma karşı kmseyii alayını duyabiliyorum, ona herhangi bir mutluluk getirme fikri beni öfkeyle dolduruyor.

Kai ve Rae yanımda oturuyorlar, ikisi de yolculuk boyunca benimle sohbet etmeye alışmıyor.

Bölüm 15

Kaiden

Öfkeyle ceketimi yukarı çekiyorum, ne soğuk havayla ne de arkadaşlarımdan ayakları altında çiğnenmemiş birkaç kusursuz yaprak bulma çabasıyla hiçbir ilgim yok. Bahçe o kadar bakımlı ki, neredeyse sonbahar olduğunu veya kısa bir süre önce, ailelerimizin aylar önce dilekçe verdiği kusursuz koi havuzlarını mahvetmek isteyen isimsiz bir sapkın tarafından yok edildiğini anlayamıyorsunuz. Filmin kalıntıları hâlâ duruyor, sadece Dokunulmazlar'a ikram dağıtmak için kullanılan kabin penceresinin altına sıkıştırılmış birkaç kayıp patlamış mısır paketiyle.

Dün gecedan beri dayanılmaz bir baş ağrısıyla boğuşuyorum. Rae bu sabah bir baş ağrısından bahsetmişti ve Max, kız kardeşim ve yetkililerle o kadar meşguldü ki sorumu bile yanıtlamadı. Bazen onu tatmin etme isteğine acıyorum. Xavier ile işi hakkında konuşmak istemesinin tek sebebinin, kız kardeşimin aniden kendisi olmayan o çekici sarışının yanında olmak istemesi olduğuna yarı yarıya ikna oldum.

Evin yan tarafında onları gördüğümde hiçbir şey görmememi umduğunu biliyorum ve çoğunlukla da görmedim. Hayatımda hiç birinin kendisine bu kadar yakın olmasına gönüllü olarak izin

vermemişti. Geri çekilirken bize bakışlarından, az önce bir suç işlediklerini sanırdınız.

Belki de Forest'ın adamda bir sığınak bulması birçok yönden ona uygun olurdu. Tüm hayatını kötü kararlar vererek ve düşüşe karşı onu hazırlamam için orada olmamı umarak geçiremez. Belki bir Yetkiliyle yakınlaşırsa, ani ruh hali değişimlerini düzenlemede benden daha başarılı olur.

Kırık bir yaprak daha düşürüyorum, benzer iki yaprağı birbirine bantlayıp öğretmenime yaptırmanın nasıl mümkün olduğunu sorguluyorum. Bir zamanlar brandanın durduğu yerin önündeki çimenlerin küçük bir alanı solgun ve renksiz, etrafındaki her şey gelişirken ölüyor. Parmağımı kuru çimenlerin üzerinde gezdirip, tek bir iğrenç karışıma karışmış yoğun çamaşır suyu ve yabancı ot öldürücü kokusuyla buluşmak için ellerimi kaldırıyorum. Boğazıma ulaşmaya çalışan ağzı tıkacı hızla aşağı itiyorum, pantolonumun paçasında kalan kokuyu silmek için elimden geleni yapıyorum.

Arazinin kenarındaki uzak çalılıklardan birinde bir hareketlilik, bir gürültüye neden oluyor. Tiksintiyle kaşlarımı çatmayı bırakıp, hareketi merakla izliyorum.

Bacaklarım hiç düşünmeden hareket etmeye başlıyor, beni çimlerdeki kimyasallardan uzaklaştırıp titreyen dallara yaklaştırıyor. Ellerim cebimde, burnumdan yeterince uzakta, bir daha koklamama gerek kalmayacak kadar. Üniformalı figür, çalılıarın arkasında diz çökmüş, beyaz çoraplarının etrafındaki toprağa bulanmış.

Başında sıkıca atkuyruğı yaptığı kahverengi saçlarını görüyorum. Keskin çenesi ve yeşil gözleri önündeki alanı tarıyor, önündeki her neyse ona daha fazla yer açmak için ellerini etraftaki toprağa saplıyor. Sabahın onda nasıl toprağı kazabildiğini sorgulamaya hazır bir şekilde atkuyruğundan tutup onu geriye çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Orman mı?" diye başlıyorum, onu yeşilliklerin arasından sürüklerken bir yandan da ona bir dizi soru sormaya hazırlanıyorum.

Vücudu yerinden kayıyor ve bana dizinin toprağı gömölmesine neden olan şeyin ne olduğunu net bir şekilde gösteriyor. Gözleri yukarı kayıyor ve benimkilerle buluşuyor. Çenesi kasılıyor ve bana önümde ne olduğunu görmem için birkaç saniye veriyor.

Dizlerinin altındaki zemini kaplayan üç belirgin pençe izi, birkaç kayayı siyah bir iz bırakarak kesmeyi başarmış. Kesiklerin etrafındaki ahşap ve yeşillikler, sanki bir çakmak birkaç dakika boyunca oyalanmış gibi yanmış, kavrulmuş. Bir hayvanın pençesinin izi toprağa bastırılmış. Enkaz için bir alan yaratmış ve onu daha belirgin hale getirmiş.

"Sanırım dün gece burada saklanan bir şey gördüm," diyor Forest, etrafındaki boşluğa bakarken duraklayarak.

Şimdi kaç dalın kırıldığını görüyorum. Bu kadar hasara yol açacak kadar büyük bir şeyin diz çöktüğü yerde durması gerekiyordu. "Bu süreçte bunu geride bırakmış olmalı," diye bitiriyor, dizlerinin üstünden kalkıp çalının diğer tarafına nihayet yanıma geliyor. Bacaklarına kahverengi bir leke bulaşmasını engellemeye çalışarak kıyafetlerindeki kiri silmesine yardım ediyorum.

"Yetkililer bu izleri bırakacak kadar büyük bir şeyi fark etmezler miydi?" diye soruyorum.

Yetkililer'den bahsedildiğinde burnu buruşuyor. Talihsiz'den bahsetmiş olsaydım normalde olacağı gibi yukarı doğru kıvrılıyor. Kavrulmuş alana bakmak rahatsız edici. Elleri çantasında beceriksizce dolaşiyor, önümüzdeki alanın hızlıca bir resmini çizmeye başlarken eskiz defterini çıkarıyor. Elleri olabildiğince detaylı olmak için hızla çalışıyor. Sorumu tamamen algıladığında, sonunda küçük alaycı sesin boğazından çıktığını duyuyorum.

"Yetkililerin orada olduğunu bile bildiğini sanmıyorum. Dün gece başka işlerle çok meşgul olmalılar," diyor kız kardeşim, bu kadar kısa bir açıklamada birçok duyguyu gizleyerek.

"Ders dışında ne yapıyorsun?" diye soruyorum, hızla çizim yapmasını engellemek için çalıyı normal gizli pozisyonuna iterek. Kağıda pek de tatmin olmadan baktıktan sonra tekrar çantasına koyuyor. Elleri kömürle kaplı. Solmuş çimenlere doğru bakıyor.

"İlk regl dönemime hiç gelmedim. Sen neden buradasın?" diye soruyor, gözlerini arkamdaki çimenlerdeki çamaşır suyu lekesinden ayırmıyor.

"Ekoloji için biraz yaprağa ihtiyacım var... Orada ne oldu? Zemin kimyasallarla kaplı," diye soruyorum. Bir kez daha burnunu endişeyle

kırıstırıyor ve bana, söylediğinden fazlasını bilip bilmediğine dair cevabımı veriyor.

"Dediğim gibi, dün gece bazı kişiler başka işlerle meşguldü" diye yineliyor.

O yıpranmış çimen parçasına ne kadar yakın oturduğumuzu düşünüyorum.

"O noktadan sadece birkaç adım uzaktaydık. Dün gece kimyasal püskürtmeye karar verselerdi, fark ederdim gibi hissediyorum ve bana gittikten sonra olduğu saçmalığını anlatma. Yüzünden bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyorum. Bana söylemediğin şey ne Forest?" diye üsteledim, her zaman yaptığı gibi gerçeği yüzüne vurup verebileceğim her türlü tavsiyeyi sormasını bekliyordum. Ama o, dik durup gözlerini kısarak bana baktı.

"Söyleyemem. İzin vermezler," diye fısıldadı, ona soracağım sorular listesine bir yenisini daha ekledi.

"Seni Forest'a kim bırakmaz ki?" diye sordum, tüyleri diken diken olmuş kollarına, şu anda ihtiyacı olduğunu bildiğim nazik bir dokunuşla dokunarak.

Gözleri arkamda geziniyor, dokunuştan uzaklaşıyor. Arkama dönüp dışarıda yürüyen iki Memura bakıyorum, ikisi de derin bir sohbete dalmış, gülüşüyorlar. Gözlerimi onlara doğru çevirip onları yanıma çağırmaya hazırım.

"Belki raylar konusunda ne yapacaklarını bilirler," diye başlıyorum, elimi başımın üzerine kaldırıp el sallıyorum. Forest'a dönüp bakıyorum, ayağının izi ve isi ayakkabısının defalarca tekmelemesiyle örttüğünü, izi bir toprak tabakasıyla kapladığını görünce elimi anında indiriyorum.

Dalları eski, rahatsız edilmeyen yerlerine geri döndürüyor, hatta beni çalıdan birkaç adım öteye, kendisiyle birlikte itecek kadar ileri gidiyor. Hasarı sanki hiçbir şey olmamış gibi örtbas ediyor ve yetkililer nihayet varlığımızı fark ettiğinde tepki vermeme fırsat vermiyor.

"Orman, ne oluyor-"

"Kai. Çenenin kapa da konuşmama izin ver," diye tısladı, daha önce hiç duymadığım bir tonla. Düşünmeden ağzımı kapattım, iki adam bize yaklaştıkça sorularımın susmasına izin verdim.

İki adamı arada sırada geçerken gördüm; biri daha genç, diğeri Josh'un babası Adam. Forest hâlâ gömleğimi tutuyor, beyaz parmak eklemleriyle sıkıyor. Durduğu yerde rahatsızca kıpırdanıyor. Adamlar önümüzde durup bize aynı şaşkınlıkla bakıyorlar. Adams'ın bakışları kız kardeşimin üzerinde, onu rahat sayabileceğimden çok daha uzun süre izliyor. Başını dik tutuyor, boğazını temizlediğinde ona küçük bir gülümseme sunuyor.

"İkiniz de burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor Adam, konuşurken sadece kız kardeşime bakıyor.

"Kardeşime bir Ekoloji projesinde yardım ediyordum. Bir şeyler bulmaya çalışıyorduk..." Burada olmamın doğasından emin olamayarak sustu.

"Yapraklar bozulmamış, ama bahçe o kadar bakımlı ki, bazı zorluklar yaşadık," diye tamamladım onun yerine. Sonunda Adam ve yanındaki adamdan ilk bakışımı aldım. Forest, yoruma onaylarcasına başını sallayıp derin bir nefes aldı.

"Sanırım zamanın nasıl geçtiğini anlamadık," diye itiraf ediyor Forest, Adam'ın bileğindeki saate dokunarak.

Hangi dönemde olduğumuz onun umurunda bile değil biliyorum.

Adam'ın soğuk bakışları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. Kızı izlerken rahatlıyor, etrafına bakınıyor ve ardından gözlerini havaya dikeyyor. Yüksek kavak ağaçlarından birinden bir yaprak dönerek inerken elinin kalktığını görüyorum. Altın sarısı rengi, parmağıyla dikkatlice yeşilliği kavrarken yüzeyini kaplıyor. Adam yaprağı kız kardeşimin saçına yerleştirip kulağının arkasına sıkıştırıyor. Bir kez daha burnunun kırıştığını görüyorum. Bu hareketi, yalnızca onu sık sık gözlemleyenlerin fark edeceğini anlamaya başlıyorum.

"Bence bu yeterince sağlam. İkiniz de derslerinize dönseniz iyi olur," diyor Adam, elini kız kardeşimin yüzünden çekerek. Kız kardeşim ona yine gülümsüyor.

Elinin gömleğimi çekiştirdiğini, beni de beraberinde çektiğini hissediyorum, ikimiz de görevliye hafifçe baş sallıyoruz.

"Elbette efendim," diyor her zamanki gibi, dudaklarını bükerek diğer adamı selamladıktan sonra beni ikiliden daha da uzaklaştırıyor. Elinin saçındaki yaprağı çekiştirmesini izliyorum. Yavaş nefesleri hızla soluklaşırken gözleri vahşice bakıyor. Eli kaygıyla gömleğimi öyle sıkı

kavramış ki; avucunun terleri alnımı kaplıyor. Ancak benimle yan kapılardan geçtikten sonra durup yaprağı gömleğimin ön cebine atıyor. Onunla konuşmaya hazırlanıyorum, parmağının dudaklarımın üzerinde gezinip beni tekrar susturmasını izliyorum.

"Bu sefer çözebileceğin bir sorun değil Kai," diye fısıldadı, benden uzaklaşıp gidebildiği en yakın koridora doğru yürürken.

Sessizce duruyorum, cebimde karıştırırken yaprağın dokunuşunu hissediyorum. Önümde sıktığı elini hâlâ hissediyorum, ıslak kumaşın gövdeme değdiğini hissediyorum, bir soru aklımda diğerlerinden daha yüksek sesle yankılanıyor.

Neyden bu kadar korkuyordu?

Bölüm 16

Andrew

Kalemim parmaklarımın arasında dönüp duruyor, dün geceki gösterimde yaşanan olaylarla ilgili olay raporlarıyla ilgili doldurmam gerektiğini bildiğim birçok formun yüzeyine bir kez bile değmiyor.

Ormanın kişiliğindeki ani değişim zihnimi meşgul ediyor, uyanıkken aklıma gelen her düşünceyi kemiriyor.

Sanki göremediğim bir şey var.

Dün gece eve geldiğinde gözlerini ve bana bakışlarını hâlâ hatırlıyorum. Bu yeni okul yılı başladığından beri hiçbir şey eskisi gibi değil. O tüyler ürpertici mavi gözleri hâlâ gözümün önünde, düşüncelerimle baş başa kaldığım her an zihnimde çakıp duruyor. Onunla baş başa geçirdiğim beş dakika, onun hatası olmayan işlediğim günahın kefareti için yeterli. Bana olan nefretiyle bakıyor, biliyorum.

Bir gün ondan nefret etmeyi öğreneceğini hiç düşünmemiştim. Kurallara rağmen bunun imkansız olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Dün gece kovmak zorunda kaldıkları Kirlenmişlerin dosyasına bakıyorum. Bildiğim kadarıyla, infaz çocuklarımdan ve arkadaşlarımdan çok uzaktaydı. Katılanların hepsinin güzergahını gördükten sonra Fallon ve bir başka Talihsizin orada olduğunu fark ettim. Şekil değiştiren bir Kirlenmişin peşine düşüp geceyi

mahvetmeseydi, mavi gözlü çocuğun ne yapacağını merak ediyorum. Kabinde çalışmak için birden fazla kişiye rüşvet vermiş. Planını öğrenmek ise tam bir cehennem azabıydı.

"Seni otuz dakika önce böyle bıraktım, ama her şey aynı," diye fısıldıyor karımın sesi.

Kolları arkamdan omuzlarıma dolandı, başını benimkine yasladı, ben de dosyayı hızla kapatıp bilgisayarımın ekranını elimle kapattım. Ağzının, sırrım karşısında kaşlarını çatıldığını hissedebiliyorum. Talihsiz bir çocuğun ölüm haberine, Lekelenmiş olsalar bile, dahil olmak için yüreği fazlasıyla büyük. Neyse ki otopsiyi yapmakla görevlendirilmedi.

"Ve şimdi de eserini saklıyorsun," dedi iç çekerek, başını benimkinden ayırarak. Bileğini tutup benden uzaklaşmasını engelledim. Büyük bir tereddütle, onu daha da yakına götürmeme izin verdi ve kucağıma çekti.

Küçük bedeninin göğsüme bastırdığını hissediyorum. Birkaç kırışıklık yüzünü her açıdan sarıyor, onu en zengin Dokunulmazların bile bulmakta zorlandığı bir zarafet ve güzellikle yaşılandırıyor. Başparmaklarımı yanaklarında gezdiriyorum, her şekilde onun beni, benim de onu seçtiğimi biliyorum. Herkes bunu söyleyemez.

"Hiçbir şey saklamıyorum Katiana. Çalışmalarımın sadece bazı kısımlarını görmeni engellemem gerektiğini düşünüyorum," diye itiraf ediyorum, dün geceyle ilgili herhangi bir konuşmanın çocuklarımızla ilgili sayısız endişeye yol açacağını bilerek.

"Bolca ölüm gördüm Andrew. Atılma testlerinden kimin sorumlu olduğunu unutmuş gibisin," dedi kaşlarını çatarak ve gözlerini kısarak kulağımın arkasındaki yara izine dokunarak.

Tepki vermek için yüzüme bakıyor, ağzımın her zamankinden daha belirgin bir şekilde çatıldığını hissediyor. Bacaklarını daha yukarı çekip kucağıma koyuyor ve bana daha çok bastırıyor. Başının göğsüme düştüğünü hissediyorum. Elim başını kavırıyor, parmak uçlarımın altında kaburgalarının küçük girintilerini hissediyorum.

"Kendine odaklanmalısın aşkım," diye fısıldadım, tanıdık lavanta kokusunu içime çekerken. Benden uzaklaştı, yüzümü sıcak ellerinin arasına alıp beni süzdü.

"Sen diyorsun. Günlerdir uyumamış gibisin... Aklından neler geçiyor?" diye soruyor, bakışlarımı kendi bakışlarına dikerek, hiç bırakmadan.

"Kızımız," diye itiraf ediyorum birkaç dakika sonra, "Son zamanlarda başı epey belaya girdi ve nedenini merak etmeden duramıyorum," diyorum, ne kadar aptalca davrandığımı sormasını bekleyerek.

"O her zaman asiydi, Andrew. İkimiz de bunu senden aldığını biliyoruz," diyor, kızımızın eylemlerinin masumiyetine beni bir kez olsun ikna etmeye çalışmadan.

"İnatçılığın neye yol açtığını biliyorsun," diyorum, yara izini silerken, gözleri hafifçe büyüyor.

"Dokunulmazlar, yeniden düzenleme cihazları kullanılmadan önce puan kartlarında yalnızca belirli sayıda puan alabilirler."

"Ona bir tane kullandılar mı?" diye soruyor, söylediklerimin hiçbirini ikinci kez düşünmüyor.

"Çok uzun zaman önce değil, evet," diye başlıyorum. Karımın burnunu kırıstırması, merakının doğasını daha da sorgulamama neden oluyor, "ama cihazları sadece kızımıza değil, bir gruba da kullandılar. Bu onun ve diğer öğrencilerin güvenliği içindi. İyiydi," diye itiraf ediyorum, çenemi sıkarak, eminim ki aklındaki tüm soruları cevaplayabilecek dosyayı tereddütle elime alırken.

Sarı dosyayı ona uzatırken etrafımızdaki alanın özel olduğundan emin olmak için neredeyse kapalı kapıya bakıyorum. Çoğu durumda, ona bu dosyayı göstermek sadece üstlerimin bana bağırmasına yol açardı, ancak Tainted'ın Okuldan Atılma sınavları ve çocuklarımızla yakın bağı göz önüne alındığında, bunu bilmeyi hak ediyor.

Dosyayı açarken elleri titriyor. İlgilenmesi gereken kızın görüntüsü karşısında ağzını kapattığını görüyorum. Alanın hızlı ve etkili bir şekilde temizlenmesini sağlamak için birden fazla fotoğraf çekilmiş. Fotoğrafta öğrencilerin hareketsiz bedenleri göze çarpıyor. Kendi çocuklarımızın hareketsiz bedenleri bile zihnimi tatsız görüntülerle doldurmaya yetiyordu.

"İşaretlenen tek kız mıydı?" diye sordu Katiana, beklediğimden çok daha iyi bir şekilde kendini toparlayarak.

"Artık onlara Lekeli diyoruz ve evet, sadece bir tane. Bir tane fazla," diye iç çektim, ellerimi onun yanında aşağı yukarı gezdirirken. Gözleri fotoğraflardan birine kaydı, dosyayı çevirip kızımın yerde yatan tanıdık silüetini işaret etti. Kardeşi ondan sadece birkaç adım ötede.

"Boynunu kim tutuyor?" diye soruyor, kızımın birkaç santim ötesinde yerde yatan figürü işaret ederek. Esmer adamın kızıma yaslandığını görünce midemde bir çukur oluştuğunu hissediyorum. İkisi de hareketsiz yatıyor. Eli ensesinde. Çok az kişinin onu sakinleştireceğini bildiği bir hareket. Aniden ortaya çıkışı aklıma geliyor ve ne kadarını gerçekten hatırladığını sorguluyorum.

Hiç unutmamış olabilir mi?

"Transfer programından Talihsiz," diyorum birkaç dakika sonra, gördüklerimi hâlâ anlamaya çalışarak. "Saldırıdan önce epey panik anı yaşandı. Muhtemelen o iki çocuğun peşine düşen her neyse, zarar görmeden önce yere inmesini istiyordu," diyorum, bu teorinin ne kadar doğru olduğundan emin olamayarak.

Katiana dosyayı kapatırken yavaşça başını sallıyor. Kaşlarını kaldırıp düşünce akışına daha da dalmasını izliyorum.

"O Talihsiz mi?" diye sordu, tek cevabım başımı sallamak oldu. Dehşetle çenesini sıkı.

"İlk seferinde hallettin. Ona yaptıklarınızdan geri dönüş yok; paranoyanızın sizi mahvetmesine izin vermeyin. Hatırlaması mümkün değil," diyor karım, Fallon'a değil, her gün birlikte çalıştığım insanlara yönelik bir tiksintiyle.

"Hepimiz ona ne yaptık?" diye sordum, derin bir nefes alırken kelimeleri ona geri fırlattım.

"Bu konudaki tavrımı biliyorsun," dedi soğuk bir şekilde, yıllar önce ne kadar az söz hakkına sahip olduğunu hatırlatarak.

"Sözünü kesmek istemem," diyor Xavier'in tanıdık sesi, Katiana kucağımdan hızla çekilirken, saf bir utanç ifadesiyle çalışma odamın kapısını hafifçe aralıyor. Sinsice dosyayı ait olduğu yere geri koyuyor. Katiana kıyafetlerini yokluyor, nazik hareketlerimle açmış olabileceğim yerleri düzeltiyor. "Öğleden sonra buluşmak istediğini söylemiştin. Uygunsuz bir zaman olursa her zaman geri gelebilirim," diye bitiriyor Xavier, karşılaştığı duruma nasıl tepki vereceğinden emin olamayarak.

"Hâlâ halletmem gereken birkaç işim var. Tam çıkmak üzereydim," dedi Katiana, bana kısa bir bakış atarak kapıya doğru ilerlerken. Kapıdan çıkarken yüzüne yayılan gülümsemeyi izlerken dudaklarımla "Seni seviyorum," dedim. Xavier ensesini ovuşturdu ve çalışma odamdaki boş sandalyelerden birini oturması için yaklaştırdığımda bana doğru yaklaştı. Ağır adımlarla oturdu, kendini bana ve telaşlı vücuduma doğru sürükledi.

"Ciddi ciddi bana defolup gitmemi söyleyebilirdin," diyor Xavier, bu sabah kızım ile arasında gördüğüm etkileşimi göz önünde bulundurarak, benimle iyi geçinmeye çalışarak.

Kimse bu konuda benimle konuşmaya cesaret edemedi. Belki de böylesinin daha iyi olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Beni yolda tutmak için burada kalmanı istedim. Şimdi gitmenin bir anlamı yok," diyorum, zaman yönetimi eksikliğimden kaynaklanan ani varlığına duyduğum rahatsızlığı bir kenara iterek. Çocuk yorgun görünüyor, dik durmak için başını eline almış. Kai'den yıllarca büyük görünmesine rağmen ne kadar genç göründüğünü şimdi anlıyorum. Üniforması özensizce giyilmiş olmasına rağmen, yine de her zaman yanından geçtiği tüm kadınları etkilemenin bir yolunu buluyor. Çoğu egoist Dokunulmaz erkeğinin aksine, kendini hiçbir şeye adanıyor, yoldaşları onu zorlasa bile asla maddiyatçı bir şeye katılmıyor.

Bilgisayarıma dönüp tekrar açtım ve içindeki çarpıcı görüntülerin gözlerimin ve Xavier'in gözlerinin üzerinden geçmesine izin verdim. Koğuşun kenarında sıralanmış sayısız Talihsiz ihtiyar gördüm. Her biri sessizce, kendi çiplerinin eliyle çıkarılmıştı. Xavier, önünde sergilenen çarpıcı görüntüleri kocaman gözlerle izliyordu. Boğazının düğümlendiğini gördüm. Önündeki bilgileri hazmetmeye yönelik acıklı bir çabaydı bu.

"Bu bir kurtuluş," diye açıkladım, videoyu kapattıktan sonra her bir yaşlının dosyalarını kontrol edip vefatlarını onayladım.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Xavier, kulağının arkasındaki çipe hafifçe dokunarak bana bakarak.

"Endişelenme, Dokunulmaz'ın çipleri bize hiçbir şekilde zarar vermek için tasarlanmadı. Yeni Komutan, kaynakları korumak için 70 yaş ve üzeri tüm Talihsiz yaşlıların serbest bırakılmasını istiyor. Ya

onların ya da bizim halkımızdı," diyorum, Xavier'in alaycı bakışlarını dinlerken.

"Konsey tarafından atandığından beri hiç yüzünü göstermeyen aynı Komutan mı? Adına ne dersiniz deyin. Bu, halka açık infaz," diyor Xavier, beklenenden çok daha fazla Katiana'ya benziyor.

"Bizim insanlarımız olmasını mı tercih edersin?" diye sordum, başladığı gibi hemen susturarak.

Xavier'in Katiana'nın bıraktığı dosyayı almasını engelleyemiyorum. İçeriğini tarıyor, Katiana'yı içine çeken aynı fotoğrafta gözlerini gezdiriyor. Gözlerinin materyali özümsemediğini, gizli bilgileri ondan almaya çalışmam için bana pek zaman tanımadığını izliyorum.

"Çipler bizi öldüremez ama çocuklarınızı manipüle etmek için kullanılabilirler," diye sordu Xavier, dosyayı kendine doğru çekip elimden uzaklaştırarak.

"Yeniden düzenleme cihazları konusunda bir aziz olduğun için mi?" diye başlıyorum, yüzünün asıldığını izlerken. "Dosyanı gördüm Xavier. Neden bu kadar genç yaşta bu kadar başarılı olabildiğini biliyorum," diye itiraf ediyorum, cevap vermesini bekleyerek.

"Buraya gelmek için yaptıklarımı onayladığım anlamına gelmiyor," diyor, büyük ihtimalle sadakatini göstermek için katılmak zorunda kaldığı sayısız talihsiz infazı düşünüyor.

"Bunun seni rahatlatmadığını biliyorum," diyorum derin bir nefes alarak, "işte bu yüzden senden hoşlanıyorum," diye tamamliyorum, sandalyemde rahatlarırken dosyayı taramasını izliyorum.

"Kirli hakkında ne kadar bilgin var?" diye sordum, kızın resmine ve göğsündeki pençe izlerine bakarken.

"Karınızın onları nüfusumuzdan uzak tutması gereken testleri yaptığını biliyorum. Bazen DNA'larında düşük mutasyon seviyeleri olan bazılarının testleri geçebildiğini biliyorum. Şekil değiştirenler onlara ilgi duyuyor, değil mi?" diye sorarken parmaklarını kızın vücudundaki izlerin üzerinde gezdiriyor.

"Bildiğimiz kadarıyla, Şekil Değiştirenler, Lekeli'yi kullanarak formlarını insan benzeri bir hale döndürebilirler. DNA'ları, Lekeli'de gördüğümüz mutasyonun çok ötesinde. Lekeli'nin aksine, bilinmeyen yeteneklere sahip değiller. Tek sahip oldukları, bizim doyuramadığımız bir kan arzusu. Koğuştta biraz gözyaşı olduğunu

biliyorduk. Asıl soru şu: Bu boyutta bir Şekil Değiştiren, New Haven'a kadar kimsenin fark etmeden nasıl ulaşabiliyor? Silahlarımızla iki dakika yalnız kalsa, yere serilirdi."

Xavier dosyayı kapatıp bana soru dolu bir bakış attı.

"Nedir?"

"Birkaç adam dün geceki olaylara dair herhangi bir işaret olup olmadığını kontrol etmek için araziye geri döndüklerini söyledi, ama Talihsiz sektör nöbetini yönettiğim için ne demek istediklerini bilmiyordum. Okulun etrafındaki çalılıklarda, kızın saldırıya uğrayacağı yerden daha uzakta, büyük bir şeyin oturmuş gibi görüldüğünü söylediler. O zamanlar ne anlama geldiğini bilmiyordum ama belki şimdi biliyorum," diyor Xavier, sadece övgü almasına neden olduğunu bildiğim beynindeki çarkları çalıştırarak.

"Ve?" diye soruyorum, daha da ileri giderek.

"Belki de Şekil Değiştiren izliyordu ve kızla partneri tesadüfen ona rastladı. Daha fazla öğrenciyi yok etmek isteseydi, yapardı. Sektöre ne kadar girdiğini düşünürsek, görülmeyi amaçladığını sanmıyorum," diyor Xavier, dün gecenin resmini zihnimde canlandırarak.

"Ne izliyor olabilir ki?" diye soruyorum. Sorum onu şaşırtmış gibi görünüyor.

"Pek emin değilim. En çok neye ilgi duyuyorlar?" diye soruyor Xavier.

"Lekelenmiş. Daha doğrusu, onların kanı," diyorum, omuzlarının uykulu uykulu silkildiğini izlerken.

"Belki de bizim bilmediğimiz, avlanmaya değer birileri vardı," dedi Xavier, soğuk bir kış sabahı gibi omurgamdan aşağı bir ürperti inmesine neden olarak.

Xavier dosyayı tekrar açıyor, tüm öğrencilerin fotoğraflarını alıyor ve kızımın vücudunu işaret ediyor.

"Fotoğrafta eli morarmış," diyor Xavier, parmağını kızımın hareketsiz vücudunda gezdirirken, etrafındaki başka kimseden bir kez bile bahsetmiyor.

"Dün gece senin salaklardan biri onun eline bastı," diye devam etti Xavier. Dün gece elini sıkıca tutarkenki temkinli duruşunu düşünüyorum.

"Bir mucize eseri, bunun kendi beceriksizliğinden kaynaklandığını düşündü," diye bitiriyor Xavier, beni izlerken derin bir nefes alarak.

Fotoğrafa bakıyorum, adamlarımın çocuklarımı çiğnediği görüntüyü düşündükçe öfkem daha da artıyor.

"Sorumlunun kim olduğunu bulursan bana da haber ver," diyorum bir an sonra.

Xavier bu yoruma gülümsedi ve gözlerini kapatıp başını geriye atarak bana genişçe gülümsedi. Vücudu sandalyesine yaslandı ve bu da onu çok daha rahat bir görünüme kavuşturdu.

"Ünitemizde o kibirli sofr muhabbetiyle Nick'in olduğunu anlamak zor değildi. Diyelim ki bugün öğle yemeği yiyip sabah içeceğine müshil kattığım için geç kalmış olabilirim," dedi Xavier ve içimden geçenleri bilmediğim bir kahkahayı bastırdım.

"Bana pek endişeli olmadığını söylediler. Sanırım bunu anlamaya başlıyorum," diyorum, profesyonelliğimi korumak için elimden geleni yaparak.

"Çok fazla derdim var Andrew," diyor Xavier, bilgisayarımı daha da yakınına çekerken. "Sanırım sorunumun bir kısmı bu," diye bitiriyor, ekranın kenarında sıralanmış "yapılacaklar" listesine bakarken.

"Konuşmaya devam edecek miyiz, yoksa bu işi bitirecek miyiz?" Xavier gülümsüyor ve Talihsiz sektördeki bugünkü video dosyalarını açarken sırtıma vuruyor.

"Deviants'ın görüntülerini incele" kısmını listemden siliyor, ikimiz de önümüzdeki görüntülere bakıp irkiliyoruz.

Çamurlu zemin ve çürüyen binalar ekranı kaplıyor. Zayıf esnaf ve hasta çocuklar, artık dik durmayan dikenli tel örgülerin arasında dolaşırken, paramparça olmuş oyuncaklarını savuruyorlar. Sayısız, zayıf vatandaş sokaklarda çalışıyor. Bazı dükkanlar hareketli. Diğerleri ise kaldırımda kambur yatan vatandaşlarla dolu. Bu insanlar için yarattığımız hayata bakıyorum, Dokunulmazlar'a kendilerini daha iyi hissettirmek için yaşam koşulları hakkında söylediğimiz yalanların maskesini tekrar tekrar inceliyorum. Her gün, kafalarında onlara yardım etmek için olduğunu sandıkları bir çip tarafından, çıkarlarımız için durmaksızın çalışmak zorunda bırakıyoruz.

"Şu lanet olası yeni dünya düzeninin ihtişamı ve zarafeti için," diyor Xavier alaycı bir tavırla, ekrana bakarak başını iğrenerek sallıyor.

"Bazı insanlar için şan ve lütuf," diye fısıldıyorum, oda sessizliğe büründüğünde endişeleniyorum.

"Zaten ben bu sloganın bir aldatmaca olduğunu düşünüyordum," diyor Xavier birkaç dakika sonra, saatlerce süren ve çok az kişinin hazmedebileceğ  hoş olmayan görüntüleri izlemeden önce son bir kez gülümseyerek yanıma geliyor.

Bölüm 17

Orman

Savunma sınıfı üniforması, göğüs göğüse dövüşte çalışırken rahatlığımızı en üst düzeye çıkarmak için tasarlanmış büyük boy gri bir gömlek ve yumuşak siyah pantolondan oluşuyor. Kardeşim veya arkadaşlarım olmadan katıldığım birkaç dersten biri bu. Bu da beni Colton ve Josh'un bana yönelik kötü niyetli bakışlarından kaçınmak için en uzak duvara yaslanmış halde bırakıyor. O ikisinin Talihsizleri minderde sürüklerken yaşadıkları o saf heyecanı izlemek zor.

Etrafımdaki sürekli harekete bakmaktan başka bir şey yapamıyorum, başka bir Dokunulmaz'ın sırtı yere değdiğinde her irkilişimi gizliyorum. Birkaç Yetkili, bizimkiler dışında herhangi birine dürtmelerini kullanmak için etrafta dolanıyor. Onlarla temastan kaçınmak için elimden geleni yapıyorum, umarım bir ortaklık kurma şansım olur diye başımı dik tutuyorum.

"Sana yemek gibi bakıyorlar," diye fısıldadı Fallon sessizce.

Başımı çevirip metanetli ifadesini görüyorum. Sırtı gruptan uzağa dönük, yumruklarını sıkıyor, ellerini halkının bugün katlanmak zorunda olduğu zorlu çalışmaya hazırlıyor. Kendisine doğru gelen bakışlardan kaçınacak kadar sessiz.

Eklem yerlerindeki gazlı bezi oynatışını izliyorum, kollarının nasıl hareket ettiğini gözlemliyorum. Büyük ellerine odaklanıyor. Gri

gömlek, benim aksine, ona çok yakışıyor ve teke tekte meydan okumayı tercih etmeyeceğim bir yapıya sahip. Gömleğinin yan tarafı yukarı doğru sıyrılmış, yıpranmış sırtını ve baştan çıkarıcı ön tarafını sergiliyor.

"Gözlerim orada değil," dedi Fallan aniden, gözlerimi ondan ayırıp yüzüne doğru çevirdim.

Yorumu duyunca yanaklarım alev alev yandı, ancak ona hızlıca bakmamın ne kadar az eğlenceli olduğunu fark edince daha da kızardım. Gömleğini aşağı çekti, kendime görmeme izin verdiğim her yerini sakladı.

"Bana yemek gibi bakan kim?" diye soruyorum, konuşurken başımı öne eğiyorum.

Fallan ellerindeki gazlı bezi bitirirken, "İki aptal, halkımı sanki hiçbir şey yokmuş gibi paspasın üzerinde sürüklüyor," diyor.

Artık Josh ve Colton'ın varlığının sadece benim için bir rahatsızlık olmadığını görüyorum.

"İnanın bana, onların varlığı benim için de pek hoş değil," diye iç çekiyorum ve Fallan'ın yüzünde beliren o alaycı sırıtişa karşılık vermek için başımı kaldırıyorum. Geldiği kadar çabuk kayboluyor ve içimde, başlangıçta orada olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.

"Sonunda ne hissettiğimi anlamaya başlıyorsun," diyor Fallan, her zamanki olumsuz tavrına dönerek.

Burnuma tatlı vanilya kokusu geldi, ardından görüş alanımda uçuşan sarı saçlar belirdi. Sarışın fahişesi Valerie, yanına geldi ve tatmin olmuş bir ifadeyle ellerini onunkilerin üzerinde gezdirdi. Elinin gömleğinin altına uzanıp pantolonunun belinin üstündeki tenini nazikçe okşamasını ve ardından dudaklarını koluna bastırmasını izledim. Bu alışverişe gözlerimi devirdim, çünkü ona olabildiğince yakın olmak için antrenman partneri olmalarını istediğini biliyordum. Gözleri bana kaydı, onun üzerinde olma ihtiyacına dair alaycı hareketimi izledi.

"Seni daha mutlu etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu bana samimi bir ses tonuyla, öfkeli halime karşı gerçekten nazik bir cevap almaya çalışırken dişlerini nefretle gıcırdatarak. Bu,

bir Talihsizin söyleyebileceği en tipik şey, ama o bunu çok dolaylı bir şekilde yaptı.

Fallan'a bakıyorum, ellerini gömleğinin altından nazikçe çekerken ona gülümseyerek baktığını görüyorum. Başparmaklarıyla bileklerinin üstünü ovuşturarak onu sakinleştiriyor. Elleri, vücudunu bir harita gibi tanıyor. Nadir görülen gülümsemesi yüzünü kaplarken dudaklarının kıvrıldığını görüyorum. Bana baktığı anda gülümsemesi kaybolunca içimde derin bir öfkenin olduğunu hissediyorum.

"Bir oda bul. Herkes senin sürtük olmanı izlemekten hoşlanmaz," diye itiraf ediyorum birkaç dakika sonra, kendimi duvardan iterek, öfkemin ve tüm hayal kırıklıklarımın tek bir cümleyle içimden dökülmesine izin vererek. Raftaki bıçağımı alıp yanıma bağlıyorum ve onu, acınası bir ifadeyle bana bakarken bırakıyorum. Fallan'a bakmaya bile çalışmıyorum, sadece minderlere yaklaşıırken omzumun ona olabildiğince sert çarpmasına izin veriyorum.

"Markswood, Danvers. Hemen minderlere!" diye sesleniyor öğretmenimiz, Fallan ve Valerie'yi birlikte geçirdikleri dayanılmaz anlardan uzaklaştırıyor.

Valerie, kendilerine ayrılan mindere somurtarak, öğretmene gizlice kötü bir bakış attıktan sonra yönünü Fallan'a çevirdi. Fallan, her an ona meraklı gözlerle bakarak odaklanmış görünüyordu. İnsanlar ikiliyi gözlemlemek için yaklaşmaya başladı. Söylentiye göre Fallan henüz kimseye, Dokunulmazlar'a bile kaybetmedi. Onlara üstünlük sağlaması gerekiyordu. Vücudum kalabalıkla birlikte hareket ediyor, istediğimden daha öne doğru yaklaşıyordu. Fallan kalabalığa bir bakış atıp, gözlerini bir anlığına bana diktikten sonra Valerie'yi taramaya geri döndü.

Öğretmen, çifte bakarken burnunun üzerindeki gözlükleri yukarı iterek, "Beş saniye içinde ilk düşen yol verir," dedi.

"Daha da iyisi, diğer bilinçsizi ilk yakalayan kazanır," diye gülüyor Josh ve etrafımızdaki birçok kişinin onun nefret dolu şakalarına katılmasına neden oluyor.

Öğretmen bile gülüyor. Bu yorumun ardından birçok talihsizin başı öne eğiliyor.

Fallan sinirli görünüyor, adama hiçbir şey söyleyemiyor.

"Bunu dizimin altındayken mi söyledin?" diye çıkıştım, Josh'un kimin konuştuğunu anlayınca yüzündeki geniş sırıtışın silindiğini görünce. Fallan bir kez daha bakışlarını indirdi ve açıklayamadığım küçük bir bakışı gizledi, başını sallayarak zorla uzaklaştırdı. Josh gözlerini bana indirdi ve bana son derece güzel bir sırıtışla baktı.

"Ağzını açmamalıydın," diye tısladı Josh, vücudumu saf adrenalinle doldurarak.

"Korkmuş gibisin," diye mırıldandım, arkadaşlarının şakacı yan yorumlarla ve sırtına vurarak onu daha da sinirlendirdiklerini duyarak.

Birkaç homurtu beni Josh'a olan nefret dolu bakışlarımdan çekip mindere geri çekti. Diğer tüm Talihsizlerin aksine, bu ikisi titizlikle dövüşüyor, birbirlerini en uzun süre yerde tutacak yerlerden vurmaya dikkat ediyor. Çoğunun nazikçe dokunduğu yerlere Fallan sert hareketlerle vuruyor. Eli bileğini kavıyor ve yan tarafına temiz bir darbe indirmesini engelliyor. Tüm o dikkatli dokunuşlar, Fallan onu boynundan tutarak mindere zorla indirdiği kayboluyor. Adam onu yerde tuttukça öfkesi daha da artan bir şekilde derin bir nefes veriyor. İnce bacağının adamın yanına saplanmasını izliyorum, adam ellerini boynundan çekip iki bileğine götürmeden önce hafifçe irkiliyorum ve tek eliyle başının üzerine çıkarıyor. Boştaki eli belinden aşağı doğru bastırıyor, dizinin bacaklarını tutmasına izin veriyor ve Fallan onu tuttuğu pozisyondan kıvranmaya çalışıyor. Bileklerini daha sıkı kavrayışını, sanki ağırlıksızmış gibi onu yerde tutmasını izliyorum.

Onun kontrolde olduğu görüntüsü içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, tek isteği onu zihnimin en derinlerine itmek. Kaçmak için elinden geleni yapıyor ama ondan daha fazla baskı görüyor. Dokunulmazlar, Fallan için beş saniye sayarak mindere vurmaya başlıyor. Fallan ancak beş saniye sonra onu bırakıyor ve ayağa kalkmasına yardım ederken geniş bir sırıtışla hemen geri çekiliyor. Fallan onu şakacı bir şekilde itiyor, gülümsemesini kendi gülümsemesiyle yutarken, Fallan kolunu omzuna doluyor ve onu kendine doğru çekiyor. Bu görüntü karşısında içimde bir kez daha öfke yükseliyor ve Josh'la çarpışma isteğim daha da artıyor.

Öğretmenimiz, "Her zamanki gibi Markswood kazandı," diyerek adamı ufak bir övgüyle takdir ederek küçük bir alkış kopardı.

Fallan, minderden inerken oluşan gruba baktı ve önüne doğru eğildi. Birbirimizin bakışlarıyla karşılaştık.

Onu, her şekilde ona sürtünmüş halde izlemek giderek daha da zorlaşıyor. Altında sıkışmışken bile, hayatının en güzel zamanlarını geçiriyormuş gibi görünüyordu. Dokunuşu onun için yeni bir şey değil. Bana attığı her bakış, beni saran duygularla alay ediyor. Bunlar, neredeyse hiç anlayamadığım duygular.

Onun bana karşı duyduğu tek nefret. Onun hissetmesine gerek olmayan bir nefret.

"Kalktık," diye fısıldadı Josh, beni mindere iterek. Konsantrasyonumu Fallan'dan ayırıp, bizi izleyen insan sayısını fark edince adamın agresif itişini hissettim. Öğretmenimiz itiraz etmeye çalışmadı, hatta eşlerimize eğlenerek baktı.

Josh'u bu kadar yakın mesafeden alt edebileceğimden emin olamayıp mindere tökezliyorum. Fallan'dan daha kısa olmasına rağmen, benden çok daha uzun ve her türlü avantaja sahip.

"Senin karşında bu kadar küstah olma, değil mi Blackburn? Baban kadar korkak mısın?" diye alay etti Josh, kanımı kaynatarak. Başımı yavaşça kalabalığa doğru çevirip Fallan'ın sanki adamı daha fazla itmemem için beni uyarıyormuş gibi başını sallayışını izledim.

Siyah pantolonun her şeyi ne kadar örtebildiğinin tamamen farkında olarak, izimin vücudumdaki yerini zihnimde not ediyorum. Sinir bozucu gri gömleği çekiştiriyorum, kıyafetlerimin altındaki koyu gri tonlamalı gömleğin vücuduma yapıştığını hissediyorum. Hiç düşünmeden gri gömleği çekip çıkarıyorum ve daha zayıf vücudumu gizleyen çok daha dar gömleği ortaya çıkarıyorum. Josh, arkadaşlarına bakarak bu harekete alaycı bir bakış atıyor ve gömleğimi paspastan fırlattığımda bana kaşlarını kaldırıyor. İnsanlar gruplar halinde fısıldaşıyor. Her bir çift göz, avını takip eden kurtlar gibi üzerimizde.

Josh, "Eğer soyunmanı isteseydim, bunu burada yapmanı istemezdim," diyor ve bir kadınla fazla yakınlaşmalarıyla bilinen arkadaşlarından birkaç iğrenç kahkaha alıyor.

Duraksayıp, rahat duruşuna meraklı gözlerle bakıyorum. Bunu kazanacağını sanıyor. Yerde kalmasıyla sonuçlanacak hiçbir senaryo oynamadı. Küstahlığının üzerinden akıp gittiğini hissedebiliyorum.

Ona doğru bir adım atıp göğsüne hafifçe dokunup samimi bir ifade takınıyorum. Başını eğmiş, tüm bu insanların önünde af dilememi bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"Bana neden senin için kıyafetlerimi çıkardığımı hiç sormadın," dedim sessizce, bu cümle karşısında göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü izlerken.

"Ehlileştirilemez Forest Blackburn bunu bana neden yaptı?" diye soruyor ve bana, sahip olduğumu bilmediğim bir takma ad taktığını söylüyor.

"Gömleğimden sadece birinin üzerinde kanın olması gerekiyor," diye tısladım, yumruğumu kaldırıp çenesine olabildiğince sert bir şekilde geçirirken ifadesinin şaşkınlığa dönüştüğünü gördüm.

Kafası karışmış bir şekilde gözleri kafatasının etrafında dönüyor. Vücudu sendeliyor, görüşü netleşince bana vurmaya hazır. Etrafımdaki insanlar şaşkınlıkla nefeslerini tutuyordu. Yine de ileri atılıp dizimi olabildiğince sert bir şekilde adamın karnına geçirip onu gömleğinin ön yakasından tutarak yere doğru itiyorum. Elleri yanlarımı pençeliyor, beni de beraberinde yere doğru çekiyor. Birbirimize dolanmaya başladığımızda küfür selini duyuyorum. Kıyafet kurallarını kesinlikle çiğneyecek olan kolyem gömleğimden kurtuluyor ve önümüzde bir kedi oyuncağı gibi sallanıyor. Tekrar doğrulmaya çalışırken tırnak izleri yanlarımı yakıyor. Bir kez daha yakasını tutuyorum ve onu sert mindere geri itiyorum. Sıcak kanı eklemlerimi kaplıyor, burnundan aşağı akıyor.

"Seni orospu çocuğu!" diye söze başladı, yakamın önünü kavradı, gömleğimin önünün bir kısmını yırtmaya başladı bile.

Sinirden yanağımı ısıırıyorum, yeni bir his kanıma girerken izimin yandığını hissediyorum.

Kuvvet.

Yetkililer, bu tartışmanın ne kadar devam etmesine izin vereceklerinden emin olamayarak yaklaşıyorlar. Çaresiz kızı ve onu aniden terk eden hayatı düşünüyorum. Bütün bunlarda ne kadar yalnız olduğumu ve bana yardım edebilecek tek kişinin bana neredeyse hiç bakmadığını düşünüyorum. Tek başımayım, açıklaması olmayan bir mücadele veriyorum.

Yumruğumu tekrar yüzüne indiriyorum, ellerinin beni kavrayan yan ve ön tarafımdan nihayet kurtulduğunu hissediyorum. Yumruğum tekrar kalkıyor, ona o kötülük dolu gözlerini susturacak son darbeyi indirmeye hazırlanıyor. Elim yüzümün yanında havada duruyor. Şimdi bile, göz ucuyla, sensörlü problemlerinin üzerinde duran ellerini görebiliyorum. Bir darbe daha ve alıkonuluyorum.

Josh, görüşünü kaplayan kan bulutunun arasından yanlarımı tekrar tutmaya hazır bir şekilde kıvranıyor.

"Aşağıda kal," diye fısıldadım içimden sessizce, üzerimden bir enerji selinin geçtiğini hissederken.

Aklımı okumuş gibi, elleri mata vuruyor, omuzlarıyla buluşuyor ve yere sıkıca bastırıyor. Hareket etmeye çalışırken gözlerinin kocaman açıldığını görüyorum. Şaşkın şaşkın bakıyor, savunmasız pozisyonunda otururken bana bakıyor. Memurlar, beni ondan uzaklaştırmaya hazır değilmiş gibi davranarak cihazlarından yavaşça uzaklaştılar. Öğrenciler bizim için geri sayıma başlarken yüksek sesli çığlıkları duyuyorum. Josh, aramızda sallanan mücevherlerimi izleyerek hareketsiz duruyor.

Kalabalığa bakmak için döndüğümde, Fallon'ın sırtının gruptan uzaklaştığını ve Valerie'nin önündeki sahneyi izleyebilmesi için geride kaldığını görüyorum.

"Kolyesine uzansam," diye mırıldandı Josh'un sesi sessizce. Alışık olduğumdan daha uzak, daha sessiz ve daha silik geliyor.

Ona bakmak için döndüm, onu tuttuğum pozisyonunda hareket etmeye çalışırken parmaklarının kıpırdadığını gördüm.

"Ellerin boynuma yaklaşamaz, korkak herif," diye kulağına fısıldadım, son birkaç saniyenin arkadaşlarımızın ağzından çıktığını duydum. Josh, yorumum karşısında taş kesilmiş gibiydi, üzerinden çekildiğim anda kendini fiziksel olarak tekmeledi.

Arkadaşları onu ayağa kaldırırken, göğsünü tutup bana bir canavarmışım gibi bakıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, kanını kompresyon tişörtümün üstüne siliyorum. Arkadaşları bir kız tarafından yenildiği için ona sövüyorlar. Hiçbiriyle etkileşime girmiyor. Bunun yerine, onları itiyor, kalabalığın arasından uzaklaşmadan önce başını sinirle eğiyor. Tekrar Fallon'a bakıyorum, kaybolmadan önce odaya son bir kez baktığını izliyorum. Birkaç Dokunulmaz beni

tezahürat etmeye başlıyor, mindere çıkıp bana katılarak yıllardır birçok kişinin kanlı görmek istediği bir adamı alt etme yeteneğim için birkaç cesaretlendirici söz söylüyorlar. Sınıfı izleyen birkaç Görevli ise eğlenmiş görünüyor, bazıları diğerlerinden daha fazla.

Öğretmenimiz, "Görünüşe göre Markswood'un rakibi var," diye bağırıyor ve Josh'un tırnaklarının acısı sonunda hissedilmeye başlayınca yüzüm daha da kızarıyor. Kafein etkisinden çıkan Kai gibi, bitkin hissediyorum kendimi, ani enerji eksikliğinden dolayı şimdiden başımın ağrımaya başladığını hissediyorum.

Kalabalığın arasından geçip bir sonraki grubu izlemeye hazırdım. Fallan'ın sıvışmayı başardığı kapılara yaklaşmam sadece birkaç saniyemi aldı. Kalabalığın bir kez daha öfkelenildiğini duydum, derse ne kadar dakika kaldığını fark ettiğimde arkadaşlarımın ve yetkililerin bakışlarından kaçınmak için elimden geleni yaptım. Josh'un kanı burnumu bakırla doldurdu ve gösterimin anıları yeniden yüzeye çıkmaya başlarken mide bulantısı çeken midemi boşaltmaya yaklaştırdı. Onları geri itmek için elimden geleni yaptım, omzumu kapıya çarptım ve boş koridora döküldüm.

Fallan, ellerini ceplerine sokup benden uzaklaşmaya devam ediyor ve sanat odası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru yaklaşıyor. Tüm bu süre boyunca beni izliyor, dövüşün her saniyesinde hiç eğlenmemiş gibi görünüyordu. Temiz gömleğimi vücuduma geçirerek ilerlemeye devam ediyorum, o korkunç üniformayı giymeye hiç zahmet etmiyorum. Fallan ayrıca savunma kıyafetlerini de üzerinde tutmaya karar vermiş, hızlı adımları göz önüne alındığında ona yetişmem için bana pek yer bırakmıyor.

Birkaç saniye sonra, sanat koridorunun köşesini dönüp, bedeninin rengarenk boyalı sanat odası kapısının ardında kaybolmasını izliyorum. Arkasına son bir kez bile bakmıyor. Ona, neden bugün benimle konuşmaya karar verdiğiyle başlayan birçok soru sormaya hazırım.

Kapıya yaklaştıkça, hızlı yürüyüşüm durma noktasına geliyor. İki görevli koridorun diğer ucundan geliyor, ileriye bakarken yeniden düzenleme cihazlarını çeviriyorlar.

Geriye dönüp baktığımda her zaman olduğu gibi talihsiz bir şeye baktıklarını bekliyordum ama bunun yerine boşluktan başka bir şeyle

karşılaşmadım.

Talihsiz bir yola doğru gitmiyorlar.

Bana doğru geliyorlar.

Bölüm 18

Orman

Başımı öne eğip ayaklarıma bakarak sanat odasına doğru yürüyüşüme devam etmeye çalışıyorum, her şeyden çok da yanımdan geçip yürümeye devam etmelerini umuyorum. İkisi de sanat odasının yanından geçiyor ve Fallan'a kapıda gizlenecek bir şekilde belirme fırsatı veriyor. Gözlerinin adamların cihazlarının üzerinden geçişini izliyorum, ancak sonunda göz göze geldiğimizde bir anlığına açılıyorlar. İki adamın kime doğru ilerlediğini fark edince nefes almamı işaret ederek elini göğsüne bastırıyor. Tereddütle de olsa tavsiyesine uyuyorum ve yanlarından geçmeye hazırlanırken ciğerlerime ilk derin nefesi veriyorum. Derin bir nefes alarak üniformalarının kumaşının kollarıma değdiğini hissediyorum.

Neredeyse kurtuldum.

Sert bir el kolumu kavıyor ve daha fazla hareket etmemi engelliyor. Durduğum yerde durup başımı Fallan'dan uzaklaştırıyorum. Gözlerimi ona doğru kısmaya çalışıyorum, umarım o da durdurmadan önce kapıdan çıkma işaretini alır.

Adamlardan biri, hareketimle arkasını dönmeye hazırlanıyor. Hemen boştaki elini tutup dönmesini engelliyor ve Fallan'a kendini daha iyi gizleme fırsatı veriyorum. Fallan şaşkın bir şekilde bakıyor,

neden böyle yaptığımı sorguluyor. Ona, ne olacaksa olsun, bir tanığa ihtiyacım olduğunu söylememin hiçbir yolu yok.

"Bir sorun mu var efendim?" diye sordum, gözlerimi Josh kadar sert bir şekilde kolumu tutan adama doğrultarak. Tırnakları tenime battı, gözlerim yaşlarla doldu.

"Üniformanız yok Bayan Blackburn," diyor adam, değiştirmeyi unuttuğum aşırı bol kıyafetlerimi işaret ederek. Sesini tanıyorum. Gösterim gecesi şifreyi giren oydu.

"Kendimi pek iyi hissetmiyordum, bu yüzden dersten erken çıkmaya karar verdim," diye itiraf ediyorum, adamların tavırları göz önüne alındığında olabildiğince ikna edici bir şekilde. Fallan, kapının kenarını gergin bir eliyle kavrayarak, gözlerini kısarak manzarayı izliyor.

"Neden beni bu kadar sert bir şekilde yakalama ihtiyacı hissettiğini sorabilir miyim?" diye sordum, kolumu kendime doğru çekip adamlardan uzaklaşmama izin verirken, arkamda yaklaşan başka bir Memur'un cesediyle karşılaştım. Kolumu vücuduma bastırdım, adamların yanlarına takılı tabancaya her kaçamak bakışımda alımda biriken teri hissettim.

"Affedersiniz hanımefendi, bazen gücümü bilmiyorum. İnsanlar istemeden de olsa inciniyorlar," diyor adam, sözlerini söyleyiş biçimiyle kanımı donduruyor.

"Şey, hala değişmem gerekiyor, bu yüzden izin verirsiniz-" diye başlıyorum, tek istediğim bu adamlardan olabildiğince uzak olmak.

"Bu sabah sen ve kardeşin neden bahçede dolaşıyordunuz?" diye sordu adam, gömleğimin yakasından tutup beni geriye doğru çekerken.

İşte benimle olan alışverişlerinin gerçek doğası bu.

İçgüdüsel olarak elini ittim ve Fallan'a saf bir panikle baktım. İlk kez bir adım attı, müdahale etmemesi için başımı salladığımda durdu. Sinirli görünüyordu, bacağını tutuyor ve ayağını sabırsızlıkla yere vuruyordu.

"Aman Tanrım," diye tısladım, beni sürekli yakalayan adamı iterek, bu kısa hareketle küstah tavrının eriyip gitmesini izlerken. "Kardeşime bir projede yardım ediyordum ve ikimiz de temiz havaya

aldırış etmedik," dedim, arkamdaki adamın ne kadar yakınımda olduğunu görmezden gelmeye çalışarak.

"Son zamanlarda epey sorun çıkardığını biliyorsun Forest. Puan kartın geçen hafta önceki yıllara göre daha fazla puan aldı," diye homurdandı kodlamadan sorumlu adam. Soyadı yakasının altında saklı. Soyadını zar zor seçebiliyorum.

Heywood.

"Bana sanki talihsiz biriymişim gibi soru soruyorsun," diyorum ellerimin titrediğini hissederek.

Heywood arkamdaki adama doğru başını sallıyor.

Arkamdaki adam belimden tutup beni geriye ve kendine doğru ittiği anda midemde oluşan hissi tarif edecek kelimeler yok. Kolunu göğsüme dolayarak beni geriye ve kendine doğru itiyor. Eli yavaşça göğsümün üzerinde geziniyor, beni nerede tutacağına dair yoğun korkum büyürken göğüslerimi okşuyor. Eli gömleğimin altına doğru ilerliyor, neredeyse izime değecek gibi.

Karnımın alt kısmına soğuk bir şey bastırıyor. Kılıcının kabzasını tenime değdiğini fark etmeden önce hissediyorum. Kıvranmamı durduruyorum, adamın sıcak nefesinin boynumu öptüğünü hissediyorum. Çılgınca bir kahkaha atıyor.

Fallan artık kapıdan tamamen uzaklaşmış, yan tarafını tutmuş, sadece onu öldürmeye çalışmalarına yol açacak bir şey yapmaya hazır. Tek yapabildiğim ağzımı açıp "Git" demek. Beni tutan adam çenemi sıkıyor ve beni Fallan'a yan yan bakmaktan uzaklaştırıyor.

Hedefim alev alev yanıyor, içimden her iki adama da elimden geldiğince çok vuruş yapmak geliyor. Fallan duvardaki başka bir girintinin arkasına atlayıp sessiz adımlarla yaklaşıyor.

"Defol git başımdan, pis domuz!" diye bağıriyorum, adamın ağzımı kapatan elini hissederken kahkaha atıyor.

"Belki de bir Talihsiz'e düşündüğümüzden daha yakınsındır. Genellikle bıçak onlara dayandığında daha az karşı koyarlar," dedi arkamdaki adam ve Fallan'ı halkının adını duyduğunda yavaşça bir adım daha yaklaşmaya teşvik etti.

"Ben hiçbir şey yapmadım-"

"Evet, öyle yaptın," diye söze başlıyor Heywood, hassas hareketlerle bir satır kod yazarak. "Meraklıydın. Umarım bu seni biraz

daha az meraklı yapar. Andrew'un kızı olmasaydın, arkadaşımın gezinen ellerine karşı seni biraz daha hassas hale getirirdim, böylece hepimiz bu acınası etkileşimden bir şeyler kazanabilirdik." Heywood, midem artık kendini toparlayamıyordu.

Kulağımın arkasında, ilk gösterimdekinden daha güçlü bir acı hissediyorum. Sırtımı arkamdaki adama doğru kamburlaştırıyorum, bıçağının beni sıyırdığını hissediyorum. Sessizce küfrediyor, sadece güç gösterisi yapmak için kullandığı silahı kaldırıyor. Isı arttıkça başım zonkluyor. Sayısız el, zihnimin duvarlarına vuruyor, içeri girip girebildikleri her yeri istila etmek için yalvarıyor gibi. Acı neredeyse dayanılmaz hale gelince dudağımı ısııyorum. Fallan bir duvara yaslanmış, pencere perdelerinden biriyle kendini gizliyor.

Heywood, "Bundan sonra yepyeni gibi olmalı," diyor ve kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Birkaç dakika sonra acı yavaş yavaş azalmaya başlıyor. Düşüncelerimi toparlamak için başımı öne doğru itiyorum, kendimi toparlamak için ne kadar kontrole ihtiyacım olduğunu fark ettiğimde hızlı nefeslerimin hızlanmasına izin veriyorum.

Adamın elleri vücudumdan ayrıldı, Josh'un mahvettiği tüm yerlerde oyalandı ve ardından yanlışlıkla kestiği bölgeye hızla her derde deva bir sprey sıktı. İki adam da benden bir adım geri çekilerek başımı kaldırmama ve kardeşimin kendine geldiğinde yaptığı gibi gözlerimi kırpmama izin verdi. Yüzümde vücudumu saran korkuyu belli etmemek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Fallan'ın sanat odasına geri dönmeyi başardığını fark edince hafifçe iç çektim. Onun dahil olacağı herhangi bir senaryo ikimiz için de berbat bir şekilde sonuçlanırdı.

"Özür dilerim, dalgın olmalıyım," dedim neşeyle, gülümseyerek iki adama bakarak. İkisi de yorumumdan memnun kalmış gibiydi, önce birbirlerine baktılar, sonra arkamdaki koridora baktılar.

"Sorun değil. Sadece iyi olup olmadığını soruyorduk."

Bunlar kahrolası yalancılar.

"Hâlâ savunma kıyafetlerin üzerindeydi ve biraz kanlıydı, bu yüzden durup seni kontrol edelim dedik," dedi beni baştan aşağı yoklayan adam. Ona sahte bir gülümseme daha takınıp iç çekerek kıyafetlerime baktım.

"Bir Talihsiz'i kanattım. Üzerimi değiştirmek için Bayan Auburn'un depo odasını kullanacaktım," dedim ve çantamı açıp adamlara üniformamı gösterdim. İkisi de cevabımdan memnun görünüyor, geri çekilmeye başlarken birbirlerine başlarını sallıyorlar.

"Öyleyse seni baş başa bırakalım," diyor Heywood, partnerine onu takip etmesini işaret ederken, ben hâlâ adamın bıçağının kabzasında kalan kanıma bakıyorum. Geri çekilirken onlara hafifçe el sallıyorum. Arkamı döndüğüm anda midem bulanıyor. Tek düşündüğüm, sanat odasının kapısının arkasına geçip bu koridorun kısıtlamasından uzaklaşmak.

Kusmuğun ağızımdan çıkmasını engellemenin bir yolu yok. Sanat odası lavabosunun üzerinde kendimi rahatlatırken boğazım yanıyor. Ellerim lavabonun kenarını kavriyor, kendimi ayakta kalmaya zorluyor, adamın dokunduğu her yeri düşünüyorum. Fallan'ın silüetinin kapıyı kapatmak için hareket ettiğini görüyorum, her kamera çoktan dönüp duvarlara yönelmiş, bizi hükümetimizin meraklı gözlerinden uzak tutuyor. Boşalmaya devam ederken elim titriyor, hayal kırıklığıyla yumruğumu lavabonun kenarına vuruyorum. Sonunda biraz rahatlıyorum.

Fallan sakın bir şekilde, "Baskıları ve onlarla etkileşiminizi unutturmak için kod girdi," diyor.

Temiz çöp kutusundan küçük bir havlu alıp, midemdeki rahatsızlığı gizlemek için lavaboya su akıtmaya yardım etmeye başlıyor. Başımı lavabonun kenarına yaslayıp suyun akışını izliyorum. Tutarlı bir düşünce bulmak imkânsız.

"Bütün bunları gün ışığında yaptılar," diye fısıldıyorum, adamın nefesinin boynumun kıvrımına değdiğini hâlâ hissederken.

"Yalnızken çok daha kötü davranıyorlar," diyor Fallan. Çenesini sıkarak arkama yaklaşıyor. "Seni temizlemem gerek, yoksa ikimiz de sorguya çekileceğiz," diyor Fallan içtenlikle ve havluyu sadece bir anlığına suyun altına tutuyor.

"Lütfen bana zarar verme," diye fısıldıyorum.

Eli yüzüme doğru yaklaşırken hareketini durdurdu. Lavaboya doğru eğildim, bana her zamanki yan yorumlarından birini yapmasını bekledim.

Eli boynumun arkasına inip, tarama gecesi yaptığı gibi parmaklarıyla cildimi nazikçe ovduğunda tepki verecek vaktim olmuyor. Onu itip, olanlardan hemen sonra bana dokunduğu için ona bağırmalıyım. Her parmağı boynumdaki hassas bir noktaya dokunuyor, saçlarıma doğru yükseliyor, gerginliğim yavaş yavaş eriyor. Elinin, annemin çocukken baş ağrılarımı yatıştırmak için yaptığı gibi, cildimde nazikçe hareket ettiğini hissediyorum. Boştaki eli sonra hareket ediyor ve ağzımın etrafında kalanları siliyor. Midem yatıştıktan sonra bile bu nazik dokunuşa devam ediyor.

Parmaklarının boynuma her dokunuşunda kalbim hızla çarpıyor. Yetkililerin aksine, dokunuşunun her zerresini hissediyorum, bir an için ona yaslanıp, tanıdığım kokusunu içime çekip Valerie'nin kendine izin verdiği şekillerde onu keşfedebilmeyi diliyorum. Bu his, ancak bir anlığına, farkına varmadan önce bana ulaşıyor.

Başımı kaldırıyorum, elinin boynumdan düşüşünü izliyorum. İkimiz de birbirimize şaşkın bir ifadeyle bakıyoruz. Bana üzgün gözlerle bakıyor, havluyu olabildiğince sıkı tutuyor. Parmaklarım enseme sürtünüyor.

"Nasıl... Beni sakinleştirdiğini nasıl bildin?" diye sordum, gözlerinde bir şeylerin parladığını izlerken.

"Şans eseri bir tahmindir. Valerie'de işe yarıyor. Seni bu kadar heyecanlandırmama gerek yok."

"Yalan söyleme. Bunu daha önce de yapmıştın, gösterimde," dedim, gözlerimden hızla uzaklaşan gözlerinin hareketini keserek yalanını ele vererek.

"Dediğim gibi," diye bana doğru eğilerek söze başlıyor. "Şanslı tahmin, Blackburn," diye bitiriyor, havluyu kirli sepete atıp tuvaline doğru geri dönerken, aramızdaki her türlü etkileşimi lavabodan akan su gibi akıp gidiyor.

"Cipslerimiz bizi öldürebilir mi?" diye soruyorum, akan suya kocaman gözlerle bakarak. Bir kağıt hamuru projesi için bir maket bıçağı lavabonun yanında duruyor, parlak ve ıslık ıslık, neredeyse hiç kullanılmamış.

"Dokunulmaz çipler öldürücü değil. Talihsizler için aynı şeyi söyleyemem," diyor Fallan, hem kendi hem de benim tuvalimi kavrayarak, gözlerini hâlâ hiçbir anlamı olmayan portremin üzerinde gezdiriyor.

"Peki çiplerimiz bize emir vermekten başka ne işe yarıyor?" diye soruyorum, gözlerinin bir anlığına yere daraldığını izliyorum.

"Sizi şaşırtabilirler. Bazı şeyleri yanlış hatırlamanıza neden olabilirler... Bizim gibi İşaretliler bile," diyor Fallan, sadece Yetkililer arasında fısıltılarda duyduğum bir ismi kullanarak.

İşaretlenmiş. Lekelenmiş. Hepsi aynı. Konuşanların ağzından çıkan sözler, sanki bir daha asla tekrarlanmaması gereken kutsal yazılar gibi.

"Peki ya çip bizi terk ederse?" diye soruyorum, kutu kesicinin soğuk metalinin avucuma bastırdığını hissederken.

"Sanırım özgür irade," diyor Fallan, sesi lavabodaki suyun sesi tarafından bastırılıyor.

Dikkatsizce elimi kulağıma götürüyorum, kesicinin soğuk metalinin yara izime bastırdığını hissediyorum, kafamdaki tik tak eden saatli bombayı parçalamaya hazır. En ufak bir yırtığın bile başladığını hissediyorum, onu zihnimden söküp atmaya, ayakkabımın tabanının altında ezmeye hazır.

"Orman!" diye bağıyor Fallan, bileğimi kulağımdan uzağa doğru çekerek.

Fallan elimi tezgaha vurarak beni tekrar kendisiyle aynı hizaya getiriyor. Bıçağı bırakıp gerçekliğime odaklanıyorum. Vahşi gözleri üzerimde. Dizi beni tezgaha bastırıyor, eliyle bileğimi, diğeriyle de belimi kavıyor. Kıyafetlerimin üzerinde elinin sıcaklığını hissediyorum. Vahşi görünüyor, tıpkı koridorda yaptığı gibi birinin kafasını koparmaya hazır.

"Beni duymadın mı?" diye öfkeyle sordu, elini kalçamdan çekerek. Çenemi nazikçe kavrayıp ona bakmamı sağladı. Bana bu kadar yakın olan bedeninin sıcaklığı, içimde bir duygu seline yol açtı. Xavier ve Max'ten farklıydı. Nedense korkmuyorum. Onu burada istiyorum. Bu dokunuşu arzulamasını istiyorum. Beni uyanık hissettiriyor.

Ama o da bana, benim ona duyduğum kadar kızıyor.

"Aklımda olmamalı-"

"Çıkartmaya çalışırsan seni öldürür. Prefrontal korteksine bağlı. Çıkarırsan, sen de onunla gidersin," diyor, bıçağı sinirle odanın karşısına fırlatırken. Gözlerimin fal taşı gibi açılmış ifadesine bakarak, bana doğru eğiliyor. "Biz böyle kararlar vermeyiz. Buna sen karar veremezsin," diye tıslıyor, başparmağını yanağımdan aşağı kaydırırken. Burnu benimkinden birkaç santim uzakta. Mavi gözleri bu açıdan daha da mavi görünüyor. Ellerinin nerede olduğunu fark ettiğimde midemde hafif bir sıcaklık oluşuyor.

"Biz mi?" diye sordum, öfkeyle daha da yaklaşarak.

Başını sallayarak yanağının içini ısırarak beni bırakıyor.

"Sen. Seni kastetmiştim," diye açıkladı. Bir kez daha gözlerini gözlerimden ayırdı.

"Beni öldürmek istediğini sanıyordum. Bu senin için daha hızlı olurdu," diyorum, yüzündeki ellerinin sürtünerek yenilgi dolu bir kahkaha atmasını izlerken.

"Sana ne olmasını istediğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Orman. İsteklerim beni canlı canlı yiyor," dedi Fallan yavaşça, anlamaya bile başlayamadığım bir yorum hakkındaki kafa karışıklığımı daha da artırarak.

Kıyafetlerimize bakıp başımı Bayan Auburn'un küçük dolabına doğru çevirdim.

"Değişmemiz gerek. Yoksa yetkililerle daha fazla görüşmemiz gerekecek," diyorum çantamı daha da yakınlaştırarak. Fallan başını sallıyor.

"Önce sen git. Birazdan ben de sana katılacağım," diyor Fallan, yüzümü kızartan bir yorumla beni hazırlıksız yakalıyor.

"Yeterince yer var mı bilmiyorum-" diye başlıyorum, ikimizin de böylesine dar bir alanda nasıl değiştiğimizi kafamda canlandırmaya çalışarak.

"Şakaydı, Forest," diyor Fallan, bana ilk gerçek gülümsemesini göstererek.

Ensesini ovuşturuyor. "Bana "siktir git" demeni bekliyordun," diye mırıldanıyor Fallan, şimdi beni gülümseten kişi olarak. Ağzımın yukarı kıvrılması onu hazırlıksız yakaladı, gözlerini dudaklarıma dikti.

"O zaman siktir git," diyorum şakayla, dolaba doğru yaklaşırken.

"Söylemek istediğin bu muydu?" diye sordu Fallan birkaç sessiz anın ardından. Duraksadım, sanki şartlandırılmışım gibi dudaklarımdan "evet"in çıkmasına izin vermeye hazırdım. Bekliyorum, ona son bir bakış attıktan sonra dolap kapısını hızla kapatıyorum.

Sanırım bu sefer cevabımın onun zihnindeki yorumlara bağlı olmasına izin verebilirim.

Üniformalarımızı yokluyor, onları düzenli tutmak için elimizden geleni yapıyoruz. Eteğimi düzeltiyorum, kulağımın arkasında açtığım küçük kesiğe ve Josh'un cildimde bıraktığı tırnak izlerine arada sırada yüzümü buruşturuyorum. Dolabın dışında beklerken, yanlarımı tutuyor, Bayan Auburn'un dersine hazırlanmak için içeri dalmasına beş dakika kala sayıyorum. Dolap kapısının küçük bir kısmı aralık, Fallan ve bana değişmek için ihtiyacımız olan ışığı veriyor. Onu sadece birkaç kez içeri bakarken yakalamıştım, sadece başımı ona doğru çevirdiğim anda bakışlarımı kaçırmıştım. Şimdi ben de dolaba gizlice bakıyorum, sırtındaki kaslar onunla birlikte hareket ederken yaralı cildine bakıyorum. Onun aksine, benim tepki sürem çok daha yavaş. Bakışlarımı daha belirgin bir şekilde kaçırıyorum, beni her yakaladığında yanaklarım kızarıyor.

Masanın üzerinde duran tuvaline bakıyorum, karmaşık renklerine yavaşça yaklaşıyorum, hepsi birlikte ciddi bir görüntü oluşturmak için çalışıyor. Kendimi dolaptan uzaklaştırıyorum, artık ne görünüşüme ne de menteşelerinde açılan kapının sesine odaklanmıyorum.

Fallan, "Henüz hazır değil" diyor.

Eli kulağımın arkasındaki saçlarımı geriye itiyor. Hareketinden irkiliyorum, bugün kendisine izin verdiği nazik dokunuşlara nasıl tepki vereceğimi hâlâ bilmiyorum. Hemen, her derde deva ilacımdan az bir miktarını kulağımın arkasına sıkıyor ve ben uzattığım elimden çekmeye çalıştığımda ilacı geri çekiyor.

"Onu o kadar kolay geri alamayacaksın, Küçük Güvercin," diyor, her derde deva ilacı başının üstünde tutarak, bana karşı bir şeyi

elinde tutabilme yeteneğinin yarattığı hayal kırıklığının tadını çıkarıyor.

"Sen de o lakap kadar çekilmezsin," diyorum yarı şaka yollu, ondan uzaklaşıp tuvalime doğru yaklaşırken. Eğildiğimde yüzümü buruşturan Fallan, tuvalinin yanında duruyor.

"Seni ne kadar kötü yaptı?" diye sordu Fallan, masasının önüne oturmadan önce tuvalimi almamı izlerken.

"Eğer merak ettiğin buysa, bir iz bırakmış," diyorum, adamın tırnaklarının yan tarafıma batması hissini düşünmemeye çalışarak.

"Çenesine tekmeyi hak ediyor. Dokunulmazların hepsi hak ediyor," diye kükredi Fallan, bir koltuğa otururken.

Ona başımı sallıyorum.

"Hepsi mi?" diye sordum, öfkeyle ona bakarak.

Düşünüyor, söylediklerini düşünüyor.

Hayal kırıklıklarının artması uzun sürmez ve bu da onun her zamanki soğukkanlı bakışına geri dönmesine yardımcı olur.

"Pek çok kurtarıcı özellikleri yok aslında," diyor Fallan, bana sadece bir an için gösterdiği daha nazik kişiliğinden üç adım geri çekilerek.

"Konuşmayı bırak, Fallan," diye tısladım, benden nefret eden adama doğru ani bir dönüş yapmamla hayal kırıklığımın arttığını hissederek.

"Keşke burada olmasaydım, ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Her buraya gelişimde işkence gibi oluyor-" diye sessizce söze başladı.

Sözlerim kendimi durduramadan beni terk ediyor.

"O zaman, doymak bilmez sarışın fahişenle birlikte olabileceğin sektöre geri dön. Kimse seni buraya çağırdı," diye tısladım, ona hayal kırıklığıyla bakarak. Tuvalindeki fırça darbelerini durdurdu.

Öfkeyle bana bakıyor, sanat eserinin üzerinde anlamsızca çizdiğim çizgilere geri dönmemi izliyor.

"İnsanın aklına giriyor, değil mi... Neden?" diye soruyor Fallan, bir cevap beklerken boya fırçasını masasına vurarak.

Sorusunu duymazdan gelip okşamama devam ediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Sanırım aklımı kaçıyorum," diye itiraf ediyorum birkaç dakika sonra, kaba sözlerime karşı alaycı bir yorum yapmasını bekleyerek.

"Belki de öylesindir," diyor birkaç dakika sonra bana derin bir iç çekerek. "Ama durum buysa, sanırım ben de öyleyim," diyor ve çalışmamı gözden geçirmek için duruyor.

"Sanatın çok güzel," diyor birkaç dakika sonra, bir kez daha beklenmedik bir şakayla beni vuruyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum, sandalyemde ona dönerek, boyalarını çekip bana odaklanmasını sağlamaya çalışırken.

"Ne yapayım Güvercin?" diye soruyor, bana sebepsiz yere taktığı lakapla.

"Hepsi, Fallan. Bu lakap, bu-" diye başladım, birbirimizi işaret ederek. "Neden bana karşı kötü davranıyorsun? Benden nefret ediyormuş gibi davranıyorsun, sonra da böyle bir şey mi söylüyorsun?" diye sordum, çenesini sıkarak sandalyesine yaslanmasını izlerken.

"Sanki nefretin o kadar belli değilmiş gibi?" diyor Fallan, başını bana doğru eğerek daha da rahatlıyor.

"Ben-ben senden nefret etmiyorum... Neden etmemi istiyorsun ki?" diye fısıldadım, boyalarını yavaşça yerine koyarken. Gözleri yine tanıyamadığım bir parıltıyla parladı.

"Bunu yapmadığını biliyorum, bu da hayatımı çok daha zorlaştırıyor," diye söze başlıyor, sandalyesinde öne doğru eğilerek. Yüzü benimkine birkaç santim yaklaşıyor, sorumu tamamen görmezden geliyor.

"Akıllı olsaydın ikimize de yetecek kadar nefretin olurdu," diye mırıldandı.

Böyle bir ifadeye bir cevap verebilmek için elimden geleni yapmaya çalışarak endişeyle burnumu kırıttırdım.

"Endişelenecek bir şey yok," diye söze başladı Fallan, ani yorumuyla beni hazırlıksız yakalayarak. Gözlerinin tekrar gözlerimle buluştuğunu gördüm. Parmağıyla burnumun ucuna dokundu. Dokunuşuyla yüzüm sıcaklıkla doldu. "Endişeliyken bunu yaparsın. Şu anda hiçbir şey sana zarar veremez," diye fısıldadı ve Bayan Auburn'un tek başına taşımaması gereken avuç dolusu malzemeyle odaya girdiğini duyunca her zamanki pozisyonuna geri döndü.

İkimiz de kadına doğru bakıyoruz, gözlerinin bize dikilmesini bekliyoruz. Tek yapabildiği, derin bir yenilgi iç çekişi çıkarmak.

"Bugün nasıl bir gün geçirdiğime inanamayacaksınız," diyor sandalyesine otururken.

"Bana mı söylüyorsun?" diyorum sessizce, Fallan'ın tuvalinin ardındaki gizli gülümsemeden duyduğum ufak bir tatmin duygusuyla.

Parmağımı burnumun ucunda gezdirirken, benim daha önce hiç fark etmediğim bir tuhaflığımı görebilme yeteneğini düşündüm.

Belki de bana karşı duyduğu nefret dolu gözlem, yüzeysel görünenden daha derinlere uzanıyor.

Bölüm 19

Orman

Bayan Auburn'un gelişinden sadece birkaç dakika sonra sınıf öğrencilerle doldu ve Fallan'la ne kadar süre yalnız kaldığımızı sorgulamasına pek fırsat kalmadı. Sessizce fırça darbelerimin tuvalimi tüketmesine izin verirken ve Fallan'ın ilerleyişine bakarken, masam adama birkaç santim daha yaklaşmıştı.

Rae oturduktan sonra masamı kendine doğru çekmesi ve Fallan'a her zamanki o keyifsiz onaylamayan bakışını atması yeterliydi. İstemediğim bir alan yarattığı için sinirlenip neredeyse ellerini itecektim. Josh, burnunun etrafında henüz tedavi ettirmediği küçük bir morlukla sınıfa giren son kişi. Fallan ve ben adama bakakaldık, etrafındakiler onu rahatsız etmeye devam ederken başının nasıl eğik kaldığını izledik.

"Ona bunu yapanın sen olduğun doğru mu?" diye sordu Raegan, masamın altında rahat duran elimi tutarak.

Kurumuş kanla kaplı parmak eklemlerimi inceliyor. Josh'un yüzüne vururken ve Fallan'ın beni sakinleştirmesine izin verirken, bir ara ellerimin durumunu kontrol etmeyi unuttum.

"Her şeyi gülümseyerek yaptım," diyorum güvenle, onun da benimle birlikte gülümsemesini bekliyordum.

"Josh olduğunu biliyorum, Forest," diye söze başlıyor, Fallan'a bir kez daha yan yan bakıyor ve sonra sohbe geri dönüyor. "Onun gibi biri için saklayamadın mı?" diye soruyor, alaycı bakışlarımın gitmesini engellemeyi imkansız hale getiriyor.

Gömleğimi çıkarıp, hâlâ tırnak izleriyle kaplı olan yanıma ona gösterdim.

"Bizimkilerin nezaketi," diye homurdandım ve kibirli yorumuna karşılık olarak tırnak işaretlerini sıraladım. Fallan'ın da sohbe baktığını, tırnak izlerini Raegan kadar yakından incelediğini ve Josh'un beni ne kadar derinden çizdiğini artık tam olarak görebildiğini anlayabiliyorum.

"Bir kez daha buraya bak, köpek, saniyeler içinde seni bir Resmi olarak arayacağım," diye çıkıştı Rae, Fallan'a doğru, Fallan'ın sandalyesine yaslanmasını ve Fallan'ın ona hiç de eğlenmemiş bir bakış atmasını izleyerek.

"Raegan," diye söze başladım, elimi masasına vurarak. Josh da dahil olmak üzere, işlerine daha az hayran olanlardan birkaç bakış aldım. "Sohbetin benimle, onunla değil. O pisliğin ne yaptığını herkes görmeyi hak ediyor," dedim ve gözlerimi Josh'un öfkeli bakışlarına çevirdim.

Raegan başını sallıyor. Bu koltuğa oturduğu her seferin aksine, benden uzak duruyor ve sinirini belli etmek için bacaklarını masasının biraz daha kenarına çekiyor.

"Eğer ağzını onlardan birini savunmak için kullanmaya devam edersen, dersin geri kalanında konuşacak başka birini bulmanı öneririm," diye fısıldadı tuvalini yana çevirirken. Bana bakmadan resim yapıyor, özür dileyerek onu durdurmamı bekliyor.

"Biriniz kameramı mı çevirdi?" diye sordu Bayan Auburn odadakilere, Rae'ye veya onun pek de hoş olmayan tavrına ne söyleyeceğimi düşünmeye fırsat vermeden.

Josh'un arkadaşlarından biri, "Bahse girerim Talihsiz'di. Onun gibiler, üzerlerinde göz yokken neler yapar kim bilir," dedi ve Josh da dahil olmak üzere birkaç kişinin gülmesine neden oldu.

"Neden gelip yüzüme söylemiyorsun?" diye sordu Fallan, sessizliğini ilk kez bozarak. Ağızlar açıldı. Başlar odanın bizim

tarafımıza doğru döndü. Fallan'ın ellerini masasına vurduğunu duydum, çoktan ayağa kalkmaya başlamıştı. Hareketini takip ettim.

Josh odanın arkasına doğru ilk hareket eden kişi oldu. Yorumu yapan adam da çok geride değildi. Grupların arasına girip Fallan'ın ikimizi de içine attığı sorunlar dünyasına kendimi hazırladım.

"O ihlali tekrarlamak ister misin, domuz?" diye tısladı Josh, Fallan'ı işaret ederek. Pozisyonumu koruyorum.

"Josh, uzaklaş," diyorum, gözlerinin bana doğru çevrildiğini görüyorum.

"Demek artık busun Blackburn?" diye soruyor Josh, Bayan Auburn'un oğlanı yerine oturtması yönündeki ricasını duymazdan gelerek. Arkadaşları heyecanla izliyor. "Sen de tıpkı annem gibi talihsiz, sevgi dolu bir orospu musun?" diye üsteliyor Josh. Çürük koleksiyonunu büyütme isteği giderek daha da cezbedici hale geliyor.

Fallan, Josh'un bana doğru yürüyüşünü durdurarak, "En son kontrol ettiğimde, kurallara aykırı bir şey söyleyen o değildi," dedi.

Josh, Fallan'a yumuşak bir gülümsemeyle, parmaklarını iki yanında beceriksizce gezdirerek, "Haklısın," diye söze başladı. "Sanırım önce teorimi test etmeliyim," diye bitirdi ve metal parıltısı görüşümü kapatırken belinden bir şey çıkardı. Rae'nin manikürlü eli sırtıma değen ilk el oldu, ardından Fallan'ın sert avucu karnımın alt kısmına bastırdı ve Josh'un bıçağı önüme zar zor değdi. Josh'un bana dokunduğunu gördüğünü fark eden Fallan'ın yüzündeki paniği izledim. Arkadaşları meraklı gözlerden uzak durmakla o kadar meşguldüler ki yorum yapmadılar. Bayan Auburn sonunda durumun ne kadar tırmandığını fark etti.

Josh dişlerini göstererek, "Biliyordum," dedi ve Fallan'la bana baktı. "Bunu daha önce gördüğümü biliyordum-" diye söze başladı ve Fallan'ın gözlerinin nefretle kızarmasına neden oldu.

"Bir kelime daha etmeye cesaret etme!" diye bağırıyor Fallan, sanki birbirleriyle ilk kez konuşmuyorlarmış gibi.

"Her şeyi mahvedeceğimden mi korkuyorsun?" Josh sessizce tısladı ve Fallan'ın gözle görülür bir şekilde bir adım geri çekilmesine neden oldu.

İki adamın birbirine odaklanmasını fırsat bilerek çantamdan bıçağımı alıyorum. Bıçağımın çipimle eşleştiğini hissederek Josh'a

doğru hamle yapıyorum ve bıçaktan kurtulunca karnına ayağımla sağlam bir darbe indiriyorum. Bu hamleler, hepimizin ihtiyaç duyduğu alanı bize sağlamasını sağlıyor. Birkaç dengesiz adımla, hepsi onu düşmemesi için korumaya hazır arkadaşlarına doğru geriliyor.

Sınıftaki gerginlik tavan yapmış durumda. Boya kapları ve fırçalar yere saçılmış. Bayan Auburn'un elleri öfkeden buklelerinin arasında kıvrılmış.

Sınıfa geniş bir sırtıyla başka biri giriyor, ellerini ara sıra, ödül almaya hazırlanan neşeli bir çocuk gibi çırpıyor. Alkışlar gürültülü ve dikkat dağıtıcı, çocukların dikkatini bize çeviriyor. Kendimi Fallan'a doğru itiyorum, vücudumla onu gruptan uzaklaştırıp arkaya yaklaştırmak için olabildiğince sert itiyorum. Vücudu benimkine karşı güçlü, neredeyse hiç hareket etmiyor. Sonunda, bu adamların arasından geçmemizin tek yolunun, tam bir kavgaya girmemizi engellemek olduğunu anlıyor.

Rae'nin başı sınıfın ön kapısından uzaklaştı. Fallan ve benim hareket etmemizi izlerken, yalvarışa bir bakış attım, gördüklerine uyması için yalvardım. Dudağını ısırdı, öfkeyle ayağa kalktı ve uzattığım elimi tutmaya zorladı kendini. Dikkati dağılmış grubun yanından geçip açıklığa doğru bizimle birlikte hareket etmesi için onu teşvik ettim.

Max sınıfın önünde durup hepimizi süzdükten sonra grubumuzun yanına geliyor. Fallan birkaç adım ötede normal pozisyonuna geri dönmüş, artık adamlardan yeterince uzakta, hiçbiri tacizlerine devam edemiyor. Josh ve Fallan yine de vahşi hayvanlar gibi birbirlerini izliyorlar. Max'in sonunda konuşması uzun sürmüyor.

"Şu anda ne söyleyebilirsiniz ki, Bay Vega?" diye sordu Bayan Auburn, sınıftaki panik halinden açıkça rahatsız olmuş bir şekilde.

Max, "Yemekhanede talihsiz bir kırbaqlama olayı yaşanıyor," diyor neşeyle ve kimsenin cevap vermesine izin vermeden sınıftan çıkarken, yanında birçok coşkulu öğrenciyi de götürüyor.

Fallan'a dönüp bakıyorum. Rae'nin elini tutup, sınıftan çıkan birkaç öğrenciyi takip ederek kaosu gözlemleme fırsatını değerlendiriyorum. Diğerleriyle birlikte koridora çıkıyoruz ve grubun temposu arttığında yürüyüşümüzün koşuya dönüşmesine izin veriyoruz. Fallan çok da geride değil, ileride bizi bekleyen dehşetlere gözlerini dikmiş bakıyor.

Görevliler, genç transferin etrafını sarmış, bileklerini yere bastırmak için bantlarla ellerini sıkıca tutuyorlar. Bantlar sağlam metalden yapılmış ve Görevlilerin onu zorladığı aşağılayıcı pozisyondan kaçmaya çalıştığı her seferinde daha da sıkılıyor. Merhamet yalvarışları arasında yanaklarından süzülen yaşları izliyorum. Sesi midemi bulandırıyor. Max, kalabalığın önüne doğru yumruğunu sıkıyor ve etrafındaki öğrencileri kızdıran çığlıklar atıyor.

Sarışının omzunu tutup onu kendime doğru çekiyorum ve kulağına eğiliyorum.

"Max, ne yaptı bu?" diye sordum, yetkililerin yanlarından ışık sensörlü çubukları çıkardıklarını görünce daha da huzursuz oldum.

Fallan arkada oyalanıyor, gözlerini Talihsiz'den Josh'un sadece birkaç adım ötedeki sessiz bedenine çeviriyor. Rae, kendini kardeşimin yanında bulmuş, onunla konuşmak için elinden geleni yapıyor. Gruba bakıyor, şüphesiz gri üniformalı dalganın arasından beni saptamaya çalışıyor.

"Fazladan yiyecek çalıp kendi bölgesine gizlice götürüyordu. Yetkililere laf yetiştirdi, hatta tehdit etti!" diyor Max gülümseyerek, benimle göz teması kurmaya bile vakit bulamadan.

Başkalarına karşı çok az saygı duyarak konuşuyor.

Adamlar, çocuğun üniformasının üst katmanını yırtmaya başlıyor ve zaten kullanılmış üniformanın altında kalması gereken yıpranmış, ince bir gömlek ortaya çıkıyor. Bu çocuk en fazla üç yaşında olabilir, ancak sırtı, tıpkı Fallan gibi, daha önce sayısız kez tenine değen darbelerin izlerinden dolayı pürüzlü.

Tıpkı tüm talihsizler gibi.

Hepsi bir şekilde halkımdan kalma izler taşıyor.

"Tüm o fazla yiyecekleri çöpe atıyoruz," diye başlıyorum, Yetkililerin çocuğu sırtından aşağı yavaşça dürterek alay etmelerini izlerken. Öğrenciler canlanıp davranışı teşvik ediyorlar.

"Belki bu size sektörümüzden çalmayı bırakmayı öğretir!" Yetkililerden biri, önüme dokunan adam, öğrencilerin daha fazla

tezahürat etmesini sağlamak için ellerini sallayarak bağılıyor.

Max dirseğimi tutuyor ve sonunda nefret dolu bir bakışla göz göze geliyoruz.

"Birileri onlara aramızda nerede durmaları gerektiğini öğretmeli, Orman," diye tısladı, herkesin her zaman söylediği aynı saçmalıkları tekrarlayarak.

Şimdi tanımakta zorlandığım çocukluk arkadaşımın kolumu çekiyorum. Her zaman rahatlatıcı bulduğum mavi gözleri şimdi daha ağır geliyor. Her zaman sevdiğimi sandığım o hafif yürekli gülümseme, böylesine adaletsiz bir şeyi görünce yukarı doğru kalkıyor. Zihnimin her bir köşesi acıyla zonkluyor, önümde olup bitenlerin günahının beni canlı canlı yemesine izin verdikçe sesi yükseliyor. Ayaklarım, kalabalığın giderek artan gürültüsüyle geri çekilmeye başlıyor. Fallan'ın sadece birkaç adım arkamda olduğunu, ellerimin saçlarımda dolaştığını, ben de Yetkili'nin elinin kalkıp kendi halkımın yaptığı bir aletle çocuğun sırtını kanatmaya hazırlandığını gördüğümü bilmek için arkamı dönmeme gerek yok.

Üzerime çöken hafif bir karartma sisi, görüşümü bulandırmakla tehdit ediyor, göz açıp kapayıncaya kadar beni gerçekliğimden koparıyor.

"Hayır. Şimdi değil," diye fısıldadım, başımı o kadar sıkı tutuyordum ki tırnaklarım kafa derime batıyordu.

"Kontrol et," diye fısıldadı Fallan'ın sesi.

Başkalarının fısıldaşırken kulağıma hafifçe değen seslerinin aksine, onun sesi farklı geliyor, zihnimi daha önce hiç olmadığı kadar net keşfediyor. Başımı çeviriyorum, onu görmeyi bekliyorum, bu kadar yakınımda olduğu için yakalanmadan önce uzaklaşmasını söylemeye hazırlanıyorum. Hâlâ birkaç adım ötemde olduğunu fark ettiğimde boğazım kuruyor.

Çıldırıyorum.

Memurun kolunu indirip doğrudan çocuğun sırtına yöneldiğini gördüm. Titrek bir nefes verip kolumu adama doğru uzattım. Sessiz sözlerim dilimden kayıp gitti.

"Hayır," diye tısladım kendi kendime, kontrol edemediğim acıyla öne doğru iki büklüm olurken.

Zihnimin donuk baş ağrısı artık ölümcül. Görevli hızla gözlerini kırptırıyor, dürtüsü çocuğun sırtından savrulup doğrudan bacağına çarpıyor ve bana dokunan eli uyluğuna bastırıyor. Dürtüsü derisini yakmaya başlıyor, dokunduğu her şeyi kavuruyor. Çocuğa vurmaya devam eden diğer Görevli şimdi elini sıkıyor. Avucunun yumuşak derisi, kendi dürtüsüne dokunmaktan yanmış, kararmış.

Çocuğu kanlar içinde dövmeye hazır iki adam da yere yığılıyor, dizlerini betona vurarak üçümüz birden aynı anda yere yığılıyoruz. Sesleri bir şekilde çığlıklarını bastırmayı başarıyor.

Fallan burnundan bir şeyi silip bana kocaman gözlerle baktı.

Bayılmayı her bastırmaya çalıştığımda acı dolu tıslamam bir çığlığa dönüşüyor. Damarlarımın alev alev yandığını hissederken, kulağımın arkasındaki ve işaret ettiğimdeki sıcaklık artıyor. İnsanlar çılgınca uzanmış bedenimden uzaklaşmaya başlıyor.

Ellerim başımı kavradı, zihnimde dans eden gürültüyü susturmaya çalışıyordu. Her şeyi dışarı vurma ihtiyacı hissediyor, "düzen" adına masum kan döken herkesin boynunu bükme istiyordum. Kıvrılırken gömleğimin yukarı kalktığını hissediyordum, dışarıdaki havanın serin dokunuşu izimi öptüğünde vücudum kaskatı kesilmişti. Ellerim başıma yapışmış gibiydi, zihnim içine sızan bilinmeyen enerjiyi tutmak için acele ediyordu. Kulağımın arkasındaki çip o kadar sıcaktı ki derimi eritebilirdi. Zihnimden canlı görüntüler geçiyor, hepsi tek bir sese geri dönüyordu. Zihnin sarmalında kaybolmuş tek bir melodi. Bulunması amaçlanmayan, saklı bir gürültü.

Fallan yanıma diz çöküp elini gömleğimden aşağı doğru kaydırıp karnıma uzun uzun baktığında onu itmemek için elimden geleni yapıyorum. Birkaç öğrenci, Fallan'ın duruma ne kadar çabuk dahil olduğunu görünce işareti göremeyerek bu konuşmayı öğürerek izliyor.

Büyüyen acının verdiği hisle bir çığlık daha attım, tek istediğim onu yanımda diz çökmeye devam ettirmektir. Max ve Josh da dahil olmak üzere birkaç öğrencinin Fallan'ı sürükleyerek sırt üstü yatırdığını gördüm. Bana yaklaşması için ona bağıyorlardı, ikisi de görünüşte tükenmiş bedenini tekmeliyordu. Çığlığım bu manzara karşısında bir haykırışa dönüştü, gözlerim başımın arkasında dönmeye başlarken görüşümden uzaklaştı. Her dayak yemesine izin verdiğinde acı dolu

homurtularını duyuyorum. Buradan bile ne kadar korktuğunu biliyorum. Vücudum üzerindeki kontrolümü kaybettiğim için sırtım kamburlaşıyor. Tek yapabildiğim dinlemek, içimde olup biteni kontrol edemiyorum.

"Nöbet geçiriyor," diyor kardeşim yanıma diz çökerek, hem kendisinin hem de Rae'nin elleri vücuduma değiyor. "Bunlardan yıllar önce kurtulduğumuzu sanıyordum," diye bitiriyor Kai, ancak daha fazla Yetkili olduğunu tahmin edebildiğim birine hitap ederek.

"Bekle," diye fısıldıyorum içimden, kimseye özel olarak seslenmeden.

Gözlerimi geriye doğru çevirmeye zorlayarak içimdeki acıyı içime çekiyorum, kanımda akmasına izin veriyorum. Sonunda, Fallan'a bir darbe daha indirmeye hazır iki çocuğu net bir şekilde görebiliyorum.

Max ve Josh, bir yetkili alkışlayınca duraklıyor ve Fallan'ın doğrulmasına izin verip tükürük şeklinde bir ağız dolusu kan akıtıyor. Vücudum bitkin, beni kendisine bakmaya ikna etmeye çalışan kardeşime odaklanamıyorum. Fallan'ın gözleri kalabalığın arasından benimkilerle buluşuyor. Yumruğunu göğsüne sürterek elleriyle bana bir şeyler işaret ediyor. Bir şekilde anladığım işaretler.

"İyi misin?" diye soruyor, kanlı dudağının ve morarmış yanının ötesine bakarak.

Yemek alanını dolduran sayısız Memura bakıyorum; bazıları çocuğu prangalarından kurtarıyor, bazıları ise çılgına dönmüş, hâlâ bir ilk yardım çantası için yalvaran kardeşime yakın duruyor. Fallan'a başımı sallıyorum, simsiyah saçlı vahşinin tüm bunlardan kurtulma düşüncesiyle içimdeki enerjinin yükseldiğini hissediyorum. Şimdi gücünü düşünüyorum, buradan kurtulmak için ona elimden gelen her şeyi vermek istiyorum.

Bir anda, tüm o enerji, tüm o adrenalin ve tüm o acı yok olup gitti, benden tamamen çekildi ve kardeşimin üzerine doğru çökmemi kolaylaştırdı. Görüşümde noktalar belirdi, Fallan'ın ayağa kalkıp elinde eskiz defterimle çantamı kavradığı, sonra da Max ve Josh'tan tereddütle uzaklaştığı görüntüsünü hayal edip etmediğimden emin değildim. Artık sadece bana bakabiliyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Bilincimi korumaya çalışıyorum, karanlığın ne gibi bir netlik getireceğinden emin değilim. Sessiz bilinçsizliğin sonunda getirdiği bu

huzur, bir kez olsun rahatlatıcı geliyor.

"Sen miydin?" diye soruyorum zihnimin boşluğuna, orada birinin olduğuna dair yanılısamayı besleyerek.

Birkaç sessizlik anı var, ancak bilinç kayboldukça sessizlik daha da artıyor.

"Her zaman öyledir. Benim cehennemim bu," diye fısıldadı bir ses, her zamankinden daha belirgin bir şekilde.

Hayır, herhangi bir ses değil.

Fallan'ın sesi.

Bölüm 20

Orman

Aniden bilincim yerine gelince, neredeyse karyoladan düşüyordum, nerede olduğumu veya buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Üzerimde bol ve parlak bir ışık asılıydı, çevremi bir anda görmemi imkansız hale getiriyordu. Hareket etmeye başladığımda yan tarafımın ağrıyacağını bekliyordum, tüm acımın artık yok olduğunu fark ettiğimde hoş bir sürpriz hissettim. Elimi yüzüme götürüp temiz parmak eklemlerimin üzerinden baktım. İki elim de sanki hiç kavga etmemişim gibi görünüyordu. Zihnim, bilincimi kaybetmeden önceki olayları, Fallan ve zihnimde yalnızlık bulan sesiyle sonlanan olayları tekrar tekrar gözden geçirdi. Hafifçe vurarak ışığı kendimden uzaklaştırdım ve annemin gününün çoğunu geçirdiği tıbbi ünitenin bakım odalarını gördüm.

Üzerimde yeni bir gömlek görünce huzursuz oluyorum, beni soyamak için kaç kişinin gerektiğini veya daha da kötüsü, kaç kişinin izimi görebildiğini bilmiyorum. Pantolonum ilk başta olduğundan biraz daha aşağıda, hâlâ neredeyse beni çıplak bırakan pozisyonda. Belindeki kemerimi sıkıyorum, azalan enerjimin etkilerini ayağa kalktığım anda hissediyorum. Odanın kapısı kapalı, beni sessizliğe gömüyor. Sırtımı yatağa yaslayıp yere çöküp dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Ağır göz kapaklarımla gözlerimi kapatıyorum, sessizliği kucaklıyorum, zihnimdeki beyaz gürültüyü dinlemeye çalışıyorum.

"Orada mısın?" diye sessizce soruyorum kafamın içinde, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi boş bir koridora bağırarak.

Duraksadım, ayağımı yere vurarak sesini duymayı bekledim. Saniyeler dakikalara dönüştükten sonra sesinin ne kadar gerçek olduğunu merak ettim.

Odanın kapısı gıcırdadı ve beni yerdeki duruşumdan fırlattı. Annemle birbirimize uzun uzun baktık, bu sırada kapının diğer tarafında bekleyen ve kapıyı kapatmadan önce birkaç saniyeliğine içeri göz atan kardeşimin endişeli silueti de göz kırptı.

Elleri laboratuvar önlüğünün cepleriyle oynuyor, vücudu odadaki dolaplara yaklaşıyor, anlaşmazlık yaşadığımızda her zaman yapmaya çalıştığı o küçük sohbeti bile yapmaya çalışmıyor. Bir anahtarla dolaplardan biri açılıp, içindekiler listesinin üzerinde ne olduğunu anlayamadığım bir sürü hap şişesini ortaya çıkarıyor. Seçeneklerini gözden geçiriyor, dokunuşunu diğerlerinden daha yüksek miligram dozajlı şişelerin üzerinde gezdiriyor.

"N-Ne oldu?" diye soruyorum, Kai'nin neden hâlâ odaya dalıp sağlığımla ilgili konuşmalarından birini yapmaya hazır olmadığını merak ederek.

"Yemekhanedeki olaylar sırasında Görevli'nin ışık sensörü uyarıları sende nöbete neden olmuş gibi görünüyor. Önceki seferlerin aksine, bu sefer neredeyse beyin kanaması geçirecektin. New Haven'a şükür, çipin anında kanamanı durdurabildi," diyor annem, beklediğimden daha duygusal bir sesle. Kulağımın arkasına dokunuyorum, çipin yaydığı ısyı hâlâ hissediyorum.

Çipten iyileşmek böyle bir şey miydi?

"Neden öfkeli görünüyorsun?" diye sordum, dolaptan bir ilaç almaya karar vermeden önce duraksamasını izlerken.

"Bakalım," diye söze başlıyor, sonunda bana dönerek. Bir zamanlar gizli olan duygu maskesi, şimdi herkesin görebileceği şekilde sergileniyor. "Kızım, bir Dokunulmaz'ı dövdükten sadece bir saat kadar sonra neredeyse kan kaybediyor ve bu, evde bir yabancı gibi dolaşmaya ve başına gelenler hakkında bana hiçbir şey söylememeye karar vermesinden sadece birkaç gün sonra oluyor. Yani evet, Forest,

öfkeliyim. Sana neler olduğunu bilmediğim için öfkелisin ve daha da kötüsü, baban bir Talihsiz'in seni rahatsız ettiğini söylüyor-" diye söze başlıyor, bahsetmemesini umduğum tek kişiden bahsetmeye hazır bir şekilde.

"Fallan hiçbir şey yapmadı," diye başladım.

Söylediklerimi tam olarak kavrayamadığı için nutkunu kesiyor.

"Yani bir Talihsiz var mı?" diye soruyor, sanki artık kızının kim olduğunu bilmiyormuş gibi.

"Dedin-"

"Bu bir teoriydi. Son birkaç gündür ne kadar içine kapanık olduğunu düşünürsek dürüst olmanı beklemiyordum," diyor annem, bu konuşmayı kaç kameranın dinlediğini görmem için beni teşvik ederek.

Odanın etrafına göz gezdiriyorum.

Beş. Beş kamera. Beş casus.

"Onu bir iki kez geçerken gördüm," diye başladım, annemi sinirle işaret ederek. "Son kontrol ettiğimde, okul bahçesi Talihsizlerle iletişim kurmak için fazlasıyla uygundu," dedim, gözlerinin benim yaptığım gibi kameralara baktığını izlerken.

"Hepsi bu mu?" diye soruyor annem, dürüst cevabımın kesinlikle hayır olmayacağını farkında.

"Kardeşimin neden dışarıda beklediğini ve beni sanki bir sapıkmışım gibi sorguladığını söyleyene kadar başka soru sormayacağım," diyorum, içimde hafif bir adrenalin patlaması hissederek.

"Bunu yapma, Orman," diye iç çekti annem. Küçük hapi avucuma bırakmak için nazikçe elimi çevirdi. "Benimle düşmanmışım gibi konuşma. Güvende olmanı istiyorum. Tek istediğim buydu," diye bitirdi annem, başparmağını yanağıma yumuşak bir dokunuşla sürterek.

Annem var ya. Kai'yle bana yatmadan önce masal okuyan ve yemek pencerelerimizden gizlice tatlılar geçirmek için kuralları çiğneyen annem. Ne kadar yorgun olduğunu görüyorum; tüm yangınları söndürürken dünyayı omuzlarında taşımaya çalışıyor.

"Lütfen bana katlan anne," diye yalvardım. Kadını yakalayıp ona sarıldım.

"Şu anda pek iyi bir ruh halinde değilim," Kollarını bana doladı ve bu alışverişte omzuma derin bir iç çekti.

"Zihnini asla sorgulama, Orman. O seni hiç ihtiyacın olduğunu bilmediğin yollara yönlendirecektir." Kadını daha sıkı kavıyorum, yeni kıyafetlerim hakkındaki düşüncelerim daha da derinleşiyor.

"B-beni kim giydirdi?" diye sordum. Ellerini gözlerinin üzerine koyarak geri çekildi.

"Evet. Gizlilik konusunda ne hissettiğini biliyorum," dedi annem parmağını yanağımda gezdirerek. "Seni kim böyle işaretledi?" diye sordu.

"Josh-"

"Fok mu?" Annem, çocuğun soyadının tamamen farkında olarak cümlesini tamamlıyor.

"İşte bu o olurdu,"

Başını öfkeyle sallıyor, gözlerini ovuştururken sessizce küfürler savuruyor.

"O ailenin sınırları yok. Onlar, asla kurtulamayacağım kışkımda dikenler gibiler," diyor uzun zaman sonra ilk kez nefretle konuşarak.

"Anne, içeri girebilir miyim?" Kai saçlarını birkaç kez şaklatarak, Josh'un ailesine karşı duyduğu nefreti sorgulama yeteneğimi ortadan kaldırdı.

"Kardeşine dışarıda beklemesini söyledim çünkü... ne kadar bunaltıcı olabiliyor," diyor elimdeki hapi göstererek, "ben onunla konuşurken sen de onu al. Nöbetlerini ve bu yüzden geçirebileceğin olası atakları hafifletmek için miligram dozunu artırdım. Su ve bardak lavabonun yanında," diyor annem, lavaboya doğru başını sallayıp kapının arkasına saklanmadan önce, odaya girmeye çalışan endişeli kardeşime el sallamama fırsat vermeden.

Kameralar odanın üzerinde yükseliyor ve kameranın diğer tarafındaki herkese, günlerdir almayı ihmal ettiğim bir ilacı almamı izlemek için beklerken bir gösteri sunuyor. Sanki her biri doğrudan bana dönük.

Hap elimde ağır geliyor. Yetkililer çipimi kullandıktan sonra kurallarımı artırmaktan emin değillerse, şimdi kesinlikle bunu isteyeceklerdir, özellikle de ilaçlarımı artırma ihtiyacı duydukları bu ani durumdan başlayarak.

Annemin bana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağına inanmak istiyorum. Onların kendisini etkilemesine asla izin vermeyeceğini düşünmek istiyorum.

Ama artık insanların söyledikleri kişi olabileceklerine dair umut yok.

Başımı öne eğerek lavaboya doğru ilerliyorum, küçük cam bardağı doldururken suyu akıtıyorum. Elimdeki hapı sallayıp, kameraların yavaş yeşil yanıp sönüşünü izliyorum; canları istediğinde bizi istedikleri gibi davranmaya hazır olduklarında cipslerimize ürkütücü bir şekilde benziyorlar. Meraklı gözlerden olabildiğince uzaklaşıyorum, hapı hızla ağzıma götürüp birkaç yudum su içiyorum, ilacı önümden aşağı doğru sürükleyip cebime koyuyorum.

Lavaboyu kapatmadan önce ikna edici görünmeye çalışarak yutkunma hareketlerini taklit ediyorum. Annemle Kai kapının diğer tarafında tartışıyorlar ve ancak annem Kai'ye oturup beklemesini söyleyince tartışma sona eriyor.

Birkaç dakika sonra odaya geri döndü, ilk gördüğümde daha telaşlı görünüyordu.

Tartışmak hiçbir zaman onun en güçlü yanı olmadı.

"Ayakta kalmak ne kadar zordu?" diye soruyor, her zamanki şefkatli hareketleriyle elini uzatıp yüzüme dokunurken. Parmakları yanaklarımı okşuyor, yüzümün babama en yakın tüm hatlarında oyalanıyor.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi. İstersen Kai'yi içeri alabilirsin," diyorum, onu burada ne kadar az istediğini anlamaya çalışarak.

Yorgun elleriyle beni yatağa geri çekiyor, yanına yatırıyor ve ardından beni kendine doğru çekiyor. Kendimi dokunuşa bırakıyorum, güçlü kalbinin seslerinin düşüncelerimi yönlendirmesine izin veriyorum.

"Her şey yolunda mı? Son zamanlarda çok mesafeli görünüyorsun," diye cevap aradığı asıl soruyu sonunda soruyor.

Kai yanımda olmayınca her zaman yaptığım gibi aniden her şeyimi ona anlatacağımı düşünüyorum.

"İnsanlar neden bana bunu sorup duruyor?" diye sordum, ondan uzaklaşırken, yüzümün ellerimin arasına düşmesine izin verdim.

Tekrar bana uzanmaya çalıştı ve bir kez daha kolumu sallayarak dokunuşunu savuşturdum.

"İtiraf etmelisin ki-"

"Asi mi?" diye sordum, planladığımdan daha agresif bir şekilde çıkışarak.

"Uyan Orman. Daha uyanık görünüyorsun. Sanki duygularının ne olduğunu aniden keşfetmişsin ve onları kontrol etmenin hiçbir yolu yokmuş gibi," diye itiraf ediyor ve dilimden dökülen alaycı sözü engellememi imkansız hale getiriyor.

"Eminim duygularımı bastırmak şu anda halkımızın en çok isteyeceğı şeylerden biridir. Bunu nasıl yapabileceklerine dair bir fikrin var mı?" diye sordum, yüzündeki şaşkın ifadenin kaybolup sonra da tamamen yok olmasını izlerken.

"Ne ima ediyorsun?" diye soruyor, beyin kanaması ihtimalinden bahsettiğinden daha endişeli bir sesle.

"Hiçbir şey, anne," diye başladım, artık bana baskı yapmasını istemediğimden. "Yorgunum ve dürüst olmak gerekirse bugün olan hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum. Milyonlarca göz sürekli üzerimizde," dedim kameraya bakarak. "Eminim bugün olan her şeyi bir noktada göreceksin ve keşke Kai gibi olsaydım diye düşünmen için bir neden daha olacak," diye bitirdim.

Ellerimi saçlarıma daldırıp bir kez daha zihnime uzanıyorum.

"şimdi konuşmak için harika bir zaman," diye fısıldadım düşüncelerimin arasından sessizce, bir kez daha sessizlikle karşılaştım.

Çılgınlık benim için iyi bir etiket gibi görünmeye başlıyor.

"Keşke Kai gibi olsaydın," dedi annem, elini elimin üzerine koyup çenemi kaldırıp bakışlarını yakalamaya çalışırken. "Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum Forest. Farkında olsan da olmasan da, sen ve Kai benim her şeyimsiniz. Seninle ne kadar gurur duyduğumu hiçbir şey değıştiremez. Sana en adil kartlar dağıtılmadı-"

"Toplumun işleyişine karşı tespit edilen ihmal, düşük seviyeli bir ihlaldir, Katiana Blackburn."

Oda sonunda sesini yükseltiyor ve annem daha cümlesini bitirmeden onun düşüncelerini durduruyor. Rahatlamak için derin bir nefes alırken gözlerinin kapanmasını izliyorum.

"Herkes adil bir şans verildi," diye düzeltti kendini, dişlerinin arasından yalan söyleyerek.

Annemin gözleri saçlarıma kaydı, yüzümü çerçeveleyen bir sürü beyaz tutamı yoldu. Uzanıp bileğini tuttum ve daha fazlasını almasını engelledim.

"Bunları beğendim," diye itiraf ediyorum, onun saç tellerini yakındaki bir çöp kutusuna atmasını izlerken.

"Hayır. Saçını tekrar boyamamızın zamanı geldi," diye fısıldıyor.

Saçlarına bakıyorum, sadece benimki gibi saçları sakladığını iddia ettiği güzel, zengin kahverengiye görüyorum.

"Ailemizin tüm kadınlarında var mı?" diye sordum, elini indirip sessiz kalmamı işaret etmesini izlerken.

"Açıklamamayı daha kolay bulduğum çok nadir bir genetik aksaklık. Pigmentasyon kaybı, yaygara koparacak bir şey değil," diyor, sanki bir senaryodan okuyormuş gibi.

"Başka hiç kimse-"

"Orman, burada olmaz. Şimdi olmaz," diye çıkıştı, parmağını bana doğrultarak ciddi bir tavırla.

Ağzımı kapatıp ellerimi sabırsızlıkla kucağımda birleştiriyorum. Annem bir sonraki hastasıyla buluşmaya hazır bir şekilde saatine bakıyor. Yorgun bir tavırla yürüyor, onu her gördüğümde daha da bitkin görünüyor.

"Kardeşin büyük ihtimalle seni istila edecektir-"

Sözlerim onları işleyebilmemden önce beni terk ediyor.

"Onlara güveniyor musun? New Haven'ın bizim çıkarlarımızı gözettiğine inanıyor musun?" diye fısıldadım, sistem tekrar konuşmaya başlayınca odanın sarı ışıkla aydınlanmasını izlerken.

"Hükümete ve/veya kurallara aykırı konuşmak orta düzeyde bir ihlaldir, Forest Blackburn."

Annem topuklarının üzerinde dönerek duraksıyor. Benden birkaç santim öteye gelip bana vahşi bir ifadeyle bakıyor.

"Bunu bana neden sordun?" diye soruyor, titreyen elleriyle yüzümün yan tarafını kavıyor.

"Bize zarar verirler mi?" Daha fazla üsteledim, söylediğim sözleri gizlemek için alnımı alnına bastırdım.

Ondan gerçeği duymaya ihtiyacım var. Nerede durduğunu bilmem gerek.

"Yine talihsiz bir dayak gördün mü? Bu muameleyi hak ettiklerini sana kaç kere söylemem gerek? Bu olmadan, hepimizin uyması gereken sistemde denge olmaz," diye bağılıyor, kameraların bu ifadeyi yakalamasını sağlamaya çalışarak.

"Anneme bunu sormadım... Bize zarar verirler mi?" diye sordum, sıkıca bana sarılmasına izin vererek.

Birkaç saniyelik bir gecikme oluyor. Soruyu düşünürken derin düşüncelere dalmış bir şekilde öylece duruyor. Tek bir kelime, tek bir kelime ve ailemde güvenebileceğim birinin olduğunu biliyorum. Tek bir "evet" ve artık benden nefret eden biriyle bu cehennemde yol almak zorunda kalmayacağım. Bu işte yalnız kalmaktan her şey daha iyi.

"Hayır Orman. Sana asla zarar vermezler," dedi ve ellerini yüzümden çekti, bana ondan isteyeceğim son cevabı verdi.

Kadından yavaşça uzaklaşıp başımı salladım. Duygularım yüzümü bir tablo gibi kaplamış olmalı, benden uzaklaşıp kapıya doğru yaklaştığımı izlerken kaşları kalktıkça daha da belirginleşiyor.

"Sizi bekleyen başka hastalar var," diyorum ve kapıyı hızla açıp ona yakın olmak istemiyorum.

"Orman-"

"Defol git," diyorum, artık ona burada kalıp yüzüme yalan söyleme şansı vermiyorum.

Sonunda teklifimi kabul edip odadan çıkmaya karar verdiğinde ağzını kapattı ve sersemlemiş bir ifadeyle baktı. Kai kapıda oyalandı, şaşkın bir ifadeyle kapıyı tutmamı izledi. Annemin yanımdan geçmesine izin verip ardından onu takip ettim. Tek isteğim, bu floresan ışıklı tıbbi ünite kâbusundan kurtulmaktı. Beni zorla giydirdikleri büyük beden gömleğe baktım ve olabildiğince çabuk bir çıkış işareti aradım.

"Burada kal, birlikte geri dönebiliriz. Önce annemle konuşayım," diyor Kai, omzumu sıkarak ve annemin çok daha yavaş görünen silüetinin arkasından gidiyor. Az önce paylaştığımız konuşmadan açıkça rahatsız olmuş bir şekilde somurtarak uzaklaşıyor.

Kai'nin beni olduğum yerde tutması için yalvarmasına aldırmadan, içimde yarattığı hissiyattan sıyrılıyorum. Hemşirelerin nereye gittiğimi bilip bilmediğimi sorgulamadığını fark ederek, devasa koridorda ilerlemeye başlıyorum. Dış dünyanın parlak ışığı sadece birkaç adım ötemde. Önümdeki iki büyük kapı beni bu kabustan uzaklaştıracak.

Kapılara yaklaştıkça yürüyüşümün koşuya dönüşmesine izin veriyorum. Yolumun sonuna doğru, çift kapının hemen yanında, bağlantı koridorunda başka biriyle çarpışınca vücudum acıyla doluyor.

İkinci beden homurdanarak nazikçe kollarımı kavradı ve ikimizi de dengeledi. Herkese yaptığım gibi kendimi geri çekmeye hazırlanıyorum, tek isteğim, izinsiz yanıma yaklaşan bir sonraki kişiyi boğmak.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu nazikçe, parmağını yanlarımda gezdirerek, bütün gün özlemini çektiğim rahatlatıcı dokunuşu yaptı.

Bölüm 21

Orman

Xavier tek bir bakışta nereye gittiğimi anladı ve hiç vakit kaybetmeden beni çift kanatlı kapıdan çıkarıp beyaz papatyalarla süslenmiş tıbbi binanın geniş ön cephesine götürdü.

Adımlarımı takip ederek peşinden gidiyorum, bizi kapılardan uzaklaştırıp bahçenin en uzak köşesine kümelenmiş ağaçlara yaklaştıırken parmaklarının benimkilere kenetlendiğini hissediyorum. Yapraklar toprağı kaplıyor, her adımda ayaklarımızın altında çıtırdıyor. Eline daha sıkı sarılıyorum, o da aynısını yaptığı anda tatmin oluyorum. Xavier, nerede olduğumla ilgili soruyu, beni çok fazla sorgulamadan önce yalnız kalmanın en iyisi olduğunu düşünerek arkama bakmak için kaydığını gördüğü anda susturmuştu.

Ağaçların altında, personelin öğle tatilleri için ayrılmış bir bankın silüetini görüyorum; geldiğinde silkelediğı birkaç seyrek yaprakla kaplı. Bizi oturmamız için aşağı çektiğinde onunla tartışmıyorum. Ağaçlar, nereye kaçtığımı sorabilecek herkesten bizi gizliyor. Bileğimdeki bandı çıkarıp sağlık birimine kabul edildiğimi gösteriyorum.

Bacaklarını bankın üzerine uzatıyor. Dizlerimi göğsüme doğru çektiğimi görünce, elleri bacaklarımı okşuyor, onları kendi bacaklarına

benzer bir şekilde aşığı doğru çekiyor. Birbirimize dik dik bakıyoruz, ellerimiz tek kelime etmeden birbirimizin kavrayışında kalıyor.

Birkaç dakika sonra "Ne oldu?" diye sordu, yüzümden düşen bir saç telini geriye iterek, ellerini yanaklarımda kavuşturdu. Başparmağının yanağımda gezindiğini hissettim. Elim de kendi elini boynuma doğru kaydırđı, Fallan'ın beni rahatlatmak için yaptığı gibi parmaklarının hareket ettiğini hissetmeyi bekledim.

Bunu başaramadıklarında biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

"Okulda olanları duydun mu?" diye soruyorum.

Başını yavaşça sallayıp ellerini belime koydu, başparmaklarını kalça kemiklerimin üzerine koydu. Dokunuşun altında tenimin ısındığını hissediyorum, neden aramızdaki mesafeyi kapatıp, tamamen kaçınarak kucağına oturmak istediğimi merak ediyorum. İçinde bulunduğumuz kurallar göz önüne alındığında, istekleri ve arzuları anlama mücadelesi işkence gibi.

"Bir dayak olayı olduğunu duydum. Kimin olduğunu söylemeyince, kiminle ilgili olduğuna olan ilgimi kaybettim," diye söze başladı ve beni birkaç santim öne kaydırıp ellerine bastırdı. "Ama sonra bir Dokunulmaz'ın tıbbi bir olay geçirdiğini söylediler. Zaten burada bir ekipte çalışıyordum, birkaç Talihsizle konuşuyordum ki, tekerlekli sandalyeyle bir ceset getirdiklerini gördüm. Tek görebildiğim annendi," diye devam etti, ellerini üst bacaklarımda tutuyordu. Elleri bacaklarımı sıkıyordu. Midemde hafif bir sıcaklık yükseldi, beni hazırlıksız yakaladı ve düşüncelerimi daha iyi yerlere yönlendirmeye zorladı. Zihnim, bacaklarıma yaptığı küçük dokunuşlardan daha fazlasını keşfetmesi fikrini harap etti. "Sen olduğunu bilseydim-"

"Bunu yapma," diyorum, parmağıımı dudaklarına bastırarak, kendisine zaten yüklediğinden daha fazla suçluluk duymasını engelleyerek. "Kontrolünün ötesindeki eylemler için kendini suçlama," diye devam ediyorum, ellerimi dudaklarından çekip yüzüne doğru kaydırıyorum. Çenesindeki sakalları hissediyorum, sonra elimi tekrar kendi elinin içine indiriyorum.

"Sınıf arkadaşının yaptığı doğru mu? Josh mu? Adam'ın çocuğı mu?" diyor Xavier, gözlerimin sıraya doğru tiksınmesini engellemek için yüzümü tutarak. Bana her dokunuşu nazık, imkansız olduğunu düşündüğüm şekillerde beni rahatlatıyor.

"Yaptıklarını iyileştirdiler. Üzerinde durmanın bir anlamı yok," diye fısıldadım, elimi kocaman tişörtümün altından yanlarımda gezdirirken. Xavier'ın gözleri bu hareketi takip ediyor, bir zamanlar tenimi kaplayan derin çiziklerin anısıyla irkildiğimi izliyordu.

"Seni orada mı yaraladı?" diye sordu Xavier, ellerini yüzümden çekerken.

Tek yapabildiğim başımı sallamak, adamın ifadesinde beliren öfke parıltısını izlemek, onu izledikçe kaybolup gidiyor. Hiç düşünmeden ellerini tutup gömleğimin altına girip yanlarımı kavramalarına izin veriyorum. Midemdeki sıcaklık içimde dolaşüyor, sıcak avuçları tenimde gezinirken artıyor. Parmaklarının altında çıplak tenimi hissedince yanaklarının kıpkırmızı olduğunu görüyorum. Sadece ona verdiklerimi keşfetmesine izin veriyor.

"Artık sorun yok," diye fısıldıyorum, aramızdaki mesafenin ne kadar azaldığını görünce.

Dizlerimiz birbirine değiyor, elleri beni ilk fark ettiğimden daha yakın tutuyor. Sırtımın alt kısmına doğru hareket ettiğini hissediyorum, boğazıma zorla sokulan her kuralı görmezden gelip dudaklarının benimkilere nasıl değdiğini hissetmem için beni teşvik ediyor. Nefesi yüzüme değiyor, ellerim önünü bulup üniformasının üzerinden göğsünü hissettiğimde yanaklarımı daha da ısıtıyor. Başım acıyla karıncalanıyor, ne yapacağımı bilemediğim yeni bir nöbete başlamakla tehdit ediyor. İşaretim, neredeyse dokunuşunun altındaki deri kadar sıcak, yanıyor.

Yüzünde hafif bir sırıtiş beliriyor, güzelliğinin büyüleyici doğasına daha da fazla katkıda bulunuyor. Şimdi geriye yaslanıp güneşin altın rengi buklelerini okşamasına izin veriyor. Eğilerek öne doğru eğiliyor, yüzünü benimkine yaklaştırıyor, burunlarımız arasında santimler var.

"Daha önce başkasının dokunuşunu hissettin mi? Sarılma değil, izin verilen o saçma sapan düzenlemeler değil. Yani, başka biriyle gerçekten bir bağ hissettin mi?" diye soruyor Xavier.

O kadar yakın ki neredeyse tadını ağızımda hissedebiliyorum. Kalbim hızla çarpıyor, vücuduma adrenalin pompalıyor. Nöbetim sırasında duyduğum o tatlı melodi geri dönüyor, tuşlar artık daha tanınır hale geliyor ve geldikleri kadar çabuk kayboluyorlar.

"Hayır... Öyle mi?" diye fısıldadım, tek istediğim aramızdaki mesafeyi kapatmaktı.

Birkaç hemşirenin sohbetinin sesi, dudaklarına odaklanmamı engelliyor. Duraksıyor, başparmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve herkesin görmesine izin vereceğimiz kamusal gösteriyi yeniden değerlendirmemi sağlıyor. Birkaç adım geri çekiliyorum ve ikimize de kıyafetlerimizde ufak düzeltmeler yaparak kendimizi toparlamamız için bir an veriyorum.

Hemşireler bize pek aldırış etmeden yanımızdan geçiyorlar, Xavier de onlara kendi hemşiresinden bir tane verince gülümsüyorlar.

"Sanırım bir hastane bahçesi, istediklerimi yapmam için en uygun ortam değil," diyor Xavier umursamazca, sözlerim boğazımı düğümlüyor. Nasıl sakın kalabildiğimi anlayamıyorum.

Doğru kelimeleri düşünürken yanağımın içini ısırarak gülümsüyorum.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum, üniformasını fark edince başımı sallayarak. "Resmi olmak için gereken her şeyi nasıl yapıyorsun?" diye sordum, neler yaptıklarını kendime hatırlatarak.

Adam ve adamlarının yaptığı eylemlerin bir parçası olması mümkün değil. Xavier perişan görünüyor. Hatta bazıları endişeli bile diyebilir.

"Bazen bizi yapmaya zorladıkları şeylerle başa çıkmanın bir yolunu bilmediğimi söyleyemem. İş yerinde, bize saçtıkları saçmalıkları dinleyecek kadar ayık olduğumdan daha fazla zamanı sarhoş geçirdim," diyor Xavier, ellerini şakaklarına sürterek. "Haksız yere şiddet uygulamaya zorlanmadığım sürece, elimden gelen her boktan ayrıntıyı göze alıyorum. Arkadaşını katılmak istemekten vazgeçirmeye çalıştım. Sanırım benim ve senin etkileşimlerin onu üniforma giymeye ikna etmek için fazlasıyla yeterliydi," diyor Xavier, hâlâ suçu kendi üzerine atmanın yollarını bulmaya çalışarak. "İyiliği korumak için Yetkililere katıldım ve şimdi," diyor, beni süzmek için dururken. "Sanırım önceliklendirecek başka bir şey buldum," diyor, kalbimi tarifsiz bir hisle doldurarak.

"Ailen-" diye başladım. Beni durdurdu.

"Gittiler," dedi sessizce, iki kelimeyle düşüncelerimi bölerek.

"Gitti mi?" diye soruyorum, bunun nasıl mümkün olduğunu bilmeden.

"Onlar New Haven'ın araştırmacılarıydı," diyor yerden bir yaprak alırken.

Bu, onun zihnini dağıtmanın bir yolu.

Çok renkli yüzeyini yırtıyor, her bir parçayı birer birer düşürüyor. "On iki yaşlarındayken veri örnekleme için koğuşun dışına gönderilmişlerdi. Vücutlarında ipler ve yanlarında Memurlar vardı ama küllerin içinde yirmi dakika geçirdikten sonra her ip koptu, uçları kan içindeydi ve çığlıkları havayı parçaladı. Bana onları takip etmeye çalıştıklarını söylediler," diye devam ediyor Xavier. "Kız kardeşim kızamık salgını sırasında kısa bir süre sonra vefat etti," diye devam ediyor, ağzını eliyle kapatarak, içinden kaçmaya çalışan küçük duygu yumaklarını gizlemeye çalışırken. "O gün oraya gitmesi gereken tüm Memurların botları temizdi. Hiçbiri onları kurtarmaya çalışmadı ve sonuç olarak ben yetim kaldım, halkımıza güvenemedim. Şimdi ben de onlardan biriyim," diyor, gözlerini kapatırken çenesini sıkarak. "Ve biliyorum ki, eğer bir çocuk benim kadar yalnız büyümek zorunda kalmasın diye her seferinde oraya koşardım," diye bitiriyor, kalbimi düşündüğümünden daha büyük bir acıyla doldurarak.

"Xavier... Çok üzgünüm-"

Şimdi parmağını dudağıma koyuyor, milyonlarca kez duyduğunu bildiğim bir konuşmayı yapmamı engelliyor.

"Bu senin kontrolün dışında, aşkım," diyor. Sözleri kulağıma müzik gibi geliyor.

Dudaklarımı parmağına bastırdım ve uzun uzun bakışırken aşağı inmesini sağladım.

"Düzen ile üstünlük hissi arasında ince bir çizgi var. Ne yazık ki, sıradan doğamız, insanların düzen yerine üstünlük yolunu seçmesine neden oluyor," diyor Xavier, bacaklarını bankın üzerinden sallayıp bana istediğimden daha fazla alan bırakarak. Başımdaki zonklama dinmeye başlıyor ve bana yine tatlı bir sessizlik getiriyor.

"Bana karşı dürüst olmanı istiyorum," diyorum, tüm bunlara bir anda son verebilecek tek soruyu sormaya hazırlanıyorum. "Talihsizlerden nefret mi ediyorsun? Yoksa emirleri mi uyguluyorsun?" diye soruyorum, sorunun aramızdaki havada asılı kalmasına izin vererek.

"Talihsizlerden nefret ediyor muyum? Hayır. Bu toplumun bu şekilde işlemesinin sebebi onlar. Memurların altın işlemeli takım elbiseler giymesinin, sonu gelmez gibi görünen zengin etleri yememizin sebebi onlar. Onlar sayesinde şu anki hayatımızı yaşayabiliyoruz. Onlara büyük saygı duyuyorum. Halkımız kanlarının kirli olduğunu, düzenli saydıkları şeylere aykırı, iğrenç bir doğaya sahip olduklarını düşünüyor-"

İşaretliler. İşaretliler'den bahsediyor.

"Sadece Talihsizler "Lekeli" mi? Bu ne anlama geliyor?" diye sordum, onun kullandığı aynı kelimeyi tekrar kullanarak, ben de hâlâ zar zor anlıyordum.

İç çekti, parmağını yavaşça kulağımın arkasına sürttü.

"Sahne arkasında neler olup bittiğini bilmenin yükünü hak ettiğini düşünmüyorum. Zaten sandığından daha fazla şey yaşadın," diyor büyük bir üzüntüyle.

Gösterimden haberi var.

"Sen-"

Bir şey beni konuşmayı bırakmaya zorluyor, kelimeler boğazımdan daha çıkmadan kesiyor. Beni yakmaya hazır bir ışık sensörlü dürtmeye bakıyormuşum gibi, içimdeki tereddüdü hissediyorum, aniden Fallon ile benim aramdaki bu sırrın ve bildiklerimizin, en çok onda ve bende güvende olduğunun farkına varıyorum. Açıklayamadığım bir netlik hissi bu, ancak Xavier'in bana sahip olduğu şeyi söylemek için ne kadar fedakarlık yaptığını fark ettiğimde daha da öfkeleniyorum.

Elimde olmayan sebeplerden dolayı hatırladıklarımı gizli tutmam gerektiğini biliyorum.

En azından şimdilik.

Xavier düşüncelerime devam etmemi sabırla bekliyor.

"Ne dediğimi unuttum," diyorum yalan söyleyerek, zihnimin neden daha kalabalık olduğunu merak ederek.

"Sanırım konuştuklarımızı burada bırakmak en iyisi. Bugün nöbet geçirdiğini unutmuş gibisin. Hiçbir şeyi zorlamamayı tercih ederim," diyor Xavier, etrafımızdaki yere dökülen yapraklara bakarak.

"Bildiklerimiz bizim ve sadece bizim. Lütfen olanlardan hemen sonra bana ulaşmaya çalışmayı bırak... Orman'ını duyuyorum ama

onun hakkındaki düşüncelerini duymak istemiyorum. Bugünlük seni susturuyorum." Sesi gün gibi açıktı.

Beni genellikle saran zonklayan baş ağrılarının aksine, zihnimdeki varlığı yumuşak bir yastık gibi, beni kucaklıyor, zihnimi nazikçe tutuyor. Bağlantının kesildiği anı hissediyorum ve zihnimin derinliklerinde gizlenen, içeri girmenin bir yolunu bulamayan başka bir varlığın hissiyle baş başa kalıyorum.

Bu saklanan varlık yabancıdır... Öfkeli.

"İyi misin? Bir anlığına gitmiştin," dedi Xavier, nazik dokunuşuyla beni gerçekliğe çekerek.

Başımı sallayıp aramızdaki mesafeyi sonunda kapatıp sırtımı ona doğru çevirdim. Göğsüne yaslandım, bacaklarım bankta önümde dümdüz uzanıyordu. Kolları beni sardı, tereddüt etmeden dokunmasına izin verdi. Kokusunu içime çektim. Taze çamaşır ve çamın mükemmel bir karışımında birleşmesi gibiydi. Başı benimkinin üzerindeydi, soğuk bedenimi ondan beklediğimi bilmediğim bir dokunuşla ısıtıyordu. Sırtım kaslı göğsüne yaslanmış, üniformasının sert kumaşının altında heykel gibi vücudunun her bir çizgisini hissediyordum.

"Burada tam olarak neler oluyor, Orman?" diye sordu, kulağıma eğilip kanımı ısıtan bir fısıltıyla. Dudakları boynuma bakıyor, ağzının bir gülümsemeye dönüşmesiyle beni kışkırtıyor. Dudakları omzumda duruyor, aramızdaki havada tenimde yavaş öpücükler asılı duruyor.

Beni parmağında oynatma şeklinin verdiği sevinç sesini duyunca titrek bir nefes verdim.

"Bana verdiğin şey, küçücük bir huzur anı. Bırak ona tutunayım. Bırak bu neyse ona tutunayım. Seninleyken her seferinde kendimi normal hissedeyim ve sen yokken onu arzulayayım," diye fısıldıyorum, dudakları sonunda boynumun yumuşak tenini keşfetmeye karar verdiğinde, yanlarını nazikçe öperek, beni harekete geçiren noktalara daha sert bastırdığında ağzımdan çıkan sesi durduramıyorum. Tek yapabildiğim, daha önce hiç duymadığım haz seslerini bastırmak. Dokunuş, içimde bir duygu dalgası yaratıyor. Eli çenemi kavlıyor, beni şefkatli dokunuşlarla dokunuşa yönlendiriyor.

"Normal değilsin Forest," diyor Xavier, kulak mememin dişlerinin arasına hafifçe girmesine izin vererek. Boştaki eli beni kendine doğru

ekiyor, sırtımın onun bir parçasına değmesini sağlıyor ve aniden giderek daha fazla farkına varıyorum. "Sanırım bu yüzden uzak duramıyorum," diye fısıldıyor ve bacaklarımın arasındaki kk sıcaklığın inanılmaz derecede artmasına neden oluyor.

"Yani buralarda mı kalacaksın? Deli olduğumu düşünmüyor musun?" diye soruyorum, düşüncelerimi tam olarak kontrol edemeyerek.

"Bence sen tam da olman gereken kişisin ve buna sadık kalacağımı garanti edebilirsin," diye fısıldadı Xavier, başımı omzumun üzerinden çevirirken. Sonunda tamamen telaşlanmış yüzümle göz göze geldi.

İçimde bulduğum heyecanla beni boğmaya hazır bir şekilde gülümserken köpek dişlerinin parlamasını görmeyi bekliyorum.

Bunun yerine, boğazını sıkıca tutarak acı çekiyormuş gibi görünüyor; göğsü inip kalkıyor. Alnında biriken minik ter damlaları, acı dolu gözlerinin önünden akıp gidiyor.

"Sorun nedir-"

Bir kez daha melodi kafamda almaya başladı, piyanodaki notalar eskisinden daha yüksek sesle çalıyor, beni bu andan ve sözlerimden daha da uzaklaştırıyordu.

"Orman!" Kardeşimin sesi birkaç metre öteden bağırıyor.

Xavier ve ben, banktan kalkarken dağınık kıyafetlerimizi düzelterek geri çekiliyoruz. Pantolon paçasını tutup siyah pantolonunun önünü düzelttiğini ve ikimizin de kızardığını görüyorum. Kalktığımızda ağabeyimin uzun boylu bedeni bizi fark edip rahat bir nefes almamı sağlıyor. Bizi meraklı gözlerden koruyan çitin üzerinden göz göze geliyoruz. Kai, kk yeşil duvarın etrafından dolaşıp aramıza bakmak için duruyor.

"Seni bulmak için bir arama ekibi kuracaktım," diye mırıldandı Kai, gözlerini Xavier'den ayırmadan.

"Sadece biraz temiz havaya ihtiyaçı vardı," diyor Xavier, her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde, paylaştığımız anın onu da benim gibi kaybetmesine izin vermeden.

"Seninle mi?" diye soruyor Kai, Xavier'e aniden düşmanca bir tavır takınırken artık benimle konuşmadığı belli. Kaba yorumu karşısında o bile şaşkın görünüyor.

"Artık o korkunç LED kabusunda olmak istemiyordum," diyorum, kardeşime daha yakından bakabilmek için Xavier'in önüne geçerken. Bana hafifçe başını sallayıp sarıldı ve çenesini başıma yaslayarak sarıldı.

"Seni en son gördüğümde ağzından köpükler saçıyordun. Onun nasıl olduğunu görmek konusunda sabırsızlanıyorsam lütfen beni mazur gör," dedi Kai, gülümsemesini yeniden bulan Xavier'a bakarak.

"Onu buraya böyle getirmeden önce sana haber vermeliydim-"

"Hayır, konuşabileceği birinin olması beni mutlu ediyor," diyor Kai.

Bakmasam bile, son zamanlarda ona ne kadar az güvendiğim için incindiğini biliyorum. Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Güvenebileceğim biri olmasını istiyorum.

Ama gerçek onu sadece kafasına sıkılacak bir kurşuna daha da yaklaştırıyor.

Xavier saatine baktı, derin bir iç çekti, ardından yüzünde hiçbir iyi anlamı olmadığını bildiğim bir ifade belirdi.

"Talihsizler sektöründe bir ekibim var, gözyaşlarını kontrol etmek için koğuşun çevresinde dolaşıyor," diyor ikimize bakarak, "İkiniz de gününüzü tamamlayabilmek için bir sonraki tramvaya binip Akademi'ye dönseniz iyi olur," diye bitiriyor konuşurken bana bakarak.

Kai ona kısaca başını sallıyor ve bizi küçük bahçe alanından uzaklaştırmaya hazırlanıyor.

"Lütfen bana iki dakika verebilir misiniz?" diye sordum, tereddütünü gördükten sonra çalıların arkasına doğru geri çekildiğini gördüm.

Xavier kollarını kavuşturup, önünden geçişimi izliyor.

"Seni yakında tekrar görmeyi planlamalı mıyım, yoksa en tuhaf zamanlarda seninle karşılaşmaya devam mı edeceğim?" diye soruyorum, adamın ağzının çok takdir ettiğim bir gülümsemeye dönüştüğünü izlerken.

"Bugünden sonra gecenin bir yarısı pencerene taş atarsam şaşırma," diyor Xavier, beni yeniden utandırarak.

Ona başımı sallıyorum, kardeşimin çalılıkların arasından neler olup bittiğine bir göz atmaya çalışmasını izliyorum. Kollarımı Xavier'in boynuna dolduruyorum, kollarının belimi sıktığını hissediyorum, ikimiz

de kucaklaşmaya başlıyoruz. Ayrılmaya başladığımız anda burunlarımızın birbirine değdiğini hissediyorum, aramızdaki mesafeyi açıp açmamam gerektiğini sorguluyorum.

Bir şimşek gibi, izim ateşle parlıyor ve başımı sessizce inleyerek yere eğmemi sağlıyor. Dudaklarımızın buluşma ihtimali bu hareketle kayboluyor, sadece kardeşimin sabırsız ayak vuruşlarıyla daha da uzaklaşıyor.

"Bir dahaki sefere kadar, aşkım," diyor Xavier, baş parmaklarını dudaklarıma bastırıp yüzümü avuçlarken. Dokunuşuna karşı gülümsüyorum, neden öpücüğünü beklediğim gibi arzulamadığımı merak ediyorum.

Yanık izlerim kaybolup gidiyor, isteklerimi de beraberinde götürüyor.

"Bir dahaki sefere kadar," diye fısıldadım, geri çekilişini izledim, çalılardan arkasına saklanmadan önce bana son bir kez gülümsedi, kendimi boş hissettim, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeyin eksikliğini hissettim.

Bu toplumun kaçındığı birçok şeyden biri de bu.

İnsan Bağlantısı.

Bölüm 22

Orman

Günün geri kalanı, gittiğim her yerde insanların bana bakma ihtiyacı göz önüne alındığında, olabildiğince monoton geçti. Sadece bir dersim daha olmasına rağmen, o sınıfta oturup sınıf arkadaşlarımdan bana kaçamak bakışlar atmasını izlemek bir sonsuzluk gibi geldi. Üzerimdeki büyük tişörtü çıkarmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Bugünün olayları göz önüne alındığında, bu kadar bol bir şey giymek neredeyse daha rahatlatıcı hissettiriyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, Fallon'ı bir kez bile görmemiştim. Hatta günün son derslerinde onu bulmaya çalışacak kadar ileri gittim. Bildiğim kadarıyla, gününü edebiyatla bitiriyor ama İngilizce bölümünün sınıfındaki Talihsizler bölümü boştu. Yemek çalarken yakalanan Talihsiz, koridorda bana onaylarcasına baktı, neredeyse bir şey söylemek için durup sonra vazgeçecekmiş gibi görünüyordu.

"Bana iki kere tökezlediğim şeyi anlatmaya hazır mısın?" diye sordu Kai, sonunda beni konuşmaya ve tıbbi üniteden ayrıldığımızdan beri ettiğim söylenmemiş sessizlik yeminimi bozmaya zorlayarak.

"Sanırım bundan bahsediyorsun-"

"Xavier mi? Evet," diyor Kai, sözümü bitirmeme izin vermeden.

Çantam her adımda bacağıma çarpıyor. Kai'nin dağınık saçları ve kahverengi gözleri onu ikizim gibi gösteriyor. Bakışları endişeyle kaplı,

tıpkı annem gibi onu da yiyip bitiriyor.

"Onunla geçirdiğim yalnız zamanın tadını çıkarıyor olabilirim," diyorum, bakışlarımı artık birden fazla öğrenciyle dolu olan tramvaya doğru çevirirken.

"Siz ikiniz-"

"Kai," diye çıktım, sorusunu daha başlamadan keserek. "Tek yaptığım Max'in beni birkaç kez öpmesine izin vermektir. Xavier ve ben hiçbir şey yapmadık. Paranoyak ağabey tavrını bırakabilirsin," dedim. Yanakları utançtan kızardı.

"Sana Xavier'i sormayacaktım," diye mırıldandı Kai. Yürüyüşümü durdurup şaşkınlıkla ona baktım.

"Peki o zaman kim?" diye soruyorum, etrafına bakınmasını izlerken.

Gözlerini kapatıyor, annem gibi yüzünü ovuşturuyor.

"Talihsiz," diye söze başladı, bana işaret ederek. "Neden sürekli senin yanında dolaşıyor?" diye sordu Kai, Raegan'ın gördüğü kadarıyla, şüphesiz. Kai'nin kısa dokunuşumuzu gördüğü anda bunu ondan uzak tutmanın bir yolu olmadığını anladım.

"Fallan zararsız," diyorum tramvaya doğru yürürken. Yürürken gözlerimi kapatıp, zihnimin derinliklerine uzanıp, hepsi kapalı görünen o dar koridorda bağırmaya çalışıyorum.

"Beni dışarıda bırakmayı bitirdin mi?" diye bağıriyorum içimden.

"Zararsız mı? İkiniz etkileşime girmeye başladığından beri yaptığın tek şey pervasızca davranmak."

Topuklarımın üzerinde dönüp, arkamdan yürüyen kardeşimin yürüyüşünü parmağımla durduruyorum. Duraksıyor, bana şaşkınlıkla bakıyor, şakacılığın bende kaybolmasını izliyor.

"Fallan, neden ara verdiğimden sorumlu değil. Aksine, şu anda bana kimsenin yapamayacağı şekilde yardım etti, bu yüzden bundan sonra ne söyleyeceğine dikkat etmeni öneririm, çünkü istediğin sonucu vermeyebilir," dediğimi duyuyorum, sesimdeki tonu zar zor fark ederek. Sanki içimdeki başka bir parça, bana meydan okumaya hazır olan herkese karşı koymaya hazır bir şekilde öne fırlamış gibi hissediyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, damarlarıma kan pompalıyor.

"Sakin ol Dove, sana yardım etmeye çalışıyor," diyor sesi, kaskatı duruşumu gevşetiyor.

Kai şaşkın şaşkın bakıyor, kafamı tutup geri çekildiğimi ve sapkın adamdan bir iz olup olmadığını görmek için etrafıma bakındığımı görüyor. Kai'nin eli koluma değiyor ve dikkatimi ona geri veriyor.

"Yanıldığını sanmıyorum. Kafası karışık duygular yaşıyan sadece sen değilsin," diye itiraf ediyor Kai, uzun zamandır ilk kez bir zayıflık belirtisi göstererek.

Boğazım kuruyor, bu da istediğimden daha fazla yutkunmama neden oluyor.

Max ve Rae otobüs penceresinden bize el sallıyor, binip onlara katılmamızı işaret ediyorlar. Hâlâ Max'e ve birinin incinmesini izlemek istemesinin verdiği heyecana karşı bir rahatsızlık duyuyorum. Yine de sahte gülümsememi takınıp ağabeyimin rehberliğinde otobüse doğru ilerliyorum. Bu, Kai'nin başlattığı sohbeti bitirmek istemesinin bariz bir yolu.

"Şimdi benimle mi konuşuyorsun? "Kesildiğimi mi sanıyordum?" diye soruyorum, zihnimin bana eğlendirmek için yarattığı çılgın paranoyaya kapılmak istemediğimden daha fazla enerji harcıyorum.

"Yine yalnızsın. Hormonların seni rahatsız etmediği zaman seninle konuşmak çok daha kolay," diyor Fallan, midem bulanarak.

"Gördün-"

"Hissettim. Keşke hissetmeseydim dediğim kadar zevkini hissettim," dedi Fallan inleyerek ve soru listemi daha da uzattı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyorum, bu sefer de kasılan karnımı ovuşturuyorum.

"Onunla birlikteyken bir parçan beni düşünmüş olmalı. Bunun işe yaramasının tek yolu, diğer kişiyi düşünmen ve onun da aynı şeyi düşünmesi," diyor, konuşurken yorgun bir sesle.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Senin... zevkini hiç hissedemiyorum?" diye üsteliyorum, tramvayın basamaklarına yaklaşırken.

"Çünkü hiçbir şeyim yok... Seni ilgilendiren hiçbir şey," diyor iç çekerek. "Bunu böyle açıklayacak kadar enerjin yok. Eğer zihnindeysem, Orman, beni burada istersin. Bunu unutma," diye bitiriyor Fallan. Ona dair his zihnimden dağılıyor.

Tramvayın basamaklarını sendeleyerek çıkarken, başımı hızla arkaya doğru çevirdim; mavi gözleri ve küstah sırtışıyla karşılaşmayı bekliyordum. Ama bunun yerine, arka sıralardan boş koltuklardan

başka bir şey göremiyorum. Kai çoktan arkadaşlarımızın yanına oturmuş, Max'i benimle konuşmaya çalışmak yerine oturması için teşvik ediyordu.

Mark, koltuğunda kıpırdanmakla o kadar meşgul ki, aniden ortaya çıkışımı fark etmiyor, kimse bakmıyorken omzunu sıktığımda irkiliyor. Önden çekilip arkadaşlarımın yanına dönmeden önce birbirimize her zamanki gülümsemelerimizi sunuyoruz. Max'e çok yakın oturmaktan kaçınarak kardeşimin yanına oturuyorum. Kai, mesafeli olma isteğimi anlıyor, beni Rae'nin yanındaki yerine itiyor ve Max'in bana doğru bir yol bulmasına fırsat vermiyor.

"İyi misin?" diye soruyor Rae, içinde tuttuğu öfkeyi savuşturarak.

Max, "Annen ne olduğunu anlayabildi mi?" diye soruyor ve etrafımdakilerin merakını daha da artırıyor.

"Çocuklar, ona biraz zaman verin," diyor Kai, bana yaslanmam için alan açmak adına kolunu kaldırarak. Hareketini kabul ediyorum, başımı önüne koyuyorum ve tramvay nihayet hareket etmeye başladığında göğsünün inip kalkışını hissediyorum. Max ve Rae sabırsızlanıyor, av bekleyen şahinler gibi beni izliyorlar.

"Sadece bir nöbeti. Hepsi bu," diyorum sonunda, ikisinin de istediği cevabın bu olmadığını bilerek. Bana bakmaya devam ediyorlar, daha fazlasını söylememi bekliyorlar.

"Hepsi bu kadar," diyorum tekrar, öfkenin sesimi tükettiğini duyarak.

İkizler sandalyelerine yaslanmadan önce birbirlerine bakıyorlar. Bu bakış, baş başa kaldıklarında benim ve erkek kardeşimin ikiliye karşı değişen tavırlarını derinlemesine incelemek için sabırsızlandıklarını gösteriyor.

Onların bizi nasıl algıladıklarına dair kaygım söz konusu olduğunda, istedikleri kadar olumsuz sonuç çıkarabilirler.

Davranışlarımda meydana gelen ani değişikliğin nedenini akıllarına bile getiremiyorlardı.

Halkımız bu imkânı onların elinden aldı.

Kai beni uyandırıyor, çantalarımızı tutuyor, araçtan inmeye hazırlanıyor. Son birkaç öğrenciyle birlikte tramvaydan iniyor, kapının dışında onu bekleyen ikizlerin peşinden gidiyor. Gözlerimi ovuşturuyorum, ne zaman uykuya dalmaya karar verdiğimden emin olamıyorum. Mark dikiz aynasından bana bakıyor.

Ayağa kalkıyorum, en yakın pencerede dağınık yansımanı görüyorum.

"Talihsizler nerede?" diye sordum, kulak misafiri olur olmaz. Yaşlı adam derin bir nefes alıp benimle birlikte boş koltuklara baktı.

"Fallan, bu yıl hala transfer olmaya uygun olup olmadığını görmek için Akademi'nin yerleştirme sınavına girmek üzere geride kalmak zorunda kaldı. O kitabı durmaksızın inceliyor, tüm bilgileri yazdığından emin oluyor. Ders çalışmak ve ailesinin mülkünü yönetmek arasında ne zaman uyduğunu bilmiyorum," diyor Mark, bana ailesinin yaşlarına bakılmaksızın sık sık karşılaştığı zorlukları bir kez daha hatırlatarak.

"Sadece Fallan'ı sormuyordum," diyorum, gülümsediğini görerek.

"O zaman Valerie'yi merak ediyor muydun?" diye soruyor, bana sık sık gizlediği küçük bir alaycılık saçarak.

Onun bu nadir ses tonuna sııttım.

"Neden burada kalmak istesin ki? En azından senin bölgede... Benim halkımla uğraşmak zorunda kalmayacak," diyorum, kendimi Dokunulmazlar'la aynı kefeye koyarken duraksayarak.

"Düşündüğümünden daha fazla kaybolmuşsun," diyor Mark.

Kullandığı kelimelerden kafam karıştı, ne demek istediğini veya onu nasıl anlamam gerektiğini anlayamadım.

"Ne -"

"Orman, cips," diyor Rae, pembe tırnağıyla saatine vurarak. Sinirli görünüyor, Talihsiz'le aramızda geçen bir başka tartışmadan açıkça rahatsız olmuş gibi.

"Çağrılıyorsunuz," diyor Mark, başını eğerek yola doğru bakarak. Konuşmanın nasıl bu kadar çabuk değişebildiğini merak ederek geri çekiliyorum. Başım hızla Rae'ye dönüyor, tramvaydan uzaklaşmadan önce Mark'a son bir bakış atıyorum.

Bugün sadece düğmelerime basmayı başaran sarışının yanından geçerek hızla uzaklaştım.

"Kaç tanesiyle konuşmayı planlıyorsun?" diye sordu Rae, arkamdan gelip kulağımın dibinde vızıldayan bir sinek gibi beni rahatsız ederek. Kardeşim Max'le konuşuyor, yanında durup çocuğun kulağına bir şeyler fısıldıyor.

"İstediğim kadar," diye tükürdüm, sonunda kızla göz hizasına gelmek için duraksayarak, "çünkü şu anda isteyeceğim son şey halkımızın yanında olmak," diye devam ettim, acıdan ifadesinin buruşmasını izlerken. Çocuklar merakla bu konuşmayı izliyor, kıpırdamadan duruyor, içimizden birinin onlara bakmasını bekliyorlardı.

"Ne oluyor sana?" diye sordu Rae, önüme hiçbir sonuç vermeyen bir itmeyle. Yerimde durdum, bir bacağımı geriye doğru ittim, ne zaman geleceğini bilmediğim darbeye kendimi hazırladığımdan emin değildim. Tekrar itmek için hamle yaptı, iki bileğini de elime aldığında durdu.

"Bilmiyorum. O yüzden benim için anlamaya çalışmaktan vazgeç," diye fısıldadım, gözlerimi kısarak bileğini hafifçe sıkarak.

Yüksek bir çarpma sesi, ona olan konsantrasyonumu bozuyor ve bir ağacın dallarının önümüzü çizmesinden kıl payı kurtulurken, sırtıyla birlikte birkaç adım savrulmamıza neden oluyor. Birinin ön bahçesinin yan duvarına çarpıp önünü sıyrıyor ve ardından oğlanlarla aramızdaki kaldırıma düşüyor. Kaldırıma ekilmiş birçok titrek kavaktan biri, şimdi de o sevilen bitki için kocaman bir delik bırakıyor. Her biri tertemiz ve özenle kesilmiş köklere bakıyorum. Öfkeli şakalaşmamıza ara verip, sohbetimize aniden giren davetsiz misafire bakıyoruz.

"Ne oluyor?" diye soruyor Kai, ormana daha yakından bakabilmek için yaklaşırken.

"İkiniz de iyi misiniz?" diye soruyor Max, elini yanıma koyarak. Tüylerim diken diken oluyor.

"Evet, iyiyiz," dedim hemen, gözlerimi Kai'den ayırmadan.

"İkiniz orada durdunuz ve ağaç eğilmeye başladı," diyor Kai, parmaklarını kusursuz kesilmiş uçlarında gezdirerek. "Bir ağaç nasıl böyle kırılır ki?" diye soruyor ve ikizlere gelip daha yakından bakmaları için işaret ediyor.

Üçlü bu yıl fen bilimleri bölümünde botanik okuyor ve bir zamanlar nesli tükendiği düşünülen bitki yaşamını toplumumuza yeniden

kazandırmanın yeni yollarını bulmaya çalışarak epey zaman harcıyor. Bildiğim kadarıyla, halkımızın kaynakları görünüşte bol olsa da, bazı bölgelerde hâlâ azalma eğiliminde. Toplumumuzun çoktan yok olduğunu düşündüğü diğer taze ürünleri üretme yeteneği her geçen gün daha da olası hale geliyor.

Kai ve Rae gibi beyinlerin araştırma sürecine dahil olmasıyla, bir zamanlar imkansız görünen şey artık tünelin ucundaki ışık haline geldi. New Haven'ın yeniden seri üretime nasıl geçeceğini kavramaya başlamasından önce yiyeceklerin nasıl olduğuna dair hiçbir fikirleri olmadığı düşünüldüğünde, insanların sahip olduğumuz taze ürünlerden ne kadar çabuk sıkıldıklarına şaşıracaksınız. New Haven'ın başlangıcı ve medeniyet ve tarımın insan ırkına geri dönmesinden önceki gıda kıtlığı hakkında korkunç hikâyeler var.

Kulağımdan ıslak bir şey düşüyor ve kaldırımıyla kırmızı bir leke halinde buluştuğunda beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Parmaklarımı hızla yüzüme bastırıp, parmak uçlarımı kaplayan parlak kırmızıya bakmak için geri çekiliyorum. Elimle başımın yan tarafına vurup uzaklaşıyorum, yavaş adımlarımı devasa adımlara dönüştürüyorum ve tüm bunları yaparken arkadaşlarımı arkamdaki rahatsız edici boşlukta bırakıyorum.

Ön kapımı hızla açıp, evin içindeki ani varlığı sorgulamasından önce kimlik kartımı hızla okutuyorum. Mutfağa koşup en yakın havluyu alıp kulağıma bastırıyorum. Kanamayı durdurmak için başımı geriye atıyorum. Ellerimi dakikalarca güzelce yıkayıp sabrettikten sonra kanama duruyor ve kendi başıma temizleyene kadar bezi çantama tıktırmaktan başka seçeneğim kalmıyor. Aslında, bu annemin sorgulayacağı bir şey daha olurdu.

Evde aktif olan tek kişi babam, ancak evin içi ne kadar karanlık olursa olsun, muhtemelen uzun vardiyalarından birini uyuyarak geçiriyordur.

Sessizce, ayak uçlarımda yatak odasının kapısına doğru yaklaşıyorum, günün bu saatinde herkesin görebileceği kadar açık olan kapıdan çalışma odasına bakmamaya çalışıyorum.

Merakım beni ele geçiriyor ve başımı evin en büyük odalarından birine bakmaya zorluyor. Vücudu masasının üzerine yığılmış, göğsü derin nefesler alıyor, masanın üzerine saçılmış sayısız dosyanın üzerinde horluyor. Kapıya yaklaşıyorum ve ayağım kapı eşiğinden geçtiğinde bir ses duyuyorum. Aşağı baktığımda, çalışma odasının zeminini kaplayan sayısız kağıt var; her biri farklı yazı tipi ve boyutta el yazısıyla kaplı ve hepsinde aynı kelime yazıyor.

"Cihaz mı?" diye fısıldadım, kendimi çalışma odasına doğru iterek.

Elleri pastel boyalarla kaplı. Defterinden sayfalar koparılmış. Hatta bazı dosyaları bile bu kelimelerle dolu. Adama yavaşça yaklaşıırken, başının yanında duran neredeyse boş viski şişesini görüyorum.

Kelime yüzlerce kağıdın üzerinde, nereye dönsem beni çevreliyor.

"Ne oluyor yahu?" diye fısıldıyorum, tek bir şeye odaklanamıyorum.

New Haven topraklarının taslakları babamın duvarında. Haritadan çeşitli renklerde iğneler çıkıyor ve her biri bir renk kullanıyor: Yeşil, mavi, kırmızı, mor ve gri.

Beş renkten biri gridir.

New Haven'ın merkezindeki evimizin üstünde yer alıyor.

Babamın cesedini dürttüm, burada olduğum için bana bağırmasını ve ne bulduğumu açıklamaya çalışmasını bekledim.

Hiç kıpırdamıyor.

Merakımın beni yönlendirmesine izin vererek, sessizce klasörleri masasından uzaklaştırıyorum ve bu arada faresine vuruyorum. Ekranı aydınlanıyor ve çalışırken bayıldığı için şifre gerektirmiyor. Bilgisayardaki çok sayıda dosyaya bakıyorum ve imleç "Talihsiz Sektör" etiketli dosyaya gelince tırnaklarımı yiyorum.

Sektörü bir kez bile görmedim. Yetkililer dışında, sadece birkaç seçkin Dokunulmaz o yoldan geçebilir. Kapıya dönüp baktığımda, buradan ayrılıp burada gördüğüm her şeyi unutup unutmamam gerektiğini içten içe düşünüyorum.

Yerdeki kağıtların dağınıklığına bir bakış kararımı yönlendirmeye yetiyor.

Üç tıklamayla dosyayı açtım, karşımdaki ekrandaki dehşeti hazmedemedim. Sokaklarda, çocuklar da dahil olmak üzere, ölü insanlar yatıyor, yetkililer tarafından götürülüyorlar, cesetleri

arabalara yığılmış halde. Birçok Yaşlı, yere soğuk ve bitkin bir halde düşmeden önce bir tabancanın parıltısını görüp af diliyor.

Babamın masasına tutunuyorum, diğer taraftaki insanları saran hastalık ve cinayeti görüyorum. Binalar eski, kıyafetler yırtık ve bedenler zayıf. Yetkililer Talihsizleri bez bebekler gibi savuruyor, bazıları hiçbir şey yapmadan çocukları taciz ediyor. Malzemeyi izlerken ellerim titriyor, zihnim Talihsizlerin "rahatlıkları ve lüksleri" hakkında halkımızın bize söylediği her yalanı düşünüyor.

İnsanlar acı içinde feryat ediyor, halkıma yapılan işkenceyi durdurması için yalvarıyorlar. İrkilerek, ağzımdaki tıkaçı çıkarmak için eğiliyorum, boğazımdan kurtulmak için elimden geleni yapıyorum. Gözlerim yine yerdeki kağıda takılıyor. Daha küçük bir not kartı alıp cebime tikiyorum. Bir dürtme sesi duyuyorum, ardından birinin kırbaçlandığının yüksek sesli iniltileri. Homurdanmalar fazlasıyla tanıdık geliyor. Zihnimin arkasını gıcıklayan bir şey.

Dehşet dolu gözlerle yukarı bakıyorum ve sırtını paramparça ederken acı içindeki bedenini bir direğe tutunmuş görüyorum. Mavi gözleri acıyla dolu, bir şekilde haykırmak istediği çığlıkları gizlemeyi başarıyor. Olanca güçleriyle vurarak kaslı vücudunu parçalayıp sırtında birçok yara bırakmalarını izliyorum. Bağırmaktan sesi boğuk çıkıyor. Boynundan sarkan kolyede, karmaşık bir asma halkasıyla tasarlanmış tek bir altın yüzük var. Tarih, onu tramvayın dışında ilk gördüğümünden bir yıl sonra. Sadece bir yıl önce tüm o taze yaraları almıştı.

Görevlinin Fallan'dan uzaklaşıp, sayısız kırbaç darbesini nihayet durdurduğunu görüyorum. Adamın yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarının görüntüsü yüreğimi sızlatıyor. Benimkiler ise yüzümde çizgiler çizmeye başlıyor, göğsümü asla kurtulamayacağım kadar ağır bir ağırlıkla dolduruyor.

Kameranin arkasındaki Yetkilinin acısına güldüğünü duyuyorum. Ekrandaki her kirli Dokunulmaz, tabanca namlusunun arkasına koymak istediğim kişilerin zihinsel listesine ekleniyor. Fallan'ın figürünün üzerindeki ekrana dokunuyorum, onu döven Yetkili kamerayı yakalamak için maskesini çıkardığında neredeyse geriye düşüyorum.

Babamın gözleri tanınmaz halde. Yüzü Fallan'ın kanıyla kaplı, gözleri nefretle dolu.

"Bu, iri yarı adama geri götürmek için yeterli görüntü olmalı. O sapık herifin bir daha bir şey denemesine imkan yok," diyor Adam kameranın arkasından.

Babamın tek yapabildiği başını sallamak.

İçimde müthiş bir suçluluk duygusu hissederek bilgisayarı hemen kapattım. Artık tanımadığım adama kaşlarımı çatmadan bakmak zordu.

Böylesine iğrenç bir şey yapıp gördükten sonra nasıl olur da hiçbir şey olmamış gibi evimize dönebilir? Tanımadığı insanlara karşı bile bu kadar iğrenç şeyler yapabilir? Bu onun çipi mi? Yoksa kendisi mi?

Panik içinde başımı tutup zihnimin derinliklerine uzanıyorum.

"Çok üzgünüm," diyorum çığlık atarak, içimde hiperventilasyonun başladığını hissediyorum.

"Bilmiyordum," diyorum tekrar, babamdan ve bu korkunç çalışmadan uzaklaşarak.

"Ne gördün?" diye sordu Fallan'ın sesi, normalden daha paniklemiş bir şekilde.

Gerçek olsun ya da olmasın, bunu benden duyması gerekiyor, hatta hepsi kafamın içinde olsa bile.

Titrek bir nefes alıp koridora çıkıyorum ve kendimi odama kilitliyorum.

"Sana ne yaptığını gördüm. Sırtına ne yaptığını gördüm," diye fısıldadım, zihinsel yorgunluğum dayanılmaz hale gelirken dizlerimin yere çarptığını hissettim.

"Başıma gelen en kötü şey bu değildi Forest. İster inan ister inanma, o ceza o gün beni kurtardı." diyor, kelimeleri her zamankinden daha yavaş çıkıyor.

"Nasıl?" diye sordum ve öne doğru eğilip sıcak yüzümü serin zemine bastırdım.

"Yara izleri bana bir şeyi hatırlatıyor." diye sessizce söylüyor zihnimin içinde.

"Ne?" diye sordum, sesinin nefesimi normale döndürmesine izin vererek.

"Başlangıçta bunların hiçbiri gerçek değildi," diye mırıldandı Fallan, başımın zonklamasına neden olarak.

"Gerçek olan bu muydu, Fallan? Bana söylemediğin şey ne?" diye bastırdım, acının zihnimi sardığını hissediyordum.

"Biraz uyu Dove. Sana verecek enerjim kalmadı," diye fısıldadı.

Bu sözleri yüreğimi dağladı, zihnimin duvarlarına çizilmiş onun tekinsiz görüntüleri kaldı bende.

"Bir daha sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim," diye fısıldadım sessizce.

Fısıldıyor. Sessiz ama orada.

"Bu da ikimiz olduğumuz anlamına geliyor."

Bölüm 23

Orman

Boğazımdaki kuruluk dayanılmazdı, sonunda yorgunluğumu gözlerimle silmeye zorladı. Altımda yumuşak çarşafı hissediyordum, buraya nasıl geldiğimi anlayamıyordum. Odamda birkaç kez etrafa bakındıktan sonra, Kai'nin kusursuz el yazısıyla yazılmış notunu sehpanın üzerinde gördüm.

Beni değiştirmemi istemediğini anladım.

Okulda yaşananlardan sonra anneme ve babama uzun bir gün geçirdiğini ve biraz dinlenmeye ihtiyacın olduğunu söyledim.

Babanın çalışma odasının dışında neden uyuduğunu sana sormayacağım ama cevaplara ihtiyacım var.

Seni seviyorum.

-Kai

Notu bırakıyorum, kardeşime ve benim için her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmasına duyduğum büyük minnettarlıkla. Bacaklarımı sallayarak yataktan fırlıyorum, karanlık koridora bakmak için kapıyı hızla açıyorum. Gece gökyüzü etrafımdaki alanı kaplıyor. Herkesin odası sessiz, babamın çalışma odası artık tamamen kapalı, içindeki dehşeti saklıyor. Ayaklarım odalarının dışındaki tahtaları gıcırdattığında annemle babamın

kapısının hızla açılacağını sanıyorum. Saniyeler geçiyor ve ev sessizliğini koruyor.

Yavaşça evde dolaşırken, elim dolaptan bir bardağa değdiğinde rahatladım. Üç bardak suyla dolunca, sonunda kendimi tatmin olmuş hissettim ve Talihsizler bölgesindeki tüm yetersiz beslenen çocukların görüntülerini zihnimden sildim. Okuldan yemeği çalan çocuğu düşündüm. Tüm o yetkililer onun yaşam koşullarını biliyorlardı, ama yine de ona zarar vermeyi seçtiler. Güvenlik bilgileri göz önüne alındığında, Xavier bile kendi bölgelerinin çitinin ardında yatan dehşeti biliyordu.

Gördüğüm şey onun bahsettiği "yük" mü, yoksa o benim sandığımdan daha mı çok şey biliyor?

Ciğerlerimdeki hava ağırlaşmaya başlıyor, nefes almak için harcadığım çaba, dışarı vermek için harcadığım çabadan daha fazla. Dış dünya beni çağırıyor, sadece sürgülü bir cam kapı ötemde. Dışarıya hızlıca bir göz attıktan sonra sessizce dışarı çıkıyorum ve bu gece geç saatlerde evden çıkmak için babamın kimliğini tezgahtan alıyorum. Ev kıpırdamıyor, benim için sessiz kalıyor, istediğim gibi girip çıkmama izin veriyor. Sonunda, evimin yan tarafına yaslanıp derin bir nefes alıyorum. Kollarım önümü sarmış, serin dış cephemi ısıtmaya çalışıyor.

Evin yan tarafına doğru bakıyorum, kameranın yüzümden sadece birkaç adım ötede olduğunu görmeyi bekliyorum. Arka bahçemizi her zaman izleyen kamera.

Gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman alıyor, ancak ayağımın dibindeki yere düşen lensin parçalanmış cam parçalarını görüyorum. Xavier'in taşlarla katlettiğiyle birebir aynı yapıda. Kameranın kabloları artık arka bahçedeki hareketleri takip etme gibi tek bir amaca hizmet etmiyor, dışarı fırlamış durumda. Cam parçalarını ayağımın ucuyla dürtüp ahşap balkona sürtünerek çıkardığı sesi dinliyorum.

"Ne oluyor lan?" diye sordum, arkamdaki ağaçların yapraklarının hisirtisini duyarak.

Tıpkı gösterim gecesi gibi, benden çok daha önemli bir şeyin gölgelerde gizlendiğini, beni güvenli bir mesafeden izlediğini hissediyorum. Buradan bile ciğerlerinin boğuk nefesini duyuyorum, tırnaklarının sabırsızca ağacın kenarına vurduğunu duyuyorum. En

büyük gövdenin arkasında, karanlığın örtüsü altında, sinir bozucu ve hareketsiz bir silüet görüyorum. Vücudum ürperiyor, korku beni felç ederken hareket edemiyorum.

"Kim var orada-"

Eldivenli bir el boynumu kavradı ve beni evimin yan tarafına sertçe çarptı, çılgılık atmadan önce ağzımı kapattığından emin oldu. Ayaklarım balkonda sürükleniyor, etrafa saçılmış camlar neredeyse kesiyordu. Tanımadığım bir çift kahverengi göz üzerime bakıyor, beni boynumdan tutup evimin yan tarafına kaldırırken pençeleri arasında çırpınırken beni izliyordu. Ellerimi kollarına sürterek onlardan uzaklaşmaya odaklandım. Josh'un aksine, bu kişi güçlüydü ve bizim insanlarımızda olmayan bir dürtüyle doluydu. Zihnimin derinliklerine ulaşmak için elimden geleni yapıyor, kafamın boşluğuna doğru çılgılık atıyordum.

"Bana yardım edin!" diye içimden bağıriyorum, boynumdaki baskının arttığını hissediyorum. Kendimi maskeli sapıktan uzaklaştırmak için her girişimimde bacaklarım biraz daha zayıflıyor.

"Senin gibi güzel bir Dokunulmaz'dan kaç tane değerli şey çalabilirim?" diye soruyor adam, yüzü siyah bir maskeyle gizlenmiş halde.

Talihsiz Soyguncular.

"Cehenneme git-" demeye çalışıyorum, beni bir kez daha evime çarptığını, ilk seferden daha sert bir şekilde çarptığını hissediyorum.

İçimde birkaç düzensizlik anı var. Bunun nasıl gerçekleşeceğine dair her türlü olası senaryo aklımdan geçiyor gibi.

"Defol git ondan!" diyen sesi, adamı benden uzaklaştırıp beni dizlerimin üzerine çöktürüyor. Boğazımı şiddetle kavıyor, sanki içimden kaçmış gibi görünen havayı bulmaya çalışıyorum.

Aynaya bakmasam bile boynumun morardığını, şiştiğini biliyorum. Derin bir nefes alamıyorum.

"Bir yere varmaya çalışıyordum-"

"Git kendine başka bir ev bul Aaron," dedi Fallan, parmağını adamın göğsüne sokup adamı birkaç adım geriye iterek. "Bu benim," diye bitirdi Fallan, adama sertçe bakarak.

Boynumu tutuyorum, erkeklerin konuşmasını gözlerim fal taşı gibi açılmış halde dinliyorum. Sığ nefeslerimin hızlandığını duyuyorum,

Aaron'un bana bir bakış attıktan sonra Fallan'ın düşünceli bedenine alaycı bir şekilde baktığını görüyorum.

"Bir dahaki sefere senin için durmayacağım," diyor Aaron, Fallan'ı işaret edip geceye geri dönmeden önce. Ağaçların arasına tekrar bakıyorum, başlangıçta bir şey olup olmadığından emin değilim.

Fallan, arkadaşıyla aynı kıyafeti giyerek topuklarının üzerinde dönüyor. Maske yüzünü örtüyor, sadece koyu mavi gözleri görünüyor. Buklelerinden birkaçı kapüşonunun altından görünüyor ama bu ışıktaki onu tanıyacak kadar değil. Bana doğru bir adım atıyor ve beni ayağa kalkmaya teşvik ediyor. Bıçağı yan tarafında kavrayıp kınından çıkarıyor. Sırtım duvara tamamen yaslanmış bir şekilde bir adım daha atmasını izliyorum.

"Anlardım-" diyorum, boğazımdaki acıyla irkiliyorum. "Eğer ölmemi isteseydin," diye fısıldıyorum, gözyaşlarının görüşümü bulandırdığını hissediyorum. Sessiz kalarak bana doğru ilerlemeye devam ediyor. Duygularını görebilmemin tek yolu gözleri.

Fallan önümde durdu, kılıcının kör tarafına çevirdi ve üzerime eğilirken kolunu başımın üzerine koydu. Silahını karnımda yukarı doğru çekerken ve ince ucuyla gömleğimi kaldırırken serin metali hissettim. Tüm bu hareketler, pantolonumun kalçamdan aşağı kaymasına ve tenimi lekeleyen işaretin ön sırasını ona vermeme neden oldu. Elini üstümden indirdi, başparmağını işaretin pürüzlü tenine sürttü ve vücudumu sinir bozucu bir sıcaklıkla doldurdu. Dokunuş hiçbir şeye benzemiyordu ve vücudumu hayata çılgın atmaya zorluyordu.

"Benim gibi olup olmadığından emin değildim. Hiç emin olmadım," diye fısıldadı Fallan, elleri kalçamı keşfederken hafif dokunuşlarının sıkıca kavramasına izin vererek. "Artık biliyorum," dedi, elimi boynumda nazikçe gezdirdiğimi fark edince gözlerini kısarak.

"O kahrolası aptal," diye sövüyor Fallan, ikimizin de fazlasıyla aşına olduğu spreyi almak için arka cebine uzanırken. Spreyi sıkıldığında onu durdurmaya çalışmıyorum, acı çeken bedenimi nasıl rahatlattığını hissediyorum. "Burada olacağını hiç düşünmemiştim," diye devam ediyor Fallan, silahını tekrar kınına yerleştirirken. Başımın iki yanına iki elini koyarak beni duvara yaslıyor.

"Beni öldürmesine izin verirdim-" diye başlıyorum, gözlerinin her bakışında gezinişle videoyu hatırlıyorum.

"Hayır, yapmazdın," Fallan sözümü keserek yüzüme doğru eğildi. "Bu olmadan önce ölmüş olurdu," diye devam etti, her konuştuğunda nefesindeki alkol kokusunu gizleyemiyordu.

"Onun sana böyle zarar verdiğini görmek," diye söze başlıyor Fallan, bana tekrar bakarak, "ve senin yardım için bağırdığını duymak," diye devam ediyor Fallan, kafasına dokunarak. "Bana bir şeyler yaptı, Forest," diye bitiriyor, onu gördüğüm en çelişkili ses tonuyla.

İşte ses. O.

Peki nasıl?

Titrek ellerimle maskesinin önünü aşağı çekip yüzünü ortaya çıkardım. Maskeyi aşağı doğru çekerken parmak uçlarımı gezdirdim, yanaklarında bir zamanlar gözyaşlarının biriktiği ıslaklığı hissettim. Maskeyi çıkarmamı engellemedi, beni daha önce hiç olmadığı kadar yakından izledi.

"Burada ne yapıyorsun, Fallan?" diye sordum, ellerimin yanlarımda kalmasının daha iyi olduğunu bilerek.

En iyiyi görmezden gelip, onları kaldırıp tereddütle yüzüne konmalarına izin veriyorum, içimde yanan o ateşi hissediyorum. Şimdi onu hissediyorum, tamamen bilinmeyen bir şeyle bana bağlı. Zihnimin içinde dolaşüyor, kendi içindeki açık kapıyı keşfetmem için yalvarıyor. Dokunuşumun altında nabzını hissediyorum, güçlü kalbinin ritmini takip ediyorum.

"Bunun kolay olması gerekiyordu," diye fısıldadı Fallan, ellerini gömleğimin altına sokup belimi sıkıca kavrarken. İçimde yükselen enerjiyi hissediyorum, teninin bende olduğunu hissettiğimde bacaklarımın arasında büyüyen sıcaklığa daha da destek oluyor. "Kendime sana yaklaşmayacağımı söylemiştim," diye devam etti, ellerini belimden kıcıma doğru kaydırды, elleri üst uyluğumda yukarı doğru kayarken beni daha sıkı kavradı, sonra beni önüne çekti ve bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolanırken beni evin kenarına yasladı.

Kollarım boynuna dolanıyor, göğsümü kendine çekiyorum. Vücudum ve zihnim dokunuşuna gömülüyor, yüzlerce hisle doluyor

ve hepsi de şimdi olduğu gibi bana dokunmasıyla son buluyor. Bu dokunuş normal değil. Kanımda bir ateş gibi, varlığından bile haberdar olmadığım tüm uzuvlarımı keşfediyor. Her şey daha yüksek, her ses daha net geliyor. Artık her şey gerçek geliyor, gözlerimin üzerinde olduğunu hiç bilmediğim bir film tabakasıyla zehirlenmiş değil. Önüne sürtünürken göğüslerimdeki ağrıyı durduramıyorum, ellerinin bacaklarımda daha sıkı olduğunu hissediyorum.

"Ama sonra sana dokundu," diye devam etti Fallan, dudaklarını boynuma yaklaştıarak, Xavier'in defalarca denediği o tatlı noktaya dokundu. "Sanki seni tanıyormuş gibi. Güvercinimi tanıyormuş gibi," diye devam etti Fallan, dudaklarının tenime değmesine bir an bile izin vermeden. "Sana dokunması fikri beni deli ediyor," diye fısıldadı Fallan, boynumdan çekilirken dudağını ısırarak, öfkeyle çenesini sıkarak. "Sana sınırsızca dokunabiliyor ve ben senden nefret etmek zorunda kalırken tek yapabildiğim izlemek." Fallan sözlerini bitirerek benden uzaklaşmaya hazırlanıyor. Yüzünü kavrayıp bakışlarını kaçırmamasını engelliyorum. Alkol onun sessiz doğasını alıp götürüyor, beni zihnimi ve kalbimi durdurmak istemediğim hareketlerle işkence eden bir adamla baş başa bırakıyor.

"Ben senin için neyim?" diye soruyorum, gözlerindeki işkenceyi izlerken.

"Sana söylersem," diyor yüzünü yüzüme yaklaştırp burunlarımızın birbirine değmesine izin vererek, "seni kaybederim." Fısıltıyla bitiriyor cümlesini. Bu cümle midemi bulandırıyor, zihnim saatte milyonlarca mil hızla çalışıyor.

"Tam buradayım, Düşmüş," diye bastırıyorum, kelime dudaklarımdan dökülürken zihnimde bir şeylerin tık ettiğini hissediyorum. Canlı bir görüntü görüyorum, parçaları bir araya getirmek için elimden geleni yapıyorum. Videoda taktığı kolye gömleğinden kayıyor. Yüzük parlak bir şekilde parlıyor, değerli bir eşya gibi asılı duruyor.

"Bunun ne kadarı alkolden?" diye sordum, ağzımı onunkine yaklaştıarak. Beni yavaşça indirerek aramızda biraz mesafe bıraktı. Pantolonunun önünü düzeltirken ne kadar yakın olduğumuzu idrak etmesini izledim. İçimdeki sıcaklık arttı, bacak bacak üstüne atmamı

kolaylaştırdı. Ellerini saçlarının arasından geçirip bana şaşkınlıkla baktı.

"Bunu bir daha yapamam," diye fısıldıyor, her geçen an daha da fazla hayal kırıklığına uğruyor.

Ellerini açıp kapatıyor, stresi kontrol altına almanın bir yolu bu, hiç şüphe yok.

"Fallan," diye başlıyorum, ona doğru ilerlerken. "Kendini itmeni istemiyorum," diye başlıyorum, topuklarının üzerinde dönerken nasıl öfkeli olduğunu izliyorum. Çenemi tutup beni kendine doğru çekiyor, yüzümü iki büyük elinin arasına alıyor.

"Başka seçeneğim yok," diye fısıldıyor, uzun zamandır yüzünde görmediğim kadar büyük bir acıyla bana bakıyor; ona vurduklarından daha büyük bir acı.

"Neden Fallan?" diye soruyorum, onu boynundan tutup aşağı çekmeye çalışarak. Göz açıp kapayınca kadar, yine birkaç adım ötemde. Sendeleyerek ilerliyorum.

"N-Nasıl yaptın-"

Eli ağzımı kapatıp cümlemi bir kez daha durdurdu. Beni kendine doğru çekti, boşta elini saçlarıma koydu, parmaklarını kafa derimde gezdirerek beni sakinleştirdi. Bizi evime geri çekti, ikimiz de sessizce yaklaşan başka bir beden sesini dinliyorduk.

"Fallan mı?" diye fısıldadı Valerie, Fallan'ın geldiği yöne doğru yaklaşarak. "Onu yakaladın mı?"

Onun varlığı beni öfkeliyor. Fallan başımın üzerinde ısrarla konuşmaya devam ediyor.

"Kaçtı. Hiçbir şey görmedi," diye fısıldadı Fallan, elini saçımdan çekip parmağını yan tarafımda gezdirerek. "Aaron'ın yardıma ihtiyacı olabilir. Devam et," dedi Fallan, sarışını evimin önünden geçmesi için teşvik ederek.

Beni onunla görmeyince, itaat ediyor. Dokunuşunun tadını çıkarıyorum, beni böyle kendine bastırmasını istiyorum. Dudaklarının kulağıma yaklaştığını, nazik dokunuşuyla beni hareketsiz tuttuğunu hissediyorum.

"Benden nefret et, Forest," diye başlıyor, parmaklarını alt karnımda yukarı aşağı gezdiriyor, ellerini gömleğimin altında yukarı aşağı sürüklüyor, "Lütfen benden nefret et," diye devam ediyor, el

hareketlerini durdurarak, "Bana sanki sana ulaşmanın bir yolu varmış gibi bakmaya devam edemem, sonra da her şeyimi alıp götüreceklerini bileceksin," diye öfkeyle söyleniyor, bu beni daha da şaşkına çeviriyor.

"Bu gece bana öyle bakman, bana attıkları her kırbaça değer," diye fısıldadı, dudaklarını sıkıca başımın tepesine bastırarak, ona yaslanmama izin verdi. Kalbimin anında patladığını hissettim, zihnimde bu anı bulanıklaştırmaya çalışan bir şeyin hissini bastırdım.

"Her seferinde degecek," diye bitiriyor sözlerini, dudaklarını başımdan çekip yüzümü avuçlarının içine alarak.

Başparmaklarının yanaklarımda gezindiğini, dudaklarımda durduğunu ve birkaç adım geri çekildiğini hissediyorum. Eli hızla boynumdaki kolyeyi kaydırıyor, soğuk metaline küçük bir öpücük konduruyor ve ardından gecenin örtüsünde kayboluyor. Az önce yaşanan olaylar yüzünden dizlerimin zayıfladığını hissederek geriye, duvara doğru sendeliyorum.

Başım dönüyor, çökmeye hazır hissediyorum. Yavaşça nefes alıyorum, kafamdaki karışıklığı bir kenara itiyorum, zihnimde ellerinin üzerimdeki hissini ve benimle paylaştığı kırılganlığı yakalıyorum. Bunu düşündükçe kalbim hâlâ hızla çarpıyor, tek istediğim ani hareketlerinin ardındaki gerçek. Siyah buklelerini ve güzel mavi gözlerini düşünüyorum, bana söylediği sözlerde başka bir şey seziyorum.

"Seni kaybediyorum," diye fısıldıyorum, kullandığı kelimeleri düşünerek. Parmağımı çipime götürüp sıcaklığını, aktifliğini hissediyorum.

"Daha önce buraya gelmiş miydik?" diye sordum içimden, gözlerimi kapatırken zihnime girmeye çalışan çipin enerjisini geri püskürtmeye çalışırken.

"Bu sorunun cevabı asla siyah ve beyaz olmayacak," diye fısıldadı, vücudumu ürpertiyle doldurarak.

Sözlerinden sonraki icraatları ise bir pus.

Elim cam kırıklarından birinin etrafına dolanıyor.

"Beni iyileştirmeyi denemek mi istiyorsun?" diye fısıldadım, kırık camı sıkarak, alaycı bir tavırla.

"Masallara inanmayı bıraktım artık," diyorum ve bardağı çipimin tam ortasına saplayıp aşağı doğru çekiyorum, vücudumu ele geçiren acıyı zar zor algılayabiliyorum.

Bunu daha önce de görmüştüm.

O zamanlar çok ürkütücü ve huzurlu görünüyordu.

Ama bu his artık hiç de huzurlu değil.

Eylemlerimin ardından gelen karanlığa beni hiçbir şey hazırlayamazdı.

Bölüm 24

Orman-Dokunulmaz sektör, iki yıl önce

Evin penceresi, müziğin ritmine göre değişen binbir renkle parlıyor. Gürültüsü, kalabalık evin dışında bile bana ulaşacak kadar yüksek. Max'in bana verdiği küçük kağıt parçasına bakıp doğru adresi yazdığımdan emin oluyorum. Josh'un evi, bizim sektördeki çoğu evden daha uzaktaydı, neredeyse koğuşa değecek kadar büyüktü ama devasa boyutuna yer açıyordu. Egosunun neden bu kadar büyük olduğunu anlamaya başlıyorum. Bunu nasıl taşıyacak gücü bulunduğunu bilmiyorum.

Kapüşonlu üstüm üzerime bol geliyor ve son anda aldığım, alıştığımdan biraz daha açık bir kıyafet kararını gizliyor. Saçlarımı her zamanki atkuyruğımdan çıkarıp, sırtımdan aşağı doğru uzatıyorum. İnsanlar evin içinde ve dışında çalışıyor, çukurda alev alev yanan küçük şenlik ateşine katılmak için evin arkasında bardak taşıyorlar. İnsanlar, Josh'un babasının zengin viski ve şampanya stoğunun etkisi altında oldukları belli olan bir şekilde sendeliyor. Josh, yetkililerin bu konuyu ele almamasını sağlamak için yılda bir kez "Okula Dönüş Buluşması" düzenliyor. Babası mecliste bu kadar üst düzey bir isim olmasaydı, burası hemen kapatılırdı.

Büyük bir tereddütle büyük metal kapının yanından geçip kendimi ön kapıya biraz daha yaklaştırıyorum, elim metal tokmağı değıdi

anda geri dönmeye hazırlanıyorum.

Josh diğer taraftaki arkadaşlarına yarım ağız gülerek "Susun," dedi ve kapıyı gülümseyerek açtı, ancak beni görünce kapıyı kapattı.

Josh, "Burada ne yapıyorsun, Blackburn?" diye sorarken bana sıcak bir şekilde hoş geldin diyor ve nazik misafirperverliğini gösteriyor.

"Onu ben davet ettim," diyor Max, kalabalığın arasından ilerlerken, elinde mor bir sıvıyla dolu bir bardak tutuyor.

Josh'a kaşlarını kaldırarak, bu kadar çok insanın izlediği bir ortamda nasıl pislik olabileceğini sordum.

"Hâlâ bunu anlamaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor Josh, sarışının bu yorum karşısında yüzünün kızardığını izlerken.

"Bütün gece burada eşek gibi dikilip durmayı mı planlıyorsun yoksa..."

Josh kapı pervazına doğru eğilerek "Kardeşin nerede?" diye sordu. "Tam bir parti katili."

"Muhtemelen onu evde bırakmamın sebebi bu," diyorum adama Rae ve Kai'nin kendi planlarını yaptıklarını söylemeden. "İçeri girebilir miyim, yoksa siktirip gideyim mi?" diye soruyorum, Josh'un yüzünde beliren o alaycı gülümsemeyi izlerken.

"Colton," dedi Josh gölgesini işaret ederek, "Git ona Vega'nın içtiğinden bir bardak getir."

Colton adama başını sallayıp kararlı bir bakışla girişten kayboluyor. Josh kapıdan uzaklaşıp kolunu aralığa uzatıyor ve sonunda geçmeme izin veriyor. Birkaç dakika sonra Colton fincanla geri dönüyor ve gülümseyerek elime bırakıyor.

"Ben içki içmem-"

"Partime geleceksen, doğru şekilde yapsan iyi olur," diyor Josh, ondan hiçbir şeye güvenmememin uzun sebeplerini sıraladığım listeyi susturarak. Yine de dudaklarım kapalı bir şekilde başımı sallıyorum, adamın beni süzdükten sonra sonunda oturma odasına dönüp onu bekleyen kadın grubuyla sohbetine devam etmesini izliyorum.

Max, yorumdan dolayı yanakları hala kızarmış bir şekilde geri çekilip bekler.

"Daha fazla arkadaş edinmek için küçük bir çalışma seansı," diyorum ve beni buraya gelmeye ikna etmek için verdiği alıntıyı aklıma getiriyorum.

"Josh sadece birkaç kişi olacağını söyledi."

"Elbette," diyorum, etraftaki sarhoş öğrencilere bakarak, hepsi neşeyle etrafta koşuşturuyor.

Bir kız bana çarptı ve içkinin büyük bir kısmını önüme büyük lekeler halinde akıttı. İeceğimi masaya bırakıp kapüşonlu üstümü çıkarırken küfür ettim, Rae'nin ödünç almamı istediği, karnımın bir kısmını sergileyen ve farkında olmadığım göğüslerimi belirginleştiren o küçük gömleği düşünmeden. Düzenlenen hormonlarımız yaz boyunca hepimizi bir tren gibi vurmuş, kıyafetlerimizde daha az yer ve bakılacak daha çok şey bırakmıştı. Kapüşonlu üstümdeki lekeye baktım, Max'in gözlerinin üzerimde, özellikle de vücudumda olduğunu görmek için indirdim.

"Max!" diye bağırdım, genişlemiş göz bebeklerinin bana doğru baktığını görünce.

"Hımm?" diye soruyor, açıkça başka yerlerde.

"Hey, Vega!" diye bağırdı Josh, gözlerini kocaman açarak bana baktıktan sonra Max'e döndü. "Buraya gel. Sana bahsettiğim adamlar bunlar," diye işaret etti Josh, Akademi'deki aktivite temelli sınıflardaki dördüncü ve beşinci sınıf öğrencilerine hitap ederek. Daha üst seviyelerde oynamaya davet edilmeniz gerekiyor. Anlayamadığım sebeplerden dolayı Josh ve Max yakınlaştılar ve bu iki adam, beşinci yıllarında daha ileri düzey sporlarda yerlerini belirlemek için birbirlerine yardım etmek zorunda kaldılar.

"Özür dilerim," diye söze başlıyor Max, özür dilercesine bana bakarken geri çekiliyor.

"Seni durdurmama izin verme," diyorum, testosteron ve adrenalinden oluşan, ağız gargarası gibi kokan iğrenç bir alkol karışımıyla bir araya gelmiş gruba katılmak için dönerken bana kaşlarını çattığını görüyorum.

Alevlerin kükremesinin arka kapıdan içeri doğru yükseldiğini izliyorum. Islak kapüşonluma bakıyorum, annemle babam kokuyu sorgulamadan önce onu hızlıca kurutmanın bir yolunu arıyorum.

"Sensiz gecenin tadını çıkarmayı deneyebilirim," diye fısıldadım ve dışarı çıkmadan önce Max'e son bir bakış attım.

Ateşin başında kimse oturmuyor. Yemek ve dans duyurusu yapıldıktan sonra, hemen hemen herkes içeri girip birbirini yoklamak için acele etti. Evlilikler ve neredeyse tamamen ailelerin ortak çıkarları doğrultusunda zorladığı özel ilişkiler dışında, dokunmaya ne kadar az izin verildiği göz önüne alındığında, birkaç çalınmış an çoğu kişi için fazlasıyla yeterli.

En uzaktaki kütüklerden birinin üzerine oturup bardağımı çimlere fırlatıyorum, iki elimi de kapüşonlumu tutmak için serbest bırakıyorum. Yanımdaki kütüğe dayadığımda kumaşı ısınıyor ve yavaş yavaş kuruyor. Ateşin odunu kemirmesini, havaya savurduğu her közle birlikte küçülmesini izliyorum.

"Partileri pek sevmez misin?" Yanımdan bir erkek sesi geldi, alevler söndüğünde artık görünür halde. Siyah bir kapüşonlu giiyorlar, yüzlerini genellikle bir Memur'a takılı görebileceğiniz bir maskenin arkasına saklıyorlar. Tek görebildiğim gözleri ve onları yutan koyu mavi.

"İçerideki pisliklerle uğraşmak bana göre değil," diyorum, ellerimi ateşin yanında ısıtmak için kaldırırken. Adam metal matarayla oynarken hafifçe gülüyor.

"Josh'un yumruk kasesindeki şaşkınlığına inanmıyor musun?" diye soruyorum, adamın gözlerinin bardağıma kaydığını izlerken.

"Görünüşe göre senin kadar," diyor ve maskesini kahverengi sıvıdan bir yudum alabilecek kadar indiriyor. Yüzünün alt yarısı da üst yarısı kadar güzel görünüyor. Onu Akademi'de dolaşırken hiç görmedim.

"Bu kıyafet ne böyle?" diye sordum, maskesini tekrar yukarı çekerken kıyafetini işaret ederek.

"Burada beni görmelerini istemediğim insanlar var," diye söze başlıyor, matarasına kısa bakışlarımı izlerken. Etrafına bakınıyor, tereddütle ayağa kalkmaya karar veriyor. Şimdi ne kadar uzun olduğunu görebiliyorum, kütüğümün ucuna oturmayı seçtiğinde yutkunmak zorlaşıyor. Aramızda birkaç adım var, iki bacağı da önümüzde. Benimkinden çok daha uzağa ulaşabiliyor. Kokusu hoş,

tarçın ve meşe kokuyor. Eli bana doğru uzanıyor, matarayı bana doğru uzatıyor, gözleri hâlâ ateşe dönük.

Ellerimin arasına alıyorum, parmaklarımızın birbirine değmesine sadece bir an izin veriyorum.

"Nedir bu?" diye soruyorum, içkiyi burnuma götürürken.

"Burbon. Bunu bu herifin evinin kilitli çalışma odasından çaldım," dedi adam, yüzümde neredeyse anında bir gülümseme belirmesine neden olarak.

"Üst düzey yöneticilerden çalmak mı?" diye soruyorum, sıvının boğazımdan aşağı akmasına izin vererek, durulunca midemi ısıtıyor. Tadına bakıp irkiliyorum, matarasını ona küçük bir teşekkürle geri veriyorum. "Yazık, puan kartın ne olacak?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, adamın yumuşak kahkahasını dinlerken.

"Skor tablolarını siktir et. Hepsi saçmalık," diyor adam, ceketinin ceplerini sallayarak; cepleri bir plaktan çok daha değerli bir şeyle dolu olduğu belli. "Bazen zengin pisliklerin de alçakgönüllü olmaya ihtiyacı vardır," diyor, maskesinin altından belli belirsiz gülümsüyor. Gözleri kırışıyor, kaz ayağı olabilecek bir şeyin hafif başlangıcını gösteriyor.

Ona saf bir eğlenceyle bakarak gülümsüyorum.

"Bu genellikle bana suçluymuşum gibi bakıp beni ihbar ettiğiniz kısımdır. Bu partilerden birine son iki gidişimde, sinirli bir pislik dakikalar içinde bir yetkiliyle iletişime geçti," diye söze başlıyor, yüzündeki gülümsemeyi koruyarak. "Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?" diye soruyor.

"Sadece," diye başladım, "kimse kurallara aykırı hareket etmez... bunu görmek güzel," Josh'u düşünerek durakladım. "Ayrıca, bu partiyi yöneten o pislik hayatımı cehenneme çevirdi," dedim, kollarımı sinirle kavuşturarak.

"Adın ne?" diye sordu çocuk, maskeyi tekrar aşağı çekerken gülümseyerek, bir yudum daha aldı.

"Bak, bunu sana söylersem, Josh gibi sinirli bir pislik olduğumu düşüneceksin." Adam, bana bakarken maskesini indirerek bir kaşını kaldırdı.

"Bundan şüpheliyim," diyor nefesini derinleştirerek. "Sanırım sana adımı da söyleyemem. Bu geceden sonra beni bulmaya çalışırsan

işler çok daha karmaşıklaşır."

"Gizemli," diyorum, ayağımla ayağını dürterek, kahkahasını tekrar duyuyorum.

Alkolün etkisi hala sürüyor, adama daha da yaklaşma isteğim artıyor.

Müzik, hareketli ve yüksek temposundan daha huzurlu bir tempoya geçiyor. Piyanoyla dolu bir şarkı, ardından yumuşak bir kadın sesinin fon vokalleri geliyor. Gözlerimi kapatıp sesi gülümseyerek dinliyorum. Önümde bir şey hissediyorum, gözlerimi açtığımda önümde uzanan elini görüyorum. Ayakta duruyor, ani hareketini fark etmemi bekliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum kocaman bir sırıtışla.

"Elimi tut ki bunu denediğim için aptal gibi görünmeyeyim," diyor ve bu da yüzümdeki gülümsemeyi daha da artırıyor.

Eli beklediğimden çok daha sertti, avucu nasırlarla doluydu. Başparmağımı elinin üzerinde gezdirdim, serbest elinin belimden nazıkçe kavradığını hissettim, kollarım adamın boynuna dolandığında diğer elini aşağı indirerek hareketi taklit etti. Bu seviyede, adamın yanağındaki hafif ama oradaki yara izini gördüm. Büyük elleri yanlarımı yakıp kavuruyor, vücudumun o anda hissettiği sıcaklığı daha da artırıyor.

"Bunu ellerine nasıl yaptın?" diye soruyorum, bizi yavaş tempoya yönlendirdiğini hissediyorum.

"Adın ne?" diye tekrar soruyor, ikimiz de cevap vermeye çalışırken gülümsüyoruz.

"Bana yenisini ver," diyorum, kendimi biraz daha yakına çekerken, alkolün beni yönlendirmesine izin veriyorum.

"Sana da bir tane vereyim mi?" diye sırtarak sordu, bir kolunu belime dolayarak beni aşağı indirdi. Önünü kavrarken gülümsedim, neşeyle gülmek için elimden geleni yaptım. Çalınan eşyaların ceplerinde şangırdayarak bacağıma çarptığını hissettim.

"Evet, bana bir tane ver," diyorum beni tekrar ayağa kaldırdığında. Ayaklarım giderek dengesizleşiyor. Bir kaldırışla ayaklarımı tek başına tutuyor, sanki ağırlıksızmışım gibi adımlarımı yönlendiriyor.

"Seninle yeni tanıştım. Bu kadar az bilgiyle sana bir lakap takmak zor," diye fısıldadı, gözlerim dudaklarına kayd.

"Benim adım Forest," diyorum, adımın anılmasıyla vücudunun nasıl donduğunu izliyorum.

"Gerçek adın bu mu?" diye soruyor çocuk, sanki ona şaka yapıyormuşum gibi bana sorular soruyor.

"Gerçekten. Sanırım sıra sende," diyorum, adamın dokunuşunun yavaşça gevşediğini hissederken.

"Şu anda seninle dürüst olabilir miyim?" diye sordu adam, başparmaklarını belim boyunca gezdirip tekrar sallanmaya başlayarak. Alkol ona da ulaşıyor, göz kapaklarını ilk geldiğimden daha fazla düşürüyor. Daha az gergin görünüyor, kaskatı duruşunu yumuşatıyor.

"Ben bu sektörden değilim," diye kulağıma fısıldadı, önümü ona yasladığımda ağzım kurudu. Kafamda milyonlarca soru dönüp duruyor, her biri aynı yere çıkıyor.

O bir talihsiz.

Kaçıp gideceğimi, bu adamın ihlal ettiği ihlaller listesini ihbar edeceğimi tahmin ediyorum. Sözlerinin aklımdan geçmesine izin veriyorum, tek bir düşüncenin bile beni kışkırtmasına izin vermiyor. Bu adamla dans ettiğim yirmi dakika boyunca, o evdeki herhangi birinin yanında olduğumdan daha güvende hissettim kendimi.

"Bu elleri açıklıyor," diye fısıldadım, karanlıkta tekrar gözlerine bakarak. Kelimelerimden kafası karışmış gibi baktı ve iki kaşını kaldırarak bana baktı.

"Sana az önce söyledim-"

"Az önce bana ne söylediğini biliyorum," diye fısıldadım, alkolün mantıklı düşünme yetimi bastırdığını hissederken. "Umurumda değil," dedim, sözlerim üzerine elini daha da sıkı tuttuğunu hissederek.

Başını eğip burnu burnuma değecek şekilde bana baktı. Nefesimizdeki alkolün kokusunu alabiliyordum. İkimizin de kalbi hızla atıyordu.

"Bu sektöre gelmek için sebep bulmayı bırakmam gerekiyordu," diye fısıldadı, sanki ben de onun dudaklarını süzmüşüm gibi dudaklarımın üzerinden bakarak.

Ne yapıyorum lan ben? Neden bu kadar... Öyle değil mi? İnandığım her şeye karşı çıkıyorum ve bunu gülümseyerek yapıyorum.

Dudaklarımdaki transtan sıyrılıp başını sallıyor ve gece gökyüzüne bakıyor.

"Dove. Sana Dove diyeceğim," diyor bana gülümseyerek.

"Neden?" diye soruyorum, sonunda beni tamamen havaya kaldırdığında bacaklarımın tökezlediğini hissediyorum, kollarım onu daha sıkı sararken beni yerden kaldırıyor.

"Şey, görüyorsun ya, Forest," diyor gülümseyerek, "Uzun zamandır bu toplumda gördüğüm ilk gerçek umut sembolüsün," diye fısıldıyor, burunlarımız bir kez daha birbirine değdikten sonra beni tekrar aşağı indiriyor.

Birkaç adım geri çekildi. Yanakları benimkileri kaplayan aynı kırmızılıkla kızardı.

"Kapüşonun kuru," diyor ve maskesini yukarı çekerken kıyafeti işaret ediyor.

Malzemeye göz attım, elleri dolu ceplerini karıştırırken şaşkınlıkla ona baktım. Zincire bağlı küçük bir tılsım tutarak bir şeyi çekip çıkarmasını izledim, elimin onu yerine koymasını bekledim. Metalinin avucuma değdiğini, avucumun içinde nazikçe durduğunu hissettim. Gözleri yumuşadı, yüzüme yayılan şaşkınlığı inceledi.

"Alkolün etkisi geçince beni hatırlatacak bir şey," diyor arkamdan çalışırken, zinciri yakalayıp boynuma doluyor. Parmakları boynumun yanında bekliyor, yüzeyine hafifçe dokunuyor, öyle hareketler yapıyor ki, başımı geriye yaslıyor.

"Bunu beğeneceğini tahmin ediyordum," dedi gülümseyerek, yukarıdan bana kocaman bir sırıtışla bakarak.

"Bu sektöre gelip bana bu şekilde dokunduğun ve bana çalıntı mücevherler hediye ettiğin için deli olmalısın," diyorum başımı ona yaslayarak.

"Durdurmamı ister misin?" diye soruyor, soruda çok daha derin bir şey gizli.

Birkaç saniye sessiz kalıyor.

"Hayır," diyorum ve vücudumu ona doğru çeviriyorum.

Eli yanağıma dokunmak için kalktı, nasırlı eliyle başparmağını tenimde gezdirdi.

"Küçük Güvercin," diye fısıldadı başını sallayarak, arka kapıya yaklaşan diğerlerinin seslerini duyduğumuzda elini indirdi. Hareket

ederken elini tuttum ve başını çevirip bana bakmasını izledim.

"Demek bu kadar mı? Gidiyorsun?" diye sordum, sırtışının arttığını izlerken.

"İçeride beni tanıyacak birkaç kişi var. Eksik olanı fark ettiklerinde ortalıkta dolaşmak istemiyorum," diyor, sesler giderek yükseliyor.

"Geri döneceğim," diye fısıldadı, elimi dudaklarıyla hafifçe bastırdı ve yanıma düşerken bıraktı.

Yürümeye devam ediyor, bir soru daha beni yiyip bitiriyor.

"Adını bile bilmiyorum," diyorum. Sırtı bana dönük kalıyor.

"O zaman tekrar görüşmemiz gerekecek sanırım, değil mi?" diye soruyor.

Kapının açıldığını duyuyorum, Max'in grubunun çimenliğe döküldüğünü görüyorum. Gözlerim hemen adama dönüyor, ortalıkta görünmediğini fark edince bir rahatlama ve hüznün hissediyorum. Az önce olmasına izin verdiğim şeyin ağırlığı yavaş yavaş üzerime çöküyor, nefretten çok zevk duygularıyla doluyor ve kafa karışıklığımı daha da artırıyor.

O dokunuşu istiyordum. O an ondan istiyordum ve bunun alkol yüzünden olmadığından endişeleniyorum.

Midem bulanmaya başlıyor, alkol ne kadar uzun süre orada kalırsa o kadar huzursuz hissediyorum. Max'e hiç aldırmadan oğlan grubunun yanından hızla geçip eve geri dönüyorum ve doğruca misafir odasına çıkan merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Az önce ne yaptım ben?

En yakın tuvaleti bulmaya çalışarak koşuyorum. Tüm kapıların kollarını oynatırken, her birinin kilitli olduğunu fark edince daha da sabırsızlanıyorum. Büyük ihtimalle ergenlik bunalımı üzerimden atmak için. Az önce kendime izin verdiğim şeyi düşünüyorum, adamın gerçekten bir Talihsiz olup olmadığını ya da söylediklerinin zihnime oynadığı bir oyundan başka bir şey olup olmadığını kafamda evirip çeviriyorum. Üzerimdeki ellerini düşünüyorum, dokunuşunu yönlendirirken müziğin sesini hâlâ duyuyorum. Elleri, sert de olsa,

tenime karşı çok nazikti. Mavi gözleri beni yakından izliyor, benim onu gördüğüm kadar beni de görüyordu.

Sonunda kapılardan biri açılıyor ve beni ancak misafir odası olduğunu tahmin edebildiğim bir yere doğru sendeleyerek itiyorum. Hızla etrafı taradım, perdeler dışarıya dökülüp hafif esintiyle dalgalanırken, rüzgarın hafif dokunuşunun zeminde dans ettiğini hissettim. Kendimi odadan geri çekilmeye hazırladım, çatı katında duran, heykel gibi hareketsiz, ileriye bakan bir figür gördüğümde durdum.

Perdeler, figürü görmemi engelliyor ve mide bulantım dinerken beni pencereye daha da yaklaştırıyor. Elim perdeyi silip çatının kenarında duran esmer çocuğu net bir şekilde görmemi sağlıyor. Anladığım kadarıyla üçüncü sınıflardan biri, uslu bir çocuk. Gri bir kazak giymiş, kollarını vücudunda kavuşturmuş, sessizce kendi kendine fısıldıyor. Yavaşça dışarı, çatıya adım atıyorum, alkolün kanımda yarattığı etki nedeniyle adımlarımda biraz dengesizlik hissediyorum. Çocuk bir kez olsun bana dönüp bakmıyor.

Etrafıma bakıyorum, sanki burada başka biri daha var gibi.

Sadece o.

"İyi misin?" diye sordum, sesimi duyduğunda vücudunun gerildiğini görünce.

"Her şey şimdi daha net," diye fısıldıyor, neredeyse duyamadığım bir sesle.

Ona doğru adımlarımı durdurup gömleğinin önündeki kırmızı lekeye bakıyorum. Eli titreyerek mutfaktaki bloktan alınmış küçük bir bıçağı tutuyor.

Başını bana doğru çevirip kanamasının kaynağını ortaya çıkarıyor. Kanı kulağının arkasından boynunun yan tarafına doğru sızıyor. Ayağının altında kırmızı bir ışığın yanıp söndüğünü görüyorum; hareket ettirdiğinde, tutunacak bir şey arayan çok sayıda uzantıya bağlı küçük bir metal parça ortaya çıkıyor.

Onun çipi.

Konuşurken dudağı titriyor. Bıçak elinde sımsıkı duruyor, kanı genç yüzünden aşağı akan gözyaşlarıyla karışıyor.

"Neden benimle içeri gelmiyorsun, seni temizleyebiliriz."

"Bizi avlamaktan vazgeçmeyecekler," dedi hıçkırarak, kanlı eliyle beni işaret ederek. "Bize yalan söyleniyor. Her şey kafana girmesine izin verdiğin zehirle başlıyor," dedi, ayağını çipe vurarak ve ayağının altındaki ışığın sönmesini bekleyerek. "Gerekirse seni bizzat şeytana teslim edecek. Bunu göremiyor musun?"

Bu çocuk delirmiş.

"Benimle gelersen sana yardım edebilirim," diye fısıldadım ve elimi çocuğa doğru uzattım.

"Cihaz yakında," diyor karanlık gökyüzüne bakarak. "Hepimizi bu ebedi cehennemden uzaklaştıracaklar," diye devam ediyor ve titrek bir adım atıyor.

Çatının eğimini hiçe sayarak çocuğa doğru ilerliyorum.

"Beklemek-"

"Onları bekleyecek gücüm yok."

Çatıdan inerken dünya sessizliğe büründü. Gözleri kapalıydı. Elleri yanlarına indirilmişti. Bacaklarımın çatı panellerinden aşağı kaydığını, süveterinin kumaşının elime ulaştığını hissettim. Tırnaklarımı kolundan yukarı doğru sürttüm, ikimiz de çatının kenarından aşağı sürüklenirken elimi onun eline kenetledim. Kendimi birden fazla kat düşmeye hazırladım, sağlam olan tek kolumla çatının kenarına tutunmak için tırnaklarımı kırdım. Homurdanarak hareketin durduğunu hissettim. Çocuğu kolundan tutarken, bizi yerden uzak tutmak için kendimi zorlarken omzumda büyük bir acı hissettim.

"İmdat!" diye bağıryorum, parmaklarımın yavaşça kaymaya başladığını hissediyorum. Çocuğa bakıyorum, kocaman gözlerinin beni görünce daha da büyüdüğünü görüyorum. Parmaklarım bileğini sıkıca kavıyor, teninde kalçamdakiyle aynı, pürüzlü bir nokta hissediyorum.

"Önce kendini kurtar, sonra hepimizi kurtar," diye fısıldıyor, yapmasını istediğim son şeyi yaparak.

Küçük bıçağı alıp elimi kesti ve yüzünde bir gülümseme belirirken kolunu bırakmamı sağladı. Vücudunun yere düşüşünü dehşet içinde izledim, kaldırıma kulaklarımı acıtacak kadar yüksek bir çatırtıyla çarptı. Ona bakacak midem yok, kanlı elimin beni tutmaya çalıştığını hissediyorum. Kollarım pes etmeye başlıyor. Gözyaşlarımı ve duygularımı bastırarak bir kez daha bağırdım. Zayıf kollarım beni

hızla yukarı çekmeye çalıştı. İçeriden bir kızın çığlık attığını duydum, betonda çocuğun kanlı bedenini fark edince diğerlerine bir Yetkili çağırımları için bağıırıyordu.

Çatının üzerine düşen gölge yaklaşıyor, bana hafif bir rahatlama hissi veriyor.

"Buradayım!" diye bağıırıyorum, kendimi tekrar yukarı kaldırmak için ayaklarımı tekmeliyorum. Josh'un tanıdık gözlerini görünce midem bulanıyor. Çatının üzerinden bakıp altımda ne olduğunu görünce ağzını kapatıyor. Elimin yan taraftan düştüğünü hissediyorum, çığlık atarak hızla ona doğru kaldırmaya çalışıyorum.

"Josh, yardım et!" diye bağıırıyorum, bacağına uzanarak. Geri çekilip dizlerinin üzerine çökerek beni izliyor.

"Ne oldu, Orman?" diye sordu, başını bana doğru eğerek, sanki normal bir konuşma yapıyormuşuz gibi konuşuyordu.

"Josh, bu hiç komik değil. Kalkmama yardım et!" diye bağıırıyorum, ellerinin bileklerime dolandığını hissediyorum, ama sağ elimi hemen bırakıp beni düşürüyor. Onun pençesinde ve kontrolündeyim.

"Onu ittin mi Blackburn?" diye sordu Josh, tutuşunu hafifleterek beni kışkırtarak. Omzum yerinden çıkmış gibi, benden kopmaya hazır.

"Kahretsin Josh, hayır! Atladı. Yardım etmeye çalışıyordum!" diye bağıırıyorum, bu sözlerle alaycı bir şekilde güldüğünü izliyorum.

On saniye boyunca sallanıyordum, sonunda beni bırakıp çatıya ve önüne çekti. Hızla üzerinden yuvarlanıp ayaklarımla çatının kenarından uzaklaştım. Ellerimi saçlarımda tutarak olanları anlamaya çalışıyorum. Hiperventilasyonun başladığını hissediyorum, nasıl nefes alacağımı bilmiyorum. Josh bana yaklaşıyor, pencereden içeri bakıyor, şimdi daha fazla hayatla meşgul, bazıları yakınlarda görev yapan birkaç Memur da odayı doldurmaya başlıyor.

"Çenenı kapat ve beni takip et," diye tısladı Josh, yüzüme sertçe tokat atarak düşüncelerimi bu girdaptan uzaklaştırdı.

"Dışarıda!" diye bağıırıyor Josh, adamlara çatıya çıkmaları için işaret verirken, hayatının en iyi performansını sergiliyor.

Josh, çocuğun nasıl zıpladığını ve beni nasıl aşağı çektiğini anlatıyor. Josh, beni yukarı çekerek yaptığı kahramanca hareketi ayrıntılarıyla anlatıyor, hatta elimdeki kesik sorulduğunda çocuğun bize nasıl saldırmaya çalıştığını bile anlatıyor. Adamların çocuğun

ipini küçük bir kanıt torbasına koyup sessizce sohbet ettiklerini, tanımadığım bir cihazla kanını taradıklarını izliyorum. Cihaz düşük bir yüzde veriyor ve adamları tiksindiriyor. Beni içeri srkledikten sonra adamlar yaralarımı temizleyip babamın bu gece nerede olduğumu bilip bilmediğini soruyorlar. Bir an, sadece bir anlığına, adamlar beni odada Josh'la yalnız bırakıyor ve kaosun ortasında öğrencileri evlerine göndermek için ellerinden geleni yapıyorlar.

"Bana çok şey borçlusun, Blackburn," diye fısıldadı Josh kulağıma, adamlar odadan çıkmamızı işaret ettiğinde nazik tavrına geri döndü.

"Ona ne oldu?" diye sordum görevlilere, beni evden çıkarırken ellerinin belime bastırıldığını hissederek.

"Tuhaf bir kaza, çipinin çıkarılması nedeniyle ara sıra yaşadığı bir sersemlik hali," diyor Josh'un babası, hattaki babamla konuşuyor ve biliyorum ki babam çok öfkelenecek.

"Baban seni eve götüreceğimizi söylüyor... Hemen." diye fısıldadı Adam, beni arabasına doğru yaklaştıırken. Çocuğun düştüğü yere son bir kez baktım.

Kulağının arkasındaki koyu kırmızı kaplama, onu dış dünyadan tamamen gizleyen beyaz brandayı çekmeden önce gördüğüm son şeydi.

Bölüm 25

Orman

Başım, basık pozisyonundan balkona doğru fırlıyor, başımın etrafında biriken kan gölünden uzaklaşıyor. Kanama şiddetli, önümü boynumdan aşağı doğru uzanan küçük izlerle kaplıyor. Elimi kulağımın arkasına bastırıyorum, küçük bir filiz uzanıp parmağımı yakalamaya çalıştığında neredeyse çığlık atıyorum. Fallan'ın beynimdeki etkisine dair sözleri, çatıdan düşen çocuğun rüyası tarafından hızla çiğnenmiş düşüncelerimin üzerinden geçiyor. Kafasından çipi tamamen koparılmıştı, ama hayattaydı. Rüya, zihnimdeki acı verici güce karşı koyarak, çipi parçalayarak açtığım kutuyu kapatmaya çalışan bir anı olarak yavaşça bana geri dönüyor.

"Lütfen beni öldürmeyin," diye fısıldıyorum.

Veranda yastıklarımızdan birini ısırp çipin uzantısını tutup kulağımın arkasından çekiyorum. Yastığa inliyorum, o kadar sert titriyorum ki, tüm bu acıdan bir kez daha bayılacağımdan korkuyorum. Çığlığım dişlerimin arasındaki kumaşta kayboluyor, zihnimden bir uzantının daha koptuğunu hissediyorum. Görüşüm daha az şeffaflaşıyor, bu da enerjimi cihazı kafamdan koparmaya odaklamayı zorlaştırıyor. Zihnimde onu tekrar çağıracak enerjim yok. Tek yapabildiğim çekmek.

Ağaçların arasında bir hareketlenme daha oldu, ardından verandamın ışığından yansıyan derin, çökük bir çift göz. Tüm kan kaybımı düşününce, bir Şekil Değiştiren halüsinasyonları çok da uçuk kaçık değildi. O şey beni uzaktan izliyor, bir kez daha yüksek sesle inlediğimde yüzünü buruşturuyor. Gözlerimi kapatıp, zihnimin görmeme izin verdiği anıyı düşündüm; dans ederken Fallan'ın kaba ellerini ve elimden kayan çocuğun elimde koşuşunun izini hissettim. Memurların cesedini sürükleyiş şekli kanım kaynadı, zihnim o çatıda farkında olmadan paylaştığımız benzerliklerin farkında olmadan, aramızdaki sözlere koştı. Fallan'ın o gece babamdan hiç yara almadan yanımda olmama nasıl izin verdiğini düşündüm. O anıyı biliyor muydu? Ben neden hatırlamıyordum? Bildiklerimin ne kadarı, çocuğun bahsettiği "zehir" tarafından zihnime ekilmişti?

Birkaç dal kırılıyor ve gözlerimi açtığımda beni tamamen tedirgin ediyor. Bir zamanlar sadece ağaçlık alanda olan Şekil Değiştiren, şimdi çalıların önünde duruyor, vücudu bir kâbustan fırlamış gibi. Derisi paramparça olmuş, bazı yerlerde zar zor tutunuyor. Bir zamanlar gözlerinin olduğu yerde, sadece derin, çökük, hiçbir şeyin olmadığı cepler var. Kemikli parmağını bana doğrultuyor, acımı dinliyor.

"Kendini özgür bırak, Forest Blackburn." Zihnimin içinden, tüyler ürpertici bir tonla geçiyor.

Tahtaya çivi çakmak gibi.

Son bir çekişle, kafamdan bir şeyin kopup güverteye çarptığını hissediyorum. Işık hızla yanıp sönerken kırmızı renkte parlıyor. Yastığımı ağızımdan düşürüp yaramı tutuyorum, ayağımı çipe vurarak defalarca vuruyorum. Parçalanıp camın ve kanın arasına karıştığında, dalları hareket etmeyi bırakıyor. Başımı çevirerek Shifter'a bakıyorum, geriye sadece boşluk kalıyor.

Dirseğimle sürgülü cam kapıyı iterek mutfağa doğru sendeliyorum ve Kai'nin tezgahta duran çantasından her derde deva şişesini alıyorum. Lavaboya eğilip kuvvetlice sıkıyorum, derinin kapanmaya başladığını hissediyorum, ta ki sadece bir yara izi kalana kadar. Önüm ve ellerim kanla kaplı, bu kadar kısa sürede kaybettiğim kanla sendeliyorum.

Etrafımdaki her şey dayanılmaz derecede gürültülü, sanki bir perde bir ekrandan kalkıyormuş gibi. Duygularımın kabarcığının içimden taşmaya çalıştığını hissediyorum. Annemin son mutfak havlusundan bir nefes çekip sessizce dolapların altını karıştırıp çamaşır suyu dolu küçük sprey şişesini alıyorum. Kardeşimin her derde deva ilacını cebime tikiyorum. Çamaşır suyu şişesini verandaya döküp kan izlerini siliyorum ve her nefeste verandanın ahşabının rengini kaybetmesini izliyorum.

Cam ve metal parçalarını tekmeleyerek güvertenin kenarından paçavraya düşmelerini izliyorum. Annemin yastıklarını düzeltiyorum. Elim, kanlı düğümler halinde birbirine dolanmış saçlarımın arasından geçemiyor. Bu geceki içkinin kanıtını cebime tikiştiriyorum, kapıyı kilitleyip babamın kimliğini bıraktığı tezgaha geri atmadan önce kapı kolunu gömleğimle son bir kez ovuyorum. Kardeşimin her derde deva içkisini suyun altına tutuyorum, temizlendiğinde çantasına geri koyuyorum. Sürgülü cam kapıdan yavaşça uzaklaşıp ilk fırsatta banyoya dalıyorum.

Duşu açtım ve suyun önümden aşağı akmasına izin verdim. Kıyafetlerimi çıkarıp tuvalet malzemeleri için ayrılmış çöp kutusuna tikiştirdim. Çantayı hızla kavrayıp ucunu hızla bağladım. Sonunda ışığı yakıp aynadaki hayalet yansımama baktım. Boynumda hala morluklar vardı, çoğu solmuştu ama yeterince yakından bakıldığında fark ediliyordu. Gözlerimin altları karanlıktı, bu da beni uyanık olmaktan çok yorgun bırakıyordu. Tenim vücuduma yapışmıştı, yemek yemeye odaklanmamam yüzünden bitkin görünüyordum. Kanımın üzerimi kapladığını koklayabiliyor, buhar yüzümden ter damlatırken saçlarımın belime değdiğini hissedebiliyordum. Yine de, üzerimdeki tüm hasarın ortasında, kulağımın arkasına dokundum, dokunuşumun altındaki yokluğa gülümsedim. Gözlerimi kapattım ve birbirimize sarılırken piyanonun sesini düşündüm, neyin gerçek olduğundan hala emin değildim.

"Başka seçeneğim yoktu," diye fısıldadım, gözlerime daha yakından bakmak için aynadaki buğuyu silerken. "Bunu yapmak zorundaydım," diye bitirip aynadan uzaklaştım. Fallan'ın ne kadar alkol aldığı göz önüne alındığında, artık onunla konuşmaya çalışacak enerjim yok. Şu anda ondan cevap almaya çalışmanın bir anlamı yok.

Vücudumu akan suyun altında oyaladım, duş zemininin kırmızıya boyanmasını izledim, sadece birkaç saniye sonra standart saydamlığına geri dönmesini.

Hafızamdaki kapüşonluyu zorla giydim, parmaklarımı bir zamanlar leke olan yerde gezdirdim. Giysiler şifonyerimin en arkasına itilmişti, sanki biri görmemi istemiyormuş gibi. Saçlarımı ördüm, giysinin kapüşonunu zorla yukarı çekip boynuma olabildiğince kapatıcı sürdürdüm.

Kanlı kıyafetler ve bardak dolu çantayı yatağımın altına tıktırıyorum, siyah rahat bir pantolon giyerken saatimin fişini çekmiş halde bırakıyorum. Ayaklarıma çizmeleri zorla geçiriyorum, bıçağımı kapüşonlu üstümdekinin altına, yanıma bağlıyorum. Saatime baktığımda saat sabahın 5'ini gösteriyor. Sabahın erken saatlerinde kimse kalkıp neden bu kadar kötü giyindiğimi sorgulamaya hazır olmayacaktır. Hızla odamdan çıkıyorum, kapımı sessizce kapatıp hareketsiz eve bakıyorum. Çantamı omzuma asarak dün gece bulunduğum her yeri, gözden kaçırmış olabileceğim herhangi bir kan izi var mı diye kontrol ediyorum. Nereye gideceğimden veya oraya nasıl ulaşacağımdan emin olmadan çantayı omzuma alıyorum.

Sürgülü cam kapının yanından geçip kendimi verandada, çarpık kameraya bakarken boğazımı ovuştururken buldum. Balkon basamaklarını takip ederken bacaklarım beni, sözde değiştiricinin beni izlerken durduğu yere geri getirdi. Ağaçta yanık izi veya pençe izi yoktu, bu da bu etkileşimin geçerliliğini sorgulamama neden oldu. Yere çömeldim ve parmaklarımı çimenlerin arasındaki küçük kül tabakasında gezdirdim. Arkamdan gelen bir çatırtı sesiyle bıçağımı tuttum. Topuklarımın üzerinde dönerek kardeşimin şaşkın ifadesini gördüm. Ellerini kaldırdı ve silahı kaldırırken gözlerimi devirmemi izledi.

"Sana da günaydın deli," diyor Kai kollarını kavuşturarak. "Neden böyle giyindin?" diye soruyor ve kapüşonumu indirmek için hareket ediyor. Bileğini yakalayıp, o harekete başlamadan önce hareketi durduruyorum.

"Yeni bir şey deniyorum," diyorum, sesimdeki pürüzlerin yatıştığını ve şişliğin inmeye devam ettiğini duyuyorum.

Hiçbir çare beni dün gece Fallan'ın arkadaşının boynumu nasıl sıkıştırdığına hazırlayamazdı.

"Berbat görünüyorsun," diyor Kai, alnıma dokunarak soğuk algınlığı olup olmadığını kontrol ediyor.

"Sorun değil," diyorum elini iterek. "Ben çok fazla horluyorum," diye açıklıyorum, bunun merakını gidermeye yeteceğini umuyorum.

"Dün gece bir pisliğin verandadaki kamerayı kırdığını gördün mü?" diye sordu Kai, tıpkı kendisi gibi abartılı bir tepki vereceğimi tahmin ederek. Sessiz kalıp, evimizin yan tarafından çıkan karışık telleri incelemek için eğildim.

"Güzel. Zaten o şeyden nefret ediyordum," dedim, ondan uzaklaşıp somurtarak, ormanlığa ve onu eskisi kadar genişlemekten alıkoyan koğuşa doğru yaklaşırken.

Orman sınırının arkasına doğru adım attım, elimi koğuş boyunca gezdirdim ve Kai'nin beni takip ettiğini hissettim.

"Bu kadar tuhaf görünmenin bir sebebi var mı, yoksa dün olanları mı suçlamalıyım?" diye sordu Kai, başımın arkasına vurarak.

"Sıkı sıkı uyudum."

Tamamen yalan değil ama gerçeklerden çok uzak.

Öne bakmaya devam ediyorum, bizi küllerle kaplı dünyadan uzak tutan görünmez bariyeri daha da sert itiyorum. Kai'nin eli koluma dolanıyor ve bir adım daha atmamı engelliyor.

"Ne-"

"Bunlar ne?" diye sordu Kai, yere doğru işaret ederek.

Ayağımın altına bakıyorum, topuğumu geri çekerek Dünya'nın çamuruna kazınmış devasa izi ortaya çıkarıyorum. Kai, farkında olmadan bir Şekil Değiştiren izine ikinci kez bakıyor ve ilk gördüğü zamanki kadar meraklanıyor. Kaşlarımı çatarak, izleri ilk kez gördüğüne gerçekten inandığını görüyorum. Çipine yeni bir nefretle bakıyorum, neden bu kadar iğrenç bir şeyin kafamda yerleşmesine izin verdiğimi anlayamıyorum.

"Bunların Shifter izleri olduğunu söylesem inanır mısın?" diye şakayla karışık sordum, ne hatırlayacağını görmek için.

Başımda tutmak istesem de, baskının etrafındaki kavrulmuş yeşillığe daha iyi bakabilmek için kapüşonumu indirmek en iyi seçeneğim haline geldi. İlkinin aksine, bu daha büyük. Beni izlediğini düşündüğüm yerden sadece birkaç metre uzakta, bu da şu soruyu akla getiriyor. Madem İşaretli kanı bu kadar çok seviyor, neden bana saldırmadı?

"Aman Tanrım!" dedi Kai, boynumun hassas kısmına dokunmak için uzanarak. Hemen elini ittim ve şaşkın ifadesine gözlerimi diktim. "Bunlar morluk mu?" diye sordu Kai, aptalca gülümseyerek. "Bu yüzden mi bu kadar tuhaf davranıyorsun?"

Ah keşke öyle olsaydı.

Yarım yamalak bir gülümsemeyle çantamı karıştırıp eskiz defterimden bir iz arıyorum ve bu yeni bulguyu hemen belgeliyorum. Elim hiçbir şey bulamıyor, sadece dağınık ıvr zıvırla karşılaşıyorum. Daha net bir bakış için çantayı açıyorum. Bir zamanlar çizimlerle dolu kocaman bir eskiz defterinin olduğu yerde, artık hiçbir şey yok.

Gitti.

"Nöbet geçirdikten sonra çantamı mı aldın?"

"Evet, neredeyse herkes sana bakmaya çalışırken çiğneniyordu. Sorularımdan mı kaçıyorsun?"

Kai'nin sayısız sorusunu görmezden gelerek çömeldiğim yerden kalkıyorum. Nereye gitmiş olabileceğine dair tüm olasılıkları zihnimde tartıyor, her seferinde bir cevap bulmaya çalıştığımda çıkmaza giriyorum.

"Yani beni görmezden mi geliyorsun?" diye soruyor Kai, uzun adımlarla bana yetişerek.

"Şehir merkezine gidip o baskıları çizmek için yeni bir eskiz defteri alacağım. Eminim kendini meşgul edecek birkaç okul ödevi bulabilirsin," diyorum, ipucumu anlayıp geride kalmasını umarak.

"Ve gece geç saatlerdeki aktivitelerin hakkında sana soru sorma fırsatını mı kaçıracacağım?" dedi Kai, boynumu gülümseyerek dürterek. "Asla," diye bitirdi, cevabından memnun görünüyordu.

Ormanın ne kadar yoğun olabileceğini düşünürsek, mahallenin kenarından tek bir görevli veya vatandaşla bile karşılaşmadan ilerliyoruz. Kai'nin sekizinci kez aşağı çekmesinden sonra, sonunda

kapüşonumu indirmeye karar verdim. Kolunu arkasına bükme hiç bu kadar çekici olmamıştı.

Merakı haklı ama birçok açıdan kendime verebileceğim cevaplarım pek yok.

"Bunların Shifter izleri olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" diye soruyor.

Zihnini temizlediklerinde ona zorla kabul ettirdikleri cehalet karşısında öfkelenerek iç çekiyorum, tıpkı bana yaptıklarını düşündükleri gibi.

"Gerçek olsalardı ne yapardın?" diye soruyorum, cevabını düşünmesini izliyorum.

"Büyük ihtimalle bir yetkiliye bildirmelisin," diyor Kai, sadece ağzımı kapalı tutmam konusunda beni uyarıyor.

"Kameramızı kırmaya karar veren her kimse, eminim odur," diyorum endişeli bir tikle burnumu kırıştırarak.

"Bana yalan söylüyorsun," dedi Kai sessizce, tüm yürüyüş boyunca sahip olduğu en ciddi ses tonuyla.

Şehir merkezindeki fırından gelen taze ekmek kokusunu, insanların izin günlerinin tadını çıkarırken esnaf ve müşterilerin sessiz sohbetlerini duyar gibi oluyorum. Her dükkan hayatla dolu. Kapılar sürekli hareket halinde, insanlar kucak dolusu ihtiyaç duymadıkları eşyaları taşıyor. Şehir merkezi, her biri yıllarca ayakta kalabilecek şekilde betondan yapılmış gri binalarla dolu. Her vitrinde, her işletmenin ürünlerini sergileyen devasa cam pencereler var. Vatandaşlar, talihsizleri mağazaların sunduğu lükslerden uzak tutmak için kimliklerini okutarak içeri giriyorlar.

"Sana yalan söylüyorsam," diyorum elimi boğazımda gezdirerek, "bunun senin iyiliğin için olduğuna söz veriyorum."

Cevabım onu incitmiş gibi görünüyor, sözlerimi sindirmek için birkaç adım geri çekiliyor. Kai'nin inişli çıkışlı duygu durumunu görmezden gelerek kasabaya doğru yürüyüşüme devam ediyorum. Dükkânların arka kısmını bir duvar koruyor. Duvarlardan birinin tepesi kaldırıma yeterince yakın, bu yüzden üzerinden kolayca atlayabilirsiniz.

Duvara doğru yaklaşıp elimi tuğlalara bastırıyorum, bacağımı yukarı ve üzerinden zorlayarak uzatıyorum, kardeşimin etrafı incelerken

çalgınca göz hareketlerini izliyorum.

"Ne yapıyorsun? Dükkanların önüne giden yol şu tarafta," diye fısıldadı, pantolonumun paçasını çekştirerek.

"Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordum, bacağımı tutan elini savuştururken.

Durup bana derin bir iç çekti. Kai ellerini buklelerinin arasından geçirdi. Zihni karmakarışık, etrafındaki dünyayı ilk kez anlamaya çalışıyordu.

"Neye inanacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, kız kardeşimin günlerdir normal olmadığı ve kafamın karmakarışık olduğu. Sanki dünyanın tüm yükü omuzlarındaymış gibi dolaşıyormuşsun gibi ve en kötüsü de bunu yaparken beni dışarıda bırakıyorsun," diyor yüzü kederle dolu bir şekilde.

"Sana ancak bu kadarını söyleyebilirim," diye başladım, elimi ona doğru uzatarak, "cevaplar istiyorsan beni takip etmeyi öğrensen iyi olur," diye fısıldadım, tüm bunlardan uzaklaşmasını bekleyerek.

Elimi tutup duvarın üzerinden atlamaya başlamadan önce bir an tereddüt ediyor.

"Neden binaların arkasından yürüyoruz?" diye sordu Kai, ceketinin düğmeleriyle endişeyle oynarken.

"Böylece kimse bizi görmüyor," ona dönüyorum, "Bu kısmın açık olduğunu sanıyordum," diyorum ve seçtiğim kıyafeti işaret ediyorum.

"İnsanlardan bu kadar kaçınmanın bir sebebi var mı?" diye soruyor, bana şaşkınlıkla bakarak.

Duraksadım, ona söyleyebileceğim en iyi kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Dün gece-"

Önümüzden bir vücut hareket ediyor, büyük, hırpalanmış bir torbayı tahta bir arabaya fırlatıyor. Adamın homurdandığını, torbayı yere yığılmış halden çıkarmaya çalıştığını duyuyorum. Buradaki çöp kutularının arasına dağılmış çok sayıda fırın malzemesi var. Bazıları eski, bazıları ise tamamen kırılmış. Kai kolunu uzatarak bir adım daha atmamı engelliyor. Adamı dikkatle izliyorum, tanıdık bir çift koyu

kahverengi göz ve kısa kahverengi saç görüyorum. Koyu teni ve nazik gülümsemesi bu mesafeden bile görülebiliyor.

"Gösterimdeki kabinde çalışan o Talihsiz," diye fısıldadı Kai. Kolunu aşağı itip ona onaylamayan bir bakış attım.

"Biliyorum," diye fısıldadım, kardeşimden uzaklaşıp Hunter'a doğru yaklaşıırken.

Hunter'ın başı hızla kalkıyor, yaklaştıkça daha da savunmacı bir ifade alıyor. Yüzünde bir endişe dalgası görüyorum. Aklından geçen tek düşünce, ona zarar vermek için burada olduğum. Hemen kapüşonumu indirip, vücudunun dikkatle gevşemesini izliyorum.

"Patlamış mısırın üzerinde tereyağı yok mu?" diye gülümseyerek soruyor, malzemeleri yükleme işini bırakıp unlu ellerini silmek için.

"Orman," diye başladım, elini sıkmak için uzanarak. "Adın Hunter, değil mi?" diye sordum, tereddütle elimi tutup sıkıca kavradığını hissederken.

Enerjimi, uzaklaşmak istediğini bildiğim kardeşime odaklıyorum ve sessizce bir bakışla ona yaklaşmasını söylüyorum.

"Bu sadece annemin bana verdiği isim," diyor Hunter, kulaktan kulağa gülümseyerek. Kai'nin aniden ortaya çıkışını izlemek için eğiliyor ve kollarını kavuşturuyor.

"İkiziniz mi?" diye soruyor ve beni güldürerek gidiyor.

"Aslında bir yaş daha büyüdüm," diyor Kai, soruyu küçümseyici bir tonla yanıtlamaya özen göstererek.

"Kes sesini Josh," diye tısladım, göğüs kafesine hafifçe vurarak.

Bana şaşkın bir bakış attı, Hunter'a ve çantalara bakıyordu.

"Hırsızlık mı yapıyorsun?" diye sordu Kai, sinirden suratıma tokat atmama neden oldu.

"Hayır," diyor Hunter, özür dilercesine bana bakarak. "Ailem bizim bölgede bir fırın işletiyor, bu yüzden haftada bir, insanların ihtiyaç duymadığı kullanılmış ve kırık malzemeleri almama izin veriyorlar," diyor Hunter, kırık yumurta ve sebze-meyve kutusunu işaret ederek.

"Artıklar," diyorum sonunda, karşımdaki manzaraya başımı sallayarak.

"Hayır... Sana sektörünüzde yeni ürünler vermiyorlar mı?" diye sordu Kai, tüm bu konuşma boyunca ilk kez gerçekten meraklanmıştı.

Hunter, ağzını benimkine benzer bir tokatla kapatarak sesli bir şekilde gülüyor. Yüzünün kızardığını görüyorum. Kai'nin gözleri kocaman açılıyor.

"Özür dilerim, söylediklerimin komik olduğunu fark etmemişim," diyor Kai, her zamankinden daha telaşlı bir şekilde.

Kardeşıme baktım ve ağzımdan "Sus" diye bir ses çıktı, bu da onun sadece omuz silkmesine neden oldu.

"Hayır, bu benim hatamdı. Gülmek istememiştim," diyor Hunter, "sahip olduklarımıza sahip olduğumuz için şanslıyız-"

"Halkımız onlara hiçbir şey vermiyor. Mütevazı olmayın," diyorum ve Hunter'ın halkıma sözlü olarak aktarmaya alıştığı zorunlu diyalogu kesiyorum.

Kai bakışlarını benden Hunter'a çevirdi, adamın sözlerimi doğrulamasını bekliyordu.

Hunter, belinin alt kısmını ovuştururken acı çekiyormuş gibi görünerek, "Nadiren destek alıyoruz" diyor.

"Bütün bunları tek başına yaparken kendine zarar mı verdin?" diye soruyor Kai, nazik doğasını bastırmaya çalışarak.

"Bana yardım etmeye istekli birini bulduğumu sanıyordum," dedi Hunter, gözlerim ona çevrildi, "Sanırım hâlâ akşamdan kalmalığın etkisinden kurtulmaya çalışıyor-"

"Fallan burada mı?" diye sordum, Hunter ve Kai'nin ikisinin de bana şaşkın şaşkın baktığını görünce.

"Teoride... Ondan bahsettiğimi nereden bildin?" diye sordu Hunter, Kai'nin ilk çantayı almasına yardım ederek.

"Belki de gece yarısı gelen ziyaretçin oydu," dedi Kai alaycı bir şekilde. "Xavier'e bahse girmiştim ama belki de yanıliyorumdur," diye devam etti ve iki adamın ellerinin üzerimde olduğu düşüncesi aklıma gelince yüzüm daha da kızardı. Fallan'ın parmakları gömleğimin altına kaydı, tenimi tam olarak okşadı.

"Şaka yapıyordum," diye duraksadı Kai, kızarmış bedenimi açıkça fark ederek. "İçlerinden biri seni ziyarete mi geldi?" diye üsteledi.

Hunter bile cevabımla ilgileniyor gibi görünüyor.

"Çantayı al," diye çıkıştım ve oğlanlardan uzaklaştım.

Kai'nin yüzü onun ağırlığı altında ezilirken kızarıyor. Sık sık iş yapması gerekmiyor.

İki adam çantaları taşımak için birlikte çalışıyor ve Kai'yi gülümseten birkaç kelime konuşuyorlar. Birkaç dakika sonra duvara yaslanıp ikisinin etkileşimini izliyorum. Kai gergin ve ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilemiyor. Zalim olmak onun doğasında yok ve bu yüzden Talihsizlerle sıkça ilişkilendirildiğini gördüğü nefret ideolojilerini desteklemenin bir yolu yok. Fallan'ın aksine Hunter, dışa dönük bir nezaketle dolu ve daha önce gördüğüm tüm Talihsizlerden daha çabuk affetmeye hazır.

Hunter son çantayı yüklerken, "Sen ve kız kardeşinin yardım etmesine gerek yoktu," dedi.

Hunter kollarını sıvayıp kollarını kaplayan bir sürü morluğu gözler önüne seriyor. Kai yaraları incelerken gülümsemesi soluyor. Ben bile ani bir öfkeyle öne doğru bir adım atmak zorunda kalıyorum. Hunter utanmış görünüyor, kollarını tekrar indiriyor. Başını eğerek aramızda bakışırken ensesini ovuşturmasını izliyorum.

"Bunu sana bir Dokunulmaz mı yaptı?" diye sordum, Kai'nin ifadesinin daha da incindiğini görünce.

"Önemli değil," diye söze başladı Hunter, parmaklarıyla gözlerini ovuşturarak. "Bir gece sokağa çıkma yasağını geçtikten sonra dışarıdaydım ve bir yetkiliye laf soktum. Sadece büyükannem için bir şey almam gerekiyordu-"

"Bunun için mi sana zarar verdiler? Hiçbir kural çiğnenmedi," diye sordu Kai, adamın sözlerinden kafası karışmış gibi.

"Bize eğlence olsun diye zarar vermediklerini mi sanıyordun?" diyor Hunter, gerçekten bir cevap arıyor.

"Sana söylemiştim Kai," diyorum, ağabeyimin gözlerinin bir kez daha bana çevrildiğini görerek. "Sana ancak bu kadarını söyleyebilirim. Bazen kendin görmen gerekir," diye fısıldıyorum, durumun ağırlığının üzerine çöktüğünü hissederek.

"Bunu ne zamandır yapıyorlar?" diye sordu Kai, hem Hunter'dan hem de benden bir kahkaha aldı.

"Bakalım," diye söze başlıyor Hunter, Kai'ye sırtarak.

"Unfortunates ne zamandan beri var?"

Bölüm 26

Orman

Kepenleri gıcırdayarak canlanıyor, etrafındaki alanı dikkatli gözleriyle tarıyor. Vücudum bunu benden önce hissediyor, ışığı her yanıp söndüğünde tik tak sesini duyuyorum. Odağım, çocuğun derin sohbetinden uzaklaşıp, tam tepemdeki duvardan uzanan kameraya doğru yöneliyor. Bana odaklandığını, bakışlarımı fark ettiğinde merceğinin nasıl genişlediğini görüyorum. Okul bahçesinin dışında Talihsiz biriyle konuşmasının ihanetini kaydetmeye hazır olan kardeşime odaklanmak için hareket ediyor.

Geldiğimiz duvara koşup gevşek bir tuğlayı koparıp, boyutunu görmek için elime bir kez fırlattım. Çocuklar bana bakıp gülümsemelerini bıraktılar ve benim de hükümet casusuna bakmamı izlediler.

"Orman-" diye başlıyor Kai.

Sesi, tuğlayı fırlatan kolumla kesiliyor. Kameraya çarpmasını izlerken, kamera çarpmanın etkisiyle paramparça oluyor. Tuğla ve metal parçaları binanın yan duvarından aşağı düşüyor, durduğum yerden birkaç santim öteye düşene kadar serbest düşüşlerini sürdürüyorlar. Kameraya botumla son bir kez vurup, onu toprağın içine tekmeliyorum ve ne kadar iyi nişan aldığımdan memnun hissediyorum.

"Evdekini de kıldığın için seni suçlayabilir miyim?" diye sordu Kai, şaşkın bir şekilde.

Hunter'ın elleri birbirine kenetlenmiş. New Haven mülkünü yok etme ihtiyacım karşısında nasıl tepki vereceğini bilemiyor. Kardeşim, meydan okuyan hareketlerimden rahatsız ve kaskatı kesilmiş. Kardeşimin sorusunu duymazdan gelip cihazı dürtmek için eğiliyorum.

"Bizi izliyordu," diye fısıldıyorum.

"O kamera sanki yıllardır kullanılmamış gibi görünüyordu," diyor Kai kollarını kavuşturarak. Yüzünde onaylamayan bir ifade var. "O zaman bile ne zararı olabilirdi ki? Kimse bir şey yapmadı," diye soruyor, ahlaki değerlerine aykırı bir an yaşıyor.

Kardeşimin beni bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu anladığında kafasındaki çarkların nasıl döndüğünü izlemek için Hunter'a bakıyorum.

"Bizimle konuşmalarının suç olduğunu unutmak kolay, değil mi?" diye soruyorum.

Kai'nin söyleyecek hiçbir şeyi yok, Hunter'dan kameraya bakıyor. Hunter yüklemeyi neredeyse bitirmiş. İş yükü bitmeden önce sadece birkaç kasayı daha taşıması gerekiyor. Arabasının kenarına oturmuş, her birkaç saniyede bir ara sokağa yan yan bakıyor.

"Fallan'ı mı bekliyorsun?" diye sordum, dün geceki etkileşimimizden bu yana adını ikinci kez yüksek sesle söyleyerek.

"Hayır, inanılmaz derecede akşamdan kalma. Dün gece çok heyecanlı görünüyordu, banyo zeminime kusmadan ve arkadaşımızın suratına vurmadan önce yaşadığı coşkulu bir deneyimden bahsediyordu. Valerie'nin kuzenini de sürükledim ama o, bir dükkân sahibinin kızıyla sohbet etmeye çalışarak kendini oyalıyor," diyor Hunter, kırık saatinin kadranına vurarak.

"Fallan birine mi saldırdı?" diye soruyorum, adamın sözlerini kelimesi kelimesine aktararak.

"Evet, arkadaşımız Valerie'nin kuzeni Aaron. Övünüyordu... Yaptığı bir şeyle ve Fallan onu ihbar etti-"

"Kim bana saldırdı?" diye sordu yeni bir ses.

Dün geceden kalma, beni öyle sıkı tutan kişiye aitti ki, nefes bile alamadım. Sokaktan gelen ışığa adım atmasını izledim. Bu ışıkta

saçlarının ne kadar kızıl olduğunu görebiliyordum. Ateşteki alevler gibi, başı kızıl buklelerle kaplıydı. Cildi, koyu kahverengi gözlerine eşlik eden çillerle doluydu. Hunter'la hemen hemen aynı boyda, Kai'den birkaç santim kısaydı. Çeşitli boyutlarda kesikler göğsüne doğru uzanıyor, tırnaklarımın onu yakaladığı ellerinin üstünde duruyordu. Birkaç kucak dolusu eşya taşıyordu ve kahverengi gözleri yeşil gözlerimle buluştuğunda eşyaları yere düşürdü. Başımı ona doğru eğdim, boynuma dokundum ve hayatımı çalmaya çalışmasının hissini düşündüm.

"Avcı... Bu ikisi kim?" diye soruyor Aaron, sanki el işi boynumu boyamıyormuş gibi.

"Gündüzleri farklı görünüyor olmalıyım," diye tısladım, Hunter'ın bir kelime söylemesine fırsat vermeden cevap verdim.

Aaron'ın gözü morarmış, bazılarının dostça bir dokunuş olarak değerlendirebileceğinden çok daha büyük. Cildi şişmiş, şüphesiz Fallan'dan aldığı sert bir darbenin sonucu.

"Neyden bahsediyor?" diye sordu Kai, şaşkın bir bakışla Aaron'ı işaret ederek.

"Hadi, anlat onlara," diye söze başladım, bir adım daha öne atılarak, "onlara ne yaptığını anlat Aaron," diye alaycı bir şekilde söyledim, yakasını çekştirirken, kıyafetlerinin içinde ihtiyaç duymadığı daha fazla yer açmaya çalıştığını izliyordum.

"Fallan'ın dün gece sana saldırmasının sebebi o muydu?" diye sordu Hunter, arkadaşına bir dürtmeyle. Yavaş yavaş, zihni parçaları birleştirmeye başladı. "Böbürlendiğin Dokunulmaz o muydu?" dedi Hunter öfkeyle tırnak işaretleri yaparak.

"Şey, ben-"

Adamın yakasından tutup onu yere yatırıyorum ve bana verdiği zararın yarım yamalak açıklamasını düşünmesine fırsat vermiyorum. Sırtı yere çarpıyor ve cebinden çaldığı şeyleri sallıyor. Göğsüne bir dizimi bastırarak onu yerde tutuyorum, gözlerinin ilk kez korkuyla dolduğunu görüyorum. Elimi geri çekiyorum, ona yeni bir el uzatmaya hazırım. Gözlerim yara izlerine kayıyor, Fallan'ın onu döverken attığı çığlıkları düşünüyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadım, adamı havaya kaldırdım, sonra onu tekrar yere çarptım ve öfkeyle kendimi ondan çektim.

Giysileri kir içindeydi ve Fallan'ın ona verdiği yara dışında hiçbir yarası yoktu. Elimi Kai'ye uzattım ve Fallan'ın sakinleşmek için yaptığı gibi yumruklarımı açıp kapattım. Hunter bunu fark etti ve bu konuda sessiz kaldı.

"Bana zarar vermeyeceksin, değil mi?" diye sorar Aaron, Hunter'dan kafasına bir şaplak yer.

Kai bile benden cevap bekliyor, bana olan yakınlığı göz önüne alındığında çoğu insandan daha heyecanlı olduğu açık.

"Fallan benim için bunu zaten yaptı," diyorum, bir noktayı kanıtlamak için neden bu kadar ileri gittiğini merak ederek. "Öyle bile sayılır," diyorum, Hunter'ın başını salladığını izlerken.

"Dokunulmaz'ın yaklaşmamasını söylediği kişi kimdi?" diye sorar Hunter, arkadaşını bir kez daha iterek.

"Bekle," diyorum şakalaşmalarını durdurarak, "Fallan ikinize de benden uzak durmanızı mı söyledi?" diye soruyorum, Hunter'ın başını salladığını, Aaron'ın ise hayır anlamında başını salladığını görüyorum.

Hunter, "Senin yaralanmaya yol açabilecek talihsiz bir dramaya karışmanı istemedi" diyor.

Aaron'un gözleri bu yorum karşısında devrildi.

"Neden umurunda olsun ki?" diye soruyor Kai, doğru soruları sorarak.

"Biliyor musun, cevabı bilmesini umuyordum. Soygunlarımızdan birini bile durdurmadı, hele ki bana el sürmedi, ta ki "Blackburn" soyadı hayatımızda tekrar ortaya çıkana kadar," diyor Aaron öfkeyle kollarını kavuşturarak.

Tekrar?

Hunter'ın hareketleri artık kibirli kızıla doğru atılan yumruklara dönüşüyor.

"Seni sokağa sürükleyip kışına tekmeyi basabileceğimi biliyorsun, değil mi? O yapmasa bile?" diye sordu Kai.

Hunter'ın dudakları yorum üzerine kıvrıldı, eliyle kardeşimin ona vermeyi başardığı gülümsemeyi gizledi.

"Lütfen yapın. Belki o zaman sektörümde beni işten çıkarırlar," diyor Aaron, tırnak yatağını rahatsız bir şekilde süzerek.

Fırının arka kapısı ardına kadar açılıp dükkânın sahibini gösteriyor. Etrafındaki alanı iri gözlerle inceliyor. Onu babamın iş etkinliklerine

çeşit çeşit pastalar hazırlarken defalarca gördüm. İki adama kaşlarını çatarak bakıyor, ancak kardeşimle beni görünce yumuşadı.

"Bu ikisi seni rahatsız mı ediyor?" diye soruyor, elinde oklavayı silah gibi tutarak.

"HAYIR-"

"Hayır. Oradan geçiyorduk, çantaları kaldırmaya çalışırken onları izleyerek biraz eğlenmeye karar verdik," diyor Kai, soruyu o kadar rahat bir şekilde yanıtlıyor ki, yalan söylediğini asla anlayamazsınız.

Yorumu başımla onaylıyorum, fırıncının gülümsemesini izliyorum. İki adama doğru toprak fırlatıyor.

"Aramızda kalsın, bence onlar kırıntıları hak etmiyorlar," diyor, Kai'nin omzuna vurarak, aynısını bana da yapmak için hareket ediyor.

Sahibinin elini tutup aramızda havada asılı kalmasına izin veriyorum. Babamız yüzünden bizimle kurduğunu düşündüğü ilişkiye girmeye gönüllü değilim.

"İçeri girsen iyi olur," diyorum, arkasındaki tencerelerin, ihtiyaçlarıyla ilgilenmediği için taşmasını izlerken. "Başka bir yerde sana ihtiyaç duyuluyor gibi görünüyor," diye devam ediyorum, başımı açık kapısına doğru işaret ederek, bileğini sıkıca kavrayıp bıraktıktan sonra.

Bu hareket üzerine haykırarak yanımdan uzaklaşıp içeri girdi ve kapıyı bir salıncakla kapattı.

"Fırıncıyı sevmiyor musun?" diye soruyor Aaron, böylesine önemsiz bir yorumla beni gülümsetiyor.

"Dinleyin," diye söze başlıyor Hunter, ellerini önlüğünün önünde gezdirirken gülümseyerek. "İkinizle de konuşmaktan çok keyif aldım ama öğleden önce her şeyi yetiştirmem gerekiyor ve eminim Fallon neden bu kadar geciktiğimizi merak ediyordur, yine de teşekkür ederim," diye duraksıyor, kardeşimle bana bakıp "her şey için," diye bitiriyor, gözlerini kardeşimden ayırmadan.

"Eğer bir gün sektörümüze gelip eğlenmek isterseniz, kimi arayacağınızı biliyorsunuz," diyor Aaron, arabanın bir ucunu tutarak. Hunter diğerini tutuyor. Tekerlekler yavaşça dönüyor, kısa hareketlerle gıcırıyor.

"Bekle," diyorum Hunter'a yaklaşarak. "Bugün onu görürsen, ona bir şey sorabilir misin?" diye soruyorum, Hunter'ın bana başını

sallamasını beklerken.

"Eğer geri alacaksa bana neden verdiğini sorabilir misin?"

Kolye. Dün gece aklımda canlandırmaya çalıştığım birçok parçadan biri.

"Neyi geri alacağız?" diye soruyor Hunter.

Duraksıyorum, daha ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Ne demek istediğimi anlayacaktır," diye fısıldadım Aaron'a bakarak.

Hunter'ın tek yapabildiği başını sallamak. Ona sorduğum soruya karşılık vermek için tedirgin olduğunu anlayabiliyorum.

"Umarım yollarımız bir daha asla kesişmez," diyorum, ona baktığımda kızıl saçının yüzündeki gülümsemenin genişlediğini görüyorum.

"Bunun böyle olmayacağını hissediyorum," diyor ve parmaklarını kardeşime doğru sallayarak Kai'nin öfkelenmesine neden olduğunu biliyorum.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum," diyor Hunter, sonunda kardeşime dönerek.

Kai ona hafifçe el sallıyor, kollarını kavuşturuyor ve iki adam hakkında olabildiğince çok şey öğreniyor.

"Mesajını ileteceğim. Belki onu yataktan kaldırır," diye gülümsedi Hunter ve arkadaşına çekmesini işaret etti.

İkisi de arabayı geldikleri yere doğru sürüklemeye başlarlar, ilerledikçe figürleri küçülür.

Kardeşime dönüp onun heyecanla ayağını yere vurmasını izliyorum.

"Cevaplara ihtiyacım var," diye söze başlıyor, davamı savunmama fırsat vermeden.

"Dün gece neden iki ayrı Talihsizle yalnız kaldığınla başla."

Bölüm 27

Andrew

"Efendim, gelip buna bir bakmak isteyebilirsiniz," diyor yeni stajyerlerden biri büyük bir tereddütle.

Gözlerimi masamdaki sabit yerinden ayırıp, parmağımı bilgisayar ekranımda gezdirerek, Talihsiz sektörde bakım gerektiren şeylerin listesine bakıyorum. Stajyerler sektörümüzün güvenlik kayıtlarını inceliyor, arızalı kameralar veya sistemimizde herhangi bir hata olup olmadığını kontrol ediyorlar. İkisi, sektörümüzdeki Yeni Temeller Akademisi manzarasıyla dolu diğerini tamamen görmezden gelerek bir bilgisayar ekranına bakıyor.

Sandalyemi masamın arkasından kaydırıp, bacaklarımı kullanarak altımda eğitim gören çifte doğru itiyorum. Evimin görüntüsünü başka birinin veranda kamerasından görüyorum. Verandamda iki figür var: kızım ve onu boynundan tutarak binaya yaslayan kişi. Gördüklerimi algılayabilmek için fiziksel olarak öne eğilmem gerekiyor.

"Komşunuzun kamerası bunu dün gece geç saatlerde yakaladı. Onu tutan her kimse, dışarı çıkmadan önce kameranızı kırdı," diyor stajyerlerden biri, video hızla ilerlerken başparmaklarını fare üzerinde gezdirerek. Kızımın çırpınışını, kişiyi itmek için elinden geleni yapışını izliyorum. Yüzü oksijen eksikliğinden kıpkırmızı. Buradan bile, sıradan hırsızların sıklıkla giydiği Talihsiz soygun kıyafetini görebiliyorum.

Fareyi devralıp daha hızlı kaydırıyorum, kızın elinden kurtulmasını bekliyorum. Saniyeler sonra, başka bir figür yaklaşıyor, ancak bir erkek olduğunu tahmin edebildiğim bir adamı yakalayıp kızımın elinden itiyor. Kızım dizlerinin üzerine çöküyor, boğazını tutuyor, derin bir nefes alamıyor.

"Onu kurtaran bizimkilerden biri miydi?" diye sordum, ikisinin bakışmasını izlerken.

"Bir an öyle olduğunu düşündük ama onu yere yatıran maskenin aynısını takıyorlar," diyor One ve ileri kaydırmak için fareyi geri alıyor.

Kızımın bacakları gövdesine dolanmış halde, aralarında birkaç santim mesafe varken, maskeli kurtarıcının görüntüsüne gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyorum.

Saniyeler sonra, kapüşonu ve maskesi neredeyse üzerine inmişti. O tanıdık mavi gözleriyle, sadece ona odaklanmış bir şekilde onu izliyordu.

Ekrandan gözümü ayıramıyorum. Fallan'ın elleri onu daha sıkı kavradığında masayı daha sıkı kavriyorum.

Hiç de iğrenmiş görünmüyor.

Aslında büyülenmiş gibi görünüyor.

"Onun hakkında bir görsel araması yaptık," diye başlıyor stajyerlerden biri, ekranda Fallan'ın profilini açarak. "O bir Talihsiz," diyorlar iğrenç bir şekilde, "bunların hiçbirini bildirmemiş. Bölgenizdeki kameralar, Talihsiz onu geride bıraktıktan hemen sonra kapanıyor."

"Bu canlı yayında bize geliyor," diyor bir başkası, ilk videoyu keserek ve New Haven şehir merkezinden bir video açarak. Şimdi iki çocuğumun da gösterimdeki bir Talihsizle sohbet ettiğini görüyorum. Kızım casusumuza doğru dönüyor ve eline geçirdiği ilk şeyle kameramızı parçalayıp ekranı karartması karşısında hepimiz irkiliyoruz. Yeşil gözleri, hiçbir şey görmeden önce gördüğüm son şey.

"Efendim, belki de kızınızı çip işlevselliğini değerlendirmek için yanımıza getirmeliyiz. Puan kartında, iki ayrı olayda yetkililer tarafından ziyaret edildiği ve bunlardan birinin çip kullanımına yol açtığı yazıyor. Sadece bir gün içinde, en önemli kurallarımızdan

bazılarını ihlal etmeyi başardı ve daha da kötüsü, talihsiz biriyle ilişkisi var gibi görünüyor ki bu, onun için bile üst düzey bir ihlal-"

"Bu videoları kaç kişi izledi?" diye soruyorum, cümlemi yarıda keserek. Sol elimle bileğimi ovuşturup, gömleğimin kumaşının altındaki sertleşmiş cildimi hissediyorum.

"Şimdilik sadece biz varız, ama bunu aramızda tutamayacağımızı bilmelisiniz, efendim," diyor stajyerlerden genç olanı.

"Peki onu kurtaran çocuğun durumu ne?" diye soruyorum, onların endişelerini görmezden gelerek.

"Temizlendi. Okuldan atılma sınavını başarıyla geçti. Sınavı yapan karın," diyorlar, şüphelerim daha da artıyor. Joshua'nın oğlu olsa bile, Katiana onun izini sürerdi. Zaten her zaman öyle yapar.

Kirlenmiş olması mümkün değil. Kimse onun gibi bir kırbaçlanmaya izin vermezdi, sadece onu korumak için alınması gereken bir anıyı saklamak için.

"Burada, birkaç yıl önce sizin ve Adam'ın uyguladığı 'İnceltme Yasası' sırasında ebeveynlerinden birinin vefat ettiği yazıyor," diye devam ediyor biri.

Ona bu yüzden mi yakınlaştı? Çaldığım şeyden başka bir şey mi hatırlıyor? O gün maskenin altında benim olduğumu anlayabilir miydi?

"Başka seçeneğimiz yoktu," diye tısladım, o gün gömülen cesetleri düşünerek. "Malzemelerimiz tükeniyordu."

İkiliden uzaklaşıp masama baktım ve çekmecelerimden birine yaklaştım. Kilitli çekmecelerden birine hızlıca şifremi girdikten sonra, çekmecenin açılıp sadece acil durumlar için tasarlanmış parlak, ışıldayan yeniden düzenleme cihazının ortaya çıkmasını izledim. Ofisimin yakınında ne kadar çok insanın beklediğini düşündüm. Çoğu kişi öğle yemeğindeydi. Diğerleri ise tamamen ekranlarına odaklanmıştı.

"Yapılması gerekeni yapmalıyız ama insanların ihanet dolu bir videoyu izleme riskini almayacağım. Biz bu malzemeleri toplayıp gönderirken, biriniz perdeleri kapatın. Kapıyı da kilitleyin. Beklenmedik ziyaretçilere ihtiyacım yok," diyorum cihazı açarken. İkisi de isteklerimi yerine getirmek için gayretle çalışıyor.

Sözlerimden şüphe etmiyorlar. Sadece itaat ediyorlar, masamdan ne aldığımı bir kez bile sorgulamıyorlar. Çiplerin çalışma biçiminde belli bir sadelik var. Böylesine küçük bir cihaza basit bir komut satırı girişinin herkesin hafızasını silip süpürebileceğini bilmek rahatlatıcı. Birinin hayatından yıllar veya dakikalar saniyeler içinde kaybolup gidiyor.

Ama kızım için durum böyle değil, ne de bir türlü kurtulamadığı talihsizliği için. Ne kadar sık buraya gelirsek gelelim, sonuç hep aynı. Büyük resmi asla anlayamayacakları bir sonsuzluğa hapsedilmiş iki ruh.

Cihaz yeşil renkte yanıp sönerken stajyerin çipleriyle eşleşiyor. Görevlerini bitirirken kulaklarının arkasında yeşil bir ışık yanıp sönüyor. Komutu girmeye başladığımda bana dönüp baktıklarını görüyorum. Çipin yaydığı ısıdan irkilerek ellerini kulaklarına götürüyorlar.

"Efendim, sizin çipiniz de güncelleniyor mu?" diye soruyor biri, elimdeki kumandanın farkında bile olmadan.

Görüntüleri unutun.

Forest Blackburn ve Fallon Markswood'u unutun.

Görüntüleri silerken gözlerinizi kapatın, onların zihninizde boş kalmasına izin verin.

Ekrandaki devasa yeşil tuşa bastığımda kod çalışmaya başlıyor. İki stajyer de dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri başlarının arkasında ürkütücü bir görüntüyle yuvarlanıyor. Bilgisayara girip iki kamerayı da son iki günün aktivitelerinden temizlemek için iki dakikam var. Tek bir tıklamayla ofisimdeki kamerayı kapatıp, izlenemez hale gelmek üzere olan kayıtlar listesine ekliyorum. Hızlı parmaklarımla klavyelerinde çalışarak, görüntüleri sonsuza dek silmek üzere olduğum konusunda beni uyaran her etiketi görmezden gelerek tüm kayıt dosyalarını yok ediyorum.

Gözlerimin Fallon ve Forest'ın görüntüsünde birkaç saniye daha oyalanmasına izin verdim, onların birbirlerine bakışlarında, onlardan çaldığımız şeyin farkında olmadan, acı buldum.

Ya da belki de içlerinden biri bizim zaten bu durumda olduğumuzun farkındadır.

Zamanlayıcıya tekrar bakıp son otuz saniyeyi kaydediyorum, üç kaydı da her iki cihazdan ve sistemden siliyorum. Kamerayı tekrar açtığımda, çipin kontrolünün yarattığı sis yavaş yavaş dağılmaya başlarken, yavaşça göz kırıyorlar ve görüşlerine kavuşuyorlar. Masamın arkasına oturup çekmeceyi gürültüyle kapatıyorum ve ihmal ettiğim birçok dosyadan birini tarıyormuş gibi yapıyorum. Ayağa kalkıp odanın etrafına bakınıyorlar ve değişmiş hafızaları nihayet yerleşiyor.

"Efendim? Bir şeyin ortasında mıydık?" diye sordu biri, dosyayı bırakmamı daha da kolaylaştırdı.

"İkiniz de görüntüleri inceliyordunuz. Ekranlarındaki parıltıyı gidermek için perdeleri kapatmanızı söyledim ve ikiniz de öylece durdunuz. Heykel gibi durmanızın özel bir nedeni var mı?" diye sordum, şaşkınlıklarını daha da körükleyerek.

"Sanırım hayır." diyorlar, ikisi de ağrıyan başlarını tutarak.

Yerlerine dönüyorlar, hiçbir dosyaya ikinci kez bakmadan, kaldıkları yerden devam ediyorlar. Fallan'ın görüntüsünü zihnimde canlandırıyorum, koduna zorla koyduğumuz şeyleri bildiği halde neden ona yaklaştığında daha da şüpheleniyorum.

Bana olan nefreti o kadar büyüdü ki acıyı görmezden mi geliyor, yoksa sandığımdan daha fazlasını mı hatırlıyor?

O ve o, onları yıllarca birbirlerinden uzak tutmak için yazılmış sayısız kod satırıyla dolu ameliyat masasında saatler geçirdiler. Atılma sınavlarını geçmiş ve birbirlerinden nefret etme ihtiyacıyla dolu iki kişi nasıl böyle bir duruma düşebilir? Gecenin çalınmış anlarında birbirlerinden sadece birkaç santim uzaktalar.

Bileğimin manşetinin altındaki pürüzlü deride parmağımı bir kez daha gezdiriyorum, orada kalan izi hissediyorum.

"Lütfen yanılıyor olayım," diye fısıldıyorum, kendimi ayağa kaldırmaya çalışırken.

Ceketime uzanıp kimliğimi ceketimin cebine sokuyorum. İki stajyer de dönüp bana bakıyor.

"Nereye gidiyorsunuz efendim?" diye soruyorlar, klavyedeki parmaklarının hızlı hareketlerini durdurarak.

"Eve, kızımın bazı... Ailevi meseleler hakkında konuşacağım. İkinizden biri öğle yemeğine çıkmadan önce, birinizin Adam ve

Xavier'e yarın ilk iş olarak Talihsizler sektöründe benimle birlikte olmalarını istediğim bir iş hakkında bilgi vermesi gerekiyor," diye başlıyorum, şapkamı indirip elimle ofis kapımı açarak.

"Hemen ilgilenmem gereken bir şey var."

Bölüm 28

Orman

Kai, "Sürekli olarak onların gibilerle konuşmanın bir yolunu bulma konusundaki doyumsuz ihtiyacınızı anlamakta zorlanıyorum," diyor ve her geçen müşteri pek de hoş olmayan kıyafetime birkaç kez yan yan bakarken sessiz kalmaya çalışıyor.

Onun ısrarlarına aldırmadan ilerlemeye devam ediyorum. Hunter ve Aaron'ı bırakmaya karar vermemizin üzerinden sadece birkaç dakika geçti, bu da Kardeşimin cevaplardan çok sorularla kalmasına ve kafasının daha da karışmasına neden oldu.

Hemen dükkanlardan birine koştum, bulabildiğim ilk eskiz defterini aldım ve dükkan sahibinin yaptığı şakaları bir kenara bıraktım.

"Gösterimdeydiler," dedim sonunda, etkileşimin zihnimde hissettiğim kadar sıradan görünmesi için elimden geleni yaparak. "Hunter seninle konuşurken çok fazla şikayet ettiğini görmedim," diye tısladım, yorum karşısında yüzünün telaşlandığını izlerken.

"Konuşma becerileri Akademi'deki bazı akranlarımızdan daha katlanılabilirdi. Eğitim ortamları göz önüne alındığında bilgilerinin ne kadar derin olabileceğini merak ediyordum," diyor Kai, sohbetten duygusal bir anlam çıkarmaya çalışmadan.

"Ve o nazikti. O kısmı söylemeyi unuttun," diye bitirdim, halkımızın dizginlenemez nefretini bahane etmeye devam etmesine izin

vermeyerek.

"Hunter'a o Talihsiz çocuktan bahsetmiştin. Her zaman yanında pusuda beklediğim çocuk... Fallan mı? Neden onu çoğu zaman senin yanında görüyorum?" diye soruyor Kai, henüz keşfetmeme izin vermediğim bir düşünce çizgisini daha da ileriye taşıyor.

"Fallan, hak etmediğim zamanlarda bile beni bazı kötü durumlardan kurtardı," dedim sessizce.

Yürümeye devam ediyoruz, çıkmaz bir köşeye gelince duruyoruz. Kardeşim kolumu tutup beni köşenin arkasına çekiyor, ani hareketlerimizi sorgulayabilecek birileri var mı diye etrafı tarıyor. Parmağını dudaklarıma bastırarak tek bir kelime bile etmemi engelliyor.

"Sen ve Fallan sadece... Tanıdık mısınız?" diye sordu Kai.

Yüzüm anında kızarıyor, güvertedeki hareketlerini düşününce, bir anda aklıma gelen bir rüyayla birleşiyor. Hunter'a Fallan'ın kolyeyi neden geri aldığını sormak için büyük bir risk aldım. Her şey düşünüldüğünde, çipimi çıkarmamın neden olduğu sanrısız rüyalar pek de olası değil. Eminim Fallan sorunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordur. Mücevherler bu sektörde değerlidir ve hoşuma gitse de gitmese de, Fallan hâlâ onlardan biri.

"Bana ne sormaya çalışıyorsun?" diye sordum, kelimeleri yüksek sesle söylemesi için onu zorlayarak.

"Forest'a ne sormaya çalıştığımı biliyorsun. Lütfen bana talihsiz biriyle bulaşmadığını söyle," dedi, söylemek istediğini anlatmak için kelimeleri telaffuz ederek.

İnsanlar sohbetlerine o kadar dalmışlar ki, bizim çekişmelerimize odaklanmak yerine küçük köşeden geçmeye devam ediyorlar.

"Sonuç olarak Kai, Fallan'ın bana karşı tek nefreti var."

Haklı nefret.

"Aramızda olup biteni sandığın şey, beni memnun eden bir şey değil. Bana her baktığında, tek görebildiğim gözlerinin ardındaki öfke. Yani hayır, aramızda hiçbir şey olmuyor çünkü öyle olsaydı, bana beş saniyeden fazla baksa bile mutsuz görünmezdi," diyorum, sonunda bakışlarındaki acının içimde yankılanmasına izin vererek.

Kai duraklar, düşüncelerini yönlendirmek için gözlerini kapatır.

"Peki ya ondan uzaklaştığında?" diye soruyor Kai, konuşurken gözlerini kapalı tutarak. "Sence yüzünde ne yazıyor?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, Fallon'ın vücudumu keşfeden, beni tam olarak nerede tutacağını bilen ellerini düşünerek.

"Evet," diyor Kai, sonunda gözlerini açıp bana bakarak. "Birinin, ona bakıp başını çevirdiğin o kısa anlarda bu kadar acı çektiğini hiç görmemiştim. Günlerdir aklımdan çıkmayan bir bakış bu. Bunlardan hiçbirini bildirmememin tek sebebi bu," diyor Kai parmağıyla beni işaret ederek.

"Tek sebep ne, Kai?" diye üsteliyorum ve duvardan uzaklaşıp kardeşime daha yakından bakıyorum.

"O bakış, Forest. Onda gördüğüm bakış, o gün gösterimdeyken bana verdiğin bakışla aynı," dedi Kai, kanlı olaydan bahsedildiğinde kalp atışlarımın hızlanmasını sağlayarak.

"Nasıl bir bakış demek istiyorsun?" diye sordum, sesimdeki yalvarışı duyarak.

"Çok şey bilip de bildiğinden fazlasını kaybetmiş birinin bakışı," diyor Kai, boğazımda bir yumru oluşturarak. "Bana söylemediğin bir şey var Forest, ve her şey o geceye dayanıyor. İster beğeneyim ister beğenmeyeyim, ihtiyacım olan cevaplar o iki Talihsiz'i içeriyor," diye devam ediyor Kai, çiplerinin aniden aktif hale gelmesinden duyduğum korkular giderek artarken.

Ayakların yerde hafifçe sürtünme sesi, konuşmamızı durdurmamıza fazlasıyla yetiyor; hep birlikte topuklarımızın üzerinde dönerek, insanların durup, Memurlar Adam ve Xavier'in bize doğru hızla gelişini izliyoruz. Xavier tereddütlü görünüyor, Adam'a sert bakışlar atıyor. Kai, önümde pozisyon almaya başlıyor. Etkileşimimizden beri Xavier'i ilk kez görüyorum, ancak Adam'ın yanında olması işleri çok daha rahatsız edici hale getiriyor.

İki adam önümüzde duruyor, kollarını kavuşturan tek kişi Adam oluyor.

Kai normalden daha alaycı bir şekilde "Bir sorun mu var?" diye sordu, iki adama bakarken kollarını taklit edercesine kavuşturdu.

"Baban seni eve istediğini söyledi. Anlaşılan ikinizden birinin ortalıkta koşturmaması gerekiyor," dedi Adam, Kai'nin arkasındaki öfkeli bakışımı daha iyi görebilmek için eğilerek.

"Aslında ikimize de neden size ihtiyacı olduğunu söylemedi," dedi Xavier, arkadaşının ona dik dik bakmasına aldırmadan.

Sonunda ağabeyimden uzaklaşıp Xavier'e dolu dolu bir bakış atıyorum. Ona nazıkçe gülümsüyorum ve gülümsemesindeki o tanıdık güven hissini hissediyorum. Fallan'ın sözlerinden dolayı zihnim sanki sonsuza dek sessiz kalmış gibi geliyor. Yine de, ona ulaşmasa bile, elimden geldiğince çok şey söylüyorum.

"Bir şeyler oluyor. Babam bizi eve sürüklemek için memurlar gönderiyor," diyorum, kapalı elimde hafif bir titreme hissederek.

Birkaç sessiz an var, her saniye Adam'ın resmi araçlardan birine el sallayan kaskatı bedeninin arkasında istikrarlı yürüyüşüm sadece sendeliyor. Xavier'in yanında yürüyorum, parmaklarımızın birbirine değdiğini hissediyorum. Bana endişeyle bakıyor, ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilemiyor.

"Kaç tane?" diye sordu Fallan sonunda, farkında olmadan tuttuğum nefesimi vermem için beni uyararak.

Zihinsel iletişimin nasıl mümkün olduğunu henüz açıklamadı.

"İki. Xavier ve Adam,"

Her iki adamın isminin anılmasıyla midem bulanıyor, bunun bana nasıl ulaştığını anlayamıyorum.

"Az önce hissettiğin duygu bu muydu?" diye soruyorum.

"İkisinden de pek hoşlandığımı söyleyemem. Beni uyandırmak için söyleyeceğini umduğum sözler bunlar değildi," dedi ve hafifçe gülümsedim. Sesindeki uykuyu duyabiliyorum. Belli ki, tahmin ettiğinden fazla içmiş.

"Sence bizi dün geceyle ilgili sorgulamayı mı planlıyorlar?" diyorum, içimden bir endişe dalgasının geçtiğini hissederek.

"Soygun olayını gerçekleştirmedi, sanırım onlar bile görmediler-"

"Biz. Aaron'dan bahsetmiyorum, Fallan, bizden bahsediyorum!" diye içimden haykırıyorum, sonunda odadaki file hitap etme fırsatı buluyorum. Derinlere kök salmış bir korku hissi beni sarıyor. Göğsümden başlayıp parmak uçlarıma yayılıyor, sonunda tüm vücudumu titretecek şekilde son buluyor.

"Üşüyor musun?" diye sordu Xavier, belime dokunarak. Vücudumdaki korkuyu atmaya çalışırken içimdeki her kemiğin

titrediğini hissettim.

"Fallan mı?" diye sordum, Adam kardeşimi arabasının arkasına iterken Xavier'e sadece başımı sallamakla yetindim.

Xavier adama kaşlarını çatarak bakıyor, Kai ile arkaya geçmem için beni daha yavaş bir şekilde itiyor. Ben de zorla da olsa kardeşimin yanına sokuluyorum. Dizlerimiz birbirine değiyor. Arka koltukta birbirimize sokuluyoruz, ne olacağından emin değiliz.

"Çipine ne yaptın?" diye sordu Fallan, sesinde şakacı bir ton yoktu.

"Beni öldüreceğini söyledin ve öldürmedi-"

"Ne yaptın Forest?!" diye bağırdı Fallan, sesi duygudan çatlayarak. Aklım bu soruyla çalkalanıyor, boğazımın daha da kuruduğunu hissediyorum.

"Kendimi özgür bıraktım," diye fısıldıyorum, o acıyı tekrar hissederek. "Bana neden yalan söyledin?" diye üsteliyorum.

Xavier yolcu koltuğundan geriye bakıp bana yine rahatlatıcı bir gülümsemeye bakıyor. Tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp, Adam'ın dikiz aynasından kardeşimin öfkeli tavrına geriye doğru bakışlarını görmezden gelmek.

"Çipten kurtulmaktan fazlasını yaptın," diye fısıldadı, sesi duygu bulutu altında neredeyse tanınmaz haldeydi. "Bu sefer uzak kalmamamı sağlayacak tek şeyi yaptın," diye fısıldadı.

Bu sefer mi?

"Fallan, bunların hiçbiri mantıklı değil," diye soruyorum, Adam ve tabancasının yakınında olduğum süre uzadıkça kaygılarımın arttığını hissediyorum.

"Sektörünüze ulaşmam gerek," diyor ve endişelerimi daha da artırıyor. "Ne yaparsanız yapın, yeniden düzenleme cihazından kaçın. Çipiniz olmadığını görebilecekler. Bunu anladıklarında, onlar için en büyük tehdit siz olacaksınız," diyor Fallan. Ellerim sinirden bacaklarıma vuruyor.

"Sen neden bu kadar çok şey biliyorken ben neden bu kadar az şey biliyorum?" diye dürttüm, mahallemin ana hatlarının netleştiğini görünce. O küçük, neşeli şakasıyla cevap verene kadar birkaç dakika geçti.

"Bana işkence etmek istediler Forest, sana değil. Bunu yapabilecekleri tek yol sendin... Başka biri zihninde yer

kaplamaya çalışıyor. Günlerdir hissediyorum-"

Cevabında kalbimin acıdığını hissediyorum, cevaplardan çok sorularla dolu. Fallan'ın sesi kesiliyor, yerini gözlerimin arkasındaki baskı alıyor. Araba duruyor, iki yetkili de bir mesaj yağmuru alıyor, şüphesiz babamdan. Xavier kapımı açmak için hareket ediyor ve Adam'a kötü kötü bakarak kardeşimi arabadan çıkarıyor. Her biri bir diğerinden daha kafa karıştırıcı bir duygu dalgasının içimde yayıldığını hissediyorum.

Xavier'in elini tuttuğumu fark etmemiştim, düşüncesizce ön kapıya doğru yürüyordum. Beni durdurmadı, titrek bir şekilde elini tutmama izin verdi.

"Bir şey mi oluyor?" diye sordu Xavier, endişeyle soruyu hızla sorarken. Adam, kardeşimi öne doğru dürterek sendelemesini izledi.

"Senin sorunun ne?" diye bağırarak Kai, Adam'a doğru savurarak neredeyse yüzüne çarpıyordu.

Xavier, kardeşimin yumruğunu tutuyor ve onu sakinleştirme umuduyla özür dilercesine bakıyor. Kardeşimin öfkesinin yatıştığını görüyorum. Adam, intikam almak istediğini belli ederek yüzüne gülüyor.

"Fallan mı?" diye soruyorum, zihnimin arka kapısında dolaşan bir şeyin varlığından kaynaklanan alışılmadık bir sessizlik hissediyorum.

"Adam, git arabada bekle," diyor Xavier, kardeşimin elini indirerek. Arkadaşı alaycı bir şekilde gülüyor.

"Oğlum, biliyorsun-"

Xavier'in elleri göz açıp kapayıncaya kadar Adam'ın yakasına yapışıyor ve adamı öyle sert bir şekilde evin içine itiyor ki neredeyse yere düşüyor. Xavier'in adamı köşeye sıkıştırıp onu kolayca çıkamayacağı bir pozisyona sokmasını izliyorum.

"Ne oluyor yahu?" Babamın sesi gürledi.

Kapının eşiğinde durup, önündeki manzarayı sabırla izliyor. Kardeşimle birlikte ona bir bakış atıp Xavier'le bir adım geri çekiliyoruz ve hepimiz Adam'ın yere yığılmasını izliyoruz.

"Çocuklarınıza kaba davranıyordu," diye bağırıyor Xavier, üstüne karşı yaptığı hareketlerden hiç utanmayarak.

Babam burnunun kemerini sıkıyor ve sonunda bakışlarını bana çeviriyor. Eli bana uzanıyor, yakamı yakalayıp beni kendine çekiyor.

Xavier neredeyse önce bana uzanacak ama babamın yüzündeki öfkeyi görünce hemen vazgeçiyor. Kai boştaki kolumu yakalayarak babamın beni daha fazla çekmesini engelliyor.

"Bu seni ilgilendirmiyor Kaiden," diye tısladı babam, kardeşimin tam adını kullanarak ve çekmeye devam ederken.

"Ona söyleyeceğin her şeyi bana da söyleyebilirsin," diye söze başlıyor Kai.

Babam Xavier ve Adam'a baktı. Xavier tereddütlü görünüyordu, çenesini öfkeyle sıkarken ağabeyimin elini kolumdan çekip hemen geriye, Adam'a doğru itti. İkisi de Kai'nin peşimizden gelmesini engelledi. Başımı babama doğru çevirdim, Kai'ye son bir endişeyle baktıktan sonra bacaklarımın babamla uyum içinde olduğunu hissettim. Vücudum yerde sürüklendi ve sonunda babamın çalışma odasına fırlatıldım.

Kapıyı çarparak kapattı ve bana nefret dolu bir bakış attı. Yumruklarımı tahtaya vurarak anneme bağırmaya hazırlandım. Eli omzumda, beni aşağı indirip en yakın sandalyeye oturturken sıkıca sıkıyor. Beni kavrayabilmesi için ağırlığını üzerimde tutarak elinden geldiğince baskı uyguluyor. Omuzlarımı sertçe savurup ona öfkeyle bakıyorum.

"Defol git üstümden!" diye bağıriyorum, içimde yükselen enerji hissini keşfetmeye ne kadar istekli olduğumdan emin olamıyorum.

"Ne yaptığının, bana ne yaptırdığının farkında mısın?" diye sordu babam alçak sesle. Bilgisayar ekranı, parlak ışıktaki ne görüyorsa onu gizleyecek şekilde çevrilmiş.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum-"

"Yalan söylemeyi bırak!" diye bağırdı babam, yüzümü öyle sıkı bir eliyle kavradı ki, tenim kesinlikle morarmıştı. Kafamda birinin enerjisinin sürtünmesini hissediyorum, Fallan'ın keşfetmesine izin verdiğim sığınağa girmek için elinden geleni yapıyor.

"Ne kadar zamandır onun yanındasın? Seni bulalı ne kadar oldu?" diye soruyor babam.

Midem bulanıyor.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordum, vücudumu öne doğru dürterek beni kavramasını engellemeye çalışırken.

Yüzümü iterek, çenemdeki gerginliği yokluğuyla hafifletiyor. Öfkeyle bilgisayar ekranına yöneliyor, monitörü çevirip bana göstermesini umduğum tek görüntüyü gösteriyor. Uzak ama kim olduğunu anlayacak kadar net. Fallan'ın elleri her yerimde, beni kaldırıp kendine yaslıyor, dijital bir durumda bile olsam, içimde ona yakın olma ihtiyacıyla dolup taşıyor.

Babamın gözleri bana ve monitöre bakışları arasında fal taşı gibi açılmıştı. Yavaşça ayağa kalktım ve verandadaki o geceki ekranı dükkanların arkasına çevirip ihanetlerimi kırmızı bir bayrak gibi başımın üzerine asmasını izledim.

"Şimdi o pisliklerle mi sempati duyuyorsun?" diye soruyor babam, "Proje X" etiketli bir dosyaya dönüşen sekmeyi küçülterek. Farklı tarihlere sahip birden fazla dosya var, çoğu son iki yıla ait.

"Bir hataydı," diye başladım, yaptıklarımı haklı çıkarmak için elimden geleni yaparak, "ve bu onun seçimi değildi. Ben onu buna zorladım." Devam ettim.

"Onu güvende tutmaya çalıştım," diyor babam, elini ağzında sinirli bir tikle gezdirerek. "Joshua'ya onun o kısmını güvende tutacağımı söyledim ve her seferinde senin ve onun şifresini girdiğimde farklı olacağını kendime söyledim," diye devam ediyor babam, masasında kıpırdanırken, masasındaki viski bardağından kalanları bitirirken. "Her seferinde farklı olduğunu düşünüyorum ama her zaman kendimizi burada buluyoruz." Devam ediyor ve her şeyi mahveden o şeyi çıkarıyor.

Yeniden düzenleme cihazı.

"Joshua kim?" diye soruyorum sesim titreyerek, babam cihazı açınca korkularımın arttığını hissediyorum.

"Fallan'ın babası," diye söze başlıyor babam, bana hüzünle bakarak. "En iyi arkadaşım," diye devam ediyor, zihnimde daha fazla boşluk bırakarak.

"Annen, onunla bağını asla kuramadığın sürece Fallan'ı unutacağını söyledi. Bu sefer ondan nefret etmeni sağlamanın yeterli olacağını düşündük. Tıbbi kliniğinde saatlerce vakit geçirmek, çipinin verebileceği tüm enerjiyi kullanarak o anıları kilitlemek. Hepsi bir

bilgisayardaki birkaç dosyaya indirgenmiş. Neden her şeyi olduğu gibi bırakmadın?" dedi ekrana bakarak.

"Ne yapıyorsun baba?" diye sordum, cihazı bana doğru kaldırırken geri çekilirken.

"Onun hayatta olduğuna inandığın herhangi bir dünya işe yaramaz. Büyümesine izin verirsem ne onu ne de seni koruyamam. Her geçen gün, seni koruyamayacağım bir gerçekliğe daha da uzaklaşıp yaklaşıyorsun. Annenin kliniğinde bir saat geçirirsen, ikinizi de kurtarmak için ihtiyacın olan yardımı almanı sağlayabiliriz." diye devam ediyor.

Çalışma odasının kapısına geri geri girip, yerinden oynamayan kilidi sallıyorum. Oda alarmda, içerideki herkesi içeride tutuyor. Babam önümde duruyor, cihazı başımın yan tarafına bastırıyor. Ona dik dik bakıyorum. Kaşları öfkeyle çatılmış, ikimiz de var olmayan çipimin parlak parıltısını görmüyoruz.

"Neden? Neden onu bana unutturmaya çalışıyorsun?" diye titrek bir sesle sordum, gözlerinin benimkilerin üzerinden ciddi bir kederle geçişini izlerken.

"Birbirinizin içindeki uyuyan devi uyandırılıyorsunuz, gelip onu arayacaklar." Babam, alkolünün kokusu burnuma çarparken, "Öyleyse sizi bulacaklar ve ben ikinizi de hayal kırıklığına uğrattım," diyor, boğazım korkudan yanıyor.

"Baba, 'onlar' kim?" diye soruyorum, cevabını isteyip istemediğimden emin olamıyorum.

"Seni bulamayacaklar," diyor. Kelimeleri dilinden kolayca dökülüyor.

"Çipler eşleşmiyor, Forest Blackburn," diye ötüyor cihaz.

Babamın gözleri bana doğru fırladı, kocaman açılmış gözleriyle kulağımın arkasındaki boşluğa dokundu. Şaşkınlığını fırsat bilerek onu ittim, sırtımı kapıya yasladım ve bacaklarımı kullanarak onu olabildiğince uzağa çektim. Cihazı düşürdü ve yere sertçe düşmesine izin verdi. Elimi küçük cihazın etrafına doladım, titrek bir şekilde kafa karıştırıcı ekranına baktım ve yakındaki geniş çip listesini gördüm. Kai ve Adam'ın kardeşimin adını favoriler listesinden hızla sildiklerini gördüm. Cihazı babama doğrulttum ve adının ekranda gezinmesini izledim. Çipi eşleşmeye başlarken yavaşça yanıp söndü. Babam ayağa kalktı ve ellerini teslim olmuşçasına kaldırdı.

"Çipini mi çıkardın?" diye soruyor, sesi titriyor.

"Zehirlerini yok ettim," diye düzelttim onu, öfkeyle gözlerimi ona indirerek.

"N-nasıl ölmedin?" diye soruyor babam, imkânsız bir soru soruyor.

"Belki de yalnız değildim," diyorum, zihnimde bir Şekil Değiştirici'nin bana zehri çekmem için yalvardığını düşünerek.

Babamın ismine tıkladım, yüzündeki endişenin geçişini izledim. Şimdi kodu görüyorum, ilk komutumu yazmamı bekliyor.

"Bana bu Ormanı unutturursan, seni koruyabileceğimin garantisi yok. İşaretliler-" diye söze başladı, sözünü kestim.

"İşaretliler tehdit değil," diye fısıldıyorum, emirlerimi yazarken.

"Biliyorum," diye söze başlıyor babam, kollarındaki düğmeleri çözerken kollarını yukarı doğru çıkarmaya başlıyor.

Gördüklerinizi unutun. Kanıtları silin ve şüphelerinizi yok edin.

Ben yazıyorum, onun çevremde hareket ettiğini izliyorum.

"İşaretliler gözümüzün önünde aramızda dolaşıyor," dedi babam titrek bir sesle, beni odak noktamdaki uzaklaştırmaya çalışarak.

"Ben de dahil," diye fısıldıyor.

Başımı hızla kaldırıyorum, bileğini bana doğru kaldırdığında cihazı neredeyse düşürecekmişim gibi hissediyorum. Teninde gün gibi berrak bir iz var, kalçamın üst kısmını boyayan iz. Elimin cihazı yan tarafıma indirdiğini hissediyorum, ağzım açık kalıyor. Aklıma bir soru seli dolmaya başlıyor, beni içten içe patlatmaya hazır.

"Annen ve ben yükünü koruyabileceğimizi düşündük," diyor konuşurken gözlerini sıkıca kapatarak, "seni ondan koruyabileceğimizi düşündük." Bitirirken aklımdan bir düşünce geçiyor.

"O kim? Fallan mı?" diye soruyorum, başını hayır anlamında sallayınca midem bulanıyor.

"Bilmediğin çok şey var-"

"Onların peşinden gelmeye devam edecek misin?" diye sözünü kestim, kaşlarının çatıldığını gördüm. "Fallan'ın ve diğer tüm masum İşaretli ve Talihsizlerin peşinden gelmeye devam edecek misin?" diye sordum, kaşlarının çatıldığını gördüm.

"Benim kararım değil-"

"Yapacak mısın?" diye tekrar soruyorum, duygularımın arttığını hissediyorum.

Duraksıyor, ikimiz de yüksek sesle söylemek istemediğimiz bir cevabın farkındayız.

"Başka seçeneğim yok," diye söze başlıyor, tamamen bitkin görünüyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, yanağımdan bir damla yaşın süzüldüğünü hissediyorum.

"O zaman ben de," diye fısıldadım, cihazın ekranına vurarak, başını kavrayıp bana doğru hamle yapmasını izledim. Eli bileğimi yakaladı, cihazı iterken bileğimi aşağı ve sehpaye doğru itti. Onunla göz göze geldim ve çipinin benimki gibi yanıp sönmesini izledim.

"Bu bizim için o kadar kolay işe yaramaz," diyor bileğimi sıkıca kavrayarak. Kıvrınarak, en yakınımızdaki aynada kendi yansımamı görüyorum. Çırpınan bedenimin babamla güreştiğini görmeyi bekliyorum, ama kendimin hareketsiz durup bana alaycı bir bakış ve sinir bozucu bir gülümsemeyle baktığını görünce irkiliyorum.

"Eğer bu işe yaramazsa, sanırım kendin yapmak zorunda kalacaksın," diye alay ediyor sesim. Aynadaki yansımamın ağzı hareket ederken benimki sabit kalıyor.

Bilmediğim sebeplerden dolayı, ellerimi babamın başının iki yanına kaldırıyorum ve sırtım yere değdiğinde şakaklarını kavriyorum. Onu da kendimle birlikte aşağı çekiyorum, bana ve Fallan'a dair aklına gelebilecek her türlü suçlayıcı düşüncenin zihninden çekilip alındığını hayal ederken içimde bir enerji dalgasının yayıldığını hissediyorum. Gözleri kapanırken keskin bir nefes alıyor. Avuçlarım sıcak, ani bir enerjiyle doluyor. Etrafımdaki boşluğa bakıyorum, artık gerçek zamanlı olarak yansıyan aynaya bakıyorum.

"Gördüğün tüm ihanetleri unut. Bildiğin kadarıyla Fallan zararsız ve hiçbir şey değişmedi," diye fısıldadım, karşımdaki manzara karşısında duygularım kabarıyor. Dudaklarımı babamın kulağına yaklaştırıp hareketsiz yüzünün bilgiyi nasıl özümlediğini izliyorum.

"Özür dilerim baba. Lütfen seni bıraktığımda dinlen ve ben gidene kadar uyanma," diye mırıldandım, enerjisi onu terk ederken vücudunun kemiksizleştiğini hissederek. Yavaşça onu en yakın sandalyeye yasladım, kendimi zorla doğruldum ve ondan uzaklaştım,

birkaç derin nefes aldım. Vücudum acı içindeydi, aynadaki ürkütücü görüntümden birkaç adım uzaklaştım.

"Sen kimsin?" diye yavaşça yutkunarak soruyorum, kafamı vurup kaybetmediğimi kontrol etmemeye çalışıyorum.

"Ben senim," diyor parmağını camın diğer tarafında gezdirerek. "Daha doğrusu, o çipin senden sakladığı parçanım," diyor bana yan yan bakarak.

"Neden saklıyorsun?" diye soruyorum.

"Ah tatlım," diyor bana göz kırparak, "Gücümüzün en iyi yanlarına 'halüsinasyon' demek onlar için çok kolay. Bu da onları daha az korkutuyor."

Gözlerim açıldı ve kendimi babamın çalışma odasının ortasında buldum. Vücudu hâlâ onu bıraktığım pozisyonda, huzur içinde uyuyordu. Aynadaki görüntü normaldi, artık beni huzursuz eden kendime dair algımla yorgun düşmüş değildi. Babamın bilgisayarındaki dosyaya tekrar baktım, masasında bir sabit disk ararken koltuğuna oturdum. Hızla tüm dosyaları kopyaladım, her yüklemeyi küçük bellek kaydedicisine bıraktım ve birkaç saniyede bir kapıya baktım. Her dosya hızla yüklendi, ancak birkaç dakika sonra bilgisayardan silindi. Her videoyu hızla taradım, dosyalarda Fallan'ı ve yüzümü her gördüğümde giderek daha fazla huzursuz hissettim. Bazı videolarda birbirimizle konuşuyorduk. Bazılarında ise ayrıydık. Hayatlarımızın yılları bu dosyalardaydı, bazı olaylar bir sonrakinden daha acı vericiydi. Tarihler yıllar önceydi. Tüm anlar zihnimden ve muhtemelen onunkinden boştu. Gözlerim en eski dosyaya takıldı, adını okumaya çalıştı.

"Orman/Fallan Kovulma testi," diye fısıldadım, dosyayı sabit diske sürükledim ve imlecin videonun üzerinde gezinmesine izin verdim.

Tereddütle de olsa, onu çöpe atmaya hazırlanıyorum, tek isteğim buradan ayrılmak. Babama dönüp bakıyorum, parmaklarımla geniş masasına vuruyorum.

"Hatırlamam gerek," diye fısıldadım, masadan kalkıp sabit diski almadan önceki son dosyayı sildim. Kapıya doğru ilerledim, alaycı yansımanın yanından bir kez daha geçip olduğum yerde durdum.

"Eğer biraz açıklık istiyorsan, en baştan başlasak iyi olur," diye alay ediyor diğer ben, elini cama bastırarak, sabit diski cebime tıktırışımı

izlerken.

En iyi hamlemin ne olduğundan emin olamayarak eline baktım.

"Isırmam. Sonuçta ben senim," diye fısıldıyor, cama dokunmamı işaret ederek.

Aynadaki gözlerime bakıp sessizce küfürler savuruyorum, sonra avucumu cama bastırıp anıların üzerime hücum etmesine izin veriyorum.

Bölüm 29

Orman-İhraç sınavı, 16 yıl önce

Bacaklarımı sandalyede sallıyorum, yeri fırçalayabileceğimi umuyorum. Kai sandalyede derin uykuda, yorgun bir halde babama yaslanmış. Yerleştirme sınavını daha birkaç dakika önce bitirmişti, şüphesiz insan olarak alabileceği en yüksek puanı almıştı. Babam ara sıra başımı dürterek, telefonundaki mesajlara cevap verirken bana hafif gülümsemeler atıyor. Dev çelik kapıya bakıyorum, her an açılıp beni kucklamaya hazır olmasını bekliyorum.

Talihsiz bir kadın solumuzdaki koltukta oturuyor. Ara sıra babama bakıyor, ona şaşkın bir bakış atıyor. Babam ise bakışlarına sadece başını eğerek karşılık veriyor. Geceleri saçları koyu, gözleri ise okyanus kadar mavi. Birçok yönden, bir Talihsiz için oldukça güzel, uygun kıyafetler giydirilseydi bizden biri gibi görünebilirdi. Evlilik parmağına, kıvrımlı sarmaşıklardan yapılmış altın bir yüzük takıyor ve bu da güzel bir mücevher parçası oluşturuyor.

Sabırla bekliyor, büyük ihtimalle çocuğunu.

"Susadım," diye fısıldıyorum babama, söylediklerimi yarım yamalak dinlediğini izliyorum.

"Köşede bir çeşme var," diye fısıldadı babam, Kai kıpırdanmaya karar verdiğiğinde hafifçe irkilerek. "Seni götürebilirim. Kardeşini kaldırayım,"

"Hayır," diyorum, başka bir kelime daha söylemesini engelleyerek. "Kendimle baş edebilirim," diye ısrar ediyorum, olabildiğince yetişkin görünmeye çalışarak. Bana yine gülümsüyor, kollarını kavuşturup şakacı bir şekilde beni kışkırtıyor.

"Bunu yapmaya hazır mısın? Küçük kızımın yerine geçen bu dördüncü sınıf öğrencisi kim?" diye soruyor ve bu beni sadece güldürüyor.

Sandalyemden hızla kalkıp ona hafifçe eğilerek uzaklaşıyorum. Kadın bu konuşmaya gülüyor, sonra da kadına nefret dolu bir bakış atıyor. Kadınlı göz göze geliyorum, üzüntüsünü ifade edişini izliyorum, sonra başını eğiyorum. Çeşmeye giden tabelaları takip edip keskin bir sola sapıyorum ve sadece bir kapı ve çeşmenin olduğu çıkmaz koridorla karşılaşıyorum. Kapının üzerindeki tabelada "Talihsiz test çıkışı" yazıyor, diğerlerinden daha perişan görünüyor. Üç uzun yudum alıp suyun tadını çıkarıyorum, yakınlarda aniden beliren varlığı bir kez bile fark etmiyorum.

"Buradaki su çok daha soğuk," dedi bir çocuk sesi, ağızımdaki suyu neredeyse püskürtecektim.

Arkamı dönüp, kadınlı aynı siyah saçlara ve mavi gözlere sahip, kirli, talihsiz bir çocukla göz göze geliyorum. Zayıf görünüyor, sabırlı arkamda bir içki bekliyor. Kenara çekilirken ağızımı siliyorum ve son testte gördüğüm çocuk gibi işaret parmağına sarılı gazlı bezi inceliyorum. Annem, testlerden sonra asla insanların yaralarına dokunmamamı söylüyor. Bunun sadece puan kartımda daha fazla puana neden olduğunu söylüyor.

"Seninle konuşmam gerekmiyor," diyorum, ayağı kalkarken onun birkaç yudum almasını izliyorum.

"Biliyorum," diyor, "Dinleyemeyeceğın anlamına gelmiyor." Bana hafifçe gülümseyerek bitiriyor cümlesini. Her hareketinde yüzünü buruşturmasını izlerken, bu hareketine karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

Şimdi anlıyorum ki elleri sadece tek bir yerden kesilmemiş. Her yeri kesilmiş, ellerinin her eklemine kaplamış.

"Bu nasıl oldu? Hastanelerin böyle şeyleri düzeltmesi gerektiğini sanıyordum," diye sordum, ellerine baktığını izlerken.

"Sınav için buraya geldim. Bize başka pek bir şey vermiyorlar," diyor üzgün bir şekilde, yıpranmış ellerini çeşmenin serin suyunun altında gezdirirken.

Beni eğlendirmek için getirdiğim, birkaç renkli kalem ve kağıtla dolu küçük çantamı karıştırıyorum. Ellerim, annemin Kai ve bana taşımamızı söylediği ilaç şişesine değiyor. Etrafa şöyle bir göz attığımda kimseyi göremiyorum, kocaman bir sırtışla şişeyi kaldırmam için beni zorluyorlar.

"Bunlardan birini nasıl aldın?" diye soruyor çocuk, eksik dişlerini göstererek hafifçe gülümseyerek. Heyecanına gülmeden edemiyorum, neden bu kadar küçük bir şeyden bu kadar heyecanlandığını anlayamıyorum.

"Annem yaptı, o da karşılığında ağabeyim ve ben onu yanımızda taşıyoruz," diyorum ve onu ellerine doğru itiyorum.

"B-ben bunu senden alamam," diyor ve ellerini sanki oraya yapıştırılmış gibi yanlarına indiriyor.

"Almayacaksın," diyorum ellerini yakalayıp yaralar kapanmaya başlarken bolca hafif bir sis püskürterek. "Sadece kullanmana izin vermek istedim," diyorum, yaraları yok olurken yüzündeki rahatlama ifadesine kulaktan kulağa gülümseyerek. Benim ellerimin aksine, onunkiler yıpranmış, kirli ve halkının alışkanlıkları yüzünden her yönden lekelenmiş. Yine de, her bir kesik geçene kadar gözlemlemek için gözlerimin önünde tutarak, ellerimin içinde kalmalarına izin veriyorum. Yanakları kızarmış bir şekilde ellerini ellerimden kaldırıyor ve ayaklarını sallıyor.

"Testimi yapan kadına benziyorsun," diyor birkaç dakika sonra.

"O kadın muhtemelen annemdi," diyorum parmağına hafifçe dokunarak.

"Bana bunu nasıl yaptığını sormamam gerektiğini söylüyor," diye fısıldıyorum, gözlerinin kocaman açıldığını izliyorum.

"Annem sanki hiç olmamış gibi davranmam gerektiğini söyledi," diyor, suratımdaki asık ifadeyi izlerken.

"Acıyor mu?" diye sordum, omuzlarının silkildiğini izlerken.

"Gözlerini kapatırsan iyi olur," diyor kulağımı eliyle kapatırken bana doğru yaklaşarak. "Seninle benim aramda," diye fısıldıyor. "Kendini kesmene neden oluyorlar. Annem hiçbir şey söylemeden öylece

devam etmeni, en iyi skor kartını almanı söylüyor," diye bitiriyor ve geniş bir sırtışla geri çekiliyor.

"Kendini mi kestini? Neyle?" diye sordum, etrafına bakınmasını izlerken.

"Tezgahta bir alet var. Sana söyledikleri zaman kullan ve parmağına küçük bir kesik at," diye söze başlıyor, parmağını dudaklarıma bastırarak, "ama bu konuda hiçbir şey söyleme. Sadece sessiz ol ve annenin dediğini yap. En iyi puanı böyle alırsın," diyor, elini kaldırır kaldırmaz indirerek; ani hareketinden utanmış gibi görünüyor.

"Sektörümde bu tür her derde deva ilaçlardan vazgeçmeye gönüllü pek fazla arkadaşım yok" diye devam ediyor.

"Anne babamın bana dayatmadığı arkadaşım kalmadı," diyorum öfkeyle ayaklarıma bakarak.

"Çantanda ne var?" diye soruyor, lobide çizdiğim çizimi işaret ederek.

Çok özel bir şey değil. Sadece birkaç çiçek, hepsi büyük bir çayırda, gözlerimin algılayamayacağı kadar genişliyor.

"Umarım geleceğin nasıl görüneceğine dair bir resim olur," dedim ve ona göstermek için kağıdı çıkardım.

Kağıdı dikkatlice eline alıyor, parmaklarını ön yüzünde gezdiriyor, her küçük ayrıntıyı takip ediyor.

"Bunu saklayabilir miyim?" diye soruyor, bana bir cevap arıyor.

"Çizimimi mi istiyorsun?" diye soruyorum, şaka yaptığını söylemesini bekliyordum.

"Geleceğim olacağına dair umut veriyor bana," diyor sırtarak. Başımı yavaşça evet anlamında sallıyorum, kağıdı katlayıp birçok cebinden birine saklamasını izliyorum.

"Unfortunates'in kötü biri olduğunu sanıyordum," diyorum, söylediklerim karşısında başını eğdiğini görüyorum.

"Dokunulmazların çirkin, ruhsuz elitler olduğunu sanıyordum," diyor ve bu beni sadece gülümsetiyor.

"Bu arada adım Forest," diyorum, babamın telefon bildirim sesinin giderek yükseldiğini duyuyorum.

"Orman mı? Hoşuma gitti. Benim adım Fallan-"

"Orman!" dedi babam, koridora bakarak, kardeşimin uykulu bedenini sandalyelere yerleştirirken.

"Ah! Özür dilerim baba, ben sadece-"

Beni Fallan'dan uzaklaştırıp, beni yakalarken yukarı çekiyor. Koltuktaki kadının sessizce babamın yanından geçip oğlunu birkaç hareketle kucakladığını izliyorum. Titrek elleriyle çocuğu sıkıca tutarak, bitkin görünüyor.

"Birbirleriyle konuşuyorlardı, Mariah," diye tısladı babam kadına, beni baştan aşağı süzerek, vücudumun her yerini inceleyerek.

"Çocuklar, Andrew," dedi kadın, babamla benim yanımdan geçerken. Babam kolunu tutup onu olduğu yerde durdurdu. Fallan'la bakiştık, ikimiz de kafalarımızı anne babamızın omuzlarına gömdük.

"Joshua'ya söyle, oğlunu bir daha çocuğumun yanında görmek istemiyorum. Karımın yaptığını, Markswood'lara yaptığım son iyiliği düşün," dedi babam, başımı eliyle eğip.

"Sen kurt postu giymiş bir koyunsun, Andrew." diye mırıldandı. "Onlar gibi yürüyebilir, konuşabilir ve yaşayabilirsin ama içten içe," diye fısıldadı, "ellerindeki o nasırların asla geçmeyeceğini biliyorsun," diye fısıldadı bana hafifçe bakarak.

"Kızımın önünde benimle böyle konuşma. Oğlunu alıp gitmeni öneririm," diyor, başını geriye doğru işaret ederek onu gitmeye teşvik ediyor.

Oğlunun ellerini gösterirken sessizce söylediği sözleri dinleyerek yanımdan geçme fırsatını değerlendiriyor. Kesik ve yıpranmış elleriyle iyileşmiş eklemlerine dokunurken şaşkın bir ifadeyle bakıyor. Ona ellerini kimin düzelttiğini sorduğunu duyuyorum, mavi gözlerinin tekrar bana baktığını, adımın ağzından çıktığını görüyorum. Gözleri benimkilerle buluşmak için hareket ediyor. İkiliye el sallama fırsatını değerlendiriyorum, dişlek sırtışını bir kez daha görüyorum ve köşenin arkasında kaybolmalarını izliyorum.

"Bir daha asla onlardan biriyle böyle konuşmanı istemiyorum," dedi babam. "Özellikle de o aileden biriyle," dedi babam, beni indiğim koridordan geri taşıırken. "Belli ki hâlâ bir refakatçiye ihtiyacın var," diye çıkıştı babam, kapı sonunda açılıp neşeli annemi ortaya çıkarırken beni Kai'nin yanına oturtmak için hareket ederken. Gülümsemesini gizleyen bir maske takıyordu.

"Hazır mısın?" diye soruyor annem, babama beni yanına getirmesini işaret ederek.

Bana öyle geliyor ki onun isteyeceği son şey benim dürüst cevabım.

"Bütün bunlar da ne böyle?" diye soruyorum, düşünceli halimin test odasında benimle birlikte durduğunu izlerken. İkimiz de ameliyathane koltuğunda sabırla oturan genç halimi, annemin bilgisayarında yazı yazmasını izliyoruz. Dosyayı özenle inceliyor. "Bunu neden hatırlayamıyorum?" diye üsteliyorum, diğer benin sandalyeye yaslanmasını izlerken.

"Muhtemelen ilk olarak mavi gözleri ve dışarıdaki annesiyle biraz ilgisi var," diyor gözlerini devirerek. "O nefis sapık Talihsiz bizi epeydir seviyor. Ona benim kadar ısındığına sevindim... Yine de, sarışında çok baştan çıkarıcı bir şey var," diye fısıldıyor, başım daha fazla enerjiyle doldukça zonkluyor.

"Hâlâ kimin içeri girmeye çalıştığını anlayamıyorum. Görüyorsun ya Fallan, Fallan'ı aklımızda istiyoruz çünkü, eh, birbirimize bağlıyız. Ama arka kapıyı yumruklayan o meçhul piç sınırlarımı bozmaya başlıyor," diye fısıldıyor, göğsüm öfkeyle kabarıyor.

"Hangi piç?"

"Eğer bunun cevabını bilseydim, şu anda zihnimizle oynamaya çalıştıkları için dünyalar kadar acı çekiyor olurlardı."

"Bütün bunları bana neden gösteriyorsun? Neden şimdi?" diye sordum, işaret parmağımdaki yara izinin üzerinde parmağımı gezdirirken.

"Sana neden simsiyah saçlı arkadaşımızdan kurtulamadığını göstermek için," diyor, gençliğimin peşinden geçtiğim kapıyı işaret ederek.

"Daha önce hiç böyle bir anıda olmamıştı," diyorum ellerimi saçlarımda gezdirirken, "bu anıyı her düşündüğümde, sadece bu sandalyede oturuyordum ve sonra-"

Sonra hiçbir şey.

Duraksadım, genç halimin sandalyenin yanındaki dolaba bakışını izledim. Başımı dolaplara doğru eğdim, gözlerim ambalajından çıkan parlak bir neştere takıldı. Ucu hâlâ kanla kaplı, steril ve elime uygun değildi. Odadaki kameralar kapalı, her biri cansız ve hareketsiz.

"Biraz daha hatırlamaya başlıyorum, hı?" diye soruyor arkamdan, kendi kedi gibi gözlerimi görmeyi beklerken omuzlarımı sıkarak. Şimdiki halimden farklı olarak, bu yansımanın saçlarında neredeyse hiç kahverengi yok. Annemin saklamaya çalıştığı griyle tamamen örtülü. Gözlerim onların gözlerinde daha parlak görünüyor, artık orman yeşili değil, daha çok hafif ve bilinmeyen bir şey. Bir kez daha, sanki ilk kezmiş gibi anıyı gözlemleyen tek kişi ben oluyorum.

Gençliğimin sandalyeden aşağı atlayıp sessizce annemin yanından geçip dolaba yaklaştığını görüyorum.

"Birkaç dakika daha canım," diyor annem, neşteri kavrayan elimin farkında bile değilken. Genç halime doğru birkaç adım daha atıyorum, elindeki bıçağı çevirip bir bakış attıktan sonra hızla parmağımızın ucunu kesmesini izliyorum. Bir takırtıyla neşteri düşürüyor, parmağını kavırıyor ve duygularını kontrol edemedi dolaplara doğru eğilmeye başlıyor; küçük bedenim sarsılıyor ve sinir bozucu hareketlerle sarsılıyor. Annem dehşet içinde sandalyeden fırlıyor, küçük bedenimi endişeli dokunuşlarla yakalıyor, kesiği hemen buluyor, ama titreyen bedenim karşısında dehşete düşüyor.

"Forest, ne yaptın?!" diye soruyor, yarayı hızla iyileştirirken suçluyu arıyor. Elleri neşteri kavradı ve kocaman gözlerle inceledi. Vücudum yavaşça titremeyi bıraktı. Gözlerim hızla normale döndü.

"Orman, tezgahtaki neşterle kendini mi kestin?" diye sordu annem. Gözyaşlarım genç yüzümden aşağı süzüldü.

"Daha iyi bir puan alacağımı söyledi!" diye yalvardım, duygusal hıçkırıklarımı annemin göğsüne bastırarak. Endişeli görünüyordu, saçlarımı kulağımdan itmeye başlarken rulo tepsisinden bir şey çekiyordu.

"Forest, az önce yaptığın şey, anlayamayacağın bir bağ yaratıyor. Seni ve o çocuğu riske atacak bir bağ." Yeniden düzenleme cihazını kaldırıp kadrani sonuna kadar çeviriyor ve yeni taktığım çiple hemen eşleştiriyor. Ben daha revirlere gelmeden önce, cihazı evdeki banyomuza yerleştirme nezaketini göstermişti. Genç halimin

gözyaşlarını geri çektiğini, cihazı başıma yakın tutarken irkildiğini görüyorum.

"Bu seni sadece birkaç dakika dinlemeye zorlayabilir. Beynin çiple başka hiçbir şey gibi savaştırmaz." diyor ve cebine uzanıp hatırlayabildiğim kadarıyla her gün bana aldırıldığı hapi çıkarıyor.

"Bu Orman'ı aldığın sürece çipin elinden gelenin en iyisini yapacak ve normal bir hayat yaşayabileceksin," diye fısıldadı, hapi dudaklarıma yaklaştırarak.

"Anne," diye yalvardım, "ben neyim?" diye bağırırken gözyaşlarının süzüldüğünü gördüm.

"Sen özelsin, Orman," diyor, "ve özel olan her şeyi yok ederler, sadece seni gerçek kötülüklerle baş başa bırakırlar," diye bitiriyor, başımı geriye yaslarken hapi ağzıma zorla sokuyor.

Annem ilacı bana zorla içirirken geriye doğru sendeliyorum. Başka bir bedene geri geri giriyorum, yansımam üzerime bakıp düşmemi engellediğinde kendimi daha da az rahat hissediyorum.

"Sanırım o küçük hap halüsinasyonlar için değilmiş," diyor gülümseyerek.

Başımı ellerimin arasına alıp, az önce gördüklerimi idrak etmeye çalışıyorum.

"Ailem... Onlar biliyor mu? Beni biliyorlar, Fallon'ı biliyorlar-"

"Hep anılarımızı saklıyor ve bizi deli olduğumuza inandırıyor," diyor bana doğru bir adım daha atarak.

"Biz aynı değiliz," diyorum, onun benim sözlerime alaycı bir şekilde gülmesini izlerken.

"Ben senim. Beni görmen, sonunda biraz netlik kazandığın anlamına geliyor. Bir tavsiye?" diyor, bir adım daha atarak. "New Haven'ın 'ilaçlarından" bir damla daha ağzına atma!" diyor, kapıya doğru bakıp cebime sabit diskle vurarak.

"Ve kığımızı Dokunulmazlar bölgesine götürelim. Sanırım orada ikimizin de görmek isteyeceği uzun zamandır bir arkadaşımız var."

Bölüm 30

Orman

Yere düşüyorum, elim aynadan ve artık normal yansımamdan çekiliyor. Etrafıma bakıyorum, sabit diskimle cebime vuruyorum, parmak uçlarımda hissettiğimde biraz rahatlama hissediyorum. Babamın mesajlaşma sistemlerinin kapandığını duyuyorum, her biri kurcalanmış bilgisayarının ekranını aydınlatıyor. Vücudu yerdeki pozisyonundan sarsılmaya başlıyor, her telefon titreşimiyle hareket ediyor.

Ellerimi hızla masasının altına sokup, konuşmamız boyunca kapının kilitli kalmasını sağlayan düğmeyi buldum. Ona bir kez daha bakıp kapıyı iterek açtım ve koridora dökülen kapıyı açtım.

Oturma odamda sayısız ses bir araya geliyor, annem ve Adam en baskın olanlardan ikisi. Hızla odama koşuyorum, kendimi zorla içeri atıp doğruca banyoya yöneliyorum. Hiç düşünmeden dolabımdaki ilaç şişelerini kapıp içindekileri tuvalete döküyorum ve renklerinin beyaz gölcükler halinde suya karışmasını izliyorum.

Birkaç saniye içinde yok oluyorlar, bana iki boş şişe ve yıllarca yalan bırakıyorlar.

Kapım gıcırdayarak açıldı, ellerim boş şişeleri çoktan saklamıştı. Açık renk saçlarımin bir tutamını kulağımın arkasına ittim, güvenli bir mesafeden bile büyük gri tutamlar görünüyordu.

"Sadece ben varım." Xavier'in sesi beni anında rahatlattı.

Banyodan uzaklaşıp kapımı kapatıp kilidini çevirmesini izledim. Hafifçe iç çekip başımı etrafımı saran kapı pervazına yasladım. Bana doğru yürüdü, banyoya bir kez baktıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Bir süre onunla oradaydın. Annen sürekli volta atıyordu-"

"Biliyor musun?" diye sordum, gevezeliğini durdurarak. Bana baktı, daha fazla bağlam için beni okumaya çalıştı.

"Neyi biliyor muyum?" diye soruyor.

Kulağının arkasına elimi kaldırdım, çipinin sert metaliyle buluşmaya hazırdım. Çipinin bulunacağı yerde bir boşluk hissettiğimde kalbim bir an duraksadı. Eli hızla yukarı uzanıp bileğimi yakaladı ve beni şifonyere doğru geriye doğru itti. Vurmama izin vermemeye dikkat ederek elini belime dayadı, sonra da beni bacağıyla sabitledi. Gözlerim ona kaydı. Göğsümde bir panik dalgası hissettim. Xavier'in eli yukarı uzanıp kulağımın arkasına dokundu ve parmak uçlarını tenimde gezdirdi.

"Sanırım bu şeylerin kafamızda olmasının geçerliliğini sorgulayan tek kişi ben değilim," diyor ellerini belime koyarak.

"Sen-"

"Lekelenmiş mi? İşaretlenmiş mi? Hayır, sadece kurallara uyma konusunda aşırı derecede meydan okuyan biriyim. Ama senin için durum böyle değil, değil mi?" dedi, iki eliyle yüzümü kavrayıp bacağını bana doğru uzatarak. Zihnim uyuştı, sorusunun korkusu düşüncelerime yerleşti.

"Ne olduğumdan emin değilim," diye dürüstçe cevaplıyorum, ona hâlâ tüm gerçeği söylemeye hazır değilim.

"Onlarla ne yaptıklarını biliyor musun?" diye soruyorum, başparmağının yanaklarımda nasıl gezindiğini, cildime nasıl sıcaklık getirdiğini hissediyorum.

"Ne yaptıklarını ve yapmaya devam edeceklerini biliyorum. Nasıl oldu da bir parça koparıp hikâyeyi anlatacak kadar hayatta kaldın?" diye sordu, elim yara izinin olması gereken yerde gezinirken.

"Hiç almadın mı?" diye sordum, çenesinin sıkıldığını izlerken.

"Ben New Haven'a çoğu kişiden çok daha geç geldim," diyor, köprücük kemiğinin altındaki deriyi boyayan bir şeyin siyah izleri,

üniformasıyla neredeyse tamamen gizlenmiş.

Elimi başından indirip vücudumu ona yaslıyorum, kollarının beni sardığını hissediyorum. Vücudu sıcaklık yayıyor. İçinde yaşayabileceğim bir sıcaklık. Fallan'a dair her kısa anımda hissettiğim bir sıcaklık. Mavi gözlerini ve siyah buklelerinin yüzünü nasıl çerçevelediğini düşünüyorum. O gözler, uyanmak istemediğim bir rüyadan fırlamışçasına beni yakalıyor. Yine de burada duruyor, bana verdiği teselliye başka bir rüyada arıyorum.

"Baban, talihsiz arkadaşını ziyaret etmemiz için Adam ve beni görevlendirdi," dedi Xavier, beni hafifçe kavrayarak.

Babam Fallan'a karşı duyduğu yeni öfkenin tamamını hatırlamıyor olabilir ama bu, endişelerini en yakınındakilerle paylaşmadığı anlamına gelmiyor.

"Fallan'ı görmeni mi istedi?" diye sordum, Xavier'in gözlerinden hızlıca bir bakışın geçtiğini ve daha fazla bakamadan kaybolduğunu izlerken.

"Bizden Fallan'ı görmekten fazlasını istedi. Bir daha sana yaklaşmamasını sağlamamızı istedi," diyor Xavier, aklım görüntülere kayıyor.

"Onun hakkında ne kadar şey biliyorsun?" diye soruyorum, başımı göğsüne yaslayarak, ona bakamıyorum.

"Kardeşinizi tanıyorum ve siz ona ve arkadaşlarına halkımızın hak etmediğini düşündüğü bir saygıyla davrandınız."

Verandada neler yaşandığını bilmiyor.

"Onun ve arkadaşının yaralanmaması için elimden geleni yapacağım," diyor Xavier, çenemi kaldırıp ona bakmamı sağlayarak.

"Adam'ın da birkaç vuruş yapmasına itiraz etmem," diye devam ediyor Xavier, mükemmel gülümsemesini ve altın sarısı saçlarını göstererek.

Diğerlerinden çok farklı. Ne anlama gelirse gelsin, her türlü normu yıkmaya hazır biri.

"Seni ne zaman gönderecek?" diye sordum, Xavier'in başını salladığını izlerken.

"Bugün de olabilir, yarın da. Onu takip ediyorlar, gitmemizi istediklerinde bizi uyarıyorlar."

Babamın cihazlarının almasına şaşmamalı. Uyandığında tüm mesajları görecek ve aklından tek bir düşünce geçecek... Fallan'ı ziyaret etmek.

Babamın alışma odasının kapısı çarparak kapanıyor, ardından oturma odasına doğru yürürken çıkardığı gürültülü ayak sesleri duyuluyor. Xavier'in cebi her yeni mesajla vızıldayarak canlanıyor, ışıl ışıl parlıyor. Babam cebini çıkarırken ikimiz de ekranına bakıyoruz.

Deviant evinden ayrıldı. Gitme vakti.

Kendi kendime sessizce kfrediyorum, Fallan'ı uyarmak için zihnime her uzandığımda aşamadığım bir enerji duvarından başka bir şeyle karşılaşmıyorum. Xavier tekrar i çekiyor, babamdan gelen ve Adam ve kendisine Talihsiz sektöre doğru yolculuklarında katılmasını isteyen bir mesajı daha siliyor.

"Bunların hiçbirinden zevk almıyorum." diye fısıldıyor, ellerini belimden ayırmadan, beni kendine doğru çekmesine izin vererek. Kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor, elinin gömleğimin altına nasıl daldığını, çıplak sırtımı yumuşak dokunuşlarla nasıl keşfettiğini hissediyorum. "Hastanenin dışındaki o ana geri dönmek ve tüm bunlardan uzaklaşmak dışında hiçbir şey istemiyordum," elleri daha da yukarı kalkıyor, omurgamı ve kapüşonlu üstümdeki desteksiz styenimi buluyor. Gömleğim yukarı doğru sıyrılmış, gvdem ortaya çıkıyor.

"Durmam gerektiğini söyle, duracağım," diye fısıldıyor, zihnimin yn bulması daha da zorlaşıyor.

Söyleyecek sözüm yok. Daha da yakına eğilerek elleri sırtımdan bacaklarıma kaydı ve beni şifonyerimin üzerine kaldırdı, neredeyse içindekileri üstünden dkecekti. Elleri belime geri döndü, başparmaklarıyla yanlarımı ovdu. Burunlarımız birbirine değdi, bacaklarımin arasındaki sıcaklık yükselirken dudaklarımız santimlerce aralandı. Bir zevk dalgasının üzerime çöktüğünü hissettim, dudakları boynumun derisine değdiğinde, dilini yukarı aşağı gezdirdiğinde içimden çıkan sesi durduramadım. Birkaç küçük inilti bıraktım, nefesimi hızlandıran bölgelerdeki yumuşak deriyi emdiğini hissettim. "Boynunuzdaki morlukları gördüm. Başkasının size dokunması beni kızdırdı," diye fısıldadı, dudaklarını bastırarak boğazımdan bir zevk sesi daha çıkardı.

"B-ben saldırıya uğradım," diye fısıldıyorum, elleri üst bacaklarımı kavradığında kelimeyi ağızımdan çıkaramıyorum bile.

"Biliyorum," dedi ve geri çekildi. "Kimse sana bu kadar yakın olmamalıydı," dedi, çatlaklardan sızan yeni bir yanıyla.

Bu, onun başkasında hissettiğim bir yanı.

Onun Fallan'da olan bir yanı.

Mavi gözlerini bir kez daha görüyorum, bana yakın olduğu belli belirsiz anı, Xavier'in şimdi yaptığı gibi tenimi hissediyor. Sanki biri zihnimde duvara vuruyor, içeri girmek için yalvarıyor. O Fallan mı? Hissettiğim kişi o mu? Elleri beni başka hiçbir şeyin keşfetmediği gibi keşfetti, beni tuttu, kalplerimiz o gece ateşin başında tek bir kalp gibi atıyordu. Bir kez daha mide bulantısı dalgası üzerime çöküyor, vücudum Xavier'e olan yakınlığımı reddediyor, midemdeki çalkantıyı durdurmaya çalışırken geri çekilmeye zorluyor. Hızla geri çekiliyor, sırtımı ovuştururken bana yardım ediyor. Gözlerimi kapatıyorum, zihnimdeki duvarı geriye itiyorum, zorla dışarı atıyorum, Fallan'a doğru yolumu bulmama izin veriyorum.

"Saatlerdir bir şey söylemeye çalışıyorum-" Fallan'ın sesi duyuldu.

"Sana doğru geliyorlar, Fallan. Ne yaparsan yap, kendini güvende tut," diye bağırdım, devam etmesine fırsat vermeden.

Xavier'in sesini duyduğumda ona yakın olma isteğim ölüyor. Mantıklı düşünme yeteneğim geri geliyor ve bu da simsiyah saçlı adamın yanında olma ihtiyacımı doğuruyor.

"Buraya gelme. Ne yaparsan yap, Orman, orada kalmalısın," diyor Fallan. Kısa bir süre sonra zihnim sessizlikle doluyor.

Bir maskenin kalkması gibi, aniden daha farkında hissediyorum kendimi, hormonların sisi geçerken zihnimde savunma hattını zorluyor. Xavier'e bakıyorum, telefon ekranına baktığını görüyorum. Gözleri bana kayıyor. Yanakları hâlâ etkileşimimizden dolayı kızarmış.

"Bütün bunlardan kurtulmanın bir yolunu bulabiliriz," diye başlıyorum, kelimelerin ağızımdan döküldüğünü hissediyorum, sesim bana ait değilmiş gibi çıkıyor. Aynaya bakıyorum, benim adıma konuşurken gümüş saçlarını görünce midem bulanıyor. "Ama senden bir şey yapmanı istiyorum," diyorum, bir parmağımı kaldırırken elimin kalktığını hissediyorum.

"Elimden geleni yapacağım," diyor, elimi tutup dudaklarının elimin yüzeyine değmesine izin veriyor.

"Ne yaparsan yap," diye fısıldıyorum. "Ne pahasına olursa olsun, onu ve Hunter'ı güvende tut."

Belki o ve ben bir konuda anlaşabiliriz.

Şimdi, Xavier ve ben nihayet odamdan çıkmaya karar verdiğimizde, oturma odamın küçük alanını ne kadar çok insanın doldurduğunu ve bize neredeyse hiç yer bırakmadığını görüyorum. Beni koridorda yönlendirmesine izin vermiş, elini kendi elimin içine almış, ancak gözler bize doğru kaymaya başlayınca tutuşumun gevşemesine izin vermiştim. Max kanepemizde oturmuş, Kai ile fısıldaşarak konuşuyor. Annem pencereimizin pervazına tünemiş, dışarıdaki dünyayı izliyor, her zamankinden daha solgun görünüyor. Varlığımızı fark ettiğinde bakışlarından kaçınıyorum, çalınmış anılarımda gördüklerimden sonra ona nasıl bakacağımı bilmiyorum. Babam ve Adam gittiler, sadece midemde büyüyen bir çukur var.

"Babam nerede?" diye soruyorum Kai'ye, gözlerimi anneme dikerek.

"Talihsiz sektöründe biraz işi vardı." Annem onun adına cevap verdi, "Sanırım ilgilenmen gereken işler var." diye üsteledi, Xavier'e sert bir bakış atarak.

Başını sallayıp tereddütle benden uzaklaştı. Her zamanki neşeli tavrının aksine, soğuk bir ifadesi var; ön kapıya doğru ilerlerken ne kardeşimi ne de Max'i fark ediyor. Annemle arasında tek kelime geçmiyor ve kapıyı arkasından kapattığında ikimiz de derin bir sessizliğe gömülüyoruz. Max gerginliği dağıtmaya çalışarak kanepenin kenarından kendini çekip önüme dikiliyor.

Max, kulaktan kulağa gülümseyerek, "Adam bana bu okul yılından sonra yanında bir pozisyon teklif etti," diyor.

Gözlerim anneme kayıyor, yüzünden umutsuzluğun okunduğunu görüyorum. Onu neye dönüştüreceklerini biliyor. Yıllardır büyümesini izlediği çocuğa. "En başta buraya gelmemin sebebi buydu."

"Ne kadar da zaman kaybı," diye çıktım zihnimin derinliklerine doğru uzanarak. Tekrar tekrar ona seslendim.

"Orman değil-"

"Bunu senden duymak istemiyorum," diye hırladım, annemin ağzının kapandığını izlerken. Bir adım geri çekilip göğsümün içinde dönen nefreti hissettim. Şu anda konuşan ben değilim, o şey.

Benim diğer yanımdır.

"Böyle bir rolün bu kadar genç yaşta teklif edilmesi benim için bir onur," diye söze başlıyor Max, ben arkamı dönerken beni takip etmek için elinden geleni yapıyor. Gömleğimi tutup bir adım daha atmamı engelliyor. "Son zamanlarda herkese soğuk davranmaya karar vermen, burada durup annenle ve benimle dalga geçebileceğin anlamına gelmiyor." Vücudu önümde hareket ediyor, benden ve bu konuşmadan kaçınmamdan bir barikat görevi görüyor.

Bileğini kavradım, enerjisini avucumun altında hissettim. Ağzını kapattı, ben de olabildiğince sıkarken yüzünü buruşturdu.

"Seni becermeden önce önümden defolup git Max," diyorum, sesindeki tonun benimkinde de kaldığını duyarak.

Kafasını şaşkınlıkla sallayıp anneme baktı. Annem, karşısındaki kızı idrak edemedi, ağzını eliyle kapatarak manzarayı izliyordu. Kai ayağa kalkmıştı ve bana olduğundan daha çok Max'e sinirlenmiş görünüyordu.

"Bırak gitsin, Max," diye fısıldıyor annem, "Bence bugün biraz yalnız kalıp yaptıklarını düşünmesi daha iyi olur," diye bitiriyor annem, öğle yemeği için izin verilen sürenin kesinlikle birkaç dakika ötesinde olan saatine bakarak.

Bileğini bıraktım ve kenara çekilmesini izledim.

"Bu evde düşünmeye ihtiyacı olan tek kişinin ben olduğumu düşünmen biraz ironik," diye mırıldandım, kulağımın arkasına ince bir tutam gri saçımı iterek.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor annem.

"Bu ailenin ihtiyacı olan yansımayı yansıtacak kadar büyük bir ayna yok," diye bağırdım ve onu anlamsız düşüncelere dalmaya bıraktım.

Kaiden

Ablamın oturma odasındaki öfke patlamasından sonra Max'i oradan çıkarmak zor olmadı. Bugünlerde onunla konuşmak yumurta kabukları üzerinde yürümek gibi. Annem, o etkileşimden sonra gözlerinden akan yaşları saklamak için elinden geleni yaptı. İşe dönmeden önce de kendini toparladı. Tek yapabildiğim, bana yaslanmasına izin vermek ve gözyaşlarının alnımı lekeler halinde kaplamasını hissetmektir. Babam çalışma odasından çıktığında farklı görünüyordu, belirli bir düşünce kalıbına sahip olmaktan tamamen habersizdi. Annemin başını öpüp yüzüne kazınmış duyguları sildim.

Sessiz evin sesini dinliyor, kız kardeşimin kapısına bakıyorum. Bacaklarım zihnimden daha hızlı hareket ediyor, beni ailemde yalnız kalmaktan başka bir şey istemeyen tek kişiye yaklaşıyor. Elim kapı kolunda, onunla yüzleşmeye hazır olup olmadığımdan emin değilim.

"İçeri gel," diyen sesini diğer taraftan duydum, az önce gördüğüm taraftan daha az sinirliydi.

Yavaşça kapıyı açtığımda, yatağının kenarına tünemiş, ellerini saçlarının arasına almış, saf bir hayal kırıklığıyla bekleyen kız kardeşimle karşılaşıyorum. Şifonyeri darmadağın. Her şey devrilmiş, yere saçılmış. Elleri saçlarına dolanırken titriyor. Çantası ağzına kadar eşyalarla dolu; geleneksel olarak yanında asla taşımayacağı şeylerle. Yeşil gözleri, aşağı doğru bakan konumundan yukarı doğru uzanıyor, gözyaşlarıyla gölgelenerek taşmak üzere.

"Annem perişan haldeydi," diyorum ve kendimi yatağına davet ediyorum. Saati duvardan çıkarılmış, hatta en hayati kablolarından birkaçı bile eksik.

"Annem kötü insanlar için çalışıyor," diye fısıldıyor kız kardeşim. Bu, onun paylaşmak istediğinden daha fazlasının döndüğüne dair şüphelerimi daha da artırıyor.

"Annem halkımız için çalışıyor," diyorum, kız kardeşimin bana özlemle baktığını görünce.

"Bütün bunların benim başıma geldiğine mi inanıyorsun Kai? Yoksa içten içe bir şeylerin ters gittiğini mi hissediyorsun? Sana hiçbir şey ters gelmiyor mu?" diye sordu elini göğsüme bastırarak.

Gösterimden beri hiçbir şey tam olarak doğru gelmiyor. Sanki kız kardeşim yavaş yavaş gözümün önünde kayboluyor, çok şey bilip de

çok az şey söyleyebilen bir versiyonuna dönüşüyor. Kısacık anlarda, bahsettiği şeyi hissediyorum. Bir şeylerin ters gittiği hissini.

"Bana söylemediğin ne var?" diye soruyorum.

Yataktan uzaklaşıyor, sinirle bir ileri bir geri yürüyor.

"Hepimiz gülümsüyor ve gülüyoruz, halkımızın bize söylediği her yalanı yutuyoruz, ama halkımız gerçekten bunu mu istiyor? Yoksa buna mı zorlandılar? Herhangi bir şey sizin seçiminiz gibi geliyor mu?" diye soruyor.

Kafamda daha fazla soru işareti var, neden ona net bir cevap veremediğimi anlayamıyorum. Çok açık olmalı. Evet cevabı bu kadar çabuk gelmeli. Her şey benim seçimim miydi? Halkımızın kurallarına sık sık karşı çıkıyor, korkuyla dolaşıyor.

"Bu soruyu cevaplamamı istiyorsan daha fazlasına ihtiyacım var," diyorum, ellerinin yüzümün yan tarafını kavradığını hissediyorum.

"Sana söyleyemem Kai. Görmem gerek. Her şeyi görüp, hâlâ saf olduğuna onları ikna etmek için elinden geleni yapmalısın," diye fısıldadı, gözlerini benden komodinin yanındaki küçük çantaya kaydırarak.

Bu sadece bir çanta dolusu eşya değil. Onu buradan çıkaracak bir çanta.

"Fallan, babamın Talihsiz sektörde bulunduğu kişi," diye parçalarımı birleştiriyorum. "Annemi uzaklaştırmaya çalışmıyordun. Kimsenin seni takip etmemesi için Max'le birlikte gitmelerini sağlıyordun," diye fısıldıyorum, yüzündeki tüm duygunun kaybolmasını izlerken.

"Ona ne yapacaklarını bilmiyorum Kai," diye fısıldadı çantasının sapını tutarak. "Kenara çekilip öğrenmeye niyetim yok," diye devam etti ayağa kalkarken. "Beni durdurmana izin vermeyeceğim," dedi, kendisine ait olmadığını bildiğim kimliğiyle oynarken.

"Neden?" diye soruyorum.

Yeşil gözleri şu anda daha da azap çekiyormuş gibi görünüyor.

"Neden, ne?" diye soruyor, çantasını omzuna asarak.

"Neden onun peşinden gidiyorsun?" diye soruyorum, gerçeği içtenlikle arayarak.

"Nedenini bilmiyorum... Bu yüzden gitmem gerek," diyor, yanımdan geçmeye hazırlanırken. Çantasını kapıyorum, çantasını kavramaktan

kurtulmamı sağlayacak darbeyi hızla savuşturuyorum. Yumruğunu tutuyorum, yüzündeki şaşkın ifadeyi izliyorum.

"Gitmene engel olmayacağım," diye başlıyorum, ilk sırtını yana yatırırken. "Bir şartla," diye mırıldanıyorum odasından çıkarken, kendi odama doğru ilerlerken arkamda bıraktığı izi hissediyorum. Ellerim dolabımın kapağına değiyor, en koyu renkli kapüşonlumu çıkarıp başıma geçiriyorum. Kapüşonu kaldırıp onu gizleyecek kadar büyük bir tane buluyorum. Kolumu ona doğru uzatıyor, kumaşı benden almaya cesaret ediyorum.

"Peki senin durumun ne?" diye soruyor, elbiseyi kavrayarak.

Duraksadım ve parmağımı kulağımın arkasındaki yara izinde gezdirdim. Kulağının arkasında onun da paylaştığı yara izi. Bir Memur'un yanına her yaklaştığımda alev alev yanan yara izi.

"Beni de götür."

Bölüm 31

Orman

Banyomun penceresini kaldırıp zorla açtım. Evde çıkışımızı işaret etmeyen tek pencereydi ve sektörümüzü geçip bizi durdurmaya çalışanlardan uzaklaşmamız için bize yeterince zaman kazandırdı. Kai dizini kullanarak beni yukarı çekti, bacaklarımı pencerenin kenarından sarkıtıp çantama uzandığımı izlerken bana uzattı. Düşmeye baktım, pencerenin kenarından kayıp gitmekte hiç tereddüt etmedim.

Ayaklarım yere sertçe çarptı, toprak havaya kalktı. Kapüşonum yukarıda. Saçlarım arkaya doğru örülmüş. Uzun bacaklarını evin yan tarafına sarkıtmış, düşüşünün ivmesini kullanarak pencereyi kapatıyor, kapüşonunu da benimki gibi yukarıda tutuyor. Yanında oyalanıyorum, her şeyi bitirip arkasını dönmesini bekliyorum. Ellerini pantolonuna sürtüyor, pencere pervazındaki tozdan kurtuluyor.

"Neyi bekliyorsun?" diye soruyor ve yüzümde bir gülümseme oluşuyor.

Evimizin görüntüsü küçülürken ellerimizi koğuş boyunca gezdirerek, çevrenin dış kenarı boyunca hızla hareket ediyoruz.

Ellerimiz tramvayın camına değdi, neredeyse kapıları zorla açacaktı. Kapılar hızla açıldı. İkimiz de sıcak araca doluştuk. İkimiz de defalarca arkamıza baktık, ancak kaputlarımızı indirdik ve sadece Mark'ı fark ettik. Mark, kardeşimin aniden ortaya çıkmasıyla ne diyeceğini bilemeden bakışlarını kaçırdı.

"Sağların," dedi Mark birkaç dakika sonra nihayet, yelemin tamamından görünen birkaç gri tutamı göstererek. Kai bile durup baktı, merakla bir tutamını parmaklarının arasında çevirdi.

"Odaklan," diye fısıldadım, elini iterek.

"Bizi Talihsizler bölgesine götürmeni istiyorum," diyorum aceleyle, Mark'ın gözlerindeki hafifliğin hızla söndüğünü izlerken. Kai içgüdüsel olarak etrafımda dolaşüyor ve tramvaydaki tek kamerayı bulabildiği ilk şeyle kapatıyor.

"Bunu yapmama izin verilmediğini biliyorsun," diye söze başladı Mark, Kai'nin gözlerini bizden uzak tutmak için kullandığı şapkayı çıkarmaya çalışırken, "ayrıca, resmi bir kimliğe ihtiyacın var-"

Babamın kimliğini gösterge paneline vurarak sabırsızca ayağımı yere vuruyorum. Burada ne kadar uzun süre beklersek, Fallan'la o kadar çok vakit geçiriyorlar ve bu tramvaya binmeye çalışan daha fazla müşteri olma ihtimali de artıyor.

"Lütfen Mark," diye fısıldadım, ona bir adım daha yaklaşarak. "Fallan'a zarar verecekler, sırf bana yaklaştı diye. Bu onun taşıyacağı bir yük değil," dedim, sesime yansıyan duyguyu hissederek.

Mark ellerini yüzünde gezdiriyor, parmaklarıyla başına vuruyor.

"Bir keresinde senden bahsederken bana çok benzer bir şey söylemişti," diyor Mark, kimliği bana geri uzatırken. "O zamanlar da hayır demek şimdi olduğu kadar zordu," diye fısıldayarak tramvayın kontağı çeviriyor.

"Bizi götürecek misin?" diye sordu Kai, sonunda sessizliğini bozarak.

"Onu ben götürüyorum ve onun sana olan inancına güvenmek yersiz değil," diyor Mark yola doğru bakarak, ayağını gaza basarak ve bizi o korkunç duraktan uzaklaştırarak.

"Sizi sektörün önüne götüremem; yetkililer fark eder ama ben sizi yan tarafa götürebilirim. Orada, çitteki deliklerden birini aşp babanızın kimliğini kullanarak ana kasaba meydanına girebilirsiniz,"

diyor Mark ve oturmamızı işaret ediyor. Biz de hemen oturup ikimiz de diz dize oturuyoruz.

Kendimi bitkin hissediyorum, sessiz zihnimde ona ulaşamıyorum. Yansımam karşıdan bana bakıyor. Sandalyede arkaya yaslanmış, elleri morarmış ve yıpranmış. Benimkiler ise tamamen temiz, herhangi bir hasardan arınmış. Bu yansıma şimdi bana ne mesaj vermeye çalışıyor?

"Bunu onun için neden yapıyorsun?" diye sordu Mark birkaç dakika sonra.

Koltuğumda rahatsızca kıpırdanıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir kez daha, söyleyemediğim kelimeleri bularak kontrolü ele geçiriyor.

"Çünkü istesem de istemesem de yollarımız daha önce kesişti ve kesişmeye devam edecek," diyorum. Mark'ın tavrındaki değişimi izliyorum, "ama bunu sana zaten söyledi, değil mi?" diye ısrar ediyorum, soru karşısında kalp atışlarının nasıl hızlandığını duyarak.

Kai şaşkın görünüyor, birinin konuşmaya devam etmesini bekliyor. Kardeşimin cebinde kıpırdandığını, kocaman gözlerle elindeki bir şeye hızla baktığını görüyorum.

"Sanırım sandığımdan daha fazlasını biliyorum," diyor Mark birkaç dakika sonra, gözlerini yoldan ayırmadan, içimdeki diğer taraf yavaş yavaş yeniden uykuya dalarken.

"Ailemizin bir fotoğrafını cüzdanında saklamanın sebebi bu mu?" dedi Kai, hem Mark'ı hem de beni hazırlıksız yakalayarak.

Kardeşim elini kaldırıp ailemin yıllar önce çektiği, çok yıpranmış bir fotoğrafı gösteriyor. Kai ve ben hâlâ bebektik, anne babamız genç ve parlaktı. Fotoğrafta birkaç kırışıklık var. Sık sık açılıp kapandığı için dağılıyor. Arkasındaki mürekkep akmış ve kelimeler artık okunamıyor. Fotoğrafı elime alıp aynadaki Mark'ın taş kesilmiş ifadesine bakıyorum.

"Kamerayı örtmek için kullandığım şapkanın içinde cüzdanını buldum," diye söze başlıyor Kai, fotoğrafı tekrar katlayarak, "Kime güvendiğimi bilmek istiyorum."

Mark direksiyonu kavırıyor, parmaklarını endişeyle kapağına vuruyor.

"Bunu bana baban verdi." dedi birkaç dakika sonra, sözlerim sel gibi aktı.

"Sana neden böyle bir şey versin ki? Sana faydası yok," diyorum, yaşlı adamın üzüntüsünün birkaç küçük ifadede nasıl büyüdüğünü izlerken.

"Eşyalarım daha yakından baksaydın, o fotoğrafın hiç de işe yaramaz olmadığını anlardın," diyor Mark acıyla.

Kai yaşlı adamın cüzdanını çıkarıp kimliğini çıkarıyor. Baştan aşağı taradıktan sonra, arkasına yapışmış ikinci plastik karta gözlerimizi çeviriyoruz. Bu kimlik daha gizli, ilkinin arkasında kalması amaçlanmış. Yavaşça kartın üzerine bakıyoruz, yaşlı adamın adını gördüğümüz anda ikimiz de nefesimizi tutuyoruz.

"Mark Blackburn mu?" diye sordum, kimliğime tekrar tekrar bakarak.

Kai başını sallayıp alaycı bir tavırla güldü.

"Bu bir şaka olmalı," diye söze başladı Kai, parmağını Mark'a doğrultarak.

"Bütün ailemi suçlayabilecek böyle bir şeyle ortalıkta dolaşmanın komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Kai, ayağa kalkarken içindekileri deri cüzdana geri tıktırırken.

"Andrew seni gerçekten bu kadar saf mı yaptı Kaiden?" diye patlıyor Mark, ağabeyimin tam adını kullanarak. Kai, adamın ani tavır değişikliği karşısında irkilerek olduğu yerde kalakaldı.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye soruyor Kai.

"Sırlarla dolu bir ağda yaşıyoruz," diyor Mark, bana bir kez daha bakarak, "ve her şey babanla başlıyor ve onunla bitiyor," diye bitiriyor Mark, bana çok iyi bildiğim bir bakış atarak. Babamın yüzünde sadece gördüğüm bir ifade.

"Orman, ne demek istiyor?" diye soruyor Kai, kafamda çarklar yavaş yavaş dönmeye başlıyor.

Aynı burun, aynı gözler. İki adamın da yüzünde aşağı doğru bir gülümseme ve gözlerinin içinde gizlenen çiller var.

"Sen onun babasisin," diye fısıldıyorum, sonunda böylesine küçük bir fotoğrafın önemini kavrayarak.

Mark bir an gözlerini kapatıp titrek bir nefes aldı.

"Bu mümkün değil," diye söze başladı Kai, ellerini saçlarından geçirirken, "Babam-"

"Talihsiz," diye bitiriyor Mark, ikimiz de yerlerimize sımsıkı sarılıyoruz. "Hepimizin üstünde olduğunu düşündüğü bir dava uğruna herkese sırtını dönen talihsiz," diyor Mark, son soruyla boğazım yanıyor.

"Nedeni ne?" diye soruyorum, ellerim beklentiden titriyor.

"Sen."

Mark'la olan aydınlanmamızdan sonra tramvay sessizliğe bürünmüştü. Yıllarca bu tramvaydan inip, torunlarının önemsizmiş gibi kendisine bakmasını izlemek zorunda kalan yaşlı adamın yanından geçip gitmiştik. Babam ailesinden hiç bahsetmez, hayatının erken dönemlerinde vefat ettiklerini söylerdi. Ancak, tükenen babasının halkımız tarafından her gün azarlanıp kullanıldığını görebileceğini hiç düşünmemiştim. Sayısız etkileşimimizi beynimde tartıp, ona nasıl davrandığımı düşünerek dehşete kapıldım. Kai birkaç dakikadır boş boş bakıyordu, Mark'a bakmaya veya konuşmaya çalıştığı her seferinde sadece duygu sesleri çıkarıyordu. Yaşlı adam, bizi suçlamadığını söyleyerek coşkulu zihinlerimizi rahatlatmaya çalıştı. Bu, durumu daha da kötüleştiriyor gibiydi.

"Eğer yetkililer yaptıklarımızı öğrenirse, bize yardım eden talihsizler ölmüş sayılır," dedi Kai birkaç dakika sonra, tırnaklarını tamamen yiyene kadar.

"Sadece Talihsizler değil, biz de," diye mırıldandım, ellerimle gözlerimi kapatırken, artık yansımama bakma isteğim yoktu.

"Dokunulmazlara asla zarar vermediklerini biliyorsun-"

Gözlerim çoktan onun üzerindeydi, devam etmesine fırsat vermeden o düşünce kalıbını durduruyordum.

"Yanılıyor muyum?" diye soruyor. Zihnindeki çipin tutsağı.

"Ona söylemelisin." Yansıyan yansımam kulağımın yanında mırıldanıyor, sesim öfkeli bir karmaşa.

"Defol git başımdan!" diye bağıriyorum ve elimi en yakınimdaki cama vuruyorum. Kai irkilerek geri çekiliyor, gözleri kocaman açılıyor.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Kai. Ses tonundan akıl sağlığını sorguladığı belliydi.

"Kimse... Önemi olan kimse."

"Kendine orada olmadığımı söylemeye devam et. Bu açıkça senin için harika sonuç veriyor," diye tıslıyor. Kafamı cama çarpma isteğim giderek artıyor.

"O gece gösterimde bir şey mi oldu?" diye sordu Kai, dikkatimi çekmek için elini bacağıma koyarak. "O gün zaman kaybettim ve o zamandan beri her şey... Farklı hissettiriyor," diye mırıldandı Kai. Mark, ne söyleyeceğinden emin olamayarak konuşmayı dinliyor.

O geceyi düşünüyorum. Tüm hayatımı saniyeler içinde altüst eden geceyi. O ana kadar hayatımın her anı zorlama gelmişti, sadece Fallan'ın yanında olduğum küçük anlarda gerçek hissediyordum, bana baktığında duyabileceği tek şey nefret olsa bile. O kızın hayatını aldılar, hepsi benim gibi olduğu için - onların küçük kutusuna sığamayan biri olduğu için.

"Bir kız vardı," diye cevap vermemi beklemeden yerinde kıpırdandı, "halkımız ondan korktuğu için hayatı çalınan bir kız. Tıpkı benim ve senin gibi yürüyor ve konuşuyordu, bir erkeği tanrı gibi hissettiren aynı korkunç sosyal sınıfı paylaşıyordu," dedim Kai'nin kulağının arkasına dokunarak. "Ve onu öldürdüler. Onları korkutan ve hepinizi unutturan şeyi öldürdüler," diye fısıldadım, gözlerinin daha da uzaklaştığını izlerken.

Kendini toparlamak için birkaç saniye duruyor, parmağıyla kulağının arkasını sıyrıyor.

"Eğer bu doğruysa," diye söze başladı Kai titrek bir nefes alarak. "Sen hatırlayabiliyorken ben neden hatırlayamıyorum?" diye fısıldadı.

Bu söze gülüyorum, beklentiyle dudağımı ısırıyorum.

"Çünkü ben de Kai gibiydim ve Fallan, onun karşılaştığı gerçeklikle karşılaşmamı engelleyen kişiydi. Bu yüzden bu tramvaya neden bindiğimi veya neden bu kadar farklı olduğumu sorgulayabilirsiniz. Yine de, bizimkilerle onlarınkiler arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım," diye fısıldadım Mark'a bakarak. "Her seferinde onları seçerim," diye bitirdim, kardeşimin elini tutup kapüşonumun altına sokarak, izimin aşındırıcı derisini hissederek. Parmakları geriye doğru seğirdi, sonra titrek bir dudakla tekrar deriye indi.

"Ben farklıyım Kai... Farklı olmak seni öldürür," diye fısıldadım elini bırakarak. Elini işaretin üzerinde tuttu, parmağını çizgi boyunca gezdirdi.

"Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum" diyor birkaç dakikalık sessizliğin ardından.

"Sizin sektörünüze ulaşmamıza daha ne kadar var?" diye daha yüksek sesle sordu Kai ve sonunda Mark'ı tekrar sohbete dahil etti.

"Şimdi kapıya yaklaşıyoruz" diyor Mark.

Kardeşim ayağa kalkıyor ve beni de yanına alarak kapüşonlarımızı yukarı çekiyor.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor mu?" diye soruyorum, sonunda yüzünde bir gülümseme belirdiğini görüyorum.

"Kurallar olsun ya da olmasın, Orman-"

Bizi öne doğru yaklaşıyor, çocukluğumuzda beni rahatlatmak için yaptığı gibi yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Sadakatim sana." Parmağı çipine uzandı ve küçük metal parçasına bastırdı. "Onların test denekleri olmak için kaydolmadım."

"Hiçbirimiz yapmadık," diye söze başlıyor Mark, tramvayın yavaşça durmasını beklerken.

"Ama bir şey bana babanın sana olan umudunun boşa çıkmayacağını söylüyor," diye söylüyor Mark, yalan ağını şaşkınlığa çevirerek.

"Ne umudu? Mark, ben hiç kimseyim. Kimseyi kurtaramam," dedim kardeşimin eline yapışarak.

Mark başını sallayarak gülümsüyor.

"Kız, nefret ederek yetiştirildiği bir çocuk uğruna halkının tüm kurallarını çiğneyerek böyle diyor."

Kai ayağını yere vurarak dışarıdaki yıpranmış çite baktı.

"Orman, gitmemiz gerek," diye ısrar ediyor Kai, beni merdivenlerden aşağı çekerken.

Yaşlı adamın eli bileğime dolanıyor ve bir adım daha atmamı engelliyor.

"Cihaz yakın. Bizi ebedi lanetten kurtaracak," diyor, sözleri beni Dokunulmaz'ın intihar ettiği o geceye götürüyor. Çocuğun her şeyi bitirmeden önce söylediği sessiz sözler.

"Mark, bu ne?" diye sordum onu yakalayarak, "Cihaz da ne?" diye sordum, babamın çalışma odasını sayısız kağıtla kaplayan, alanı bir kaos girdabına dönüştüren kelimeleri düşünürken.

"Kurtuluşumuzdan başka bildiğim bir şey yok," diyor Mark bileğimi bırakarak. Ona geri dönmeye çalışıyorum ama Kai beni sadece geri çekiyor.

"Gitmelisin. Yetkililer yanındaysa Fallan'ın ne kadar zamanı kaldığını bilmiyorum. Seni yakında bulacağım," dedi Mark, Kai'nin cüzdanı ona geri vermesini izlerken.

"Anlamı ne olursa olsun, özür dilerim," diye fısıldadı Kai, elini yaşlı adamın kavrayışında tutarak.

"Senin seçimin değildi. Hiçbir zaman senin seçimin olmadı."

Bakıştılar; yıllardır süren üzüntü ve pişmanlık tek bir etkileşime dönüştü. Kai'nin beni adamdan uzaklaştırmasına izin verdim, Mark'a son bir bakış attıktan sonra ayaklarımı Talihsizler sektörünün çamurlu, bulanık zeminine bastım.

Bölüm 32

Düşmüş

Üç adam oturma odamda oyalanıyor, aynı tiksintiyle etrafa bakıyorlar. Beni koydukları sandalyenin bağlarına kollarımı sürtüyorum, birkaç dakikada bir Hunter'a bakıp parmaklıklı pencerenin metal çerçevesine bağlı kelepçeleri çekiştirmesini izliyorum. Onu birkaç dakika önce buraya sürüklemişler, ona defalarca vurmakta vakit kaybetmemiş, beni zorla soktukları aynı savunmasız pozisyona sokmuşlardı. Oturma odamın ortasında, beni zorla soktukları sandalyedeki pozisyonumdan kıpırdayamıyor, oturuyorum. Bana indirdikleri darbelerden vücudum ağrıyor, zihnim tükenmiş, bağlantı yoluyla ona ulaşamıyorum. Andrew ve Adam etrafta volta atıyor, eşyalarımı inceliyor, bir şey söylememi bekliyorlar. Sarışın Xavier beni gözlemliyor. Buradan bile onun kokusunu alabiliyorum. Duvarıma yaslanmış, kafasının içinde ne kadar uzun süre dolaşırsam, kafasını koparmak istememe neden oluyor. Düşüncelerinin her biri onun etrafında dönüyor. Dudaklarının boynunu keşfetmesiyle oluşan hafif nefeslerini zihninde duyuyorum. Bağlara karşı çırpınıyorum, sadece tek bir adama odaklanıyorum.

"Nihayet ihanetini itiraf etmeye hazır mısınız?" diye sordu Adam, eliyle başımın arkasına vurarak. Öne eğilip bakışlarımı yere doğru çevirdim.

"Adam, mecbur kalmadıkça ona dokunma. Bir başka pisliği daha temizlemek isteyeceğini sanmıyorum," diyor Xavier, fikrini desteklemek için Andrew'a bakarak.

Andrew onaylarcasına başını sallıyor, Adam'a elini sallıyor ve adamın benden birkaç adım uzaklaşmasını izliyor. Xavier sonunda duvardan uzaklaşıp arkadaşlarıyla birlikte alanı inceliyor. Elinin eşyalarım üzerinde nasıl gezindiğini, genel konumuma nasıl yaklaştığını izliyorum. Zihinsel alanında gezinmeye devam etmek için elimden geleni yapıyorum, onu terk ettiği düşüncesi her aklıma geldiğinde daha da öfkeleniyorum. Bana her baktığında onu düşünüyor, benim ona duyduğum nefret kadar bana da nefret besliyor.

"Senin beni savunmana ihtiyacım yok, zavallı yılan," diye neredeyse bağıriyorum.

"Hiçbir kuralı çiğnemedik," diyor Hunter, metal çubuğa yaslanarak. "Para istiyorsan, al," diye yalvarıyor Hunter, yetkililerin ne kadar hasta ve sapık olabileceğinin farkında olmadan. Bunların hiçbirinin parayla ilgisi yok. Sadece onların gündemiyle ilgili.

"Bu seninle ilgili değil," diye tısladı Adam. Xavier'in eli çoktan adamın üzerindeydi ve Hunter'a yaklaşmasını engelliyordu.

"Bana kızgınsın Andrew," diyorum başımı çevirip adama bakarken. Bana doğru yürüyor, sonunda karşımda duruyor ve beni dikkatli gözlerle izliyor. "Yaptıklarım yüzünden artık peşinden koşma. Zaten ondan çok şey aldın," diye yalvarıyorum, çipinin olmaması hakkında ne kadar şey bildiklerini anlamaya çalışarak. Halkımızın ömrü boyunca hiç kimse, kafamıza yerleştirdikleri pisliği önemli sonuçlar doğurmadan başarıyla temizleyememiştir.

"Neyden bahsediyor?" diye soruyor Adam, Andrew ve kızını ne kadar iyi tanıdığının farkında olmadan.

"Adam, dışarı çık ve kapıyı koru. Arkadaşlarının bu etkileşimi dinlemesine gerek yok," dedi Andrew dizlerinin üzerine çökerek.

"Ama efendim. Xavier-"

"Sanırım adımı söylemedi. Defol git," diye çıkıştı Xavier, adamın bir adım geri çekildiğini görünce; kendisinden çok daha genç birinden emir almaktan açıkça rahatsız olmuştu. Xavier, çoğu kişinin sahip

olmadığı bir özgüvenle ayakta duruyordu. Onda itici bir şey vardı ve bu onu tanıştığım diğer tüm Yetkililerden çok farklı kılıyordu.

"Sen de Xavier," dedi Andrew, adama sertçe bakarak.

Xavier tereddütlü görünüyor. Yine de Adam'ın yanına gidip bana nefret dolu bir bakış attıktan sonra kapıyı arkasından kapatıyor.

"Sana kız arkadaşımдан uzak durmanı söylemişim," diye mırıldandı Andrew, bana öfkeyle bakarak. "Anlaşmaya göre, anılarının bir kısmını saklayacaksın ve karşılığında onun hayatını sensiz yaşamasına izin vereceksin," diye devam etti Andrew. Hunter'ın yüzünün değiştiğini, önündeki gelişmelerden açıkça habersiz olduğunu görüyorum.

"Denedik," diye havlıyor Hunter, "Ona verebileceği tüm nefreti verdi, hatta başka bir kadını bile önüne çıkardı. Sonuç hep aynı-"

"Denemek hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!" diye bağılıyor Andrew, Hunter'ın sözünü keserek. "Yıllardır seni ve onu güvende tutma yükünü ben taşıdım, ama sen tek yaptığın ona ulaşmanın bir yolunu bulmak, onun gerçekliğini veya senin gerçekliğini ne kadar değiştirirsem değiştireyim. Neden olduğu gibi bırakamıyorsun?" Onu düşündükçe duygularımın nasıl arttığını sorguluyor.

Onu her gördüğümde, bir şey beni yanına gelmeye zorluyor. Çocukluğumuzda kurduğumuz bağ bu. Gecenin kısa anlarında kahkahasını duyuyorum. Tatlı gülümsemesinin yükselişi, nazik gözleri kadar belirgin bir şekilde yüzünü ele geçiriyor. Ellerini göğsümde hissediyorum, beni aşağı çekiyor, dudaklarımıza hiç dokunmasına izin vermediğim bir öpücüğü kışkırtıyor; onu bu şekilde sahiplendikten sonra bir daha asla kimsenin ona yaklaşmasına izin veremeyeceğimi biliyorum.

"Katiana'dayken bile rahat bırakmadın!" diye bağırdım, Hunter'ın sözlerim karşısında yüzünü buruşturmasını izlerken. "Hepimizi bir kız ve daha iyi bir hayat vaadi uğruna terk ettin, bildiğin her şeye sırtını döndün, kızın hakkındaki korkuların gerçeğe dönüşmeye başladığında onu deli olduğuna inandırdın," diye tükürdüm, Andrew'un türümüz hakkındaki tüm teorilerini düşündüm.

"Kızım, onun için yarattığımız dünyada kalırsa güvende," diyor parmağını göğsüme bastırarak. "Ancak seni bulduğunda bu

korkuların bir anlamı oluyor. Saflığı, onu bu duvarların dışında kalanlardan uzak tutan tek şey-"

"Şekil Değiştirenler mi? Gözlerini aç Andrew, onlar çoktan buradalar, bizim gibileri avlıyorlar-"

"Şekil Değiştirenler değil, Fallan. Hepimizden çok daha büyük bir şey var ve bu, onların ona ve yapabileceklerine el koymasıyla başlıyor. Senin yanında ne kadar çok zaman geçirirse, o kadar çok tehlikeye giriyor. Bunu göremiyor musun?" diye soruyor Andrew, kafamı bir korku dalgasıyla doldurarak.

"O zaman onu uzak tutalım. Onu bizden nefret etmeye ikna edelim-" diye söze başlıyor Hunter.

"Bunu denedim," diye fısıldadım, bağları tekrar zorlayarak.

"Yeterince sert değil," diye işaret etti Andrew, başını öfkeli bir bakışla bana doğru eğerek.

"Eve sadece on beş dakikalığına geldim ve bana senden bu kadar nefret etmemi sağlayan kişiliğini hatırlatıyorsun," diye tısladım, öfkeyle öne doğru eğilerek.

"Korumam gereken bir ailem var, Fallan. Babana seni hayatta tutacağıma söz verdim. O hayatı nasıl yaşayacağın sana kalmış."

"Babamı öldürtmeden önce mi yoksa öldürdükten sonra mı aklından geçen düşünce buydu?" Elleri titredi. "Bu topraklar seni inşa etti Andrew, ama sanki nasırlı ellerinde artık o lekeler yokmuş gibi davranıyorsun."

"Bir vuruş daha yaparsan Fallan, kırmızıya ulaşırsın. Kırmızıdan kimse geri dönemez."

"Yaptın."

Duraksıyor, elini sensör probu üzerinde gezdiriyor.

"Bu sefer oğlumu da işin içine kattığını duymasam iyi olur," diyor Andrew, Hunter'a bakarak. "İstediğim son şey, onu bu saçmalığa bulaştırmak. Birkaç dakika içinde adamlarım buraya dönecek ve çocuklarıma konuştuğunu sandıkları ihanetin cezasını ikinize de verecek. Sadece dürtmeler, yine de tolere edilebilir."

Duraksadı ve bana baktı.

"Annen ışık sensörüyle yaraların nasıl tedavi edileceğini biliyor," diye mırıldandı, annesinin yokluğunun farkında olmadan.

"Öldü. Senin halkın onu geçen sonbaharda soğukkanlılıkla öldürdü!" diye bağıyorum, bu düşünceyle vücudunun nasıl donup kaldığını izlerken.

"Böyle daha kaç kez burada olacağız ki, asla durmayacağımı anlayacaksın. Bazı şeyler, boğazına tıktığın bir çip ve hapla değiştirilemez. Her sabah ve her gece, ona baktığım ve onun beni görmezden geldiği her an aklımdan çıkmıyor. Onu elinden alıyorsun, asla geri dönmeyeceğine dair sözler veriyorsun, ama her seferinde yanılmış oluyorsun."

"Sonuçlarını biliyorsun Fallan. Bu sefer ikiniz de geri dönemeyeceksiniz. Artık fiş yok, rol yok. Yeni Komutan izliyor, hepimizden gölgelerde saklanıyor. Senden ve ondan korkuyorlar. İkinizi de sonsuza dek koruyamam. Şu anda bile, neler yapabileceği benim kontrolüm dışında. Bir dakika önce onunla ofisimde konuştum, bir sonraki dakika yerde uyuyordum ve kayıp zamanda yol almaya çalışırken nerede olduğuna dair bir mesaj seline kapılıp uyandım. Artık hiçbir şey elimde değil." diye fısıldadı ve kapıyı açmak için arkasını döndü.

"Yani bunu mu yapacaksın? Yine senin gibilerden uzaklaşacak mısın?" diye karşılık verdi Hunter, sinirle kafasını duvara vurarak.

"Bu sefer onu senden nefret ettirmezsen Fallan, eğer içinde yarattığın o kıvılcımı söndürmezsen ve bunu öğrenirlerse, kızarır. Ancak bu sefer, tetiği çekmeni sağlarken kafasına sıktıkları bir kurşunla son bulur," diyor Andrew, kabzayı kavramayı bırakarak.

"Neden?" diye soruyorum, ses tonumu duygunun sardığını hissederek. "Neden onun yerine benim olmama izin vermiyorsun?" diye soruyorum, adamın bana bakmak için arkasını döndüğünü izlerken. Duraksıyor, başını kapıya dayıyor.

"Uzun zaman önce bana, onun hayatı tehlikeye girse bile senin hayatını güvende tutacağıma dair söz verdirtti. En kötüsü de, o sözü bile hatırlayamıyor ve tüm bunların olmasını benim istediğimi düşünerek yaşıyor," diyor Andrew, kalbim paramparça oluyor.

"Anlaşma aynı. Seni ve neler yapabileceğini hatırlarsa ve bunu öğrenirlerse, onu anında öldürüp seni, beni ve bizimle bağlantılı herkesi, külleri ve geride kalanları korumak için koğuşun dışına

atarlar. Bu artık sadece seninle ve onunla ilgili değil. Bu toplumun temelleriyle ilgili," diye fısıldadı. Hunter sonunda tekrar konuştu.

"Peki ya Cihaz?" diye soruyor Hunter, kimsenin söylemeye cesaret edemediği tek kelimeyi kullanarak.

"Ben o masallara inanmayı uzun zaman önce bıraktım," diye bitiriyor Andrew kapıyı açarken.

Adamları diğer tarafta, açıkça tek taraflı bir sohbetin içinde bekliyorlar. Andrew, ikiliyle sessizce konuşuyor, sohbetimizden parçalar paylaşıyor, onlara bir kez bile resmin tamamını anlatmıyor. İki adam da daireme bakıyor, kollarını kavuşturmuş, farklı zevk ve hayal kırıklığı ifadeleriyle bakıyorlar.

Birkaç dakika sonra adamlar içeri girip dürtme çubuklarının kabzalarına dokunuyorlar.

"Akıllıysan bir daha aileme yaklaşmazsın," diyor Andrew, adamlarını işini yapmak üzere geride bırakarak kapının önünden geçerken. Hunter'ın bacakları yine tekmeliyor, Adam'ın sert vücudundan kaçmaya çalışıyor. Adam çocuğu yakalayıp ayağa kaldırıyor ve acı verici aletle onu kışkırtıyor.

"Hiçbir şey yapmadı!" diye bağırdım ve sandalyemi olabildiğince sert bir şekilde yere vurdum. "Bırak onu, itaatkar yalnız adam," diye tısladım, Adam'ın bakışlarının sonunda bana döndüğünü gördüm.

Xavier yoluna çıkınca Hunter'ı bırakıp beni takip etmeyi bırakıyor.

"Çekil önümden evlat," diye öfkeyle bağırdı Adam, Xavier'e kocaman gözlerle bakarak.

"En son kontrol ettiğimde, bizim görevimiz onları kızdırmak değildi," dedi Xavier, dürtmesini tekrar kınına sokarak arkadaşının elini silahını saklamaya zorladı.

"Kendi tarafın dışında herhangi bir tarafı savunuyormuş gibi konuşmayı bırak," diye mırıldandım.

Xavier bana sinirli bir şekilde bakıyor.

"Sen de benim gibi onun ne yaptığını gördün. Andrew'un çocuğu onunla gizlice görüşüyor. Bu iğrenç ve iğrenç bir ilişki-"

"Orman bu şekilde onunla birlikte değil," diyor Xavier, midem onun sözleriyle çalkalanıyor,

"Bir daha onun adını söylersen, yemin ederim yerde yatan sen olursun," diye çıktım, çekişimin bağlarının neredeyse koptuğunu

hissederek.

"Gördün mü?" diyor Adam, kadını savunmaya yönelik meydan okuyan ihtiyacımı vurgulayarak.

"Orman onunla değil," diyor Xavier, öfkem hiç mümkün olduğunu düşünmediğim bir seviyeye ulaşıyor. "Daha bu sabah, onu kendime ayırdım, her şekilde keşfedebildim, eminim bu ona zorla yaptırılmıştır," diyor Xavier. Elim neredeyse bağlarından kurtuldu. Sözleri sırtıma sıcak dürtmeler gibi iniyor, vücudumu boyayan yara izlerine bir yenisini ekliyor.

"Yalancı," diye başladım, parmaklarının boynuma bastırıldığını, kulağımın altındaki, Adem elmamın hemen yanındaki boşluğa dokunduğunu hissettim.

"Tam orada," diye başlıyor, biraz baskı uygulayarak, "Buraya biraz baskı uyguladığınızda, çok hoş, küçük bir zevk iniltisi çıkarıyor-"

İçimde kabaran öfkeyi tutamayarak elim bağdan kurtuldu. Elim onun önünden geçti, vücudumdaki her bir dürtü bana yükümü bu adama vermemi, onu pencereden sarkıtmamı, vücudunun kaldırımı iz bırakmasını söylüyordu. Xavier hızlı adımlarla ilerliyordu, ona tekrar vurmak için hareket ettiğimde eklemimin çarpmasını kıl payı kaçırdı. Bana ilk vuran Adam oldu, dürtmesiyle yan tarafıma sertçe vurdu, yüzüme sağlam bir tekme atmaktan çekinmedi, savunma koordinasyonumu bozdu. Xavier'in gözlerimin içine bakmak için eğilmesini izledim, burnum çoktan kan içindeydi.

"Andrew haklı," diye söze başlıyor Xavier, kollarım ve bacaklarım yerlerinden kıpırdıyamıyor. Hunter'ın çığlıkları, Adam'ın sesi örten eliyle bastırılıyor. "En iyisini biliyorsan ondan uzak duracaksın," diye bitiriyor Xavier, Adam'a nefret dolu bir bakışla bakarak.

"Yeter artık," diyor Xavier üniformasının önünü silerek. "Eve dönüp kızımızla kaldığım yerden devam etmek istiyorum," diyor Xavier bana göz kırparak. Vücudum bitkin ve tükenmiş.

Ellerinin onun üzerinde olduğunu, ona dokunduğunu, o gülümsemeyi görebildiğimi düşünüyorum. Adam, Hunter'dan uzaklaşıp Xavier'in yanından geçerek oradan ayrılıyor. Sarışın, arkasına bir kez daha bakıp bana iyice bakabilmek için çömeliyor. Sessizce konuşuyor. Yeterince sessiz, Hunter'ın kulakları artık duyamıyor.

"Sözlerimi istediğin gibi anla," diyor, vücudum yerden kurtulmak için tüm gücünü kullanıyor.

Adamın eli kıyafetlerime dokunuyor, cebime ulaştığında duruyor. Kolyesinin zincirini yakalayıp cebimden çıkarmasını izliyorum. "Ona tekrar yaklaştığını öğrenirsem sonuçları ağır olur," diyor Xavier zinciri cebine sokarak. Vücudumun enerjisi tükenmiş, ona ulaşmaya çalışırken sessiz kalıyorum.

"Orman mı?" diye fısıldıyorum içimden, bu düşüncenin beraberinde getirdiği enerjiyi hissederek.

"Seni öldüreceğim," diye tısladım adama, ayağa kalkarken gülümsediğini gördüm.

"Umarım denersin," diyor Xavier, Hunter'a bakarak, "bekçi köpeğini hizaya sokmaya çalış," diyor Xavier, topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşırken.

"Seni asla seçmeyecek," diye bağıyor Hunter, adamın bu söz karşısında donup kaldığını görünce.

Duraksaması sadece birkaç saniye sürüyor. Geriye dönüp baktığında ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Fallan buna izin vermez. Sen de izin vermez misin Markswood?" diye sordu Xavier, sonunda uzaklaşırken kapımı açık bırakarak.

Birkaç dakika sonra enerjim geri çekiliyor, beni ayağa kalkıp adamın peşinden gitmeye zorluyor. Kalktığımda koridor bomboş, dizlerimin üstüne çöküyorum. Ellerimi saçlarımda gezdirip cebimde bir zamanlar kolyesinin bulunduğu boşluğa bakıyorum.

Xavier'in sözleri bir mesaj değildi.

Bunlar birer uyarıydı.

Bölüm 33

Orman

Ayakkabılarımızın topukları çamurla kaplanmış, canlı siyahları soluk kahverengilerle dolu bir mozağe dönüşüyor. Havada kalan kötü kokudan korunmak için burnumu kapatmaktan kendimi alıkoyuyorum. Çürük meyve ve metalin karışımından oluşan koku, midemde mide bulandırıcı bir huzursuzluk dalgası oluşturuyor. Vücudum bitkin hissediyor, Kai'ye istediğimden fazla yaslanıyorum.

Mark, indiğimizde hızla geri çekildi ve bizi devasa dikenli tel örgünün önünde bıraktı. Pürüzlü ahşap parçaları, dışarıdan bakan gözlerin içeriye görmesini engellemek için ince bir sac levhayla kaplanmış zavallı yapıyı destekliyordu. Kara duman havayı küçük bulut kümeleri halinde sarıyor ve kokuya katkıda bulunuyordu. Çitin diğer tarafındaki Talihsizlerin yoğun sohbetlerini duyuyordum. Bazılarına bağırılıyor, bazıları ise tamamen sessizdi. Bu duvarın ötesinde bir güvenlik hattı daha vardı. Bu sektörde insanların girip çıkması için tarayıcılar kullanılıyordu. Talihsizleri kontrol altında tutup onları hapsetmenin tek yolu buydu. Çit, okulda bize gösterilen sağlam yapıdan çok uzaktı. Pas, çiti kaplamıştı ve görebildiğimiz ötesinde ne olduğuna dair endişelerimi artırıyordu.

"Şurada," diyor Kai, çitin yan tarafındaki küçük bir açıklığı işaret ederek. "Mark'ın bahsettiği diğer yol burası olmalı."

Yapıya yaslanmış birkaç tahta kalasla kapatılmış küçük bir açıklık. Çitin yakınında konuşan memurların gevezeliklerini duyuyorum. Burada durdukça sesleri daha da yaklaşıyor. Kai elimi tutuyor, bizi çamurlu yolda ilerletiyor, adımlarımız çok hızlı atmaya başladığında ara sıra kayıyoruz. Tahtaları taşımasına yardım ediyorum, ikimiz de homurdanmalarımızı olabildiğince sessiz tutmaya çalışıyoruz.

Başımı eğen ilk kişi ben oldum ve vücudumu delikten içeri, çitin diğer tarafına ittim. Kapüşonlumu kollarımın çizilmesini önüyor. Kai'nin eli de benimkini tutmaya devam ediyor, ikimiz de ilk duvarı aşarken arkamdan geliyor. Bir hurda yığını, ani gelişimizi diğer Talihsizlerden gizliyor. Hepsi gruplar halinde duruyor, diğerleri kimlikleriyle güvenlik kontrolünden geçmek için sırada bekliyor. Çok sayıda insan keskin soğukta titriyor, bazılarının üzerinde hiç uygun kıyafet yok. Her yaşta kadın ve erkek, ne yapacağını bilemediği kadar fazla kıyafet giyen her Memur tarafından görmezden gelinerek, kontrolsüzce titreyerek tenlerini ovuşturuyorlar. Yüzleri burada çökük. Gençlik ışıltısı ve sağlıklı kırmızı tonların halkımın teniyle buluştuğu yerde, morluklar ve koyu lekeler var. Hastalığın maskesi her yeri bir veba gibi kaplıyor.

Kai, insanların sektöre girmesini sağlayan tarayıcıları işaret ederek, "Sanırım bunu aşıyoruz," diyor.

Başımı sallayıp kapüşonunu indirdikten sonra bizi öne doğru yönlendiriyorum. Kaçtığımız ilk girişe bakıyorum ve Memurların vatandaşları itip kakmasını, ceplerini talan etmesini, tüm bu arada sahip oldukları değerli eşyaları umursamazca çalmalarını izliyorum. Bir Memur, küçük bir kızı annesinden uzaklaştırıyor, kadının saçından yakalayıp hakaretler yağdırmaya ve yüzüne sertçe tokat atmaya başlıyor. Kai, ilerlememi sağlamak için sırtımı iterek durmamı engellemek zorunda kalıyor.

"Karışamazsın," diye fısıldadı Kai, sahneye baktıkça öğrendiği açıkça belli oluyordu, "Bunun böyle olduğunu bilmiyordum... Kötü."

Pişmanlığımı bastırarak etkileşime sırtımı döndüm, masum insanlara yaptıkları iğrenç eylemlerle övünen birkaç görevlinin yanından geçerken başımı eğdim. Kimliği yüzü aşağı bakacak şekilde tutarak dokundum, tarayıcının yeşil ışığının giderek parlamasını izledim ve hızla onu kardeşime geri fırlattım. Girişten sessizce geçtim,

kimsenin bir kimliği iki kez kullanmamızı görmemesini umarak. Gözlerim Kai'ye o kadar odaklanmıştı ki ileriye bakamadım, babamın kimliğini bir kez daha tararken alnında biriken terleri izledim. Tarayıcılar tekrar aydınlandı ve son bariyerimizi geçmesine izin verdi. Çalınan geçiş yolunu hızla geri alıp cebimin derinliklerine yerleştirdim. Gözleri öne dönüktü, göz bebekleri karmakarışık. Duraksadı. Gözlerimi ondan ayırmadım, kalp atışlarının parmak uçlarımin altında nasıl hızlandığını hissettim.

"Bizimkiler ne yaptı?" diye sessizce sordu, ağzı neredeyse açık kalmıştı.

Onun odaklandığı manzaraya bakmak için arkamı dönüyorum, önümde uzanan iğrenç koşullara dizlerimin üzerine çöküyorum.

İnsanlar sokaklarda yatıyor, bedenlerine zar zor tutunan elbiseleriyle yalvarıyorlar, sahip oldukları hayat kırıntısını saklamaya çalışıyorlar. Satıcılar, güvenli kabul edilen sürenin günlerce ötesinde yiyecek satıyor, hatta bazıları açlıklarını gidermek için küflü ekmek yiyor. Çocuklar, her biri bir ömür boyu yetecek kadar kirli ve sıyrık ve çürüklerle dolu yırtık pırtık bir topu tekmeliyorlar. Kadınlar ara sokaklarda kendilerini satarken, diğerleri sadece Dokunulmazlar sektörüne gönderilen ürünler üretmek için barlarda veya bel kıran işlerde çalışıyorlar. Farklı şekil ve boyutlarda insanlar el arabaları taşıyor, her biri birbirlerine boş bakışlar atıyor, hayatlarına tutunmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Buradaki binalar, sektörümüzde gördüğümüz gelişmelerden yıllar sonra yıpranmış. Araziyi kuyular çevreliyor. Sokaktaki bazı insanlar içme suyu kaynağı olarak oraya başvuruyor. Arnavut kaldırımlı yolları boyayan küçük kan lekelerini görüyorum. Buradan bile, ölüm kokusu buraya başka hiçbir yere olmadığı kadar sinmiş durumda.

Birisi beni öne doğru itiyor, dürtme aletinin ucuyla sırtıma vuruyor, neredeyse kapüşonumu delip cildime kadar batıyor.

"Yürümeye devam edin domuzlar. İş gününüz henüz bitmedi," diye tısladı bir ses, Kai'yi de benimle birlikte iterek.

Başlarımızı öne eğip, tek kelime etmeden, Memur'a başımızı sallıyoruz. Yavaşça hareket etmeye başlıyoruz, pisliğin içinden geçerek, midemizi tutmaya çalışıyoruz. Ellerimiz titreyerek, bir adamın duyamayacağı bir mesafeden çıkıyoruz.

"Bize Talihsiz sektörü takip ettiklerini söylediler," diyor Kai, prodüksiyonun kapüşonumdaki bıraktığı küçük delikle oynarken.

"Bize bir sürü şey söylediler Kai, ama hiçbirı doğru değildi-"

Kardeşimin eli önümden uçarık beni en yakın sokağı sürükledi. İkimizi de en yakın duvara çarptı. Eli ağzımı kapatıp ikimiz için de sessiz bir alan yarattı.

Aciliyeti göz önüne alındığında, bozmaya cesaret edemeyeceğim bir sessizlik bu.

Sonunda, başkalarının gürültüsü kulaklarımı dolduruyor, konsantrasyonumu ondan alıp, yıpranmış yürüyüş yolunda sessizce inen adam grubuna geçiyor. Babamın önderlik ettiğı apaçık ortada. Eklem yerleri kanlı, elleri çizik ve yıpranmış. Fallan'ı düşünürken kalbim hızla çarpıyor, dışarı koşup onu dizlerinin üzerine çöktirmek istiyorum. Adam'ın zavallı bedeni arkamda, o grupta beni rahatlatan tek adama doğru öfkeyle küfürler savuruyor. Xavier'ın elleri temiz. Adam'ın sözlerini duymazdan gelerek elleri cebindeki bir şeyle oynuyor.

Adam, Xavier'e doğru bağırarak "Onları kolayca sıyrırıyorsun," diye bağırdı, yüzüne yaklaşmaya çalışarak. Xavier onu birkaç adım geri itti ve sonunda elini cebinden çekip kolyemi parmaklarının arasına aldı.

Fallan'ın benden aldığı küçük parçayı incelemek için bir an duruyorum, keşke hâlâ bende olsaydı diye düşünüyorum. Acaba Xavier'e vermiş miydi? Neden aldığını hiç açıklamadan kurtulmuş muydu? Xavier kolyeyi dikkatlice saklıyor ve parmağını o kaba adama doğrultuyor.

"Sen sadist bir orospu çocuğı olduğun için onlar cezayı hak etmediler-"

"Ben sadist bir herif miyim? Herkese nasıl beslendiğini mi söyleyeyim-"

"Çenenı kapat!" diye bağılıyor Xavier, Adam'ın yakasını tutarak adamı aşağı çekmeye hazırlanıyor.

"Yeter!" diye bağılıyor babam, yan tarafına bağılı tabancayı çıkarıp iki adamın arasına doğrultarak.

Görüntü karşısında ciğerlerimdeki havanın çekildiğini hissediyorum, o geceyi uzak bir ateşli rüya gibi tekrar düşünüyorum. "Ya ikiniz de hemen sıraya girip sessiz kalın ya da ikinizin de dizine birer tane

sıkayım da tıbbi üniteye birlikte yaptıklarınızı düşünebilirsiniz." Babam namluyu geri çekip şarjörü doldururken diyor. Xavier, Adam'ı bırakıp adama son bir kez itiyor. Adam, en hafif homurtuyu çıkararak bırakıyor.

Babam silahını indirip iki adama da başını salladı ve ardından ara sokaktaki mevzilerimizin yanından yürümeye devam etti. Adamlar onu takip etti, ikisi de sessiz kaldı ve üçlü bir sonraki köşeyi dönüp, kaçındığımız girişe yaklaştıklarını fark ettiler.

Fırsatı değerlendirip onların geldiği yöne doğru yürüyoruz, mümkün olduğunca sık geriye bakıyoruz.

"İnsanlarımız sanki hiç bitmeyecekmiş gibi ilaçları kullanırken, bütün bu insanlar sokaklarda ölüyor," diye mırıldanıyor Kai, yanımızdan geçen her güçsüz vatandaşı gözlemleyerek.

Ne kadar yorgun görünürlerse görünsünler, bize gülümsemek için zaman ayırıyorlar, halkımızın her zaman vakit bulup atabildiği o nefret dolu bakışları bir kez bile bize atmıyorlar.

"Neden kendilerine böyle yaşama izni veriyorlar?" diye soruyor Kai sonunda, merakı burada kaldığımız süre boyunca artıyor.

"Başka seçenekleri yok Kai. Kimsenin seçeneği yok," diyorum kardeşimin elini sıkarak.

Kendimizi sektörün daha az bakımlı, daha modern binalarla dolu bir bölümünde buluyoruz. Gördüğümüz en hareketli bölge olan bu bölgede dükkanlar sıralanmış. Tüccarlar ve müşteriler gelip gidiyor. Bizim sektörümüzün şık gri betonunun aksine, buradaki binalar ahşap ve çivilere dayanıyor. Bir mucize eseri, buradaki araziler daha bakımlı ve daha az pislikle çevrili, bu da havayı solumayı çok daha kolaylaştırıyor.

Bir grup çocuk, geniş, dişlek sırtışlarla birbirlerini kovalayarak yanımızdan koşuyor. Ayakkabıları delik deşik, ayak parmakları patlayıp çamura gömülmek üzere. Her birinin kemikleri görünüyor, elleri bizim sektördeki yaşlarının iki katı olan insanlarda gördüğümüzden çok daha eski. Çocuklardan biri, satıcılardan birinin arabasından düşmeyi başaran bir kütüğe takılıp grubun arkasında kalıyor. Dizleri kirli zemine çarpıyor, kaldırım taşlarında kayıyor ve küçük yüzleri buruşuyor. Kai'nin çoktan üzerinde çalıştığını fark

edince şaşırarak ayağa kalkmasına yardım etmek için harekete geçiyorum.

Kardeşim çocuğu izlemek için eğiliyor, pantolon paçasının kumaşını geriye doğru sıyrıp iğrenç kesiklerini ortaya çıkarıyor. Çocuk iç çekiyor ve dağılmış saçlarını kardeşimin koluna yaslıyor.

Hala çok güveniyorum.

"Enfeksiyon kapmadan önce eve gidip yaranın üzerine bir şey sürmelisin," dedi Kai. İkimiz de bu anda her derde deva bir şeyi unuttuğumuz için içten içe kendimize lanet ediyorduk.

"Aptal, artık ilacımız olmadığını biliyorsun," diye söze başlıyor çocuk, dükkânların yakınında bekleyen birkaç Memura kuşkuyla bakarak. "Hepsini çitin diğer tarafındaki insanlara verdiler," diye fısıldıyor; Dokunulmazlar'ın kullandığı sayısız malzemeyi düşündükçe pişmanlığım daha da artıyor.

Çocuk, kardeşimin elini tutarak ayağa kalkmasına yardım ediyor, gülümseyerek ellerini siliyor.

"İkiniz de bu sektörde gördüğüm en temiz insanlarsınız," diye söze başladı çocuk, kardeşimin ellerini sıkarak. "Ayrıca çok yumuşak eller," diye bitiriyor ve kardeşimin elini bırakıyor, ikimiz de sözleri üzerinde düşünmek için bir an duruyoruz. Kai'nin temiz elleri artık kirli, avuç içleri de bir kir tabakasıyla kaplı.

Birçok dükkânı düşündüm ve sonunda şehir merkezinin ortasındaki küçük fırına ulaştım. Hafızam beni yanıltmıyorsa, Hunter bu bölgedeki tek fırında çalışıyor ve bu da bize Fallan'ın nerede olduğunu anlamamız için ufak bir fırsat veriyor. Kardeşimi binaya doğru sürüklemeye başladım, tıpkı çocuğun yaptığı gibi, temizliğimiz hakkında fısıldaşan iki Memur'un yakıcı bakışlarını hissettim. Duraksadım ve derin bir iç çekerek çamurlu zemine baktım.

"O çocuğun söylediklerine inanabiliyor musun-"

Yere çömelip Kai'yi yere doğru çekiyorum, toprak onu kaplıyor. İkimiz de kaldırıma çarptığımızda, hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor, kapüşonlunun önünü çekştiriyor.

"Kavga ediyormuş gibi yapalım," diye fısıldıyorum, Görevlilerin bize doğru yürüyüşlerini durdurmalarını izlerken. "Çok yersiz görünüyoruz," diye devam ediyorum, kardeşimin boynunu aşağı doğru bastırarak.

İki Görevli de bu alışverişe gülümsüyor, kardeşimle benim kimin kazanacağına dair sessizce bahse girmemizi izliyorlar. Kai de buna katılıyor ve kıyafetlerimiz toprakla dolarken beni sırtüstü çeviriyor. Sonunda, Kai'nin kazanmasına izin vererek direnmeyi bıraktım. Yüzüne toprak bulaşıyor ve Görevlinin gözleri bize doğru dönerken sonunda uzaklaşmaya başlıyorlar. Kai yakamı bırakıp benden uzaklaşırken, ben de kendime birkaç saniye yerde yatma izni veriyorum.

"Orman mı?" Hunter'ın tanıdık sesi sordu, Kai ve ben sağa doğru yönümüzü çevirdik.

Fırının kapısı ardına kadar açıldı ve unlu ellerini önlüğünde ovuşturan, çok şaşkın bir Hunter ortaya çıktı. Gözleri kocaman açılmış, sektörüne aniden girdiğimizi zar zor algılayabiliyordu. Hunter'ın yüzü morarmış, bilekleri sanki mücadele etmiş gibi yıpranmıştı. Yavaşça ayağa kalktım, tek isteğim o Memurları buraya sürükleyip hareket edemeyecekleri ana kadar dövmekti. Kai bile karşısındaki manzara karşısında perişan görünüyordu. Adama uzanıp yaralarını hissetmemek için ellerini yanlarına koydu.

"S-siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Hunter, yüksek sesle konuşmamak için bir adım daha yaklaşarak.

"Ne oldu?" diye sordu Kai, elini kontrol edemeyerek adamın morarmış yüzüne dokunmak için uzandı.

Hunter dokunuşu hissettiğinde gözlerini kapatır. Sanki sonsuzluk gibi gelen bir süredir hissettiği ilk nazik dokunuştur bu. Kai hızla elini geri çeker, az önce yaptığı şeyi düşünürken yanakları kızarır.

"Burada konuşmanın en iyi seçenek olup olmadığını bilmiyorum," diye söze başlıyor Hunter, elini yüzünde gezdirip benimle göz teması kurmayı bırakıyor.

Kai ve ben etrafımıza bakıyoruz, bir başka Resmi etkileşime hazırız.

"Bizden birine benziyorsanız endişelenmeyin; Dokunulmazlar sektöründe olmadığınız sürece yaptığınız hiçbir şeye gözlerini kırpamazlar." Hunter, geldiği kapıya yaklaşırken devam etti.

"Hunter, Fallan nerede?" diye sordum, sorum karşısında vücudunun donup kaldığını görünce.

"Sanırım içeri gelsen iyi olur, Forest," diye devam etti, bana ancak üzüntü olarak tanımlayabileceğim bir bakışla bakarak.

"Lütfen bir şey söyle," diye bağırdım zihnimin boş mağarasında, avuçlarımın nasıl terlediğini hissederek. Hunter'ın morluklarına baktıkça kalbim daha da hızlı atıyor, acaba babamın kanlı eklemleri mi bu acıyı yaratmıştı diye merak ediyorum.

Neden Hunter'la birlikte burada değil?

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu Hunter, kapıyı açık tutup içeriye sıcak bir hava üflerken. Taze pişmiş ekmek kokusu, burunlarımızın alıştığı iğrenç kokuları gizliyor.

"Babamın kimliğini çaldım," diye söze başlıyorum. Kai sözümü kesiyor bile.

"Yeniden kuruluş programı nerede?" diye soruyor Kai.

Yeniden kuruluş programı, halkımızın sektörlerini yeniden inşa etme ve onlara yıllardır sahip olduğumuz yaşam kalitesini sunma vaadiydi. Daha temiz gıda, yeni binalar ve daha fazla malzeme, halklarına vaat edilenlerden sadece birkaçı.

"New Haven'ın yıllardır verdiği o boş vaatten mi bahsediyorsun? Kırık koşullarımızı bile onaramıyorlar." diyor Hunter, küçük fırının kapısını kapatıp sonuna kadar kapatmaya çalışırken.

Küçük alana göz gezdiriyorum, onun düşünceli gözlerinin masalardan birinden beni izlemesini ve bana verebileceği ilk yan yorumu yapmaya hazır olmasını bekliyorum. Dükkanda veya yakınlarda herhangi bir yerde kamera yok.

"Kamera arıyorsanız, onları sadece sektörümüzün bazı kısımlarında tutuyorlar. Hiçbir resmi kayıt olmadığında ceza vermek daha kolay oluyor," diyor Hunter, şeffaf dolabın arkasına pastalardan bazılarını yerleştirirken.

Her biri sevgiyle yapılmış, yenilebilir detaylarla dolu görünüyor.

"Buradaki korumalarınız mı kırıldı? Bu nasıl mümkün olabilir? Kimsenin güvenliğinin garantisi yok!" diye soruyor Kai, aklım son birkaç hafta içinde gördüğüm iki Şekil Değiştiren'e kayıyor.

Hunter, kabinedeki çalışmalarına ara vererek, "Bunun güvenli olmadığını sadece talihsizleri koşuş dışına çıkarmak için askere aldıkları için biliyorlar ve nedense bunu yapmaya devam ediyorlar," diyor.

Her iki adam da kulaklarının ardındaki tehlikelerin farkında değil. Hunter'dan bu hayatta ne kadar çok şey çalındığını hayal bile

edemiyorum.

"Fallan'la ilgili soruma hiç cevap vermedin," dedim bir an sonra, adamın gözlerinin bana kaydığını görünce.

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı, kollarını kavuşturdu ve derin bir nefes verdi.

"Seni görmek istemiyor, Forest," diyor Hunter, cevabı yüreğimi sızlatıyor.

"Fallan kimi görmek istemiyor? O çocuk sosyallikten başka bir şey değil," dedi tanımadığım bir ses, Hunter'ın arkasındaki perdeyi iterek, bir daha asla görmeyi ummadığım son kişiyi ortaya çıkardı.

Tramvaydaki kadın.

Bölüm 34

Orman

Kadın sohbe dahil olduğunda kelimeler boğazımdan çıkmıyor, sessiz kalıyorum. Tramvaydaki o günün aksine, şimdi daha canlı, gözle görülür şekilde daha az bitkin ve hasarlı görünüyor; Fallan araya girmek zorunda kalmadan önce onu pişmanlıkla bıraktığım halin aksine. Kai şok olmuş, ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilemiyor, kadınla göz teması kurmaya çalışmak yerine yere bakmaya çalışıyor. Gözleri benimkilere kayıyor, bana sorgulayan bir bakış attıktan sonra yumuşayıp tamamen hak etmediğim bir şeye dönüşüyor.

"Fallan şu anda pek sosyal hissetmiyor," diye tekrarlıyor Hunter, kadının zayıf parmakları morarmış yüzüne dokunduğunda irkilerek.

"O domuzların size ne kadar saldırdığını düşününce, onu suçlayamam," diyor, burada durdukça utancım daha da artıyor.

"Arkadaşlarınız kimler?" diye soruyor kadın, ikimizi de daha iyi görebilmek için gözlüklerini indiriyor.

Eğer beni hatırlıyorsa, hatırlamıyormuş gibi davranma konusunda mükemmel bir iş çıkarıyor.

"Kai," diye söze başlıyor kardeşim, kirli elini uzatıp hemen geri çekerek kiri siliyor. Elini adama doğru uzatıyor ve selamını yumuşak bir gülümsemeyle karşılıyor. Hunter burnunun kemerini sıkıyor ve etkileşimin gelişimini endişeyle izliyor.

"Bir soyadın var mı Kai?" diye soruyor kadın, kardeşimin elini daha da sıkı tutmasına neden oluyor.

"Sadece Kai... Kaiden, teknik olarak konuşursak," diye mırıldandı Kai, yüzü her geçen saniye biraz daha kızarıyordu.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Kaiden, soyadım yok. Benim adım Jolie. Torunumu zaten tanıyor gibisin," diye söze başlıyor, başını bana doğru çevirerek, "ve senin adın da-"

"Orman, soyadı da yok," diyorum elimi kadına doğru uzatarak.

Bana uzun uzun bakıyor, bana baktıkça gülümsemesi daha da büyüyor.

"Adının Fallon ve Mark arasında bir iki kez geçtiğini duydum," diyor Jolie elimi kendi elinin içine alırken. "Sonunda ismine bir yüz verebildiğime sevindim," diyor elimi kendi elinin içine alırken. Bu alışverişte içimden bir enerji geçtiğini hissediyorum, vücudumu rahatlatıcı bir kucaklama gibi dolduran bir sıcaklıktan başka bir şey yok. Nazik gözleri ifadesini ele geçiriyor. Torununun yüzüne çizilmiş olanlarla aynı.

"Eh, tam zamanında geldiniz," diye söze başlıyor Jolie, Hunter'ın düzenli şekerleme dolabına uzanıp en yakınındaki iki pastayı çıkarırken. "Bu börekleri daha bu sabah yaptım. Değiştirilmiş tarifi tatmak için birkaç yeni damağa ihtiyacım var," diyor ve şekerlemeleri bir tabağa koyup bizi yanına çağırıyor. "Ücreti benden."

Onun cömertliği günahlarımız arasında boğulmamıza neden oluyor.

Kai, bir ruhun, kendisinin nezaketini hiç hak etmeyen iki insana nasıl bu kadar cömert davranabildiğini kavrayamayarak, tamamen rahatsız olmuş görünüyor.

"Söz veriyorum, birkaç meseleyi hallettikten sonra o pastanın tamamını yiyip bitireceğim," diye başlıyorum, Kai'nin yemeği ağzına tıkıştırmasını, yanaklarının da gevrek pastayla dolmasını izlerken. "Fallon nerede?" Hunter'ı bir kez daha itiyorum, Jolie'nin boğazını temizlemesini dinliyorum.

"Fallan'ın ailesinin, sektörün kıyısında bir çiftliği vardı. Birkaç blok ötede, ailesinin vefatından sonra ona bıraktığı bir dairesi var. Bildiğim kadarıyla, Andrew Blackburn ve omurgasız takipçileri iki oğluma darbe indirdiğinden beri odasında asılı duruyor," diyor Jolie, sesi duyguyla örtülü. "Tanrı korusun, halkımıza iğrenç şiddet eylemlerini

iyileştirmeleri için gerekli araçları sağlamasınlar," diye bitiriyor Jolie, yaralı ellerine dokunarak.

Kai pastayı yutarken ağzını kapatıyor, endişeyle cebini karıştırıyor. Her derde deva bir şişe çıkarıp yaşlı kadına uzatırken ensesini ovuşturmasını izliyorum.

"Bunun yanımda olduğunu unutmuşum. Al bakalım," diyor Kai, elini ağzının tamamını kapatmak için kullanarak.

Jolie, ilacın geçerliliğini kontrol etmek için ilacı dikkatle inceleyerek gözlerini kocaman açtı.

"Her derde deva bir şişeyi yanında taşıyıp bunu bu kadar rahat bir şekilde başkalarına vermesi büyük bir şans," diyor Jolie, Kai'nin huzursuzluğunun tam bir titremeye dönüşmesini izlerken.

"Şey, ben düşündüm ki-"

Hunter elini kardeşimin omzuna koyuyor ve ona anlayışlı bir gülümseme sunuyor.

"Seninle uğraşır. Sanırım seninle çok sık uğraşan insanlar yok," diyor Hunter, kardeşimin titremelerini dindirerek. Kai sakinleşiyor. Yüzü, üç lokmada yediği vişneli turta kadar kıpkırmızı.

"Ama cidden, nasıl ele geçirdin? Aylardır burada kupkuruyuz. Bir şişeyi doldurmak için ne sattığını hayal bile edemiyorum," diyor Jolie, Kardeşimi daha da zorlayarak, sahte kimliğimizin ötesini görmeye çalışarak.

Kai, Hunter'a bakıyor, durumu düzeltmesi için biraz yardım umuyor. Hunter, Jolie'nin onu zararsızca telaşlandırmasına izin verirken, sadece gülümsüyor ve benim çapraz kollarımı taklit ediyor.

"B-ben çaldım," diyor Kai, hiç inandırıcı gelmiyor. Hunter bile sohbetten uzaklaşıp, kardeşimin yalan söylemeye çalıştığı tren kazasına bakarken kendine gelmesi için birkaç dakika vermek zorunda kalıyor.

Yüzümde nihayet bir gülümseme belirdiğini hissediyorum, uzun süredir asık suratlı olmanın verdiği acı hafifliyor. Jolie, tezgahın arkasından bir sandalye çekip kenara çekerken torununa oturmasını işaret ediyor. Şişeyi Kai'ye geri uzatıyor ve Hunter'ın tedavi gerektiren birçok çürüğünü işaret ediyor.

"Fırında hala hamur işlerim var, eğer onu iyileştirmenize izin verirseniz," diye söze başlıyor Jolie, "eğer rica edersen gelecekte bir

vişneli turta daha yiyeceğiz," diye gülümsüyor, tezgaha vurarak, gözleri tekrar bana kayıyor.

Geldiği perdenin arkasında kayboluşunu izliyorum, annemin duruşum yüzünden beni ne kadar azarlamış olursa olsun, kendi içimde asla bulamadığım bir zarafetle hareket ediyor.

Hunter tereddütle tabureye oturuyor ve kardeşimin elindeki şifalı ilacı defalarca çevirmesini izliyor.

"Ben ısırmam," diye mırıldandı Hunter, ikimiz de Kai'nin bu sözler karşısında irkildiğini izliyorduk.

"Tamam," diyor Kai, adamın cildine az miktarda solüsyon sürerken, iyileştirici özelliklerinin anında işe yaradığını görüyor.

Hunter'ın yüzü bir rahatlama hissiyle doluyor, kardeşimin parmaklarının teninde yaptığı her dokunuşla acısı diniyor. Ayağımın yere çarptığında çıkardığı yüksek sesi duyuyorum, birinin beni Fallan'a doğru yönlendirmesini beklerken sabırsızca ikiliyi izliyorum.

Hunter'ın morlukları beklediğimden daha derin, iyileşmek için birden fazla kat solüsyon gerekiyor. Kai, yıpranmış yüzüne fazla bastırmamaya dikkat ederek adama odaklanıyor. Hunter sırt ağrısına dayanamayıp, çok fazla ses çıkarmamak için pantolon paçalarını sıkıyor.

"Sessizliğin beni öldürüyor," diyorum gözlerimi kapatıp zihnimin boşluğuna odaklanarak.

"Sanırım sana daha fazla bilgi verene kadar o tıklamayı bırakmayacaksın, değil mi?" diye sordu Hunter, dikkatimi anlamsız haykırışlarımdan uzaklaştırıp zihnimin boşluğuna çekti.

Kai duraksıyor, ellerini Hunter'ın yüzünden çekiyor. Kardeşimin yüzünde gülümsemeye yakın bir ifade belirliyor, Hunter ona ikinci kez baktığında kayboluyor. Ayağımın yüksek sesle çıkışını durduruyorum, içimdeki gerginliğin arttığını hissediyorum.

"Buradan ne kadar uzakta?" diye soruyorum, ses tonumda hiçbir şakacı tonlama yok.

"Birkaç blok ötede. Eski dairelerde, mavi boyası dökülmüş olanlarda yaşıyor," diyor Hunter tabureden uzaklaşırken. Kardeşimin yanında duruyor, daha kısa ama Kai'nin asla başaramadığı bir şekilde kendini tutuyor. Hunter savunmacı, her zaman en kötüsünü bekliyor.

"Harika, bulması çok zor olmamalı," diye başlıyorum, içindekileri karıştırırken çantamı yere bırakırken. Bıçağımın metalinin avucuma değdiğini hissediyorum. Çipimin yokluğu nedeniyle mekaniğinin biraz ayarlanması gerekiyor. Yanıma bağlamaya başlıyorum, tenime nasıl sürtündüğünü hissediyorum, ama Kai'nin ödünç verdiği devasa kapüşonlu üst tarafından gizleniyor.

"Kılıcını getirdin mi?" diye sordu Kai, başını bana doğru eğerek.

"Gölgelerde neyin gizlendiğini asla bilemezsin," diyorum kayışı sıkarak. Silah bana bu kadar yakınken bir güvenlik hissi duyuyorum.

"Bana birkaç dakika vererseniz sizi ona götürebilirim-"

"Hayır," diyorum, Hunter eşyalarına uzanırken sözünü keserek.

"Hayır mı?" diye sordu Hunter kollarını kavuşturarak.

"Hayır, bir grup olarak hepimiz dikkat çekeceğiz ve babamın sektörümüzdeki her ekrana yüzümüzü yapıştırıp bizi arayıp aramadığını merak etmek istemiyorum. Talihsizler söz konusu olduğunda yetkilileri kızdırmanın sonuçlarıyla uğraşmaktan pek hoşlanmıyorum," diyorum Hunter'ın iç çekişini izlerken.

"Yıllarca süren bu işkencenin ardından, şimdi onların çürümesini mi görüyorsun?" diyor Hunter.

Kai bu açıklamayı duyunca başını eğdi. Bu, Talihsizlerin yıllardır bize gösterdiği utanç verici baş eğme hareketiydi.

"Cehalet mutluluktur," ayağım çantamı tekmeledi, "Ben oradaki en büyük aptaldım," dedim bakışlarımı Hunter'dan ayırmadan.

"Fallan öylece ortaya çıkıp duracak bir durumda değil. Tahmin edilemez biri-"

"Biliyorum... Buna güveniyorum," diyorum, kapı kolunu tutmak için dönerken, "beni ondan uzak tutmak için bu kadar uğraşmanızın bir sebebi var mı? Babam ikinize de bir şey mi söyledi?" diye soruyorum, Hunter'ın kendinden emin duruşunda bir değişiklik hissederek. Kalp atışlarının nasıl hızlandığını duyuyorum, bana en yakın penceredeki yansımamın hafifçe alaycı bakışını dinliyorum.

"Herkesin sırları vardır," diyor, eğlenmemiş gibi.

"Sana söylediğim gibi," dedi Hunter, kelimelerinden pek emin değilmiş gibi. "Seni görmek istemiyor," dedi Hunter tekrar, göğsümdeki kama daha da derine saplanarak.

Kai, kimi takip edeceğinden emin olamayarak ikimize de bakıyor. Korkuyor ve kendi kararlarını veremiyor.

"Sanırım bunu bana bizzat söyleyebilir Kai," diye başını bana doğru çevirdi ağabeyim. "Burada kal. Seni sürükleyen benim. En azından burada başının derde girmeyeceğini biliyorum," dedim kapının tokmağını çevirerek.

"Ya sen? Yanlış yöne bakarsan biriyle girdiğin bir tartışmadan nasıl sıyrılmayı bekliyorsun?" diye soruyor Hunter.

Bu sektördeki suç oranı göz önüne alındığında, geçerli bir soru. Kapüşonumun altından izime dokunuyorum, kısa bir dokunuşta enerjimin içimde attığını hissediyorum.

"Ben hallederim," diye fısıldadım ve kapının önünden geçip tekrar pis havayla kucaklaştım.

Bölüm 35

Orman

Yıpranmış binanın dışında duruyorum, yağmurun erozyon sürecine her yardım edişinde yerde biriken küçük mavi boya lekelerine bakıyorum. Buraya yürüyüş sinir bozucuydu, birçok sinsi bakış ve bıçağımı kavramayla doluydu. Birkaç kişi birimlerin dışındaki sokaklarda yatıyor, mışıl mışıl uyuyor veya yiyecek bir şeyler bulmak için çöp kutularını karıştırıyor. Birkaç kişi balkonlarında oturmuş, yukarıdan beni izliyor, kaldırımdaki pozisyonumdan hareket etmemi bekliyor. Binadan çıkan bir kadını izliyorum, vücudu kat kat yıpranmış kıyafetlere sarılı. Yavaşça ona yaklaşıyorum, uyuyan bir kadının üzerinden atlıyorum. Kapı kapanmadan onu yakalamak talihsizlik. Kapıyı tutuyorum, ani varlık karşısında topuklarının üzerinde dönmesini izliyorum.

"Beni korkuttun," diyor gülümseyerek, Jolie'nin gösterdiği aynı nezaketle, neden burada durduğumu bir kez bile sormadan.

"Özür dilerim," diye binaya göz attım, duvara yapıştırılmış çok sayıda isim ve daire numarasına baktım. Bantla birçok isim kapatılmıştı ve son yıllarda kiracıların kimlikleri artık görünmüyordu.

"Birini bulmama yardım edebilir misin?" diye başladım, hafifçe başını salladığını görünce. "Fallan Markswood adında birini arıyorum... Hangi birimde olabileceğini biliyor musun?" diye sordum.

"Markswood! Ah, o çocuğu seviyorum. Evet, üç basamak yukarıda. Daire koridorun en sonunda sağda. Gözünüzden kaçması imkansız. Koridorumuzun şu anki halinin yarısı kadar bile iyi görünmesinin tek sebebi o," diyor, kulaktan kulağa gülümseyerek. "Sen onun ortağı mısın?" diye soruyor, kelimelerimi birbirine karıştırıyor.

"H-Hayır, sadece bir arkadaş," diyorum, kaşlarının çatıldığını görerek.

"Yazık, o iğrenç memurlarla uğraştıktan sonra birinin o çocuğu rahatlatmasını umuyordum. Zavallı çocuk, ona sıcak bir yemek teklif etmeme rağmen birliğinden ayrılmadı," diyor incinmiş bir sesle.

Fallan'a karşı komşuluk seviyesinden daha fazla bir hayranlığı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Pekala, artık başlasam iyi olacak," diyorum ve açık kapıya doğru ilerliyorum.

"Biraz tuhaf. Gözlerini ondan ayırma," diye fısıldıyor, artık iletişim kurmak için sadece yansımalara güvenmiyor.

"Not edildi," diyorum yüksek sesle, içeri girmeden önce kadına son bir kez gülümsüyorum.

Bacaklarım beni üç merdivenden yukarı sürüklerken, birkaç sivri çiviye çarpmaktan kıl payı kurtuluyorum. Başımı eğik tutuyor, ayaklarımın ağırlığım altında kırılma tehlikesi yaratan her gevşek tahtaya nasıl bastığını izliyorum. Buradaki duvarlar, halkımdan gelen sahte vaatlerin ve programların posterleriyle dolu. Dokunulmazlar'ın sınıksız kontrolü, bu sektörün her yerine, arazide izinsiz aramalar sonucu oluşan kırık korkuluklara ve hasarlı kilitlere kadar sızıyor. Buradaki kameraların hepsi bozuk ve halkımın "düzenleme" adına yaptığı iğrenç eylemleri gizlemenin bir yolu olarak hizmet ediyor. Hava hâlâ ağır kokuyor, kokuyu bastırmak için burnumun kemerini sıkmamak zor.

Sonunda son basamağa ulaşıp koridorun köşesini dönüyorum. Duvarlar gittikçe daha da yakınlaşıyor, etrafımdaki alanı rahatsız edici bir rahatsızlıkla daraltıyor. Ayaklarımı yerde sürüyerek, izimin yaydığı, tenimi ısıtan ve midemi bulandıran sıcaklığı hissediyorum. Başımı

eğmek için elimden geleni yapıyorum, sadece bir adamın elindeki anahtarlarla oynadığını görmek için yukarı bakıyorum. Adam anahtarları yere bırakıp bana anlamsızca bakıyor.

Koridorda oyalanıyorum, adamın anahtarlarını alıp bana doğru yürümesini izliyorum. Bu koridorda beklenenden daha fazla kapı ve kadının başta tarif ettiğinden daha fazla viraj var. Adam yanımdan geçmek için kıpırdanıyor, yüzü otuz yaşından büyük değil. Bu sektördeki çoğu kişiden daha temiz görünüyor, yüzünde hiç yumuşamayan buz gibi bir ifade var.

"Affedersiniz," diye başlıyorum. Adam yürüyüşünü durdurup boş boş öne bakıyor. Derin bir nefes alıyor, "Bu binada Fallan adında birini tanıyor musunuz?"

Adamın kolu göğsüme çarpıyor, beni geriye ve en yakın duvara doğru itiyor. Ciğerlerimdeki tüm hava çekiliyor, bu da göğüs kemiğime baskı yapan kolunu kavramama neden oluyor. Boştaki eli çenemi kavırıyor, yüzümü daha iyi görebilmek için başımı çeviriyor. Burnu nefes almadan önce boynuma değiyor. Burnu boynumdaki damarları tarıyor, bacaklarım hareket edemiyor. İzimin kıpkırmızı yandığını hissediyorum, tüm içgüdülerim bu adamın boynunun ters yöne doğru büküldüğünü hayal etmemi sağlıyor.

Adamın gözleri standart kahverengiden sonsuz bir karanlık boşluğa dönüşüyor. Kolumu hareket ettiremiyorum. Bıçağımı yakalamak için kolumu elinden kurtarmaya çalışıyorum. Eli ön cebime uzanıyor, babamın kimlik kartının kordonuyla oynuyor, aramızda sallıyor. Bayılmadan önce burada ne kadar daha durabileceğimden emin olamayarak nefes almaya çalışıyorum.

"Dövüş." Diğer yanım bağılıyor ve adamın elini göğsümden uzaklaştırmak için bana küçük bir enerji veriyor. Beni sadece daha da geriye itiyor ve hareketiyle duvar sarsılıyor.

"Birisi sektörünün çok dışına çıktı," diye tısladı adam, kimliğin kenarını yüzümden aşağı doğru çekerken, "Bana, eğer Talihsiz sektörüne girersen seni alamayacağım hiç söylenmedi," diye devam etti, burnunu saçlarıma bastırarak, "Bana ziyafet çekmem için taze İşaretli kan," dedi, ağzının ucundan salyalar akarken.

"F-Fallan!" diye bağıyorum, içimden haykırmaya yetecek enerjiyi toplayamıyorum.

Adam derisini yırtmaya başladığında ve bir Şekil Değiştirici olarak tanıdığım kemikli, çökük yüzü ortaya çıktığında dehşet yüzümü kaplıyor. Dış görünüşünü soyduğunda et parçaları yere deşiyor. Benimki gibi maskelenmiş eli tenimde yanmaya başlıyor; parmaklar yerine kaygan, ince kemikler ve gözler yerine çökük çukurlar. Parmaklarım kılıcımın kabzasına dokunduğunda kıvraniyorum, kodu geçersiz kılmak için girdiğim komutların beni yarı yolda bırakmaması için dua ediyorum.

"Sadece bir tadım-" diye tısladı yaratık.

Yaratık, kavrayışı gevşerken inledi ve bıçağımı yukarı kaldırmama izin verdi, yaratığın çenesinin altından kafatasına ulaşmasını izledim. İkinci bir bıçak kavgaya katıldı, yaratığın göğsünün hassas derisini arkadan kesti ve bu süreçte neredeyse önüme değdi. Şimdi göğsünden çıkan bıçağın ucu neredeyse cildime değecekken nefes nefese kaldım. Bıçağımı sertçe çevirerek, yaratığın kollarının gevşediğini, göğsünden ve kafasından çıkan bıçağı artık çıkarmaya çalışmadığını izledim. Ağır bir gürültüyle yere yığıldı, lekeli halının içinde eridi, derisi yavaş yavaş yok oldu. Vücudu küle dönüştü. Bu, koğuşun çok ötesindeki zemini temizleyen külle aynı kül.

Vücudumu ondan uzaklaştırıp kılıcımı geri çektim. Kanı yüzümü lekeledi. Diğer kılıcın kaynağını anlayınca kalbim bir an duraksadı. Fallan'ın benim kadar hızlı nefes aldığını görünce, kanı kanlı ve morarmış yüzünü kapladı. Yıpranmış yüzünü görünce nefes nefese kalmamak için kendimi zor tuttum. Yanını tuttu, ona bu kadar yakın olmanın verdiği acıyı bastırmaya çalıştı. Yanım ağrıyor, yüzüm acıyla zonkluyor. Yanıma yaklaşmadan önce elini saçlarının arasından geçirip kılıcını kapatmasını izledim.

Hiç tereddüt etmeden kapüşonlulumun önünü tutup beni tek koluyla ayağa kaldırıyor ve koridorda ilerlerken tepki vermeme fırsat vermiyor. Hareket ederken aksamasını, ancak koridorun en ucundaki kapıya vardığında durmasını izliyorum. Kapının tokmağını zorlayarak açmaya çalışıyor. Eliyle beni içeri çekiyor, kapıyı çarparak kapatıp kilitleri kilitliyor.

Birimine tökezleyerek giriyorum, etrafımdaki düzenli ve tertipli düzeni inceliyor, elimden geldiğince her ayrıntıyı inceliyorum. Evi

tarçın kokuyor, perdelerin ışığının azlığını gidermek için birkaç mum yakılmış.

"Bu neydi?" diye sordum sonunda, sessizliği bozarak.

Adam mutfağa doğru yaklaşıyor.

Dolaplarını karıştırırken yüzünü buruşturduğunu, her derde deva olan şişemden kalanları alıp bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Yabancı Bir Varlık... Bir Şekil Değiştirici, tıpkı gösterim gecesi gibi,"

"B-bu nasıl mümkün olabilir? İnsan gibi nasıl görünüyordu?" diye soruyorum.

"DNA'larını değiştirebilirler. Nükleer serpintinin pek çok acınası avantajından biri," diyor Fallan, ellerini yüzünde gezdirirken.

"Bana Marked dedi," diye başlıyorum, sonunda tüm dikkatini üzerime çekerek. "Bizim ne olduğumuzu nasıl bildi," diye soruyorum.

"Senin kanın. Nedense bizim gibilerden yeterince kan alamıyorlar. Birileri onlara bizi avlamalarını emrediyor, koğuştan geçmelerine izin veriyor," diye mırıldanıyor, bana ihtiyacım olmayan bir ilaç vermeye hazır bir şekilde. Bileğini yakalayıp, yan tarafını tutarken onu durduruyorum.

Hiç düşünmeden gömleğinin alt kısmını tutup yukarı kaldırıyorum ve görsel olarak çok hoş bir gövde ile hiç de hoş olmayan bir morluk ortaya çıkıyor. Geri çekilmek için hareket ediyor, şimdiden küstah hareketlerim için elinden geldiğince öfkeli sözler uyduruyor. Şişeyi alıp karışımı ellerime sürerek onu hemen susturuyorum. Morlukları yatıştırmak için gömleğinin altına uzanıyorum.

"Nefes alamıyorum. Yaralarının çok şiddetli olmasına izin verdin," diye mırıldandım, parmak uçlarımı teninde gezdirirken, elinin kolumu nasıl tuttuğunu, beni çekmeye hazır olduğunu izledim.

"Acımı hissedebiliyor musun?" diye soruyor, yüzündeki morluklar yüzünden okunması daha da zorlaşıyor.

"Seni gördüğüm an," diye fısıldıyorum, solüsyonu sürdürdükten epey sonra elimi gömleğinin altında tutarak. Sıcaklığı elime yansıyor, her güçlü kası avucuma bastırıyor. Başını eğik tutarak beni izliyor, elimi yavaşça teninden uzaklaştırıp pantolonunun beline koyuyor.

"Burada ne yapıyorsun, Orman?" diye öfkeyle sordu Fallan, aramızdaki bağ giderek azalırken sonunda geri çekilerek. Öfkesinin

üzerinden akıp gittiğini hissediyorum. Bu, bana göre olmayan bir öfke türü.

"Xavier dedi ki-"

"Adını söylemeni istemiyorum!" diye çıkıştı Fallan, sarışının adı geçince topuklarının üzerinde dönerek. Bana doğru yürürken, duruşumu hiç bozmadan, yerimde durdum.

"Fallan," diye başlıyorum, adamın yüzünü iki elimin arasına alarak, neden kendimi durduramadığımı bilmeden. "Senin ve Hunter'ın iyi olduğundan emin olmalıydım. İyi olduğundan emin olmalıydım," diyorum. Artık alkol maskesinin arkasına saklanamıyor. Şu anda, eylemlerimiz ve sadece eylemlerimiz var.

Ellerini tereddütle benimkilere doğru kaldırdı, dokunuşu kucaklamaya hazır görünüyordu. Hemen kavrayışımı aşağı itti ve her derde deva ilacı elimden aldı.

"İyiym," diye söze başlıyor, ilacı ellerine sıkarak. "Sarışın burada olduğunu biliyor mu?" diye soruyor, Xavier'e tekrar atıfta bulunarak.

Bu takıntının bir sebebi olmalı.

"Hiçbir fikri yok. Sadece Kaiden ve ben varız. Başka kimse nerede olduğumuzu bilmiyor," diye fısıldadım, ağrıyan göğsüme dokunarak.

Eli kapşonlusunun altına girerken vücudumda bir sıcaklık yayıldı. Gözlerini üzerimden ayırmadan eli yavaşça karnıma doğru kaydı. Düşüncelerimi kontrol etmeye çalışırken bacaklarım titriyor, uzun parmaklarının bana nasıl nazikçe dokunduğunu hissediyorum. Ne yaptığına bakmak için başımı çeviriyorum, ancak çenemle göz temasını sürdürmem için beni yönlendiren eli tarafından durduruluyorum. Eli gittikçe yukarı doğru hareket ediyor ve sutyenimin kumaşının hemen altında duruyor. Parmak uçları, acının en çok olduğu orta bölmenin altına dalmak için alay ediyor. Kalp atışlarım yavaşlayamıyor. Olanları idrak edemiyorum. Tek istediğim, elini iç çamaşırımın altına tamamen sokmak, parmakları cildimi ne kadar uzun süre dürterse göğüslerimdeki ağrıyı o kadar hafifletmek.

"Ben de senin acını hissediyorum," diye başlıyor, parmaklarını göğsümün ortasında gezdirerek, sutyenimin altına dalarak, göğüslerime dokunmamaya dikkat ederek. Dokunuşun altında hareket edemiyorum, bacaklarımın arasında doyumsuz bir sıcaklık hissediyorum, ihtiyaçlarımdan kurtulmam için yalvarıyor. "Ve senin

zevklerin," diye devam ediyor, morarmış tenimi nazikçe ovarak. Ağzımdan çıkan küçük iniltileri duyuyorum, eli göğsümün yumuşak tenine dokunmaya hazır bir şekilde hareket ederken çelişkilerin büyüdüğünü hissediyorum. Alt dudağımı ısıriyorum, neden kendimi durduramadığımı bilmiyorum. Yakasını tutuyorum.

"Fallan," diye fısıldıyorum, ona neden bu kadar çok erişim hakkı tanıdığımı anlamadan.

Hızla elini geri çekti ve ellerini saçlarının arasından geçirirken birkaç adım geri çekildi. İç yanağını ısırırken inlemesini, ellerini her zamanki hüsrana dolu tavrıyla açıp kapamasını dinledim. Yanaklarımda hissettiğim sıcaklığın, parlak kızıklarının kendisi kadar yoğun bir şekilde ortaya çıkmasını hissettim. Hormon bulutunun dağılmasına izin verdim ve sonunda her derde deva ilacı yüzüne uygularken, metanetli tavrını geri kazanmasını izledim. Kanlı ellerini lavabonun sıcak suyunun altında gezdirerek mutfağına doğru ilerledi. Bir havlu alıp yüzünü hızlı hareketlerle temizledi. Hiç vakit kaybetmeden yanıma geldi, ellerimden ve yüzümden kanı temizlerken elini uzattı.

"Birbirimizi böyle ne sıklıkla bulup sonra da bırakıp gideceğiz?" diye sordum, onun bu cümleye alaycı bir şekilde güldüğünü duyarak.

"Sen bir dikkat dağıtıcısın," diye mırıldandı, suçlayıcı bir şekilde parmağını bana doğrultarak, "fiziksel bir dikkat dağıtıcısın. Ne daha fazlası, ne daha azı," dedi soğuk bir şekilde, kalbim bu söz karşısında öfkeyle doldu.

"Bunu demek istemiyorsun-"

"Neden olmasın? Fiziksel bir bağın ötesinde seninle ilgilenmediğimi bilmek, buraya gelmeni anlamsız kılar mı? Bana bağlılık olsun ya da olmasın, duymak istediğini söylüyorum," diyor Fallan, her geçen saniye daha da nefret dolu bir şekilde.

"Fiziksel mi?!" diye öfkeyle bağırdım, adama doğru ilerlerken göğsünü dürttüm. "Ben sadece bu muyum? Fiziksel bir istek mi?" dedim, parmağımı göğsüne sertçe doğrultarak.

"Blackburn'lülerin pek bir şey bildiği söylenemez zaten," diye tıslıyor, her konuştuğunda bana bakarak.

O gece ateşin başındaki anımı düşünüyorum, kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi attığını hissediyorum.

"Bunu söylerken bana bakabiliyor musun?" diye soruyorum, mavi gözlerine bakamıyorum.

"O geceyi hatırlıyorum, biliyor musun," diye başladım, adamın vücudunun kasıldığını izlerken, "Josh'un partisindeki o gece," diye devam ettim, duygularımı gizlerken sesimi alçak tutarak. "Gülümsediğini görmenin ve ellerini birkaç dakika önce olduğu gibi üzerimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum," diye devam ettim, ona saf bir üzüntüyle bakarak. "Bana o kolyeyi vermiştin, bir türlü çıkarmaya cesaret edemediğim kolyeyi. "Nedenini bilmiyordum," diyorum, gözlerimden fışkıracak yaşları hissederek. Küçük bir hıçkırık koyuverdim, ellerini belime dokunmaya zorlarken bana sert bir ifadeyle baktı. "O gece benimle dans ettin, asla unutamayacağım bir gülümsemeyle," diye devam ettim, duvardaki eşyalardan birinden neden gözlerimi ayıramadığımın tamamen farkında olarak. "Çocukken sana o resmi vermiştin," diyorum, yatağının üzerindeki çerçeveli sanat eserini işaret ederek. Yıllar önce yaptığım, zamanın dokunmadığı, aynı kötü çizilmiş çiçekler. "O yüzden bana bunun sadece fiziksel olduğunu söyleme, çünkü kahretsin Fallon, biliyorum ki hakkımızda bana anlatmadığın çok şey var," diyorum, gözyaşlarımın yanaklarımı yaladığını hissederek.

Duyguları, kalbimde bir duvardan başka bir şey olmadan önce dayanılmaz derecede acı verici bir şeye dönüşüyor. Yüzünün çelişkili bir ifadeden ciddi bir ifadeye dönüştüğünü, gözlerinin resme dikildiğini, ellerinin beni uzaklaştırdığını görüyorum. Yatağına gidip resmi duvardan çekişini izliyorum. Duygularımı gizlemek için ağzımı kapatıyorum ve çizime bakarken odada volta atmasını izliyorum.

"Birkaç zavallı çalınmış anı ve bunun halkının bana yaptığı her şeyi sildiğini mi sanıyorsun? Bana karşı çalınmış birkaç nazik an ve senin bana yaptığın gibi sana tutunduğumu mu sanıyorsun?" diye sordu, bir çöp kutusunun önünde durarak. Eli çerçeveyi çöp kutusuna attığında irkildim ve bu manzara karşısında kalbimin tekrar çarptığını hissettim.

"Eğer geçmişte izin verdiğim şekilde bana yakınlaşmak umuduyla bölgeme geldiyse, çok yanıyorsun," diye fısıldadı, konuşurken çenesini sıkarak. "Ayrıca, kapıda her zaman son derece düzenli bir

Sarışın Memur var. Sanırım bu günlerde senin zehrin bu," dedi, sözlerinde bir parça kıskançlık vardı.

Duygularımı bir kenara itip, onun zihninde aramıza ördüğü duvara doğru yaklaşıyorum.

"Buna inanmıyorum," diye fısıldıyor, ellerimi duvarda gezdirirken enerjimi artırıyor, herhangi bir çatlak belirtisi arıyorum.

"Öyleyse mesele bu mu? Xavier?" diye soruyorum, duvardaki bir tuğlanın kırılmasıyla yüz ifadesinin değiştiğini izlerken.

Diğer tarafta duygularının, her biri bir diğerinden daha çelişkili bir şekilde döndüğünü hissediyorum.

"Sanırım doğru tahmin etmişiz," diyor ve devam etmem için beni teşvik ediyor.

Fallan kollarını kavuşturup beni izlerken, "Yatağını kiminle paylaştığın umurumda değil," diyor. Ona doğru sinsice yaklaşıyorum, gürleyen şöminesine bakıyorum, onu blöf yaparken yakalamaya hazırlanıyorum.

Yavaşça çöp kutusuna yaklaştım, çerçeveyi almak için uzandım. Elimde çevirirken beni izledi, gözlerim onu dikkatle inceliyordu.

"Söylediklerinin hepsi doğru mu?" diye sordum, öfkeyle ona bakarak.

"Vay canına," diyor, bana doğru eğilip öfkeyle tepeme dikilirken.

Geri çekilirken başımı sallıyorum, şömineye doğru yaklaşıyorum ve çerçeveyi ellerimde sallıyorum.

Duvardaki rahat duruşu daha da sertleşiyor, vücudu artık o kadar rahat değil.

"O zaman hiçbirinin önemi kalmaz," diye fısıldadım, çerçeveyi yavaş yavaş alevlere yaklaştıırken, onun panik duygusunu hissettim.

"İçimizdeki o ateşi özledim," diyor neşeyle.

"Orman, oradan uzaklaş," diyor Fallan, bana doğru birkaç adım atarak.

"Tamamen fiziksel mi, Fallan? Belki bunu Xavier'e götürmeliyim," diye başladım, çerçeveyi ateşe atmaya hazır bir şekilde. "Bunu takdir ederdi-"

Elleri saniyeler içinde belimdeyken beni alevlerden uzaklaştırıyor ve çerçeveyi elimden alıyor. Çerçeveyi kanepeye en yakın sehpa nazikçe bıraktığını görüyorum. Beni desteklemeye devam ederken

hareketini durdurmuyor. Bacaklarım sert bir şeye değiyor, yatağının kenarına değiyor ve beni geriye doğru iterek oturana kadar hareket ettirdiğini hissediyorum.

"Adını söylemeyi bırak," diye mırıldandı Fallan, göz hizama gelmek için çömelirken. Başımı eğip gözlerimi kısarak ona baktım.

"Babam ve adamları buradayken ne oldu?" diye sordum, Fallan'ın çenesinin sıkıldığını izlerken.

"Benim için çok önemli bir şeyi elimden almakla tehdit ettiler," diye fısıldadı, ellerini iki yanıma koyup derin bir nefes aldı.

"Onun buraya gelip bana keşfedebileceği tüm yerleri anlatmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Senden sakladığın kısımları nasıl arzuladığını," diye söze başlıyor Fallan, nefesi boynumun yan tarafını okşarken vücudu üzerime doğru eğiliyor. Kalp atışlarımın hızlandığını, dudakları boynumun üzerinde gezinirken vücudunun bana yaklaştığını hissediyorum.

"Fallan'dan önce beni hissettin mi?" diye sordum, kelimelerin içimden çıkmasını engelleyemedim.

Cevabıma sırtıttı, sesi alçaktı, dişleri kulak mememi kemiriyordu. Bu hareketle titrek bir nefes aldım. Beni ezmek için kendini destekledi.

"Vücudunu bir insanın yapabileceği her şekilde haritalandırdım ama kendime onu keşfetme izni vermedim. Bir şişe viskinin bile beni etkileyemeyeceği kadar sarhoş edicisin," diye başladı, sözleri omurgamda ürpertiye yol açarken, bacaklarımın arasındaki ağrıyı daha da artırdı. "Dudaklarımın seninkilerle buluşmasına asla izin vermedim," diye devam etti, boğazım dudakları boynuma değdiğinde çıkan sesi durduramadı. Dişlerinin arasına aldığı deriyi, her hassas noktayı nazikçe emerken, beni terk eden her sesle daha da fazla baskı uygularken hafif bir inilti çıkardım. Zihnindeki bariyer yıkıldı, zihnim ikimizin de şu anda hissettiği hazzı tamamen kucakladı. Ellerimi ona doğru uzattım, kendimi daha da yakınlaştırıırken boynunu kavradım. Eli çoktan beni itmeye hazırды, alt karnıma baskı yapıyordu. Kendini kontrol edememe korkusu giderek artıyordu.

"Zaten çok fazla şey yaptım," diye mırıldandı Fallan, boşdaki elini boynumun derisinde gezdirerek, bıraktığı şüphesiz izleri incelerken.

"Kimse görmeden önce onu iyileştirmelisin," diye fısıldadı, aklım hızla Xavier'e kaydı.

"Seni tehdit mi etti? Korktuğun kişi o mu?" diye titrek bir sesle sordum, onu bırakmadan.

Duraksıyor, elini karnımın alt kısmına koyuyor.

"Orman, konuşmaya devam edemezsin," diye mırıldandı, alnını alnıma yaslayarak. "İstediğimi kendime izin verirsem. Seni elde ettiğimi bilecek. Tek gereken bir anlık zayıflık," diye devam etti, parmağını dudaklarımın üzerinde gezdirerek. "Ve o zaman artık ne yapacağımı tahmin edemezdin." Bitiriyor, zihnim günahkâr düşüncelerle dolu.

"O zaman uzaklaşma," diye fısıldıyorum, elimin onun elinin üzerinde olduğunu hissederken. Üzerimde ne kadar uzun süre asılı kalırsa, midemdeki sıcaklık o kadar artıyor. "Ayrıca, iz bırakmayan başka şeyler de yapabilirsin," diye fısıldıyorum, ellerinin alt karnımda gezindiğini, pantolonumun belini okşadığını hissediyorum.

"Durdurmamı söyle," diyor. Parmakları kemerimde geziniyor.

"Yapamam," diye mırıldandım, burnumu burnuna bastırırken, elinin belimden aşağı indiğini hissettim. Eli iç çamaşırımın üzerinden geçerken derin bir nefes aldım. Parmakları kumaşın üstünü keşfederken, parmaklarını sıcaklığımda kaydırırken bacaklarım titriyordu. Islaklığım iç çamaşırımın kumaşında parmak uçlarını keşfedince derin bir nefes aldı. Bana yaşattığı hazzı bastıramayarak titrek bir inilti çıkardım.

Gözleri beni izliyor, şehvet dolu bakışlar kayboluyor.

"Beni hızlı bir acıma sevişmesiyle baştan çıkarmayı bırak," diye homurdandı, elini çekerek yarattığı gerginliği yok ederek. "Sen onay arayan Dokunulmaz bir kızdan başka bir şey değilsin," diye tükürdü.

Yüreğim parçalanıyor, sözleri göğsüme saplanan bir hançer gibiydi.

"Sana ihtiyacım yok," diye bitiriyor cümlesini, hançer artık kalbime saplanmış, artık çekilip alınamayacak halde.

"Ve asla yapmayacağım."

Bölüm 36

Orman

Ellerim göğsüne bastırıyor, onu zorla uzaklaştırmaya hazırlanıyorum. Anında, vücudumuzdaki adrenalinin yükseldiğini ve bizi tartışmamızdan kurtardığını hissediyorum. İkimiz de dönüp, dudaklarımıza değmeye cesaret edemediğimiz söylenmemiş sözlerden kaçınıyoruz.

Elleri beni daha sıkı kavlıyor, ikimiz de kapıya bakıyoruz. Yüksek sesli düşüncelerinin zihnimi ele geçirdiğini duyunca, kalbimin daha önce hiç olmadığı kadar hızlı attığını hissediyorum. Fallan şakağına yapışıyor, düşüncelerim bana ait olmayan seslerle dolu. Başımı göğsüne yaslıyorum, ellerinin başımı kavradığını, başparmaklarını yüzümün yanlarında gezdirdiğini hissediyorum.

"Bu ne?" diye sessizce sordum, sesimin acıyla örtüldüğünü duyarak.

"Yakınlarda yetkililer var... Seni şu anda aklımdan çıkaramam. Çok... Yakınız." diye fısıldadı, "kalp atışlarıma odaklan. Seslerini dinle," diye devam etti, sesler belirginleştikçe beni rahatlatmaya çalışarak. Oturmuş bir şekilde kucağında oturuyorum, kollarından biri bana dolanmış.

"İnsanların düşüncelerini duyabiliyor musun?" diye sessizce sordum, aklım onunla ilgili sahip olduğum her düşünceye

doluşuyordu.

"Başka şeylerin yanı sıra, senin yolunu bulmak tam bir eziyetti," diye fısıldadı, ikimiz de hareketsiz dururken, adamların sesleri nihayet netleşti.

"Şekil değiştiren kalıntısı." Adamlardan biri, keşfini bulduğu için neredeyse heyecanlanmış gibi sesler çıkarıyor. Ortağının varlığını hissedebiliyorum, her iki adam da yarattığın isini dalgalanan tepkilerle inceliyor.

"Şekil değiştirenler kendiliğinden yanmaz. Birisi ona vurmuş olmalı." diye mırıldandı diğer adam.

Adamlardan biri koridor ışığına vurarak öfkeyle buharını boşaltırken cam kırılıyor.

"Senin derdin ne?" Adamlardan biri diğerine sorar, parmaklarındaki kül hissinden iğrenir.

"Benim 'mesele'm, aptal, bu sektörde birinin bir Şekil Değiştiren'i öldürüp hayatta kalıp hikâyeyi anlatması. Şimdi, bu bilginin hatırasıyla ortalıkta dolaşıyor. Komutan, kasabanın bu bok çukuru mahallesinde dolaşırken böyle bir şeyin elimizden kaçtığını bilmekten hiç hoşlanmayacaktır." diyor iki adamdan yaşlı olanı. Kalp atışlarım hızlanıyor.

İçimdeki enerji canlanıyor, zihnimin karanlık köşelerine sızan yeni bir şeyin hafif fısıltıları. Kendimden daha önemli bir şeyin kanımı doldurduğunu, dışarı çıkıp toprağı kanlarıyla boyamam için beni teşvik ettiğini hissediyorum.

"Sakin ol," diye fısıldadı Fallan, nefesi boynumun yan tarafına değdi.

"Düşüncelerini okumakta zorlanabilirim ama duygularını hissedebiliyorum. Onların seni manipüle etme yollarından ne kadar uzakta ve etrafımda ne kadar uzun süre kalırsan, gövdendeki o küçük yara izi sana o kadar güç verir." Gözlerini kapıdan ayırmadan söze başlıyor, "Nefes al," diye bitiriyor, yavaşça nefes alıyor ve beni de peşinden sürükleyerek.

"Kapılara vurmaya başlayın. Çok uzağa gidemediklerini düşünüyorum. İçeri girip çıkan tek insanlar o iki kadındı." Adamlardan biri, buraya yürürken yalnız olmadığımı fark edince kalbim hızla çarpıyor.

Fallan'dan kendimi zorla çekip, birkaç basit vuruştan sonra ardına kadar açılan kapıların sesini dinliyorum. Erkekler bağırırken kadın sesleri ürperiyor. Görevliler cesetleri duvarlara sıkıştırırken, erkekler eşlerinden ellerini çekmeleri için bağırıyor. Fallan hızla kapısının kilitlerini kontrol ediyor, sehпасına yerleşmiş bıçaklarımız da dahil olmak üzere şüpheli görünebilecek her şeyi kaldırıyor. Mutfağa geçip kanlı paçavraları alıp sepetinin en alt kısmına tıkıyorum. Sandalyeyi odanın ortasından sürükleyip masanın altına koyuyorum, perdeler kapalı; hızla etrafı taradık.

Küçük şöminesi, bakışlarımızı birbirimize çevirirken, ortamı sıcak tutarak kükremeye devam ediyor. Kelimelerimi bulmaya çalışıyorum, bir kişinin daha acı içinde bağırdığını duyuyorum. Derilerindeki dürtmeyi hissetme düşünceleri zihnimi ele geçiriyor.

"Umarım birkaç kişinin boynunu kırmaya hazırsındır," diye alay ediyor, gözlerim küçük çerçeveli çizimin camına kayıyor.

Parlak gözleri ve gri yelesiyle bana bakıyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak ve Fallan'ın elleri beni tekrar bulduğunda yönümü ona çevirmek.

Fallan, "Seni burada görmelerinin sana bir faydası olacağını sanmıyorum," diyor ve hızlıca bir çıkış yolu arıyor.

"Gidemem," diye fısıldadım, eline dokunarak. "Beni hemen görürler."

Enerjisi içimde büyüyor, zihnimi tırmalıyor, tam erişim için yalvarıyor.

"Ayrıca, sizi daha fazla Yetkiliyle baş başa bırakmayacağım, şu anda etrafta dolanmamı istemezsiniz herhalde," diye bitiriyorum, bize en yakın duvarda duyulan gümlleme sesini duyarak.

"Kodu bundan daha hızlı yazabileceğini düşünürdün. Unutmaları gerekiyor, on dakika boyunca kığını kollayıp korkudan sinmemeleri." diyor adamlardan biri, tüm bunlardan sıyrılmanın tek yolunu kullanarak.

"Dışarı çıkıyorum," diyor Fallan kapısına yaklaşırken. "Onlara gelirim, buradan gizlice giremezler," diye söze başlıyor, elim içgüdüsel olarak ona doğru uzanıyor.

"Hayır," diyorum, Fallan hareketsiz kalırken avucumda bir kuvvet hissediyorum.

Yere bakıyor, ayaklarını yerden kaldırmaya çalışıyor. Bana bakıyor, titreyen elimin yavaşça aşağı indiğini izliyor. Güç azalmaya başlıyor.

"Bunu ne kadar zamandır yapabiliyorsun?" diye sordu Fallan, gözlerim boş boş elime bakıyordu.

"Ne yapacağım?" diye soruyorum, elimi yavaşça indirirken.

"Tutma," diyor şakağına dokunarak. "İnsanların düşüncelerini yönlendirebildiğim için gücü kontrol etme yeteneği," diyor aceleyle.

"T-The Hold mu?" diye soruyorum belirsizlikle.

Fallan, bu söz üzerine gözlerini kocaman açarak, "Onların bizden neden korktuklarını gerçekten bilmiyorsun," dedi.

Ahşap kapıya üç kez sertçe vuruluyor, her bir kilit sarsılıyor. Fallan'la bakışıyoruz, ikimiz de telaşla etrafa bakınıyor, buradan bir çıkış yolu bulmak için elimizden geleni yapıyoruz. Babamla çalışma odasında paylaştığım o anı düşünüyorum, olan biteni saniyeler içinde hafızasından siliyorum. Bu adamları bana yeterince yaklaştıracalırsam, belki de gördüklerini zihinlerinden silme şansım olur.

"Bu neredeyse anevrizma geçirmemize neden oluyordu. Yatağın altına girmeni öneririm," diye bağılıyor zihnimin içinde, düşüncelerimi bölerek.

"Işığınızı görüyoruz. Umarım açarsınız," diyor adamlardan biri, kapıyı daha sert vurarak.

"Seni pencereden çıkarmayı deneyebilirim," diye fısıldadı Fallan. Kolunu tutup onu durdurdum.

"Kaçmıyorum," diye fısıldadım, ondan uzaklaşırken.

Yere değdiğimde çarpma sesi daha da şiddetleniyor, kendimi yatağının altına zorluyor ve çarşaflarından bulabildiğim her şeyi kullanarak kendimi saklıyorum. Gizlice alanı izleyebilmek için ufak bir netlik alanım var, tanıdık bir şeyin uyluğuma çarptığını hissediyorum. Eskiz defterimin kapağının parmaklarıma değdiğini hissediyorum, Fallan'ın onu ne zaman yakaladığını merak ediyorum. Fallan bana sert bir bakış atıyor, sonra dönüp kapısının önünde duruyor.

"Kapıyı kırmadan önce iki saniyeniz var," diye devam ediyor adam, ayağı çerçevenin alt kısmına çarptığında bile hiç geri adım atmıyor.

"Ne olursa olsun, orada kal," diye fısıldadı Fallan, elleriyle kilitleri açarken tekmeleri gevşetirken.

Derin nefesler alıyorum, tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek sinirleniyorum.

"Acaba bu vaadi ne kadar az yerine getirebileceğimizi biliyor mu?" diye sesleniyor, sesi sevinçle dolu.

"Ya da Güvercini'nin ne kadar kana susamış olduğunu," diye bitiyor, sessizleşiyor, kapı menteşeleri üzerinde açılırken kalbim hızla çarpıyor.

Korkum bir maske gibi üzerime yapışıyor, iki adamı görünce eriyor.

Resmen ya da değil, bu adamlar benim yarattığım çizgileri aşmak için yalvaran, sessiz iki kötülük bekliyor.

Bölüm 37

Orman

Fallan kapıdan geri çekiliyor ve adamlar içeriye bakarken sabırla bekliyor. Nefesimi kontrol etmek için ağzımı kapatıyorum, uzaktan ne kadarını duyabildiklerinden emin değilim. Adamlar, baştan aşağı geleneksel Resmi kıyafetleriyle, tiksintiyle alana bakıyorlar.

Ellerini eşyalarının üzerinde gezdiriyorlar, dürtme ve tabancalarının kabzalarını tutuyorlar, her an çekmeye hazırlar. Yeniden düzenleme cihazlarıyla kıpırdanmalarını, Fallan'ın çipine şekerçi dükkanındaki iki çocuk gibi göz dikmelerini izliyorum. Hiçbir senaryoda, bir Talihsizin yatağının altında saklanıp, halkımı hiç düşünmeden katletmeye hazır olacağımı düşünmezdim.

Fallan, sırtındaki yara izlerini gizlemek için giydiğim gömleğini düzeltiyor. Cildini boyuyorlar, sırtında bulabildikleri her yeri kaplıyorlar. Tırnaklarım ahşaba saplanıyor, hayal kırıklıklarım hızla artıyor.

"Kapıyı açman biraz zaman aldı," dedi adamlardan biri, ateşin kızıl alevlerine bakarak.

Fallen, adamlara hafif morarmış yan tarafını göstererek, "Bugün erken saatlerde birkaç kabahatimden dolayı aldığım yaraları tedavi ediyordum," diyor. Eskiden olduğu gibi, hasar önemli ölçüde azalmış ve nefes almak gibi temel işlevler daha kolay yönetilebilir hale

gelmiş. "Burada en iyi ilaç kaynaklarına sahip olmadığımız için istediğim kadar hızlı hareket edemiyorum. Doğal bir yaklaşım benimsemek zorunda kaldım," diyor Fallan, penceresinin yanında toplanmış çeşitli otlardan oluşan saksılara bakarak. Sanırım eczacıya olan ihtiyacının, yeşil parmaklarının sebebi olduğunu varsaymak doğru olur.

"Kabahatler mi? Ne tür?" Adamlar itişiyor. Fallan, duvara yaslanmış rahat bir pozisyonda kalarak soruyu düşünüyor.

"Keşfetmesi kendisine ait olmayan bir şeye dokunmak konusunda bir yetkiliye cevap verdim. Hayranı değildi," diyor Fallan, saçları yüzüne düşerken ağzı çok tatmin edici bir sırıtışa bürünüyor. Kollarını kavuştururken kollarındaki kaslar hareket ediyor. Uykulu sırıtışı herkesi olduğu yerde durduracak kadar güçlü. Adamlar mutsuz görünüyor, daha fazla yetkiyi uygulamaya koymak için yeterince geri çekilmesini istiyorlar.

"Bu binada herhangi bir garip aktivite görmediniz, değil mi?" diye sordu adamlardan biri, tepki alabilmek umuduyla Fallan'ın birkaç resmini devirerek.

"İkinizin insanları duvarlara çarpmanız dışında mı?" diye sordu Fallan. Adamlardan biri, elinden geldiğince ortalığı dağıtmaya devam ederken yatağa yaklaşıyor. Fallan, eğildiği yerden uzaklaşıyor. "En son kontrol ettiğimde, tek garip hareket buraya gelip nedenini açıklamadan evimi darmadağın etmendi," diye bitiriyor Fallan. İkimiz de adamın gizli yerime bir adım daha yaklaşmasını engellemesini izliyorduk. Elimi ağzımın üstüne bastırıyorum. Elim, Görevliyi yanımda sürüklememe çok yakın.

"Yani hiçbir şey görmedin mi?"

"Sana söylediğim gibi," diyor Fallan, ot kavanozlarıyla dolu mutfak tezgahını işaret ederek, "meşguldüm."

"Pekala, Bay Medicine, belki bize başka bir konuda yardımcı olabilirsiniz," diyor yıkıcı tabiatlı adam, ekranı üç adamın arasındaki boşluğa bir görüntü yansıtarken telefonunu kaparak. Fallan'ın sırıtışı, önündeki yüz ifadelerini incelerken soluyor, benim ve ağabeyimin yüzleri boşluğu doldururken gözlerim kocaman açılıyor. Bunlar bu yılki okul fotoğraflarımız. Saçlarım belirgin şekilde daha kahverengi.

Gözlerim çok daha canlı. Kai aynı görünüyor, hâlâ her zamanki kıvrıcık saçlarıyla. Fotoğrafların altındaki yazıya bakıyorum.

"Sessiz mi?" diye soruyorum ikimiz arasında, babamın yokluğumuzu ne kadar zamandır bildiğinden emin olamayarak. Kai'nin çipine tek bir dokunuş yeter, bizim için her şey biter.

"Burada neye bakıyorum? Bu insanlar kim?" diye sordu Fallan, her zamanki gibi ikna edici bir sesle.

"Resmi Gazete'nin baş koordinatörü Andrew Blackburn'ün sessizliğe gömülmüş iki çocuğu var. Büyük ihtimalle, arkadaşlarıyla birlikte zararsız bir eğlenceye katılmak için gizlice kaçan iki genç. Ama yine de, amirimiz bu gecekondu mahallesinde yüzlerini gösterip çifti tanıyan var mı diye bakmamızı söyledi."

Fallan, "Bu Andrew'un bir emri gibi görünmüyor" diyor.

"Çünkü öyle değildi. Çocuklarına tam anlamıyla güveniyor gibi görünüyor," diyor adamlardan biri, diğeri yeniden düzenleme cihazıyla oynuyor. Fallan'ın çipi yeşil renkte yanıp sönüyor, vücudu kodun zihinde yarattığı acıya doğal bir şekilde tepki veriyor. Sarmaşıkların işlerini yapmaya çalıştığını, aramızdaki bağlantıdan zorla geçirerek ona verebileceğim tüm enerjiyi verdiğini hissediyorum.

"Öyleyse sana tekrar soracağım, umarım bu sefer daha az boktan bir tavırla," diye başlıyor soruları soran adam. "Buralarda daha önce bu yüzleri gördün mü?" diye sorarken cihazı Fallan'a doğru uzatıyor.

Fallan emre uyum sağlıyormuş gibi yapıp sahte bir sis perdesini aralıyor.

"Hayır... yapmadım," diye fısıldadı, kod işleyip giderken sendeleyerek geriye doğru. Adam hızla cihazını çıkardı ve Fallan'ın elinin yüzünde gezinip gözlerini ovuşturmasını izledi.

"Özür dilerim, ne dediniz?" diye sordu Fallan, şaşkınlığını belli ederek.

"Önemli bir şey yok," dedi adamlardan biri, dürtüsünü sıkıştığı yerden çıkarırken. "Ama son kontrol ettiğimde, halkınızın ilacımızı taşımaması gerekiyordu," diye devam etti ve aptalca sehpaye bıraktığım her derde deva şışeyi işaret etti.

Adam Fallan'a doğru bir adım atıyor. Ona bu kadar çok şey verdikten sonra enerjim tükeniyor. Adamın Fallan'a doğru ayak

bileklerini kırmış bir şekilde ilerlediğini, zihinsel imgemi onun narin kemiklerine zorla yerleştirdiğini, tek isteğinin onları duymak olduğunu hayal ediyorum.

Çatırtı

Adam bileğini kavrarken dürtmesini düşürüyor. Ağzım, izim acı verici bir sıcaklıkla parlarken çıkan sesi durduramıyor. Sessizce nefesimin altında küfrederken, iki Memurun da başının yatağa doğru savrulmasını izliyorum. Bileği burkulmuş olan bana doğru işaret ediyor, partnerine talimat verirken acı içinde tıslıyor.

"Altta biri var!"

"Sik beni," diye fısıldıyorum, ne yapmam gerektiğini bilerek.

Yatağın altından çıkıyorum, yüzlerinin şaşkınlıktan bembeyaz kesildiğini izliyorum. Elim şimdiden bulabildiğim ilk şeye uzanıyor, en yakındaki adama olabildiğince çok darbe indirmeye hazır. Yaralanmamış olan bana doğru bir adım atıyor, yeniden düzenleme cihazına uzanıyor. Fallan başını eğip iki adama da bakıyor. Yumruk atmaya hazırlanıyorum, sıkılmış elimle kolumu geriye doğru kaldırıyorum.

"Adam senin sorun çıkaracağını biliyordu," diye tısladı yerdeki adam.

En yakınımıdaki adam dizlerinin üzerine çökerken, gözleri kapalı ve ağzı açık bir şekilde geri çekiliyorum. Şimdi hareketsiz duran, ağlayan partnerine bakıyorum, yüzünde de benzer bir ifade var. Fallan'ın gözleri şimdi farklı görünüyor, normalden daha parlak bir mavi. Derin nefesler alıyor, enerjim azalıyor.

"Onları uzun süre tutamam. Yeniden düzenleme cihazını tut," dedi Fallan zorlanarak, elim hızla Görevliye doğru atılıp cihazı elinden çekip çıkardı.

"Göremiyorum!" diye bağıyor adamlardan biri, başını tutarak, hareket edemedi.

Çiplerini hemen buluyorum, her yeşil yanıp söndüğünde daha da tatmin oluyorum. Hemen komutu yazıyorum ve Fallan'ın ellerinin titrediğini, sallandığını izliyorum.

Bizi unutun. Adem'in emirlerini unutun ve gidin. Yazıyorum, ekrana dokunarak programı çalıştırıyorum.

Fallan koltuğuna yaslandı ve burnundan bir Şey kaĥarken birkaç derin nefes aldı. Zihnindeki gerginliğin izlerini hızla sildi, elinin kenarı kanla kaplanmıştı. İki adamın da bir zamanlar kapalı olan gözleri Şimdi açıktı. Yüzlerinde Şaşkınlık ifadesi belirdi. Titrek nefesler alıp enerjimi diğer adamın bileğine odakladım, yaralarıyla onları bir ikili haline getirmeye hazırdım.

"Yapma," diyor Fallan, bana Őakadan uzak bir ifadeyle bakarak. "Böyle bir yaralanma daha olursa, Őüpheler daha da artar."

İkisi de ayağa kalkıp boş boş etrafa bakıyorlar. Kalabalık odada aksayarak ilerlerken tek kelime etmiyorlar. Yeniden düzenleme cihazını adamın yan tarafına yerleştiriyorum, ona dokunmaktan kaĥınıyorum.

"Dışarı!" diye bağırıyor Fallan saldırgan bir Şekilde. Adamlar eşyalarını düzeltmek için ĥabalarken daha hızlı hareket ediyorlar. Kapıyı arkalarından kapatmadan önce alana son bir kez bakıyorlar.

Fallan hızla kapısını kilitler ve başını tahtaya yaslar.

"Adam babamın arkasından bizi arıyor," diyorum, ellerimi sürüyerek üşüyen kollarımı ovuşturuyorum.

"Adam sana güvenmiyor," diyor Fallan, "Sanırım Xavier de güvenmiyor," diye devam ediyor Fallan, sarışına karşı hislerim kafa karıştırıcı olmaktan öteye geçemiyor.

Onunla her etkileşimim ĥok planlıydı. Tam ihtiyacım olduğuunda hep yanımdaydı.

"Xavier buralı değil," diyorum. Fallan sonunda bana dönüyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Koğuşun ötesinde hiçbir Şey yok mu?" diye sordu Fallan, bana doğru dönerken.

Sözlerine olan bağlılığını göstermek için elinden geleni yaparak, alanını koruyor.

"Yanına yaklaştığımda, kulağının arkasındaki yara izini aradım," diye başladım, Fallan'ın içindeki o kıskanĥlık dalgası bana ĥarpıyordu. "Yara izi yoktu, ĥentiđi de yoktu."

"Sana ne söyleyebildi? Đipi yoksa, o zaman o-"

"Bizim gibi mi? Anladığım kadarıyla hayır. İster inanın ister inanmayın, kurallara karşı bir hoşnutsuzluğu var. Bu yeni Komutan'ın halkımız için planının ne olduğunu öğrenmenin tek yolu o olabilir," diyorum, ĥocuđuun gerĥekten ne kadar Şey bilebileceğini düşünerek.

"Bizimkiler mi?" diyor Fallan kaşlarını çatarak.

"Talihsizler," diye açıkladım, kelimelerimi azarlarken içten içe yanağımın yanağıma ısırarak.

"Benim halkım olduğunuz hiçbir senaryo yok," diye fısıldadı, uzaklaşarak. "Bunu ne kadar çabuk anlarsan, bana getirdiğin bu kabustan o kadar çabuk kurtulabiliriz," Elleri yanlarında sımsıkı kapalı kaldı.

"Benden nefret ettiğin gibi senden nefret edemem, Fallan."

"Yapmalısın," diyor soğuk bir şekilde, "Bunu yaptığın anda her şey daha kolay olacak," diye bitiriyor elini saçlarına dolayarak.

Sözlerini hazmedemeyerek acı içinde kalakaldım.

Öfkeyle kaşlarını çatı, zihninin duvarları örölmüş, söylediklerinin geçerliliğine dair her türlü ipucundan beni uzak tutuyordu.

"Yani mesele bu mu? Beni yoklayıp sonra da dışlıyorsun," diye soruyorum, sesim titreyecek kadar duygu yüklü.

Bana doğru bir adım attı, elini koluma doladı. Bana doğru eğildi, sıkıca sıkı.

"İşte bu, Dove." Duraksadı, daha fazlasını söylemek için ağzını açtı.

Birkaç saniye bekliyorum, daha uzun süren sessizlikle birlikte daha da yeniliyorum.

"Bu kadar mı?" diye sordum, gözlerinin ardında bir duygu kıvılcımının gizlendiğini hissederek.

"Bu enerji israfı," diye bağılıyor, sonunda adama karşı hislerimiz uyuşuyor.

"Tamamen fiziksel," diye yineliyor Fallan.

Ona alaycı bir şekilde bakıp, meydan okurcasına kolumu geri çektim.

"Cehenneme git," diye tükürdüm, arkamı dönerken, artık onun sözlerinin bana verdiği acıya dayanamıyordum.

Bir an için beni durduracağına yemin ettim.

Artık bunun için herhangi bir umudun sadece boş bir hayal olduğunu biliyorum.

Bölüm 38

Orman

Eli cebime uzanıyor ve avucuma küçük bir parça kumaş bırakıyor. Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdiriyorum, maskenin dokunuşumla nasıl katlandığını hissediyorum. Ön kapısından çıktıktan sadece birkaç dakika sonra ceketinden çıkarmıştı. Eli kapüşonlunun kapüşonunu yukarı çekerek elimi ve maskeyi cebimden uzaklaştırıyor.

"En iyisi üzerini örtmen," diyor sesindeki öfkeyi bastırmaya çalışarak.

Maskeyi kulaklarımın üzerine çekip yüzümün alt kısmını kapatmasına izin veriyorum. O da maskeyi burnumun üstüne yerleştiriyor, ellerini yüzümün yanlarına koyup sonra tekrar yanlarına bırakıyor.

"Yüzün her Yetkilinin iletişim cihazına yapıştırılacak," diye bitiriyor, sallantılı merdivenlerden aşağı bakıp sözlerinin sohbete karışmasına izin vererek. "Bu binadan ayrıldıktan sonra seni bir daha asla burada görmek istemiyorum," diyor, olanlardan sonra uzak durma fikri midemde bir burukluk yaratırken.

Ellerini hala üzerimde hissediyorum, daha önce hiç kimsenin hissetmesine izin vermediğim şekilde beni hissediyor.

"Hey," diyor, beni hızlı düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Her şey yoluna girecek," diye bitiriyor, çeneme maskenin üzerinden hafifçe

dokunarak.

Sadece başımı sallayabiliyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor ve onu aşağı inen merdivenlerden takip ediyorum.

O, nefretle dolu ateş ve buz gibidir, sadece böyle çalınmış anlarda beni kucaklamak için.

Beni çileden çıkaran bir dinamik bu.

Kaiden

Hunter'ın hamuru katlamasını, ellerini kalın hamurun içinde gezdirmesini, detaylı tariftten bir an bile ayrılmamasını izliyorum. Büyükannesi ondan yarının envanterini hazırlamasını istemiş, enerjisinin çoğunu bana nezaketle verdiği üç börekle harcamıştı. Zanaatına olan sevgisiyle çalışıyor, ara sıra ağzının kıvrımıyla hafifçe gülümsüyor.

"İstersen yardım edebilirsin," diyor birkaç dakika sonra. Arka tezgahda, onun yanında oturduğum yerden vücudum aniden doğruluyor. Kumaşa bakıp tereddütle kollarımı sıvadım.

"Yiyeceklerle nasıl çalışılacağı hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum utanarak.

Hiçbir zaman kendime yemek hazırlama göreviyle karşı karşıya kalmadım. Hatırlayabildiğim kadarıyla, ailemin tüm ihtiyaçları hükümetimiz tarafından karşılanıyor.

"Bunları al."

Elleri bana bir çift eldiven uzatırken, lateks dolu bariyerleri çekişimi izliyor. Malzemeyi büyük ellerime geçirmekte zorlanıyor, artan odaklanmamla kaşlarımı çatıyorum. Küçük kahkahasını duyuyorum, heyecanını gizlemek için elinin ağzını kapattığını görüyorum.

"Seninle savaşıyorlar," diye başlıyor. Ellerim eldivenlerle savaşıyor. Kumaşı parmaklarımdan aşağı doğru kaydırıyor, eldivenleri saniyeler içinde çıkarıyor. Ellerini hamura yaklaştırdığında şaşırarak indireceğini tahmin ediyorum.

"Dikkatlice yoğurmalısın. Fazla yoğurmak istemezsin," diyor, avuçlarımı başyapıtının ortasına doğru iterek. Dokunuşumun altında sıcak, elleri benimkilerin üzerine konduğunda daha küçük.

Yanımda duruyor, bana bu kadar yakın birinin varlığıyla kalp atışlarım hızlanıyor. Çalışırken beni izliyor, hareket etmeye devam eden ellerimi hiç bırakmıyor.

"Sonunda daha esnek hale geliyor," diye devam ediyor, kütlenin bir bölümünü kesip ağırlıklandırarak. Kenara çekip kolayca dikdörtgen şeklini oluşturuyor. "Şimdi sen dene," diyor kazıyıcıyı bana uzatarak. Hareketlerini taklit etmeye çalışıyorum, engebeli kesime kaşlarımı çatarak bakıyorum. Normalde yaptığım her şey çok çabuk aklıma gelir.

"Görünüşe göre-"

"Korkunç," diye tamamlıyorum onun yerine, onu tekrar yığına atmaya hazırlanıyorum.

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve hareketlerini durduruyor.

"Sanki gerçekten denemişsin gibi görünüyor diyecektim," diyor Hunter, bu sözlerine karşılık gülümsemem ağzımda beliriyor.

"Ben... Normalde böyle şeyler yapma şansım olmuyor," diyorum, düzensiz şişkinliğimden mükemmel bir şekil oluşturmasını izlerken.

"Neden?" diye soruyor ve işini bırakıp yakındaki bir sandalyeyi çekiyor.

"Hayatım ders çalışmaktan ibaret," Ellerim tezgahın üzerinde, endişeli tiklerle birbirine kenetlenmiş halde duruyor, "ve şimdi, uğruna çalıştığım şeyin hiçbir önemi yokmuş gibi hissediyorum. Halkımın ideolojilerine artık sahip çıkamayacaksam Kıyamet Günü'nün ne anlamı var?" diye soruyorum. Pişmanlığım beni resmediyor, utancımı tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor.

"Senin hatan değildi. Halkımın kötü olduğuna inanarak yetiştirildin-"

"Ve ben yanılmışım," diyorum ve adama dönüyorum.

"Nasıl orada durup bana senin ve büyükannen gibi insanların bizden aşağı olduğunu söylemeye çalışabilirler?" diye soruyorum, gülümsediğinde bir kez daha rahatlıyorum.

"Bizden nefret etmediğinizi duymak çok hoş," diyor Hunter, ensesini ovuşturarak.

"Korkakça bir düşünceydi," diye mırıldandım, başımı ellerime bastırarak.

Tekrar kahkahasını duydum, başımı kaldırıp bakışlarına baktım.

"Ne?" diye soruyorum, yanaklarımın utançtan kızardığını hissediyorum.

"Önemli değil," diye söze başlıyor, elini uzatmadan önce eldivenini çıkarıyor. Eli yanağımın üzerinden geçerken kaskatı kesiliyorum, şüphesiz tüm yüzümü kaplayan bir un izi siliniyor. "Üzerinde biraz hamur var," diyor Hunter, parmaklarıyla izleri siliyor. Parmakları yüzümde sıcak, yüzüm kaygıdan daha da kızarıyor.

Sinirlilik midemde fokurduyor, nedenini anlayamadığım bir şekilde beni yiyor.

"Hunter!" diye bağırdı Valerie önden, elini hızla çekti. Dizlerimizin ne kadar yakın olduğunu fark ederek tabureden uzaklaştı. Bana kocaman gözlerle baktı ve konuşmaya çalışmadan önce kendimi susturmamı işaret etti.

"Arkada mısın?" diye sordu bir erkek sesi. Dükkânların arkasındaki kızıl saçlı çocuğun sesiydi bu.

"Biraz meşgulüm, sen dışarıda bekle," diyor Hunter, bir ileri bir geri yürüyerek.

Ayağa kalktım, dirseğimle kazıyıcıyı yere düşürdüm, çıkardığı yüksek sesi dinledim.

"Yardıma ihtiyacın olursa, sorman yeterli," diye bir el perdenin üzerinden geçti, gözlerim Fallan'ı kayıp bir köpek gibi takip eden sarışına kilitlendi. Gözleri öfkeyle vahşileşti. Boğazım bir anda kurudu.

"Açıklayayım," diye söze başlıyor Hunter, kadının önüne geçerken Aaron tarafından geri çekiliyor. Hunter adama küfürler yağdırıyor, eli önüme ulaştığında kalbim duracak gibi oluyor.

"Bundan keyif alacağım," diye fısıldadı Valerie, beni perdenin yanından çekip yere fırlatırken.

Orman

Fırın, pastel perdelerin ardında ileri geri hareket eden bedenlerle dolu. Fallan'la aramızda mesafe var, iki elimiz de ceplerimizin derinliklerinde, bir daha birbirimize yaklaşmaya cesaret edemiyoruz.

Binanın önünde yan yana durup küçük işletmenin içinden gelen kargaşayı dinliyoruz. Fallan'ın beni durdurmaya çalışmasına fırsat vermeden ağabeyimin bağırdığını duyuyorum, elim ön kapının koluna değiyor.

Kendimi içeri zorla sokuyorum, Valerie'yi Kai'nin üstünde görünce duruyorum. Kai, Kai'nin sırtına oturuyor ve Hunter onu kardeşimden her uzaklaştırmaya çalıştığında onu geriye itiyor. Kai'yi boğazından tutuyor. Kızdan ve tüm öfkesinden kurtulmak için elini yere vuruyor.

Fallan hızla arkamdan gelip ikiliye kocaman gözlerle baktı ve doğrudan kadına doğru ilerledi. Kadının dokunuşa alışmasını izlerken, ellerinin belini kavradığını gördüm. Onu kaldırıp kardeşimden uzaklaştırdığında, sonunda rahatladı. Kai boğazını kavradı ve Hunter'ın elini tutarak kendini yukarı çekti. Valerie, Kai'ye doğru tekrar atıldı ve yakıcı bakışlarımı fark edince durdu.

"Sen çılgın sürtük," diyor Kai, Hunter'ın sıkı kavrayışıyla geri çekilerek.

"Sektörüme girdiğin için sana deli demeliyim, pislik," diye tükürdü, sırtını Fallan'a yaslayarak, onun kucaklamasını beklerken. Fallan ellerini beline koyup onu uzaklaştırmaya çalışıyor. Göğsümün kıskançlıkla dolduğunu hissediyorum, tıpkı kardeşimi yatırdığı gibi dizimin altında yatmasını izlemeye hazırım.

"Onu saçından tutup buradan sürükleyebiliriz," diyor sessizce, ağzım bir gülümsemeye kıvrılıyor.

"Sakin ol, Dove," diyor Fallan, gözlerim ona kayıyor.

Acaba o da benim diğer tarafımı duyabiliyor mu?

"Sen de kimsin lan?" diye sorar Valerie, Fallan'a sinirle bakarken, Fallan onu hafifçe iterek uzaklaştırır.

Maskemi indiriyorum ve beni görünce yüzündeki küstah sırtışın silindiğini görüyorum.

"Olmaz," diyor Aaron'ın tanıdık sesi, kızıl saçları kilometrelerce öteden görülebiliyor. Tezgahın arkasında, Jolie'nin yanında duruyor, ağzını çeşit çeşit lezzette pastalarla dolduruyor. "Dokunulmaz kız," diyor, Jolie'nin benim ve erkek kardeşimin gerçek doğası hakkındaki şüphelerini pekiştirerek.

"Buna inanamıyorum," diyor Valerie, parmağını Hunter'a doğrultarak. "Şimdi de onların gibilere mi ev sahipliği yapıyorsun?"

diye kötü niyetle soruyor.

"Burası benim dükkânım," diyor Jolie, cam tezgahın üstünü silerken. "Birini suçlamak zorundaysan, beni suçla," diyor, anlamadığım sebeplerden ötürü bizi savunurken.

Valerie, Kai'ye doğru yürümeye hazır bir şekilde bakıyor. Fallan'ın eli omzunu kavlıyor ve bir adım daha atmasını engelliyor.

"Hareket etmeyi bırak," diye tısladı Fallan, gözlerini kısarak.

"Artık ona ve kardeşine biraz daha düşkünüz, değil mi?" diyor Valerie.

Kız, Fallan ve benim fırına ani girişimizdeki tüm kusurları tek tek göstererek, küçümseyici bir tavır sergiliyor. Beni vahşi bir hayvan gibi izliyor, her an üzerime atılmaya hazır. Hunter, kardeşimin gömleğini yakalayıp sarışını yakalayıp tezgaha çarpmasını engelliyor.

"Doğru mu? Siz ikiniz Dokunulmaz mısınız?" diye sordu Jolie, bana bir açıklama beklerken.

Bu soruyu cevaplamanın kime ne faydası olacağını bilemeyerek ayağımı yere vuruyorum.

"Anlamıyor musun? Kendilerini nasıl tuttuklarına bak," diyor Fallan nefretle, aramızdaki bağı nazik duygularla okşarken olumsuz tavrını mazur göstererek.

Bir adam nasıl bu kadar kafa karıştırıcı olabilir?

"Senin ölmediğinden emin olmak için buraya geri döndü. Bunu bile yaptığı için kendini şanslı say," diye çıktı Kai, yoluna çıkan herkesi alt etmeye hazır bir şekilde.

"Neden böyle aptalca bir şey yaptın?" diye soruyor Jolie, yüzünde inanmaz bir ifadeyle.

Cevabı net olmayan geçerli bir soru. Beni Fallan'a yaklaştıran her ne ise, ondan uzak durmam imkansız.

"Birkaç teorim var," diyor Aaron, gömleğinin yakasını düzeltirken boğazını temizleyerek.

Tekrar pencereden içeri bakıyorum, hem ben hem de ben, boynumda aşağı yukarı uzanan küçük aşk ısırıklarına hazırlıksız yakalanmış bir şekilde bakıyoruz. Yakamın üstünden dışarı fırlıyorlar ve Fallan'ın bölünmemiş dikkatinin ne kadar ufak bir kısmının bana yol açtığını gösteriyorlar.

"Etrafta dolaşıyor muyuz?" diye üsteledi Aaron, bana doğru bir adım atarak. Eli kapüşonumu yakalamak için uzandı, etrafımdaki herkese beni göstermeye hazırды.

Fallan'ın eli adamın koluna sertçe vurarak onu cam bölmeye dayadı. Valerie, karşıdaki manzara karşısında gözlerini devirerek iki adamı izledi.

"Daha iyisini bilmeseydim Markswood," diye söze başladı Aaron, kulaktan kulağa gülümseyerek, "yeni arkadaşımızın yaralarından senin sorumlu olduğunu söyledim," dedi. Fallan'ın ağzı buruştu.

"Hepinizden yeterince duydum!" dedi Jolie sabırsızlıkla, tezgahtan uzaklaşıp önüne çıkan herkesi iterek. Torununu bana doğru iterken, kulağına fısıldarken onu izliyorum. Torunu hiç vakit kaybetmeden ödünç aldığı her derde deva ilacı çıkarıp boynuma birkaç kat sıkıyor, arkadaşlarının nefret dolu bakışlarını görmezden geliyor. Kai fırsatı değerlendirip yanıma geliyor ve bu sırada Valerie ile omuz omuza geliyor.

"Sizin sektörünüzdeki tüm o resmi kıyafetli pislikler ikinizi de bulmak için sahanızı kokluyor," diyor Valerie, başını ikimize doğru eğerek.

"Sektörümüze gizlice girip Talihsiz biriyle yakınlaşmanın cezasının ne olduğunu düşünüyorsun?" diye söze başlıyor Aaron, kızın Fallan ile benim aramda bir şey yaşandığına dair imanin etkisiyle gülümsemesinin solduğunu görünce.

"Onun gibi birini asla yanıma yaklaştırmam," diyorum sonunda, bu sözleri söylerken midem bulanıyor.

"Bir konuda anlaşılabildiğimize sevindim," dedi Fallan, sarışının kendisine yaslanmasına izin vererek.

Onları bir arada görünce ellerimi sımsıkı kenetledim.

"İkinizin burada olması kimseye güvenli değil," diyor Fallan, ondan uzaklaşıp kardeşimle bana doğru yaklaşarak. Hunter, şu anda bunu yapmasını ne kadar az istediğimin farkında olmadan aramızda bir bariyer görevi görüyor. "Resmi Güvercinini bulmak için kaçsan iyi olur," diye öfkeyle kıvranıyor Fallan, sahte sözlerinin sesiyle göğsümde kıvranan acıyı artırarak.

"Memnuniyetle," diyorum, Hunter'ın yanından geçip öfkeli bakışlarımla güzel mavi gözlerine yaklaşırken. Bir kez daha aramızda

santimler var, saf nefret duygusunu taklit ediyor. "Hayatımdan ne kadar çabuk çıkarsan o kadar iyi," diye tükürüyorum, ellerinin bana bir kez daha dokunduğunu hissetmek istiyorum.

Sert ifadesini koruyor, aynı iğrenç bakışlara karşılık veriyor.

"Talihsiz kadınlar hakkında ne derler bilirsin. Çabuk sinirlenirler ama yatak odasında oldukça sıra dışıdır," diyor Aaron alaycı bir şekilde. Fallan'ın öfkesi içimde parlıyor.

"Aaron," diye tısladı Fallan, "Dikkat et."

Kai adama alaycı bir bakış atıp beni kendine doğru çekiyor. Karşı koymayıp kardeşimin koruyucu kollarına sığınıyorum. Hunter, Fallan'ın omzuna vuruyor, belli ki adamın ani nefretini sorgulamak istiyor. Fallan'a uzun uzun bakıp derin bir nefes alıyorum.

"Sanırım ikinizin de gitme vakti geldi," diyor Jolie, zayıf kollarını kavuşturarak.

"İkinizin de yüzünü bir daha burada görmek istemiyorum," diye fısıldadı Fallan, gözlerini ikimize indirerek.

Hakarete karşılık vermeye hazırlanıyorum, kelimelerimin zihnimde şekillendiğini hissediyorum. Kardeşimin sözleri beni hazırlıksız yakalıyor, gözleri sadece Hunter'da.

"Bunu vaat etmeyi çoktan geçtik," diye mırıldandı Kai, dikkatini Valerie'ye çekerek.

Bakışlarımı ona diktim, sadece nefret hissediyordum.

"Kardeşime bir daha dokunursan, seninle birlikte yeri boyarım," diyorum, dilimi tutamayarak. Fallan tarafından tutulduğu için rahatsız görünüyor.

"Bence o senin için iyi biri, kuzen. Çılgınlığını dengeliyor," dedi Aaron gülümseyerek ve Valerie'ye neşeye baktı.

"Hadi yola koyulalım, Dove," diye mırıldanıyor Valerie, Fallan'ın bana taktığı lakapla alay ederek.

Kapüşonumu taklidini yaparken, kardeşimin de aynı hareketi yaptığını görüyorum. Gruba göz atıyoruz, ellerimiz birbirine rehberlik edercesine buluşuyor. Meraklı gözlerinden uzaklaşıyorum, bilgimle kendi sektörümde yalnız kalma korkusunun içimde sindiğini hissediyorum.

"Kalbim hala atıyor mu?" diye soruyor, sesi alçak ve ciddi.

Ses tonu, tam olarak ayırt edilemiyor. Sanki su altında şarkı dinliyormuş gibi.

Başka bir söz söylememe gerek kalmadan başımı sallıyorum.

"O zaman asla yalnız kalmazsın."

Bölüm 39

Orman

Mülkümüzün dışında bekliyor, kalabalık garaj yoluna girip çıkan araba akışını izliyoruz. Mark'a kendi sektöründe neler olup bittiğine dair pek bir açıklama yapmadık, bu kadar kısa sürede ona yüklediğimiz stres faktörlerine bir yenisini daha eklemek istemedik. Birinin aileniz olabileceğini fark etmek başka bir şey. Yıllarca o aileye değersizmiş gibi davrandığınızı bilmek bambaşka bir şey. Babamın ciddi otobüs şoförüne karşı özlem dolu bakışlarında saklı gerçek duygularını her gördüğümde göğsümdeki ağırlığı tarif edecek hiçbir kelime yok.

Mucizevi bir şekilde, sektörümüze giden son rotalarından birine yetişebildik ve bizi her zamanki durağımızdan birkaç blok ötede bıraktı. Yaşlı adam bizi bırakmak istemedi ve bizi bırakıp alırken yanından geçtiği birkaç memurun telefon ekranlarında yüzlerimizin neden görüldüğünü sordu. Ona elimizden geldiğince az şey anlattık, ne kadarına dayanabileceğinden emin değildik. Bizi büyük bir tereddütle bıraktı ve Fallan'la neler olup bittiğini konuşmak istediğini mırıldandı.

"Bu ne kadar kötü olacak?" diye soruyor Kai, bana güven vermesi için bakıyor.

"Hiçbir fikrim yok. Ne olursa olsun, suçu bana atmanı istiyorum."

En azından suç bana atılırsa, yapabilecekleri her türlü manipölasyon kardeşimin çipini önleyebilir.

"Bunu yapamam."

"Bunu yapmak zorundasın," diye fısıldıyorum, artık ona bir seçenek bırakmıyorum.

Kimliğimizi gizleyerek çalılıkların arasından geçip çimenliğe doğru yürüyoruz ve birkaç görevlinin bakışlarıyla karşılaşyoruz. Kapüşonlarımızı takıp yüzlerimizi ortaya koyuyoruz; ikimiz de kirli ve yıpranmışız. Ellerimizi teslim olurcasına kaldırıyoruz. Görevliler kulaklıklarını bastırmaya, ön kapımıza yaklaştıkça fısıltıyla konuşmaya başlıyorlar. Kai öfkeyle kapı kolunu tutuyor ve temiz, şık binanın girişini açıyor.

Oturma odasından birkaç göz bize doğru uzanıyor. Babamın eli telefon görüşmesinden düşerken annemin voltaları duruyor. Xavier mutfak tezgahına yaslanıyor, ikizler sabırsızlıkla yemek masamızda otururken yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor. Annemin bedeni kardeşime çarpıyor, beni yakalayıp kendine doğru çekiyor. İkimiz de ani sıcaklığının soğukluğumuzu bastırdığını hissediyoruz. Babam, kalan birkaç Memur'u el sallayarak uzaklaştırıyor ve Xavier'ın anneme sarılıp kalmasına izin veriyor.

"Siz ikiniz neredeydiniz?" diye sordu babam, sarılmadan uzaklaşıp yüzümü avuçladı ve beni baştan aşağı süzdü. Annemin elleri kapüşonlumla oynuyor, kirin üzerinden endişeyle bakıyordu.

"İkiniz de neden bu kadar kirlisiniz?" diye üsteledi annem, başımı babamın sıkı kavrayışından kurtaramadım.

"İyiyiz," diyor Kai, babamın ellerini çekip adama henüz gizlemeye çalışmadığı bir öfkeyle bakarak. "Ama Talihsizler sektöründe durum böyle değil. Öyle değil mi?" diye devam ediyor Kai, kalbim duracak gibi oluyor.

"Ne saçmalıyorsun evlat?" dedi babam, kardeşimin yakasını tutarak. Xavier tezgahtan uzaklaşarak bana endişeli bir bakış attı.

"Sizin ikinizin daha sonra geri gelmeniz daha iyi olur," dedi annem ikizlere bakarak. "Xavier, onları dışarı çıkarabilir misin?"

Xavier, ikiliyi dışarı çıkarmak için vakit kaybetmeden Max'in sorularını daha sonra konuşacağına dair boş vaatlerle susturuyor. Babam, Kai'yi kanepeye sürükleyerek annemin çocuğu bırakma

yalvarışlarını görmezden geliyor. Babam Kai'yi zorla kanepeye ve sırtüstü yatırıyor. Xavier hemen kapıyı kapatıyor. Annem, önümdeki sahneye yaklaşmamı engellemek için kolumu tutuyor.

Öfkeyle onu zorla tutuyorum ve ona soğuk bir bakış atıyorum.

"Konuş. Neden Talihsiz sektörden bahsettin?" diye ısrar etti babam, sanki hâlâ çocukmuşuz gibi Kai'ye vurmaya hazır bir şekilde elini kaldırarak.

Enerjimi babama odaklıyorum ve gücümle onu ittiğimde geriye doğru sendelemesini izliyorum. Dışarıdan bakıldığında dengesiz görünüyor. Kardeşim kanepeden kalkma fırsatını alıyor. Beni genellikle tüketen güç yumuşak, her kullandığımda daha az yabancı hissediyorum. Babamı yakalamaya hazırlanıyorum, Xavier'in elleri beni sarıp kendine doğru çekerken bir şaşkınlık dalgasının üzerime çöktüğünü hissediyorum.

"Sana söz veriyorum, karışmak istemezsin," diye fısıldadı Xavier, beni nazıkçe kavrarken, bir an bile bırakmadan.

Başımı ona yaslıyorum, Kai'nin öfkesine seyirci kalmamı elimden geldiğince zorluyorum. Zihnimdeki zihinsel engeli kaldırıyorum, Fallan'ı ve korkularını olabildiğince uzun süre uzak tutuyorum. İhtiyacı olan son şey, kimin elinin üzerimde olduğunu bilmesi.

Kai babamla karşı karşıya. İkisi de ateşli.

"Bana cevap ver Kaiden!"

"Talihsiz sektöre gittik!" diye bağılıyor Kai, elini sehpaye vurarak. "Kendi gözlerimiz görmeliydi," diyor Kai. Babamın vücudu kaskatı kesiliyor.

"Ne zaman oradaydın?" diye soruyor babam, kavrayışı daha da sıkılaştıran Xavier'e bakarak. Endişesini hissedebiliyorum. Görmememiz gereken bir şeyi gördüğümüz endişesi. Gördüğümüz şeyden duyduğu korku, doğru yeteneklere sahip olan herkesin görebileceği şekilde içine yayılıyor. Babam ve Xavier'in etrafındaki boşluk ağır, ancak pişmanlık olarak tanımlayabileceğim bir şeyden arınmış.

"Önemi var mı?" diye sordu Kai, gözleri bana doğru kayarak.

"Neden kız kardeşimi bırakmıyorsun," diye söze başladı Kai, gerilimi daha önce hiç izin vermediği kadar tırmandırmaya hazır bir şekilde. Fallan'ı aramaya gittiğimde beni bir kez bile durdurmadı ama şimdi

tüm bu insanlara aynı korku dolu bakışlarla bakıyor. "Seni tezgaha çarpmaktan çekinmem, sarışın-"

Xavier'den uzaklaşıp, Xavier ona ulaşmadan önce kardeşimi yakaladım. Ellerim kardeşimin başını kavradı, onu kendime doğru çekerken aklımdaki tüm kameraları not aldım. Onu avucuma aldım ve korkularının içime dolduğunu hissettim.

"Sakin olmalısın," diye fısıldıyorum onu yakınımnda tutarak, "Başka bir kelime söyleme,"

Onu kavrayışımı bırakıyorum ve birkaç derin nefes alışı izliyorum.

"İhtiyacın olursa onu dışarı çıkarabilirim-" diye söze başlıyor Xavier, aklıma kardeşim üzerinde kullanmak isteyecekleri yeniden düzenleme cihazları geliyor.

"Hayır, Kai'nin sinirlenmeye hakkı var."

Babam bu düşüncüyü duyunca kaşlarını kaldırdı.

"Peki neden?" diye sordu babam, annemin kendisine doğru bakan endişeli bakışlarını savuşturarak.

"Talihsizler bölgesine yürüdük. Cesaretliydik," diye başladım, bizi buradan kurtarmak için uydurabileceğim en iyi yalanı uydurmaya hazır bir şekilde. "Çitteki küçük bir açıklıktan baktık, ne eksik ne fazla," Xavier daha az katı, duruşunu biraz gevşetiyor. "Durumları hakkında vaat edilen her şey yalandı," Başım zonkluyor, bu kadar çok bariyeri aşmanın verdiği gerginlik giderek daha da zorlaşıyor. "Hastalık, ölüm, hepsi orada kaldı. Bize bir şey olduğunu söylemiştin, değildi-"

"Onu gördükten hemen sonra ayrıldık," diye mırıldandı Kai, sonunda ne yapması gerektiğini anlayarak.

Babam etrafımızda dolaşıyor, bizi olabildiğince yakından izliyor.

"Ve sen kirlisin çünkü?"

"Kai ile kavga ettim," diye bitirdim. Hem annemin hem de Xavier'in ilgisi giderek artıyor. "Fiziksel bir hal aldı. Gördüğü durumu birine bildirmek istedi. Yetkililer açıkça yaptığı için, görmezden gelmemizin en iyisi olacağını düşündüm," diye bitiriyorum.

"Mutlu bir şekilde değil. O sektöre gitmek, zihni zorlayan bir gündemden başka bir şey değil," diyor Xavier, mutsuz bir şekilde babama bakarak.

"Gördüğün tek şey bu mu? Başka kimseyi görmedin mi?" diye sordu babam, Fallan'ın bununla bir ilgisi olup olmadığını anlamaya çalışarak.

"Başka kimi göreceğiz ki?" diye soruyor Kai. "Orada tanıdığımız kimse yok zaten," diye üsteliyor Kai. Mark ve bu aileyle olan ilişkisi aklımdan uçup gidiyor.

Babam bu söz karşısında yüzünü buruşturdu ve sonunda annemin boğazını temizlemesine izin verdi.

"Bunların hiçbirini daha duymak istemiyorum. Hepiniz gerçekleri saklamaktan suçlusunuz ve şimdi hepsi masada," dedi babam, onun istenmeyen sessizliğini bozarak.

Xavier, "Herkes kendi sektörünü hayatında en az bir kez görmeyi hak ediyor" diyor.

Kai, bir sonraki noktasını tartışmaya hazır bir şekilde, "Bu koşullar hakkında sen herkesten daha iyi bilgi sahibisin," diye söze başlıyor.

"Halkları yeni yapılanmaları yıkıp duruyor. Koşuşu aylardır kapatmaya çalışıyoruz ama reddediyorlar. Yardımımızı almaktansa bilinmeyene doğru dışarı çıkmayı göze alıyorlar. Eğer hayvanlar gibi yaşıyorlarsa, bunu kendileri getirmişler," diye çıkıştı babam.

Yalan. Ondan yalandan başka bir şey çıkmıyor.

"Bu doğru mu?" diye düşünmeden sordum, topuklarımın üzerinde dönerek Xavier'e baktım. Yüzümü taradı, sabit bir duruşla babamla benim aramda gidip geldi. Kollarını kavuşturup ayağını endişeyle yere vurdu.

Onun güvenini kazanmam gerek. Halkımızın bize karşı ne planladığını öğrenmenin tek yolu o.

"Daha ikna edici gerçekler duydum," diye itiraf ediyor Xavier tüm dürüstlüğüyle, babamın bile duyamayacağı kadar alçak sesle fısıldıyor.

"Halkımız elinden gelenin en iyisini yapıyor, Forest," diyor, babamın memnun olmasını bekleyip özür dilercesine bana bakıyor.

"Sizi ideolojilerimizi takip etmeniz ve onları iyi takip etmeniz için yetiştirdim," diye söze başladı babam, annemi bir kez daha duymazdan gelerek. "İkiniz de sürekli isteklerime karşı geldiniz," dedi gözlerini bana dikerek. "Başınıza açtığınız belaların sonuçları olacak. Yıllardır Talihsizlerin yükünü biz çekiyoruz,"

"Bence şu anda bir tarih dersine ihtiyaçı yok. Çok yorgun. Bugünlük boş ver. Güvendeler," diye çıkıştı Xavier, sesi sinir bozucuydu.

Babamın ağzı düz bir çizgi halinde kapanıyor.

"İnsanlar çocuklarımin keşif gezilerini biliyor. Eğer Komutan-"

"Komutanımız, halkına şahsen hitap edemeyen omurgasız bir korkak. Çocukça bir cüret, sorunlarının en küçüğü. Suçlamalarını yöneltecek birine ihtiyaçı varsa, olanların sadece meraktan ibaret olduğunu söyleyeceğim," diyor Xavier. Söyleyebileceğı en önemli gerçek buydu. "Onu temizliyorum. Kardeşinin biraz yalnız kalmasına izin ver. Biz aziz değiliz Andrew," diyor Xavier, parmakları benimkilerle iç içe geçerken beni konuşmadan uzaklaştırmaya başlıyor.

"Her şeyi görüyorlar evlat," diyor babam, gözleri kameralarda, kolları tükenmiş anneme dolanırken. "Meydan okuman seni hedef gösteriyor," diye uyarıyor. Sarışının tek yapabildiğı alay etmek.

"Aslında, çocuklarınızdan çok benim. Aile, hakkında çok az şey bildiğiniz bir kavram," diyor Xavier, uzaklaşırken babama bir kez bile bakmadan, bizi banyoya yaklaştıırıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Kapının önünde beceriksizce durup, lavaboyu akan suyla doldururken ellerinin çalışmasını izliyorum. Ceketini çıkarıyor, hareket ederken kollarındaki kasları ortaya çıkıyor. Bir kez daha, gömleğinin altındaki tenini kaplayan, kimsenin göremeyeceğı o siyah izi fark ediyorum. Zihnimdeki kalkanları indiriyorum, bağlantının içimden aktığını hissediyorum.

"Neden bu kadar sessizdin?" Sesi yankılanıyor. Aniden endişelenme ihtiyaçı duyması karşısında yüzümde bir rahatlama gülümsemesi beliriyor.

"Bu gülümsemeyi hak edecek bir şey mi yaptım, yoksa kafan başka yerde mi?" diye sordu Xavier, aynadaki yansımasından beni izlerken.

"O sarışın aptalı hissedebiliyorum," diyor Fallan alaycı bir şekilde. Öfkesi içimden bir dalga gibi geçiyor.

"Beni bütün bunlardan uzaklaştırdığın için teşekkür ederim," demeyi başardım sonunda, Fallan'ın sesini anlamsızca dinleyerek ne

kadar sessiz kalabileceğimden emin olamayarak.

"Zevk tamamen bana aitti," diye söze başlıyor Xavier, elinde bir bezle bana doğru yaklaşarak beni temizlemeye hazır bir şekilde. Tıpkı Fallan gibi, nazıkçe cildimde geziniyor, zihnimin enerjisinin çekildiğini hissederken göz temasını sürdürüyor.

"Xavier beni babamdan uzaklaştırdı," diye başladım, Fallan'ın keşfettiği tüm yerlerde elini boynumda gezdirmeye başladığında derin bir nefes aldım.

"Seni incittim mi?" diye sordu Xavier, duraksayarak.

"Hayır," diye başlıyorum, elini çalışmaya devam etmesi için zorlayarak. "Devam et," diye fısıldıyorum.

"Onun seninle yalnız kalmaktan ne kadar keyif aldığını anlamak için gözlere ihtiyacım yok," diye fısıldadı Fallan, ağzım tekrar kıvrıldı.

"Neden umurunda ki? Belki de onu yalnız bırakmak istiyordum," diyorum, Xavier'in eli daha sert bastırdıkça zihnimdeki boşluğun kalabalıklaştığını hissediyorum.

Bir kez daha irkildim, bağlantıyı bıraktım, Fallan'la konuşmaya çalışarak ne kadar daha fazla enerji harcayabileceğimi tahmin edemedim.

Xavier'in parmağı kapüşonumdaki ceketin yakasıyla oynuyor, aynadaki yansımamıza bakıyor. İşte orada tüm ihtişamıyla duruyor. Gümüş rengi saçları ve alaycı gözleriyle benim versiyonum. Başını eğmiş, memnun görünüyor, Xavier'in yansımasını izliyor. Yansımasını hazmetmem biraz zaman alıyor. Bu, daha fazla kirli sakal ve zihinsel olarak yılların getirdiği büyümeyle dolu, yaşlı halinin bir versiyonu. Daha az yaklaşılabılır görünüyor, gözleri karanlık ve düşünceli, açıklayamayacağım travmalarla dolu. Benim yansımam onunkini izliyor, ilk başta hiç fark etmediğim yerlerde tenimde koyu bir iz var. Bir göz kırpışıyla görüntüler kayboldu, yerlerini Hunter'ın her derde deva ilacıyla kaçırdığı hickeylerden birine bakan Xavier'in bakışları aldı.

"O çitin yanından geçmediğinden emin misin?" diyor Xavier, başparmağını izin üzerinde gezdirerek. Yanından geçip hassas tenine parmaklarımla dokunuyorum. "Talihsiz çocuğu gördün, değil mi?" diye soruyor, gözlerim aynadaki aşk ısırığını incelerken.

Bizim tarafımızda olması lazım.

"Fallan'ı görmeye gitmiş olabilirim," diye itiraf ediyorum, dirseklerimi tezgaha dayayıp başımı eğdiğimde parmaklarımın saçlarımda gezindiğini hissederken. "Yaptıklarım yüzünden babamın ona zarar verip vermediğini görmem gerekiyordu," diye itiraf ediyorum, dönüp sırtımı tezgaha yaslıyorum.

Xavier başını sallayıp bana doğru birkaç adım attı.

"Onu ben de gördüm. Gerçi ona asla zarar verecek bir şekilde dokunmadım," diye itiraf ediyor Xavier, cebini karıştırıp Fallon'ın kısa süre önce aldığı kolyeyi kaldırırken. Kolyeyi aramızda havada tutuyor, elimin uzanmasını bekliyor. Mücevheri dikkatlice ondan alıp avucumda tutuyorum.

"Bunu neden ondan geri alıyorum?" diye sordum, adamın eli lavabonun üzerine yanıma konduğunda arkama yaslanırken. Kollarının arasındayım, hareket edemiyorum.

"Sende daha çok hoşuma gitti," diye itiraf ediyor Xavier, arkamı işaret ederek. "Hiçbir zaman onun hakkı olmadı,"

Bu kadar önemli bir ifadenin ardında çok az bağlam var.

"Tezgahın üzerine otur. Temizlenmesi gereken kesiklerin var," diyor, burunlarımızı birbirine yaklaştırıp geri çekiliyor ve aramızda tekrar mesafe bırakıyor. Tartışmadan, elleri ilaç dolabımı karıştırırken oturuyorum. Yavaş yavaş birkaç antiseptik mendil alıp aramızdaki konuşmayı sonlandırıyor.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum, boynumun yumuşak tenine dokunarak. Başını sallayıp kapüşonlumu kaldırdı ve bana tepki verme fırsatı vermeden çıkardı. Şimdi kollarımdaki çitlerden kalan birkaç çizdiği görüyorum, ne zaman oraya geldiklerinden emin değilim.

"Öfkeli miyim?" diye başlıyor Xavier, kalçamı eliyle tutup kesiklerime hafifçe bastırarak. Bu hareket karşısında alt dudakımı ısıriyorum, hareketlerinin tenime değdiği acıyı hissediyorum. "Hayır," diyor elini yanıma bırakarak. Avucunu yanımda hazır tutuyor, daha da yaklaşıyor. Her yerini hissedebiliyorum, başım cama yaslanırken kalbimin hızla attığını hissediyorum. Beni izlerken, kulağıma fısıldarken varlığını hissediyorum.

"Blondie'nin varlığından keyif alan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum," diye fısıldıyor ve sonunda fikrini belirtiyor.

"Korkmana gerek yok," diye fısıldadı Xavier, yüzümün yan tarafına hafifçe dokunarak.

Dikkatimi başımdan çekip bardağa doğru eğiliyorum, beni kendisine doğru yaklaştırdığını hissediyorum, vücudu tepemde yükseliyor. Vücudum hâlâ hareket edemiyor, sanki tezgaha yapışmış gibiyim.

"Merak ettiğin buysa, kıskanç bir aptalım," diye devam ediyor, parmakları gömleğimin eteğinin altına sürtünüyor. Dokunuşuyla ürperiyorum, zihnimdeki duvarları ne zaman yıkıp ona seslendiğimi merak ediyorum. "Bana, ona baktığım gibi bakmanı istiyorum," diye devam ediyor Xavier, gözlerim sonunda onunkilerle buluşuyor.

Altın ve mavi çukurlar gibi beni izliyorlar, bukleleri yüzünün önünde cılgınca sergileniyor.

"Beni neden istiyorsun, Xavier?" diye sordum, hâlâ hareketsiz bir şekilde.

"Çünkü sen bir ateşsin, aşkım," diyor, kalbim hızla çarpıyor, "yakmayı planladığım bir ateş," diye bitiriyor, vücudum benim yerime tepki veriyor.

Hayır, bedenim değil.

Benim diğer yanım.

Ellerimin yakasını kavradığını, onu aşağı ve içime çekmeye hazır olduğunu hissediyorum. Bu alışverişte hafifçe inliyorum, elinin uyluğumun yan tarafını yukarı doğru sürttüğünü hissediyorum. Bir parçam onu beslemeye hazır, parmaklarının tenimde nasıl gezindiğinin büyüüne kapılıyorum. Beni, ruhunda kalan iğrenç doğasına kadar, kavrayışını hissediyorum. Beni tüketen enerjiyi geri itiyorum, bedenimi Xavier'in dudaklarından uzağa, aynaya doğru itiyorum. Başımın cama çarptığını hissediyorum ve anında öfkeli ifadesine bakmak için dönüyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye yüksek sesle öfkeyle sordum, vahşi gözlerine bakıp gülümsemesinin büyümesini izlerken.

"Çift daldırmayı sevmiyor musun?" diye soruyor, başımın griyle dolu bir kısmını işaret ederek.

"Tik-tok. Benimle savaşıacak zamanın tükeniyor. Kendini ne kadar çok ihtiyacın olduğunu göreceksin," diye fısıldıyor, elim aynaya vurmaya hazır.

Eli bileğimi kavradı ve benimle artık tipik yansımam arasındaki bakışmayı durdurdu.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum. Seni üzdüğüm için kendine bağırmana gerek yok-"

"Beni üzmedin Xavier," diye fısıldadım, aklımın başımdan gittiğini hissederek. Tezgahın kenarından aceleyle indim, ona bir sonraki yalan dalgamı anlatmaya hazırdım. Söz hakkım olduğu sürece, içimin diğer kısmının istediği şekilde bizi yönetemeyecek.

Ama onun bunu bilmesine gerek yok.

"Şu anda her şey aşırı kafa karıştırıcı," diye açıkladım ellerini tutarak. Başının eğik pozisyonundan kalktığını izledim. "Çok şey oluyor ama senin benim tarafımda olduğunu bilmek kendimi çok daha iyi hissettirirdi. Neler olduğunu veya neden bu kadar çok kötü karar verdiğimi anlayamıyorum. Yine de bildiğim tek şey, seninleyken kendimi en güvende hissettiğim an," diye nazikçe gülümsedi ve ellerini benimkilerin arasına aldı. "Fallan'la aramızda ne olduysa, tamamen hormonlara dayalı bir hataydı," diye açıkladım yüzünü ellerimin arasına alarak.

"Senin bana yönelmeni istiyorum, bu yüzden sana karşı dürüst olmam gerekiyor," demeyi tercih ediyorum, buklelerinin ellerime değdiğini hissederken yavaşça başını sallıyor.

"Oraya gittiğimde bir Şekil Değiştiren gördüm, zaten Fallan'la birlikte olmamın sebebi de buydu. Boynumda morluklar olmasının sebebi de buydu," diyorum, adamın yüzünün şaşkın bir ifadeye bürünmesini izlerken.

"Bir Şekil Değiştirici mi? Biri korumalarını mı geçti? Bu nasıl mümkün olabilir? Bir Görevli onu gördüğü yerde vururdu," dedi ve tekrar duvara yaslandı.

"Resmedildiği gibi canavarlara benzemiyorlardı. İnsan gibiydiler. Sanki beni avlıyordu. Kanımı istiyordu."

Bu düşünce onu şaşkına çevirmiş gibi durup durakladı.

"Sanırım mavi gözlerin yüzünden hala burada duruyorsun," diyor ve Fallan'ı tekrar sohbete dahil ediyor.

"Onu üzerimden atmaya çalıştım. Gördüğüm tüm insanlardan daha güçlüydü. Algılama biçimimi değiştirdi," diyorum, Xavier'in başını hafifçe salladığını izlerken.

"DNA'larını değiştirebilirler. Bu yüzden onlara başlangışta şekil Değiştirici diyoruz. Kurtarılması imkânsız insanlardır. Belirli bir insan grubunu avlarlar," diye açıklıyor.

Demek ki İşaretileri tanıyor.

"İşaretlenenler, çiplerimizin yok etmesi gereken aynı insanlardır."

"Senin halkın," dedi Xavier sonunda, gerginliğimizi dağıtarak. "Sen de onlardan birisin. Değil mi?" diye sordu, artık kaşamayacağım bir gerçeği beklerken.

"Bilmiyorum-"

"Yalan söyleme," diye söze başlamadan önce beni durduruyor.

Elimi izimin üzerinde gezdirip derin bir iş çekiyorum.

"Bu beni dışarı sürükleyip herkese işşa edeceğin kısım mı?" diye sordum, kaşlarının çatıldığını görünce.

Bana doğru bir adım atıyor, gömleğimin altına dokunuyor. Sıcaklığını hissederek ürperiyorum, parmakları izimin üzerinden geçerken geriliyorum.

"Bunu uzun zaman önce gördüm," diyor, "Sadece dürüst olmanı bekliyordum,"

Ellerini cebime daldırıp kolyeyi çıkardı. Kolyeyi nazikçe boynuma yerleştirdi ve manzaraya gülümsedi.

"Perde arkasında şok şey oluyor, Forest. Bana anlatmayacakları şok şey var," diyor ellerini boynumdan geçerken.

"Nerelisin? Nasıl buralı değilsin?" diye sordum, gözlerinde bir kırgınlık ifadesi belirirken.

"Bu başka bir zaman anlatılacak bir hikaye... Söylediklerin doğru mu? Fallan'ın bir hata yaptığına dair?" diye soruyor, geręekten bir cevap istiyor.

"Evet," diyorum, ne kadar ikna edici olduğumdan emin olamayarak, apaçık bir yalanla.

Kollarımdaki ufak çiziklerin üzerinde parmaklarını gezdirirken bana hafifçe gülümsüyor.

"Umarım doğrudur," diye fısıldıyor, "bencil ruhum için," diyor ve bir kez daha gözlerimin içine bakmak için duruyor.

"Ne kadar da yalan dolu bir aç yaratmışız," diye fısıldıyor, başımı hafifçe aynaya çeviriyorum.

Onun kindar yansımasını görmeyi beklerken, kendi yansımamla karşı karşıya kalıyorum.

Ne zaman iki yanım bu kadar yabancılaştı?

Bölüm 40

Orman

Ev, rahatsız edici bir sessizliğin içinde hareketsiz duruyor. Annem, bir mucize eseri, Kai'yi kontrol edilebilir bir seviyeye kadar sakinleştirmeyi başarmış ve onu halkımızın dikkatli gözlerinden uzak tutmuştu.

Şimdi odamda oyalanıyor, tırnaklarını yatağa kadar kemiriyor, çocukluğundan kalma battaniyesini sakinleşmek umuduyla sürüklüyor. Bu anlarda, her zaman arkada durup konuşmadan önce sessizce etrafını gözlemleyen o küçük çocuğu görüyorum.

"Ona söyledin mi?" diye tekrarlıyor Kai, sanki durumumuzu analiz etmek durumu daha yönetilebilir kılıyormuş gibi, gerçekleri doğru bir şekilde ortaya koymaya çalışarak.

"Asgari düzeyde, ama evet. Tüm bunların içinde birine ihtiyacımız var, biliyorsun. Xavier bana güvendiği sürece, o da bizde."

Duraksadı, vahşi bir kedi gibi gözlerini kıstı.

"Bu 'güven' Fallan'la kazanıldığı gibi mi kazanılıyor?" diye sordu Kai, boynunu hafifçe çekerek.

"Fallan ile benim aramda ne olduysa seni ilgilendirmez-"

"Yani bir şey mi oldu?" diye üsteledi Kai, sanki fırında olduğumuz süre boyunca Hunter'a tutunmamış gibi ellerini kalçalarına bastırarak.

"Bir şey olduysa," diyorum onu işaret ederek, "İstediğim için oldu. Fallan burada düşman değil," diye açıklıyorum, kardeşimin şakaklarını ovuşturmasını izlerken.

"Biliyorum, Orman," diyor yatağıma oturup, kameralarını kolayca söküp parçalamayı başardığı saati görmezden gelerek. "Sadece olanları sindirmeye çalışıyorum. Hayatım sadece birkaç gün içinde altüst oldu. Bir dakika, Talihsizlerin yürüdüğü Dünya'dan nefret ediyorum, bir sonraki dakika," Duraksıyor ve bezgin bir iç çekiyor. "Keşke burada değil de Fallan'la olsaydın diye düşünüyorum." Kai mırıldanarak hafifçe hıçkırıyor.

"N-neden peki?" diye soruyorum, yumuşak yorganın üzerinde kardeşimin yanına otururken.

"Çünkü o fırında olmayı, Valerie tarafından boğulmayı ve Fallan'ın senden nefret etme gibi o korkunç rolünü oynamasını, Hunter'ın yüzünde samimi bir gülümseme görmeyi tercih ederdim. Pratik olmayabilir ama gerçektir ve bu sektörün herhangi bir yerinde olduğumdan daha güvende hissettim kendimi. Eminim sen de öyle hissediyorsundur," diyor Kai.

Ona hakkımdaki gerçeği anlatmak istiyorum.

"Unutma, herkesin bildiği kadarıyla, ellerimiz sarı saçlının saçlarına dolanmış, Fallan'ın değil." diye fısıldıyor zihnimde, dürüstlüğümden neden bu kadar az olduğunun nazik bir hatırlatıcısı.

"Fallan'ın nefreti bir oyun değil... Gerçekten, tesellimi Xavier'de buluyorum," diyorum, yalanı zorla söylerken dudağımı ısııyorum.

Göğsümde hafif bir ağrı hissediyorum. Ağrı başladığı kadar çabuk geçiyor.

"Doğru," diye mırıldandı Kai, başını sallayarak, "Eğer kendine söylemen gereken buysa," dedi Kai.

Koridoru alçak bir uğultu doldurdu, ikimiz de bir sandalyenin arkılığıyla kapatılmış kilitli kapıya bakıyorduk. Babamın yatak odasından sendeleyerek uzaklaşırken çıkardığı ağır ayak seslerini, annemin adamın geri gelip kendisiyle konuşması için yaptığı sessiz yalvarışları dinliyordum. Xavier'le banyoda geçirdiğim zamandan kısa bir süre sonra, babam ondan gitmesini istemiş, annemle birlikte odaya girmiş, öfkesini de bol köpüklü bir viski şişesiyle dengelemişti. Xavier'in gitmeye hiç niyeti olmadığını, özellikle de Fallan'ın yoğun

endişelerinin zihnimi ele geçirmesine izin vererek ayakta sallanırken anlamıştım. Sonunda Kai onu gitmeye ikna edebildi ve babamız çok sinirlenirse haber vereceğine söz verdi. Uzun uzun düşündükten sonra, Fallon'ın ne kadar enerji harcadığını göz önünde bulundurarak onu sakinleştirmeyi, rahatlamasını sağlamayı başardım.

Kapı kolu babamın dokunuşuyla şiddetle sallanıyor. Kai gürültüden irkiliyor, gözlerim tetikte, elim istemeden kasılırken, kalan enerjimi sandalyeyi kapıya dayayabilmek için kullanıyorum. Kulaklarımı kapatmak, çocukken çok daha büyük gelen battaniyenin altında kardeşimle kucaklaşmak istiyorum. Şimdi ise battaniye sırtına zar zor iniyor.

"Kalbin hızla çarpıyor... İyi misin?" diye sessizce soruyor, boğazım kuruyor.

"Babam çok sinirli," diye başladım.

"Andrew, yeter artık," diyor annem, onu kapıdan uzaklaştırmaya çalışarak.

"Kaiden ve Forest Blackburn, dışarı çıkın!" diye bağılıyor babam. Kai'nin battaniyesine daha çok sarılması.

"Belki de odanda kalman en iyisi," diye mırıldandı Fallon, bunu bir öneri gibi göstermeden.

"Biliyorum," diye başlıyorum, kapıyı tutarak. "Onu sakinleştirdikten sonra seninle konuşacağıma söz veriyorum," diye fısıldıyorum, kapıyı ne kadar tutabileceğimden emin olamayarak.

Sistemimi dolduran enerjinin hoş sürpriziyle dolup taşarak kardeşime yaslanıyorum.

"Gücünün tükenmesi riskini alamam." diye fısıldadı, ağzım küçük bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Buna ihtiyacın vardı." diye inliyorum.

"Buna daha çok ihtiyacın var."

"Kaiden!" diye bağırdı babam bir kez daha. Özellikle kardeşimi kastederek.

"Seninle konuşmuyorum!" diye bağılıyor Kai, sesi duyguyla örtülü. Annemin öfkeyle, bunalmış ve stresli bir şekilde uzaklaştığını duyuyorum; bir sonraki vardiyasına sadece birkaç saat kalmıştı.

Ayağa fırladım, kardeşimin elinin önümü kavradığını hissettim.

"Onunla uğraşma," diyor Kai, sesi korkuyla dolu.

Hiçbir şey söylemiyorum. Elini çekip kapıya yaklaşıyorum. Babamın kapıya vurma sesleri kesilmiş, kapının diğer tarafında beklerken sadece nefes sesleri duyuluyordu.

"Böyle davrandığın sürece kimse seninle konuşmayacak," diyorum sonunda konuşarak.

"Orman!" diye söze başladı babam, kilidi bir kez daha sallayarak. "Sen kardeşin ve sonsuza dek saklanamazsın," dedi sesi titreyerek.

"Sarhoşsun!" diye bağırıyor Kai, kendi fikrini ortaya koyarak.

"Sadece, sadece seninle konuşmak istiyorum," dedi babam, sesi neredeyse hıçkırık gibiydi. "Lütfen," dedi, gözlerim Kai'ye kaydı. Kardeşim başını iki yana sallayıp sessizce müdahale etmemem için yalvardı.

"Çalışma odasına git, seninle konuşacağım," diye söze başlıyorum, kardeşimin sessiz "hayır"larını duymazdan gelerek.

"Sadece seninle konuşacağım... Sadece seninle." diyor, artık bunu bir soru olarak sormuyor.

Kai'nin beni tutma ve yanında tutma arzusuna rağmen, bir şekilde odadan çıkmayı başarmıştım. Koridor soğuktu, kapıyı açtığımızda hafif bir esinti yanıımızdan geçiyordu. Kai kapı eşiğinde oyalanıyor, babamın tam karşımızda durmasını bekliyordu. Yolumuza çıkan hiçbir şey yoktu, sadece yatak odasından bizi izleyen annemin silüeti vardı.

"Çalışma odasında," diyor annem, çipinin yeşil renkte yanıp söndüğünü fark edince midem bulanıyor.

"Neden annemi alıp oturma odasına çay içmiyorsun?" diye fısıldıyorum Kai'ye, bana daha fazla baskı yapmamasını istediği şeklinde okuyabileceği bir bakış atarak. Anneme bakarken gözleri bile kısılıyor, duruşundaki ani rahatlamayı fark ediyor. Hareketleri ona ait değil. Özgür düşüncesini bozan tek şey kodlar.

Kai başını sallayıp yutkunarak elimi bıraktı. Parmaklarımızı ayırıp kapalı çalışma odasına baktım.

"Bir şey duyarsam içeri geliyorum," diye fısıldadı Kai, kapıya son bir kez baktıktan sonra geri çekildi.

Annemi kucağına alıp mutfağa doğru çekişini izliyorum. İkimiz de kulağının arkasındaki ışığın kayboluşunu izliyoruz. Anneme hangi çayı istediğini sorarken gülümseyerek, sorgulamamayı tercih ediyor. Babamın çalışma odasının kulpunu tutup kendimi içeri ve loş ortama zorla sokuyorum.

Sandalyelerinden birine oturmuş, kamburlaşmış, viski bardağını döndürüyor. Kapı menteşelerinde gıcırdarken başını bir kez bile kaldırmıyor. Odayı sadece küçük bir lamba aydınlatıyor, bu da yüz hatlarının daha da bitkin görünmesine neden oluyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, odanın bana verdiği histen rahatsız oluyorum. Onu dikkatle izliyorum, tırnaklarımı avuçlarıma olabildiğince sıkı bastırıyorum.

"O sektöre geri dönemezsin," diye fısıldadı ve bardağını sehpanın üzerine koydu.

Bütün bunlar boş bir uyarı için mi?

"Ne göreceğimden endişeleniyorsun?" diye sordum, başının yavaşça kalktığını izlerken.

"Senin ne göreceğinden endişelenmiyorum," sesi titriyor, "Senin ne göreceğinden endişeleniyorum," diyor.

Zihnimin diğer tarafının içeri girdiğini hissediyorum, sinir bozucu ve konuşmaya hazır.

"Neden bu kadar korkuyorsun?" diye soruyor bana, sesimi rahatlıkla kullanarak. Bu ifadeye alaycı bir şekilde gülüyor, zihnim çoktan varlığını geri itmeye başlamıştı bile.

"Saçlarındaki gümüşü görüyorum, tıpkı bir bıçağın metali gibi," diyor, telleri işaret ederek.

"Neyden korkuyorsun baba?" diye tekrar soruyorum, onun gözlemini görmezden gelerek.

"Bu dünyada seni kullanacak insanlar var, Orman," diye ayağa kalktı, "Seni alıp kendi kontrolleri için bir kuklaya dönüştürecek insanlar," diye devam etti, ayakları üzerinde sallanarak, "Sözlerinde gördüm, gelecekte olacakları, geçmiş olanları-"

"Kimin sözleri?" diye sorar.

"Beni kim avlıyor?" diye soruyorum, ağzının yavaşça kıvrıldığını izliyorum.

"Farklı olan her şeyi yok edecekler. Kimsenin zihni güvende değil. Aygıt yakın, Orman, ve seni ve ondan korkan herkesi beraberinde götürecektir," diyor, bana doğru sendeleyerek, neredeyse üstüme düşecekmiş gibi. Kolunu tutup gözlerinin bana odaklanmasını sağlıyorum.

"Mark'ı tanıyorum," diye fısıldadım, sarhoşluktan gözlerinin nasıl büyüdüğünü izlerken. "Kim olduğunu biliyorum," diye tekrarlardım, ağzındaki gülümsemenin nasıl büyüdüğünü izlerken.

"Seni ve kardeşini çok severdi," dedi babam, neredeyse bilincini kaybetmiş bir halde, "Biliyor musun?" diye sordu babam, bacakları tutmuyordu ve gözleri yarı açıktı.

"Biliyor muyum baba?" diye sordum onu yere kadar takip ederken.

"Bana izin vermiyorlar," diyor gözlerini yavaşça kapatırken. "Sana söylememe izin vermiyorlar," diye devam ediyor, başını serin zemine bastırarak.

"Ben neyim?" diye sordum, sessizce mırıldanmasını izlerken. "Beni neden istiyorlar?" diye üsteledim, başımı daha da yaklaştırıp sakın sesini dinledim.

"Yaptıkları çok zalimce. Seni koruduğumu sanıyordum," diye mırıldandı, soğuk eliyle yüzüme dokunurken.

"Sen onların hepsini karanlıktan çıkaracaksın,"

Sesi netti, tüm konuşma boyunca duyduğum en net sesti.

"Ya da hepimiz karanlığı senden uzak tutmak için savaşarak ölürüz," diye bitiriyor cümlesini, bu cümlesi yüreğimi dağlıyor.

Babamdan uzaklaşarak kırımın üzerine düşüyorum, uykunun onu ele geçirmesini izliyorum. Gümüş tepsisindeki yansımama bakarken kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. Bana aynı şaşkınlıkla bakıyor, ikimiz de ne demek istediğinden emin değiliz.

"Biz neyiz?" diye soruyorum, başını salladığını görüyorum.

Duruşu katı, artık eğlenceyle dolu değil.

"Lanet olsun," diye söze başlıyor, ellerini saçlarının arasından geçiriyor.

"Karanlıkta koşuyoruz, ışığı arıyoruz, bir gün orada olacağını umuyoruz." diye bitiyor.

"Ne kadar zamandır buradasın?" diye soruyorum, cevabını isteyip istemediğimden emin değilim.

"Her zaman," diyor kollarını ovuşturarak, "her zaman senin bir parçan oldum, sessizce seninle tekrar bağlantı kurmayı bekledim," diyor, sesim titriyor.

Bir kez daha mı?

"Sana güvenebilir miyim?"

"Bana güven? Ne zaman öğreneceksin?" diye soruyor, parmağını bana doğrultarak.

"Ben senim"

Bölüm 41

Orman-Üç hafta sonra

Bölgeyi parlak turuncu ve kırmızı renkler sarıyor, şehir merkezindeki alışveriş merkezini bir renk serabına dönüştürüyor. Tarçın ve hindistan cevizi havaya karışıyor, hepsi kutlamaları bekleyen yerel Dokunulmazlar tarafından yapılan çeşitli tatlılar ve ikramlarla mükemmel bir uyum sağlıyor.

Sonbahar Gündönümü festivali, hatırlayabildiğim kadarıyla her zaman var olmuştur ve insanların bayılana kadar içmelerine ve yüzlerini daha önce hiç bu kadar büyük miktarlarda görmediğimiz birçok lüksle doldurmalarına olanak tanır. Vatandaşlara yalnızca şenlikler sırasında giymek üzere özel kıyafetler verilir. Bordo kumaş vücuduma yapışmış, saçlarım ise şu anki boyalı hali göz önüne alındığında koyu ve cansız. Xavier'in yardımıyla tüm gümüşleri çıkarmayı başarmıştım ve hiçbir soru sormadığında minnettar hissettim. İkimiz de daha açık rengin saç tellerinden ayrıldığını görünce üzölmüş görünüyorduk. Vücudum daha az tükenmiş hissediyor, etrafımdaki enerjiyi kontrol etme yeteneğimi daha iyi tanıyorum. Elbisem alt bacaklarımın hemen altında bitiyor ve tayt ve beni daha fazla savunmasız hissettiren siyah ayakkabılarla eşleştirilmiş. Kai, siyah bir pantolonun içine sıkıştırılmış bordo bir gömlek giyiyor. Saçları, babamın ona taktırdığı jöleyle dümdüz

uzanıyor. Fallon'ı haftalardır okulda çalıntı düşünceler ve bakışlardan ibaret, birbirlerinin düşüncelerini dinlerken görüyorum. Josh ve Colton'a tahammül etmesi onun için daha zor oldu; sık sık çocukların zihinlerine girip onları tökezletiyor veya kendilerini rezil etmeye zorluyorlar.

Hunter'ı fırına doğru koşarken birkaç kez, kısaca, görmeyi başardık. Kai onu yakalamak için yeterince erken uyanmaya çalıştı, hatta Aaron'ın varlığına bile tahammül etti. Valerie olabildiğince nazik davrandı, Fallon'ın yakınında olduğu her seferinde beni kızdırmak için elinden geleni yaptı. Son birkaç haftadır, Fallon'ın dokunuşundan uzaklaştı, sözde eyleminin bu kısmını daha fazla sürdüremedi. Annem ve babam, zihinlerinin derinliklerine hapsolmuş halde, hiçbir şey yokmuş gibi, hiçbir şeyden habersizce devam ettiler.

Babamın içki alışkanlığı arttı ve bunun sonucunda annemin çip kullanımı da arttı. Her gece Fallon'ın rüyalarını dinliyorum, onların sektöründen ne kadar uzak kalabileceğimden emin değilim. İkizler hâlâ gergin, Kai'ye veya bana her yaklaştıklarında yumurta kabukları üzerinde duruyorlar. Max, Xavier'ın nefret dolu bakışlarının kendisine yönelik olup olmadığını anlamak için her dokunuşunu sürdürmeye karar verdiğinde, onu zorlamak istemediği için uzun zaman önce yakınlaşmayı bıraktı.

"Bu sabah Hunter'ı tekrar gördüm," diyor Kai, burnunu buruşturarak elma şarabından bir yudum alırken. Kollarımı kavuşturup göğsümü sıkın elbiseyi çekiyorum, nefes almam çok daha zorlaşıyor. "Onların sektöründeki işler daha da kötüye gidiyor. Daha fazla düzenleme ve daha fazla kontrol," diyor Kai başını sallayarak.

"Fallan'dan haber aldın mı?" diye soruyor, aklımdan gece geç saatlerdeki sayısız konuşma geçiyor. Zihnimde sesini duyunca uykuya dalmak için can atıyorum.

"Cuma günü Akademi'de olduğumdan beri hiç. Puan tablomu daha az küstah göstermeye çalışıyordum. Xavier bile ne kadar çok puan topladığımı görünce şok oldu," diyorum, Yetkilileri peşimden atmam için yardım etmesi için yalvardığımda sarışının kocaman gözlerini düşünerek.

"Hunter, Fallan'ın senin gittiğinden beri sektörlerinde boş bir kabuk gibi dolaştığını söylüyor," diyor Kai, adamla aramın nasıl olduğunu anlamaya çalışarak.

"Xavier, Hunter'la sabah sohbetlerinden döndükten sonra da aynısını yaptığını söylüyor," diye üsteliyorum, ağabeyimin kendinden emin duruşunun kaskatı kesildiğini izlerken. "Hâlâ bana sadece bilgi almak için onunla görüştüğünü söylemeyi mi planlıyorsun?" diye soruyorum, Fallan'ın Hunter'ın aniden ağabeyimle görüşmek istemesini hatırlayarak.

"Ne ima ediyorsan," diye söze başladı Kai, "Bırak gitsin. Benim böyle çalışmadığımı biliyorsun. Hunter'la aramızda hiçbir şey olmuyor," diye mırıldandı, haftalardır söylediğinden daha fazlasını kısa bir cümleyle söyleyerek. Bu ifadeyi söylemekte tereddüt ettiğini hissedebiliyorum, kendi sözlerinin geçerliliğinden emin değil. "Elma şarabını iç," diye homurdandı, bardağımı dudaklarıma bastırarak.

"Bakın ikinize de," dedi Rae'nin tanıdık sesi, ikimiz de dönüp gündönümü elbisesini çoğu kişinin hayal edebileceği şekilde giymiş mükemmel vücudunu gördük. Max arkasından geliyordu, gömleğini tembelce büyük bir gösterişle giymişti. Saçları mükemmel bir şekilde bukleliydi. Her bir mücevher parçası, onu mümkün olan her şekilde ifade edecek şekilde tam oturmuştu. Omuzlarımı geriye atıp, geniş bir sırtıyla bize doğru gelişini izliyordum. Kai'nin ona tepeden baktığını, ama bakışlarının çoktan bardağına girmiş olmasından rahatsız olduğunu tahmin ediyordum.

"Bu senin için hiç de küçük bir olay değil, değil mi?" diye sordum, içeceğimi uzatırken, artık iştahım varmış gibi davranmayı beklemiyordum.

Müzik havayı sarıyor. Keman ve piyanodan oluşan bir senfoni, hepsi güzel notalar oluşturuyor. Birkaç Talihsiz, etkinliğe yemek servisi yapıyor, masaları kurup sofraları hazırlamaya yardım ediyor. İnsanlar kadehler dolusu şampanya eşliğinde konuşuyor, çoğu annemle babamın kalabalığın arasında yumuşak gülümsemelerle kol kola çalışmasını takdir ediyor. Son birkaç haftadır, sadakatimizi onlara kanıtladık ve elimizden geldiğince rollerimizi takdir ettik. Rae'nin eli saçlarıma uzanıyor, koyu renkli bir tutamı parmaklarının arasında kıvırıyor.

"Her zaman bu kadar karanlık mıydı?" diye soruyor. Sağ telini çeken Kai oluyor.

"Hatırladığım kadarıyla hep böyleydi," diyor, defalarca açıklamak zorunda kaldığım bir soruya cevap verirken.

Tanımadığımız bir Talihsiz yanımızdan geçiyor, ikizler onun varlığına kaşlarını çatarak bakıyorlar. Max, habersiz Talihsizi yok etmeye hazır bir şekilde kardeşimin omzuna vuruyor.

Max, yanında sakladığı bıçakla oynarken, "Onları tam isabetle dürtersen ciyaklayacaklarını mı sanıyorsun?" diye sordu. Memur olmaya ilgi duyduğundan beri, her zaman silahlı olmak da dahil olmak üzere, onların özelliklerini benimsemekte hiç vakit kaybetmedi. Kardeşimin çocuğa olan tiksintisi büyüdü ve gülümsemelerden çok kötü bakışlara yol açtı.

"Onlardan emin değilim ama senin yapacağını biliyorum," diyor Xavier rahat bir tavırla.

Max, Xavier'in parmakları boynunu sıkarken çığlık atıyor ve Talihsizler'le nasıl alay etmeyi seçtiğiyle alay ediyor.

Xavier'e hayran kalmamak elde değil, onu görünce kalbimin hızla çarptığını hissediyorum. Çoğu zaman sadece siyah üniformasını giyerken, şimdi tenindeki siyah kıvrımları ortaya çıkarmak için hafifçe açıkta kalan bordo bir gömlek giyiyor. Şimdi yan tarafında bir görüntü oluşmaya başlıyor, ancak önündeki düğmeleri düzelttiğinde gizleniyor. Bukleleri vahşi ve bakımsız, sinir bozucu derecede mükemmel yüzünü çerçeveleyiyor. Sakalları manikürlü, çene hattını mükemmel vuruşlarla belirginleştiriyor. Rahat siyah bir pantolon giyiyor, parmakları birkaç nadir yüzükle süslü. Pantolonundan sarkan bir cep saati görüyorum, zinciri kemerinin halkalarına bağlı. Max adamı görünce siniyor. Yanakları utançtan kızarıyor. Rae duruşunu düzeltiyor, sarışının varlığıyla aniden daha canlı. İçimde bir şeyin yeniden yüzeye çıktığını hissediyorum, sesinin zihnimin arka tarafında konuştuğunu duyuyorum.

"Onun varlığından kesinlikle rahatsız olmuyor," diyor, ağzım havada asılı kalacak bir sessizliği bastırmaya çalışıyor.

"Hiçbir şey denemeyecektim," diyor Max, ikizini trans halinden kurtarıken.

Xavier'in gözleri bana kaydı, beni baştan aşağı süzerkenki sayısız uzun bakışı görmezden geldi. Gözlerinin gözlerimde durduğunu hissettim, kendime olan güvenim biraz azalırken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bu kadar güzel görünmene rağmen benimle en azından bir dansın tadını çıkarmaman çok yazık olur," diyor Xavier elini bana doğru uzatarak.

Bu söz karşısında gülümsemeden edemedim, elini ne zaman tuttuğumu anlayamamıştım.

Bizi gruptan uzaklaştırıyor ve Max'e çocuğun öfkesini daha da artıran bir sırtış atıyor. Annemle babamın gözleri üzerimize dikiliyor. İkisi de içkilerini yudumlarken rahatlıyor. Çiftler, dansın hareketine yabancı bir şekilde, birbirlerine dimdik sarılmışlar. Diğerlerinin aksine, Xavier beni kendine çekiyor, aramızda fazla mesafe bırakmıyor. Elleri belimi kavıyor, kollarım çoktan boynuna dolanmış. Kimin izlediğine aldırmadan, canının istediğini yaparak korkusuzca hareket ediyor.

"O durumdan kurtulmak isteyebileceğini düşündüm." diye fısıldadı, beni yönlendirerek. Sıcaklığının içimde yayıldığını hissediyorum, başkalarını izleme biçiminde derin bir rahatlık hissediyorum.

Müzik kulaklarımı dolduruyor, hareketlerini takip etmem çok daha kolaylaşıyor.

"Her durumdan çıkmak istiyorum," diye itiraf ediyorum, tenindeki siyah girdapları tekrar gözlemlemeye çalışırken.

"Ne olduğunu görmek istiyorsan, sorman yeterli." diye fısıldıyor, gezinen gözlerimi fark ederek.

Bu söz üzerine yüzüm kızardı. Elleri beni kavradı, ama ayaklarım daha da dengesizleştikçe daha da sıkıştı.

"Herkesin cildinin temiz olması gerektiğini sanıyordum," diye itiraf ediyorum, beni yukarı çektiğini, ağırlığının daha fazlasını aldığını ve Fallon'ın bir zamanlar yaptığı gibi beni ayağa kaldırdığını hissediyorum. Gözleri beni o kadar küçük bakışlarla yutuyor ki, bu ikinci doğam gibi geliyor.

"Burada hiç kimsenin cildi temiz değil," elinin cildimde aşağı doğru süründüğünü, parmaklarının alt sırtımda daireler çizdiğini hissediyorum, "Sadece cildime ne için savaştığımı hatırlatan bir şey çizmeye karar verdim." Fısıldadı, yüzüm onun varlığından sıcaktı.

"Ne için savaşıyorsun?" diye sordum, çenesinin sıkıldığını izlerken.

"Keşke sana basit bir cevabım olsaydı. Şunu bil ki, ne yaparsam yapayım, bir sebebim var."

Başımı sallıyorum, saçlarımın alt sırtımı gıdıkladığını hissediyorum.

"Neden kendini benim karmaşama sürüklüyorsun? Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun." diye fısıldadım, elinin daha da sıkılaştığını hissettim.

Gözlerini kapatıp hafif bir iniltiyi bastırıyor, boğazını sertçe okşuyor.

"Haklısın," diyor büyük bir yenilgiyle, sonunda gözlerini açarak. "Bu, oldukça etkili bir kadın olduğun anlamına geliyor olmalı." diyor. Göğsüm, olduğumuz yerde kalma konusunda derin bir ihtiyaçla doluyor.

Saçlarıma dokunuyor, yakından bakıyor.

"Bu kadar karanlık olmasını sağlayabileceğimizi sanmıyordum." diye fısıldadı kaşlarını çatarak.

"Beğenmedin mi?" diye sordum, ona sırtarak.

Bana doğru eğiliyor, alt sırtımı destekliyor.

"Doğal güzelliğini gizliyor canım," diye fısıldıyor, burunlarımız birbirine değiyor. "Güzelliğinin her zerresi herkes tarafından görülmeyi hak ediyor. Ellerimin seni, beni dışlamadan keşfedebilmesini hafife almıyorum." diye fısıldıyor, kalbim çırpınırken, yarattığım bir duvara çarpıyorum.

"Ona destek ol," diye başlıyor, beni ona bu kadar yakın olmama izin vermeye ikna ediyor.

"Söz hakkın yok," diye öfkeyle kıvranıyorum içimde, dokunuşlardan aniden uzaklaşma isteği duyuyorum, Fallon'dan başka kimseyle birlikte olmak istemediğim düşüncelerle dolu. Xavier bu değişimi fark ediyor, burnunu koparırken beni yavaşça ayaklarından uzaklaştırıyor ve şarkının bitmesini bekliyor.

"Ailen bu akşam yemeğe katılacak mı?" diye soruyor, sesi neredeyse alkışlayanların sesleri arasında kayboluyor.

Komutan, bu yıl tüm resmi ailelere, bu kutlama dönemindeki tüm sıkı çalışmaları için üst düzey yöneticilere teşekkür etmek amacıyla akşam yemeğini koordine etmiş. Tek yapabildiğim, sesimin neden bu kadar kısıldığını anlayamadan başımı sallamak.

Xavier elimi tutuyor, dudaklarını elime bastırıyor ve bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. Tekrar onda teselli bulmaya çalışıyorum, sürekli duvara tosluyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor, kapalı yapım olmasına rağmen pozitif kalmayı başarıyor.

Xavier'in yanından, baştan aşağı rahat yemek üniformasıyla bir beden geçiyor. Adam Xavier'le omuz omuza çarpınca, Xavier topuklarının üzerinde dönerken kavrayışını benden uzaklaştırıyor. Talihsiz adamın kalabalığın arasından geçip, Xavier onu tek tek seçmeden ondan uzaklaştığını görüyorum. Xavier hayal kırıklığına uğramış görünüyor, kalabalığı tarayarak omzuna vurmaya gönüllü birini arıyor. Siyah buklelerini görünce bir rahatlama hissediyorum. Şakacı mavi gözleri, sarışını uzaktan izliyor ve etkinlikten uzaktaki iki bina arasındaki kalabalık olmayan bir alanı işaret ediyor. Xavier elini saçlarının arasından geçiriyor, bana doğru dönmeye hazırlanıyor, ancak çok sayıdaki iş arkadaşından biriyle sohbete başlayan babam tarafından işaret ediliyor. Xavier derin bir iç çekerek bana bakıyor.

"Hayes!" diye bağılıyor babam.

"Soyadınız Hayes mi?" diye gülümseyerek sordum, yüzündeki sırtmanın bir kez daha belirmediğini gördüm.

"Bildikleri kadarıyla... eğer bununla uğraşmaya gidersem benden nefret eder misin?" diye sordu Xavier, konuşmamızı kimin dağıttığını düşündükçe konuşmadan uzaklaşma isteğim daha da artıyordu.

"Babamı gururlandır," diyorum alaycı bir şekilde, sarışının babamın yanına gitmeden önce ağzında beliren alaycı sırıtışı izliyorum.

Hiç vakit kaybetmeden Fallon'ın yolunu takip ettim, bir kez arkama baktım ve onunla birlikte sokağa çıktım.

Elleri ceplerinin derinliklerinde, yüzünde öfkeli bir ifade var. Etkinliğe yemek hizmeti verenler için tasarlanmış bir üniforma giyiyor. Bir ileri bir geri yürürken bana bakıyor, nadiren giymeme izin verdiğim bir kıyafete dikkat edince duruyor.

"Onun sana dokunmasını bir saniye daha izlemeye dayanamazdım," diyor Fallon. Zihnindeki duvar her zamanki gibi

korunaklı.

Artık kaçacak yer yok. Haftalarca sadece çalıntı fısıltılar, hepsi şu an için.

"Dedin-"

"Senden kaçamam... Beni yiyip bitiriyor," diye fısıldıyor.

Yüreğimin burkulduğunu hissediyorum. Aramızdaki bu ileri geri dinamik dayanılmaz.

Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıp ona yaklaşıyorum, titrek bir şekilde ellerimi göğsüne dokunacak şekilde kaldırıyorum. Sıcaklığı içime yayılıyor, beni sadece onun yakabileceği bir ateşle dolduruyor. Diğer yanım anında öne çıkıyor, kelimelerimle riske giriyor. Kendimi konuşmaya zorlayamıyorum.

"Şu an yanımda ol," diye fısıldadım, ağzımı daha da yakınlaştırarak. Beni sıkıca kavradı, kalp atışları elime çarpıyordu.

"Seni o şekilde umursamıyorum-" diye fısıldıyor, beni tekrar geri itmeye hazır bir şekilde.

Benim adıma konuşuyor, istekli ve enerji dolu.

"Saçmalık!" diye tısladım.

"Durmanı istemiyorum. Seni hissetmek istiyorum, sadece seni," diye fısıldıyorum, içimdeki güven duygusu dalga dalga yayılıyor.

"Seninle tekrar yalnız kalırsam-"

"Bir daha olmayacak," diyor, sözleri bana çarpıyor, diğer parçamı tekrar kafesine sıkıştırıyor.

Beni kol boyu mesafede tutmaya çalışarak kavırıyor. Gömleği darmadağın. Elbisem artık eskisi kadar düz ve bakımlı değil. Müzik ara sokakta yankılanırken ikimiz de kıyafetlerimizi düzeltiyoruz. Eli, hiç düşünmeden saçlarımı düzeltmek için hızla hareket ediyor.

"Piç kurusu gerçekten koyu renge boyamış," diyor birkaç parçayla oynarken.

"Bunca şeyden sonra saç rengimden mi bahsetmek istiyorsun?"

Çeneme dokunuyor, başımı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor.

"Pişman olacağım bir şey yapmaya iki saniye kalayım. Bence bırak gitsin," diyor, uzaklaşmaya hazır bir şekilde.

Başımı göğsüne bastırıp, coşkulu kalp atışlarını dinliyorum. Zihnimi sakinleştiriyor. Zihnini, daha önce hiç hissetmediğim şekillerde kendi zihniyle yer kapladığını hissediyorum.

"Bu soğukluk beni kırıyor," diye fısıldıyorum, bu söz karşısında gözlerinin acıyla dolduğunu görüyorum.

"Eminim parçaları tekrar bir araya getirebilirsin," diyor gözleri öfkeyle dolu bir şekilde.

Yavaşça uzaklaşıyorum, zihnimde bir dizi duygu toplanıyor ve başladığımdan daha fazla kafa karışıklığıyla son buluyorum.

"Bunu bana daha ne kadar yapmayı planlıyorsun?!" diye bağırdım. Gözleri küçümseyerek yere bakarak kıpırdamadan durdu.

"Ne kadar gerekiyorsa," diyor soğuk bir şekilde.

Havayı yüksek bir çatırtı sesi dolduruyor. İnterkom sistemlerinden gelen parazit havada yankılanıyor. Başlarımız sokağın sonuna doğru hızla dönerken, uzun uzun şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz.

"Burada kal," diyorum ondan uzaklaşarak, tepki vermesine fırsat vermeden, açık uçlu konuşmamızdan uzaklaşıp kargaşaya yaklaşıyorum.

Çıkışa yaklaştıkça gürültü artıyor. İnsanlar ani sesin verdiği acıyı bastırmak için kulaklarını kapatıyor. Yetkililer emirler yağdırıyor, insanlara sistemleri kapatmaları için bağılıyor, melodi yüzünden duyulmuyorlar, şimdi interkomlardan çıkıyorlar. Sistemde yavaş bir yabancı şarkı duyuluyor. Uzun zaman önce unutulmuş bir melodinin sesi mekanı sarıyor. Paniklemiş kalabalığın etrafına bakıyorum, Xavier'i ve annemle babamı görüyorum, hepsi birinin sesi kisması için bağılıyor. Yavaşça kalabalığın arasından geçmeye başlıyorum, çevremde Fallan'ın sokaktan çıkışını ve önündeki kaosa katılmasını izliyorum. Kai, yemekçilerden biriyle yaptığı konuşmadan uzaklaşıyor. Fallan arkadaşına katılırken Hunter'ın koyu gözleri benimkileri buluyor. İkisi de tepsileri kavırıyor. Kai kulaklarını kapatıyor, bana doğru ve çocuklardan uzaklaşarak, duyamadığım bir tonda konuşuyor. Fallan'a bakmaktan kaçınıyorum, dünya soğurken Xavier'in gözlerini üzerimde hissediyorum.

Müzik yavaş yavaş azalırken, bir ses sistemin üzerinde netleşiyor.

"Halkınızın size dayattığı yalanlara inanarak inzivada yaşıyorsunuz. Bildiğiniz tek şey küllerle kaplı dünya," diye başlıyor ses, tanınmaz bir tonla. "Size söylemek için buradayız, geriye kalan tek şey kül değil," diye devam ediyor. Üst düzey yöneticiler donmuş, ağızlarını kapatıp sessizce fısıldaşıyorlar.

"Aranızda bu cepheyi kıran, halkınızın yarattığı yalanların ötesini görenler var. Bizi bulun," diyor ses, midem bulanıyor.

"Ve ruhlarınız sonunda özgür olacak." Ses bitiyor, gözlerim Fallan'a kayıyor.

Şaşkınlıkla bana baktı, kısaca. İkimiz de ne yapacağımızı bilemiyoruz.

"O kimdi?" diye sordu Kai titrek bir sesle, gözleri kocaman açılmıştı.

Xavier'e bakıyorum, gözleri yere dikilmiş, vücudu donmuş, sanki duyduğu her şeyi yavaş yavaş işliyormuş gibi. Yavaşça başını kaldırıyor, gözlerimiz buluşuyor.

Bir an, sadece bir an için. Hissediyorum. Zihnine ufak bir bakış. Varlığı belli belirsizdi, her an kopmaya hazırdı. Endişeleri içimden geçiyordu, beni anında yıkmakla tehdit eden derin bir korku. Geldiği kadar çabuk kayboldu, bedeni soyadını haykıran Memurlar kalabalığının arasına doğru geri çekildi.

"Beni duydun mu?" diye soruyor kardeşim, beni trans halinden uyandırmaya çalışırken.

"Ne?" diye sordum, dikkatimi tekrar ona çekerek.

"Ne dediklerini duydun mu? Koğuş hakkında?" diye sordu Kai, gözlerim bir kez daha Fallan'a kaydı.

"Bu kimdi yahu?" diye endişeyle sordum.

"Hiçbir fikrim yok... ve onların da bildiğini sanmıyorum," diye fısıldadı Fallan, düzeni yeniden sağlamaya çalışan yetkililer ve üst düzey yöneticilerden oluşan gruba işaret ederek.

Adam kalabalığın arasından sıyrılıp ellerini yalvarırcasına kaldırdı.

"Bayanlar ve baylar, birileri acımasız bir şaka yapmanın komik olacağını düşünmüş olmalı," diyor. Adam kaşlarını çatarak elektrikle çalışan adamlardan birini işaret ediyor.

"Kapat şunu," diye tısladı Adam, kalabalığa uzun uzun bakarak.

Adamlar elektriği kesiyor, ışıklar ve statik de beraberinde gidiyor. Etrafımızı saran bu kadar çok yeniden düzenleme cihazı görünce huzursuzluk duyarak hiçbir şey yutmuyorum. Babam, Xavier'i itiyor, bunun ne olabileceğini bilip bilmediğini soruyor. Adamlar çıkmaz sokaklara sapıyor. Yetkililer, Talihsizler'i kendi bölgelerine geri dönmeye çağırıyor.

Tüylerim diken diken, enseme dokunuyorum. Oksijenim sıfıra inmiş. Arkamda bir varlığın belirdiğini hissediyorum. Beni tutan eller gibi, omzuma bir ağırlık çöküyor. İnterkomdan gelen ses, sadece benim için sessizce bir cümle fısıldıyor.

"Bizi bul, Orman." Adamın sesi duyuluyor, burnum akıyor, burnumun oluşturduğu akıntıyla üst dudağım kırmızıya boyanıyor ve enerji sarfiyatı bana ulaşıyor.

"Orman!" diye bağırdı Kai, beni hızla sarsarak. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hâlâ aynı pozisyonda duruyordum. İnsanlar dağılmaya başlarken kalabalıklar azaldı. Elbiseme ince bir kan bulaştı. Elim kanı hızla sildi. Fallan'ın bedeni, bıraktığım yerden çok daha yakındı. Bana dokunmaya hazır görünüyordu, Xavier'ı ve annemle babamın giderek artan varlığını fark edince durdu.

"Defol buradan," diye fısıldıyorum, esmer adamın çenesini sıkarak duraksamasını izliyorum.

Gözleri annemle babamın üzerinde geziniyor, ayakları yavaşça geri çekiliyor, zihni benimkinden uzaklaşıyor.

Tereddütle topuklarının üzerinde dönüp başını eğdi ve bana yaklaştı. Hemen, nazikçe dokunarak yüzümü inceledi. Kai'nin bedeni hareketi koruyordu. Fallan'ın gözleri beni izliyordu. Sesi zihnimde yumuşaktı.

"Seni güvende tutmak için gereken güce sahip değilim," dedi sessizce, başparmağını yanağımda gezdirerek. Yüzümü aklında tutarak geri çekildi.

Sözleri gizemliydi, hayatımı bulandıran karmaşayı daha da derinleştiriyordu.

Kai'ye doğru eğildim, adamdan uzaklaştım, tek isteğim onu takip etmektir. Xavier ve annemle babam da yanımıza geldi. Xavier'in gözleri önümde duran küçük kan lekesine takıldı.

Onu bir zamanlar hissettiğim gibi hissetmeye çalışıyorum, ama denedikçe çıkmaz sokaklara ulaşıyorum.

"O sesi duydun mu?" diye sordum sessizce, adamın sesindeki ürkütücülük beni tedirgin etmişti.

"Her zerresini," diyor düşünceli yanım, sesi kötülükle dolu.

"Ve?" diye üsteledim.

"Zihnimize girdiği için pişman olacak."

Bölüm 42

Orman

Büyük masada rahatsız bir şekilde oturuyorum, koyu yeşil elbisenin vücuduma nasıl yapıştığını hissediyorum. Saçlarım toplanmış. Zamanla incelen yüz hatlarımı sergilemek için yüzümden uzakta. Annem o banyoda benimle bir saat boyunca sessizce oturmuş, hiçbir yere varmayan kısa bir sohbetten başka bir şey konuşmamıştı.

Çoğunlukla, bu akşam yemeğinde ailemizin nasıl görüldüğüne odaklanmıştı; Kai ve skor kartlarım hakkında elinden geldiğince çok sohbet ediyor, kimsenin istemediği bir normalliği zorluyordu. Koyu saçları da aynı şekilde dağınıktı. Minik bedeni nadiren giydiği siyah bir elbise taşıyordu. Babam ve erkek kardeşim resmi kıyafetler giyiyordu. Babamın şaşkınlığına rağmen, Kai artık bu akşam yemeklerinin sonuncusunda, yani bir önceki gündönümünde olduğu gibi minyon bir çocuk değildi ve kıyafetlerini ödünç almak zorunda kalmıştı.

Akşam yemeği Adam'ın evinde veriliyor ve beraberinde Josh denen o iğrenç insan da geliyor. Her yıl ondan uzak durmaya çalışıyorum ve her yıl daha da sinir bozucu oluyor. Talihsizler, bardakları dolu, elleri ikramlarla dolu bir şekilde etkinliği yönetiyor. Birkaç yetkili ve üst düzey yöneticinin de çocukları var, ancak nadiren benim isteğime vakit ayırabiliyorlar, onları suçlamıyorum.

Şampanya kadehini elime yakın tutuyorum, onun o davetsiz varlığını kilometrelerce öteden hissediyorum. Pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum, taze ekmek kokusuyla birlikte kuyruklu piyanonun melodilerini dinliyorum.

"Herkesten uzakta olacağını tahmin etmeliydim. Başka birini çatımdan aşağı itmek ister misin?" diye fısıldadı Josh. Omzum onu itiyor.

"Onu itmediğimi biliyorsun," diye fısıldadım ve adama döndüm.

Tıpkı benimki gibi saçları geriye doğru toplanmış, altın rengi teni evinin doğal, yumuşak tonlarındaki parlak ışıpta daha da belirginleşiyor.

"Belki," diyor bardağından büyük bir yudum alırken, "Ama suç sende olduğunda nasıl titrediğini izlemek çok daha eğlenceli," diyor, başımı sallıyorum.

"Neden benimle dalga geçiyorsun? Buna ne kadar tahammül edebileceğimi artık anlamış olmalısın," diyorum, pencerenin yanındaki duvara yaslanmasını izlerken.

Josh, sonunda dikkatimi çekerek, "Arkadaşımız Max bu gece yetkililer tarafından suçlanacak," dedi.

"Olamaz, onun kıyamet günü-"

"Komutan ve babam Kıyamet Günü'nden feragat ettiler," diyor Josh, boğazımdan alaycı bir ifade dökülüyor.

"Ekibine kimin katılacağı konusunda son söz babamda," diyorum pencereye dönerken. "Max'in potansiyel yeni iş pozisyonundan haberi yok." Josh'un koyu renk takım elbisesinin önündeki iple oynamasını izlerken durumu açıklıyorum.

Josh, "Belki de insanlar Andrew Blackburn'un otorite sahibi olmasından bıkmışlardır," diyor.

Ona bakıyorum, sözlerini geri almasını bekliyorum. Ama o, bana saf bir nefretle bakıyor. Diğer yanımdan uzanıp ışığa adım attığını, beni o andan uzaklaştırdığını hissediyorum.

"Belki de insanlar Tarikat'tan bıkmıştır," diyor. Benim adıma konuşuyor, sesim onun mesajını iletme için bir bağ.

"Tüzüğe inanmıyor musun?" diye soruyor Josh, bu düşünceyle ağzım kıvrılıyor ve gülümsüyorum. İçimde, çizgide yürümeye cesaret eden bir şekilde çalıştığını hissediyorum.

"Zorla olduğuunda değil." diye mırıldanıyor, ışıktan uzaklaşırken, gözlerim şaşkınlığımı geri yansıtıyor.

Ağzı bir anlığına hareketsiz kalıyor, bedeni hareketsiz, ne söyleyeceğini bilemiyor. Birkaç Talihsiz, tek seferde yenmesi gereken küçük parmak yiyecekleri ikram etmeye hazır bir şekilde alanımıza giriyor. Josh, kadınlardan birinin elini tutuyor, ağzında bir asık surat var.

"Bu gece buraya gelmelerini istediğim Talihsizler nerede?" diye soruyor, kızın kulağına sarılı mikrofonla oynuyor.

"Mutfaktalar-"

"Öyleyse, işlerini bitirip tepsiyi onlara uzatsan iyi olur. Akşam yemeğinde görmek isteyeceğim son şey senin suratın," diye nefretle tısladı, ellerimi sıkarak onu yere sürüklememi engelledim. Hızla başını sallayıp korkuyla adamdan uzaklaştı.

"Talihsizler'i mi istedin?" diye sordum ona. Artık gülümseyen oydu.

"Bana teşekkür edeceğini sanmıştım," dedi ve sırtıma sertçe vurarak, genellikle nazik bir hareketle, "Bir tanesi de senin oyuncak bebeğin," diye bitirdi, midem bulanıyordu.

Fallan'la iletişim kurmak için ne kadar enerji harcadığımı düşünürsek, bugün tam bir kabustu. Sessizliğinin düzeleceğini düşünmüştüm. şimdi ise korkarım ki durum böyle değilmiş.

Josh'un eli sırtımda dolaşıyor, açıkta kalan omurgamı hissediyor.

"Belki de bu yemeğe gelmemize izin vermek için 5. yılımızı beklemeleri o kadar da kötü bir şey değildir," dedi gözleri tüm vücudumu süzerken. "En azından bu kadar açık bir elbiseyle hoş görünüyorsun." diye mırıldandı, elini istediğimden daha fazla uzatarak. İçimde küçük bir panik dalgasının geçtiğini hissettim. Kalbim hızla çarpıyordu.

"Beni sen mi istedin?" diye sordu tanıdık sesi, gözleri yere dönük. Elllerinde bir şişe şampanya var.

Kapının eşiğinde oyalanıyor, saçları siyah buklelerden oluşan dağınık bir karmaşa. Başından bir kulaklık sarkıyor, gözleri Josh'a dikilmiş.

Fallan, evin تنها bir köşesine doğru birkaç adım atarak, "Neden ellerini nereye koyduğunu yeniden düşünmüyorsun?" dedi.

Josh bu cevaba sesli bir şekilde gülüyor. Eli kıcıma uzandığında sesim hafifçe tizleşiyor. Kolunu önüme dolayarak, alan yaratmamı engelliyor.

"Çek şu lanet ellerini-"

Eli ağzımın üzerine kaydı, bu esnada yanağımı sıktı.

"Sanırım yapmayacağım," dedi, parmakları uyluğumun ön tarafına doğru yaklaşıırken. Fallan'ın öfkesi yüzüne yansımış, şişeyi yavaşça bırakırken kollarını sıvamaya başlıyor.

"Şimdi ne yaptığını sanıyorsun?" diye şakayla soruyor Josh. Oynadığım her senaryo onun fiziksel zarar görmesiyle sonuçlanıyor. Ne yaparsam yapayım kendimi tutabileceğimin garantisi yok. Daha da kötüsü, bu kadar küçük bir alanda bu kadar çok kamerayı yok etmenin bir yolu yok.

Fallan başını kaldırıp adamın etrafında kötü niyetli bir bakışla dolaşıyor. Gözlerindeki değişimi görüyorum. Şimdi benden aldığı enerjinin, Josh'un elleri beni keşfettikçe daha da kötüleştiğini hissediyorum. Josh'un vücudu sıkıca kavradı, tenimi süzdü.

"Bırak gitsin," diyor Fallan, daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen bir sesle.

Bir köpeğin emrini dinlemesi gibi, Josh beni serbest bırakıyor, bedenim ondan uzaklaşıyor, ben de kendimi özgür hissettiğim anda. Sorulardan kaçınmak için güvenli bir mesafede durarak Fallan'ın arkasına geçiyorum. Josh'un gözleri de Fallan'ınkiler kadar uzak görünüyor, iki gözbebeği de büyümüş.

"Ne yapıyorsun?" diye sessizce soruyorum,

"Boynunu kırdırıp kırmamayı tartışıyorum" diyor, enerjisi tükenirken.

Kolunu tutuyorum, enerjisi nihayet düzene giriyor ve üzerimize bir berraklık dalgası yayılıyor.

"Fallan," diye fısıldıyorum, vücudunun gevşediğini hissederek, "bırak gitsin," diyorum, acı dolu gözlerinin bana dönüp baktığını ve sonunda adamı görünmez pençesinden kurtardığını izliyorum.

Yavaş yavaş çocuklardan uzaklaşıyorum, Josh'un gözlerini kırıştırdığını, başını tutarak şaşkın bir ifade takındığını görüyorum.

"Ne oldu?" diye sordu Josh, ikimize bakarak.

"Akşam yemeği hazır efendim," diye mırıldandı Fallan alaycı bir şekilde. "Sizi almaya gelmiştim ve siz odanın ortasında durmuş kendi kendinize mırıldanıyordunuz," dedi Fallan, Josh etrafındaki alanı yavaşça tararken gülümsememi elimle kapattım.

"Tamam," diyor Josh, birbirimize bakarak. "Oyalanmaya gerek yok. Çekil." Josh, Fallan'ı odadan çıkmaya zorlayarak.

Onunla birlikte hareket etme fırsatını değerlendiriyorum, keşke dudaklarımın yüzünü boyayan o güzel gülümsemeyi keşfedebilmesini her zamankinden daha çok diliyorum.

Bunlar beni diri diri yemek için uydurulmuş aptalca düşüncelerden başka bir şey değil.

Masanın dekorasyonu çok güzel, küçük kabaklar ve çıtır yapraklarla süslenmiş. Targın ve baharatlı kozalak demetleri etrafı sarmış. Masa, zengin yiyeceklerle dolu. Etrafımdaki kokuları içime çekerken, Fallan'ın duvarda oyalanmasını izliyorum ve ona her baktığımda bana küçük bir gülümseme veriyor.

Üst düzey yöneticilerden birkaçı Adam'la konuşuyor. Ön kapıdan her yeni bir grup girdiğinde, annemle babama küçük bir sohbet görevi veriliyor. Josh masada oturmuş, babasının akranlarından birkaçının kızıyla konuşuyor. Fallan'ın adama bakışlarını izliyorum, sesi zihnimde yankılanıyor.

"Onun yüzüne o kadeh şampanyayı dökmesine değer mi?" diye soruyor, gözlerim yanındaki kıza kayıyor.

"Elbisesine yazık olurdu," diye itiraf ediyorum, incecik vücudunu saran açık pembe tonlarını takdir ederek.

Fallan daha fazla içki dağıtmak için hareket ediyor, sesi kulağıma ulaşırken vücudu yanımdan geçiyor.

"Elbisen hepsini gölgede bırakıyor," diye fısıldadı, yanaklarım ateşle aydınlandı.

Midemin bulandığını hissediyorum. Sesindeki hırıltı beni delirtecek kadar fazla.

Onun duygu akışına uyum sağlamak artık dayanılmaz hale geliyor.

Bir an benden nefret ediyor. Bir sonraki an beni duvara yaslayıp kendisine ait kılmaya hazır.

Kardeşimin sesi yükseliyor, sessiz mizacı artık canlılığını koruyor ve yemek alanına bir kişiyi daha götürüyor. Xavier, mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah takım elbisesiyle kardeşimin sözlerine kulaktan kulağa gülümsüyor.

Kai, diğer çocuğun yalaka tavırlarını görmezden gelerek, biraz olsun avunmak için adama sarılıyor ve onlara pek ilgi göstermiyor. Adam, Fallan'a göz ucuyla bakıp odadaki işleyişini izliyor. Simsiyah saçlı çocuğun bakışlarının sarışınlara kaydığını hissediyorum. İki adam da derin bir tiksintiyle birbirlerine bakıyor, bu da alanı iyice daraltıyor. Şimdi ağabeyimin paltosunun içinde saklı metal bir matara görüyorum ve Xavier'e fal taşı gibi açılmış, belirsiz bir bakış atıyor.

"Sanırım sarışın kardeşine biraz sıvı cesaret vermiş olabilir," diye fısıldadı Fallan, adamlar yaklaştıkça kaşlarım daha da çatıldı.

Xavier'in iade ettiği kolyeyle oynuyorum, daha bir kelime bile edemeden ellerinin protesto edercesine havaya kalktığını görüyorum.

"Benim için öyleydi. Açık büfe olmama karar veren oydu," diyor Xavier. Kardeşimin tembel, sarhoş sırtışı herkesi güldürmeye yeter.

"Hepiniz çok ahlakçısınız," diyor Kai, odanın etrafına bakarak. "Bu ev korkunç," diye devam ediyor, ellerini belime dolayarak.

"Bir akşam için kendine koca bir matara mı?" diye sordum. Şimdi ağzı düşen Xavier'ındı.

"Benim nedenlerim var," diyor Fallan'a bakarak.

"Onu son birkaç gündür bu kadar sık görmemin bir sebebi var mı?" diye sordu Xavier, Fallan'ın mavi gözleri onu süzdükçe şüpheleri de artıyordu.

"Josh'u suçla," diye fısıldadım, kardeşimi kendimden kurtarmaya çalışırken. "İradem dışında taciz edilmemin sebebi Fallan," diye itiraf ettim, gözlerimi adama kısarak.

"Josh sana dokundu mu?" diye sordu Xavier kollarını kavuşturarak.

"Zaten halledildi-" diye söze başlıyorum, eylemi savunmaya hazır bir şekilde.

Xavier, hiç düşünmeden Josh'un yanından geçip sandalyesinin ayağına tekme atıyor. Çocuğun yere düşmesini izliyorum. Xavier sandalyeyi yakalıyor ve ters giden bir tökezleme gibi gösteriyor.

Fallan bile gülümsemesini gizleyemiyor, Josh'un şaşkın yüzünü izlerken Xavier bir kadeh şampanyayı dürtüyor ve Josh'un üzerine dökülmesini izliyor.

"Çok üzgünüm," diye mırıldanıyor Xavier, etrafına havlu ararken. "Bu yeni ayakkabılar yüzünden," diyor Xavier. Josh'un babası, bu kadar beceriksiz olduğu için onu azarlıyor.

Xavier'in kaosun içinden hareket ettiğini, Fallan'ın yanından geçtiğini, iki adamın da birbirine yakın olduğunu görünce yüzümde bir gülümseme oluştuğunu hissediyorum.

Xavier adama doğru eğildi, ikisi de kısa bir fısıltı halinde konuşuyorlardı. Fallan'ın gözleri kısıldı. Çenesi sertçe sıkılmıştı.

"Sana ne söyledi?" diye sordum, Xavier'in nihayet bize doğru yaklaştığını görünce gözlerine bakarak.

"Zaten bilmediğim hiçbir şey yok," diye fısıldadı Fallan, gözleri Xavier'e dikilmişti.

Sarışına dönüp nazik ifadesinin bana doğru kaydığını görüyorum. Kardeşim masaya oturup aptalca gülüyor.

"Ona ne dedin?" diye soruyorum.

Xavier gözlerini kısarak elini boğazının üzerinden geçirdi.

"Önce o benimle konuştu," diyor Xavier, kafamdaki karışıklık artıyor.

"Peki ne konuşuldu?" diye soruyorum, içlerinden birinden net bir cevap almaya çalışarak.

Xavier'in yapabildiği tek şey başını sallamak ve yüzünü buruşturarak öksürmek.

"Önemli bir şey yok," diyor Xavier sonunda. Her iki çocuğun da cevapları aynı derecede sinir bozucu.

Adam alkışlıyor ve konuklarına oturmaları için işaret ediyor. Hepimiz masanın önünde tek başına duran büyük koltuğa bakarak itaat ediyoruz. Alan boş, sadece tek kişilik. Xavier'in yanına oturuyorum, Kai'ye yaslanıyorum ve neşeli duruşunu elimden geldiğince desteklemeye çalışıyorum.

Çoğu durumda, annem ve babam bu kadar sarhoş olduğu için onu azarlarlardı, ama bardaklarını dolduran muazzam alkol miktarı göz önüne alındığında, ondan çok da geride değiller. Masa, her biri duvara yaslanmış, aç gözlerle izleyen Talihsizleri cezbetmek için özenle hazırlanmış, lezzetli yemeklerle dolu. Fallan'a gizlice

bakıyorum, bana her köpek dürttüğünde ve sırtışlarından birinde midemde kelekler uçuşuyormuş gibi hissediyorum. İnsanlar rahatça yerlerine yerleşiyor, her biri vızıldıyor, önemsiz meseleler hakkında konuşuyorlar.

"Bütün bunlar, ama o gelmiyor," dedi Kai geçirerek ve çatalıyla boş koltuğu işaret etti.

Adam, kaşlarını çatarak saatine bakarak alanı fark etti.

"Komutanımız meşgul bir adam," diye söze başlıyor Adam. "Onun varlığını hak etmiyoruz," diyor Adam. Şimdi kahkahasını bastırarak homurdanan babam.

Adam babama dik dik bakıyor, annemle babamın kahkahalarını nasıl gizlediklerini izliyor. Xavier'in gülümsediğini, babama anlamadığını bildiğim bir bakış attığını görüyorum.

"Paylaşmak istediğin bir şey var mı Andrew?" diye sordu Adam. Josh, önü hâlâ köpüklü olan babama dik dik bakıyor.

Babam başını sallayıp anneme hafif bir öpücük konduruyor.

"Çok üzgünüm dostum, kahkaham senin yorumuna değildi. Katiana sessizce bir düşünce paylaştı ve ben de kahkahamı bastıramadım." Babam, sesinde sarhoşlukla silinmiş bir sesle söyledi.

İkisine başımı sallıyorum, bu akşam yemeğini nasıl bırakıp Fallan'la baş başa kalabileceğimi düşünüyorum.

"Ya sen, Xavier? Yüzünde bir gülümseme olmasının bir sebebi var mı?" diye sordu Adam, sarışının gözleri kocaman açılırken.

"Geçici bir düşünceydi," diyor Xavier, çatalını masanın üzerinde dengeleyerek, Adams'ın göz teması kurma isteğini görmezden gelerek.

"Peki o düşünce neydi?" diye soruyor Adam. Xavier'in gözlerindeki sapkınlık giderek artıyor.

"Belki de Komutanımız sizin arkadaşılığınızdan pek hoşlanmıyordur," dedi Xavier. Adam'ın ağzı asık, sözleri dökülüyor.

Dünyayı kavuran bir gök gürültüsü gibi, ön kapının zili çalar ve yemek odasındaki gerginliği dağıtır. Josh, Xavier'e gözlerini kısarak bakar ve Adam'ın masadan izin istemesine neden olur.

Birkaç dakika sonra geri dönen Vega ikizleri ve ebeveynleri onu takip ediyor. Max, daha önce hiç görmediğim bir takım elbise giyiyor. Sadece kutlamalarda giyilen türden.

Resmi kutlamalar.

"Bu yorum gerekli miydi?" diye sordum, Xavier'e dönerek sandalyesine yaslanışını izlerken. Josh'a göz kırparak, adamı olabildiğince kızdırmak için elinden geleni yaptı.

"Yaptığım hiçbir şey gerekli değil," diyor, bukleleri yüzüne düşerken, vücudu öne doğru eğilirken, "Bazen sanki bir sesim varmış gibi hissettiriyor," diye bitiriyor, tüm akşam yemeği boyunca gördüğüm en üzgün haliyle.

Fallan yavaş yavaş odanın içinde hareket ediyor, babamın gözleri ara sıra ona bakıyor. Her göz göze geldiklerinde babam bakışlarını kaçırıyor. Dışlanmışlık ve utanç, ifade ettiği tek duygular gibi görünüyor. Onca zaman önce Fallan'ın annesine nasıl baktığını, sanki ikisinden biriymiş gibi nasıl hitap ettiğini düşünüyorum.

Aralarında henüz keşfedemediğim bir bağlantı var.

Max, kollarını iki yana açmış, beni kucaklamaya hazır bir şekilde masanın etrafında dolaşıyor. Zoraki bir gülümsemeyle ayağa kalkıyorum, Xavier'in elinin elbisemin eteğini çekiştirdiğini hissediyorum, daha da yukarı çıkmasını engelliyor. Max'in kolları beni sarıyor, nefesi alkolden taze. Yavaş yavaş kucaklaşmaya başlıyorum, Fallan'a omzunun üzerinden bakıyorum, başının bu görüntü karşısında mutsuz bir şekilde yana yattığını görüyorum.

"Burada olmana çok sevindim," diye fısıldıyor Max kulağıma, sevinçten başı dönüyor.

"Sarışınlara karşı bir tiksinti duymaya başlıyorum," diye fısıldıyor Fallan içimden, ağızmda bir gülümseme belirdi bile.

"Max, otur," diye çıkıştı Rae, kardeşimin elbisesine iltifat etmesini sağlamaya çalışarak.

Bir mucize eseri beni dinliyor ve sonunda yerleşmemi sağlıyor. Xavier eğlenmiş görünüyor, koltuğuma geri dönerken bana göz ucuyla bakıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Bir insanın sarılmak uğruna yumruk atmaya bu kadar hazır görüldüğünü hiç görmemiştim," dedi Xavier, gözleri parlayarak. "Neredeyse bana karşı bu kadar sahte olup olmadığını merak ettiriyor," diye itti. Fallan ve ben gerildik.

Sessiz kalıyorum, yorumu gülerek geçiştiriyorum.

Bir kere bile bu hareketime katılmıyor.

Herkes masaya yerleştikten sonra, herkes yemeğe başlıyor ve her yemeği kolayca silip süpürüyor. Adamlar, garsonları kişisel modelleri olarak kullanarak tüm işlerini anlatıyor ve Unfortunates'ta "En İyi Şarkıları" tam olarak nereye servis ettiklerini gösteriyorlar.

Adam'ın arkasındaki talihsiz kıza ilk kez işaret etmesinden sonra, sonunda alkole dalmaya karar verdim ve Adam'ın boynunu bir gün daha kırmaya karar verdim. Xavier bu dönüşümü görmezden geliyor, tırnak etlerini yoluyor, gözleri her fırsatta başka yerlere kayıyor. Fallon'la konuşmak istesem de, Adam ve Max onu içki çavuşları olarak tutuyor ve bardaklarının boş kalmamasını sağlıyorlar. Adam öfkeyle etrafta koşturuyor, düşünceleri erkeklere karşı şiddetle dolu.

"Orman-" İkizin annesi, dikkatimi Xavier'in ellerinden çekerek söze başlıyor. "Max'in suçlanacağını duymuşsundur," diyor, gözlerim babama kayıyor.

Adam, Max'in sırtına vurur. Josh, arkadaşına kutlama partisinden bahsederek onu kışkırtır.

"Bir memur olarak mı?" diye soruyorum, cevap vermesi gereken Babam Adam'a.

"Xavier, Max'in çoğu kişiden biraz daha erken katılabileceğine inanıyordu. Andrew ve ben de aynı fikirdeyiz," diyor Adam, dikkatim artık Xavier'de.

"Sana hiç söylemedim-" diye söze başladı Xavier, Adam parmağını kaldırıncaya ağzı kapandı.

"Hatırladığım kadarıyla, birkaç hafta önce bize katılmasını hep desteklemiştin. Yakınlaştığın kişinin cazibesine göre cevabını değiştirme," diyor Adam. Fallon bu yorum üzerine neredeyse elindeki şampanya şişesini düşürüyordu.

"Adam, uygunsuz." dedi babam sertçe. Şimdi boğazını temizleyen annem oldu.

"Hepimiz onunla gurur duyuyoruz," diyor annem, Max'in annesinin eline dokunarak. "Çok iyi bir memur olacak," diyor annem.

Kai sarhoşluğun verdiği sersemlikle başını masaya yaslayarak gülüyor.

"Sadece bir kukla daha," dedi sessizce, ayağımla ona tekme atmaya hazırdım, ses tonuna dikkat etmesini söylüyordum.

Xavier hiç eğlenmemiş gibi görünüyor, çatalıyla tabağına vuruyor ve cep saatiyle oynuyor.

"Tam zamanında katıldınız. Bu yılki piyango kesinlikle heyecan verici olacak," diyor Adam ve sohbeti bir adım öteye taşıyor.

"Piyango mu?" diye sordum, onun düşüncelerini bölerek.

Xavier'in eli bacağıma dokundu, dikkatimi tekrar ona çekti, sesi kulağıma fısıldıyordu.

"Sana söz veriyorum, onun ne hakkında konuştuğunu bilmek istemezsin," diyor Xavier, merakım giderek artıyor.

"Ona henüz söylemedin mi Andrew?" diye soruyor Adam, babamın ayağa kalkmasını izlerken.

"Belki de Forest ve Kai bu konuşma için odadan çıkmalılar-"

"Bunu neden yapıyoruz?" diye soruyor Josh, "Babam bu geleneğin ayrıntılarını benimle paylaşmaktan fazlasıyla mutlu oldu-"

"Çünkü sen kan dökmeyi seven kindar bir pisliksin," diye çıkıştı Xavier.

"Ve sen yapmıyor musun?" diye geri çekildi Adam. Xavier'in duruşu kaskatı kesildi.

Kai daha uyanık, alabildiği her türlü bilgiyi alıyor.

"Neyden bahsediyorlar?" diye sordum, Fallon'ın yavaş yavaş bana yaklaştığını ve sandalyemin arkasında oyalandığını izlerken.

"Hiçbir fikrim yok," diye söze başlıyor, ikimizin de bakışları Xavier'in hâlâ uyluğumda duran eline kayıyor, Fallon'a daha da yaklaşıyor. "Birdenbire bu masayı devirip bütün geceyi sonlandırmak istiyorum,"

"İyi oyna," diye fısıldadım aceleyle.

"Baba," diye söze başladı Kai, "Piyango ne kadar?" Kai ısrar etti, babam kravatını çekti.

"Bizim gibi Talihsizleri yönetmekle görevli olanların katılma onuruna eriştiği bir gelenek bu," diyor Adam, sözsüz babam adına. "Onların türüne artık belli bir noktadan sonra acı çektirilemez. Vatana ihanetleri devam eder ve kırmızıya ulaşırlar." İçki bardağını döndürüyor, yüzünde yavaş yavaş bir sırıtış belirliyor. "Hepinizin bildiği gibi, eğer bir Talihsiz olarak kırmızıya ulaşırsanız-" Fallon'a bakıp çarpık bir sırıtışla, "Yabancı varlıklarla uğraşmak için koğuşun ötesine gönderilirsin... tabii piyangoya katılmadıysan."

Bilgileri avularımı kapatarak sindiriyorum, insanların koğuştan zorla çıkarıldığını hayal etmemek için elimden geleni yapıyorum. Gündönümü festivalinden gelen ses, beni isimsiz bir güvenli liman bulmaya çağırıyor. Herkes interkom sistemindeki aığı zararsız bir eylem olarak yorumlamıştı, ancak gerçek olmaktan çok uzaktı.

"ukurlara atıldığında hangi Talihsiz'in en büyük fiziksel avantaja sahip olacağına bahse gireriz. Domuzları sadece bir bıçakla bir araya getirin ve sonunda neden onlara hayvan dediğimizi anlarsınız."

Fallan tepsisini sıkıca kavırıyor. Xavier'in başı utançtan öne eğik.

"Talihsizlerin birbirini öldürmesini mi sağlıyorsun?" diye sordu Kai, kelimelerim boğazımda kayboluyordu.

"Cinayet çok sert bir kelime. Ben onları gerçek doğalarını göstermeye motive etmeyi tercih ediyorum-"

"Seni aşağılık piç!" diye çıkıştı Fallan, sözleri her seferinde başları döndürerek. Adam saniyeler içinde ayağa kalktı, eli iğüdüsel olarak tabancasına uzandı. Vücudum yeşil bir çizgi gibi. Kendimi sandalyemin arkasına zorlayarak, hizmetçileri ve sandalyeleri iterek uzaklaştırdım ve kendimi iki adamın arasındaki boşluğa sıkıştırdım. Babam, gözlerimi Adam'a dikmiş bir şekilde, tekrar oturmam için bana çıkıştı.

"Bana ne dedin?" diye soruyor Adam. Fallan olduğu yerde duruyor.

"Bütün o insanların rehabilitasyon için senin sektörüne gönderildiğini söylemiştin," diye tükürdü Fallan. Xavier de bana katılarak Adam'a göz kırptı.

"Sanki bahsettiğın kişiler bu odada yokmuş gibi, maceralarımızdan o kadar rahat bahsediyorsun ki," diyorum. Adam başını sallayıp üçümüze bakıyor.

"Daha iyisini bilmeseydim, Xavier," dedi bana kötü niyetle işaret ederek, "talihsiz bir sevgilinin peşinde olduğunu söyledim,"

"Yeter artık!" diye bağırdı babam, elini masaya sertçe vurarak. "Kızım la bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim. şimdi geri ekilmeni öneririm."

Adem ve babam ateş ve buz gibiydiler, artık olması gerektiğı gibi karışmıyorlardı.

"Bir daha onun la bu şekilde konuşmayacaksın," dedi Xavier uzun sessizliğini bozarak.

Adam ona bakmak için döner, sarışına baktıkça ağzını kapatır. Onun misilleme yapmasını, Xavier'i daha da zorlamasını bekliyorum.

Hiçbir zaman gelmez.

"Küstahça sözlerim için özür dilerim, Forest," dedi Adam, dilinde sadece bir yalan vardı. "Hadi akşamımızın tadını çıkaralım. Arkadaki o korkunç şeye ceza vermeyeceğim kadar nazik hissediyorum.

Adam tekrar oturmak için hareket ediyor, parmaklarını şıklatarak bardağı ağzına kadar doldurmaya hazırlanıyor.

"Belki de gitmelisin," diyorum Fallon'a dönerek. Sesimi netleştirerek yakındaki herkesin beni duymasını sağlıyorum. "Haklı. İhtiyacım olan son şey, burada geçirdiğim bir yıldan sonra zavallı bir Talihsizin bu fırsatı mahvetmesi," diyorum, her kelimeyi zorla ağzımdan çıkararak.

Kai yaptıklarımı anlıyor ve bana ihtiyacım olan desteği sağlıyor.

"Hadi oğlum, bu gece burada senin gibilerden fazlasıyla var," diyor Kai, sesi kelimeleri yutuyormuş gibi çıkıyor.

"Şimdi yola çıkarsan yine de tramvaya binebilirsin," diyor Xavier, Fallon'ın takımının önüne nefret dolu bir bakış atarak. "Sanırım yola çıkmanın zamanı geldi,"

Fallon tereddütle geri çekildi. Karşısındaki adamı incelerken çenesi kenetlendi. Yavaş yavaş gözlerini bana çevirdi, zihnim onun sessiz düşüncelerini duymayı bekliyordu, bu konuda benimle mücadele etmeye hazırды.

Artık biliyorum. Yüzümden okuyabiliyor. Onun bu evden gitmesini ne kadar istediğimi yüz ifademle yansıtıyorum. Halkımın onun için yarattığı tehlikeden uzaklaşmasını izlemekten daha cezbedici bir şey yok.

İsteddiği kadar benden nefret edebilir. Bana ölüm dileyebilir.

Yapacağım son şey geri çekilip bu gece onun hedef alınmasına sebep olmak olacak.

Arkasını dönüp yemek odasından uzaklaştı, bana son bir kez baktıktan sonra nihayet ön kapıya doğru ilerledi.

"Daha önce bahis oynadın mı?" diye sordum sonunda Xavier'e dönerek, beni tekrar oturma pozisyonuna getirmesine izin verdim.

Kısa bir süreliğine Xavier'in yanından geçiyorum, parmaklarımız neredeyse birbirine değiyor, bu bana kafa karıştırıcı bir rahatlama

sağlıyor.

"Bir veya iki kez, sadece arkadaşlarım tarafından kabul edilmeye ihtiyacım olduğunda," diye fısıldadı Xavier sandalyeme yaslanarak.

"Çocuklar var mı?" diye sordu Kai sessizce. O neşeli, sarhoş tavrı artık yoktu.

"Bana bunu cevaplatma," dedi Xavier pervasızca, sözleri yüreğimi parçaladı.

"Xavier, bu yılki bahsin ne?" diye soruyor Adam.

Josh büyük bir not defteri tutuyor, masanın etrafında tanıdık yüzlerin isimlerini ve numaralarını yazıyor.

"Bu yıl hiçbiri," diyor Xavier soğuk bir şekilde, parmaklarını ritmik bir tonda tıklatarak.

"Andrew mı?"

Kai ve ben, adamın sessiz kalmasını bekleyerek babamıza bakıyoruz. Annem pek memnun görünmüyor. Babamın ciddi ifadesini izlerken ellerini kavuşturmuş.

"39'da 200,"

Sözleriyle midem bulanıyor, bu geceki yemek önümdeki alanı boyamaya hazır. Kai'nin ağzı açık kalıyor. Tırnaklarım avuçlarıma öyle sert batıyor ki kanatıyor. Kalp atışlarımla hızlandığını hissediyorum. İçimde dönen enerji, bu odayı yerle bir etmeye yetiyor. Bütün bu insanlar burada gülümseyerek oturuyor, hastalıklı, çarpık bir oyunla hayatlara para yatırıyorlar. Kendimi masadan zorla uzaklaştırıp, kendimi alandan en yakın çığışa doğru itiyorum.

Etrafımdaki alan daralıyor. Aldığım her nefes, bana ait bir şey olmaktan çok, ödünç alınmış gibi geliyor. Uzun elbisem arkamda sürükleniyor, kalabalık yemek odasından uzaklaşmamı engellemekle tehdit ediyor.

Ayaklarım bu cehennem çukurunun son katına geliyor, o çocuğun o gün kaç kat düştüğünü, tam da bu evin çatısından yuvarlandığını hatırlıyorum. Koridorlarda yankılanan anlamsız gevezeliklerini duyuyorum, sanki hiçbir sayıya hayat bağlı değilmiş gibi bahisler koyuyorlar.

Bir nefes.

Bir nefes temiz hava yeter bana.

Vücudum büyük sürgülü cam kapıdan aşağı yuvarlanana kadar bir saat süren dayanılmaz bir sohbetin ardından neredeyse menteşelerinden fırlayacaktı. Dış dünya sessiz, koğuşun perdesi şu anda çok daha dar. Alkolün tatlı sıcaklığı, midemde suda bir kaya gibi çöküyor.

Dışarıdaki hava, beni mümkün olan her şekilde kucaklayan, taze bir nefes gibi. Birkaç derin nefes alıp akşam yemeğindeki olayların yavaş yavaş kaybolmasına izin veriyorum; hizmetçinin yüzündeki ifade üzerime yapışmış durumda. Yılların bilinmezlikleri ve yanlış anlatılar yüzlerine çarpıyordu; sadece dinleyebiliyorlardı. Josh'un güvertesinin korkuluğuna tutunup eğiliyorum, her şeyimi boşaltmaya hazırım.

Piyango,

Bu gece,

Hepsi bir anda yok oldu.

Keşke zihnim de içindekileri midem kadar çabuk boşaltabilseydi.

O anlarda, o çocukla çatıdaydım. Şimdi hissettiğim korkuları o da hissediyor muydu? Her şey çok fazla olmadan önce ne kadarını biliyordu? Bir ömür boyu süren acı, kafasından çekilip gitti ve sonunda ölümüyle sonuçlandı.

Onun kaderi ne zaman şu anki halimden daha cazip hale geldi?

Gece durgun. Kışın serin esintisi, sonbaharın tutunduğu sıcaklığın arasından sıyrılıp, yaklaşan varlığını hepimize hatırlatıyor.

Tahtaların güvertedeki sesi, artık yalnız olmadığımı anladığımda vücudum kaskatı kesildi.

Belki Kai, babamın bana olan öfkesi konusunda beni uyarmak için oradadır, ya da Josh, beni daha sessiz tehditlerle kışkırtmaya hazırdır. Hayatımın her köşesinde korkular var, her biri bir diğerinden daha gizli.

"Dinle, yukarıda duyduklarımın iğrenç olmadığını iddia edemem-" diye fısıldıyorum, tiksintimimin tüm suçunu üstlenmeye hazır bir şekilde.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, kalbim hızla çarpıyor, tanıdık istek ve korku dalgası üzerimden geçiyor. Nazik gözleri gecenin

içindeki okyanuslar gibi.

"Asla bahis oynamam. Mecbur kalmadığımda asla," Kapıdan uzaklaşıyor, artık sadece aşırı yorgun bedenimi izlemek istemiyor. "Sarhoş ve yeni olduğumda, yarış sandığım bir şeye bahis oynamam için beni teşvik ettiler. Meğer kızıl saçlı bir kıza 400 dolar harcamışım ve bu akşam yemeğinden sadece birkaç hafta sonra ölmesini izlemişim. Sanırım olaydan sonra bir hafta boyunca yemek yememişim," diye yalvarıyor Xavier, sesi pişmanlıkla dolu.

"Yapamam, bir daha yapamam. Az önce bana bakışın beni neredeyse parçalayacak bir bakıştı," diye fısıldadı, bana doğru bir adım atarak.

Kendimi geri çekilmiş hissediyorum, ama sonra bir adım öne çıkıyorum. Beni yaklaştırmaya çağırıyor, o arzuyu beslemem için beni teşvik ediyor. Aptalca korkularımı bastırıp, adama uzun uzun bakıyorum.

Ben Xavier.

Seninle konuşmak için kameraları kıran aynı Xavier. Her kelimeni, cezalandırılması pahasına bile olsa savunan aynı Xavier. Şimdi burada duruyor, anında bana vereceği af için yalvarıyor.

"Halklarının karşılaştığı onca şeyi düşünmek istemiyorum," diye fısıldıyorum, başımı soğuk metal korkuluğa dayayarak. Bana doğru yaklaştığını, yanıma yaslandığını görebiliyorum. Kollarını kendine doğru çekmiş, kararan gece gökyüzüne bakarken kollarını kavuşturmuş. Başı yukarıda, ay ışığı yüzüne hafif gölgeler düşürüyor, yorgun ifadesinin arkasına saklanmış bir genç.

Aklım festivalde paylaştığımız dansa gidiyor. Onunla birlikte hareket ettiğimiz o birkaç sakın an, sonra bir duvara toslamamız. Şimdi burada dururken bile hissediyorum. Adamdan uzaklaşma, olabildiğince uzağa koşma hissi. Zihnimde zonklamalar ve midemde bulantılar yaratıyor, beni anlayamadığım sebeplerden dolayı uyarıyor.

"O bizim en az endişelendiğimiz kişi," diye fısıldıyor, Xavier söz konusu olduğunda aklın sesi.

Onun masumiyetini kilometrelerce öteden görebiliyorum.

Birçok yönden, Fallan kadar acımasız olmasını isterdim. Belki o zaman ona yakın olmak için sarsılmaz bir ihtiyaç duyabilirdim.

"Ona sorulacak daha çok şey var," diye üsteledi, festivaldeki sesin yansıması aklımdan geçti. Kafamdan düşünceleri zorla geçirme ihtiyacına sinirlenerek kaşlarımı çattım.

"Bugünkü o ses," diye başımı korkuluktan kaldırdım, "Sence söyledikleri doğru mu? O koğuşun ötesinde külden başka bir şey var mı?" diye üsteledim.

Xavier'in New Haven'dan önceki geçmişi hâlâ belirsiz. Adamla ilgili her şey tek taraflı. Ailesi bile henüz keşfetmediği bir konu. Sonunda bana baktığını, cevabını düşünürken ayağını pusuda beklediğini görüyorum.

"Sanırım birileri bizi hiçbir şeyden habersiz bırakmak için çok çalışıyor," diyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Elleri boğazında geziniyor, gözleri korkuyla dolu. "Sence New Haven'dan başka bir şey yok mu?" diye soruyor. Bir kez daha soruma kendi sorusuyla cevap veriyor.

Aramızdaki mesafeyi kapattım, elleri nazikçe yanıma dokundu. Elleri elbisemin üstündeki lekemin pürüzlü teninin üzerinden geçerken vücudum irkildi.

Şimdi görüyorum. Nazik gözleri ve yumuşak kaz ayakları. Dağınık sarı saçları, asla unutamayacağınız bir gülümsemeyle birlikte.

Benim tanıdığım Xavier bu.

İşte bizim her zaman tanıdığımız Xavier.

Nazik. Nazik.

Başparmağıyla dudaklarıma dokunduğunda kalbim hızla çarpıyor. Elleri daha sıkı kavlıyor, beni daha da yakınlaştırıyor.

"Bu gece neden geldiğimi biliyor musun?" diye sordu, burnu benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Neden?" diye soruyorum, ellerim göğsünde aşağı doğru hareket ediyor, diğer tarafım hareketlerimi yönlendiriyor, sarışına olan umursamaz arzumu kucaklıyor.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, elleri belimin alt kısmından yukarı doğru çıktı. Nefesi tenime değdi, aklıma gelen her günahkar düşünceyle yüzüm ısındı.

"Çünkü senin sevgini özleyorum," diyor, dudakları burnumun üzerinde gezinirken, "ve seni bir harita gibi benden başka kimsenin bilmesini istemiyorum," diye devam ediyor, elleri kıvrımlarım boyunca

hareket ederken, "vücudunu dudaklarımla boyamak ve her isteğini bilmek istiyorum," diye fısıldıyor, dudakları benimkilere bastırmaktan bir hareket uzakta.

Ellerim titriyor, kalbim çarpıyor.

Onu istiyorum.

Mavi gözlü ve her şeyiyle.

Onu istiyorum.

Onun nazik gülümsemesi odayı aydınlatıyor.

Onu istiyorum.

Simsiyah saçları ve beni nedense telaşlandıran utangaç bir sırıtış.

Kalbim duruyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, bedenim önümde uzanan gerçeğin baskısı altında çökmeye hazır.

"Sen o değilsin," diye fısıldıyorum, sesim neredeyse anlaşılmıyor.

Xavier'in gözleri fal taşı gibi açıldı, kavrayışı artık hafif ve nazik değildi. Korku mideme bir kez daha yerleşti, diğer yanımda ise her vuruşta zihnimin içinde büyüyen rahatsızlığıyla beni Xavier'le olan eylemlerime devam etmeye teşvik etti.

Ne zaman geri çekilmeye başladığımı ya da Xavier'in kolumu tutuşunun ne zaman uzanmaya dönüştüğünü ve ellerini etrafımızdaki boşlukta bıraktığını bilmiyorum. Ben uzaklaştıkça sözleri ağzından dökülüyor. Eli boğazını tutuyor, kaşları çatılıyor ve sadece küçük, sessiz bir inilti çıkarıyor.

Bir zamanlar aramızda çalınmış bir anın olduğu yer artık netleşti.

Hareketimin acısı, çok şey görmüş bir çift gözün ardında sıkışık kalmış yüzünü kaplıyor.

Her senaryoda onunla o anı yaşamak isterdim.

Onu istemeliyim.

Ama ben karanlıkta düşüncesizce hareket ederken, bedenim beni zihnimden daha hızlı yönlendirirken, artık bir şeyi biliyorum.

"Bunların hiçbirisi Xavier ile ilgili değildi," diye sessizce fısıldıyorum içimden, tek istediğim onun alaycı cevabını duymaktı.

Xavier'in benim gidişimi izlemesi birkaç dakika sürüyor, bedeni hala balkonda.

Onun varlığını hissetmeye çalışıyorum, zihnimdeki her enerji dizisine uzanıyorum.

Bir anda onu hissediyorum, sözleri tatlı bal gibi.

"Düşüncelerini dinlemeye devam edemem... Bana gel, Küçük Güvercin." Fallan'ın sesi ısrarcıydı.

Aklımda onun cevabını beklerken sessizce beklemem, her saniyeye değdi.

Bölüm 43

Orman

Yatağımın altına sıkıştırılmış bir "acil durum çantası" bulundurmanın rahatlığı her geçen ay daha da arttı. Bu elbise ne kadar güzel olsa da, onu yırtıp atmak bile bir rahatlama hissi veriyordu.

Onu sepete atıp koyu renk bir kıyafet giydim ve sosyal ortamı kaplayan alkol selinin, yapmak üzere olduğum şeyi yapmam için gereken zamanı kazandırmasını umdum. Kaçarken Xavier'in ifadesi aklımdan çıkmıyor, beni her şekilde yiyip bitiriyordu. Fallon'ın bana yaptığı hafif çağrıyı hâlâ zihnimde duyuyorum. Akşam yemeğindeki kısa yorumlarından beri bana gösterdiği ilk nezaket kırıntısıydı bu. Soğuk ve benden haklı sebeplerle nefret ediyor. Aynısını ona da yapmak kolay olmalı.

Ama o anılar zihnimi istila etti, artık zihinsel alanıma sızmayan bir çip tarafından kilitlenen çalınmış anlar. Onunla geçirdiğim o anlar gerçektir.

Bu, zihinlerimizin kontrolümüz dışında sebeplerle nasıl birbirine bağlandığı ya da her yanımda olduğunda kalbimin nasıl hızlandığı kadar gerçek.

Bunları bir kutuya saklayıp anahtarını da kilitlemek istese de, yaşananları görmezden gelemeyiz.

Çantanın askılarını sertçe çekip banyo penceremi açtım. Pencereden düşen şeye hazırlanmak çok daha kolaylaştı, eve girip çıkmak daha doğal hissettiriyor, artık otomatik sistemlerden korkmuyorum. Serin Dünya ayakkabılarıma çarpıyor, insanlar yataklarına yerleşirken sokağımız sessiz. Koğuşa dokunarak, ormanın küçük bir bölümünde cansız bir koşu başlatıyorum, vücudum değişen yaprak yığınlarının arasından hızla geçiyor.

Yürüyerek, onun bölgesi yaklaşık beş mil uzaktaydı. Koşmanın etkisiyle bacaklarım şimdiden yanıyor.

Mark'ı son görüşmemizden beri görmedim, babamla ilişkisini keşfettikten sonra yaşlı adamla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Onu her gördüğümde, ailemin ona yaşattığı acı için sadece suçluluk duyuyorum. Bir Dokunulmaz'ın onu azarlamasını ne kadar süre izleyebilirim ki, kendim de dahil olayım.

Orman sessiz, yeşillikler içindeki tek yaşam belirtisi bedenim. Yıldızlar gece gökyüzünü süslemeye başlıyor. Her biri koğuşun örtüsü altında bulanıklaşıyor. Ciğerlerim canlı havayla doluyor, enerjim dönüyor, bir şekilde rahatlamaya hazır.

"Xavier'i orada öylece bıraktığın için aptalsın," diye tısladı ve sonunda sessizliğini bozdu.

Derin bir nefes alıyorum, başımı sallıyorum.

"Xavier benim gibi değil," dedim, devrilmiş bir kütüğün üzerinden atlayarak. "Bunu anlamanın tek yolu, bu neyse onu kanalize etmek. Fallan bizim gibi tanıştığımız tek kişi," dedim, alaycı bir şekilde güldüğünü duyarak.

"Yaptığımız hiçbir şey bizim anlayabileceğimiz bir şey değil, ama bize karşı bu kadar tiksinti duyan birinin bize yardım edeceğini mi sanıyorsun?" diyor, bizim hareketlerimizden emin olmadan.

"Neden sadece işbirliği yapmıyorsun?" diye soruyorum, etrafımdaki sessizlik göz önüne alındığında, biraz gürültü için can atıyorum.

"İşbirliği yapıyorum. Ben senim. Şu an olduğu gibi bizim bu yanımızı duyabilmenin tek sebebinin, kendinin diğer yanlarını kucaklamayı reddetmen olduğunu unutuyor gibisin," diyor, artık alay eden ağzım.

"Bana daha hangi parçalarımı seninle birlikte bırakacağımı söylemedin," diye mırıldandım, elimle küçük hareketlerle dalları

kırarak.

"Derinlerde bizden nefret ediyorsun. Bunu yaptığın sürece senden hep ayrı kalacağım ve kimseyi kurtaramayacağız," diyor, aklım kelimelerde takılıp kalıyor.

İkimiz de duruyoruz, ayakkabılarımın yere çarpma sesi yüksek ve tekrarlayıcı.

"Senden nefret etmiyorum," diyorum sonunda, içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor.

"Benden korkmak için benden nefret etmene gerek yok," diye fısıldıyor, sözcükler zihnimin uçurumunda yankılanıyor.

Bir anda başım zonklayan bir acıyla doldu, vücudum en yakın ağaca tutunarak peşimi bıraktı. Gözlerim bu hisle fal taşı gibi açıldı, ellerim başımın yanlarını sıktı, enerjimi her zonkladığında kafamda oluşan o gümbürtüyü engellemeye odaklamak için elimden geleni yaptım. Orman, rüzgarın dokunuşuyla kapandı, her ses bir kat daha yükseldi.

Ses aklımı karıştırıyor. Gündönümü festivalindeki aynı ses. Berrak ve tamamen yabancı.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu erkek sesi, düşünceyi zihnimin korumasından geçirmek için harcadığım enerjinin etkisiyle dizlerim bükülmek üzereydi. Toprak dizlerimi kaplarken, her geçen saniye acının azaldığını hissediyordum.

"Kimdi o?" diye çılgınca sorar, artık düşmanca tavrını sürdüremez.

"Bilmiyorum," diyorum göğsümü sıkarak, nefes nefese, "Ama kendimizden nefret etmekten çok daha büyük sorunlarımızın olduğunu hissediyorum,"

Tekrar açıklıktan geçip Kai ile en son buraya geldiğimizde kullandığımız deliği buldum. Dikkatli adımlarla yerdeki molozlardan kaçındım, sektörün güvenliğini gözetlemek yerine uykuyu tercih eden dikkatsiz Memurların avantajını kullanarak, bir yabancıyla birlikte kapı kontrolünden hızla geçtim. Kapüşonumu giyip dikkatimi Fallan'ın birliğine odakladım, gözlerimi indirerek adımlarımı geri takip ettim ve istenmeyen gözlerin beni bulmasını engellemek için elimden geleni

yaptım. Onların insanlarına kusursuz bir şekilde uyum sağladığımı düşünmek istesem de, bundan daha fazla yanılamazdım. Onların sırtları yıllarca çalışmanın kamburlaştığı yerde, benimki dimdik duruyor. Onlar yıllarca işkence görmekten sendeleyerek yürürken, ben hiç aksamadan yürüyebiliyorum. İşkence buradaki sokakları basmış, geçtiğim her Talihsizin yüzüne resmedilmiş.

En yakın ara sokağa doğru ilerliyorum, herkesin yolundan çekilmek için mümkün olduğunca çok geri dönüş yolu kullanmaya hazırım.

"Hayır! Lütfen!" diye bağırان genç bir çocuk beni olduğum yerde durdurdu. Dar bir ara sokağa baktım, çocuk bağırmasa neredeyse yanından geçecektim. İki görevli, görevliler etrafında oyalanmış, her biri çocuğu ayaklarının topuklarıyla yere bastırıyordu.

"Eve gideceğim. Yemin ederim, sokağa çıkma yasağının yürürlükte olduğunu fark etmemişim!" diye yalvardı çocuk, bense en yakın duvarın arkasına fırlayıp olup biteni izliyordum.

Adamlar kıkırdayarak daha sert bastırıyorlar, iz bırakacaklarından emin oluyorlar.

"Açıkçası, sokağa çıkma yasağı başlamadan önce iki dakikan var," diyor adamlardan biri, gözlerim elinde, dürtmesini kapmaya hazır bir şekilde. "Ama o zaman nasıl ders çıkarırsın?" diye devam ediyor, partnerine gülümseyerek.

Adamların silahlarına sarılıp, on yaşımdan büyük olmayan savunmasız bir çocuğa zarar vermeye hazırlandıklarını görüyorum.

"Senin için bilmiyorum," diye fısıldıyor, kanım enerjiyle pompalanırken, "ama şimdi ışığı görmem için iyi bir zaman gibi hissediyorum," diyor, elini zihnimde gezdirirken.

Çocuğun gözleri yaşlarla doluyor, vücudu daha önce defalarca hissettiği bir darbeye hazırlanıyor.

Hiç düşünmeden, içimdeki o kısmın kayıp gitmesine izin veriyorum, beni sıcak bir kucaklama gibi kucakladığını hissediyorum. Elim önümde uçuyor, iki adamın da zihnine tutunuyor, onların iğrenç, zarar ve acı dolu düşüncelerini dinliyorum. Bir milyon askerin öfkesiyle, silahlarının tutuşuna odaklanıyor, dürtmelerinin canlanmasını izliyorum.

"Acıyı hak ediyorlar," diyorum sessizce, içimdeki diğer parçanın mantığımı zorladığını hissederek. "Yarattığım acı," diyorum, elimi

kapatırken adamların nefretle birbirlerine dönmelerini izliyorum.

"Dövüş. Kazanan bacaklarını kırmadan uzaklaşacak," diye emrettim ve yavaşça duvardan uzaklaştım.

Adamların gözleri, hem siyah hem de ışık yumağı gibi, birbirlerine etkili bir şekilde vurarak yere düşüyor. Çocuk, adamlara şaşkın bir bakışla bakarak kaçmak için çırpınıyor, sadece birkaç saniye oyalandıktan sonra kaçıyor. Adamların acı içinde inlediklerini, zihinlerinin nasıl avuçlarımda kaldığını hissediyorum. Tekrar tekrar birbirlerine vuruyorlar, ağzımda küçük bir gülümseme belirliyor.

Yerdeki su birikintisine bakınca kendi yansımanı görüyorum. Gözlerim parlıyor, varlığı sevinçle ifademde dolaşıyor. Derin bir nefes alıp, içimdeki diğer kısmı geri itiyorum ve erkeklerin kavgası aniden acı ve şaşkınlık çığlıklarından başka bir şeye dönüştüğünde enerjimin azaldığını hissediyorum.

"Hadi gitsen iyi olur prenses," diye havlıyor, bu kadar çabuk geri itildiği için sinirleniyor.

Adamlardan uzaklaşıp tekrar yoluma devam ediyorum.

"Onların ölmesini istemediğim için bana kızma," diye tısladım. Fallon'ın birliği sonunda perspektif kazandı.

"Gerçekten çok komik," diyor gülerek.

"Nedir?"

"Az önce olanlardan benim sorumlu olduğumu düşünmen. Öz farkındalık bizim için bir bela, değil mi?"

Bana ne oluyor lan?

Yavaşça kapısını çalıyorum, gözlerim koridora bakmak için birkaç dakikada bir kayıyor, burada dururken yaşadığım son etkileşimi düşününce. Hâlâ Vites Değiştirici'nin yerde bıraktığı izi görüyorum, soğuk ve cansız ifadesini düşünüyorum. Kapının küçük aralığının altında gölgeler oluşturan hafif bir titremeyi izliyorum. Yavaş yavaş kilitler hareket etmeye başlıyor, menteşeler gıcırıyor.

Uykulu bir ifadeyle, saçları karmakarışık, elinde küçük bir ışıkla bekliyor. Gömleği tembelce giyilmiş, gövdesini zar zor örtüyor,

herkesin görebileceği bir manzara sunuyor. Rahatlamış bir şekilde bana bakıyor, ama beni izledikçe kafası daha da karışıyor. Yatağında yavaşça hareketlenmeler olurken midemde belirgin bir çöküntü hissediyorum. Çarşafalarını ısıtan başka bir vücut, şüphesiz yan tarafına doğru uzanan çivi izlerinin sebebi bu.

"Neden buraya geri döndün?" diye sessizce sordu, gece yarısı sevgilisini uyandırmamak için üniteden dışarı çıkarken.

"Bana konuşan sendin," diye fısıldadım öfkeyle. Kaşları çatıldı, baş sallandı.

"Bunu duydun," dedi inanmaz bir tavırla, burnunun kemerini sıkarak. "Eve geldikten sonra içki içiyordum ve seni sarışınla konuşurken duydum. Paniklediğini hissettim-" diye başladı, içinden bir duygu karmaşası akıyordu.

"Bir adamın sesini duydum!" diye duraksadı, beni buraya çağırmasını haklı çıkarmaya çalışmaktan vazgeçerek. "Sen de duydun mu?" diye üsteledi, başımı yavaşça salladım.

"Kim olduğunu bilmiyorum. Sadece aynı ses olduğunu biliyorum-"

"Festivalden. Evet, o kadarını topladım," dedi Fallan alaycı bir şekilde, her zamanki tavrına bir anda geri dönerek.

Bir an durup bana baktı ve hafifçe iç çekti.

"Eve gitmelisin, Forest. Burada olman işleri daha da zorlaştırıyor," dedi, kollarını öfkeyle kavuşturarak.

"Onlara güvenmiyorum ve sana da güvendiğimi söyleyemem," diye başladım, her şeyi masaya fırlatmaya hazır bir şekilde, "ama anlamam gerekiyor ve bu gece etrafımda olmasını istediğim tek kişi sendin, bu yüzden biraz kafam karıştıysa beni affet," dedim, burayı terk etmeye ve Xavier'den af dilemeye hazır bir şekilde.

Fallan'ın burnu kırışıyor, baş sallanıyor.

"O sarışın ahmağa geri dönmene gerek yok," diye söze başladı, bana doğru bir adım daha atarak. "Geri dönüşü olmayan bir tavşan deliğine düşüyorsun. Buraya ne kadar çok geri dönersen, onu gördüğün gibi bırakmak o kadar zor olacak," dedi, elini yüzüme sürtecekmiş gibi kaldırarak.

"Anlamaya başlıyorum," diyorum başımı kaldırıp onun koyu mavi gözleriyle buluşarak, "bu lanet olası enerji yığınını kanalize etmeme

yardım edecek misin, yoksa Görevlilerle hedef tahtası oynamaya devam mı edeceğim?" diye soruyorum, ağzı hafifçe sırtıyor.

Duraksadı ve biriminin içine göz attı.

"Eşyalarımı alıp gideceğim. Burada bekle," diye söze başlıyor ve dairenin içine doğru ilerliyor.

"Nereye?" diye sordum, arkasına dönüp baktığını görünce.

"Özel bir yer," diyor, vücudu arkasını dönüyor, yüzündeki gülümsemenin artık yüzüne yansıdığını biliyorum.

Binanın dışı, bu sektördeki diğer birçok yapı gibi harap durumda. Bu binanın, kendi biriminin aksine, her biri mümkün olduğunca fazla ışık almayı amaçlayan birçok büyük penceresi var. Çatılardan sarkan siyah çantalar, bazıları zincirlerinden çoktan kurtulmuş. Yumuşak paspaslar zemini kaplıyor ve havadaki plastik kokusuna katkıda bulunuyor.

Fallan'ın kimliğini tek bir okşamayla içeri girdik ve içindeki kıyafetlerle dolu spor çantasını yere fırlattı. Hemen siyah bir gömlek giydi, ardından siyah bir pantolon giydi; bu da ona çok yardımcı oldu. Parmak eklemlerini gazlı bezle sardığını, ellerini odayı sarsacak darbelerle karşı hazırladığını izliyorum.

"Burası neresi?" diye soruyorum, elimi kum torbalarının üzerinde gezdirirken.

"Kondisyon salonu mu? Bunlardan bazıları sizin sektörünüzde değil mi?" diye sordu, başım şimdiden sallanmaya başlamıştı.

"Bu, asgari düzeyden daha fazla iş yapacağımız anlamına gelir. Aslında Dokunulmazlar'a özgü bir şey değil," diyorum, halkımın ne zaman harcanan fiziksel enerjinin artık gerekli olmadığına karar verdiğinden emin olamayarak.

Fallan spor çantasından uzaklaşıp, sallanmasını engellemek için bir kum torbası yerleştiriyor. Başıyla hafifçe dürterek beni yanına çağırıyor, kollarım şimdiden beklentiyle soğumuş durumda. Eli torbanın yüzeyinde geziniyor, bana doğru yaklaşmamı izliyor.

Ulaşabileceğim mesafeye gelince elimi yakalayıp çantanın ortasına doğru yönlendiriyor.

"Buraya vuracaksın," diye söze başlıyor, elimi kendi elinin içinde tutarken eklem yerlerimi kavlıyor. Gazlı bezi sıkıca ellerimin etrafına sarıyor, her eklem yerini dikkatlice koruyor. "Olduğumuz şeyi kontrol etmenin ilk adımı, içimizde taşıdığımız öfkeyi kontrol etmektir," diye devam ediyor, gözlerim zaten kızarmış eklem yerlerine kayıyor.

"Bugün buraya geldin mi?" diye sordum, başparmağımı elinin üzerinde gezdirerek.

"Biraz ekstra motivasyonum vardı," diyor ve geri çekilerek bana ve çantaya gereken alanı sağlıyor.

Devasa sallanan bariyere bakıyorum, bacağım beni bir adım gerime yönlendiriyor.

"Hiçbir şeye nasıl vuracağımı bilmiyorum," diyorum, kollarını kavuşturmuş beni izliyor.

"İyi ki varım," diye mırıldanıyor, kontrolü ele geçirmek için acele ediyor.

Yumruğum önümde uçuşuyor, bacaklarım savunma pozisyonunda. Salıncağın arkasındaki azıcık enerjiyle çantaya vuruyor, zincirlerinde sallanıyor, odayı sallıyor. Ateşinin beni yuttuğunu hissediyorum, saklayamadığım öfkemi serbest bırakmanın verdiği tatmin duygusu.

Elleri belime dokunurken havayı içime çekiyorum. Kalçalarımı öne doğru hareket ettirerek pozisyonumu düzeltmeye başlıyor. Bukleleri boynumun arkasına değiyor, nefesi kulağımın arkasındaki, halkımın ektiği zehrin bir zamanlar bulunduğu bir noktayı ısıtıyor. Kalçalarımı sıkarak, bana yaslanmama izin veriyor, kolu önümde uzanıyor ve beni göğsüne bastırıyor.

"Hadi, Dove," dedi kulağımın dibinde hırıltılı bir sesle. "Bundan daha derinlere ulaşabileceğini biliyorum," dedi, yatağındaki ikinci varlığın canlı görüntüsü aklımdan geçerken.

Bu düşüncem bir hata değildi... Bana o resmi gönderdi.

Kendimi geri çekiyorum, odak noktam tekrar şantada. Kendimi hazırlıyorum, içimdeki diğer tarafı kucaklamaya devam ediyorum, öfkesinin yükseldiğini hissediyorum.

O kızı yatağında görmemi istiyordu.

Bir kez daha vurduktan sonra çantanın elimde büküldüğünü, malzemenin çarpmanın etkisiyle yırtılmak üzere olduğunu gördüm.

Diğer yanımın ışıktaki zamanını terk ettiğini hissederek geri çekiliyorum, vücudum bir kez daha tükeniyor. Çantaya yaslanıp derin bir nefes alıyorum, iki yanımı bir arada tutamamanın verdiği rahatsızlığın arttığını hissediyorum.

"Fallan'ı umursamadığını sanıyordum," diye fısıldadım öfkeyle, ona ve bana verdiği zararı gözlemleyerek.

"Belki de yatağında başka bir kadının görüntüsünden pek hoşlanmıyorumdur," diye neredeyse bağırıyor, ikimizin de paylaştığı duyguyla başımı sallıyorum.

"Bunu bana tekrar gösterdiğin için çok aptalsın," diyorum, Fallan'ın yüzündeki küçük sırtışı izlerken.

"Biraz motivasyona ihtiyacın olduğunu düşündüm," dedi ve bana samimiyetten uzak olduğunu bildiğim özür dileyen bir bakış attı.

"Demek planın bu? Bana gece geç saatlerde yaptığın seks sohbetlerini gösterip hızlıca gülmek mi istiyorsun?" diyorum, gözleri artık şakacı değil.

"Xavier'in seni keşfetmesini istediğine dair düşüncelerini her duyduğumda hiç şikayet etmedim. Bunu, duymak zorunda kaldıklarımla kıyaslandığında sıradan say," dedi, öfkeli tavrı benimkinden sadece birkaç santim öndeydi.

"Xavier'le birlikteyken asla seni kanalize etmedim,"

"Öyleyse sen de beni düşünüyordun ve kafanı benimle aynı yerde tutan biriyle paylaşmaktan kendini alıkoymak için hepimiz gibi bir duvar örmeyi başaramadın," diye homurdandı, bana sinirle bakarak.

"Geri kalanımız mı? Benim hakkımdaki düşüncelerin konusunda ne sıklıkla duvar örüyorsun?" diye sordum, başını yavaşça sallarken.

Aşağı eğildi, burnu benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Belki düşüncelerimi sansürlemeyi bırakırım ve sen de benim kadar delirebilirsin," diye fısıldadı, sesinde şakacılık yoktu.

Uzaklaşıp çantasının önüne yerleşiyor. Duygularını gizleyen duvar, beni bir öfke dalgası sardığında yıkılıyor. Duyguları, kollarını kaldırarak çantaya vururken, içimden hızla akan bir ateş gibi akıyor, Xavier ve Xavier'le ilgili düşünceler çılgınca akıyor.

"Nefretini besle," dedi gözleri parlayarak torbaya kocaman bir darbe indirirken.

İkimizin de göremediği bir güçle, çanta menteşelerinden kopup büyük bir gürültüyle yere düştü. İkimiz de çantadan geri çekilip içindekilerin kirli zemine dökülmesini izledik. Başını bana doğru çevirdi, duvarları tekrar yükselerek beni dışarıda bıraktı. "Öfke harika bir motivasyon kaynağı olabilir," dedi yanımdan geçerken.

O darbelerin ardında yıllarca süren işkenceler vardı.

Elimi tutup beni paspasların olduğu zemine yaklaştırıyor, ayaklarımız sağlam malzemeye değdiğinde bırakıyor. Karşımda durup beni izliyor, yaklaşmam için işaret ediyor.

Tereddüt ederek minderin üzerine oturdum, vücudu kaskatı kesilmiş bir şekilde savunma pozisyonuna hazırlanıyordu.

"Seni savunma dersinde dövüşürken gördüm," diye başladı, vücudum içgüdüsel olarak onun dövüş pozisyonuna uyum sağlayacak şekilde hareket ediyordu, "Bakalım o cehennem çukuru okulun dışında neler yapabiliyorsun," diye fısıldadı.

Adam beni defalarca yere seriyor, her seferinde tatmin olmuş bir bakışla beni yere seriyor. Giderek artan bir hayal kırıklığıyla, ellerinin daha ben düşünmeden yaptığım her hareketi nasıl bildiğini izleyerek uzaklaşmaya çalışıyorum. Öfkeyle kendimi yerden çekip, bir kez daha yenilgiyi kabul etmeye hazırlanıyorum.

"Sinirlenince çok masum görünüyorsun," diye alay ediyor, öfkem artıyor.

"Belki de Valerie'yi uyandırıp senin de kıcını tekmelemesini sağlamalıyım," diye mırıldandı, aklıma yatağını paylaştığı kadın geldi.

"Valerie miydi?" Artık öfkesini kullanmama gerek kalmadığını sorguluyor.

Nazıkçe oynamaya devam edemeyince, elimi sallayarak bacağını mindere bastırıyorum ve bacağım kalkıp göğsüne hızlı bir tekme attığında kocaman açılmış gözlerine bakıyorum. Mindere geri uçarak ellerini kaldırmaya başlıyor, yeteneklerini bana karşı kullanmaya hazır. Zihnime sessizce sızma yeteneği şu anda çok daha sinir bozucu.

Ona fırsat vermiyorum.

Vücudumu onunkinin üzerine koyup dizlerimi kollarına ve başının yanlarına yerleştiriyorum, böylece ona daha fazla hareket alanı bırakmıyorum. Göğsüne oturup çenesini kavıyorum, tüm gücümle onu yere bastırıyorum, gözlerimin arkasında bir ateşin gürlediğini hissediyorum.

"Sinirlerinin nereden kaynaklandığını anlamaya başlıyorum," diye mırıldandım, Xavier'e ve onun şüphesiz duyup gördüğü tüm düşüncelere atıfta bulunarak.

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Nadiren gördüğüm bir gülümseme. Yavaş yavaş yerden kalkmaya başlıyor, vücudumu geriye, pelvisine doğru hareket ettiriyor. İkimiz de tam otururken elleri sırtımın arkasında duruyor. Kalçalarımı düzeltirken kalbim hızla çarpıyor, altımda yeni bir varlık hissediyorum, pozisyonumdaki her küçük değişiklikte daha da belirginleşiyor.

"Duvarın tamamen yıkıldı, Dove," dedi ve bana yaklaştı, eliyle belime bastırdı, beni daha da yaklaşmaya zorladı.

"Aklından geçen her günahkar düşünceyi duyabiliyorum," diye fısıldıyor, duvarından geçmeye çalışırken yüzüm kıpkırmızı oluyor.

Elimi göğsünde gezdirirken kalçalarımın bir kez daha onun üzerinde ayarlandığını hissediyorum, dudaklarımı tatma düşünceleri aklımdan geçerken zihni bariyerlerini kaldıramıyor.

"Daha iyiye gidiyorsun," diye fısıldadı, beni yavaşça üzerinden çekerken. "Ama bu düşünceyi görmen senin elinde değildi," İkimiz de etkileşimden telaşlanmış bir şekilde ayağa kalkmama yardım etmeye devam etti.

"Peki Blackburn, seni neyin motive ettiğini şimdi öğrendiğime göre," yüzünde utangaç bir sırıtış belirdi, "Bakalım seni ne kadar kızdırabilirim,"

Bölüm 44

Orman

Dakikalar saatlere dönüştü. Geçen her saniye, Fallan'ın yeteneklerimi test etmesi için bir fırsata dönüştü. Bir zamanlar koordinesiz ve isabetsiz olan saldırılarım artık hedefime, Fallan'ın tek vuruşta verebildiği hasarı verebilmemden sadece birkaç hareket uzaktaydı. Kollarını kavuşturmuş beni izliyor, her fırsatta duruşumu dikkatlice düzeltiyor. Elleri tenimde sıcacık. Ondan gelen her küçük hareket, elinin bu giysinin altına kaymasını dilememe yetiyor. Bu bencil bir istek, daha önce bana çok az kez izin verdiği şekilde onu hissetme ihtiyacından başka bir şey değil. Bana dokunma biçiminde bir şeyler doğru hissettiriyor, sanki vücudumu benim bile zor bildiğim şekillerde tanıyormuş gibi.

"Bir şey denemeni istiyorum," diyor Fallan, bir vuruş daha yapmama fırsat vermeden sessizliğini bozarak.

Dirseğimi nazikçe kavrayıp beni kum torbasından uzaklaştırıyor ve ikimizi de odanın ortasına yerleştiriyor. Ay ışığı yüzüne tam isabet ediyor, tenindeki her küçük yara izini gözler önüne seriyor. Rahat bir ifadeyle bana bakıyor.

"Zihnimin içine ulaşmayı denemeni istiyorum," diyor, hareketsiz durarak.

Derin mavi gözlerine odaklandım, onlara bu kadar sık bakıp da nasıl kaybolmadığımı merak ediyordum.

"Zihnine mi giriyorsun? Beni hep dışarıda bırakıyorsun," diyorum, ağzının hafifçe kıvrıldığını izlerken.

"Doğru, ve sen beni hep engellemeye çalışıyorsun," diyor, küçük bir adım öne atarak. "Sana her yaklaştığımda duvarın sarsılsa da... Gözlerimi mi beğeniyorsun?" diye soruyor, yorumuyla yüzüm ısınıyor.

"Aklımdan çıkma"

"O zaman beni uzak tut," dedi. Kollarını tekrar kavuşturdu. Tam önümde durup beni dikkatle izledi.

"Koyduğum korumaları aş," diye başlıyor, başparmağını gözlerimin üzerinde gezdirip göz kapaklarımı kapatırken, "Zihinlerimiz arasında uzanan o ipi hisset," diye fısıldıyor, enerjim zihnindeki engelleri hissetmeye odaklanmış durumda.

Zihinsel dokunuşumu yüzeyinde gezdiriyorum, bariyerlerindeki küçük bir titremeyi hissetmek için uzanıyorum.

"Neden bu kadar çok duvar örüyorsun?" diye sordum, ses tonunda gizli küçük bir gülümsemeyle.

"Belki de gördüklerini beğenmeyeceğinden endişeleniyorum."

"Fikrimin önemli olmadığını sanıyordum. Ben hiçbir şeyim," diye tekrarladım, sözlerini ona geri fırlatarak.

Hissediyorum. Yorumunda bariyerindeki kaymayı, yavaşça yanından geçerek, duvarının yanından geçiyorum, vücudunun yakından yarattığı sıcaklığa odaklanmamak için elimden geleni yapıyorum. Kırılganlığını, isteklerini ve korkularını hissediyorum, hepsi tek bir alanda sıkışmış. Şaşkınlıkla yüzümü görüyorum. Yeşil gözlerim onu izlerken o da beni izliyor. Josh'un partisindeki o gece, vücutlarımız birkaç santim uzaktayken, gülümsememin kıvrımının zihnini çizdiğini görüyorum. O gün sağlık biriminde kendimin daha genç bir versiyonunu görüyorum, gülümsemem dansımız sırasındaki kadar geniş. Sadece kendisinin bana verdiği bir gülümseme takınıyor. Eskiz defterime bir göz atıyorum. Aniden yok oluşunu henüz açıklayamadığı bir şey.

"Neden bu kadar sık aklımdayım?" diye soruyorum, vücudu bana yaklaşıyor.

"Sen bariyerimi mi aştın?" diye şaşkınlıkla soruyor.

Gözlerimi açtığımda ne kadar yakın olduğumuzu görüyorum; eli kalçamın üzerinde, yumuşak tenime konmaya hazır. Bukleleri yüzünde dans ediyor, vücudu tüm gücüyle tepemde yükseliyor. Düşüncelerinin ipuçlarını duyuyorum, zihni dudaklarımın arasında dalgalanıyor, sonra tekrar gözlerime odaklanıyor.

"Soruma cevap vermedin."

"Sen de yapmadın" diye tekrarlıyor.

Burnumdan aşağı küçük bir damla akıyor, zihnim onunkini kavramaktan vazgeçiyor. Hızla az miktardaki kanı siliyorum, kullandığım enerjinin ağırlığının sonunda bana yettiğini hissediyorum. O hazırlıksız görünüyor, kanı silmek için hızla gömleğinin paçasını kaldırıyor. Vücudunu incelemek için aşağı bakmayı bırakamıyorum. En güzel özellikleri bu ışıktaki çok daha belirginleşiyor.

"Gözlerim yukarıda, Dove," dedi hafif bir gülümsemeyle, çenemi hafifçe kaldırıp ona bakmamı sağladı.

İşte yine karşımda. Uzak duramadığım Fallon. Kalbimi saatte milyonlarca mil hızlandıran, beni istediği gibi bükebilen çocuk. Bana nazik bir ifadeyle bakıyor, gözlerim tekrar aşağı kayıyor, yanlarında yukarı aşağı uzanan tırnak izlerini görünce midem bulanıyor. Bir kez daha, burada durdukça daha da karmaşıklaşan maceralarını hatırlıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve yavaş yavaş bir adım geri çekildim.

Gömleğimin önünü tutup bir adım daha atmamı engelliyor.

"Görebilir miyim?" diye soruyor, boğazım kuruyor.

"Neyi görüyorsun?" diye soruyorum, ne yapmaya çalıştığını anlamayarak.

"Senin işaretin," diyor ve gömleğini yukarı çekip alılabileceğim gövdesini ortaya çıkarıyor.

Kaburgalarını gündüz kadar belirgin bir iz kaplıyor, tenini hiç kimsenin sahip olduğunu düşünmediğim pürüzlü bir dokuyla işaretliyor. Aniden parmak uçlarımı teninde gezdirip benimki gibi kıvrıldığını hissediyorum. Dokunuşun altında donup kalıyor, gözleri bana dikilmiş.

"Başka kimsenin dokunmasına izin vermedim," diye fısıldadı, elimi izden yan tarafındaki tırnak izlerine doğru kaydırırken. "Bunu yapmaya çalıştığı anda, onu engelledim. Geceyi burada geçirmesinin tek sebebi, sokaklarda sarhoş bir şekilde dolaşmamaktı. Dokunuşunu senin sandığın gibi hazmedemiyorum," diye mırıldandı, ağzım çoktan alaycı bir şekilde sırtıyordu.

"Gece yarısı bana acıyarak bağlanmanı haklı çıkarmana gerek yok," dedim elimi göğsünden çekerek. Annesinin yüzüğü bir zincirden sallanıyor, ay ışığının parıltısında ıslı ıslı parlıyor.

"Valerie'yi merak ediyordun. Bu yüzden öfkелisin, değil mi?" dedi, varlığı yavaş yavaş zihnime girerken.

Pantolonumun belini yavaş yavaş indirerek, izi ona gösteriyorum. Nefretinin ne kadar gösterişli olduğunu test etmeye hazır bir şekilde varlığını aklımda tuttuğunu hissediyorum. Kalçama şaşkınlıkla bakıyor, ince parmaklarıyla nazikçe tenime dokunuyor.

"Eğer zihnimize sızacaksa ona bir gösteri yapalım," diye fısıldıyor.

"Dediğim gibi," diye fısıldadım, Xavier'in partide bana dokunduğu görüntünün zihnimi doldurmasına izin vererek, "Yatağını ısıtmak için kimi seçtiğin umurumda değil," diye bitirdim.

Görüntü aklımda kalırken eli belimi sıkıyor. Parmakları yavaşça gömleğimin eteğinin altına giriyor, gözleri henüz onda görmediğim bir öfkeyle doluyor. Nefretini bana hatırlatmaya hazır bir şekilde geri çekilmesini bekliyorum. Ama hareketsiz kalıyor, varlığı artık zihnimde parmak ucunda dolaşmıyor.

"Seni hissetti mi?" diye soruyor, ağzım bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Ona alaycı bir bakış attım, "Xavier? Arada sırada," diye başladım, sırtışım giderek artıyordu, "İstersen gösterebilirim," diye üsteledim, öfkесinin üzerime çöktüğünü hissetmeye hazırdım.

Çenesini sıkıyor, iki elini de kalçalarıma sıkıca bastırıyor. Engellerine rağmen, çelişkilerini hissedebiliyorum, gözlerim şehvetle doluyor.

"Bana bir daha öyle bakarsan, Forest, ya da sana olan özlemini bir daha gösterirsen," diye mırıldandı, nefreti artık daha derin bir duyguya dönüşmüştü. Yavaşça çenemi hareket ettirip, ıvır zıvırla dolu metal bir masaya doğru yaklaştırdı. "Sana söz veriyorum, seni o masanın üzerine yatırıp adını unutturmaktan kendimi alamayacağım," dedi ve burnu benimkinden birkaç santim uzakta, bana yaklaştı.

"Sana söz veriyorum," diye başlıyor, bedenim ve zihnim aramızdaki mesafeyi kapatmak için yalvarıyor, "Seni elde ettiğimi bilmesini sağlayacağım,"

Sözleri karşısında yüreğim küt küt atıyor, sesimi bulamıyorum.

"Sıra bende mi?" diye sordu. Tek cevabım başımı sallamak oldu.

Beni ele geçirdiğini hissedince derin bir nefes alıyorum. Bizi adama daha da yaklaştırıyor. Özgüven hissim birdenbire çok daha güçlü hale geliyor.

"O zaman seni ne durduruyor?" diye soruyorum, onu sınırlarının ötesine iterek.

Bir cevap vermeyi düşünüyor, birkaç saniyede bir dudaklarıma bakıyor.

"Geç oluyor," diye fısıldıyor Fallan, elleri neredeyse gömleğimin altında.

Yavaşça geri çekildiğini gördüm, aramızdaki mesafenin arttığını hissettim. Yere bakarak başımı salladım, gözlerim onun gözleriyle buluştu.

"Bunu bana daha kaç kez yapacaksın?" diye soruyorum, duruşu kaskatı.

"Anlayana kadar," diye söze başlıyor, "sadece fiziksel bir ihtiyaçsın," diye üsteliyor, elinden geleni yaparak rolünü bozmaya çalışıyor.

"Eğer sadece fiziksel olsaydım," diye üsteledim onu, "Xavier'in beni keşfetme yollarını neden umursayayım ki," diye tükürdüm.

Bana öfkeyle baktı, vücudu topuklarının üzerinde döndü. Bana doğru koştu, arkamdaki duvara çarptı, konuşurken gözleri yere bakıyordu.

"Benden nefret et!" diye bağırды, kalbim hızla çarpıyordu. "Kahretsin, benden nefret et ki gözlerimi her kapattığımda seni düşünmek zorunda kalmayayım! Uyanıkken aklımdaki her düşüncüyü iğrenç bir hastalık gibi kemiriyorsun!" diye tükürdü, üzerimde oyalanarak.

Geri adım atmıyorum. Aksine, daha da yaklaşıyorum.

"Sen berbat bir yalancısın," diye tısladım, öfkesinin arttığını izlerken.

Çok geçmeden eşyalarını kapıp kapıyı sertçe açıyor ve beni çelişkili duygularımla baş başa bırakıyor.

Sırtım duvara dayalı kalıyor, somurtkanlığımla beni yavaşça soğuk zemine doğru yönlendiriyor.

Fallan'ın öfke patlamasına verilecek en iyi cevabı düşünerek beynimi tırmalıyorum. Tüm senaryolar, beni zaten olduğundan daha fazla dışlamasına çıkıyor. Kapıları iterek açıp dışarı çıkıyorum, öfkeli bakışlarıyla yüzleşmeye hazırım.

Başka bir bedene çarpmamak için kendimi zor tutuyorum, gözlerim karanlığa alışmak için defalarca kırpışıyor. Hunter, iş kıyafetiyle ayakta duruyor, Fallan'ın öfkeli bedenine bakıyor ve sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor.

"Geri mi döndün?" diye sordu Hunter, Fallan'a olan kızgınlığım had safhadaydı.

"Benden bunu istedi," dedim sessizce, Fallan'ın beni yakmak için attığı yakıcı bakışlardan kaçınarak.

"Bir tesadüf," diyor Hunter, Fallan'ın şüphesiz kullandığı alıntılarını sıralayarak.

"Kardeşin nerede?" diye sordu Hunter, Fallan'ın sabırsızca ayaklarını yere vurmasını duymazdan gelerek.

"Şüphesiz şu anda Xavier tarafından eve taşınıyor,"

Hunter'ın ifadesi başka bir adamın adının geçmesiyle birlikte değişiyor, hemen normal nazik ifadesine geri dönüyor.

"Yani ikiniz de buradasınız? '-'

"Tren," diyoruz Fallan ve ben hep bir ağızdan. Hunter başını sallıyor, söylediklerimizin doğruluğuna ancak yarı yarıya inanıyor.

"Doğru," diye söze başlıyor, loş ışıklı sokağa bakarak, "Aslında bu gece eve gidecektim ama şu anda sektörün karşısında olduğum için," diye söze başlıyor, Fallan'a dönerek, "Bu gece seninle kalmamı ister misin?" diye soruyor, ağzım çoktan benim için hareket etmeye başlamıştı.

"Gece geç vakitlerde gelen misafirlerinizi düşününce, yeterli yer olacak mı?" diye sordum, Hunter'ın gözleri hızla Fallan'a kaydı.

"Gece yarısı misafiri misin?"

"Valerie yine o... nöbetlerinden birini geçiriyor," diyor Fallan, sadece beni izleyerek.

Hunter hoşnutsuz görünüyor ve Fallan'a onaylamayan bir bakış atıyor.

"İkinizi de baş başa bırakıyorum," diye başlıyorum çantamı daha sıkı tutarak, "Daha dikkatli yetkililere geçmeden önce ben gitmeliyim," diye başlıyorum bileğimi saran bir el hissederken.

Fallan beni dikkatle izliyor, kavrayışı hafif.

"Seni sektörden çıkarabilirim-"

"Zahmet etme," diyorum bileğimi kendime doğru çekerken. "Eminim biri beni bekliyor olacaktır," diye yalan söylüyorum ve ona Xavier'in bir resmini daha atıyorum.

Ağzı aşağı doğru sarkmış, küçümsemesini gizleyemiyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, buraya neden geldiğimi sorgulamaya hazırlanıyorum.

"Yarın akşam halkım için bir etkinlik var. Kültürün nasıl olduğunu görmek istiyorsanız gelin. Sektörümüzü doğru düzgün görmediniz... Kardeşinize de gelmesini söyleyin," diyor Hunter, havayı dağıtan sessizliği bozarak.

Fallan, tartışma sırasında sessizliğini koruyor.

"Bir arkadaşımı getirebilir miyim?" diye soruyorum, cevabını isteyip istemediğimden emin değilim.

"Onlara güvendiğin sürece," diye söze başladı Hunter, Fallan'ın başını sallamasını duymazdan gelerek. "O zaman evet," diye bitirdi, benim tek cevabım başımı sallamak oldu.

Davetini düşünürken, gerçekleştirebilecek her senaryoyu düşünüyorum.

"Düşüneceğim," Bacaklarım benim için hareket ediyor, beni uzaklara götürmeye hazır.

"İyi geceler ikinize de," diye mırıldandım, başka bir kelime söyleyemedim.

Gece beni pençesine alıyor, beni Talihsiz sektörden ve hatta bir gecede benden hem nefret edebilen hem de beni isteyebilen adamdan çok uzağa götürüyor.

Soru şu; neden onu bırakamıyorum?

Bölüm 45

AVc1

Valerie uyku sersemliğiyle uyanıyor ve akşamdan kalmalığını bastırmak için ışıkları kapatmamızı istiyor. Fallan, ne kadar içki içtiğini bana söylemiş, tertemiz yatağına yerleşmesine yol açan tüm olayları kısaca özetlemişti. Şiltenin yanında bir sandalye duruyor; Forest kapısını çalmadan önce uyumaya çalıştığı yerin burası olduğuna şüphe yok.

Valerie, Fallan'ı milyonuncu kez kendisiyle yatmaya ikna etmeye hazır bir şekilde, sarhoş bir şekilde buraya doğru ağır adımlarla gelmişti. Kendini her burada bulduğunda, Fallan onu nezaketle ayıltıyor, insani bağını ne kadar özlese de her hamlesini savuşturuyordu.

"Şu lanet ışığı kapat!" diye inliyor, öfkeyle kocaman çarşafı çekştirirken.

"Yatağıma işgal ettiğini unutma. Yapman gereken son şey sızlanmak," dedi Fallan her zamankinden daha öfkeli bir şekilde.

"Sana da iyi akşamlar huysuz," diye bana baktı, "Ona ne yaptın?" diye sordu. Fallan bana uyarıcı bir bakış atarak, ara sıra sarışın olanla Forest hakkında konuşmamı istediği konusunda bilmem gereken her şeyi söyledi.

"Onun güzellik uykusuna dalmasına pek yardımcı olmadın," diyorum.

Fallan, sohbeti olabildiğince görmezden gelerek bir demlik çay demliyor. Düşüncelerine dalmış, artık bizimle ve anlamsız tartışmalarımızla ilgilenmiyor.

"Paylaşma teklifimi kabul etseydi harika uyurdu," dedi kurnazca. Fallan'ın elleri tezgahı kavradı.

"şimdi oldukça ayık görünüyorsun... eve git," diyor Fallan. Bu açıklama bir tekliften çok uzak.

Valerie gözlerini devirip  arşaflardan sıyrılıyor. Baktığı herkesin dikkatini çekmeyi amaçlayan minik bir elbise giyiyor. Kumaşın vücudunu nasıl sergilediğinin cazibesini anlamaya çalışıyorum ama kadınların kıvrımlı hatlarını görmekte neden bu kadar sık zorlandığımı anlayamıyorum; elbise tenine yapışıyor ve vücudunun her bir noktasını şeffaf siyah kumaşla sergiliyor.

Valerie, Fallan'a doğru ilerliyor ve yavaşça arkasından yaklaşıyor. Kadına başımı sallıyorum, sağından tutup Aaron'ın yapması gereken her şeyi ona anlatmaya hazırlanıyorum. Pi  kurusu büyük ihtimalle kuzeni kadar sarhoş. Valerie kollarını adamın etrafına dolamak için hareket ediyor. Adamın başı eğik, ifadesi okunamıyor.

"Zor bir gece geçirdiğini anlıyorum," diye söze başlıyor, elini adamın yanlarında gezdirerek. Adam geriliyor, topuklarının üzerinde dönüp kadının bileklerini tutuyor. Onu en yakın duvara yasladığını izliyorum. Gözleri öfkeyle doluyor ve aşağı iniyor.

"Sen, bana dokunma," diye söze başlıyor, öfkeyle ona işaret ederek, "Defol evimden," diye tekrarlıyor, kadının ağızı alaycı bir şekilde onu geriye ve kendinden uzağı itiyor.

"Onunla bir saat geçiriyorsun ve başladığından daha mutsuz bir şekilde geri dönüyorsun," diyor Valerie, Forest hakkındaki bilgisini artık saklamak istemediğini hissederken.

Fallan, Forest'la ilgili yorumunu duymazdan gelerek, "şu an beni daha fazla mutsuz etmiyorsun," dedi.

Kadın öfkeyle yerdeki çantasını savuruyor ve Fallan'a uzun, nefret dolu bir bakış atıyor.

"Umarım içinizde çelişkiler yaratır. Sonuçta, ona asla sahip olamazsınız," diye tıslıyor Valerie. Forest'a karşı köklü  fkesi, Fallan'a

karşı en büyük silahı.

Fallan sessiz kalıyor, iddiayı çürütemiyor. Yanımdan geçip dairenin kapısını çarparak kapatıyor ve beni onun sessizliği ve Valerie'nin gül parfümünün hafif kokusuyla baş başa bırakıyor.

Fallan içkisine dönerken, "Bunların hiçbirini görmek zorunda kalmama üzüldüm," diyor.

Adama başımı sallayıp tezgaha yaklaştım. Elimi omzuna koyup öfkesinin dindiğini, yerini tanıdık bir bakışa bıraktığını gördüm.

Ağrı.

"Sormak zorundayım," diyorum, tepkisine hazırlıklı olarak. "Şimdi asıl amacın ne? Onu hayatından dışlamak dayanılmaz hale gelmeden önce ne sıklıkla görebilirsin?" diye soruyorum. Çarpık geçmişleri, Fallan'ın bana neredeyse hiç açıklayamadığı şekillerde, beyninden defalarca koparılmış kısa anların izleri.

Bir kız, adını bildiği halde göz açıp kapayıncaya kadar kalabalığın içinde seni görmezden nasıl gelebilir? Çipi olmasa, zihnini nasıl kavrayabilirlerdi ki? Fallan, adını bilmediği zamanlarda bile, sadece birkaç küçük gülümsemeyle yetinerek yıllarca tek bir kadına tutunmuştu.

"O Andrew'a hiç benzemiyor. Onu onunla karşılaştırmaya devam ediyorum, yaptıklarından sonra ondan nefret etmenin daha kolay olacağını düşünüyorum," diyor Fallan, demlenen içeceğine bakarak, "ama bana her baktığında. Şenlik ateşindeki kızı ya da sınav günümde gördüğüm kızı görüyorum," diye başlıyor. O kısa etkileşimlerin üzerindeki etkisi, ömür boyu aklında kalmasına yetecek kadar büyüktü. "Ve gözlerimi alamıyorum,"

Parmağımı çipimin üzerinde gezdiriyorum. Fallan'ın kendine özgü koşulları ve kafamdaki casus hakkında açıkça konuşmaya istekli olması, ödeyemeyeceğim bir borç.

"Hiçbir Talihsiz'e parmağını bile sürmemiş olması işleri daha da karmaşıktırıyor," diye mırıldandım. İyi niyeti, benim bile etkilenmemek için kendimi zor tuttuğum bir parçası.

"Onun gitmesini hiç istemedim ve ona bunu düşündürmeye çalışmak cehennem azabıydı," diyor Fallan, yumruklarını tezgaha vurarak. Su ısıtıcısını sertçe sallıyor.

"Ona gerçeği ne zaman söyleyeceksin?" diye sordum, onu dikkatle izlerken. "Sen ve onun hakkında?" diye üsteledim.

Gözleri duyguyla parıldayarak yavaşça bana baktı. Kahveyi iki fincana boşaltırken iç çekti ve ellerini yüzünde gezdirdi.

"Ona zarar vermeyeceğini bildiğimde," diye söze başlıyor ve bardağı yavaşça dudaklarına götürüyor.

"Kim o?" diye soruyorum, çay yapraklarının fincanın dibinde dönüp durmasını izlerken.

"En iyi yanı bu," diyor Fallon yenilmiş bir iç çekişle,

"O sarışın herif, kendime bakmama izin verdiğim tek kadını sahiplendi," diye başladı, gözleri yere bakıyordu, "ve bu bilgisini kullanarak beni uzak tutmak istiyor,"

Yolda gördüğüm Memuru düşünerek durakladım.

"Xavier kim?" diye soruyorum, onu yakın zamanda Andrew'la sokaklarda dolaşırken görüyorum.

"Bilmiyorum," diyor Fallon bardağını lavaboya iterken. "Önceleri sadece Andrew için endişeleniyordum ama bir şey bana Xavier'in koğuşun diğer tarafından gelen dost canlısı bir yüzden daha fazlası olduğunu söylüyor."

Bölüm 46

Düşmüş

Yeni gün, sektörümü kimsenin hazırlıklı olamayacağı şekilde etkileyen daha da soğuk bir hava getiriyor. Bu sabah tramvaya doğru yürürken, kaldırımlarda eski battaniyelerin altında toplanmış, ellerindeki azıcık malzemeye ellerini ısıtmaya çalışan sayısız buruşuk bedenle doluydu; evi olanlar, tasarruflu bir şekilde kullanabildiğimiz odunu kullanmak zorundaydı. Dokunulmazlar hak ettikleri payı alana kadar sektörümüze yeni bir sevkiyat gelmeyecek.

Mark son günlerde sessiz, torunlarının aniden okula yürüyerek gitmek zorunda kalması yüzünden üzgün. Ona bakmakta zorlandıklarını biliyorum, ikisi de yaşlı adamla kaybettikleri zaman için pişmanlık duyuyorlar. Andrew'un yaşlı adamı terk etmesi iğrenç. Sadece bu bile bana nasıl bir adam olacağını göstermeliydi.

"Kardeşinin ne kadar beceriksizce yürüdüğünü hiç fark ettin mi?" diye sordu Valerie yanımdan, gözleri Akademi'nin dışında oyalanan öğrenci kalabalığının arasında ilerleyen Blackburn kardeşlerdeydi. İkisi de akademik günlerine başlamak istemiyor.

Kardeşinin önünden geçiyor, güzel kahverengi saçları bakımlı bir örgüyle toplanmış. Gözlerini önünde tutuyor, kaç kişinin ona arzu dolu bakışlarla baktığının farkında bile değil. Ne zaman burada dursam, sayısız erkeğin onunla ilgili düşünceleri zihnimi istila ediyor.

Her iğrenç arzu, her öğrencinin boynunu kırmak istememe yetiyor. Her şeyi duyabiliyorum ama çok az şey biliyorum. Son zamanlarda, onu susturma isteğime öfkelenerek zihnindeki muhafızları yüksekte tutuyor. Kai temkinli yürüyor. Uzun bacakları, kız kardeşinin kulağını tırmalayana kadar geniş adımlar atıyor.

"Herkes gibi yürüyor," diyorum Valerie'nin nefretini beslemek istemeyerek. Sarışın gözlerini devirip Dove'uma baktığımı izliyor.

"Hunter onları bu gece şenlik ateşine mi davet etti?" diye üsteledi Valerie, Forest'a kaşlarını çatarak.

Forest, Kai'ye gülümsüyor, sırtışı etrafındaki alanı aydınlatıyor. Sohbetleri sırasında heyecanının arttığını görüyorum; düzeltilmezse iki kardeş de kolayca ikiz sanılabilir. Kollarını havaya kaldırıyor. Canlı kişiliği, bir alanı ışıkla tamamen dolduracak kadar güçlü.

"Biliyorum. O yaparken ben de oradaydım," diyorum, binayı çevreleyen temiz cama yaslanarak. Valerie artık dikkatimi çekmeye çalışmayarak çantasıyla oynuyor.

"Sizce onu bizim sektörde gören birileri onu ihbar etmez mi?" diye sordu Valerie, şüphelerim giderek artarken.

"Dokunulmaz olduğunu bilen biri onu ihbar etme ihtiyacı hissetmediği sürece," diye başlıyorum gözlerimi kısarak. "Bunu yapmaya gönüllü birini tanıyor olamazsın, değil mi?" diye soruyorum, kadını cama daha da yaklaştırarak. Tepkime gülümsüyor, beni daha da itmeye hazır.

"Benden bahsediyorsan," diye söze başlıyor, beni geriye ve kendinden uzağa iterek. Sert yapısı en çok bu anlarda kendini gösteriyor, herkesin görmeye hazır. "Onu sektörümüzde ağırlamaktan çok mutlu olurum. Bir kadeh fazla içtikten sonra ona neler yaptırabileceğimi görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Valerie, göğsüm alev alev yanarken.

"Git kendini becer," diye tısladım, Forest'ın içeri girdiğini fark edince bir hayal kırıklığı dalgası hissettim.

Valerie'nin dudakları bir gülümsemeyle gerildi, öfkeli halime gözlerini devirdi.

"Şaka yapıyorum," diyor Valerie, her zamanki gibi ikna edici olmaktan uzak bir sesle. "Hayatını asla elde edemeyeceğin bir kadının peşinden koşarak harcamak istiyorsan, buyur," diyor, sesinde

gerçek bir ima varken. "Belki de sektörümüzün diğer tarafını görmeleri onlar için iyidir... neden öylece kalkıp gitmediğimizi açıklayan tarafını," diye fısıldıyor, aklım piyango konuşmalarına kayıyor.

Her yıl sayısız erkek, kadın ve çocuk göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor ve vahşi hayvanlar gibi birbirlerine düşürülüyorlar.

Üstümüzdeki koğuşa bakıyorum, şehrin dışını saran yoğun havayı nasıl engellediğini izliyorum.

"Dışarıda ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Valerie, bakışlarımın odağını takip ederek. "Sadece görebildiğimiz kısımlardan bahsetmiyorum; ötesinden bahsediyorum. Başka hayatta olan var mı sence? Şekil Değiştirenler dışında?" diye sordu. Forest'ın Xavier'ın kökenleri hakkındaki sözleri aklımda dönüp duruyordu. Sosyal etkinlikteki kısa sohbetimiz, onu tamamen sorgulamama yetti. Yanımdan öyle zarif bir şekilde geçmişti ki, sessiz fısıltısını hayal ettiğimi sandım.

"Bu gece ona dokunduğunu görürsem, başını masaya dayayıp kalçasında sakladığı şeyi onlara gösteririm."

Sesi hala yüzümün yan tarafına geliyor, bir adamı çıldırtacak kadar hiçbir şey yapamayacağımı hissediyorum.

"Bence dışarıda başkaları da varsa, ama uzun zamandır buraya gelmemelerinin bir nedeni var."

"Peki ya interkom sistemleri?" diye soruyor, "Sence bu sadece bir şaka mıydı?"

O ses. O lanet olası ses gün gibi ortadaydı. Forest'ın duyduğu, ikimizin de duyup duymadığını sorguladığı ses. Gündönümü festivalindeki sesin aynısıydı. Hem çok uzak hem de tanınmaz bir ses.

"Önemi var mı?" diye sordum. "Koğuş bizi içeride tutmak ve diğer her şeyi dışarıda tutmak için yaratıldı." Ellerim çantamla oynuyor, başı sallanıyor.

"Bizi neden başkalarından uzak tutuyorlar?" diye soruyor, zihnim cevabı bulamıyor.

"Senin tahminin benimki kadar iyi," diyorum, saate bakarak.

"Yola çıksak iyi olur-"

"Ona güveniyor musun?" diye sordu Valerie, sözümü bitirmeden önce. "Forest'a güveniyor musun?" diye itti, elim yanıma düştü.

Ondan daha fazlasını bekliyorum. Belki bir alaycı söz daha. Ama o, gerçek bir cevap bekleyerek öylece duruyor.

"Forest'a güveniyor muyum?" diye soruyorum, merakını yineleyerek.

Başını sallıyor ve bana cevap vermekten kaçınma imkânı vermiyor.

Duraksayıp, paylaştığımız her etkileşimi düşünüyorum. Bana her gelişinde, bundan hiçbir şey kazanmamış, tek istediği aramızdaki, neredeyse anlayamadığım bir bağı keşfetmek. Bunu hiçbir çıkarı olmadan yapmış, her seferinde suçu üstlenmeye hazır.

"Evet," diye itiraf ediyorum. Valerie'nin vücudu duvardan uzaklaşıyor.

"Birisinin bunu yapmasına sevindim," diye mırıldandı çantasını sıkıca kapatırken, "Blackburn'lü birine güvendiğin son sefer ne olduğunu unutma... Bazılarımız unutamıyor," diye fısıldadı konuşmadan uzaklaşırken.

Valerie'nin soyadlarına duyduğu tiksinti, suçlayamayacağım bir kusur. Andrew'un yüzü geceleri zihnimi boyuyor, kabuslarımdan kurtulmamı imkansız kılıyor. Yarattığı dehşetler, hayatımı derinden yaralıyor. Kızı, her şeyi daha iyi hissettirmeyi başaran tutkal gibi.

Böylesine büyük bir kötülüğün nasıl bu kadar parlak bir ışık yaratabildiği ilginçtir.

Bölüm 47

Orman

"Gördüm. Koğuşun dışına itildiklerini gördüm," diye mırıldandım, dizlerimi göğsüme çekip çok sayıdaki minderden birinin üzerinde oturur pozisyona geçerken.

Fallan duraklıyor ve çantalara doğru bir vuruş daha yapmaktan kendini alıkoyuyor.

Okulda geçen koca bir günün ardından, ailemin beklenenden geç saatlere kadar işte kalacağını duyduğum anda Talihsiz sektöre yöneldim. Sarhoşluğun verdiği sersemlikle Xavier, Kai'yi bilim insanlarımızın ürettiği tüm organik maddeler için gözlemesine götürmeyi teklif etti ve bu, Kai ile Rae'nin ilgisini anında uyandırdı. Kai'nin son birkaç gündür uğraştığı yük göz önüne alındığında, okuldan erken çıkıp sevdiği bir şey yapmak başına gelebilecek en kötü şey değildi.

Çantam akademik materyalden çok antrenman malzemeleriyle doluydu. Şaşırtıcı bir şekilde, okul gününün yorucu saatlerinden sonra bacaklarımın beni nereye götüreceğini bilmeden içgüdüsel olarak çantayı toplamıştım. Birkaç nazik bakış ve bolca konsantrasyonla, gardiyanları kimlikleriyle içeri girmem için ikna etmek çocuk oyuncağı olmuştu.

İlk sıraya neredeyse gelmişim ki, Memurların Talihsizleri diz çöktürdüğünü gördüm. Gri cüppeler giymişlerdi. Yüzleri yaşlıydı, bilekleri de esaret altındaki hayvanlar gibi birbirine bağlıydı. Yıkık koğuşun önünde diz çökmüşler, Memurlar tarafından korku salmayı amaçlayan sözlerle alay ediliyorlardı.

"Oraya varamayacağız," diye bağılıyor adam, Görevlinin pantolonunu tutarak, destek için yalvarıyor.

Kadının tek yapabildiği korkuları yüzünden ağlamaktı.

Geri çekilip, adamlarımın kapüşonlu çifti yırtığın içinden zorla geçirmesini, içeri girmeye cesaret ederlerse göğüslerinin derinliklerine dürtmelerini dehşet içinde izledim. Bir noktada, dürtmeler bir tabancanın namlusuyla değiştirildi ve geriye, hayatta kalmak için son geçerli seçenek olarak sürekli genişleyen küllerden başka bir şey kalmadı. Çiftin ailesi, koğuştan geçmelerini izlerken acı içinde diz çöktü. Gözlerimden birkaç damla yaş döküldü ve beni toparlayıp, sanki her şeyden uzaklaşmışız gibi hissettirmek için hiçbir anlamı olmayan, umursamaz sözler fısıldadı.

"Sanki müdahale etmen gerekiyormuş gibi söylüyorsun," dedi Fallon, ciddi ifademe hitap ederek.

Son birkaç gündür sergilediği soğuk tavır göz önüne alındığında, beklediğim son şey yumuşak bir tepkiydi.

"Yapmamalı mıyım? Eğer bu konuda bir şeyler yapabilecek imkânım varsa-"

"Yeteneklerin öylesine savrulup atılacak şeyler değil. Birinin bizim ne olduğumuzu öğrenmesinin sonuçları hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu, beni bir çocuk gibi azarlayarak.

"Birinin bana zarar vermesini engelleyebileceğimi mi sanıyorsun?" diye soruyorum.

Öfkeyle bana doğru hareket etti ve bacağını ayaklarıma doğru savurdu. Hareketten geri çekildim, ancak elinin önümü çekip beni kendine doğru çekmesiyle karşılaştım. Kolunu önüme dolayarak sırtımı göğsüne bastırdı. Bıçağını kınından çıkarıp silahı boynuma dayadı, dudakları kulaklarımdan birkaç santim uzaktaydı.

"Şüphelerim var," diye fısıldadı, bıçağın keskin tarafı tenimden uzağa dönüktü.

Kolunu tutup zihnine bakmaya çalışıyorum. Karşımda beni dışarıda tutmak için tasarlanmış sinir bozucu bir duvardan başka bir şey yok. Hayal kırıklığım tavan yapmış halde, kılıcına odaklanıyorum, metali istediğim gibi büküyor, ayaklarının dibine parçalanmasını izliyorum. Eliyle başımı yukarı kaldırıyor, bana bakıyor, onaylayan uzun bir bakış attıktan sonra sonunda beni bırakıyor.

"Bu yeni bir şey," diyor kırık parçaları tutarken, "Ne zaman malları yok etmeye ilgi duymaya başladın?" diye soruyor, benim hareketimden hiç hoşlanmamış gibi.

"Beni dışlamayı bıraktığında bunun cevabını vereceğim," diye mırıldandım, gözleri bana doğru kaydı.

"En son kontrol ettiğimde, beni de dışarıda tutuyordun."

"Acaba neden?" diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

Fallan bıçağının parçalarını çantasına atıyor ve geniş ağzına bakarken duraklıyor. Çekip çıkarınca, ellerinin yıpranmış ön yüzüne özenle baktığı eskiz defterimi görüyorum. Bunu en son gördüğüm yer, neden yanında taşıdığını sorgulayamayacak kadar adrenalin dolu yatağının altıydı. Elini kapağın üzerinde gezdirip kolunu bana doğru uzatıyor ve aramızdaki havada kalan parçamı tutuyor.

"Sanatın senin ilgini çektiğini bilmiyordum," diyorum alaycı bir şekilde, parmak uçlarımla eskiz defterinin yüzeyine dokunarak. Kapağa tereddütle tutunuyor, sanki bırakmaya hazır değilmiş gibi.

"Seni bir Yetkiliyle başın derde girdiğinde bunu kullanacağımı kendi kendime söylemiştim. Kapaktaki adın göz önüne alındığında, benim gibi talihsiz biriyle malzeme paylaştığın için seni suçlamanın mükemmel bir yolu gibi göründü," diye fısıldadı, aramızdaki mesafeyi minimumda tutarak.

"Neden yapmadın?" diye sordum, ona hayranlıkla bakarak. "Neden beni ihbar etmedin? O kız gibi beni de öldürmelerine izin verseydin, kendini büyük bir çatışmadan kurtarırdın."

Kaşlarını çattı, eli yavaş yavaş kalktı. Beklenmedik bir şekilde yanağıma dokundu, başparmağı ısınan yanaklarımda gezindi. Önü benimkine değdi. Titreyen elim eskiz defterini kavradı.

"Sana zarar vermeyi akıllarından bile geçirmeden boğazlarını koparırdım," diye mırıldandı, başparmağı alt dudağımda gezinirken.

Biraz daha yaklaştım, nefesim beklentiyle titriyordu. "Sana zarar vermeyi hayal etmek sinir bozucu derecede imkansız,"

Geri çekilerek aramızda mesafe yaratıyor, bedenim onun ani mesafe ihtiyacıyla sendeliyor. Dokunuşunu hissetme konusundaki aptalca ihtiyacımı savuşturarak, eskiz defterinden çıkan bir sayfaya bakıyorum ve kapağını açtığımda bir dizi yeni sanat eserini görüyorum.

Sayfalar, sayısız açıdan çekilmiş sayısız grafit çizimimle dolu. Her biri, izlendiğimi fark etmediğim bir anı gösteriyor. Parmağımı gülümsememin üzerinde gezdiriyorum, gözlemcinin huzur hissettiğim anları nasıl yakalayabildiğini hissediyorum.

"Uzun zaman önce ne çizdiğimi merak ediyordun... Bana ilham veren neydi?" diyor Fallan, ifadesini gizlemek için arkasını dönerken. Sanat odasındaki o günü, gizli tuvalinin herkesten gizlendiğı günü düşünüyorum.

"Gülümsemen tahmin ettiğinden daha uzun süredir aklımdan çıkmıyor. Onu çizmek, bana her baktığında onu görememenin acısını daha da artırıyor."

Acısını hissediyorum. Herkesten sakladığı acının aynısı.

"Ben de seni aynı sebepten çizdim," diye başladım, işi kaybetmeden önce ona çizdiğim birkaç çizimi göstermeye hazırlanıyordum.

"Onları gördüm," diye başladı topuklarının üzerinde dönerek, "Onları yaptığında seni öldürmek istediğime inandırdım," diye devam etti ve bana doğru geri döndü, "Neden beni aşağılık bir "alt tabaka"dan başka bir şey değilmışim gibi çizdin?" diye sordu, kelimelerimi bana geri fırlatarak.

Ona başımı sallıyorum, kaçamak bakışlarla yakaladığım görüntüleri düşünüyorum. Şenlik ateşinin başındaki o geceyi ve çocukluğumuzda paylaştığımız o anı düşünüyorum.

"Daha önce tanışmıştık, öyle gelişigüzel değil, bir anlığına bile değil. Tanışmıştık," diye başlıyorum adama doğru bir adım atarak. Adam bu konuyu açmak istemediğı için bir adım geri çekiliyor.

"Orman-"

"Şu anda konuşamazsın," diye çıktım boynumdaki kolyeyle oynarken. "Bunu bana sen verdin ve o zamandan beri hiç

çıkarmadım," diye üsteledim, artık sorularımdan kaçınamıyordum. "Varlığının beni sarhoş ettiğini hissediyorum," diye devam ettim, bedeni artık geri çekilmiyordu. Kıpırdamadan duruyordu, gözleri bana dikilmişti.

"Neyden bu kadar korkuyorsun?"

Çıldırdı, duvarı baskı altında çatladı. Bana doğru hareket edince sırtım duvara çarptı. Elleri yüzümün yanlarını kavradı, korkuları içinde patlamaya hazır bir sel gibi dönüyordu.

"Seni kaybediyorum!" diye bağılıyor, sesi duyguyla örtülü. Zihnindeki açık kapıyı, ona ürkütücü derecede benzeyen, hareketsiz ve solgun bir şekilde yerde yatanların görüntülerini tarıyorum.

Onun anne ve babası.

"Lanet olası Orman! Göremiyor musun? Bir şekilde herkesi kaybediyorum," diye söze başlıyor. Babamın canlı bir görüntüsü aklımdan geçiyor, "Ailem, arkadaşlarım, ailem-"

Sayırsız canlar kaybedildi, hepsi halkımın eliyle.

"Ve sonra lanet olası bir an için," diye devam ediyor, şenlik ateşi gecesi zihnimi doldururken, "İşte oradaydın. Kırılgan ve masum, küçük bir kuş gibi saf," diye itiyor, ellerini yüzümden çekip yanlarıma doğru hareket ettirirken. "Ve o tek güzel şeyi güvende tutmak istedim," Elleri kalçalarımı sıktı, yüzüm kanla kızarmıştı, "ve hepsini almakla tehdit ettiler... seni benden almakla. Küçük bir haptan başka bir şeyle silinip giden bir insan," diye devam ediyor, kalbim sızlıyordu, "ve şimdi beni yine tehdit ediyorlar, artık bir hapla değil, senin kanınla," diye bitiriyor, yüzü o kadar yakın ki, tenini kaplayan her küçük keşiği görebiliyorum.

"Seni istiyorum," diye başlıyor, zihni coşmuş bir şekilde,

"Ve bunu biliyorlar," diye bitiriyor, başımı sallıyorum.

"Kim bilir?" diye soruyorum, onlara zarar vermenin her yolunu düşünerek.

Başını sallıyor, yüzünde küçük bir yenilgi gülümsemesi var.

"Hepsini alt edemezsin, Dove. Hiçbir şey senin ölmeni izlemeye değmez çünkü ben uzak duracak kadar güçlü değildim," diye fısıldadı. "Bir öpücük ve asla gidemem. Bir öpücük ve kalbim durana kadar seninim," Onu hissetmeye dair bitmek bilmeyen ihtiyacımı bastırdı, artık sadece bir istek değildi.

Ŗu anda varlığının her zerresi ona ihtiyaç duyuyor.

"Beni itme," diye yalvardım, duygusal gözlerimden küçük bir damla yaŖ süzülürken.

Szlerimde onun acısını hissediyorum, ağırlığının göğüs kafesimin mağarasına gömüldüğünü hissediyorum.

"Bunu yapmak zorundayım, yoksa seni asla terk edemem... ve sonra seni kaybederim," diye fısıldıyor, elleriyle aramızdaki mesafeyi kapatmamı engelliyor.

Zihninin duvarlarının geri döneceğini neredeyse bekliyordum. Anlar geçiyor ve kapı açık kalıyor, içimdeki her ham duygu beni kırmaya hazır bir Ŗekilde pompalanıyor.

"Seni güvende tutacağım," diye fısıldıyor, yüzümün her bir noktasını zihnimde not ederek. BaŖparmaęı gzyaŖlarımı siliyor. Zihninde dolaŖırken enerjim azalıyor. "Bunu söz verebilirim,"

Ona doğru eğildiğimde, enerjim beni terk ediyor, zihinsel alanını kontrol edemiyorum. Eskiz defterini yere bırakırken, kollarının beni sardığını ve yere dŖmemi engellediğini hissediyorum. Yüzümü göğsüne gömüp kalbinin sesini dinliyorum, beni itmedennce burada ne kadar durabileceğimi merak ediyorum.

"Fallan! Burada mısınız?" diye sordu Aaron'un sesi.

Fallan tereddütle bıraktı, nefret maskesi onu sararken duvarları bir kez daha yükseldi. Eskiz defterini alıp çantama koydu ve kızıl saçlı arkadaşının giriŖini izledi. Valerie'nin arkasından geldiğini görünce vücudum gerildi. Odanın diğer ucundan bana baktı, kollarını kavuŖturmuŖ, tamamen boŖluęa girmedennce.

Aaron bizi birlikte görünce baŖı dönüyor, gülümsemesi geniŖliyor.

"Seni bir hafta içinde bu kadar sık görmesi onun iinzel olmalı," diye söze baŖlıyor Aaron, elini Fallan'ın sırtına vurarak. "Umarım hepimizin sırtına hedef tahtası koyup hızlıca Dokunulmaz dozunu almana değer," diye itiyor Aaron. Fallan, adamın elini hemen itiyor.

"Buraya sadece çeneni kapamak için mi geldin?" diye sordu Fallan.fkesi yüzüne yansıyordu.

"Seni fırına geri götürmeye geldik. Jolie'nin bu akŖamki sosyal etkinlik için hazırlık yapması için fazladan yardıma ihtiyaçı var," dedi Valerie,nme geçip beni Fallan'dan uzak tutmak için elinden geleni yaparak.

"Ne zaman gelmeliyim?" diye sordum, sarışının bu soru karşısında gerginleşen vücudunu izlerken. "Kai'yi de getirdiğimi varsayarsak, bunu bilmesi en iyisi," diye bitirdim, Aaron'ın gülümsemesi daha da büyüdü.

"Hunter'a sor. Seni orada isteyen tek kişi o," diye söze başladı Valerie, Fallan'a yaslanmaya hazır bir şekilde. Fallan uzaklaşarak aralarında bir uçurum yarattı.

Yavaş yavaş zihninin çatlaklarına sızıyor, Fallan'ın bana gösterdiği yollara odaklanıyor, nefesimi onunla senkronize ediyorum. İçinde Fallan'a karşı bir arzunun filizleneceğini tahmin ettiğimde, hiçbir şey hissetmiyorum. Kadına doğru bir adım attığımda, göz hizasında buluşuyoruz, zihnindeki arzu yavaş yavaş büyüyor.

Bu kıskançlık hiçbir erkeğe yönelik değildi.

Güzel yüzü asıktı. Elim uzanıp küçük bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Kadına nazikçe gülümsedim ve dudaklarımı yüzünün yan tarafına doğru kaydırdım.

"Sana saldırdığımı düşünüyordum," diye fısıldadım, cevabım karşısında ağzı açık kalmıştı.

Fallan'ın ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı, Aaron'ın gözleri bu açıklama karşısında kocaman açıldı. Yüzüne bakınca, yanaklarına yayılan sıcaklığı gördüm. Yüzüne dokunmam, bana neden bu kadar soğuk davrandığını anlamaya yetti.

"Aşık mı oldu?" diye soruyor, içimde hafif bir tatmin duygusu yayılıyor.

Valerie söyleyecek söz bulamıyor. Ellerim yüzünden düşüyor. Çocuklara son bir bakış atıp çantamı kapıyorum, Fallan'ın yanında oyalanıyorum, onun zorlama alaycı sözlerini duymaya hazırlanıyorum. Valerie ellerini sımsıkı kenetlemiş, kıpırdamadan duruyor.

"Bu gece hepinizi göreceğim," diyorum, Fallan'ın kollarını kavuşturmasını izlerken.

Çıkışa doğru dönen grup fısıldaşmaya başlar. Aaron, Valerie'nin eğlenmeyen yüzünü dürterek onunla dalga geçer.

"Bunu bir noktayı kanıtlamak için mi yaptın?" diye sessizce sordu Fallan, gülümsemem büyüdü.

"Bağlı... işe yaradı mı?" diye sordum, aklımdan hafif bir mizah esintisi geçiyordu.

"Aklına parlak fikirler gelme, Dove," diyor, midem sözlerinden heyecanla doluyor.

İki şey var, sadece iki şeyi kesin olarak biliyorum.

Başlangıç olarak,

Fallan'ın korktuğu sadece benim halkım değil. Başına bir şey geldi ve hepimizin tedirgin olması gereken bir korkuyla sarıldı.

Ve en sonunda,

Fallan'a karşı hislerim tahmin edebileceğimden daha da derinleşti... ve sanırım yıllardır böyle.

Bölüm 48

Orman

"Yani bu bir parti mi?" diye soruyor Kai, elleriyle saçlarını şiddetle ovalıyor, başındaki yeleyi kurutmak için elinden geleni yapıyor.

Banyomuzdan uzaklaşıyor, soğuk havayı dışarı atmak için gri bir gömlek ve flanel giymiş. Ben siyah bir kazak giyiyorum, bacaklarımı da beni olduğumdan çok daha uzun gösteren gri bir kargo pantolonun içine sokuyorum. Odasında dolaşırken, kamp ateşine davetimi düşünüyor ve sırt çantasını şifonyerinin altından çıkarıyor. Benim gibi o da okul ödevleri için kullanmayı bırakmış, elinden gelen her şeyi Talihsizler bölgesine taşıyor.

"Bir parti değil. Bunu Hunter'ın bize Talihsiz kültürü göstermesinin bir yolu olarak düşün."

Bana tepeden bakıp eşyalarını karıştırıyordu.

"Ve Hunter seni davet etti mi? Fallan değil mi?" diye soruyor, aramızdaki dinamiği anlamaya çalışarak.

"Hunter bizi davet etti. Sanırım senin yüzünü göstermeni benden daha çok önemsiyordu," diye itiraf ediyorum. Kai'nin vücudu bu söz üzerine kaskatı kesildi.

"Neden umursadığını bilmiyorum," diye mırıldandı Kai, yüzünü meraklı bakışlarımdan saklayarak.

Bıçağımın kılıfını yan tarafıma sıkıca bastırıp kazağımla gizliyorum. Bugünlerde tek ihtiyacım olan tek bir bıçak. Zihnimin gücü bana gerisini halletmem için yeterli avantaj sağlıyor.

"Önemsiyor çünkü nedense senin ikimizden daha iyi olduğunu düşünüyor," diyorum alaycı bir şekilde, Kai'yi gülümseyerek dürterek.

Hareketle rahatladı ve sonunda bana tembel bir sırtıyla baktı.

"İçki olacak mı?" diye sordu Kai, ağzım bir gülümsemeyle kıvrılırken.

"Yoksa geceyi nasıl geçirecektik?"

Koğuştta yürürken ara sıra omuz omuzayız. Zihninde tüm dikkatini dağıtan bir şeyi tartarak dolaşiyor. İstesem, onu rahatsız eden her şeyi gözümü kırpmadan görebilirim. Bazen etrafımda dolaşanların zihinlerinde dolaşmak, bilgilerinin ne kadarının bilinçli olarak oluşturulduğunu merak etmek cazip geliyor. Sahte anılar, toplumumuzun yok etmeye çalıştıklarından daha az kusursuz, bulanık bir sis gibi. Gözleri hayal kırıklığıyla kısılmış. Elim onunkinden birkaç santim uzakta. Eline bir dokunuşumla, her şeyi görmek için ihtiyaç duyduğum doğrudan bağlantıyı kuruyorum.

"Şimdi ahlakımız mı var?" diye soruyor, kardeşimin güvenini kırmam için beni zorluyor.

"Blackburns mu?" diye sordu Xavier'in tanıdık sesi, Kai ve ben olduğumuz yerde donup kaldık.

Çoğu senaryoda, yürüyüşe çıktığımızı söyleyerek tüm bunları sıradan bir şekilde geçştirebilirdik, ancak çoğu senaryoda, birinin evine girmeye hazır gibi giyinmiyoruz. İkimiz de kapüşon takıyoruz. Maskeler boynumuza kadar çekilmiş, her an çıkarılmaya hazır. İkimiz de silah taşıyoruz, bedenlerimiz herkesin görebileceği şekilde gizli.

Topuklarımızın üzerinde dönüp Xavier ile karşı karşıyayız. Eli yanında duruyor. Kai'ninkine benzer bir kıyafetle sarılmış bedeni. Evimize bakan bizi görünce başını yana yatırıyor, sonra da bize dönüyor.

"Arabamda bıraktığın birkaç şeyi geri verecektim," diyor Xavier, Kai'nin birkaç ders kitabını tutarak.

"Ne halt ediyorsunuz siz?" diye sordu Xavier masumca, aramızdaki son konuşma hâlâ havada kalmıştı. Onu öylece, isteksiz ve yarattığım gerilimi azaltmak için ne söyleyeceğimi bilemez halde bırakmıştım.

Kitapları çantasına koyup bize doğru yaklaşıyor, ikimiz de birer adım geri çekiliyoruz.

"Aman Tanrım, ikinizin de bu kadar gergin olmasının bir sebebi var mı?" diye sordu Xavier, vücudum artık titreyen Kai'nin önünde konumlanmıştı.

Xavier'in gözleri ikimizi de süzerek, kendimizi ne kadar gizlemeyi başardığımıza odaklanıyor. Tüm enerjimi yoğunlaştırarak, zihninin derinliklerine bakıyorum ve sadece anlamsız imgelerin anlık görüntülerini görebiliyorum. Düşünceleri nerede olursa olsun, yüzeyde değiller. Yavaşça uzanıp yanağıma tatlı bir hareketle dokunuyor.

"Artık benden korkmana gerek olmadığını bilmen gerekirdi," diye fısıldadı.

"Birimiz farkındayız," diye tıslıyor, vücudum taşıdığım gerilimi bırakıyor.

Yavaş yavaş adama yaklaşıyorum, başparmağının yanağıma okşamasına izin veriyorum. Bu nazik bir hareket, hâlâ emin değilim. Midem bulanıyor. Tatlı gözlerine, Fallon'ın gözlerine düştüğüm gibi düşmek zor.

"Onların sektörüne gidiyorsun... değil mi?" diye sordu Xavier, gözleri Kai'ninkilerle buluştu.

Kai başını öne eğmiş, hayatı boyunca korkması için şartlandırıldığı adama bakamıyor. Tek amaçları, şu anda içinde bulunduğumuz durumu yaşayan vatandaşları yok etmek olan devlet memurları.

"Talihsizler'in görünenden daha fazlası var," diye fısıldıyorum, sözlerimin sarışının zihninde yankılanmasını izlerken.

Derin bir nefes alıp etrafına bakındı.

"Arabamı evinden epey uzağa park ettim, bu sayede seni rahatsız edip etmediğime karar vermeme yardımcı olacak mesafeye sahip oldum," diyor, nazik doğası o kadar tatlı ki canımı acıtıyor, "Bu yüzden sorun olmamalı,"

"Ne olmamalı?" diye sordu Kai, sonunda başını kaldırarak.

Xavier cebine uzanıp bir Resmi maske çıkarıyor. Uzun paltosunun kapüşonunu başına geçirip bana bakıyor ve elimi sıkıyor.

"Ben de tabii ki size katılıyorum,"

Karanlık bölgede hep birlikte yürüyoruz ve Xavier'in varlığıyla birlikte geçmenin çok daha kolay olduğunu görüyoruz. Her zamanki yolumuza girdiğimizde, Kai ve ben, sonunda güvenliği ihlal etmemizle sonuçlanacak bir oyalama hamlesi düşünmeye tamamen hazırдық. Şaşkınlıkla, Xavier'in bir anlık gülümsemesi ve kimliği ve Xavier'in sorgulamak için geri getirdiği iki "Talihsiz"e doğru birkaç kez itmesiyle, kimse gözünü bile kırpmadı. Sanki sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca enseme tuttu, Kai ve beni nefret dolu bir tonla ilerlemeye teşvik etti ve ardından kaldırımlardan birine doğru ilerledi. Nazıkçe enseme okşadı ve elindeki gerginliği defalarca özür dileyerek yatıştırdı.

Kai, Xavier'in başkalarını etkileme becerisini alkışlayarak, "Nefret dolu eylemi oynamada oldukça ikna edici," diyor.

"Aynısını senin için de söyleyebilirim," diyor Xavier, Kai'ye onu kızdırmak için olduğunu bildiğim sıcak bir gülümsemeye.

Kai gözlerini devirip omzuyla adamı dürttü.

Hunter'ın fırını hayat dolu. Çeşitli şekil ve boyutlarda bedenler, ellerinde sıcak sıvı dolu bardaklarla pasta tezgahının etrafında sohbet ediyor. Mekanın etrafındaki herkes gülümsüyor. İnsanlar, herkesin görebileceği bir ortam yaratmak için işletmenin dışında sıkı çalışıyor. Serin havayı ısıtmak için bir şenlik ateşi ve odunlar hazırlanmış. Gökyüzü, batan güneşin boyadığı parlak pembe ve mor renklerle dolu. İnsanlar geçerken bizi sıcak gülümsemelerle karşılıyor. İnsanların ellerini sıkmak, onları olabildiğince sıcak bir şekilde selamlamak neredeyse ikinci doğamız haline geldi. Kai hâlâ bu hareketi kavramaya çalışıyor, garip gelmeden önce ne kadar oyalanması gerektiğinden emin değil. Xavier, insanları geniş bir gülümsemeye selamlıyor, çekiciliği kilometrelerce öteden hissediliyor.

"Daha iyisini bilmesem, sana Talihsiz derdim," diyorum şakacı bir şekilde, adama geniş bir sırıtışla gülümseyerek.

"Belki o zaman beni daha çok seversin," diye fısıldadı alaycı bir şekilde, sözleri yüzüme yansıdı.

Duraksadım ve elimi yavaşça koluna koydum.

"Fallan için burada değilim," diye fısıldadım, başını hafifçe eğerek bana daha iyi bakmasını sağladım.

"İspatla," diye fısıldıyor Xavier. Sözleri zihnimde çarpışıyor, algılamakta zorluk çekmeme neden oluyor.

"Mutlulukla," diye çınlıyor sesim, sadece zihnimde kalmayı başaramıyor.

"Kapa çeneni!" diye bağıyorum, konuşurken ondan gözlerimi kaçıyorum.

"Çok mu fazla konuştum-"

"Seninle konuşmuyordum," diye patladım. Gözleri bir anlığına kocaman açıldı, sonra tekrar kayboldu.

Fırının kapısının küçük zili çalıyor.

"Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum," diyor Hunter, hepimize yaklaşırken yüzünde geniş bir gülümsemeye.

Hiçbir uyarı olmadan, onun kucaklamalarından birine kendimi kaptırdım, tüm gücüyle sıktığını hissettim. İki eliyle yüzümü avuçladı, arkama, Xavier'e nefret dolu bir bakış attı.

"Kucak köpeğini getirmişsin," diye mırıldandı Hunter, kelimeleri hafifçe yuvarlanıyordu.

"Ve sen rıza eksikliği getirdin," diye bağırdı Xavier, yüzüme yapıştırdığı ellerini işaret ederek.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" diye üsteledi Hunter, sonunda Kai'nin telaşlı bedenine bakarak. Ellerini indirip yanımdan geçti ve Xavier'i ve onun küstah gülümsemesini daha iyi görebildi.

"Arkadaşımın üzerinde tuttuğun kadınla, sanki sana ait bir kupaymış gibi, hiç ilgilenmiyorum," diyor Hunter. Xavier'in gözleri daha da öfkeleniyor.

Boğazımı temizliyorum, merakımın arttığını hissediyorum.

"Neyden bahsediyor?" diye sordum, Xavier'in bakışlarını adamdan ayırmamasını izleyerek.

"Ona neden söylemiyorsun?" dedi Hunter, adamı d rt erek. "Açık alanda daha az sert." diye devam etti Hunter, Xavier'den uzaklaşıp Kai'ye yaklaşıarak.

Hunter'ın Xavier'in önündeki yerini alıp merakla adama bakıyorum. Bakışlarımı kaçırırken kollarını kavuşturuyor. Sonunda elim çenesini yakalamak için uzanıyor. Hareketime direnmiyor, bana kısık gözlerle ve hiç e ilenmeden bakıyor.

"Babanla buradayken Hunter ve Fallon'ı tehdit etmiş olabilirim... Kolyeyi geri almamın sebebi bu," diye mırıldandı Xavier, bu söz üzerine elim düştü.

Hiçbir uyarıda bulunmadan yüzünü yakalayıp başını benimkine yaklaştırdım. Elleri yanlarımı kavradı, zihnim onunkine adım atarak sahte y zeyssel seviyenin ötesine geçti. Sözlerini düşündüm, Fallon ve Hunter'ın kırba landığı günü hatırladım. Anıyı onun bakış açısından gördüm, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim, sanki aniden onu hissetmek istiyormuşum gibi bu etkileşimi canlandırdım. Yavaş yavaş beni daha sıkı kavradı, Xavier'in adamlara yönelik sessiz tehditleri kafamı doldururken anı daha da netleşti. Yanağıımı ısırırken dudakları neredeyse benimkine de ecekti, anı artık tamamen yerindeydi. şaşkın görünüyordu, bu ortamda dudaklarımızın buluşmasına izin vermemem için elinden geleni yapıyordu.

Geri çekilip ihtiyacım olanı alıyorum, adamın ellerini üzerimde tutmasına izin veriyorum.

"Yani şimdi senin üzerinde yetkin olduğunu hissetti in bir şey miyim?" diye soruyorum. Utanç yüzünü kaplıyor.

Kai ve Hunter, aralarındaki alışverişi gizlice fısıldaşarak, gizlice, kaçamak bakışlarla izliyorlar.

"Yetki alanı değil," diye söze başladı Xavier, başparmağı karnımın üst kısmında gezinirken. "Hemen söyle bana, bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsun, ben de susayım. Eğer hemen şimdi bana değer vermenin imkansız olduğunu söylersen, çekip giderim," diye üsteledi Xavier, kutlamalara hazır insanların sohbetleri havayı doldurmaya başlarken.

Adama dik dik bakarken a zımı açtım, onu itmeye hazırlanıyordum. Ama benim adıma konuşuyor.

Hayır, onun benim adıma konuşmasını istiyorum.

"Sana hiçbir şey olmadığını söyleyemem," demeyi sonunda başardım, devam etmem için beni ikna ettiğini hissettim, "ve sana senin beni korkutan bir tarafının olmadığını da söyleyemem," diye bitirdim, gözlerinin üzerimde gezinmesini izlerken.

"Keşke olsaydı-"

Konuşmayı bırakır, gözleri sinirle kapanır. Öfkeyle homurdanarak boğazına dokunur, başını sıkıntıyla sallar.

"Sana asla zarar vermeyeceğim, Orman." Sonunda söylemeye karar verdi, başımı yavaşça salladım.

"Biliyorum," diyorum tam bir güvenle, neden artık onun yanında olmaya dayanamadığımı anlamadan.

Vücudum ateşle patlıyor, onun ve benim kalkanlarım yerle bir oluyor, tüm duyguları beni bir heyelan gibi çarpıyor. Başımı çevirdiğimde, mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve ardından Xavier'e bakıyor. Xavier'in elleri yanımdan düşüyor. Xavier'in yüzü bir sırtışla kaplanıyor. Valerie, Fallan'ın arkasında, böylesine sıradan bir davet için tasarlanmış, hoş bir mavi elbise giymiş halde ilerliyor. Her bakımdan muhteşem, göz kamaştırıcı. Hunter, Kai'yi dengede tutmak için sürüklüyor ve sırtına vurarak kardeşimin bardağından içmesini istiyor. Fallan, adama tepeden bakarken kollarını kavuşturarak bize doğru yaklaşıyor.

Fallan, Xavier'e doğru, "Gelmeni beklemiyordum," diyor, ikisi de kaskatı kesilmiş bir şekilde. Valerie'ye bakıyorum, biraz da kıskırtmasını bekliyorum. Ama o, ellerini birbirine sürterek beni izliyor.

"Ama işte buradayım," diyor Xavier belime dokunarak. Bu harekete bakıp nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Fallan'a özür dilercesine bakıyorum, Xavier'in ellerini ne zaman tekrar bana uzattığından emin değilim.

"Gitmek istersen, etrafımızda şirket pisliklerinden bolca olduğunu düşünüyorum," diyor Fallan. Xavier'in sırtışı genişliyor.

"Bunun nesi eğlenceli?" diye sordu Xavier, elini yan tarafımda gezdirirken. Bu, beni elde edebileceğini göstermek için bir gösteriydi.

Fallan'a bir mesaj.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu Valerie bana doğru, sonunda sessizliğini bozarak.

Koluna bakıyorum, adamların yarattığı gerginlik midemde bir çukur açıyor. Kolumu onunkine dolayarak hızla başımı sallıyorum, onlardan kaçarken endişelerimin azaldığını hissediyorum. Aaron, Valerie ve beni birlikte görünce gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde içki servisi yapan bir masanın arkasında duruyor. Geniş bir sırtıyla iki içki dolduruyor, Kai ve Hunter'ı yanına çağırıyor ve Xavier ile Fallan'ı sessizce çekilmeye bırakıyor.

"Bunu istemediğini tahmin etmiştim," diyor Valerie, kusursuz cildi ve kocaman gözleri bu ışıpta aydınlanırken.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım sessizce, içten bir minnettarlıkla kolunu sıkarak.

"Valerie'nin senin sonunu planlamadığı günü göreceğimi hiç düşünmezdim," diyor Aaron, içkileri bitirirken.

Elime alıp kokusunu alıyorum, geri koymaya hazırlanıyorum. Aaron hızla bardağı dudaklarıma götürüyor, tatlı ve güçlü sıvının boğazımdan aşağı akmasına izin veriyor. Hunter, Kai ile birlikte bu hareketleri takip ediyor. Midem, yarattığı sıcaklıktan yanıyor.

"Aman Tanrım! Bu bizimkinden çok daha güçlü," diyor Kai ve bardağı tekrar doldurmak için masaya vuruyor.

Xavier ve Fallan, ikisi de kaşlarını çatarak konuşmalarından uzaklaştılar. Fallan, kalabalığın arasından bir kadının kolunu yakalayıp onu da beraberinde çekti, kulağına nazikçe fısıldadı ve dudaklarını boynunun yumuşak kısmına bastırdı. Bardağımı bırakıp manzaraya inanmaz gözlerle baktım, Valerie'nin bakışlarımı takip ettiğini gördüm, ağzı hoşnutsuz bir şekilde asılmıştı.

"Sanırım o gecelerden birini geçiriyoruz," diyor Valerie, kolunu birkaç saniyeliğine uzatırken başını sallayarak.

Kadın genç ve oldukça güzel. Sarhoşluktan başı dönüyor, Fallan'ın onunla dans etmesine izin verirken kalbim öfkeyle yanıyor. Ellerimi zihninin duvarlarına vurarak içten içe ona bağıriyorum, öfkem imkansız olduğunu düşündüğüm seviyelere ulaşıyor.

"Sarışın arkadaşın Fallan'a bir daha istediği bir şeye sahip olamayacağını söylemiş gibi görünüyor," diyor Valerie kalçasına yaslanarak, "yani bu ikinize de ulaşmanın yolu," diye devam ediyor Valerie, başımı yavaşça ona doğru çeviriyorum.

"Ben de o oyunu oynayabilirim," diye mırıldandım, yüzündeki sırıtış zevkle büyüdü.

Xavier yanımıza dönüyor. Hunter hızla sarışının eline bir fincan uzatıyor. Geri kalanımızın aksine, Xavier karışımı hızla içiyor ve Fallan'a son bir bakış attıktan sonra nihayet bana bakıyor. Bir yudum daha alan Aaron, bardağını olabildiğince dolduruyor. İçeceği geri fırlatıp elim bardağı düşürüyor, anında Xavier'e uzanıp onu müziğe daha da yaklaştırıyorum.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyor. Alkolün yavaş yavaş varlığı beni yakıp kavuruyor.

Kazağımı yukarı çekip, sıkışık halinden kurtarıyorum ve göğsümü istediğimden daha fazla gösteren şeffaf gri bir kompresyon tişörtü ortaya çıkıyor. Saçlarımı dalgalı bir şekilde açıkta bırakıp kazağımı bir kütüğün üzerine atıyorum ve Xavier'i bir hayvan gibi izliyorum.

"Beni mi istiyorsun, Xavier?" diye düşünmeden söylüyorum, adamın gözlerindeki ifadenin değişmesini izliyorum.

Tek yapabildiği bana bakmak.

"İspatla," diyorum sırtarak, sözlerini ona geri fırlatarak.

Belimi kavrayıp beni kendine doğru çekti, kollarım boynuna dolandı ve onu aşağı, içime çekti. Dudakları ağızla boynumu buldu, nefesim kesildi, çenem omzuna iyice gömüldü. Gözlerim, Fallan'ın öfkeli bakışlarıyla buluşmak için açıldı. Artık kadına odaklanmıyordu. Elleri, şimdi taşan sıvıyla dolu bardağını sıkıyordu.

"Bunların hepsi bir gösteri mi?" diye sordu Xavier, sesi kulağıma değdi.

"Sadece bir gösteri olarak kalabilseydin çok daha kolay olurdu," diyor benim adıma.

"Bunu neden söyledin?" diye soruyorum, kelimelerimden emin olamıyorum.

"Senin iki tarafın da sadece kişilikten daha fazlasını taşıyor," diye tıslıyor, aklım bomboş.

Başını başıma bastırıyor, üst bacağımı kavırıyor, beni kendine çekmeye hazırlanıyor.

"Benim adım ne, Orman?" diye soruyor, ağızım aramızdaki boşluğu delmeye hazır.

"Xavier. Xavier Hayes," diyorum, başını hafifçe sallayarak.

"Tekrar dene... Benim adım ne?" diye tekrar soruyor, zihnim bomboş.

"Adın Xavier," diye fısıldıyorum, ne söylememi istediğinden emin olamayarak.

Üzgün bir ifadeyle geri çekilir, elleri yavaş yavaş kavramasını gevşetir.

"Bu gece sadece onun içindi. Değil mi?" diye sordu Xavier, sohbet bir anda değişirken.

Duraksadım, kalbim duygularla doldu. Fallan kadından ve kamp ateşinin ışığından uzaklaştı.

Xavier'e bakıyorum ve içimdeki bir parça sadece onu istiyor. Beni yiyip bitiriyor, kontrol edemediğim bir inanç.

"Bana ne olduğunu bilmiyorum," diye fısıldıyorum, elimi göğsüme koyarken.

"Sen ve o ne konuştunuz?" diye sordum, başını salladı.

"Biz-" Durdu, sinirden dudağını ısırdı.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor, bana net bir cevap veremiyor.

Hayır demeye ve tüm bunlardan kaçmaya hazırım.

Ama durum böyle değil.

"Evet," diyorum, çığlık atma ihtiyacıyla boğazım yanıyor, "ve nedenini bilmiyorum," diye tamamlıyorum, gözleri duyguyla bulanıklaşıyor.

Kai ve Hunter da kahkahalarla yanımıza katılıyor, ikisi de Xavier'in sırtına vuruyor.

"Bardaklarınız dakikalardır kuru!" diyor Kai ve Xavier'den bir gülümseme almayı başarıyor.

Fallan'ın kaybolduğu ara sokağa baktım, zihnindeki duvarlar yavaş yavaş yıkılıyordu.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum ve Xavier'den uzaklaşarak, kardeşim ve Hunter ona tutunurken ona tepki vermesi için zaman tanımıyorum.

Diğer vatandaşların yanından geçip kalabalığın karmaşasında kayboluyorum. Kendimi ara sokağa doğru iterek, uzaktaki sohbeti arkamda bırakıyorum. Xavier'in sözleri zihnimi bulandırıyor. Anlamı

tercümede kayboluyor. Yavaş yavaş, Xavier'le ilgili tüm düşünceler beni terk ediyor, gözlerim beni izleyen mavi gözlere kilitleniyor.
Aklı sadece benimle ilgili düşüncelerle dolu.

Bölüm 49

Orman

Sokak duvarına yaslandı, elini gömleğinin üzerinden yukarı doğru çekip yüzünü sildi. Gövdesi herkesin görebileceği şekilde ortadaydı. Zihnini bedenini zihinsel olarak not etti. Başını eğmiş, beni onu gözlemlerken izliyordu. Aklında benimle ilgili birçok düşünce dönüp duruyordu. Alkol, savunmacı tavrını düşürmesine yardımcı oluyordu. Gülümsememin dudaklarımı nasıl kıvrıdığını ve ellerinin vücudumu nasıl keşfettiğini düşünüyordu. Yaklaşınca hafifçe güldü, ellerini gömleğinden çekip kaşlarını çatarak bana işaret etti.

"Yani bütün gece önüme adam mı çıkaracaksın?" diye soruyor, sesi suçlayıcı bir tonla.

Xavier'in boynumu çizdiği yere dokundum, Fallan'ın adama karşı nefret dolu düşüncelerinin büyüdüğünü hissettim.

Bir adım daha atıp yaklaşıyorum, vücudumu saran cesaret sıvısıyla özgüvenim çok daha yüksek.

"Birini ortalıkta gezdirmek hakkında benimle konuşmak mı istiyorsun? O kadınla yaptığın küçük gösteri neydi? Ya da ondan önce Valerie ile? Tek yaptığın bir kadını gösteriş yapıp bu süreçte bana işkence etmek," dedim elimi göğsüne sertçe bastırarak. Kıpırdamadan duruyor, gözleri aşağıda, beni izliyor.

"İşkence gören sen misin?" diye alaycı bir şekilde başını iki yana sallayarak. "Belli ki sen yetişemiyorsun," dedi öfkesi yüzüme vurarak.

"Tamamen fiziksel," diye alay ediyorum, tırnak işaretlerimi sıralayarak, "kendine taktığın etiketler listesine 'ışkence' kelimesini de eklemeli miyim?" diye soruyorum, ağzı sarhoş bir sırıtışa dönüşüyor.

"Bütün o kadınlar, acı verici bir ihtiyacı gidermek için duyulan fiziksel isteklerdi," diye mırıldandı Fallan, eli kalçamı kavrarken. "Seni kendisinin sanıyor," diye devam etti Fallan, eli gömleğimin altına dalıp, sıcak tenimi nazikçe kavrarken. "Seni tatmin edebileceğini sanıyor," diye devam etti, kalbim çarpıyor, sırtımın soğuk ara sokak duvarına değdiğini hissediyordum. "Onu sevebileceğini sanıyor," diye fısıldadı Fallan, dudakları yüzüme bastırılmış, parmakları vücudumda daha da yukarılara doğru hareket ediyordu. Büyük elleri gövdemin çoğunu kaplıyor, beni kendine çekiyor ve vücudumun her kıvrımını nazikçe keşfediyordu.

"Daha fazla çalıntı dokunuşa izin vermeyeceğim, sadece beni iteceksin," diye mırıldandım, bana verdiği zevke kapılmamak için yanağımı ısıtırken.

"İstediğin bu mu Dove?" diye sordu, dudakları yüzümün yanından önüme doğru hareket ederken, elleri yukarı doğru hareket ederken, başparmakları üst kaburga kafesimde gezinirken, farkında olmadan geride bıraktığım iç çamaşırla buluşmaya hazırdı. "Seni ne kadar özlediğimi itiraf etmemi mi istiyorsun? Sadece seni ne kadar özlediğimi?" diye sordu, nefesim titrerken, ellerinin çıplak göğüslerimin alt kısmına yaklaştığını hissettim.

"Tenini her öptüğümde küçük nefesini duymanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," diye başladı, dudakları boynumdaki nazik noktaları buldu. Ağzımdan küçük bir inilti çıktı. "Gülümsemeni herkesin gözü önünde kıvrılırken görmek ve bunu neden görmek istediğimi merak etmek nasıl bir şey bilmiyorsun," diye devam etti, vücudum onu hissetmek için sızlıyordu. Beni duvara yasladı, vücudum tamamen elinin kontrolündeydi. "Bana yaptıklarından dolayı babandan intikam almak için seni ne kadar incitmek istediğimi bilmiyorsun ama sonra kim olduğunu anlıyorum. Aylar sonra ilk kez beni gülümseten şenlik ateşindeki kız," dedi, bacaklarım ağrırken eli sonunda göğsümü buldu. Başparmağı her bir meme ucunun hassas

derisinin üzerinde nazikçe gezindi. Nefesimin titrediğini saklayamadım, giydiğim her şeyi yırtmasına izin vermemek için dudağımı ısırdım. "Sınavım sırasında yanımdaydın. Aynı bıçaktan kan akıttık ve aynı canavarlardan saklandık," dedi sonunda, aklıma çocukken bile paylaştığımız anlar geldi.

"Bunu asla unutamam," diye fısıldadım, kollarımı boynuna dolayarak, "beni zorlamaya çalışsalar bile," diye bitirdim, dudağım titreyerek.

"Geri çekilmemi söyle," diye başladı, elleriyle uyluklarımı kavradı, onları yukarı çekip beline doladı, "Bana domuz de," diye devam etti, beline doladığım kasılma giderek artıyordu, "Bana aklına gelebilecek her türlü ismi söyle," diye itti, burnu benimkinden birkaç santim uzaktaydı, "Lütfen benden iğren. Yapmamam için bir şey söyle," dedi. Kalplerimiz hızla çarpıyordu, "Durmam için söyle."

Titrek bir nefes alıyorum, aramızdaki bağ kükreyen bir ateş gibi sıcak. Artık duvarlar yok, sadece o ve ben varız.

"Bana ayrıcalıklı bir elit deyin," diye fısıldıyorum, "Bana benim türümden nefret ettiğinizi ve varlığımızdan tiksindiğinizi söyleyin."

"Varlıklarından nefret ediyorum," diye başladı, "ama seninkinden değil." Önünün bana her dokunuşuyla sıcaklığım artıyor, "Varlığını hayal ediyorum, Forest," Sesi yalvarıyor, "Sen benim sabahım, akşamım ve gecemdin ve her şey bir anda elimden alındı. Şimdi tek istediğim onun önünde kıyafetlerini yırtıp atmak ve ona neden asla onun olamayacağını göstermek." Diyor, zihnim karmakarışık duygularla dolu.

"Benden nefret etmiyor musun?" diye soruyorum bu sözlere, hiçbir düşüncem kalmıyor.

"Senden nefret mi ediyorum?" diye soruyor, başını sallayarak. "Forest, sana aşığım." Diyor, kalbim duygulardan patlamaya hazır.

Kendimi durduramayarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve sonunda dokunuşa girdim. Elleri daha sert kavradı, dişleri alt dudağımı ısırdı, sonra öpücüğe geri döndü. İlk hareketlerinde bir tereddüt vardı, ancak dokunuşu beni keşfettikçe saklanıyordu. Küçük zevk seslerimin ağzında boğulduğunu duydum. Elleri beni tamamen destekliyordu, bacaklarım titrek bir karmaşaydı. Dilini alt dudağımda gezdirdi, ağzıma kaydırды, ikimiz de bir tür hakimiyet için

savaşıyorduk. Buklelerini kavradım, beni elde etmesini istediğim her yolu düşündüm, buradan uzaklaşmaya ve sadece adını bilene kadar bana dokunmasına izin vermeye hazırdım. Öpücüğe doğru inledi, izlerimiz zevkle yanıyordu, bağımız mümkün olduğu düşünülmeyen şekillerde sağlamlaşıyordu. Onun her yerini hissediyorum.

Zihin, beden ve ruh.

Düşüncelerinin her biri benim oldu, ruhlarımız artık ikiye ayrılmıyor.

Titrek bir nefes alıp, sonunda öpücüğü yarıda kesip nefes alıyorum, göğsünün derin nefesleriyle inip kalktığını hissediyorum. İkimiz de hormon ve şehvetin bir karışımıyız. Yüzünü kavrayıp başparmaklarımı yanaklarında gezdiriyor, her bir yüzünü zihnimde not ediyorum.

"Tek taraflı bir his değil," diye fısıldadım, ağzı kocaman bir sırıtışa büründü. Onda gördüğüm en büyük gülümsemeydi. Burnu burnuma değdi.

"Seni daha özel bir yere götürmenin kötü bir fikir olduğunu söyle bana." Kulağıma doğru, kolunu vücuduma doladı.

Aramızdaki sessizlik hiç bu kadar doğru hissettirmemişti.

Bölüm 50

Orman

Elleri arkamdaki duvara dayandı. Sırtım kapısına çarptı, dudakları dudaklarımı keşfetti, ikimizin de nefes almamıza zar zor izin verdi. Beni beline dolamış halde, kapısının kilitleriyle uğraşüyor, zihnim sabırsızlanıyor, her kilidin öne kaymasını gözlerimi kırıştıtararak sağlıyordum. Bir zamanlar aramızda orta seviyede seyreden enerji, şimdi damarlarımızda kükreyen bir ateş gibi akan bir güç selinden farksızdı. Her hareketinde kaslarının sertçe gerildiğini hissediyor, elinin kapıyı çarparak kapatmasını, teması neredeyse kesmemesini izliyordum. Bizi odanın karşısına taşıyıp yatağına doğru eğildi, sırtımı yumuşak gri çarşaflara yasladı.

Onu tutmaya devam ediyorum, bacaklarımı gövdesine doluyor ve o tepemde asılı kalırken neşeyle gülümsüyorum. Gömleğini yukarı çekmek için hamle yapınca bileklerimi aşağı itiyor, bana sinsi bir gülümsemeyle bakarken köpek dişlerinin parlak parıltısı gözümün önünde beliriyor.

"Dokunuşunun ne kadar işkence edici olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Ellerimizin ufak bir teması bile bana seni istediğim şekilde, istediğim sıklıkta memnun edemeyeceğimi hatırlatıyor," ellerinden biriyle bileklerimi kavradı, boştaki eliyle de tişörtümün ucunu kavradı, "Seni keşfetmek için hak ettiğim zamanı alana kadar bana

dokunamazsın," diye fısıldadı, bacaklarımın arasındaki sıcaklık neredeyse dayanılmazdı. Sözlerim boğazımda düğümlendi. Yansıyan ben bile sessiz, bunun nereye varacağını tahmin ediyor. Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı, parmaklarıyla çeneme dokundu, gözleri arzuyla aç.

"Bana bak." diye fısıldıyor, başımı hafifçe sallıyorum.

Yavaşça vücudumda aşağı doğru hareket ediyor, gömleğimin alt kısmında duruyor ve ardından pantolonumun düğmelerini açıyor. Düğmeleri kolayca kaydırıp ayaklarının dibine bırakıyor. Çıplak vücudumu ve siyah iç çamaşırımı görünce bacaklarımı birbirine kenetliyorum, bacaklarımın arasında artan ıslaklığı gizleyemiyorum. Yatağın ucunda diz çöküp bileklerimi bırakıyor, beni uyluklarımdan kendine doğru çekiyor, parmağı izimin üzerinde geziniyor. Uyluğumun hassas tenini öperek bacağımdan yukarı doğru çıkıyor. Dilini uyluğumun iç kısmında gezdirirken, kollarım beni desteklemek için mücadele ederken artan sıcaklığıma doğru yaklaştığını görüyorum. Benimle göz temasında bulunarak dişleriyle iç çamaşırımın üst kısmını kavriyor, danteli bacaklarımdan aşağı doğru çekiyor ve savunmasızlığımın her noktasını ona gösteriyor.

"Her şeyi duymama izin ver," diye fısıldadı ve dudaklarını bir kez daha iç uyluğuma bastırdı.

İnlemesini bastırarak elini bacağımda gezdirdi, parmakları sıcaklığımla buluştu, dokunuşundan gelen haz beni içten içe patlatmaya yetti. Klitorisimde aşağı yukarı hafif daireler çizerken ıslaklığın arttığını hissettim. Uzun parmakları içeri kaydı, sesim dokunuşun bende yarattığı hissi bastıramadı.

"Siktir," diye fısıldıyorum, gözlerimi ondan ayırmadan. Bu cevaba gülümsüyor, vücudu üzerimde beliriyor, parmağını içime sokup çıkarıyor, doğru noktalara her vurduğunda küfürler savuruyor. Parmakları beni esnetiyor, bu hareket vücuduma yabancı.

"Zaten çok ıslaksın, Dove," dedi, şeytani bir şekilde gülümseyerek, vücudumdan aşağı doğru inerek.

Sıcaklığıma doğru yaklaşarak bacaklarımı omuzlarına doğru kaldırdı, parmaklarını ritmik hareketlerle hareket ettirmeye devam etti.

"Fallan, lütfen-"

Ona nazik olması için yalvarmaya hazır bir şekilde başlıyorum.

Ağız kıvrımlarıma iniyor, dili yavaşça çekiştirerek her yerimi keşfediyor. Sırtım çarşaflarına yaslanıyor, zevk inlemelerim ağızımdan çıkıyor, sahip olabileceğim tüm mantıklı düşünceleri ortaya çıkarıyor. Parmakları içime girip çıkmaya devam ediyor, midemdeki sıcaklık yükselirken ağız zevk iniltisini bastırıyor. Yavaş hareketlere odaklanarak başımı geriye doğru itiyorum, beni tatmasını, her vuruşun tadını çıkarmasını izliyorum. Parmakları içimde, gözleri üzerimde, bacaklarım titrek bir karmaşa. Bacaklarımla başını sıkarken, vücudumun patlamaya hazır olduğunu, midemdeki sıcaklığın neredeyse patlama noktasında olduğunu hissediyorum.

Ağızını geri çekip gülümsüyor, başparmağını en hassas noktalarımda gezdiriyor.

"Bırak olsun, güzelim," diye ısrar ediyor. Midemdeki sıcaklık artık tam teşekküllü bir ateşe dönüşmüş, ağızım ondan kaçan hazzı gizleyemiyor. Sesi duvarlara çarpıyor, ellerim çarşafları kavırıyor. Tüm vücudumda bir haz dalgası hissederek, boşalmamın beni terk ettiğini ve parmaklarını kapladığını hissediyorum.

Yavaşça elini geri çekerek parmaklarını ağızına götürüyor, yalayabildiği her yerimi yalıyor. Hâlâ zevkime karşı vahşi, parmaklarından uzaklaşıp sıcaklığıma geri dönüyor, diliyle kalanları temizliyor, her tadın tadını çıkarıyor. Başının aşağı inmesini engelleyemiyorum, vücudum kontrol edilemez, titrek bir karmaşa, uyarımı zar zor algılayabiliyorum.

Ayağa kalkmasını izlerken, pantolonuna yapışan şişkinliği görüyorum, uzunluğu göz korkutucu. Sanırım asla bıkmayacağım bir görüntü. Tek eliyle kemerini kavramasını izlerken, çözmeye başlıyor. Zihnimle ellerini aşağı doğru iterek, çıkarabildiğim kısmı çıkarma sürecini devralırken, ağızım bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Kemerinin yere düşmesine izin verip, kısıtlamadan kurtulup elimi önü boyunca gezdirip kumaşın altından onu hissediyorum. Ellerini kullanamamanın verdiği hayal kırıklığıyla inlemesini bastırıyor.

"Yani yeteneklerimizi kullanmak söz konusu bile değil, değil mi?" diye sordu Fallan. Parmaklarım pantolonunun düğmeleriyle oynuyor.

Ona bakıyorum, gülümsemem artıyor.

"Hepsini istiyorum," diye fısıldıyorum, cevabım üzerine gözleri aşağı iniyor.

Zihnimin içine girerek, beni tekrar uzanmaya zorluyor; düşüncelerimi etkileme yeteneği benimkilerden çok daha büyük. Şilteyle bir kez daha buluştuğunda, elleri sonunda yanlarından kurtuluyor. Ellerim aşağı inerken gömleğini tırmalıyor, kumaşı göğsünden çekiyor. Vücuduna hayranlıkla bakarken, güçlü ön tarafını ve yan tarafındaki deriyi saran izini görüyorum. Karnındaki her çukurda parmağımı gezdiriyor, dokunuşumun altındaki V çizgisini hissediyorum. Sırtı bir yara izi mozaïğı. Tüm yaralar, tüyler ürpertici derecede güzel bir parça oluşturmak için çapraz şekilde yerleştirilmiş. Üzerime doğru hareket ederek gömleğimi yukarı kaldırıyor, başımın üzerine gelene kadar nazikçe yanlarımdan yukarı çekiyor. Göğüslerim kısıtlamalarından kurtulmuş. İstekleri, beni tamamen ona maruz görünce daha da arttı. Uzunluğuna dokunmaya devam ederek, pantolonunun belini aşağı çekiyorum ve gerisini ona bırakıyorum.

"Şu anki halinle hiçbir şey kıyaslanamaz," diye mırıldandı, dizini vücuduna dayamış, elleri vücudumda aşağı yukarı geziniyor, her yerimi hissediyordu. "Sen bir sanat eserisin." Başını eğip dudaklarını karnımın alt kısmına bastırdıktan sonra yukarı doğru hareket ettirerek devam etti.

Elimi saçlarının arasından geçirip derin bir nefes verdim.

"Fallan," diye fısıldadım, çenesini bana doğru çekerek, gözleri şehvetle doluydu.

"Lütfen, seni hissetmeme izin ver," diye ısrar ediyorum, ağzı göğüslerimin üzerinde geziniyor, gözlerimin içine bakmak için duruyor.

"Emin misin?" diye soruyor, başparmağını yanağımda gezdirirken.

Dudağımı ısırıp başımı salladım, dudaklarım onu buldu, sorusuna cevap verdim. Zihinsel elimi aramızdaki bağ boyunca gezdirerek, zihnimizi haz duygusuyla doldurdum, öpücükler tatlı ve içten olmaktan daha aç bir şeye dönüştü. Alt dudağımı ısırarak öpücüğümden uzaklaştı, kendini göğüslerime doğru indirdi, her birini keşfetmek için nazikçe zaman ayırdı. Boştaki eliyle, kendisinden ilgi bekleyen meme ucunu okşadı, elini meme ucunun üzerinde gezdirdi,

dişlerinin her birinin etrafında izler bırakmasına izin verdi ve derisini pişmanlık duymadan emdi.

Dudaklarını izime doğru indirip tenimi öpüyor, pürüzlülüğünde oyalanıyor. Karnıma doğru gülümsüyor.

"Hediyelerimizde güzellik var," diye fısıldıyor. "Bunu bana sen öğrettin," diye bitiriyor parmaklarını boksör şortunun belinde gezdirirken.

"Sende hiçbir sorun yoktu," diye söze başladım, öne eğilip elimle izine dokunarak. "Toplumumuz hep böyleydi." diye ısrar ettim, hayranlık duygusu beni sardı.

Boxer şortunu indirmesine yardım ederken, büyüklüğünden sarsılarak onu dikkatle inceledim. Ona baktım, elimi tabanından aşağı doğru kaydırđım. Eli saçlarıma dolandı. Üzerime geri çekilip, beni yönlendirmesine izin verdim, uzunluğu zaten ıslak olan girişimin önünde konumlanmıştı.

"Elimden geldiğince yavaş gideceğim," diye fısıldadı, dudaklarını dudaklarıma bastırarak. "Durmam gerekirse, Dove, söyle, duracağım. İlk seferin... zor olabileceğini duydum," diye fısıldadı, endişesi gülümsememi artırıyordu.

"Bunu daha önce hiç yapmadın mı?" diye sordum, yüzünde hafif bir utanç duygusu belirdi.

"Seni bekledim," diye söze başlıyor, gülümseyerek öpüyor. "Bana âşık bir aptal de." diye mırıldanıyor, ucu sıcaklığımın üzerinden kayıyor, girişi kışkırtıyor. "Senden herhangi bir acı hissedersen, geri çekilirim," diyor, vücudum onu bekliyordu.

"Biraz acıya karşı değilim," diyorum düşünmeden, gözleri kocaman açılmış bir şekilde.

"Nazik olacağım," diye fısıldadı, dudaklarını başımın yan tarafına bastırarak.

Yavaş bir hamleyle kendimi onun etrafında gerilmiş gibi hissediyorum, acısı ve hazzı yavaşça içime işliyor. Derin bir inilti koyup kekeleyerek adını söylüyorum, içimizden geçen bağı bedenimi canlandırdığını hissediyorum. Ellerimi yaralı sırtından aşağı kaydırarak devam ediyor. Göğsü, dilinden dökülen her haz iniltisiyle inip kalkıyor. İçimde bir şeylerin yırtıldığını hissederek, başımı geriye, çarşaflara bastırıyorum, ani acıdan onu durdurmayı umuyorum.

Sormadan duruyor, bir eli sürüklenerek yanıma dokunuyor, diğeri vücudunu üzerimde destekliyor.

"Daha fazla ilerlememize gerek yok. İlk seferin olduğu için birkaç şey hâlâ sağlamdı-"

"Durmayı nasıl bildin?" diye sordum nefes nefese, ellerimi boynuna doladım.

Mutlu bir şekilde gülümsüyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Duygularını hissedebiliyorum. Zihinsel bir sohbete gerek yok." diyor, aramızdaki bağın farkına varınca gülümsemem büyüyor.

Kendimi onun etrafına sarılmış hissederek derin bir nefes alıyorum, vücudumu gevşetiyorum.

"Devam et," diye fısıldadım, dudakları dudaklarıma değdi.

İtişini sürdürürken, ağzına doğru inliyorum ve sonunda içime tamamen girdiğinde sadece zevk hissediyorum. Yavaş bir ritimle içime girip çıkıyor, her itişte saldırganlığı artıyor. Öpücüklerim giderek daha da açlaşıyor. Karnımdaki noktaya vurarak, sıcaklığın bir kez daha yükseldiğini hissediyorum. Yukarı ve öne doğru hareket ederek, içime girişinin bozulmasına izin vermiyorum. İnlemelerini bastırıyor, aptal gibi gülümsüyor.

Onu geriye ve oturma pozisyonuna getirip üzerine oturmaya başlıyorum, kalçalarımı hafif hareketlerle sallıyor, yanlarımı kavradığını ve hareketi yönlendirdiğini hissediyorum. Her hareketle karnımdaki sıcaklık artıyor, uzunluğu zonkluyor, elleri daha sıkı kavıyor.

"Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?" diye sordu, başımı çevirirken, gözlerim yatağının yanındaki aynada, o gün için seçtiğin kıyafeti görmem için dikilmiş halde, onun üzerinde otururkenki görüntüme takıldı. Güçlü kolları beni kavradı, ikimizin de gözleri parıldayan bir karmaşaydı. İçimizdeki güç artık bireysel değil. Dudaklarını göğsüme bastırdı. Çenemi geriye çekip ona baktım. Midemde haz yükseldi, vücudum bir başka boşalmayı bekliyordu.

"Sen bana kalan tek şeysin," diye fısıldadı, elini tutmaya devam ederek.

Kelimeler dilimden hiçbir engel veya tereddüt olmadan dökülüyor.

"O zaman bırakma," diye fısıldadım, tatlı bir haz duygusunun içimi kapladığını hissederken. Beni hızla sırtüstü yatırırken, rahatlamam

onu sardı.

"Bırakamıyorum," dedi inleyerek, kendini benden uzaklaştırırken, ani çıkışı acı vericiydi, kendimi tamamen boş hissetmeme neden oldu.

Boşalmasını alt karnımda hissediyorum, ikimiz de nefes nefeseyiz, nefesimizi düzenlemek için elimizden geleni yapıyoruz. Hızla benden uzaklaşıp banyosuna doğru ilerliyor, saniyeler sonra sıcak bir bezle geri dönüyor. Bezi tenimde gezdiriyor. Ortılığı temizliyor, sıcaklığıma odaklanmak için ekstra zaman ayırıyor. Kan parçaları onu ve beni kaplıyor. Arkamı döndüğümde, derisinin kaldırabileceği yerlerde tırnak izlerimi görüyorum, hareket ettikçe kasları esniyor. Bacaklarımı kendime doğru çekerek iç çamaşırlarımı arıyorum, onu arkamdan gelirken izlerken tekrar giyiyorum. Titrek bir şekilde kendimi ayakta tutuyorum. Vücudumu kollarımla örterek yatağa doğru geri hareketini izliyorum. Kolları gövdeyi sarıyor, beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor.

Yatağa ulaştığımda, üzerinde duruyorum, başımı göğsüne yaslıyorum, elleri saçlarımda ve vücudumda geziniyor. Tekrar tekrar öpebildiği her yeri öpüyor, beni sıkıca tutuyor. Kalbinin atışları herkesi uykuya daldırmaya yeter.

"Umarım istediğin her şey olmuştur," diye fısıldadım, onun bu sözlerle kıkırdadığını hissettim.

"Her şey ve daha fazlası," diye fısıldıyor, beni daha da yakınına çekerek.

Parmaklarını uyluğumun üzerinde yukarı aşağı gezdirip, şimdi ön tarafına doğru uzattı ve durdu.

"Seni asla terk edemem... Reddediyorum." diye fısıldadı, gözleri kederle doluydu.

Ona baktığımda ifadesindeki acıyı, gözlerinin yaşlarla ıslandığını görüyorum.

"O zaman yapma," diye başlıyorum, ağrıyan bacaklarımı kucağına çekerken. Beni sıkıca sararak, gözleri kocaman açılmış bir şekilde beni izliyor. "Bundan sonra sana tek bir söz verebilirim," diye başlıyorum, serçe parmağımı kaldırarak. "Ne olursa olsun, yanımdayım," diyorum, elimi aramızda tutarak.

Bana şakacı bir tavırla bakarak gülümsüyor,

"Senden nefret ediyormuş gibi davranmam gerekse bile,"

"Özellikle o zaman," diye başladım, ona doğru yaklaşarak. "Artık hayal kırıklıklarını gidermenin bir yolunu biliyorum," dedim, sırtışı genişlerken.

"Benimle misin Blackburn?" diye soruyor serçe parmağını kaldırarak.

"Nefes aldığım sürece," diye fısıldıyorum, parmaklarımızın birbirine kenetlendiğini hissederek, kalplerimizde güvence altına alınmış bir sözü sağlamlaştırıyorum.

Fallan titreyen bacaklarıyla giyinmeme yardım ediyor ve destek almak için ona yaslanmamı sağlıyor. Etrafıma bakınca, yatak başlığının ne kadar hasar gördüğünü, enerjimizin yarattığı gücün etrafımızda yarattığı kaosu görüyorum. Sendeleyerek, yaptığı işe gülümsüyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ardından eğilip beni sıkıca kavrayarak omzuna yaslıyor. Vahşi, çocuksu bir kahkaha atarak sırtına vuruyorum ve odanın içinde bizi gezdirirken bacaklarım öfkeyle savrulurken ben de ona bakıyorum.

"Beni indir!" diyorum gülerek, onun nadir ve gerçek kahkahasını duyduğumda beni saran gülümsemeyi gizleyemiyorum.

Kulağıma yumuşak bir şarkı gibi geliyor. Bana verdiği neşeyle hiçbir şey boy ölçüşemez.

"Sanırım seni böyle taşımaya alışabilirim," diyor, bizi dış dünyaya biraz daha yaklaştırarak.

Beni yavaşça yere indirip yakasını kavradım, parmaklarım boynuna dolanmış küçük zincire değdi. Gömleğinden çekilip çıkarken, minik altın yüzük de çıktı, altın sarmaşıklardan oluşan bir çelenk, küçük beyaz bir taş tutuyordu. Mücevhere baktı, onunla oynadı, ikimizin de gözleri annesinden kalan son parçadaydı.

"Bunu bana vefat etmeden önce vermişti," diye fısıldadı, boynundaki zinciri çıkarırken. Aramızda havaya kaldırarak mücevheri inceledim, ay ışığında nasıl parladığını izledim. "Babamın onu ona tanıştıktan sadece birkaç gün sonra verdiğini söyledi," diye fısıldadı, annesinin onunla paylaştığı o güzel anıyı hatırlayarak gülümseyerek.

Küçük bileziğe dokunduğumda, o küçük şeyin barındırdığı anıları, artık aramızda olmayan bir hayatın küçük bir yansımasını hissediyorum. Zinciri tekrar gömleğinin altına yerleştirmesine yardım ederken, göğsüne hafifçe vurup kendimi ona doğru yaslıyorum.

"Şu anki halinle çok gurur duyardı," diyorum, kolları daha sıkı sarılıyor bana.

"Umarım haklısındır," diye mırıldanıyor, çenemi kaldırıp gözlerine bakıyorum.

"Hadi şimdi düzgün bir Unfortunate sosyal etkinliğine gidelim,"

Ara sokaklarda ilerlerken, şenlik ateşinin parıltısı her ara sokağı aydınlatıyor. Uzun yollardan birine geri dönerken ellerimi tutuyor, başparmağını her bir eklemimde gezdiriyor. Sallanarak yürürken, beni sırtına çekip üzerine atlamam için ısrar ettiğinde itiraz etmeden ona yaslanıyorum. Kollarımı boynuna doladığımda, bacaklarımı kavrayıp beni kendine çekiyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi ağırlığımı destekliyor. Başımı başının üstüne yaslayarak, huzurlu bir sessizlik içinde yürüyoruz; aramızdaki bağın sıcaklığı tüm soğuk algınlığını soğuğa karşı koruyor.

"Seni bu kadar inciteceğini bilseydim, sonuna kadar gitmezdim," diyor, daha sıkı kavıyorum.

"Senin yaptığın her şeyi ben de istedim-"

Havada bir çılgılık koptu, kafalarımız ara sokaktan aşağı doğru savruldu. Erkekler ve kadınlar bağırmaya başladı. İnsanlar ara sokağın girişinden geçip çılgınca, cansız bir şekilde koşuyorlardı. Patikanın sonunda bir figür belirdi, duvara tutunmuş, Fallon'la bana uzun uzun bakıyordu. Şimdi Xavier'in sarı buklelerini görebiliyordum. Fallon beni yavaşça indirip arkasına doğru itti. Koşarken Xavier yaklaştı, yüzü okunamıyordu, Fallon'ın bakışlarıyla buluştu. Xavier'in nefesi kesildi, gözleri endişeyle fal taşı gibi açılmıştı. Dışarıda ne olursa olsun, bizi gördüğü gerçeğinden kaçış yoktu.

"Xavier, ne-" diye başlıyorum,

"Bir Şekil Değiştiren koğuşı deldi," dedi ve ikimize de uzun uzun baktı, "ve kan dökmeye geldi," diye nefes nefese söyledi ve bizi ara

sokaktan aşağı doğru ölümcül bir koşuya yönlendirdi.
ve aslanların inine.

Bölüm 51

Orman

Kalabalığın arasından vahşice geçiyor, bir zamanlar arka bahçemde dururken ürkütücü derecede masum görünen o çorak yüzü şimdi grubun arasından geçiyor. Uzun, pençeli, kemikli parmakları görüş alanına giren herkesi dövüyor. Gördüklerim küçükken, bu dimdik ayakta; keskin dişleri ve çökük gözleri herkese kabuslar yaşatacak kadar büyük. Çırpınan bir kadının vücudunu parçalayarak, yerde hareketsiz yatan herkesin kanını emiyor; kalabalıkta tanıdık yüzler aradıkça gözlerim daha da büyüyor.

Göğsümü sıkarak Mark ve Jolie'yi görüyorum, Valerie ve Aaron'un arkasında kaldıkları için hafif bir rahatlama hissediyorum. Kai ve Hunter birbirlerine sokulmuşlar. Kai'nin kılıcı kınından çıkmış, titrek bir kavrayışla tutuyor. Xavier hızla tabancasını çekip ceketinin altından çıkarıyor ve kaç mermisi kaldığına bakıyor. Fallon çoktan bıçağını yan tarafından kapmış, Xavier'in silahını yere doğru itiyor.

"Mermiler onu öldürmez," diye homurdandı Fallon.

Xavier'in adama bakışları soğuktu.

Tehlikenin arttığını hissederek iki adamı da yakalayıp bir adım geri çekildim ve yanımdan uçup en yakın duvara çarpan kadının bedeninden kaçındım. Bacağımdaki kılıcımı kavrayıp zorla açtım,

Fallan'ın bana öğrettiği savunma duruşunu korudum ve o ürkütücü yaratığın soğuk bakışlarıyla karşılaştım.

Uzun parmağıyla yere vurarak başını üçümüze doğru eğiyor, bizi izledikçe de buruk bir şekilde gülümsüyor.

"İzlenmiş kan kokusu alıyorum," diye tısladı, hem Fallan hem de ben bu düşünceyle gerildik.

Kai, fazla düşünmeden öne atıldı, vücudum kaskatı kesilirken kılıcı yaratığın bacağını kesti. Kolunu savurarak, önünü kıl payı ıskaladı. Fallan, ilerlemek için fırsatı hemen değerlendirdi.

Fallan, bıçak ve öfke dalgası gibi kolunu yaratığa doğru savuruyor; hassaslığı hesaplı ve her vuruşta verebileceği kadar hasar veriyor. Onun peşinden giderek, ona katılmaya hazırlanıyorum. Xavier'in eli kolumu kavıyor ve bir adım daha atmamı engelliyor.

"Gitmemiz gerek-"

"Bırak beni," diye tısladım öfkeyle, kolumu ondan uzaklaştırmaya çalışırken, öfkemin beni doldurmasına izin verdim.

Yaratığa doğru ilerleyip kılıcımı önünde savurdum, acı içinde geri çekildiğini gördüm, ancak birkaç saniye sonra Valerie'nin silahının metaliyle buluştu. Etrafıma bakınca onu şimdi görebiliyorum. Yetkililer olup biteni izliyor, hatta bazıları ellerinde içkilerle, sanki olağandışı bir şey olmuyormuş gibi rahatça yudumluyor. Talihsizler müdahale etmeleri için yalvarıyor, bazıları yalvarışları yüzünden yere seriliyor. Hayal kırıklığıyla başını sallayan Xavier sonunda yanımıza geliyor, kılıcımı elimden alıp ilk fırsatta savuruyor.

Bir adım geri çekilip yaratığı gözlemliyorum, Fallan'ın odak noktasının zihnine kaydığını hissediyorum, ellerini konsantrasyonla sıkmış. Yaratık başını tutarak acı içinde çığlık atıyor, kendini geriye doğru zorluyor ve onu uzak tutmak için elinden geleni yapıyor. Fallan gözlerini kısarak daha da ileri gidiyor ve yaratığın zihnini her şeyi bitirme düşünceleriyle dolduruyor. Pençeli pençesi boynuna doğru uzanıyor.

"Cehenneme git, seni genetik budala!" diye bağıyor Fallan. Yaratık öfkeyle doluyor.

"Kızı istiyorlar!" diye bağıyor, Fallan'ın gücünü aşarak neredeyse elini Xavier'e vuracakmış gibi.

Valerie içki masasının üzerinden yuvarlanıp Mark ve Jolie'yi yakalıyor ve onları kendisini takip etmeleri için teşvik ediyor. Büyük bir tereddütle geri çekilmeye başlıyorlar, çıkışlarında içimde hafif bir rahatlama hissediyorum.

Yerimde durarak Kai'ye hareket etmesini işaret ediyorum, odak noktam tamamen onun zihninde.

"Onu buradan çıkar," diye fısıldıyorum kardeşimin zihnine, gözleri kocaman açılmış, ağzı neredeyse açık kalmış bir halde. Kardeşimi elimle geriye doğru iterken ayakları hareket ediyor, zihni şaşkınlıkla dolu.

Geri çekilip sözlerimi algılıyor, Hunter'a fısıldıyor ve onu Valerie'nin arkasından gelmeye zorluyor. Onun da benimle birlikte gitmesini, kalabalığı takip etmesini ve tüm bunlardan uzaklaşmasını bekliyorum ama o kararlılığını koruyor.

Bu artık bir zamanlar tanıdığım Kai değil.

Artık korkuyla kaçan Kai değil bu.

"Deneyebilirim ve zorlayabilirim-" diye söze başlar Fallan, kendi çılgılığıyla kesilir.

Başını tutarak dizlerinin üzerine düştü. Xavier ve ben, yaratığa doğru ikimiz de vururken panikledik, yaratık gittikçe yaklaşıyordu. Fallan'a doğru koşarken, alanımızda başka bir varlık hissettim, verdiği acının tamamı Fallan'a yönelmişti. Düşünceleri sadece acı dolu bir sesle doluydu. Onunla konuşma yeteneğimi bastırıyordu, dizlerim yere çöküp ona katılmıştı. Xavier önümüzde durup bizi yaratıktan koruyordu. Fallan'ın yüzünü kavrayıp ifadesindeki acıyı gördüm, parmaklarım yanaklarında gezindi.

"Başka biri daha var." Acıyla inliyor. Benim odak noktam onu tekrar ayağa kaldırmak.

"Xavier," diye başladım, Fallan'ın bıçağını tutarak, "kalkmasına yardım et," diye üsteledim, sarışının zihin alanına adım atarken artık ona bir seçenek bırakmıyordum.

Düşüncelerini harekete geçirmek için Xavier, Fallan'ın kolunu tutup onu ayağa kaldırdı. Yaratık bana şaşkınlıkla bakarken, kolum uzanmış, her şeye göğüs germeye hazırды.

"İstediğin benim, değil mi?" diye sordum, Fallan'a dönerek. "Onu bırakabilirsin." diye fısıldadım, Fallan'ın enerjisinin tükendiğini

hissettikçe korkularım artıyordu. Burnu kanıyordu, gözleri başının arkasına doğru kayıyordu.

"Ben birçok şeyim, çocuğum," diye fısıldıyor yaratık zihnime, "ama kavgaya gelince korkak değilim," diye devam ediyor. "Bu kale bana ait değil... ama seni temin ederim ki, onun ölümü tadılacak."

Bıçağı yere saplayıp elimi yukarı kaldırdım, incecik bacaklarına odaklandım, kemiklerinin dokunuşum altında nasıl parçalandığını hissettim.

Çatırtı

Acı içinde feryat ederek yere düşüyor, zihnim kendi elini kavıyor, Fallan'ın aklına getirmeye çalıştığı her düşünceyle dolduruyor. Titrek bir şekilde elini boğazına doğru kaldırdığını görünce bir adım daha atıyorum, tüm enerjimi onu bitirmeye odaklıyorum, sesi canlanıyor.

"Cihaz bu zavallı dünyayı mahvedecek!" diye bağırıyor, bu cümleyi tekrar tekrar haykırıyor.

Elimdeki her şeyi kullanarak Fallan'ın ve zihninin etrafına bir bariyer ördüm, yaratığın boynunu kırmaya hazırdım. Bana korkuyla bakıyor, ağzı aşağı dönük, kederle dolu.

"Bu benim seçimim değildi," diye tısladı, gözlerim, gözler için ayrılmış boşlukları kaplayacak şekilde kalanların yansımasında parlıyordu.

"Seni kim gönderdi?" diye sordum, korkudan sindiğini görünce.

Bıçaklarının kafasını deştiğini gören iki adam, silahları ona doğru zorluyor, yaşam gücünün tükenmesine izin veriyor, gözleri pişmanlıkla soluyor. Ağır ağır nefes alan Fallan, bıçağı en derine sokuyor, yüzü kırmızı çizgilerle kaplı, gözleri vahşi bir öfkeyle dolu. Birkaç derin nefes alarak yaratığa odaklanıyor. Xavier'in elleri adrenalinle titriyor.

Karşımda iki adam duruyor, ikisi de teselliye muhtaç. Kararımda, Fallen'la aramdaki bağda, artık kopmayacak bir bağda ısrar ediyorum. Adama yaklaşıp onu sımsıkı sarıyorum, başını omzuma gömdüğünü hissediyorum. Kolları beni şimdiye kadarki en sıkı şekilde sarıyor. Elim içgüdüsel olarak Xavier'e uzanıyor, diğer yanım onun varlığına çekiliyor. Fallan'ı ve beni izlerken gözleri buz gibi, eli bıçağı yeni bir hedefte kullanmaya hazırmış gibi kavıyor. Başımı Fallan'inkine yaslayıp yüzünü ellerime alıyorum, gözleri Xavier'e kayıyor ve alnıma küçük, şefkatli bir öpücük konduruyorum.

"Birisi o yaratığı buraya avlanmaya gönderdi," diye fısıldadım, iki adama bakarak. Xavier silahını indirip yere düşmesine izin verdi. Tek odak noktası Fallan'dı.

"Onunla konuşmama izin ver," diye fısıldıyorum Fallan'ın zihnine, onu kavramaktan vazgeçerek.

Xavier'e doğru yaklaşıp bana baktı, gözleri çelişkiyle doluydu.

"Bütün bunların görünenden daha fazlası var," diyorum ellerine uzanırken. Dokunuşunu geri çekiyor, elleri Fallan'la baş başa geçirdiğimiz zamandan yıpranmış bileklerime değiyor.

"Seni elde etti." diyor, artık soru sormuyor.

Yapabildiğim tek şey yutkunmak, boğazım kuru, kaygılarım yüksek.

Xavier'in gözleri aşağıya indi, odak noktası tamamen Fallan'daydı.

"Ona dokundun mu?" diye sordu Xavier bileklerimi sıkıca kavrayarak.

Geri çekilmeye çalışıyorum, tutuşu beklediğimden daha güçlü. Fallan adamı büyük bir güçle geriye itiyor, beni kendine doğru çekiyor ve herkesin görebileceği şekilde dişlerini gösteriyor.

"Neyse ki. Sana söylediğim gibi, o asla senin olmadı," diye ısrar ediyor Fallan. Xavier'ın çenesi öfkeyle kasılıyor.

Vatandaşlar yerden kalkıyor, bazıları buldukları yarım yamalak saklanma yerlerinden çıkıyor. Bakışlarımla karşılaşan kardeşim, saklandığı yerden çekilip Hunter'a geride kalması için yalvarıyor, ancak Hunter arkasından gelince daha da sinirleniyor. Kardeşim kocaman gözlerle etrafına bakıyor, yaklaştıkça adımları hızlanıyor. Ne kadar korktuğunu anlamak için zihin okuyucu olmaya gerek yok; zihnindeki sesimin bir delilik fışkırması mı yoksa çok daha fazlası mı olduğunu sorguluyor. Xavier, gözleri yerde, öylece duruyor.

"Daha fazla yetkili geliyor. Bu tarafa doğru geldiklerini gördük. Hepinizin gitmesi gerekiyor." diyor Hunter, ayağıyla hareketsiz yaratığa vurarak.

"Çiplerinizi kullanmaya çalışacakları kesin. En iyi ihtimalle, başka kimse öldürülmez." diyor Xavier, sonunda sessizliğini bozarak.

"Git," diye söze başladı Fallan, elleri yüzümün yanlarına dokunurken. "İşler daha da kötüye gitmeden git. Seni yakında bulacağıma söz veriyorum," dedi, başparmaklarını yanaklarımda gezdirirken.

Bu toplumun bize dayattığı her erdemi görmezden gelerek bana doğru eğiliyor, dudakları dudaklarıma değiyor ve tüm bu kaosun ortasında bana küçük bir huzur anı yaşıyor. Bir kez daha, izim zevkle yanıyor, endişe ve hayranlık dolu düşünceleri bir araya gelerek kalbimin kutsallığını kucaklayan bir duygu oluşturuyor. Kai ve Hunter'ın, ikisi de bu hareket karşısında hazırlıksız yakalanmış bir şekilde nefes nefese kaldıklarını duyuyorum. Xavier tam anlamıyla öfkeli.

Öpücük yeterince uzun gelmiyor, onunla ve başka kimseyle olma isteğim dayanılmaz. Ondan uzaklaşıp geri çekiliyorum, Xavier ve Kai'nin beni de yanlarına çekmesine izin veriyorum, ikisi de mekandan ayrılmak için can atıyor.

"Hayatta kal," diye fısıldadım, ağzı bir sırtışa dönüştü.

"Her zaman öyle olacak, Dove," dedi, gözleri Xavier'e dönerek. "Her zaman öyle olacak."

Xavier beni de beraberinde çekerek gömleğimin alt kısmını kavradı, gözleri öne dikilmişti. Hızlı adımlarına ayak uydurarak, adımlarıyla beni ilerletmesine izin verdim, eli hedefimin pürüzlü derisinin üzerinden geçerken titredim. Kai hızla hareket etti, ağzı kapalıydı, bu durumu anlamak için gereken kelimeleri bulamıyordu. Xavier, hızını bir an bile kesmeden, bizi kolayca yönlendirdi.

"Benden nefret mi ediyorsun?" diye sordum. Gözleri sanki duyması gereken son soru buymuş gibi kaydı.

Hiçbir şey söylemiyor, eli duvarda geziniyor, adımlarını geriye doğru izlemesine yardımcı oluyor.

"Keşke öyle yapsaydım," diye söze başladı, sonunda bana bakarak. "Belki o zaman onu öldürecek gücü bulurdum ve bir daha sana bakmak zorunda kalmazdım," diye tükürdü nefretle, verdiği cevap göğsümü acıyla doldurdu.

Duvarın önündeki yerimden kıpırdayamıyormuşum gibi hissettim. Saniyeler dakikalara dönüştü ama sözlerinin acısı dinmek bilmiyordu.

Hiçbir şey beni onun bana bakışından daha fazla incitmedi.

"Ve böylece işler daha da karmaşıklaşıyor," diye fısıldıyor.

Sanki dünya yüzüme gülüyor.

Bölüm 52

Orman

Ev hareketsiz, pencerelerde hiçbir yaşam belirtisi yok. Sessiz bir yürüyüş olarak başlayan şey, Talihsizler bölgesinden çıktıktan sadece birkaç dakika sonra tam bir koşuya dönüştü. Çalılarının arasından koşup ağaç sıralarını yırtarak, ücümüz de kan ve terden karmakarışık bir halde, derimizi sıyırdık. Bacaklarım acıdan sızlıyor. Adrenalinim yüksek. Şekil Değıştiren'in sözleri zihnimi meşgul ediyor.

"Bu benim seçimim değildi"

Bunu dürüstçe söylemişti, kendisini yaklaşan ölümden kurtaracağını umuyordu.

"Onun elini zorlamaya kim yetkili olabilir?" Diğer yanıml soruyor, elim işaretimin üzerinde geziniyor.

"Belki de interkomdan gelen açıklanamayan ziyaretçi bir başlangıçtır," diye mırıldandım, Fallan'ın ve benim zihnimize girmeyi başaran adamın sesini düşünerek.

Duraksayarak. Karnının alt kısmını kavrayan Kai, ağzından bir tıkaç çıkararak sendeleyerek öne doğru geldi. Koşmasına ara veren Xavier, kardeşimin sırtına dokundu ve bana destek aradı. Elim, zonklayan başını yatıştırmaya hazırdı.

"Bana dokunma!" diye söze başlıyor Kai, ikimizin de elini sallayarak.

"Kaiden-" diye başladım, onu tüm bunlardan uzaklaştırmaya hazır bir şekilde.

"Ne yapıyorsun sen!" diye bağırdı Kai, sarhoşluğu hala devam ederken. Elleri beni iterek uzaklaştırdı. Geriye doğru sendeleyerek yere çarptım. Xavier'in elleri ağabeyimin gözyaşları içindeki bedenini kavradı. Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılmış bir şekilde vücudumu adamdan uzaklaştırdım.

"Seni duydum," diye başlıyor, başını sıyrarak, "Seni burada duydum," parmakları şakağına vuruyor.

"Sakin ol!" diye soludu Xavier, kardeşimi sıkıca tutarak.

"Sakin olmayacağım! Bunların hiçbirisi olmamalıydı!" dedi Kai, kendini adamdan uzaklaştırmaya çalışarak. "Mezun olmamız gerekiyordu! Ressam olman gerekiyordu ve ben," diye fısıldadı, gözyaşları onu tüketiyordu. "İnsanlara yardım etmem gerekiyordu!" diye bağırdı, sesi duygularla örtülüydü. "Ve şimdi kime güveneceğimi bilmiyorum," burnunu çekerek, elleriyle gözlerini ovuşturdu. "Ve onların tarafındaki insanları, bizimkilerden daha çok önemsiyorum," diye mırıldandı, dizlerinin üzerine çökerken. "İkinizi de öldürecekti." diye devam etti Kai. Gözleri kocaman açılmışken bana doğru savurduğu hareket algılandı, "Ah Orman- ben istememiştim..."

"Kaiden, sorun değil," diyor Xavier, onunla birlikte yere doğru hareket ederek.

Bana olan öfkesine rağmen, kardeşimin yanına doğru sürüklendiğimi görerek Kai'yi rahatlatıyor.

Kardeşimin yüzünü ellerimin arasına alıp bana doğru eğildi. Kollarını bana doladı, yalvarışları göğsümde tam bir feryada dönüştü. Elimi buklelerinin arasından geçirdim. Xavier'le kederle birbirimize baktık, burunlarımız arasında santimler vardı. Şimdi irisini kaplayan altın benekleri görüyorum; daha önce hiç fark etmediğim bir şeydi bu. Kardeşimi kendime yakın tutarak öne eğildim, başımı Xavier'in göğsüne yasladım ve hepimizin birbirimize sarılmasına izin verdim.

Kai'yi sıkıca tutarak, zihnindeki korkuları bastırıyorum, ondan alabileceğim tüm acıyı alıyorum. Hıçkırıkları azalmaya başlıyor.

"Önce ona uzandım. Etrafımda sayısız insan vardı ve ben ona uzandım." Kai fısıldadı, Hunter'ın canlı bir görüntüsü görüş alanımdan geçerken.

Gözlerimi kapatıp dudaklarımı kardeşimin başına bastırıyorum, onu olabildiğince yakınımnda tutuyorum.

"Sorun değil," diye fısıldıyorum, öfkem artıyor. "Ben hayatta olduğum sürece sana hiçbir şey zarar veremez," diye mırıldanıyorum, Xavier'in gözleri bana bakıyordu.

Bir şey söylemek istiyor. Adem elması sürekli oynuyor.

Çenesini sıkıldığını, elini ağzının üzerine götürdüğünü görüyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadı, gözlerini öfkeyle kapatırken.

Kai ayağa kalkıp yolumuza geri dönmemizi sağlıyor ve sessizce ikimizden de özür diliyor. Evimize yaklaşırken, gizli platformları kullanarak eve geri dönmeye hazır bir şekilde banyo pencereme bakıyor. Gizlenmiş tahta sandığı alıp inmeye başlıyor. Xavier'in eli, kardeşime katılmamı engelliyor.

"Arabam hâlâ burada. Beni çağırıp o şeyin geride bıraktığı hasarı görmemi beklemeden önce gitmem gerek." diye fısıldadı, bileğimi nazıkçe ovuşturarak.

Kai'ye bir bakış atıp, beni beklememesini rica ediyorum, banyoya geri dönmeden önce onda bir tereddüt görüyorum.

Xavier'e baktığında, tamamen bitkin görünüyordu. Gözlerinin altı çok daha koyu, sakalları daha da belirginleşmişti; sanki günlerdir tıraş olmamış gibiydi.

"Neden peşimize düştü? Neden beni istiyordu?" diye sordum, başını sallayarak.

"Hiçbir fikrim yok," diyor burnunun kemerini sıkarak.

Duraksayıp bana baktı, yüzümün yanlarına dokunmak için hareket etti. Sarılmak için kıpırdamadan durdum, vücudumun her bir parçasının kaçmak için çığlık attığını hissettim.

"Bunları dinleme!" diye başlıyor iç sesim.

"Söz hakkın yok!" diye bağıyorum içimden, isteklerini bastırmaya çalışarak.

Yine de bu küçük harekete izin veriyorum, ona verdiği huzuru hissediyorum, ona bu kadar yakın olmanın bana hissettirdiği birkaç duyguyu hissetmeme izin veriyorum.

"Seninle onun arasında neler oldu?" diye başlıyor Xavier, gözleri yaşlı bir şekilde. "Bunu istiyor muydun?" diye soruyor, kalan son umut kırıntısına tutunarak.

Bir kez daha ona net bir cevap veremiyorum, kafam karmakarışık.

"Ne olduğunu bilmiyorum-"

Yumuşak dudakları alnımla buluşuyor, cümlemi bitirmeme izin vermiyor ve vermek istemiyor. Dokunuşu, teninizde süzülen güneş ışınları gibi nazik ve tatlı. Bir anlığına her şey durgunlaşıyor. Dudaklarının tenime dokunuşu, açıklanamayan bir şeye açılan bir kapı gibi. Diğer yanımin hissettiği hazzı hissediyorum, gömleğini tutmaya başlayan elimin kavrayışına yardımcı oluyor. Eli belimin alt kısmını kavriyor, beni kendine doğru itiyor. Kollarımın kalktığını, onu aşağı çekip dudaklarımın arasına çekmeye hazır olduğunu hissediyorum.

HAYIR.

Duraksıyorum.

Sen o değilsin.

Kalbim yarışıyor

Ve asla da olamayacaksın.

Birdenbire, uyarı işaretleri söndü, nazik dokunuşu dilime zehir gibi geldi. Onu kendimden uzaklaştırıp tenimi sildim, midemdeki bulantının arttığını hissettim, bana o şekilde dokunmasına izin veremedim. İzim yanıyor, yüzü telaşlı, zihnim korkularla dolu, hepsi gözlerinin görüntüsüyle son buldu. Ağzımı kapattım, elimi kaldırdım, kambur duruyorum, tutuşumla onu benden uzak tutuyorum.

"Bir daha izin almadan bana dokunmayacaksın," diye fısıldadım midemi yatıştırarak. Gözleri kocaman açılmış, ay ışığının parıltısında parlıyordu.

Ellerini sıkarak beni izliyor, parmaklarını küçük hareketlerle boğazına dokunduruyor.

"Bunu neden yapmak zorundaydın?" diye sordu, telaşlı yanaklarından aşağı neredeyse görünmez bir gözyaşı çizgisi süzülürken.

"Ne yapacağım?" diye öfkeyle sordum, sonunda kendimi tekrar dik bir pozisyona zorladım.

"Neden geri çekilmek zorunda kaldın?" diye soruyor, konuşurken gözlerini kapatıyor.

Duygularının yatışmasına izin verip yavaşça gözlerini açtı, bakışlarını bana doğru indirdi ve evimin açık penceresine baktı.

"Gitsen iyi olur." dedi nefretle, tanıdığım Xavier'den geriye kalan her şey, onu bastırmak için elinden geleni yaptığı bir tarafının gölgesinde kalıyordu.

Ellerini cebine sokup geri çekildi, benden uzaklaştı ve sessiz, ölü gecenin gölgelerine doğru yürüdü.

Zihnine ulaşmaya çalışıyorum, yaşadığı her duyguyu analiz etmeye hazırım, ama bir bariyerden başka bir şey bulamıyorum.

Serin esinti saçlarımı savuruyor, sesi titrek ve tedirgin.

"Gerçekten zihnine gizlice mi girdik... yoksa içeri girmemize izin mi verildi?" diye soruyor. Sessizlik etrafımı kaplıyor.

Dizlerim bükülüyor, beni yere doğru itiyor, bitkinliğimin ağırlığı altında sendeliyorum.

Bölüm 53

Orman

Yapraklar etrafa saçılmış, kaldırımları turuncu ve kırmızı tonlarında kaplamıştı. Uzun bir kaçamaktan sonra Kai, sonunda beni tramvaya geri dönmeye ikna etmiş ve Mark'a defalarca iyi olup olmadığını sormuştu. Yaşlı adam saldırıdan yara almadan kurtulmayı başarmış, tüm akranlarımla önünde neredeyse bana dokunarak herhangi bir hasar alıp almadığımı kontrol etmişti. Bildiğimiz kadarıyla, Görevliler, Vites Değiştirici'yi götürmüş, herkesi eve gitmeye çağırmış ve ardından cesedi sektörün kenarındaki bir ateşte çıtır çıtır yakmışlardı.

Colton ve Josh, akşam yemeğinden beri bize karşı kin besleyen Rae ve Max'in yanında oturuyorlar. Max'in bir zamanlar gri ve şık olan üniforması, artık resmi pozisyonlardakiler için tasarlanmış kıyafetlerle değiştirilmiş. Kai'nin bildiği kadarıyla, eğitimine çoktan başlamış. Sanki daha aşağıymışız gibi bize tepeden bakıyor, yanımızdan geçerken alaycı bir şekilde ailemizdeki "yozlaşma" hakkında konuşuyor, Kai ve ben de dilimizi tutuyoruz.

"İşte haşereler geliyor," diyor Josh, Max'i dürterek.

Enerjisini hissederek öne doğru baktım ve her zamanki yerimize, arkaya doğru oturdum. Her zamanki yüz ifademi korumayı başardım. Kardeşime yaslanıp Fallon ve Valerie'nin sessizce geçip sıranın arkasındaki yerlerine oturmalarını izledim.

Eski grubumuza baktığımda, gözlerinin çoktan üzerimizde olduğunu, her hareketimizi incelediğini görüyorum. Elimi sıkıp bakışlarına odaklanıyorum, her birinin kafasının geriye doğru uçup arkalarındaki cama çarptığını hayal ediyorum.

"Yapma," diye fısıldadı, mantıklı düşünmemi zorlayarak.

Ona bir bakış atıp hafifçe gülümsüyorum, Valerie'nin blazer ceketiyle oynamasını izliyorum.

Fallan arkasına yaslanıp bana şakacı gözlerle bakıyor.

"Ne?" diye sordum, yüzündeki alaycı sırıtış giderek büyüdü.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor, yanaklarım ateşten kızarmış.

"Karga çocuk yapıyor ve biz bayılıyoruz ama sarışın yapıyor ve biz ancak bir öğün yiyebiliyoruz," diye fısıldıyor, kafam yansıyıp dönüyor.

Kafasını cama dayamış, öfkeli bir ifadeyle bakıyor.

"Bugünkü sorunun ne?" diye sessizce soruyorum, onun benimle alay etmesini izliyorum.

"Sen ve bizim aptallığımız," diye tükürüyor, başını bana doğru sallayarak.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor gözlerini devirerek.

"Bunu bilmek isteyeceğinden eminim ama ne yazık ki beni korkak bir kaltak gibi kilitlemeye devam ediyorsun. Eminim ki beni kullanman o Vites Değiştirici'ye karşı sana çok yardımcı olurdu," diyor, görüntüsü tramvay penceresinden yavaşça kaybolurken.

Kendime not: Marked'in ne sıklıkla halüsinasyon gördüğünü ve bunların bir türlü geçmediğini anla.

Fallan'a son bir bakış attıktan sonra kendimi Kai'nin yanına bırakıyorum.

"Bugün de anlamsız bir gün," dedi Kai, arkasındaki cama öfkeyle yaslanarak.

"Bu neden gerçeklerden bu kadar uzak geliyor?" diyor, ama cevap hiçbir yerde yok.

Rae'nin sessiz figürünün yanından geçip, Fallan'ın peşinden gidiyoruz ve eskiden huzur bulduğum sanat odasına yaklaşıyoruz. Tüm bu bina

artık beni sıkıştırıyor. Dört ay önce, duygularımın nerede olduğunu söyleseydin, sana deli derdim. Fallan mesafeli duruyor, ellerini ceplerine gömmüş, artık her zaman rol yaptığını bildiğim bir tavrı sürdürüyor.

"Yılın geri kalanında Kai ve bana soğuk davranmayı mı planlıyorsun?" diye sordum. Mavi gözleri soğuk bir bakışla bana döndü.

"Sen ve kardeşinin yaptığı onca şeyden sonra bana gerçekten nazik davranmamı mı istiyorsun? Herkes senin ve ailenin Talihsiz sempatzanı olduğuna ikna olmuş durumda," diye söze başlıyor, Fallan'a bakıyor, Fallan kapıyı itiyor, "hatta bazıları onunla taşaklarını geçirmek için başvurduğunu bile düşünüyor," diyor. Bu söze alaycı bir şekilde gülüyorum.

"Herkes benim kim olduğumla ilgileniyor sanırım," diyorum ve yanından geçip kapanan kapıdan içeri giriyorum.

Bayan Auburn'un gözleriyle buluştuğumda, endişeli görünüyor, sınıfın arkasına doğru ilerlerken beni zar zor fark ediyor. Josh koltuğuna yerleşmiş, kısık gözlerle beni izliyor. Elini şimdiden kaldırdığını, benimle her şekilde oynamaya hazır olduğunu hissedebiliyorum. Bileğini masasına vurarak, bir noktayı vurguluyorum ve mahcup ifadesiyle göz göze geliyorum.

"Kıracağım," diye tısladım, kırılğan kemiklerini sıkarak, ancak acısının arttığını hissettiğimde rahatlardım.

Geri çekilip sınıf arkadaşlarımı izliyorum. Rae ve Bayan Auburn ise yaptıklarına derin bir şekilde odaklanmış durumdalar.

"Hepinize beni izlemeyi bırakmanızı öneririm," diyorum dinlemeye istekli olan herkese.

Birkaç kişi başını çeviriyor, bazıları da artık dikkat etmediğimi düşünerek oyalanıyor.

"Buna pişman olacaksın," diye fısıldadı Josh, kendi kendine.

Fallan, her an atılmaya hazır bir şekilde sandalyesinde kendini ayarlıyor.

Yorumunu duymazdan gelerek, Rae'nin yanındaki masayı kavrayıp birkaç adım geriye itiyorum. Bürokratik engelleri aşp Fallan'a daha yakın bir pozisyon alıyorum ve Bayan Auburn'ün masayı ait olduğu

yerde tutmam için beni sessizce teşvik etme çabalarını görmezden geliyorum.

"Ona yetişmesi için yardım etmemi isteyen sendin," diyorum ve kendimi koltuğuma yerleştiriyorum, dizlerimiz arasında sadece birkaç santim var.

Beni okul üniformasıyla görünce aklımdan geçen düşünceleri duyabiliyorum, her biri, vücudumun her bir açık yerinin tadını çıkarabilmesi için ona biraz mahremiyet bulmamızla son buluyor.

Fallan'a bakıp boyalarından birini alıyorum ve renklerini yarıda bıraktığım sanat eserimin üzerine bırakıyorum.

"Josh'un yakınında olmak istemiyorum," diye fısıldadım. Fallan'ın gözleri adamın üzerinde gezindi.

"Özel bir sebebi var mı? Aptal olması dışında," diye sordu Fallan, ellerimi kolumun koluna doğru sıvazlarken.

Komutanımız için düzenlenen akşam yemeğinde cildimizde kalan morluklar hala duruyor.

"Biraz fazla ellemeye başladı," diye itiraf ediyorum, kimse bakmıyorken parmaklarının tenime değdiğini hissettiğimde şaşırıyorum.

"Karanlıkta bunu göremedim, yoksa daha dikkatli olurdum-"

"Biliyorum," diye gülümsedim ve endişeli düşüncelerini susturdum.

"Seninle birlikte olduğun o kısa sürede bunu başarabildi mi?" diye sordu Fallan, okşamalarına devam ederek.

"Benim acımdan zevk alıyor," diyorum, gözlerimi kısarak altın tenli canavara bakıyorum.

Josh çenesinin altındaki elini indirerek başını masasına çarptı ve burnu tahtaya sertçe çarptı. İrkildim, burnu kandan kıpkırmızı akarken tüm akranlarımız nefes nefese kalmıştı. İşaretim ısınıyor, enerjim canlanıyor. Fallan'ın gözleri yere inmiş, bakışları Josh'a dikilmiş, iki eli de kucağında sımsıkı kenetlenmiş. Birkaç nefes aldıktan sonra duruşunu düzeltti ve Josh'un artık kırık olan burnunu sıkmaya başlarken ağlamasını izledi. Bayan Auburn onu ayağa kaldırıp revire gitmesi için ısrar etti. Arkadaşları onu destekledi, çocuksu doğasını onaylayıcı sözlerle yatıştırdılar. Gülümseyerek, simsiyah saçlı sevgilime baktım.

"Nedense burnunu kırmak geldi içimden," diye fısıldadı Fallan, iç çekerek şakağına dokunarak.

"Belki de o kadar da kötü değildir," diye fısıldıyor, sonunda bana huzur veriyor.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" diye sordu birkaç dakika sonra, sözleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Ayağını kontrolsüzce yere vuruyor, bir cevap bekliyor.

"Aramızda yaşananlardan pişman olup olmadığımı mı sormaya çalışıyorsun?" diye sordum bağlantı üzerinden, başını yavaşça sallarken.

"İkimiz de içiyorduk-"

"Her anı mükemmeldi," diyorum ona geniş bir gülümsemeyle bakarak.

Gülümsemesini durdurmanın bir yolu yok. Görmek için her türlü bedeli ödeyeceğim bir manzara, görüş alanımdan kaç kez geçmiş olursa olsun. Dizi dizime değişiyor, ikimiz de sadece onun ve benim için huzurlu bir an yaşamının mutluluğunu yaşıyoruz.

Eli dizime dokunmaya hazır bir şekilde yaklaşıyor.

"Forest Blackburn," diye gürleyen bir ses duyuldu, ikimiz de dikkatimizi sınıf kapısına doğru yönelttik.

Kapıda iki Memur duruyor. Max'in sarı başı arkalarında kalıyor. Bana bakıp, oturduğum yerden kalkmam için işaret ediyorlar. "Hemen koridorda olmanız gerekiyor," diye işaret ediyor adamlardan biri, acilen bana doğru yaklaşıyor. Ayağa kalkıp Fallan yanıma geliyor. Max'in gözleri güçle doluyor, yanımdan geçerken Fallan'ın boynunu yakalayıp onu masaya doğru itiyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırır Fallan, kafası bir kez daha masaya çarpar.

"Max-" diye bağıriyorum, kolunu tutarak.

Tereddüt etmeden eli bana doğru uçu ve yüzüme olabildiğince sert bir şekilde vurdu. Yüzümü kavrayan iki adam, kollarımı kavradı ve Max'e onları takip etmesini işaret etti. Odaya başka bir Görevli girdi ve Max, Fallan'ın bana dokunduğu için Max'i incitmeye çalışmasını engellemesine yardım etti. Adamın kavrayışına karşı çırpındı ve darbeden burnumdan akan kanı fark edince daha da endişelendi. Bayan Auburn inanmazlıkla ağzını kapattı ve

arkadaşlarımı geri çekilip sınıf duvarlarının kenarlarına yaslanmaları için teşvik etti.

Bizi kapıya doğru sürüklerken, kaç kafayı kırıp kurtulabileceğimi düşünerek kendimi zorladım.

"Ne oluyor lan?" diye bağıryorum, adamın kavrayışı daha da güçleniyor.

"Çeneni kapat," diye tısladı içlerinden biri, sertçe boynuma vurarak, derin bir nefes almaya çalışırken boğazım nefes almaya çalışıyordu.

"Sakin buna cesaret etme!" diye bağırdı Fallan, Max'i koridordaki en yakın duvara sıkıştırarak. Beni tutan adamların arasından geçmeye hazır bir şekilde kaçmaya çalıştı.

Max'li adam, Fallan'ın yan tarafına bir dürtmeyle vuruyor ve kadranı sonuna kadar açarken onun acı içinde kıvranmasını izliyor. Boğazımı tutmaya çalışarak, çarpık gülümsemeleri bir mil öteden görülebilen adamlar tarafından engellenerek ona doğru ilerliyorum.

"Sanırım annesinin izinden gittiğini söylediklerinde haklıydılar. Seni cahil, talihsiz, sevgi dolu orospu," diye fısıldadı adamlardan biri, koridoru dolduran panik halindeki bedenlerle birlikte etrafımı saran mücadele sesleri.

Kaiden ve Valerie adamların kavrayışına karşı direniyor, panik içinde koridora doğru bize bakıyorlardı.

"Forest, koş!" diye bağıryor Kaiden, dirseğini en yakınındaki adamın çenesine geçirerek. Valerie, ağabeyimin hareketini takip etme fırsatını değerlendiriyor, ancak en yakınındaki adam kolunu büküğünde, buradan bile duyulan o şapırtıyla kaderin cilvesiyle karşılaşılıyor.

Bağırarak yere yığılıyor. Kai, adamların onu en yakın duvara çarpmasını engelleyemiyor. Beni tutan adamlara doğru kendimi zorlayarak Fallan'a ulaşmaya çalışıyorum, Max'i geriye ittiğini, elindeki dürtmeyi kavrayıp tabancasını çektiğini izliyorum. Max silahı Fallan'ın başına doğrultuyor, benim takibim ise aniden duruyor.

"Eğer dövüşmeye devam edersen yemin ederim ki kafasına bir tane geçireceğim," diye tısladı Max, çipinin yeşil yanıp söndüğünü fark edince boğazım kurudu.

Hayır, sadece onun değil, hepsinin.

"Onu canlı istiyorlar," dedi bana en yakın adamlardan biri, saçımı kavrayıp avuçlarının arasında kivrarak. "Hepsini canlı istiyorlar. Kızın kolunu kırıp bunun yüzüne vurduğumuz için cehennemi boylayacağız," diye devam etti, bana kötü niyetle bakarak.

"Sana söz veriyorum, kendini ne kadar dizginlersen, küçük dostların ve seninle ilişkisi olan herkes için o kadar kötü olur," diye fısıldadı adamlardan biri, beni de peşinden sürükleyerek.

"Zorlama," diye fısıldadım, Fallan'ın artık tamamen dizginlenmiş bedenine bakmaya çalışarak.

Onu da yanımıza alıp Kai ve Valerie'yi takip etmek zorunda kaldık. Kolundaki morluklar, adamlara olan nefretimi daha da artırıyordu.

"Hepsini öldürebilirim. Yapabilirim-"

Kulaklarıma acı dolu bir ses doldu. Dün gece Fallan'ın zihnine sızan aynı ses. Başımı kavrayıp Fallan da yanıma geldi, ikimiz de acı içinde bağırırken, artık açık olan ön kapılara doğru sürükleniyoruz. Ayaklarımız yere sürtünüyor. Ses dayanılmaz hale geliyor ve soğuk sonbahar havasıyla karşılaştığımızda azalıyor.

Kendini bitkin hisseden Fallan bana doğru uzanıyor, vücudu defalarca darbe alıyor. Aklım, aramızdaki bağ sayesinde sahip olduğum enerjiyi ona vermek için koşuyor.

"Önce kalçasına bak, sonra göğsüne bak-" diye fısıldıyor Adam'ın tanıdık sesi. Kolları beni sarıyor, ellerimi yanlarımda tutuyor.

"Ona dokunmaya cesaret bile etme, orospu çocuğu!" diye bağırıyor Fallan, sözlerinin arasında kaldırıma kan tükürüyor.

Adam'ın eli kalça kemiğimin üzerinden geçiyor, parmakları eteğimden aşağı doğru kayıyor. Kendime saklamak için canla başla çalıştığım izi süzerken vücudum alarma geçiyor. Fallan'ın gömleğini yukarı iterek, izini yan tarafında buluyorlar. Valerie ve Kai korkuyla izliyor. Max, kardeşimi hiç pişmanlık duymadan tutuyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye söze başladı Adam, elini çeneme doğru uzatarak, "Sen pis bir işaretlisin, iğrenç yatak arkadaşın da öyle," diye fısıldadı, "Tıpkı baban gibi," dedi Adam, bu söz karşısında kalbim duracak gibi oldu.

Babamın işaretleli olduğunu biliyor muydu?

"Onları arabalara götür. Üst düzey yöneticiler, frekansın yeteneklerini ve enerjilerini birkaç saatliğine düşük tutması

gerektiğini söylüyor," diye söze başladı Adam, bana sırtarak bakarak. "Sanırım Kıyamet Günü erken geldi," Gülümsedi, kalbim duracak gibi oldu.

Dizlerimi yere sürterek yürümeye zorlanıyorum, tek bir net ve tutarlı düşünceye bile sahip olamıyorum. Kai ve Valerie arabalara itilen ilk kişiler oluyorlar, çığlıklarla karşılık veriyorlar, iradeleri dışında zorlanıyorlar. Adımı haykırarak bağırarak kardeşim, kapının arkasına itiliyor, aracı tekerlekleri üzerinde sallıyor ve sonra tamamen hareketsiz kalıyor.

Beni boynumdan tutup araca ittiler, aracın diğer tarafına çarptım, omzum kilitli kapıya çarptı. Birkaç dakika sonra Fallan'ı içeri zorladılar, elleri anında üzerimdeydi ve beni kendilerine çektiler.

"Beklet, çağrı, elinizden gelen her şeyi deneyin-" diye başlıyor. Araçta maskeli iki görevli hazır bekliyor, onaylamayan bakışlarla bizi izliyorlar. Adamlar, tüplere bağlı anestezi yüz maskelerini kavrayarak bize doğru geliyorlar.

"Korkarım kaçacak yeriniz yok," Duraksıyorlar, "İyi geceler, Bayan Blackburn,"

Maskeleri yüzümüze bastırarak karşılık veriyoruz. Elleri karnımıza çarpıyor ve derin bir nefes almamıza neden oluyor. Yavaşça uzaklaşırken, kokusuz gaz ciğerlerimi dolduruyor. Fallan'ın elini kendi elimin içine alıp ona yaslanıyorum, korkuların etrafımızda döndüğünü hissediyorum.

"Dövüş," diye fısıldadı, sesi uzaktan geliyordu.

"Sarıl bana," diyor sisin arasından, zihnim kendimden o kadar kopuk ki. "Bizi özgür bırak," diye devam ediyor, karanlık görüşümü engelliyor.

Onun kavrayışına ulaşmaya çalışıyorum.

Bana verdiği enerjiyi hissetmeye çalışıyorum.

Ama karanlık beni tüketti, aklım artık benim kontrolümde değil.

Bölüm 54

Orman

Yer donuyor.

Vücudum kirlenmiş, sert beton zemini kaplayan toz kalıntılarıyla kaplı.

Temiz hava yakınımızda değil. Nem ve metalin bulanık kokusu, dalgalar halinde burnuma çarpıyor.

Başımın yere bastırıldığını hissederek acıyla inliyorum, bileğimdeki zincirlerin yere sürtünerek çıkardığı sesi dinliyorum. Boğazıma yoğun bir şey dayanıyor. Serin ve metal gibi ağır, zaten bitkin bedenimi aşağı çekiyor. Gözlerim kapalı, başım ve boğazım her saldırgan hareketten dolayı acı içinde; zihnim zonkluyor. Aklıma tutarlı bir düşünce ne girebiliyor ne de çıkabiliyor. Ciğerlerim derin bir nefes almakta zorlanıyor.

Beni içeride tutan metal kapıdan aşağı incecik bir su damlası süzülüyor; damarlarımda dolaşan paniğe rağmen sakinleştirici geliyor.

Mavi gözlerini ve kardeşimin yumuşak kahverengi buklelerini düşünüyorum. İkisi de dehşet içindeydi, kan içindeydi ve yaralıydı, ikisi de benden biraz teselli bekliyorlardı.

"Rahat olmanı öneririm," diyor tanıdık sesi, gözlerimi ağır göz kapaklarından kurtararak.

Sözlerimi yutkunarak, karşımdaki sandalyede rahat duruşuna bakıyorum. Bir hücre kapısının önünde oturuyor. Etrafımızdaki alan karanlık, sadece beton duvarları ve zemini rahatsız edici gölgelerle aydınlatan birkaç mumla aydınlatılmış. Aynı üniformayı giymiştim. Gömleğim, izimi ortaya çıkaracak şekilde kesilmiş. Bileklerimi zincirlerden çekerek ona doğru hareket etmeye çalışıyorum, omuzlarımda gerginlik hissediyorum, bacaklarım beni yerdeki oturma pozisyonumdan kaldıramıyor.

Onu her zaman resmi kıyafetlerle veya sadece kendisine yakışan koyu mavi bir gömlekle gördüğüm yerde, şimdi yeni bir maske takıyor. Siyah bir gömlek onu sarıyor. Siyah mürekkep tenine işliyor, göğsünü kaplayan bilinmeyen bir görüntünün net görüntüsü. Her zaman dağınık ve özgür olan saçları şimdi daha düzgün, yüzünü çerçevelemek için mükemmel kesilmiş. Bana bakınca, gözlerindeki ışık kayboluyor. Dizlerinin üzerine eğilirken bacakları açık. Öne eğiliyor, başını eğerek beni izliyor.

"X-Xavier?" diye soruyorum, ağrıyan boğazımın lehime çalışmasını zorlayarak. "Ne yapıyorsun?" diye bastırıyorum, bileklerime bakarak. "Neden kilitli kaldım?" diye soruyorum, öne doğru eğilirken çenesi kasılıyor.

"Bana yalan söyledin, Orman, hem de hiç tereddüt etmeden yaptın," diye mırıldandı, parmaklarını başıma vurarak, "Onun hakkında sahip olduğun her hastalıklı ve çarpık düşünceyi duydum," diye başladı, ellerim korkudan titriyordu, "İğrençti, tamamen mide bulandırıcıydı," diye devam etti, yüzümün yan tarafını kavrarken, parmakları saçlarıma dolandı, "Seni asla sahiplenecek biri olmadın," dedi Xavier, gözleri yere bakarak.

Göğsüne bakıyorum, gömleğinin altında ne olduğunu fark ettiğimde kaskatı kesiliyorum.

"İşaretlendin mi?" diye fısıldayarak soruyorum, çevremdekileri tam olarak kavrayamıyorum.

"Artık buna böyle mi diyorlar?" diye sordu Xavier gülerek, gözleri sevinçle fal taşı gibi açılmış bir şekilde. "Çok uzun yıllar geçti. İsim belirsizleşmeye başlıyor," diye fısıldadı, vücudum ondan uzaklaşmak için yanıp tutuşuyordu.

"Sen kimsin?" diye soruyorum, sözcüklerimi ona tükürerek, bağlarıma karşı koyarak.

Boynumdan tutuyor, ara sıra hissettiğim duygularımı durdurmaya zorluyor beni.

"Bana iyi davran ve kıpırdama," diye çıkıştı, dokunuşuyla nazik davranarak. Boynumda hissettiğim baskıyla irkildim, tüm erkeklerin ellerinin üzerimdeki etkisini hissettim.

"Hangi adamım senin morarmanın sebebi?" diye soruyor, sorumu duymazdan gelerek.

"Adamların mı?" diye sordum, sabırsızlığı buradan bile belli oluyordu.

Başımı tuttuğumda, diğer varlığın beni yuttuğunu hissediyorum. Zihnimin arka kapısını çalan, sessizce gelip giden, iz bırakmadan. Kendini anılarımın içine zorla sokuyor; bana kattığı azıcık kendinden bir parçayla kıyaslandığında gücüm hiçbir şey. Kendimin diğer parçasını bulmaya çalışıyorum, baktığım her köşede çıkmaz sokaklar çiziyorum.

Diğer yanımda gizli, belki de hiç var olmamış.

"İki yeni adam," dedi Xavier birkaç dakika sonra, elini çenemin altına koyarak, "Bana itaatsizlik ettikleri için bileklerini kırmaktan zevk alacağım." diye mırıldandı, öfkem artıyordu.

"Sen kimsin lan?" diye tekrar soruyorum, adamın başını salladığını görüyorum.

"Dün gece o sektöre sürüklemeye bu kadar gönüllü olduğun adamdan farklıymışım gibi benimle konuşma. Bir parçan bende güvende-"

"Buldum. Güvende buldum, seni siktiğimin hükümet köpeği." Gözleri sözlerim üzerine kısılrken öfkeyle kıvrandım.

"Köpek mi?" diye alaycı bir şekilde sordu, "Ben bu çetenin lideriyim, aşkım," dedi, ağzı geniş bir sırıtışa dönüşerek.

"Sen-"

"Bu çürümüş sektörün Komutanı mı? Evet," diyor, midem bulanıyor sözleriyle.

Ayağa kalkarken yüzünde küçük bir gülümsemeyle etrafına bakındı.

"Bir kuşun kanatlarını kırdığında ne olur biliyor musun Güvercin?" diye soğuk bir şekilde soruyor, parmağını çenemin altına koyup ona

bakmamı sağlıyor. Bu takma adı, kendi eziyetli alay etme biçimi için kullanıyor.

"Uçamazlar," diye mırıldandım, beni izlerken vücudunun etrafımda döndüğünü hissederek.

"Kimseye güvenemeyeceğini anlaman için kaç kanadını kırmam gerekiyor?" diye soğuk bir şekilde sordu.

Elinin sırtımda gezindiğini, bana açtığı her yarayı zihnimde not ettiğini hissediyorum. Korkularımı gizleyemediğim için vücudum ürperiyor.

"Sen aklını başına toplayana kadar senin ve adamlarından kaç kişiyi öldürmem gerekiyor?" diye devam etti ve tam önümde durdu.

Talihsizler ve dokunulmazlar da dahil. Hepsi onun hastalıklı oyunundaki piyonlardan başka bir şey değildi.

"HAYIR-"

"Senin nerede olduğunu her zaman nasıl bildiğimi sanıyorsun?" diye sordu, inanmaz bir şekilde başını sallayarak. "Sence başkası benim izin verdiğim suçlardan paçayı sıyrabilir miydi? Lanet olsun, Forest, senin için yaptığım fedakarlıklardan haberin yok mu?" diye tısladı, bana neşeyle gülümseyerek.

Duygularımı iyi hissediyorum. Fallan'ı hissedememem giderek sinir bozucu hale geliyor. Xavier beni yakalayıp gömleğimin önünden çekiyor.

"Şu anda yanımdasın. Onun hakkında bir daha tek kelime duymak istemiyorum," diye tısladı Xavier, dudakları kulağımdan birkaç santim uzakta, "O mavi gözlü pisliğin peşine düşmeleri için o Şekil Değıştiricileri ikna etmenin ne kadar kolay olduğunu bilemezsin. Böyle bir anı ne kadar uzun zamandır beklediğimin acısını tarif edecek hiçbir kelime yok."

Eli gömleğimin içine uzanıyor, öfkem yeni bir boyuta ulaşıyor. Bir zamanlar sıcak ve rahatlatıcı olan parmakları şimdi soğuk, gümüş bıçaklar gibi. Elini izimin üzerine sürüyor, beni kendine doğru çekiyor, beni zorla ayağa kaldırıp oturduğum pozisyona getiriyor. Kollarım gergin bir şekilde arkama doğru çekiliyor. Elleri uyluklarımı ona bastırıyor. Acıyla irkiliyorum.

"Arkadaşlarım nerede?" diye sordum, ellerini daha da sıkarak.

Zihnimde korkunç bir sessizlik var.

"Onunla iletişim kurmaya çalışmanın bir faydası yok," diyor Xavier, parmakları bacaklarımda gezinirken. "Göründüğümünden yıllar daha yaşlıyım ve yeteneklerimi yönlendirmek için bolca zamanım oldu. İkinizin duyduğu ses, istediğimi elde etmek için oynayabileceğim küçük zihin oyunlarından sadece biriydi. Artık labirentimdesin ve söz veriyorum, herkes sağ çıkamayacak." diyor, korkularım artarken.

"Neden? Neden bütün bunları yapıyorsun?" diye soruyorum, sızmış zihnim aracılığıyla herkese ulaşmaya çalışarak.

"Bizim türümüz, özellikle de dünyanın bu kesiminde, hiçbir zaman kabul görmedi," diyor Xavier, gömleğini aşağı çekerek, izinin boyutunu sergileyerek. "Külün ötesinde, bizim gibi zalim ve aşağılık, tıpkı burada yaptıkları gibi türümüze zulmeden başkaları da var," diye devam ediyor, gözleri bana dikilmiş, "Her işaretin altında bir yetenek yatar. Bazıları diğerlerinden daha güçlüdür. Nadiren, bazıları birden fazla yetenek kazanabilir. Yanlış kişiler bunu duyarsa, ömür boyu hedef haline gelirsin," diyor, altımda kıpırdanırken, bacaklarım titrek bir karmaşa halinde.

"Bana yaptığın bu değil miydi? Beni avladın mı?" diye soruyorum, küçük kahkahası tamamen masum.

"Seni güvende tuttum. Bir gün anlayacağın bir şey. Sana asla zarar vermeyeceğimi söylediğimde ciddiydim. Bağlı olman için tek sebep, sahip olduğun gücü küçümseyecek kadar aptal olmamam. Şu anda bile, yeteneklerini geri püskürtmek beni hiç kimsenin yormadığı kadar yıpratıyor." dedi ellerini boğazında gezdirerek.

"Neredeler? Arkadaşlarım nerede?" diye tekrar üsteledim, soru karşısında kaşları daha da çatıldı.

"Yatağını paylaşmayı seçtiğin o iğrenç zehri atmaktan aciz misin? Belki de onu öldürmek-"

Elimi öne doğru uzattığımda zincirin şingirtisini, paslı metalin kırıldığını ve elim boğazına doğru uçtuğunu duydum. Hızla bileğimi yakaladı ve teması kesti, uzattığım elime kocaman gözlerle baktı.

"Boğazını parçalayacağım ve yerleri kanınla boyayacağım." diye tısladım, kaşları çarpık bir gülümsemeye dönüştü.

"İşte orada!" diye söze başladı. "Kendinin bastırmaya çalıştığın o kısmı," diye devam etti, varlığı zihnimin açık alanına sızdı. "O kısmını görmeme izin ver," dedi. "Gerçekten ne kadar güçlü olduğunu

kucaklamama izin ver," diye mırıldandı, dudakları daha da yakına doğru çekilirken.

Geri çekilip yüzüne tükürdüm, geriye yaslandığını, gözlerinin öfkeyle dolduğunu gördüm.

"Neredeler?" diye tekrarlıyorum, bileğimi daha sıkı kavırıyor.

"Kardeşini ve kızı piyangodan kurtarmayı düşünüyordum," dedi, beni sadece bir eğimle üzerinden iterek. Geriye doğru sendeleyerek yerimde kaldım. Ayağı sandalyesini devirdi ve yüzündeki öfkemi sildi. "Ama o küçük numaradan sonra," diye devam etti titreyen eliyle bana işaret ederek. "Onları ölmüş say," dedi, başım sallanıyor, hayal kırıklıklarım artıyor.

"Neden ben? Neden beni hedef alıyorsun? Beni tanı mıyorsun bile!" diye bağı rıyorum, omuzlarım neredeyse yerinden çıkacak gibi.

"Seni tanı mıyorum mu?" diye bağı rdı ve bana doğru birkaç adım attı. "Sanki biliyormuş gibi söylüyorsun-"

Konuşmayı bıraktı. Öne eğilip boynunu tuttu. Bir adım geri çekilip ondan uzaklaştım, yüzü telaşlıydı. Eli duvara inkâr edilemez bir güçle çarptı. Beton, dokunuşunun altında parçalandı, duvar parçalanarak yere düştü. Yavaşça ayağa kalktı, gözlerini kapattı ve elini saçlarının arasından geçirdi.

"Neyin gerçek olduğunu ve neyin hakikat olarak görmeyi seçtiğini bil miyorsun." diye fısıldadı ellerini yanlarına indirerek.

"Kötü bir gün müydü?" diye sessizce sordu sesi, içimden hafif bir rahatlama nefesi bıraktı. Varlığı gizli, sızmış zihnimdeki birkaç güvenli noktadan birinde korunuyor.

"Hayatımda hiç bu kadar sesini duymak istememiştim," diye fısıldadım sessizce, Xavier'in üniformasını yeniden düzeltmesini surat asarak izlerken.

"Seni bir şartla piyangodan uzak tutabilirim," diyor kollarını düşünceli bir şekilde kavuşturarak. "Yüksek konseyin önünde misafir olarak bana eşlik et ve oyunları izlemek için koltuğuma otur. Hiçbir mücadele görmeyeceksin. Hayatın, huzurumun kutsallığında güvence altında. Hatta Kaiden'a çukurun üstünde bizimle birlikte bir koltuk ayarlamayı bile deneyebilirim," diyor, anlaşmayı cömert bir teklif gibi göstererek.

"Bunu yapar mısın?" diye içtenlikle soruyorum, bana yaklaştıkça ruh halinin değiştiğini görüyorum.

Yüzüme dokunuyor, başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor, elleri tekrar bana dokunuyor.

"Hayatını koruyacağım. Bana yanımda olduğunu söyle, bu dünya bize asla zarar veremez." diye fısıldadı, vücudu bana yakın, sürtünerek.

Kırık zinciri ona doğru zorladım. Göğsüne vurdum, eliyle kesmeyi başardığım küçük bölgeyi kavradı. Acısına gülümsedim ve perişan haldeki bedenine gözlerimi kısarak baktım.

"Git kendine ve zavallı kurtarıcı kompleksine siktir git." Tükürdüm, uyanıklığı sarsıldığı anda zihnimdeki duvarları zorladım.

Parmaklarını göğsünde gezdiriyor, kanı hissediyor, bana kötü niyetle bakıyor.

"Sanırım olaylara kendi açımdan bakmam gerekiyor. Biraz dürtmeye ihtiyacın olacak," dedi elini sallayarak, bileklerimdeki bağlar çözülürken.

Hiçbir şey söylemeden bana doğru ilerliyor. Ellerim, irademizle bükülen görünmez bir güçle yanlarıma doğru itiliyor. Saçlarımdan tutup beni hücre kapısına doğru çekiyor, ben de onun kavrayışından kurtulmaya çalışırken alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Beni sonsuza dek o zihinden uzak tutamazsın," diye hırladı, beni karanlık hücreden çekip çıkardı ve loş ışıklı yürüyüş yolunda sürükledi.

İsimsiz, çaresiz tutuklularla dolu birçok hücreden birinin önünde durup kapıyı açıyor ve beni bir başka tecrit alanına fırlatıyor.

Başka bir bedene çarparak ikimiz de yere düştük, ellerimiz yere sürtünüyordu, enerjim tükeniyordu.

"Nefes aldığım sürece, gücün benim elimde. Teklifimi kabul etseydin, gücünü keşfetme yeteneğin sınırsız olurdu... Yazık ki hepsini kendim üstlenmek zorundayım," diye alay etti Xavier, başımı kaldırıp kardeşimin dehşet dolu ifadesine baktım.

"Birlikte yaşayın. Birlikte savaşın. İşbirliği yapmazsanız, belki de geriye kalan ailenizi kaybetmek size biraz berraklık kazandırır... Elveda, Blackburn," diyor, zamanın çoktan unuttuğu bir aksanla.

Hücre kapısını çarparak kapatıp uzaklaştı, vücudum ayakta durmakta bile zorlanıyordu, onu yere sürükleyecek gücü bulmaktan bahsetmiyorum bile. Beni kendine doğru çeken Kai, kısa bir nefes aldı, kalbi hızla çarpıyor, elleri titriyordu.

"İyi misin-"

"Valerie ve Fallon'ı aldılar," diye tükürdü, yolun karşısındaki boş hücreye bakarak. "İçerideydiler ve onları sürükleyerek çıkardılar. Yetkililer, önemseydiğimiz daha fazla Talihsizi toplamaktan bahsediyorlardı," diye burnunu çekti, bana doğru hıçkırarak. "Ailemizin peşine düştüler, sonra da Hunter'ın peşine düşecekler-" diye bağırdı, kollarım ona dolanırken.

Başını göğsüme yaslayıp onu teselli ediyorum. Etrafıma bakınırken, gözlerim buradaki nemden kaynaklanan yoğuşmadan kaynaklanan küçük bir su birikintisine takılıyor.

İşte tüm ihtişamıyla karşımda. Beni izleyen yansımam, gözleri altın rengi, saçları güneş ışınları gibi açık tonlarda çizgilerle dolu.

"Benimle misin?" diye soruyor, kalbim hızla çarpıyor.

"Sadece seninle değilim," diye fısıldıyorum, tüm korkularım erirken. "Sana ihtiyacım var."

Gülüyor, gülümsemesi büyüyor.

"Kendimizi özgür kılacak ve bu dünyayı kavuran kötülükten kurtaracak gücü kendi içimizde bulacağız," diye fısıldıyor, "uçma zamanı, küçük kuş."

Bölüm 55

Andrew

Adamlarım sessiz, tek kelime etmeden çalışıyor, etraflarındaki alanda benim sahip olmadığım bir kesinlikle hareket ediyorlar ve bu da kaygılarımı daha da artırıyor.

Yirmi dakika önce, acilen ofisimden çıkmam istendi, Adam'la birlikte bir arabanın yolcu koltuğuna oturtuldum, ayağı gaz pedalındaydı, nereye gittiğimizi veya neden bu kadar acele ettiğimizi bir an olsun unutmadı.

Dönüşlerin ne zaman tanınmaz hale geldiğinden emin değilim. Dokunulmazlar sektörünün derinliklerinde, çoğu kişinin gittiğinden daha uzakta, çitlerle çevrili bir bina var; bu toplumun sırlarını saklamak ve onları tüm gücüyle korumak için tasarlanmış bir bina. Sadece gecenin sarhoş saatlerinde, piyangoonun korkunç olaylarını izlerken, bu alanlara kendimi kaptırdım.

Gün ışığında, buranın ne kadar korkunç olduğunu görüyorum; büyük, gri beton duvarlar, hiçbir yerde pencere yok.

Çeşitli güvenlik önlemlerini gönülsüzce aşarken, gardiyanların bana nasıl davrandığına neredeyse güceniyorum; hatta biri rozetimi alıp gün sonunda geri vereceğine söz veriyor. Adam isteksizce geri çekilip, adamların onu incelemesine izin veriyor ve bizi bu kadar detaylı aramaları gerektiği için daha az rahatsız olmuş görünüyor.

"Bu sadece Komutan'ın protokolü," diyor Adam, sanki sürekli gördüğümüz bir adamdan emir alıyormuş gibi omuz silkerek.

Üniformamı düzeltirken, gardiyanlara kaşlarımı çatarak baktım ve binaya girip çıkan küçük memur gruplarına baktım. Bazıları kanlar içindeydi, bazıları ise tertemizdi.

"Bu adamlardan hiçbirine burada görev vermelerini emretmedim. Bu binanın sadece gözaltı için kullanıldığını söylediler. İşaretli ve Talihsizler yakalı olarak tutuluyorsa neden bu kadar güvenlik önlemi alınıyor?" diye sordum, binayı saran adam akınına bakarak.

"Görünüşe göre otoriteniz Komutan'ın isteklerini ihlal etmiyor," diye mırıldandı Adam, bu toplumun yüzü olmayan diktatörü, Adam'ın bile nadiren gördüğü bir diktatör.

"Bizi şu anda aramalarının özel bir nedeni var mı?" diye soruyorum, istenmeyen üst aramasından tedirgin oluyorum.

"Bu yıl piyangoya katılacak oldukça fazla öngörülemez yeni katılımcımız var," diyor Adam gülümseyerek. "Komutan, oyunlara geçişlerinin sorunsuz olmasını istiyor," diyor, sözleri yüzeysel olarak görünenden daha fazla anlam taşıyor.

Büyük metal kapıların arasından geçip küçük lobiye varıyoruz. Ön tarafta bekleyen adamlar bizi dolambaçlı koridorlardan birinde yönlendiriyor.

Tutukluların tutulduğu hücrelerin tanıdık metal kapılarını görüyorum, kapının altından yankılanan sayısız çığlığın arasından geçiyorum.

"Komutan ikinizi bizzat istedi... Önce Andrew'u görmek istiyor," dedi bize rehberlik eden adamlardan biri, bakışlarını ileriye doğru çevirip büyük bir ofise ev sahipliği yapan koridorun sonuna doğru yaklaşırken.

Sarhoşluğumun verdiği sersemlik anlarından birinde, bu kapının önünden geçerken, böylesine korunaklı bir ofiste gizlice dolaşırken yakalanmanın, piyangoyu izlemekten daha iyi olup olmadığını sorguladığımı hatırlıyorum.

Şimdi güvenlik yok. Şöminenin alevleri zemini aydınlatırken kapı hafifçe aralık. Adam duraksayıp hareketsiz duruyor, elini tutuyor ve bana devam etmem için işaret ediyor. Ön kapının dışında bekleyen tüm adamlar sabırla izliyor, kimse ofise girmeden eşiği geçiyor.

"Tamam -" diye fısıldadım, öne doğru hareket ederken, loş ışıklı alana tam olarak girdiğimde bir elin beni ittiğini hissettim.

Topuklarımın üzerinde dönüp kapı koluna uzanıyorum ve öfkeyle sallıyorum.

Kapı kilitli. Elim sert malzemeye çarpıyor.

"Adam! Beni buradan siktirip git!" diye tısladım, kapıyı kırmaya hazır bir şekilde. İşaretim, yakıcı bir sıcakta gömleğimin manşetine sürtündü.

"Şimdi ne oldu?" diye fısıldadım, başparmağımı sert deride gezdirirken.

Hafif bir hareketle odağım dağılıyor, gözlerim bir sandalyede çırpınan bir bedene takılıyor.

Gözlerimi kısarak cesede bakıyorum, ellerim ceplerime doğru çılgınca uzanıyor, parmaklarım göz bebeklerini sarhoşluk açısından gözlemlemek için kullanılan küçük el fenerini bulduğunda biraz güvenlik hissediyorum.

"Sen kimsin yahu?" diye soruyorum, ama tek bir sessizlikle karşılaşıyorum.

"Dişlerini dökmeden önce lanet olası soruma cevap vermek için sınırlı bir zamanın var," diye tısladım, sesleri boğuk bir bağırıştan ibaretti.

Sandalyenin arkasına tutunup kendimi hazırlıyorum.

"Dinle bakalım, pislik-" diye başlıyorum, sandalyeyi ayakları üzerinde çevirirken, ışığım parlak bir şekilde yanıyor.

Mavi gözleri kocaman açıldı. Ağzı tıkalı. Boğazına sert bir metal tasma geçirilmiş. Yüzünün yanlarından kan sızıyor, gözleri çökmüş, enerjisi tükenmiş. Yan tarafında izi belirgin, gömleği aldığı kırbaç darbelerinden yırtılmış. Bağlara bir kez daha direnerek, ağzındaki tıkacı çıkarmakta tereddüt etmiyorum, nefes nefese kaldığını, alnında biriken teri izliyorum.

"Fallan mı?" diye sordum, onu tutmaya devam ederek, ona enerjimin bir kısmını aktarmaya çalışarak.

"Ne -"

"Onu aldı, Andrew," diye tükürdü, bilekleri mücadeleden dolayı ağrıyordu. "Beni dışarı çıkarıp bu tasmayı çıkarmalısın. Nerede

olduğunu bilmiyorum. Yemin ederim ki, bunu çıkardıktan sonra buradaki herkesi öldüreceğim-"

"Kimi aldın?"

"Forest'ları var," diye tükürdü, midem bulandı, "ve Kai," dedi Fallan, dişlerini göstererek, "onları tüm bunlardan kurtarmaya çalıştım... Ama o onları yakaladı-"

"Kim yakaladı onları?" diye üsteledim, başını iki yana salladı.

"Andrew, tutuşunu sıkı tut. Şunu çıkar-"

Dizlerim bükülüyor, acı dolu bir gürültüyle yere çarpıyorum. Vücudumu kontrol edemiyorum. Başım arkaya doğru dönüyor, Fallan'dan uzağa bakmak zorunda kalıyorum.

Odada başka bir beden daha dolaşüyor. Büyük ahşap masaya yaslanmışlar. Cep saatleriyle oynuyorlar, küçük salıncağın parmaklarında döndürüyorlar. Gölgeler kimliklerini gizliyor. Elleri bize doğru uzanmış.

"İşaretli mi?" diye fısıldıyorum, onların uğursuz kahkahalarını dinlerken.

Neşeli kıkırdamada tanıdık bir ton hissediliyor.

"Dikkatli ol. Senden iyi bir kayınpeder olurdu," dedi tanıdık sesi. Fallan'ın öfkesi yükseldi.

"Buraya gel de söyle şunu! Seni ayrıcalıklı pislik!" diye bağırды Fallan, bileklerindeki deri yırtılırken.

"Böyle konuşmaya devam edersen, onu istediğim her şekilde elde ettiğimi sana izleteceğim," diyor tanıdık sesi, zihnim her şeyi sorguluyor.

"Xavier?" diye sordum, sarışının gülümsemesinin büyümesini izlerken.

Işıkları yakıyor. Geniş ofis, çok sayıda yumuşak ışıkla aydınlatılmış. Fildişi yeşili bir takım elbise giymiş, gözleri neşeye fal taşı gibi açılmış bir şekilde cep saatini döndürmeye devam ediyor.

"Tam önümde iki İşaretli var. Ama ben bu kadar şanslı mıydım?" diye fısıldadı, gözlerim etrafı çılginca tararken.

"Komutan-"

"Saf resmi tavrımın seni ikna ettiğini söyleme bana?" dedi Xavier acıklı bir ses tonuyla.

"Adamlarım hemen dışarıda-"

"Adamlarım Andrew," diye açıkladı Xavier parmağını sallayarak. "Ben konuşurum, onlar oturur. Onların fişleri, zavallı küçük zihinlerine girmek zorunda kalmama engel olan bir bonus sadece-"

"Seni öldüreceğim!" diye bağırır Fallan, bağlarına bir kez daha direnerek.

Xavier rahat pozisyonundan sendeleyerek kalkıyor, öfkeli bir ifadeyle şakağına dokunuyor. Fallan acı içinde bağırıyor. Boynundaki tasma, hareketlendikçe daha da parlaklaşıyor.

"Bütün bunlardan sonra hâlâ kavga mı ediyorsunuz?" diye öfkeyle sordu Xavier, çocuğun yakasından tutup onu yere sürüklerken. "Bana ondan uzak durmam konusunda verdiğin o boş tehditler şimdi ne işe yarıyor? Hâlâ bana onun senin olduğunu söylemek mi istiyorsun?" diye sordu Xavier, Fallan'ın suratına bir yumruk atarak.

Fallan gülümser ve kanını Xavier'in önüne tükürür.

"Seni asla sevmeyecek," diye fısıldadı Fallan.

Xavier adamın kafasını kavradı, Fallan'a verdiğim tüm enerji anında boşaldı.

"Önemli değil," diye söze başladı Xavier, derin bir nefes alarak. "Enerjini onu becermek ve beni dinlemeye zorlamak için kullanacağım," diye söze başladı Xavier, hem Fallan'ın hem de benim gözleri kocaman açılmıştı.

"Ona dokunmayacaksın!" diye bağırıyorum, dizlerimi yerden zorla çekip tutuşuna direniyorum. Bacaklarını yakalayınca yere düşüyor. Fallan bacağını kaldırıp Xavier'in göğsüne vuruyor. İkimiz de yere düşüyoruz.

Hassas hareketlerle, zihnini kavramaya ve onu mantıklı düşüncelerden uzaklaştırmaya hazırlanıyorum.

"Bunu yaparsan beynini dağıtırım," diye öfkeyle bağırdı Xavier, eli havada, tabancası Fallan'a doğrultulmuş. Ellerim titreyerek mücadeleme ara verdim. "Kaç Markswood'u öldürmeye gücün yeter?" diye sordu Xavier gülümseyerek. Boğazım korkudan kurudu. Aklım o günü hatırlıyor.

"Zayıfsın," dedi Xavier, beni iterek, elini sallayarak, yakası anında avucuna değdi. Yakasını boynuma doladı ve beni geriye doğru tekmeledi, vücudum yere değdi.

"Lütfen bilin ki," diye söze başladı Xavier, kapılara yaklaşarak, "bugün sonuna kadar bu odadan yalnızca biriniz çıkabileceksin,"

Kapıdan içeri süzülürken başka hiçbir şey sunmuyor ve odayı tam bir sessizlik içinde bırakıyor.

Orman

Kai derin uykuda. Vücudu, enerjimizi tazelemek umuduyla bize verdikleri eski şilteye kıvrılmış. Etrafıma bakınırken gözlerim açık hücre kapısına takıldı, elim havaya kalkmış, yanıma gelmeye cesaret eden herkese zarar vermeye hazır. Boğazıma dokunup parmağımı metal yakada gezdirdim. Kai'yi dinlenmeye bırakıp ayağa kalktım ve okul üniformasının eteğini aşağı çektim. Üniformamın ilk katını, ekstra koruma için parmak eklemlerime sarmıştım. Hücre kapısının yanından geçip etrafa baktım. Hiçbir hareket yoktu. Görünürde tek bir Yetkili bile yoktu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Kai'nin at sesi. Ağlayarak geçirdiği uzun zamandan dolayı sesi bozulmuştu.

Ona bakıyorum, korkunç yakayı düzeltiyorum.

"Yemeklerimizi kim getirdiyse," diyorum, yerde duran, küçük gümüş tepsideki cüzi miktardaki irmiğe bakarak. "Hücreyi tamamen kilitlememişler," diyorum, bir kez daha yaşam belirtisi arıyorum.

"Gizlice mi kaçacaktın? Yeteneklerin tükenmiş olsa bile mi?" diye sordu, apaçık ortada olanı söyleyerek.

"Kai'yi denemeliyim. Burada kal," diye başladım, onu geride bırakmaya hazır bir şekilde, "en azından güvende olduğunu bileceğim-"

Bileğimi yakaladı, gözlerindeki tüm şakacılık gitmişti.

Gözlerinde artık bir çocuk yok. Birdenbire, babamla arasındaki benzerlikleri görüyorum. Babamın somurtkan ifadesinde yaş değil, acı vardı.

"Ben senin ağabeyim," diye söze başlıyor, yanımdan geçerken, "Bunun benim için ne kadar büyük sorumluluklar anlamına geldiğini unutma," diye üsteliyor, bana bakarak.

"Ben yolu göstereceğim"

Her boş hücreyi geçerken, arkadaşlarımızdan birini görememek rahatsız edici. Tasmanın enerjisini aşamayınca, Kai son kapının panelindeki eski kodlamayı düzeltmek için zaman ayırıyor ve bizi hapsediyor. Kai sonunda dijital kilidi aşmayı başararak ana binaya geri dönmemize yardımcı oluyor. Uzaktan gelen bir sohbet, sadece bir dönüş ötedeki küçük bir lobiye dolduruyor. Sağımızdaki büyük bir kapıya baktığımızda, duvarda tuhaf bir girinti görüyoruz. Malzemesi, etrafındakilerden daha eski.

"Eğer o yoldan gidersek, mahvoluruz," diye fısıldadı Kai, görevlilerin ancak bir resepsiyonist olabilecek biriyle konuşurken çıkardıkları canlı kahkahaları dinlerken.

Çukura yaklaştıkça başımı duvara yaslıyorum, duvarın ötesinden gelen sesleri dinliyorum.

Kulaklarımı dolduran en saf gürültü gibi, onun hafif mırıldanmasını, tanıdık, çelişkili ve rahatlatıcı tonunu, duygusal acı içinde kıvrınmasını duyuyorum.

Kai'ye işaret edip duvarı içeri ittim ve geriye doğru hareket etmesini, alanda daha kolay gezinmek için tasarlanmış eski bir girişin ortaya çıkmasını izledim. Yanımdan geçerken Kai içeri girdi ve beton levhayı geri çekmeme yardım ederek bizi yaklaşan yetkililerden gizledi. Açıklığa bakarak, Fallan'ın sesini dinlemeye devam ettik ve kollarımızı yanlarımıza yakın tutarak dar patikadan aşağı doğru ilerledik.

"Duvarların içindeyiz," diye fısıldadı Kai, başımı hafifçe sallarken.

Örümcek ağlarını iterek koridorun sonuna kadar ilerliyoruz ve tutuldukları alanın içindeki tek yönlü kapımızın önünde duruyoruz. Gizli girişe girmeye hazırlanırken, başka bir sesin gelmesiyle duraklıyoruz.

"Sana yaptıklarım için bunların hepsini hak ediyorum," diye homurdandı babamın tanıdık sesi. Kai ve ben olduğumuz yerde donup kaldık.

"Bu mu-"

"Baba," diye fısıldadım, cümlesini tamamlayarak.

Babamın burnunu çektiğini duyuyorum, sesi duygu dolu.

"Artık bitti, Andrew," diye söze başlıyor Fallan.

"Bana değil!" diye bağılıyor babam, ellerini yere vurarak, tahtanın üzerinde sürüklenen zincirlerin sesini duyuyordum.

Kai'ye yaslandım, ikimiz de sessizce dinliyorduk.

"Baban benim en iyi arkadaşımdı Fallan. Annenle onun aşık oluşunu izledim," diye ağladı babam, "Annenin sana hamileyken yüzündeki sevinci izledim," diye devam etti, kalbim hızla çarpıyordu, "Ailemiz eskiden babanla beni birbirimizden uzaklaştırmak zorunda kalırdı, buradan kaçmayı hayal ederdik. O da tıpkı senin gibi olağanüstüydü," dedi babam ellerini bir kez daha çarparak, "ve ona seni koruyacağıma söz verdim ama ona ihanet ettim!" diye bağırdı babam, kontrolsüzce ağlayarak, "Katiana'ya onunla olamayacağımı söyleyemeyecek kadar bencildim. Ayağımı yere vurup halkımla kalamayacak kadar güçsüzdüm-"

"Babamı, halkına olan sadakatini kanıtlamak için öldürdün," diyor Fallan, sesi çatallaşmış bir şekilde. "Onu tam önümde vurdun ve beni almak yerine, işe yaramayacağını bildiğin bir çip kullandın," diye fısıldıyor Fallan, sesi öfkeyle dolu. "Her şeyimi elimden aldın Andrew ve acı çekmeni istedim," diye bağılıyor Fallan, başımı acıyla duvara yaslamış bir şekilde. "Bana yaptıkların için onu öldürmek istedim," diye devam ediyor Fallan, zihnim hızla çalışıyor, "Dokunulmaz'ın, intiharın olduğu o gece, onu öldürmeye hazırdım. Cansız bedenini senin ön basamağına sürükleyip sana acı çektirmeye hazırdım," diyor Fallan, şenlik ateşinin olduğu o geceyi ancak şimdi idrak etmeye başlıyor.

"O zaman neden yapmadın?" diye sordu babam. Fallan'ın duygusu sesini gölgeliyordu.

"Aşık olmamam gereken bir kıza aşık oldum. Kızından önceki her şey iğrenç bir nefretle doluydu," diye söze başladı Fallan, sesindeki gülümseme bu duvarın arkasından bile duyuluyordu. "O geceden sonraki her şey sadece oydu. Onun için yaşayacağım ve onun için öleceğim, yeter ki bu dünyada biraz huzur bulsun," diye fısıldadı Fallan, dizlerim bükülmek üzereyken.

"Seni unutması için beynini ne kadar çok programlamaya çalışsak da," diye söze başladı babam, hafif bir kahkaha atarak, "seni her

zaman buldu." diye fısıldadı, parmağım yara izimin üzerinde gezinirken. "Onunla olan bağın, daha önce bizim türümüzde gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor-"

"Artık İşaretliler yok, Andrew. Burada kalanlar türümüzden geriye kalanlar," diye fısıldadı Fallan.

"Eğer bu doğru olsaydı Xavier'in bunların hepsini yapacağını mı düşünüyorsun?" diye soruyor babam, aklım hızla çalışırken.

"Bizi burada tutmasının bir sebebi var ve kızımı kendi çıkarı için koruyor. Kızımda istediği bir şey var-"

"Onu öldüreceğim," diye fısıldıyor Fallan, "Önemli olan tek şey onun hayatı,"

Beni rahatsız edici bir varlık çevreliyor, Kai'nin kavrayışı giderek artıyor.

"Dokunaklı bir an," diye fısıldıyor Xavier'in sesi. Kai ve ben dönüyoruz. Bir enerji patlaması bizi iterken yüzümüz acıyla doluyor. Sırtımız küçük, gizli kapıya çarpıyor ve babamla Fallan'ın yaşadığı boşluğa savruluyoruz.

Büyük bir ofis. İki adam da zincirlenmiş ve bir dizi sandalyeye bağlanmış, boynuları metal tasmalarla sarılmış.

Kai ile yere çarpıştık, ayağa kalkmaya çalıştık, ikimiz de Xavier'in duvarın arkasından çıkmasını izledik.

Sessizce arkamızda durmuş, hikayelerini dinlememizi izliyor, vurma anını bekliyordu. Ayağa kalkıp Fallan'a ve babama bakıyorum. Her hareket etmeye çalıştığımda ayak bileklerim yakıcı bir sıcaklıkla dolarken acı içinde çığlık atıyorum. Kai'nin saçını kavrayan Xavier, onu Fallan'a doğru çekiyor ve ikisini de dizlerinin üzerine çökertiyor. Babam dehşet içinde izliyor.

"Dokunaklı bir ifşayı sevmiyor musun?" diye sordu Xavier, dikkatim ondan uzaklaşmışken.

"İyi misiniz?" diye sordum Fallan'a ve babama, onların küçük baş sallamaları bana cesaret vermeye yetti.

"Seninle konuşurken ona laf söylemeye cesaret etme," diye öfkeyle tısladı Xavier, kardeşimi iterek ve bana hiç de eğlenmemiş bir şekilde bakarak. Bana doğru yaklaşıp, yerimde durup masasında bulabildiğim ilk şeyi kaptım. Bir mektup açacağını boğazına doğru uzattım. Bu konuşmaya gülümsedi ve bileğimi alaycı bir sırtışla kavradı.

"Ne kadar da savaşçısın," diye fısıldıyor, "yeteneklerin hakkında ne kadar az şey bildiğin çok yazık," diye devam ediyor ve beni geriye, masaya doğru itiyor. Sırtım masanın kenarına değiyor. İtmenin verdiği ivmeyi kullanarak bacaklarımı yukarı savurup Xavier'in göğsüne sertçe tekme atıyorum. Geriye doğru sendelemesini izlerken, mektup açacağını tutmaya devam ediyorum. Üç adam hâlâ onun pençesinde, dehşet içinde izliyorlar.

"Beni sinirlendirmek için çok uğraşıyorsun," diye tısladı Xavier, paketleri sertçe açmak için tasarlanmış cihazı yakanın en hayati kısımlarına sokarak. Şaşkına döndüm, silahı düşürürken ellerim titriyordu.

"Eğer kırmak o kadar kolay olsaydı, bu iki aptaldan biri şimdiye kadar kırardı," dedi Xavier alaycı bir tavırla, elleriyle Kai ve Fallan'ın yakalarını kavramıştı.

"Orman, git," diye söze başlıyor Fallan. Xavier sırtına sertçe vuruyor.

"Durdurun şunu!" diye bağıriyorum, babam adamı tekmelemeye çalışıyor.

Fallan morluklar ve kanlar içindeydi, enerjisi neredeyse tükenmişti.

"Ağzını kapatmayı öğrensen, belki biraz daha az acı çekersin," diyor Xavier, ayağını Fallan'ın sırtına yaslayarak.

"Onları neden burada tutuyorsun?" diye sordum, yakama çekmeye devam ederek.

"Enerjimizi alıyor," diye söze başlıyor babam.

"Bu yüzden, tasmanın yapamadığı şekilde yeteneklerini kontrol altında tutuyorum. Senden biraz daha deneyimliler," diye gülümsüyor Xavier, başımı iki yana sallıyorum.

"İşaretliler diğer İşaretlileri emebilir mi?" diye titrek bir sesle sordum. Xavier'in kahkahası daha da şiddetlendi.

"Sadece onları boşaltmakla kalmıyoruz," diye söze başlıyor Xavier, parmağını Fallan'ın dudağından çıkan küçük kan birikintisinin üzerinde gezdirerek. Kanı diline götürerek, Fallan'ın tadına bakmasını izliyorum.

"İşaretli birinin kanını tüketmekten daha büyük bir güç yoktur. Zayıf olduğu düşünülen yetenekler aniden çok daha korkutucu hale

gelir," diyor Xavier, gözlerimi babam ve Fallan'ın kollarına zorla sokulan seruma çeviriyorum.

"Defol buradan," diye söze başlar Fallan. Xavier ona bir kez daha vurmaya hazır.

Hiç düşünmeden elimi kaldırıyorum, tasmanın bana verdiği acıyı bastırmaya çalışıyorum. Duraksayan Xavier ayağını indiremiyor, ayağı yukarıda kaldıkça hayal kırıklığı artıyor. Tasma gürültüyle dolu, beni isteklerine boyun eğmeye zorlamak için elinden geleni yapıyor.

Varlığını hissediyorum. Kontrolü artık sadece gölgelere bağlı değil. Xavier'in gözlerine bakınca, şimdi görüyorum: irisimdeki parıltı ve saçlarımdaki gri ton.

Bir zamanlar sadece bir yansıma olan şey şimdi ifademde asılı kalıyor.

Diğer yanımda ise boyun eğmeyi beceremiyor ve istemiyor. Şimdi ise aç ve avlanmaya hazır bir şekilde Xavier'i izliyor.

"Bacağını kırmakta tereddüt etmem," diye öfkeyle bağırdım, bu odayı yıkmaya hazırdım.

Xavier tabancasını çekip ucunu Fallan'ın başına doğrulttu, boştaki eliyle de kardeşimi işaret etti.

"Beni bırakmazsan kardeşinin ve sevgilinin kanının tadının nasıl olduğunu anlayacaksın," diye tehdit etti Xavier, elimi yavaşça indirirken.

"İyi kız," diye fısıldadı alaycı bir şekilde, ona olan tutunmam azalıyordu.

Tüfeğin namlusunu doldururken, kardeşimle Fallan'ın arasına bakıyor, ucunu başlarında gezdiriyor. Karınları yere yapışmış. Babam onları bırakması için bağılıyor.

"Seç, yoksa üçünü de öldürürüm," diye fısıldadı Xavier, gözlerim korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

"Hayır, ben-"

Tetiği çekiyor, hayatım gözlerimin önünden film şeridi gibi geçiyor. Kai acı içinde inliyor, elleri bacağını kavramak için uzanıyor, şimdi küçük bir kan akıntısı bırakıyor. Ağzımı kapatıp yerimde duruyorum, gözlerim kocaman açılmış, Xavier'in parmaklarının kardeşimin bacağındaki kurşun deliğine girdiğini izliyorum. Kai'nin çılgınlıkları sağır edici bir hal alıyor. Fallan hareket edemiyor, Xavier'e ulaşmak için

elinden gelen her şeyi yapıyor. Enerjimin yükseldiğini hissederek bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum.

"Hayati bir atardamarı kıl payı ıskaladı," diyor Xavier, kurşunu çıkarırken. "Kahretsin," diye tıslıyor, kurşunu yere atıp parmaklarını yalayarak temizliyor.

Kai ellerini uyluğuna bastırarak bağırdı.

"Seçmek."

Fallan, adamın bacaklarını savurarak vücudunu yerden kaldırıp Xavier'ın üzerine fırlatıyor. Bağlarını çözerek dizini adamın göğsüne geçiriyor. Xavier inliyor, elleri silahı Fallan'ın karnına sokmaya hazır. Yere atlayıp mektup açacağını alıyorum, zihnim hızla çalışıyor. Fallan, Kai'nin kaderiyle karşılaşmaya saniyeler uzaklıkta.

"Yüzünü koparacağım!" diye bağılıyor Fallan, kolunu başının üzerine kaldırarak ona acı verici bir darbe indirmeye hazırlanıyor. Xavier tetiğe dokunuyor, yüzünde sinsî bir gülümseme belirliyor.

"Her ne planlıyorsan, bana canlı canlı ihtiyacın olduğunu varsayıyorum," diye fısıldadım, iki adamın da kafası bana doğru hızla döndü. Keskin açacağı boğazıma dayayıp sertçe bastırdım. Küçük bir kesik başladı. Deri, yırtıktan dolayı acımişti. Kanım yakayı çizgilerle kapladı. "Lanet olası silahını ondan uzak tut," diye ürperdim. Xavier'ın gözleri fal taşı gibi açılmış, Fallan'ın yüzü ise şok içindeydi.

Xavier, Fallan'ı üzerinden iterek adamı uzaklaştırır ve tekrar tutar.

"Beni seçim yapmaya zorlama," diyorum, açacağı biraz daha kaydırarak, "Silahını indir,"

Daha anlamsız alaylarla beni sıkıştırmasını bekliyorum. Elini tutup silahı yere koyuyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor.

"Yakamı oradan çıkar. Tutuşunu biliyorum. Kullan şunu," diyorum, daha fazla çekştirerek, kesik küçük bir çizikten daha da ciddileşiyor.

Fallan konuşmıyor. Adamların hiçbirisi ses çıkaramıyor. Ağızları Xavier tarafından mühürlenmiş.

"Açılışı bırak," diye başlıyor Xavier, elim daha da derine iniyor. Kan daha da koyulaşiyor. Adımlarım daha da sersemliyor.

"Yeter!" diye bağırdı Xavier, elini sallayarak, tasmaı yere düşerek. Gözleri endişeyle fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana doğru ilerliyor. Yanına bir bıçak alıp avucunu kesiyor, elini ağızıma doğru kaldırıyor.

"İç, iyileşirsin-" diye başlıyor, mantığı duygularla bulanıklaşmış bir şekilde.

Elini ağzıma bastırıp kanından biraz içiyorum, enerjim canlanıyor. İçmeye devam etme isteğim giderek artıyor. Başımı kavrayıp alabildiğim kadarını almama izin veriyor. Gözlerimin gözbebeklerinde parıldadığını görünce, neden burada durduğumu hatırlıyorum. Boynumdaki yara iyileşmeye başlarken, elim titrek bir şekilde silahı tutuyor.

"Kızım-" diye söze başlıyor.

Açacağı göğsüne saplıyorum, başka bir söze izin vermiyorum. Gözleri kocaman açılıyor, kelimeler ağzından dökülüyor.

"Ben senin değilim," diye öfkeyle haykırıyorum, enerjim canlı bir şekilde atıyor.

Silahı çevirirken, metalin kalbine çarptığını, ellerinin beni kavrayıp yere doğru sürüklediğini hissettim. Bir zamanlar hayat dolu olan gözleri şimdi sönüktü. Başındaki sarı saçlar daha koyu. Yüzü hatırladığımdan daha kusurlu. Nefes nefese yüzüme dokunmaya çalıştı. Gözlerim Fallan ve Kai'ye kaydı, ikisinin de ağzı açık kalmıştı ve kardeşimden sessiz bir çığlık koptu. Bir an bile kıpırdamamışlardı.

"Ne-"

"Orman-" Babamın sesi beni çağırıyor, artık karşımda oturmadığını fark ettiğimde yüreğim sıkışıyor.

Konuşamayarak aşağı bakıyorum, ciğerlerim hava alamıyor, babamın kanlı ağzı adımı mırıldanmaya çalışıyor. Açacağın ucunu hâlâ tutarken paniğe kapıldığımı hissediyorum. Sarışına yönelik silah şimdi babamın göğsünün derinliklerine saplanmış durumda. Hızla baskı uygulayarak yarasını bastırıyorum, dudaklarım titriyor, elimle başını destekliyorum.

"Orman-"

"Baba, konuşma," diye ısrar ediyorum, gözlerim çılgınca etrafı tararken.

"Yardıma ihtiyacım var!" diye bağıyorum, birinin kapıyı kırmasını umuyorum.

"Lütfen... Yardıma ihtiyacım var!" diye daha yüksek sesle bağırdım, gözyaşlarım görüşümü bulandırıyordu, kanı önümü ıslatıyordu.

Elimi kaldırıyorum, ona elimden geldiğince enerji vermeye hazırım. Titrek bir şekilde boynuma dokunuyorum, tasmayı hissediyorum, boğazım nefes almaya çalışıyor, nefes almaya çalışıyorum.

Hiç düşmemişti.

Zihnimin içine girdi.

Beni manipüle etti.

"Orman-" Babam bir kez daha söze başladı, ellerini yüzüme dokundurarak, "Sakin ol meleğim," dedi, ağzı kanla doldu.

"Baba," diye başladım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken.

"Seni buradan çıkaracağım, yemin ederim," diye başladım, tıpkı onun bana yaptığı gibi avucumu kesmeye hazırlanıyordum. Elim yakalayıp hareketi durdurdu.

"Her yarayı iyileştiremez." diye fısıldadı, gözleri hayal kırıklığıyla kapandı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Beni bırakmanın zamanı geldi," diye fısıldadı, kanı elimi ıslattı.

"Bunu istememiştim"

"Biliyorum," diye başlıyor, başımı göğsüne doğru çekerken, nefesi düzensizdi, birkaç saniyeden fazla dayanamıyordu, "Bunların hiçbirisi senin suçun değildi," diye fısıldıyor, dudaklarını yüzümün yan tarafına bastırıyordu.

"Siz çocuklar ve anneniz benim her şeyimsiniz," diye sızlanıyor, elini kalbime bastırıyor.

"Her şeyden önce, gerçek kötülüğün nerede yattığını bilmelisin," diye fısıldıyor, kalbim hızla çarpıyor.

"Baba -"

"Geriye kalan sensin. Bizi kurtuluşumuza götür," diyor alnını alnıma dayayarak.

Kai'nin çığlıkları sonunda zihnimde yankılanıyor, sesi nefes nefese kalmış. Fallan onu rahatlatmak için elinden geleni yapıyor. Başını yere bastırarak hüsrana dolu bir çığlık atıyor.

"Sensiz bunu yapamam"

"Evet, yapabilirsin," diye fısıldıyor, gözleri yavaşça açılıp kapanıyor, "Hiçbir şey görüldüğü gibi değil," diye fısıldıyor babam, "Kendinden ve aynada yatanlardan başka kimseye güvenemezsin," diyor, aklım beni diğer yanıma geçiyor.

"Seni seviyorum... Orman," diyor sesi titreyerek.

Yüzümü ellerinin arasına almış, tutuşunun azaldığını hissediyorum. Ellerim yarasını tutuyor, sesim titrek bir karmaşa.

"Baba?" diye soruyorum göğsünün yavaş yavaş inip kalkması bir anda yok oluyor.

"Andrew?" diye tekrar soruyorum. Kai'nin çığlıkları yükseliyor.

Babamın ellerinin kayıp gittiğini hissederek yavaşça başımı kaldırdım. Kanı içimi sızlattı. Açık gözlerine bakınca kalbimin duracak gibi olduğunu hissettim. Beni besleyen ve büyümemi izleyen canlı yeşil gözler şimdi bomboş, soğuk ve ölü bir ifadeye bürünmüştü. Başımı göğsüne yaslayıp güçlü kalp atışlarını bekledim, saçlarımı karıştırmaya ve bu kadar sık endişelendiğim için beni azarlamaya hazırdım.

Ama bir türlü gelmiyor. O tatlı kahkaha, o küçük azarlama, hepsi bir anda yok oluyor.

Göğsü boş bir mağaraydı, vücudu dokunuşum altında hareketsizdi.

Ellerimi birleştirip, dudaklarımla hareketsiz ciğerlerine oksijen pompalayarak, onları önüne doğru bastırıyorum. Tekrar tekrar zorlayarak, gözyaşlarım çoğalmaya başlıyor.

"İyisin," diye fısıldıyorum, sesim gözyaşlarıyla çatlıyor,

"İyisin baba," diye devam ediyorum, kalbim parçalanıyor.

Göğsümden öyle derin bir çığlık koptu ki, etrafımdaki boşluğun içe doğru çöktüğünü hissettim. Ellerim saçlarımı kavrarken kalbim hızla çarpıyordu.

"Gitti," diyor Xavier'in sesi. Ses tonuyla vücudum kaskatı kesiliyor.

Titrek bir şekilde ayağa kalkıp topuklarımda üzerinde dönüyorum. Odanın diğer ucundan göz göze geliyoruz. Kardeşimin ve Fallan'ın arkasında duruyor. İkisi de dehşet içinde manzarayı izliyor. Tıpkı daha önce yaptığı gibi, pistili onlara doğru tutuyor.

O pozisyonundan bir an bile kıpırdamamıştı.

Kai kontrolsüzce ağlıyor, elleri titriyor. Fallan umutsuzlukla bana bakıyor. Dişlerini adama doğru uzatmış.

"Bir daha bana karşı gelebileceğini düşündüğünde bu anı hatırla," diyor Xavier, silahıyla yere işaret ederek.

"Diz çök... dediğimi yap ve bugün başka kimse ölmesin," diye devam ediyor Xavier. "Sevdiğin insanları öldürmeye devam etmek

istemiyorsan tabii," diye üsteliyor, kalbim kontrol edilemez bir öfkeyle çarpıyor.

Bir zamanlar sakinleşen enerjim, şimdi tam teşekküllü bir ateş. Güçlü de olsa tasma bile içimdeki tüm o iltihapları tutamaz. Dizlerimin üzerine çöküp itaat ediyorum. Vücudu yaklaşıyor. Zihnimdeki duvarlar bir mucize eseri geri dönüyor. Diğer yanımın gücü hâlâ varlığını sürdürüyor, babamın kanını her yudumlayışında canlılığını koruyor. Xavier etrafımda dolaşıyor, elleri silahı boynumda gezdiriyor.

"Küçük bir ricam olacak, sonra hepiniz hücrelerinizde geceyi geçirebilirsiniz. Kardeşinizin bacağını bile ücretsiz olarak saracağım," diyor gözleri kocaman açılmış bir şekilde.

Önümde çömelmiş, bana gülümseyerek bakıyor.

"Kanımı tat," diyor, midem bulanıyor. "Tat, başka kimse incinmesin," diye devam ediyor Xavier. Fallan vahşi bir hayvan gibi bağılıyor.

"Bir tadına mı bakayım? Tek ihtiyacın olan bu mu?" diye soruyorum masum ifademi ortaya koyarak.

"Seçtiğin bir şey ve sadece senin seçimin," diye fısıldadı, elleri boğazında gezinirken. "Çünkü bugün bir seçim günü ve farkında olsan da olmasan da," diye fısıldadı, "az önce olanlar benim hatam değildi," diye ısrar etti, gözleri bana dikilmiş bir şekilde.

Ellerimi sımsıkı kenetli bir şekilde dudaklarına bakıyorum. Bu onun için bir istek değil, bir ihtiyaç.

Yaklaşıp onu izliyorum. Dudaklarım kalkık eline yaklaşıyor. Elinin üzerinden eğilip ağzımı yanağına ve kulağına doğru kaydırıyorum.

"Senin herhangi bir parçasını kucaklamayı seçeceğim bir gün bile olmayacak. Cehennemde çürüyün, hükümet pislikleri," diye öfkeyle bağırdım, elleri belimi kavradı. Öfkesi kilometrelerce öteden bile belli oluyordu.

"Ders almamışsın," diye fısıldıyor, burnu burnuma sürtünerek. Kulaklığını takıp, "İki adam gönder. Ayrıca bir temizliğe ihtiyacımız var," diyor, beni tutmaya devam ederek.

Fallan ve Kai ellerini sallayarak, sonunda hareket edebilene kadar kaskatı duruşlarını gevşettiler.

İki memur, babamı görmezden gelerek kapının önünden geçip, bana doğru gelmeden önce çocukları yakaladılar. Beni kendine doğru çekip, Xavier kollarını boğazıma dolayarak bizi ayağa kaldırdı.

"Onlarla ne yapacağız efendim?" diye sordu adamlardan biri. Ellerim Xavier'in kollarını tırmalıyor.

"Hepsini piyangoya koy," diye söze başlıyor, gözleri bana doğru kayıyor. "Onu ilk tura koy, arkadaşlarının neler yaşayacağını küçük bir örneğini ona yaşat. Şu ikisini izlet... Andrew'a gelince," diye söze başlıyor Xavier, "Cesedini yak ve küllerini özel konuğumuz için sakla," diye talimat veriyor. Fallan ve Kai, adamlardan uzaklaşmak için ellerinden geleni yaparak çıldırıyorlar.

Fallan ve Kai'nin sürüklenerek götürülmesini izlerken gözyaşlarımın yüzümde dolaşmasına izin verdim. Başım Xavier'e yaslanmış halde kaldı.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, onun kavrayışı daha da artıyor.

"Biliyorum," diye fısıldadı, sesi alçaktı.

"İşte bu yüzden her şey çok eğlenceli," diyor, dudakları kulağıma değiyor.

"Seni öldüreceğim ve burayı yerle bir edeceğim," diye fısıldıyorum, kahkahası kulağıma değiyor.

"Umarım denersin," diyor gülümsemesi genişleyerek. "Bu arada,"

"Gerçekte ne kadar kırılgan olduğunuzu görelim,"

Bölüm 56

Orman

Sadece onu görebiliyorum.

Açık yeşil gözleri.

Gülümsemesinin en inatçı yetkililerin bile gününü nasıl aydınlatabildiğini.

Bu Kai'nin taşıdığı ve annemin de çok sevdiği bir gülümseme.

En kötü günlerinde bile, Kai'nin sayısız nutuklarından birini dinlemeye veya bana en yeni resmim hakkında sorular sormaya hazır bir şekilde eve gelirdi.

Değer verilen bir hayattı.

Aldığım bir hayat.

Bütün bunlar, düşüncelerimi koruyamayacak kadar zayıf olmamdan kaynaklanıyordu.

Başımın üstündeki torba odaklanmamı imkânsız kılıyor. Sert dokusu her fırsatta tenimde sürükleniyor. Gözlerim ancak birkaç dakika önce nihayet açılmıştı. Sakinleştiricinin bıraktığı his hâlâ vücudumda etkisini sürdürüyordu. Ofiste yaşanan dehşetten sonra, Xavier tarafından tekrar bir hücreye atıldım. Kardeşimin bitkin bedeni, bacağı berbat bir şekilde bandajlanmış halde, sadece birkaç saat sonra peşimden geldi.

İlaçlar, mideye indirdiğimiz yemeğe katılmış olmalı. Kai'nin aksine, ben kendimi tutmayı başarmıştım, babamın kanı hâlâ tenimdeydi. Bilinmeyen figürlerin beni sürüklemesine izin verirken, kapının açıldığını, kavrayışlarının daha da sıklaştığını duydum ve bir odaya sokuldum. Küçük, kükreyen bir ateş soğuk kanımı ısıttı.

"Bırakın onu," diye mırıldandı yabancı bir kadın sesi, adamlar tek kelime etmeden kapıyı sertçe kapattılar.

Titrek bir şekilde ellerimi kaldırıp, gelecekte olacıklara kendimi hazırlıyorum.

"Şimdi maskeli ve sakinleştirici etkisindeyken sana saldırmaya çalışmam çok acımasızca olurdu, değil mi?" diye sordu, sesinde hafif bir mizah tınısıyla. "O iğrenç çukura atılmadan önce talihsiz bir an tarafından yere serilmek isteyeceğin son şey," diye devam etti. Çantayı çekerken ateşin ışığı gözlerimin üzerinden geçti.

Bulanıklığı gözlerimle silip, önümdeki kadına bakıyorum; yüzü çökmüş, beslenme yetersizliği ifadesini belirginleştiriyor. Gri bir sabahlık giymiş, saçları yaşın ona kattığı güzelliğe güzellik katan gri tutamlarla dolu. Gözleri altın kahverengi. Teni rengarenk. Saçları, her biri bir diğerinden daha özenli, birçok örgüye dolanmış.

"Ben, müzayedeye katılanları hazırlamakla görevli bir memurdan başka bir şey değilim," diyor, elini yüzüme uzatarak. "Bana "Kasa Memuru" diyebilirsiniz,"

"Bu kanların hepsi senin mi?" diye soruyor.

Titrek nefesler alıyorum, her yutkunuşta yakanın hareket ettiğini hissediyorum.

"Babamın," diye fısıldadım ellerimi birbirine kenetleyerek.

Sessiz kalıyor, yüzünde bir kez bile şaşkınlık ifadesi yok. Birçok yönden duygularımı incittiğini düşünüyorum. Yine de, kim bilir kaç tane korkunç hikâye duymuştur.

"Eğer onlara seni en başından beri buraya koymamaları gerektiğini hatırlatacaksan, seni böyle görmemize izin veremeyiz," diyor, sıcak suyla dolu küçük bir lavaboya yaklaşırken. İçine bir bez atıp tamamen ıslatıyor ve narin elleriyle ovuyor.

"Savaşmam mümkün değil, tüm enerjimi aldılar-"

"Bahaneler, kendinize yedirmeniz gereken son şey olmalı. Başarınıza güvenen bir sürü insan var," diyor. Yaklaşıp elini yüzümde

gezdiriyor. Bez kanla kaplı.

"Bunu kim neden yapsın ki?" diye sordum. Bilge gözleri beni yakından izliyordu.

"Yıllar içinde kaç tane İşaretli gördüğümü biliyor musun? Karnında aynı işaret olan kaç tane çaresiz Talihsiz ve Dokunulmaz var?" diye soruyor. Sayı benden çok uzak.

"Yüzler bulanıklaşacak kadar," diye başlıyor. Bezin sıcaklığı bir rahatlık hissi veriyor. "Sarışından önce, ondan önceki kadar zalim bir tane daha vardı. Her İşaretli'yi içeri attıklarında, asla geri dönmüyorlar, her biri çok daha güçlü biri tarafından manipüle ediliyor ve hayatlarını kişisel bir pil gibi tüketiyorlar," diyor, bezi ellerime doğru uzatırken. "Her İşaretli için bir yetenek vardır," diyor. "Bazıları iki veya üç tane elde edecek kadar şanslı olabilir,"

"Sadece iki mi?" diye sordum, başını sallayarak.

"Bir İşaretli hiçbir zaman aynı anda üçten fazla yetenek taşımamıştır."

"Kaç tane var?" diye soruyorum. Ne olduğumun derinliği hâlâ büyük bir gizem.

"Beş. Beş armağan, her biri bir diğerinden daha güçlü."

"Xavier"

"İki tane taşıyor. En ölümcül iki tanesi. İnsanın zihnini kavrama yeteneği olağanüstü, ama asıl tehlike, o yaratıkların uğruna şehit edildiği şeyi yapabilme yeteneğinde yatıyor. Ömür boyu dostunuzla konuştuğunuzu düşünebilirsiniz, ama o kılık değiştirmiş bir şeytan. Onu canavarlardan ayıran tek şey, normal formuna dönebilmesi," diye itiyor boğazım kururken.

"Onu yenmem imkansız," diye fısıldıyorum, elleri işini bırakıyor.

"Onu dövmene gerek yok çocuğum," dedi elleriyle ellerimi kavrayarak, "Onu kandırıp o koğuştan geçmen gerek,"

"Külden öte bir şey yok"

"Gerçekten mi?" diye soruyor, gözleri şakacı. "Peki sence Xavier nereden geldi?" diye soruyor, başımı sallıyorum.

"Bu kadarını nasıl bilebilirsin?" diye sordum, omuzlarını silkerek.

"Yeterince sessiz kalırsan, bir konuşmanın sana verebileceğinden daha fazlasını duyarsın," dedi, ellerim sonunda temizlendi, "Komutanımız sefil bir adam ve bazen sefalet, benim gibi değersiz bir

Talihsizle konuşuyor olsa bile, arkadaşlık ister," diye fısıldadı, yüzünde hafif bir kaş çatması vardı.

Elini tutuyorum. Yüzümde hafif bir gülümseme belirliyor.

"Sen değersiz değilsin," diyorum, küçük bir iç çekişle ondan ayrılıyorum.

"Ve sen onu giymeyeceksin," diyor, bize en yakın masanın üzerinde duran küçük kutuya bakarak.

"Hiçbir zaman özel kıyafet diktirmez. Sen özel olmalısın," diyor kutunun kapağını açarken.

"İnsanların bana güvendiğini söyledin, değil mi?" diye başlıyorum, vücudu duraklıyor. "Kim olduğumu nereden biliyorlar ki? Bana neden güvensinler ki?" diye soruyorum. Vücudu hareketsiz.

"Yıllardır bu toplumun kölesiyim, yıllarca düşüncesiz Komutanların iradesine boyun eğdim. Xavier genç görünebilir ama bu sektördeki saltanatı yeni değil. Işık altında olmadığı zamanlarda bile oyalandı. Tüm yıllarımda, birçok kişinin ona karşı gelmeye çalıştığını gördüm, her biri burada geçirdikleri sürenin sonunda hayata tutunmaya çalışıyordu, bu süreçte kıyafeti neredeyse hiç ayarlanmamıştı," diyor beni işaret ederek, "Bir gün seninleydim ve onu acı içinde göğsünü tutarken gördüm. Her yanına gittiğinde boğazını ovuşturuyor, nefes almakta bile güçlük çekiyor. Ona fiziksel olarak zarar vermekten daha fazlasını yaptın," diye bitiriyor, kutudan siyah deriyle kaplı, bir savaşçının işlemeleriyle süslenmiş teçhizatı çıkarırken.

"Onun için özelsin," diye söze başlıyor. "Ve bu bir silah," diye devam ediyor ve teçhizatı kaldırıyor.

"Öyleyse bunu giy... ve onu buraya herhangi birimizi sürüklediği için pişman et,"

Çukur, zeminde derin bir cep gibi, kasvetli. Duvarlar o kadar yüksek ki, tuzağa bakan balkonlara merdivenle bile ulaşmak zor. Her gözlem noktası camla çevrili. En güzel kıyafetlerini giymiş erkekler ve kadınlar, yüzleri altın maskelerle kaplı, yukarıdan izliyorlar.

Duvara karşı sabırla duruyorum, saçlarım sıkı bir örgüyle sırtım boyunca uzanıyor. Ekipman vücudumu sıkıca sarıyor. Çukurun

ortasında tek bir bıçak duruyor, her an kullanılmaya hazır. Duvara zincirlenmiş halde, kıpırdamadan oturuyorum, arkadaşlarımın herhangi bir yerde izini arıyorum, buraya benimle gelmemeleri için dua ediyorum. Yukarıdaki kalabalığın arasından geçerken sarı buklelerini görüyorum. Gözleri bana bakıyor, bir an bile gözlerini ayırmıyor.

Ona bakıp yere tükürdüm, parmaklarımı ona doğrulttum ve kafasına doğrulttuğum silahı tutuyormuş gibi yaptım. Tek yapabildiği gülümsemek oldu. Arkasındaki ekranlar genellikle kısa haber bültenleri yayınlamak için kullanılırdı. Şimdi ise benim ve arkadaşımın yüzünün görüntüsünü sürekli tekrarlayarak, halkımızı New Haven'a karşı işlediğimiz sözde suçlar konusunda uyarıyorlar.

Andrew Blackburn'un birinci derece adam öldürme suçundan yargılanan sapkın vatandaşlar, görüldükleri takdirde derhal en yakın yetkiliye başvursunlar.

Ekran etrafıma yapıştırılan apaçık yalanı okuyor, her fırsatta benimle alay ediyor.

"Buradan çıkıp çıkmamamız önemli değil. Her iki şekilde de avlanmamızı sağladı," diye fısıldadı, içimden bir rahatlama dalgası geçti.

"Gittiğini sanıyordum,"

"Gitmedi," diye başlıyor, "suları test ediyordum," diyor, ağızda küçük bir gülümseme beliriyor.

"Daha ne kadar ayrı kalabileceğimizi bilmiyorum"

Xavier'e bakıyorum, köpek dişleri parlıyor ve o sinsi sırıtışı takınıyor.

"O zaman yapma," diyorum, nefretim artıyor, "Hepinizi istiyorum, Bedeli ne olursa olsun," diyorum, sessizlik bir kez daha sağır edici hale geliyor.

"Onu öldürmemizi sağlayacaksın."

"Bana yapmamam için tek bir geçerli sebep söyle!" diye bağırdım. Geldiğimiz yolu koruyan görevliler bana şaşkınlıkla baktılar.

"Bunu cevaplayamam... henüz değil," diyor. Karşımdaki kapının gürültülü gıcirtısı konsantrasyonumu bozuyor.

Yavaş yavaş hareketsiz pozisyonundan yükseliyor, gıcırdayarak canlanıyor, metali duvarın kenarlarını sıyrıyor. Benim gibi torbalara konmuş ve bağlanmış daha fazla insan, her biri beyaz kıyafetler

giymiş, sadece birkaç cübbeden ibaret, küçük çukura zorla sokuluyor. İnsanlar, kapüşonlarının altında merhamet dilenen, güçsüz görünüyorlar. Buradan bile bazılarının üzerindeki izleri görebiliyorum, bazılarında ise Yetkililerle çok fazla etkileşime girmiş Talihsizlerin yara izleri var.

Ona bir kez daha bakıp sorgulayan bir bakış atıyorum. Sırtışı büyüyor, kafamdaki karışıklık artıyor.

"Bana öyle şaşkın bakıyorsun ki," sesi zihnimde yankılanıyor, vücudum oluşturan sarsıntıyı daha fazla tutamıyor.

"Yani sen o kadar zamandır aklımın bir köşesinde miydin?" diye sordum, gözlerimi kısarak.

"İlk defa içeri giriyorum... ya da ilk defa içeri girmeme izin veriyorsun demeliyim," diye açıkladı, başımı iki yana sallıyorum.

"Babamı öldürmemi sağladığın kısmı söylemeyi unuttun-"

"O güzelliğin sorumluluğunu almak istesem de, o ben değildim," diye öfkeyle konuşuyor, şampanya kadehini sıkarak, "benim sorumluluğumun kimde olduğunu bilmemek, senin sorumluluğun kadar sinir bozucu. Seni o durumda görmekten pek hoşlanmadım," diyor, şu anki durumumdaki ironi neredeyse komik.

"Doğru, ama şimdi beni ölürken izlemek o şampanyayı yudumlamaya değer," diye mırıldandım, başını yana eğerek.

"Sana hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermeyeceğimi söylemiştim," diye fısıldadı, bizi şaşkın gözlerle izleyen tüm elitlere bakarak, "onlara türümüzün asla köşeye sıkıştırılmaması gerektiğini hatırlatacağım,"

Daha fazla zihin oyunu. Tek yaptığı manipüle etmek. Duvarlarımı zorlayarak onu dışarıda tutuyorum, Fallan'la iletişim kurmaya çalıştığım her seferinde çıkmaz sokaklara giriyorum.

Mahkumların başlarından torbaları çektiğimde, kimsenin yüzü gözüme çarpıyor. Herkes daha genç, bazıları halkımızın en genç yaşlarından daha büyük değil. Kai ve ben, birkaç yıl önce puan kartlarımız için onların yaşındaki çocuklara bakıcılık yapmakla görevlendirilmiştik. Hepsi Görevlilere sinmiş, bazıları kapanan kapıya dönmeye çalışıyor. Görevlilerin hepsi binayı terk ediyor, tüm girişler kapatıldıktan sonra prangalarımız yere düşüyor.

Çukurdaki her kişi, her birimizin tenine bir yere boyanmış, üç rakamdan oluşan siyah bir sayı takıyor.

Rakamlarıma bakıyorum,

"565," diye fısıldadım öfkeyle, kolumdaki boyayı temizleyerek, eğlenerek izleyenlere orta parmak işareti yaptım.

Xavier gülümseyerek başını eğdi ve odanın karşısına doğru işaret etti.

Cama doğru itilince başları öne doğru itiliyor. Arkadaşlarımı görüyorum. Her biri dehşet içinde izliyor, giysi artıkları şık eşyalarla değiştirilmiş. Kolları arkalarına sıkıştırılmış, yüzleri morarmış, bazıları hâlâ kanlı. Gözlerim Fallon'inkilerle buluşuyor, güvende olduğunu fark edince içimde hafif bir rahatlama hissediyorum. Valerie ve Kai bağılıyor, gruba katılan yeni varlık karşısında kalbim hızla çarpıyor. Hunter, adamlara Kai'yi bırakmaları için bağılıyor, sesi yükseldikçe daha fazla darbe alıyor. Fallon'ın üç adama ihtiyacı var, yüzü herkesten daha yorgun. Bana bakarken bakışlarını kaçırmıyorum, başı hızla öne düşüyor. Xavier'in el sallaması, göz temasımızı kesmemize neden oluyor.

Yerde yüksek bir gümbürtü kopuyor, başım sağa doğru savrulurken son kapının yükseldiğini görüyorum. Buradaki herkes geri çekiliyor, kimse karanlık tünelden aşağı inmeye cesaret edemiyor. Bu tünelde hiçbir yetkili oyalanmıyor. Hatta bazıları camdan bir adım geri çekiliyor.

Odanın ortasındaki bıçağa bakıp yakama dokunup silaha doğru koştum. Parmaklarım kabzaya çarparken diğerleri dağıldı.

Bıçağı kaldırıp, ayakta duruyorum, yakalarımızın düşüşünü izliyorum.

Tünel artık boş değil.

Üç çift göz bizi izliyor, yüzleri kana susamış.

Önce pençeli elleri geliyor, yaratıkların her biri toprağı eşeliyor, tırnaklarını toprakta sürüklüyor. Havayı kokluyor, gözler için tasarlanmış oyuk, boş göz yuvaları arenada hareket ediyor.

Ağızlarından salyalar akarak, odakları burada sıkışıp kalmış her İşaretli'ye daralıyor.

Buradaki herkesin bastırılmış hıçkırıklarını duyuyorum, düşünceleri alabildiğine dağınık. Duvara yaslanmış, teklif bekleyen herkes sinmiş, bazıları dizlerinin üzerine çökmüş. Yerimde durup cama gelen çarpma sesini dinliyorum. Teklif verenler para dolu zarflar tutuyor, paralarını yatırdıkları kişilere ayağa kalkıp dövüşmeleri için öfkeyle bağıryorlar. Arkadaşlarım gözlemlemeye devam ediyor. Fallan, onu tutan adamları aşağı çekmeye çalışıyor, ancak camın daha da içine itiliyor. Tıkırtısını dinleyerek, Vites Değiştirici'nin odağının bana doğru kaydığını görüyorum.

"Forest Blackburn," diye tısladı, genişçe sırtarak, "Ne zaman o zengin kanı tatma şansım olacağını merak ediyordum," dedi, sesi kabuslardan fırlamış gibiydi.

Xavier'e son bir kez baktığımda enerjimin geri döndüğünü hissediyorum. Tasmanın ağırlığı gitmiş, beni hapsinden kurtarmıştı. Bıçağı savurarak gözlerimi indiriyorum, diğer yanımın rahatlatıcı kucaklamasını, sözlerimiz ve düşüncelerimizin bir kez daha birleştiğini hissediyorum.

"Hadi dene," diye tısladım, kendimi gelecekte olacaklara hazırlayarak.

Bana doğru atılıp havayı savuruyor, yoldaşları yakalayabildikleri her insanı parçalıyor. Diğerlerinin çığlıklarını dinlerken, gürültüyü bastırıp saldırısından kaçıyorum. Bacaklarının altından yuvarlanıp, bıçağı baldırlarının hassas tendonlarında gezdiriyorum.

Bir çığlık atarak öfkeyle küfür ediyor. Dizlerim yerde kayıyor, dikkatim tamamen genç bir İşaretli'yi parçalamaya hazır bir Şekil Değiştirici'ye odaklanmış durumda. Ellerini kaldırıyor, yetenekleri zayıf, henüz tam olarak geliştirilmemiş.

"Kanın tadına bakılacak," diye kötü niyetle söylüyor Şekil Değiştiren.

Kollarımı başımın arkasına zorlayıp bıçağı yaratığa doğru fırlatıyorum ve yaratığın boynunun dibine çarptığını, vücudunun geri çekilip çocuktan uzaklaştığını görüyorum. Silahı elimden almaya çalışırken elimi kaldırıp bileğimi çeviriyorum ve metal yaratığın beyin sapına çarpana kadar tüm gücümle itiyorum. O temiz kesiği

hissederek elimi aşığı indiriyorum ve Şekil Değiştiren'in yere değmesini izliyorum. Vücutu bir kül yığınına dönüşüyor.

Sağlarımlın havaya kalkmasıyla, bu mesafeden kılıcıma ulaşamayan bir sonraki yaratığa ölümcül bir darbe indirmek için kendimi hazırladım. Topuklarımlın üzerinde dönerek enerjiyi avuçlarımda topladım ve şimdi karşımda kalan manzara karşısında durakladım.

Babamın yeşil gözleri beni izliyor, ağızı üzgün ve telaşlı bir ifadeye bürünmüş. Mesafemi koruyarak ona bakıyorum, duygular beni olduğum yerde parçalamakla tehdit ediyor.

"Tatlım?" diye soruyor, gömleği hâlâ beni boyayan kanla ıslanmışken. "Neler oluyor?" diye soruyor, kafamdaki tüm suçluluk düşüncelerini uzaklaştırıyor.

Üçüncü Shifter kalabalığın arasından geçip elinden geleni yapmaya devam ediyor. Odak noktası benden uzakta.

"Sen gerçek değilsin," diye işaret ediyorum, ellerimi önümde kaldırarak.

"Beni buraya attılar, yaratık tünelden aşığı doğru koştu-"

Elimi yukarı kaldırıp enerjimi kucaklıyorum ve babamın boğazını sıkıldığını görüyorum. Bir zamanlar sosyal açıdan tüm seçkinler, artık tamamen önlerindeki gösteriye odaklanmış durumda. Xavier kollarını kavuşturmuş. Arkadaşlarımlı buğulu cama karşı çığlık atıyorlar.

"Gerçek değilsin!" diye bağıriyorum, etrafımdaki alan daha da daralıyor. "Seni öldürdüm!" diye başlıyorum, ayaklarımlı beni daha da yakınlaştırıyor. "Seni öldürdüm çünkü seni koruyamayacak kadar güçsüzdüm!" diye devam ediyorum, gözlerim arkadaşlarıma kayıyor. "Ama onlar hâlâ burada," diye mırıldanıyorum, duygu benden çok uzakta.

Duygularımlın azaldığını hissederken, diğer yanımlın beni rahatlatıcı bir şekilde saran kollarını hissediyorum.

"Balım-" diye soludu.

"Benim adım Forest Blackburn," diyorum, gözlerim babamınkilere çok benzeyen gözlere kayıyor. "Son nefesini verecek kadının adını hatırla," diye fısıldıyorum, tüm gücümle adamın boğazını sıkıyorum.

Boynunu kavrayıp bileğimi tuttuğunu, ona zorla tutturduğum eli kurtarmak için elinden geleni yaptığını görüyorum. Soluk borusunun kapandığını hissederken, bastırılmış yalvarışlarını duyuyorum.

Gözlerim, teçhizatımın metaline kayıyor. Önümde duran şeyin yansıması, gerçek tablodan başka bir şey çizmiyor.

Babamı gördüğüm yerde metal, gözleri çılgınca, bir nebze olsun yaşam umudu için dua eden yaratığı görüyor.

"Seni her zaman bulacak bir kötülükten kaçyorsun," diye tısladı, babamın yüzü yavaşça kayboldu.

"Kaçmak zorunda değilim," diye öfkeyle söylendim, daha da yaklaşarak, "Ölmekte olan gözlerinde bana bakıyor," diye gülümsedim, içimi kaplayan yeni bir his, tamamen yabancı bir şey.

Diğer tarafımdan gelen güç içimden akıyor, onun yaşam gücü benimkini destekliyor.

Yere yığılan Şekil Değiştirici'nin formu geri gelir, bedeni tanıdık küllere dönüşür.

Son Shifter'a bakıp gruba yaklaşıyorum ve kılıcı almak için uzanıyorum. Sabırla tekrar elime ulaşmayı bekliyor. Genç adaylardan birkaçını arkama itiyorum. Silahı çeviriyorum ve Shifter'ın varlığını nihayet fark ettiğinde bir kadını yere sermesini izliyorum.

"Demek sen o kadınsın-"

Bıçağım ağzına çarpıyor, kafası arkasındaki en yakın beton duvara dayanıyor. Silahı kafatasına saplıyorum, enerjim neredeyse kontrol edemediğim bir orman yangını. Kabzayı bırakıp bir adım geri çekiliyorum. Yirmi kişiden oluşan grubumuzun yedi cesedi yerde yatıyor. Üçü cansız Şekil Değiştiricilerdi.

Cama baktığımda, izleyenlerin hepsinin ağzının açık kaldığını görüyorum. Ellerimi kaldırıyorum, burayı yerle bir etmeye hazırlanıyorum; benimle birlikte aşağıda olanlar korkudan titriyor.

"Onları korkut, onları güzelleştir ve dünya senin olsun," diye fısıldadı Xavier, yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

Arenada bir gürültü kopuyor, eğilirken dizlerim göğsüme değiyor. Kulaklarımı kapatmaktan kendimi alamıyorum. Yüksek sesle bağıriyorum, arkadaşlarımdan artık çukura bakmadığını fark edince büyük bir korku duyuyorum. Alanın içinde ilerlemek için elimden geleni yaparken, Memurların çukura geri adım attıklarını, gördükleri herkesi yakalayıp her geçen saniye bana yaklaştıklarını görüyorum.

Kendimi ayağa kaldırıp, mümkün olduğunca çoğuyla baş etmeye hazırlanıyorum.

"Buna gerek kalmayacak," diye kulağıma fısıldıyor Xavier, elini önüme dolayarak, anında yanımda beliriyor. Sanki göz açıp kapayıncaya kadar arkamda beliriyor. "Şimdilik benimsin," diye bağılıyor. Boynuma takılan tasmaların sesi kulaklarımı dolduruyor.

Enerjimin tükendiğini hissettiğimde, oradan uzaklaşmak için elimden geleni yapmaya çalışıyorum.

"Senin mücadele etmeni ne kadar sevsem de," diyor, keskin bir iğne boynuma değiyor,

"Görünüşe göre varlığımıza başka yerlerde ihtiyaç duyuluyor."

Bölüm 57

Orman

"Bütün gece dayanılmaz varlığını bana zorla mı dayatmayı planlıyorsun?" diye nefretle soruyorum, masanın üzerindeki, her biri bir diğerinden daha açık saçık elbiseleri incelerken.

"Cam arkasında ikamet edenlere yakın bir yerde olacaksan birini seçmek zorundasın," diye mırıldandı, kollarını kavuşturmuş, vücudu masaya yaslanmış bir şekilde. Teller'ın beni hazırladığı odaya geri döndük. Xavier, bana karşı teklif vermeye karar veren herkese beni gösterme girişimine hazırlanmam için bana kişisel olarak yardım etti. Burada olduğum sürece cezalar gelmeye devam edecek.

Bu farkındalık, Xavier ve tasmanın bir arada bulunmasıyla birlikte, sahip olduğum yetenekleri kavramamı zayıflatmaya fazlasıyla yetiyor.

"Güvende olduklarını bana bildirin, sonra bu berbat elbiselerden birini seçeceğim," diyorum, ellerim önümde duran yumuşak kumaşı sıkıyor.

Xavier çenemi tutuyor, başımı hareket ettiremiyorum.

"Şu anda seninle anlaşma yapacak havada değilim," diye söze başlıyor, elbiselere bakarak, "herhangi biri olur, gerçi yeşil senin rengin," diye fısıldayarak en uzaktaki elbiseyi kapıyor. Koyu, canlı, adaçayı yeşili.

"Ne yapıyorum ben? Kazandım. Beni acı çekerken izleme arzusun çoktan doruğa ulaştığını düşünmüştüm," diye fısıldadım ve seçtiği elbiseyi kaptım.

"Hatırlatmana gerek yok ama babanı aniden öldürme isteğın benim suçum değildi. Benim yaptığımı düşünmene çok kırıldım," diye alaycı bir şekilde söze başladı. Yumruğum havaya kalktı, ona çakmaya hazır. Bileğimi yakalayıp masaya sertçe indirdi. Sırtım ahşap yüzeye değdi.

Üzerime eğilip ona öfkeyle bakıyorum.

"Farkında olsan da olmasan da senin yanıdayım," diye söze başlıyor, bana doğru eğilerek, "ve bunun böyle kalması için bildiğinden fazlasını yaptım, bu yüzden o lanet elbiseyi giyip onlara korkmaları için bir sebep vereceksin," diye tükürüyor, gözleri kocaman açılmış.

"Benden korkmalarını mı istiyorsun?" diye titrek bir sesle sordum, sırtışı daha da büyüdü.

"Çok korktum," diye söze başladı, elini yanağıma koyup, "Bu toplum cam bir zemin üzerine kurulmuş. Tek istediğim onun parçalanmasını izlemek."

Adem'i ve orada oyalanan her memurun aç gözlerini düşünüyorum.

Ellerini üzerimde hissettiğimde aklıma bir fikir geliyor.

Arkadaşlarımı buradan çıkarmanın tek yolu onun isteklerine göre hareket etmem.

"Dışarı çıkarsam kimsenin bana dokunmasına izin vermeyeceğim. Beni bir hayvan gibi gösterebilirsiniz ama bir hayvan gibi tutulmayacağım," diye fısıldadım, tutuşu daha da sıkılaştı.

"Bir hayvan mı?" diye soruyor, dudakları dudaklarıma yakın, "Tanrım, ne yaptığımı görmüyorsun, değil mi?" diye soruyor, ellerini yanlarımda gezdiriyor, "Çok basit, Forest," diye başlıyor, üst bedenimde duraklayarak, "Biri sana yaklaşırsa, onu öldürürüm. Seni alay edebilecekleri bir hayvan gibi gösteriş yapmıyorum," diyor, gözleri gözlerime kayıyor, "Yüzlerine bir ayartma asıyorum ve tam önlerinde tadını çıkarıyorum. Kimsenin buna yapabileceği bir şey yok," diye fısıldıyor, dudakları kulağımdan birkaç santim uzakta.

Bana doğru döndüğünde burunlarımız birbirine değdi, midem bulandı, ondan kaçmam için yalvardı.

Aklındaki tek bir hataya ihtiyacım var. Tek bir bağlantı ve kontrol bende.

Daha da yaklaşıarak dudaklarına dokunmaya hazırlanıyorum.

Bulanık bir şekilde geri çekilerek, göz açıp kapayıncaya kadar yeniden hareket ederek alan yaratıyor. Ağır nefes alarak ağzını kapatıyor, varlığı bir zamanlar beni aşağıda tutuyordu, şimdi odanın karşısına.

"Ne -"

"Bir daha asla bunu yapmaya çalışma," diye fısıldadı, boğazına küçük nefesler alarak dokunarak, "Dudakların asla dudaklarımla buluşmayacak," diye tısladı, parmağı bana doğru işaret ederek, "Bir daha zihnime girmeye çalışırsan sevdiğin herkesi öldürürüm,"

Sessiz kalarak ağzımı kapattım, eski kapıdan kayıp gitmesini ve kapıyı kilitle kapatmasını izledim. Etrafıma bakınca öfkem büyüdü, beni ele geçiren öfkeye engel olamadım.

Masaları devirip sandalyeleri kırarak tüm sinirlerimi dışarı döktüm, sonra da dizlerimin üzerine çöküp önümde açılan kaosun ortasında oturdum.

Elbisenin kumaşı ince, hacim katmak için kullanılan bir alt katmandan başka bir şey değilmiş gibi. Yeşil kumaş vücuduma tam oturuyor. Elbisenin her bir parçası, bir şekilde beni sergilemek için tasarlanmış. Yanları yırtmaçlı, göğüslerimin yanlarını istediğimden daha fazla ortaya çıkarıyor. Bacağım yırtmaçlı, uyluğumun çoğu açıkta. Saçlarım belime kadar inmiş, çıplak sırtımı ısıtıyor. Aynaya bakmama izin verdim. Gümüş rengi saçlarım saçlarımdan üzerinden akıyor. Yakası tenime yanlış yönlerden sürtünüyor.

Kapıyı açınca, Teller içeri göz atıyor, bana bakmak için zaman ayırıyor.

"Kendine bak," dedi alaycı bir şekilde, arkasına bakarak.

"O seni bekliyor," diyor, sözlerinin tek karşılığı başımı hafifçe sallamak oluyor.

Kendimi onun yanından çekip, elini koluma doladı, diğer eliyle de elbisenin belinin altına küçük bir bıçak yerleştirdi. Narin parmakları

hızla hareket ediyordu, silahı küçüktü ve çok az zarar vermesi amaçlanmıştı.

"Piyangodan çıkan hiç kimsenin buradan ayrıldığını görmedim," diye fısıldadı, elini kalbimin üzerine bastırarak. "Umarım bunu değiştirebilirsin," dedi yutkunarak. Silahı daha fazla gizlemek için parmaklarım kıpırdanıyor.

"Bana neden yardım ediyorsun?" diye soruyorum.

"Buna aptalca bir umut deyin," diyor, yaklaşan diğerlerinin sesi giderek yükseliyor, "Size olan inancımın yersiz olmadığını umuyorum," diyor, beni odadan dışarı çıkarıp beni de beraberinde sürüklemeye hazır adamların ellerine doğru itiyor.

Yüzleri, her biri yalnızca her bir konuğun yüz hatlarını belirginleştirmek için tasarlanmış, karmaşık tasarımlı altın maskelerle kaplı. Hepsi hayranlıkla şampanya kadehlerini sıkıca tutuyor. Bu maskelerin her birinin altında kimin olduğunu görmek için röntgen görüşüne gerek yok.

Öğretmenler, doktorlar ve babamın arkadaşları etrafı sarmış, cepleri değerli eşyalarla dolu, kumar oynamaya hazır bir şekilde piyangoyu izliyorlar. Her birinin gözlerinin içine baktıkça iğreniyorum. Bir zamanlar nazik olan bakışlarını şimdi bana karşı nefretle koruyan tanıdık sarışın ikize fiziksel olarak saldırmamak için kendimi zor tutuyorum. Josh gülümseyerek yanında duruyor. Bir zamanlar zararsız olduğunu düşündüğüm iki çocuk şimdi beni bir canavarmışım gibi izliyor.

Xavier, diğerlerinin arkasına saklandığı maskelerin ardında yüzü görünmeden öne çıkıyor. Bardağa en yakın sandalyede oturuyor, elinde bir kadeh içkiyle dönüyor ve varlığını fark edince ayağa kalkıyor. Bazı kadınlar sandalyesinin yanında oyalanıyor. Diğerleri vücuduma bakmak için vakit harcıyor, elbise yüzünden bakışlarını kaçırmak imkansız. Bana tepeden tırnağa hızlıca bir bakış atan Xavier'in gözleri, beni tutan iki adama takılıyor.

"İkinizin de ona dokunmasına gerek kalmadan yürüyebileceğini söyledim," dedi Xavier, ellerini kolumdan çekerek.

"Saygılarımla efendim, biz düşündük ki-"

Xavier parmağını kaldırıp derin bir nefes alıyor.

"Kararıma karşı çıkan tek bir kelime daha edersen boynunu kırarım. Hadi ikiniz de ondan uzaklaşıp kendinize bir içki alın," dedi Xavier. İki adam da tereddütle geri çekildi.

Josh'a ve onun geniş gülümsemesine bakarak kıpırdamadan duruyorum. Gözlerimi indirip birkaç adım atıyorum, yüzünü şeffaf cama sürtmeye hazırlanıyorum.

Xavier belimden tutup beni de beraberinde çekiyor. Sandalyeye geri oturuyorum, kığım kucağına değiyor.

"Sakin ol Angel. Onun ölümünün tadını çıkarmanı istiyorum," dedi Xavier sessizce, eli uyluğumda, hafifçe sıkarak.

Rahatsız oluyorum, bıçağın göğüs kafesime sürtündüğünü hissediyorum.

"Ne kadar cömertsin," diye başladım, ona bakmak için dönerek. Nefesi alkol kokuyordu. Saçları karmakarışık.

Gömleği, izini ve göğsünü kaplayan siyah kıvrımları gösterecek kadar açıldı. Duraksadım ve merakla desene baktım.

"Buna dövme denir," diyor elimi tutarak. Görebildiğim kısımların üzerinden geçmesine izin veriyor. "Kalıcı," diye açıklıyor, düşüncelerim ilk cümleme geri dönüyor.

"Önce öpücüğümü durduruyorsun, sonra da Josh'a uzun ve acı dolu bir ölüm verme fikriyle beni kışkırtıyorsun. Bir kızı nasıl kışkırtacağını çok iyi biliyorsun," diye homurdandım, parmakları omurgamda aşağı yukarı geziniyordu.

"Bunun yarısını bile bilmiyorsun," diyor, iç çekerek etrafına bakınarak.

Kalabalıkta arkadaşlarımı bulmaya çalışıyorum, onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak enerjimi onların akıllarından birini bulmaya odaklıyorum. Bir zamanlar zorunlu olarak gözlem yapmaya zorlandıkları yerde, şimdi sadece boşluk var.

"Her ne kadar merak etsem de," diyor, dikkatini tekrar bana çevirerek, "Daha ne kadar arkadaşlarınızın zihnine ulaşmayı planlıyorsunuz?" diye soruyor, yüreğim sızlıyor.

Sessiz kalarak bakışlarımı ileriye çevirdim. Beni geriye doğru çekerek başımı omzuna bastırdı. Dudakları kulağımı buldu.

"Bu odadaki herkesten daha uzun süredir buradayım," diye fısıldadı, kavraması daha da sıkılaştı, "bir an bile benden daha avantajlı olduğunu düşünme," diye bitirdi, içimden küçük bir yudum alarak.

Enerjimin yükseldiğini hissederek gözlerimdeki parıltıyı geri itiyorum, tüm nefret dolu düşüncelerim, ellerini üzerimde hissetmeye zorlandıkça daha da büyüyor.

"F-Forest?" diye sordu sesi donuk bir fısıltıyla.

Aklımın bir köşesinde sessizce, neredeyse hiç var olmadan duruyor.

Derin bir nefes alıp aramızdaki bağa odaklanıyorum, onun geçici varlığını hissediyorum.

"Neredesin? Yaralı mısın?"

"Karanlık. Yetkililerin konuştuğunu duyabiliyorum-" dedi telaşlı bir fısıltıyla. Xavier'in eli çenemi kavradı.

"Her şey bitmeden önce bir tadına bak," diye tısladı Xavier. Öne eğildim, gözlerim aşağıdaki çukura kaydı.

Kalbim durdu, her birinin dehşet dolu ifadesi görüşümü kapladı. Tıpkı benim gibi, hepsinin kafasına bir torba geçirilmiş, boğazları bizi alıkoymak için tasarlanmış tasmalarla kapatılmıştı. Birlikte dövuştüğüm ve hayatta kalan diğerleri zorla içeri geri alındı. Bir zamanlar bir bıçağın olduğu yerde, bu olaydaki insanların yarattığı çürümüş parçalardan başka bir şey yok. İleriye doğru sıçrayarak, Yetkililerin torbaları söküşünü izledim. Fallon'ın gözleri bana baktı, gözlerimiz kenetlendi. Tüm bu karmaşaya rağmen, beni görünce ağzı hafifçe yukarı kıvrılarak rahat bir nefes aldı.

Yüzü morarmış, vücudu bitkin. Kai, Valerie ve Hunter'a doğru aksayarak yaklaşıyor, bacağını tutuyor, çılgınca bana dair bir işaret ve bir çıkış yolu arıyor.

Yaklaşıp beni gözlemlemeye çalışırken birkaç sarhoş adam bana doğru tökezledi, elleriyle destek almak için vücudumu kavradılar.

"Ellerinizi çekin," diye tısladı Xavier, adamları iterek, kalçalarımaya yapışan eli daha da güçlenirken ikimizi de ayağa kalkmaya zorladı.

Odada bir çıkış yolu ararken gözlerim herkesin geldiği kapıya takıldı. Ellerimle kaç kişiyi indirebileceğimi düşündüm, ellerindeki bardakların boğazlarına saplanacak kadar çabuk kırılıp kırılmayacağını merak ettim.

Eli başımı kavradı ve cama bastırdı. Yanağım soğuk maddeye bastırıldı, eli belime bastırıldı ve beni diziyile sabitledi. Öfkeyle izleyen Fallan, bu mesafeden duyulamayacak sözler haykırarak manzarayı izledi.

"Dinle," diye tısladı Xavier, "ve izle," diye bitirdi sözlerini.

Parmaklarını şıklatarak birkaç adamı uzaklaştı. Ben kıvranırken, onun kavrayışı daha da sıkılaştı. Diğerleri bana baktı. Valerie endişeyle ağzını kapattı. Kai'nin gözleri yaşlarla doldu, orada kaldığı süre uzadıkça korkuları da arttı.

"Beni oraya bırakın. Onların yerine ben geçeyim," diye yalvarıyorum. Adam hafifçe irkiliyor.

"Bir daha fazla çıkışırsan sen de onlara katılırsın," diye öfkeyle fısıldadı.

Onunla burada sıkışıp kalmaktan her şey daha iyidir.

Zaten savaşmış olanlar geri çekiliyor, tünelden çıkacağı kesin olanla savaşmaya çalışan kimse yok, şimdi metal kapının yükselmesiyle açılıyor.

Fallan büyük bir tereddütle bakışlarını kaçıır, arkasındakileri geri çekmeye başlarken vücudu savunmaya geçer. Tünele doğru bakarak kollarını açar ve görebildiği herkesi duvara yaslar.

Xavier alaycı bir tavırla güldü.

"Ne kadar da şövalyece," diye karşılık verdi, rahatsızlığım giderek artıyordu.

Bir kez daha, bir Şekil Değiştiricinin pençeli eli karanlıktan çıkıyor, yerde sürünerek ilerliyor, bir sonraki yemeğini aramaya hazırlanıyor.

Xavier'in cebindeki bir şey beni dürttü. Tasmanın tutuşunu kontrol eden bir cihaz.

Yeter artık.

Elim elbisemin yan tarafına uzanıp silahın kabzasını kavıyor. Bacaklarımı kullanarak cama doğru itiyorum. Bizi geriye, sandalyeye fırlatıp elimi adamın cebine sokuyorum, cihazı çekiyorum, ağzım ona doğru dalgalanıyor, dudaklarına değmeye hazırlanıyor.

Beni iterek uzaklaştırırken, öfke dolu bir ses çıkardı. Vücudum yana devrildi ve hızla ayağa kalktım. Xavier adamlarına bağırdı. Birkaç Memur yanlarına uzandı, ancak silahlarını kaptıkları için azarlandılar.

Cihazı boynuma dayayıp, ekranda ismimi bulup tasmanın bağlantısını devre dışı bıraktım. Metal emniyetin yere düştüğünü izledim.

"Dur!" diye emretti Xavier. Bana en yakın olan Yetkili, uyarıyı görmezden geldi.

Bir anda dünya yavaşladı, bir parçam ruhumun en derin yerlerine ulaştı. Görevlinin zihnini kavrayarak, sahip olduğum tek düşüncenin kaynamasına izin verdim, gözlerinin geriye doğru yuvarlanmasını, yaşam gücünün saniyeler içinde yok oluşunu izledim.

Vücudunun çökmesini izlerken enerjisinin havada hareket ettiğini hissediyorum. Parmak uçlarıma değdiriyorum.

Tüketiyorum, az önce hissettiğim açlık, daha fazlasını istiyorum.

Diğer adamlar cesurca takiplerinden vazgeçip bir adım geri çekildiler. Bıçağı sıkıca kavrayıp, gözlerimi Xavier'e dikerek öylece durdum.

"Vites Değiştiriciyi geri çağırın!" diye emrettim. Xavier'in elleri bana doğru kalktı.

"Hata yapıyorsun"

Bıçağı odanın karşısına fırlatıp, Adam'ın karnının alt kısmına sapladım, vücudu iki büküm oldu, sonra acı içinde çığlık atarak silahı geri çekti. Adamın kanayan yarasını kavramasını izlerken, Xavier'i bir kez daha uyardım.

"Bırak şunu," diye tısladım, çukura doğru bakarak.

Vites Değiştirici hareketsiz kaldı. Aşağıdaki yarışmacılar korkuyla köşeye sıkıştılar.

Xavier bir adım daha attı, elim silahı ona saplamaya hazırды.

"Bana zarar vermeyeceksin," diye sırtarak alaycı bir şekilde söyledi, ağızım bir sırıtışa dönüştü.

"Peki neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum, sırıtışı soldu.

İlk kez görüyorum. Adamın gözlerinin ardındaki parıltı büyüyor gibi. Etrafımızdaki havada dağılmaya hazırlanırken, aniden arkamda belirmesine karşı kendimi hazırlıyorum ve savunmak için kolumu sallıyorum.

"Bırakmam, Dove," diye fısıldadı, kolumu tutarak, elini hızla bıçağı elimden çekti.

Bildiğim her şeyi kullanmaya hazır bir şekilde ellerimi kaldırıyorum, onun acısını düşünmek adrenalini seviyemi daha da artırıyor.

"Bunu yaparsan, hepsinin fişlerinin patlamasını sağlarım," diyor, arkamda yerini koruyarak.

Ben de sustum, onun sözlerini dinledim.

"O çiplerle beyinlerini, o aptal Şekil Değiştirici'nin onlara zarar verebileceğinden çok daha hızlı eritebilirim," diye öfkeyle homurdanıyor, kavrayışı artıyor. "Onları kurtarmaya çalışma konusundaki aşırı isteğini takdir ediyorum," diyor, silahı tutan elim titriyor.

"Yaratığı geri koy," diye emretti Xavier, Adam'a ve cansız adama bakarak. "Onların icabına bakın. Onu ve tüm arkadaşlarını hücrelerine tıkmak istiyorum," dedi parmaklarını saçlarıma dolayarak, "cömertliğimin tükendiğini düşün. Kavgaya mı istiyorsun, Orman? O zaman siktiğimin kavgasını yapabilirsin," dedi ve beni de beraberinde sürükledi. Tüm enerjimi emerek beni yerde hareket ettirdi. Yakamı yakalayıp kumandayı tekrar açtı ve öfkeyle cihazın ekranına bastı.

"Yeni kural," diyor, bana bakmamı sağlayarak, "o çukurdan çıkmanın tek yolu, tüm arkadaşların öldükten ve sen dizlerinin üzerinde beni kurtarmam için yalvardıktan sonra olacak," diye uyarıyor, öfkem artıyor.

"Senin için asla diz çökmeyeceğim!" diye bağıyorum, kendimi yere düşmekten zorlayarak.

"Sen benim için değersizsin," diye tısladım, gözleri öfkeyle büyüdü.

"Umarım bu gece o kafeslerdeki arkadaşlarını son kez güzelce görürsün," diye homurdandı beni sürüklerken. Bıçağı alıp yan tarafımı kesti, küçük bir X çizdi, beni sığırlar gibi işaretledi, "çünkü onlarla geçireceğin son gece bu olacak," diye devam etti.

Beni seçkinlerin arasından çekip alarak, tüm gücümle savaşıyorum, elini tırmalıyorum.

Kanıma emmesine rağmen, o ilerliyor; saçlarımı kavrayan ellerinin gerginliği acımı daha da artırırken, homurtularım çığlıklara dönüşüyor. Diğerlerinin nezarethaneye zorla sokulmasını izlerken, tanıdık seslerini duyuyorum; her biri fırtına gibi küfür ediyor, kulaklarım her birine takılıyor.

Fallan, Xavier'in muhafızlarını kafes duvarlarından birine sıkıştırarak onları sarsmayı başarır ve vücudu Xavier'e doğru hızla ilerler, onu parçalamaya hazırdır.

"Getir," diye tısladı Xavier, beni öne doğru iterek, vücudum Fallan'inkiyle çarpıştı, ikimiz de hücrelerine doğru sendeledik.

Yere düştüğümüzde, adamların kapıyı hızla kapatmasını, ellerimizin birbirini bulmak için çırpınmasını izliyoruz. Morarmış avuçları sıkıntılı yüzümü avuçluyor. Yakından bakınca, ne kadar büyük bir hasar verdiklerini görebiliyorum. Onu bu kadar incinmiş görünce dudağım titriyor. Başparmağımı şişmiş dudağında gezdirip alnımı alnına bastırıyorum. Vücudu derin bir rahatlama iç çekerek beni göğsüne çekiyor.

"Acıklı," diye alaycı bir şekilde güldü Xavier, başını kaldırarak manzarayı izlerken.

Hunter, Kai ve Valerie birbirlerine sokulup Xavier'e nefretle bakıyorlar.

"Cansız gözlerini görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum," diyor Xavier, gözleri Fallan'da. Her şeyden uzaklaşmak için arkasını dönen Xavier, tatmin olmuş görünüyor.

"Çok mu kötü?" diye sordu Fallan sessizce, Xavier adımlarını durdurarak.

"Bu ne kadar kötü?" diye soruyor Xavier, Fallan'ın ne düşündüğünü bilmek için bağlantıya gerek yok.

"Onu asla elde edemeyeceğini bilerek," diye hırladı Fallan, beni sıkıca tutarak.

Xavier hiçbir şey söylemiyor, eli boğazına değiyor. Çenesini sıkın sarışın, bana son bir bakış atıyor, bir şey söylememi bekliyor. Onu izlerken göğsümde bir duygu seli hissediyorum, gözyaşlarımın beni terk etmesini neden engelleyemediğimi anlayamıyorum.

Birkaç dakika sonra Xavier geri çekilip hücrelere uzun uzun baktı.

"Ölüm, bu zalim dünyada hepinize karşı nazik bir davranıştır. Yarınki gidişinizi, kimsenin başına gelmesini istemediğim bir acıdan kurtulmak için bir fırsat olarak düşünün."

"O zaman beni neden hayatta tutuyorsun?" diye tükürdüm, onun çarpık sözlerini duymazdan gelerek.

Adamın yapabildiği tek şey gülümsemek.

"Sefalet arkadaş sever, Orman," diye söze başlıyor, gözleri Fallan'a kayıyor.

"Ve sen ve ben onların en zavallılarıyız."

Bölüm 58

Orman

"Kaçmaya devam edersek çiplerimizi patlatacağını ve beynimizin kanamasına neden olacağını söyledi," diye fısıldadı Kai, başı hücrenin paslı parmaklıklarına dayalı bir şekilde.

Hunter ve Valerie, yetersiz beslenme yüzünden dik oturmaları neredeyse imkânsız hale gelen kardeşime yaslanıyorlar. Şaşırtıcı bir şekilde, Valerie'nin kolu bandajlıydı ve bu da burada geçirdiği zamanı olabildiğince katlanılabilir kılıyordu. Yüz ifadesindeki ışık yok. Bakışları, Hunter'ın yakında benimseyeceği düşüncesiz bir zihinde kaybolmuş.

Kai ikisi için de işlevsel kalıyor, gözleri sık sık bana kayıyor, ona sağlayamadığım bir umut kırıntısı arıyor. Çaresiz zamanlarda, artık geleneksel anlamda "ağabeyim" değil. Sanki geriliyor, bana rahatlık ve güvenlik arıyor, ama bunu asla kabul etmiyor.

Sırtım Fallon'a yaslanmış, kolları etrafıma dolanmış, beni bacaklarının arasına çekiyor. Vücudu bir sürü morlukla kaplı, ikimizin de enerjisi tükeniyor, yakanın tenimize hafifçe sürtünmesiyle, burada kaldıkça iz bırakacağını bildiğim yaralar bırakarak. Adamın kalbinin düzenli atışlarını dinliyorum, yorgun elleri başparmaklarını kullanarak kollarımda yavaşça daireler çiziyor. Yüzümü ona bastırıyorum, her senaryonun buradan ayrılmalاریyla sonuçlanacağını düşünüyorum.

Her çözüm benim geride kalmamla sonuçlanıyor.

Ama buna değecekti. Cehennemde sonsuza kadar kalmaları anlamına gelse bile, bu iğrenç, yavaş ölümden kurtulmaları...

Fallan, gözleri hâlâ kapalı, başı hücre parmaklıklarına yaslanmış bir şekilde, "Benim asla olmasına izin vermeyeceğim seçenekleri araştırmayı bırak," diyor.

"Hangi seçenekleri araştırıyorsun?" diye sordu Kai sessiz bir fısıltıyla, incecik vücudunun üzerinde derin uykuda olan iki bedeni uyandırmamaya çalışarak.

"Hâlâ uyanık kalıp hiç uyumadığın o zaman," diye sözünü kesiyorum, kardeşime küçük bir gülümsemeyle. Yabancı geliyor, ifademe yayılıyor.

Kai iç çekip hafifçe ayarlayarak sonunda rahatlıyor ve vücudunun dinlendirici bir uyku çekmesine izin vermek için sadece birkaç dakika sessiz kalıyor.

"Ciddiyim," diye üsteledi Fallan, parmakları şakaklarıma hafifçe vurarak. "Yeterince odaklanırsam, orada neler olup bittiğine dair bazı ipuçlarını duyabiliyorum, bu da onun da duyabileceği anlamına geliyor. Eminim seni burada tutmaktan başka bir şey istemezdi ama sensiz buradan ayrılmam gibi bir durum söz konusu olamaz," diye üsteledi Fallan, ellerim sırtını nazikçe kavrayışına doğru indirirken.

"Harcamak zorunda olmadığın enerjiyi harcamayı bırak," diye fısıldadım, dudaklarım her bir hasarlı eklemin üzerinde gezindi.

Eli elimin üzerinden çekildi, parmağı çenemin altına kaydı ve başımı arkaya doğru yöneltti. Gözlerimiz hücrenin ıssız ışığının donuk parıltısında kilitlendi.

Fallan, "Josh ve Colton'ın Jolie'ye saldırdığı o gün seni ilk gördüğümde nasıl hissettiğimi biliyor musun?" diye soruyor.

O an, birkaç ay öncesine ait gibi gelmiyor artık. Sanki zaman, birkaç gün içinde yılları çalmış gibi.

"Çok fazla nefret besliyorum sanırım," diyorum dürüstçe, halkına karşı duyduğum damgaların pişmanlığı göğsümü dalga dalga dolduruyor.

"Sana söylemekten hoşlandığım şey buydu," diye fısıldadı, parmağıyla birkaç tutam saçımı kulaklarımin arkasına iterek. "Ama hayır, aksine, seninle son karşılaşmamız şenlik ateşinde olmuştu ve

ateş cephane olarak başımın üzerinde tutuluyordu, bu yüzden ikinci kez bakmamak neredeyse imkansızdı. En kötüsü de kim olduğumu bilmemen ve Andrew'a olan öfkemi haklı çıkarmak için seni korkutarak ilk etkileşimimizi başlatmak zorunda kalmamdı," dedi, yüzüm dokunuşuna daha da yaklaşıırken.

"O zaman benden nefret etmiyordun, değil mi?" diye sordum, ağzı uzun zamandır gördüğüm ilk gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ateşin başındaki o gece kadar güzel olduğunu ve ihraç sınavları sırasında seni ilk gördüğüm gün beni sana çeken enerjiyle dolu olduğunu düşündüm. Şimdi yaptığım gibi yüzünü avuçlarıma alıp, ellerimin ve zihnimin seni bir kez daha yakınımda hissetmeyi ne kadar çok istediğini söylemek istedim," Duraksadı, gözleri hayal kırıklığıyla kapandı, "Ama sonra sınıf arkadaşlarımızdan biri soyadını söyledi ve sektöre gelmemin tek sebebi birdenbire çok daha karmaşık hale geldi. Andrew Blackburn'e karşı tek mühimmatımla tamamen büyülenmişim," dedi Fallon, eli yanağında daha da aşağı doğru inerek beni neredeyse kucağına çekiyordu.

"Babam sana ne yaptı?" diye soruyorum. Bu, uzun zamandır aklımızda olan bir soru. Babamı düşünme isteğim bana zorla dayatıldı.

"Uzun zamandır benim ailem gibiydi," diye fısıldadı Fallon, vücudum tamamen kucağındayken. "Babamın en iyi arkadaşıydı, Mark'ın oğluydu... türümüz için barış isteyen bir adamdı," diye fısıldadı, parmağı izimin üzerinde gezinirken. "Diğer tarafta yakın olduğu Dokunulmaz bir kadın olduğunu her zaman biliyorduk. Gece geç saatlerdeki çıkışlarını hiç sorgulamamıştık. Kimse ona birkaç kaçamak bakış atmanın ona zarar vereceğini düşünmemişti."

"Ama bunlar sadece çalınmış bakışlar değildi," diye sordum, ağzı bir kez daha gülümsedi.

"Blackburn'lü bir kadınla asla böyle olmaz," diye itiraf ediyor, elleri yıpranmış gömleğimin eteğinin altına giriyor.

Andrew annenle yatıyordu ve bildiğim kadarıyla halkımız için barış görüşmelerinden uzaklaşmaya başladı. Zamanla buradaki halkı onu daha az görmeye başladı, özellikle de annen sana hamile kaldıktan ve Kai-

"Her çocuk planlıdır-"

Fallan üzgün bir ifadeyle "Aileniz için durum böyle değildi" diye itiraf ediyor.

"Andrew'u hep duymuş ve geride bıraktığı ailesini görmüştüm ama adamı hiç canlı canlı görmemiştim. Mark'ın yüzünü referans olarak alıp nasıl görüldüğünü anlamaya çalıştım ama bildiğim kadarıyla babam halkını terk etmiş ve diğer tarafta dolaşan bir hayalete dönüşmüştü. Mark'a çalıntı fotoğraflar göndermiş, her karede sadece heyecanlı görünen iki kardeşin fotoğraflarını göstermiş." Anıyı düşünürken gülümseyerek söylüyor. "Yıllarca sessizlik oldu, annemle babam Andrew'un diğer tarafta nasıl kaldığını bir türlü çözemediler... Sadakatinin henüz kanıtlanmadığını hiç fark etmemiştim." diyor Fallan, başını benimkine eğerek.

Ağustos ayında bir geceydi. Hava soğuktu, yaprakların o gün yere düşüşünde tamamen ürkütücü bir şey vardı. Annemin iyi bir fiyata aldığı yerel artıklardan çorba yaptığını hatırlıyorum. Babam sallanan bir sandalyede oturmuş yerel gazete okuyordu." Fallan, gözleri kapalı, parmaklarımın dokunuşuyla kalp atışları hızlanarak, "Kapıyı kırdıklarında kimsenin tepki verecek vakti yoktu," diye devam etti, parmak uçlarım izinin belirsiz hatlarında geziniyordu. "Görebildiğim tek şey resmi üniformaların siyahıydı. Geri çekilebildim. Bir mucize eseri, annem beni arkasına almayı başarmış, beni gizlemek için elinden geleni yapmıştı. Birkaç saniye içinde babamın üzerine çullandılar, dizlerini yere bastırdılar, sadece annem araya girmeye çalıştığında ona tokat attılar. Babam onların bana dokunmasını engelleyene kadar, maskelerden birinin ardında kimin saklandığını fark edemedim," dedi gözleri kocaman açılırken. "O gün bana bakan gözler, sana miras bıraktığı gözlerle aynıydı. Onun zihninde, beni çocukken dayaktan kurtarmak merhametliydi, sanki sonrasında olanlar haklıymış gibi," diyor Fallan, gözyaşları su hattını doldururken.

O düşünürken acıyı hissediyorum. Göğsümde öyle ağır bir yük var ki, herkesin nefes almasını engelleyecek kadar.

"Adam yanıdaydı, babanı gösteri atı gibi yönetiyordu. Bizi yalnız bırakması için yalvardım, annemle neden gittiğini asla sorgulamayacağıma söz verdim. İçimden, Mark'a hakkında sık sık hikayeler duyduğum adam hakkında sürekli soru sormamın, babamın göğsüne botunu bastırarak oturma odamda dikilmesinin sebebi

olduğunu varsaymışım. Andrew, babamın izini saniyeler içinde ortaya çıkardı. Babamın günahını gördüğünde Adam'ın yüzündeki memnuniyet ifadesini hiç bu kadar belirgin görmemiştim," diye fısıldadı Fallan, başını iki yana sallayarak.

"Babam yapmazdı-"

"Ailesini korumak için yüce bir kötülüğe olan sadakatini kanıtlamak mı? Sen de aynısını yapmaya hazır değil miydin?" diye soruyor Fallan, soruda samimi bir samimiyetle. Şu anda babama karşı hissettiği nefret değil. Bu...

"Bunu neden yaptığını anlamak," diye yüksek sesle bitirdi Fallan, elleri beni sıkıca tutarken. "Adam, baban tetiği çekerken arkasında duruyordu. Tek yapabildiğimiz izlemektir. Geriye dönüp baktığımda, babanın bunu neden yaptığının bir parçası olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise bunun kendi özgür iradesi olduğunu biliyorum. O anda, geride bıraktığı ailesi ya da yaratmak için her şeyi feda ettiği bir aileydi. Anneni seçti... Seni seçti. Hayatımın geri kalanında nefretimi körükleyeceğini düşündüğüm bir seçimdi. Şimdi, onun seçimi benim seçimim oldu. Halkım ya da sevdiğim kadın," diye fısıldadı Fallan, ikimiz de yanaklarımızı kaplayan yaşları durduramıyorduk.

"Bilmiyordum-" dedim hıçkırarak, boğazım yanarak, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak, "Asla-"

Dudaklarının benimkilere değdiği sıcaklık içimi bir rahatlamayla doldurdu. Gülümsemesinin hafif kıvrımı benimkini sıyrıp geçti; bedenlerimiz, içimizden geçen her acıya rağmen, çürük ve hırpalanmış, birbirine dolanmış bir uzuv karmaşasından ibaretti. Elleri belime yapıştı, bacaklarım belini sıktı, onu olabildiğince kendime çektim. Öpücüğüne açlıkla sarıldım, aklımdan çıkarabildiğim her notayı aldım. Tatlı meşe teninde kaldı. Kusursuz siyah bukleleri yüzüne yayılarak gölgeler düşürdü. Her bir yara izi kendine özgüydü ve güvende tutmam gereken bir kalp için bir zırh oluşturunuyordu.

Bu Fallan.

Benim Fallan'ım.

Düşmüşleri her şeyimle koruyacağım, bu hayatım pahasına olsa bile.

Bildiği tek şey fedakarlığıdır.

Artık böyle olmayacak.

Dudaklarının her dokunuşunda, o düşünceleri saklamak elimde olan tek şey, ama gülümsemesinin bu kirli hücreyi nasıl güvenli hissettirdiğini düşünürsek, ışığını canlı tutmaya geçecek her şeyin olduğunu söyleyebilirim.

"Asla senin suçun değildi," diye fısıldadı, sessizliğini bozarak.

"Düşünüyorum da," diye başladım, ellerim yüzünde gezinirken, "beni öldürmek istediğini sanıyordum," diye fısıldadım, ikimiz de duymaya ihtiyacımız olduğunu bildiğim küçük bir kahkaha attık.

Dudakları boynuma doğru hareket ediyor, hassas tenimde geziniyor, zihninde zevkli olarak planladığı her noktaya iniyor. Onu göğsüme bastırıyorum, vücudu benimkiyle karşılaştırıldığında bir kule gibi kalıyor.

"Senden nefret etmek istedim... ama seni gördüğüm anda bu tamamen imkansızdı," diye fısıldadı, kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Sana aşık olmak tamamen onların kontrolü dışındaydı."

Sözleri yüreğimi hoplattı. Toplumumuzda pek duymadığımız bu kelime aramızdaki havada asılı kaldı.

Metal parçaların yere çarpma sesi bizi dalgınlığımızdan uyandırdı.

Bidonlar tam yanımızda durup diğerlerini derin uykularından uyandırıyor. Bidonların, her birinin ağzından sızan kokusuz gazı durduramadan içe doğru patlamasını izliyorum. Soğuk mavi gözleri bir sırtışla izliyor, adamlarının ve kendisinin hepsi, şu anda sahip olmak için bir uzvumu bile verebileceğim gaz maskeleri takıyor.

"Sizi temin ederim Bay Markswood," diye söze başladı Xavier, her nefes alışımında zihnim daha da bulanıklaşıyordu. "Her şey onların kontrolünde," diye üsteledi, arkadaşımın bedenlerinin çöktüğünü, benimkilerin Fallon'dan daha da uzaklaştığını ve uzuvlarımın uyuştüğünü izlerken.

"Fırsatın varken çıkmalıydın."

Onun sözlerini anlamak istiyorum.

Ne demek istediğini bilmek istiyorum.

Sırtımı Fallon'ın hareketsiz bedenine yaslayıp kendimi büyütmeye çalışıyorum, sarışının kendine güvenen bir yürüyüşle hücreye girmesini izliyorum.

"Hâlâ onu korumaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor, gözlerim kısılıyor, açık kalmaya çalışıyorum.

"Son nefesime kadar," diye fısıldıyorum, Xavier'in gözleri kısılıyor.
Sesi yumuşak, kulağıma yabancı bir lehçeyle çıkıyor.
"Diabolus est dominus dissimulationis et multas formas accipit."
Işık gözlerimden ancak birkaç saniye sonra kayboldu.

Bölüm 59

Orman

Dünya ayaklarımın altında sallanıyor. Benimkinden çok daha büyük bir ağırlığın belirgin varlığı, kafamın üzerindeki torbanın filesinden bile aşına olduğum arena zeminine çarpıyor. Ayaklarım yerde sürükleniyor, her adım bedenimin bilincimdeki ani yokluğundan kurtulmasına yardımcı oluyor. Kalbime en yakın tuttuğum insanlarla o hücrede geçirdiğim dakikalar, gazın iğrenç doğası beni onlardan bir kez daha uzaklaştırana kadar sadece birkaç dakika gibi gelmişti. Sert eller kollarımı kavlıyor, vücudumun her hareketiyle yan tarafımda büyüyen yakıcı bir acı. Yakam tenime sürtünüyor, serin, temizlenmemiş metalle ilk katmanı yırtıyor. Kendimi yürümeye zorluyorum, acının yan tarafıma aldığı kötü bir darbe gibi küçük bir şeyden kaynaklanmadığını fark ettiğimde yaralanma korkum daha da artıyor.

Figürlerden birinin elleri kabzaya dokunuyor. Acı korkunçtan dayanılmazla doğru yükseliyor. Korkumu belli etmemek için dudağımı ısırarak küçük bir çığlık atıyorum.

"Sus!" diye ısrar ediyor Adam'ın sesi, öfkem eşi benzeri görülmemiş seviyelere ulaşıyor.

"Bana lanet olası bir bıçak sapladın," diye tısladım, bıçağın pozisyonundan dolayı hareket edemiyordum.

"Köpek tasmaşı sana yetmedi-"

"Xavier izin verdi-"

"İzin verdim," diye tısladı Adam, eli enseme uzanıp derimi sıkıca kavrarken, "Senin zavallı benliğinin daha sert taktiklerle yönetilmesine aldırış etmeyeceğini düşündüm," Duraksadı, sesinde bir gülümseme vardı, "Çekersen çok kötü bir kanamayı durdurmak için mücadele etmek zorunda kalacaksın," dedi neşeyle, sesim alaycı bir tondan başka bir şey değildi.

"Belki de babama yaptığın şey için onu koparıp boğazını kesmeliyim," diye öfkeyle söylendim, adamın kavrayışı daha da sıkılaştı.

Dudakları kulağıma yaklaşıyor, beklenmedik varlığıyla vücudum geriliyor.

"Seninkini de kesebilirsin. Bana kalırsa, onun ölümü bizim kadar senin de ellerinde."

Adam'ın elleri beni itiyor, çanta sendeleyerek ilerlerken vücudumla birlikte yırtılıyor. Arenadaki ışıklar çok daha parlak. Sayısız altın maske, seyirci olduğum geceden bile daha fazla çukura bakıyor. Dehşetime ve sevincime, diğerleri çukurda oyalanıyor, hepsi yönlerini kaybetmiş, etraflarındaki boşluğu kavramaya çalışıyor. Fallan'ın gözleri, boşluğun öbür ucundan benimkilerle buluşuyor. Eli yan tarafındaki bir yarayı kavırıyor, kan serbestçe fışkırıyor. Tedirgin bir adım atıyorum, kardeşimin çılgın bakışları odayı tarıyor. Hunter ve Valerie titriyor.

"Yapma!" diye bağırdı Fallan bana doğru, gözlerim sonunda çukurun dışını çevreleyen ve gözleri benim olduğum ana odaklanmış olan Şekil Değiştirici'ye odaklandı.

Yavaşça, çukur ışıkları söndü, elim her hareketimle hareket eden bıçağı kavradı. İlk gördüğüm Xavier'in gözleri oldu, yüzü bir kez daha bir maskenin cephesiyle gizlendi. Rahatça, sandalyesinde oturuyor, erkeklerin zevki için yaratılmış bir kadın sandalyeye yaslanmış. Öne doğru eğilirken dizleri neredeyse cama değdi. Kanım elimi kapladı. Silah içimde kaldığı sürece bir acı çılgılığı daha bastırdım. Gözleri bana kilitlenmişti, Adam'ın açtığı yaraya bakıyordu. Elimi sarışına doğru uzattım, elimi alaycı bir silah şekline soktum, kendimi taklit ettim,

ona adamlarının çok uzun zaman önce o kıza vurdurduğu darbenin aynısını indirdim.

Hiç eğlenmeden, camın arkasından bağırmaya başlıyor ve yakınındaki herkesin kıyafetlerini yakalıyor. Boğazımdaki kalp atışlarımın sesi yüzünden sözleri duyulmuyor. Şekil Değiştiren havayı kokluyor, vücudu gördüğüm diğerlerinin aksine bir tapınak gibi. Fallan gözlerini yaratığa dikmiş, yakalarımızı koparma isteğim, kanayarak izlemeye devam ettikçe artıyor.

Bir çatlak konsantrasyonumu bozuyor, üstümüzde gelişen kargaşaya birden fazla ses bağılıyor.

Xavier, Adam'ı cama yasladı. Adamın dokunuşu altında kıvrınmasını izledikçe ağzı buruştu. Adam, adamın parmaklarını koparmaya çalıştı, çılgınca bir çığlık attı, korkusu yüzüne yansıdı. Bana doğru işaret eden Xavier, boştaki eliyle adamlarından birini işaret ederek daha yüksek sesle bağırdı. Hizmetçilerden biri bir tabanca alıp Xavier'ın ısrarcı eline sıkıca bastırdı.

Arkadaşlarıma dönüp baktığımda, yaratığın bağırışları dinlediğini, her müzayede katılımcısının gevezeliğine doğru boynunu uzattığını görüyorum. Diğerlerine doğru gruplaşma fırsatını değerlendirip sessizce ilerliyorum, kimsenin dikkatini çekmemek için ellerinden geleni yaparak sessizce beni takip etmelerini izliyorum.

"Söyle!" diye bağırdı Xavier, sesi zihnimde yankılanırken, öfkesi zihnini koruyan tüm korumaları devirdi.

"Bunu bana söylemeni istiyorum, omurgasız korkak!" diye tekrar bağırdı Xavier, elim şakağıma değdiğinde, bunun sadece zihnim olmadığını fark ettim.

Sesi, dalgaların duvara çarpması gibi arenayı dolduruyor.

Bir zamanlar başımızın üstündeki anlamsız şakalaşmalarını engelleyen cam, şimdi Adam'ın kafatasının altında kırılmış halde duruyor. Adam, kırık camın üzerinde acı içinde kıvrılıyor. İncecik camın içindeki küçük çatlaklar, diğer taraftaki kelimelerin bize belli belirsiz ulaşmasına yetiyor.

"Emrinize karşı geldim," diye sindi Adam, sesi neredeyse hiçkırıklarla rahatlama noktasına gelecekti.

"Hangisi herkesin dokunamayacağı bir yerdi?" diye sordu Xavier, aşağıdaki şaşkın ifadelerimizi tarayarak.

Adam titreyerek cama dokundu, parmağı çukurdaki konumunun üzerindeydi. Fallan sadece birkaç adım ötemde duruyordu. Kolunu bana doğru uzatmıştı.

"Peki sen ne yaptın?" diye öfkeyle bağırdı Xavier, adamlarının grubumuzun ani yakınlığına odaklanmasını sağlamaya alışırkenki kıpırtılarını görmezden gelerek.

Xavier adamlarını umursamaz bir tavırla sadece Adam'a odaklanır.

"Dokundum-"

Sözünü tamamlayacak vakti yok.

Tepki verecek zaman yok.

Hiçbir silah sesi, bir oda dolusu Dokunulmaz'ı bu kadar çabuk susturmamıştı.

Ses havaya nüfuz ediyor, kanı camı kaplıyor ve neredeyse Josh'un sersemlemiş bedenine ulaşıyor. Xavier'ın yüzü yaranın geri tepmesiyle kaplı. Eli, Adam'ın cansız bedenini yere yığılırken bırakıyor. Sonunda Fallan'ın elini hissedince, grubumuz birbirimize tutunuyor ve her birimiz geri çekiliyoruz. Tek silahım, artık yan tarafıma saplanmış olan bıçak.

"Yeter artık. Onu tekrar burada istiyorum," diye söze başladı Xavier, elleri boğazını sıkarken gözleri kocaman açılmıştı.

Yumruğunu cama vurarak dizlerinin bağı çözüldü, ağzını aamadı.

Fallan'a bakıyorum. Adam hayal kırıklığıyla başını sallıyor.

"B-Bu ben değilim," diye fısıldıyor, eli hala yarasını sıkıyor, yakası hala aktif.

"Ne oluyor-" diye başlıyorum, yaratığın pençeli eli bize yaklaşırken cümleyi çıkaramıyorum.

Fallan bizi koluyla geri iterek, göğsüne gelen bir darbeden kıl payı kurtuldu. Hepimiz, birbirine dolanmış, yayılmış uzuvlardan oluşan bir karmaşayız. Sırtımı bize en yakın duvara yaslayıp, tekrar yukarı baktım, yaratığı çevremden ayırmadan. Bıçak yanağımda takırdıyor, her hareket bir önceki kadar acı verici.

Xavier'in elleri cama bastırılmış, gözleri tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle kocaman açılmış.

"Taze kan," diye tıslıyor yaratık zihnimde. Sözleri buz gibi soğuk.

Yakasını yırtmak için elinden geleni yapan Fallan bağırıyor, gözlerimi kısarak Xavier'e bakıyorum.

"Bana yardım et," diye fısıldadım hafifçe, kelimeler ağzımdan daha onları kavrayamadan döküldü. "Lütfen," diye bitirdim, sesimde yalvarış vardı, onunla konuşurken asla duyacağımı düşünmediğim bir şey.

Buradan bile benden ne istediğimi bildiğini biliyorum.

Yine de hareketsiz duruyor, boğazını tutuyor, boğazından çıkmaya çalışan çığlıkla bütün vücudum sarsılıyor.

Neden diz çökmüş halde duruyor? Neden bu kadar acı çekiyor gibi görünüyor?

"Orman!" diye bağırdı Fallan, beni sertçe iterek, bir kez daha başka bir vuruşun bana ulaşmasını engelledi.

Sonunda dikkatimi tekrar kargaşaya vermeye zorlayan Fallan, yarattığı savuşturmaya hazırlanıyor, duruşu titrek, burada ne kadar çok durursak o kadar çok kanayan bir yaranın yarattığı sel gibi acılar içinde.

"Bir silaha ihtiyacımız var!" diye bağıryorum, aşağıda işe yarayabilecek bir şey arıyorum.

Yaratık yaklaşıyor, Fallan ve benim kanımızın kokusu baş döndürücü.

"Burada hiçbir şey yok!" diye bağırır Kai, Hunter'ın Valerie'yi kirli çukur duvarına doğru itmesini izlerken.

Yaratığın başı sesimizi dinlerken uzanıyor, sanki önce hangimizi yiyeceğini tartışıyormuş gibi gülümsüyor. Fallan'ın bedeni bana doğru yaslanıyor, duruşu her geçen saniye daha da koordinesizleşiyor.

"Sizden birinin kaçmasına yetecek kadar dikkatinizi dağıtabilirim," diye söze başlıyor, sahip olduğu her şeyi feda etmeye hazır bir şekilde.

Yaratığın bize odaklandığını hisseden yaratık, Fallan'ın etini yemeye ve damarlarını boşaltmaya karar verir.

Kahretsin.

Hiç düşünmeden ilerledim, bıçağı önümden çekip çıkardım ve bastırmak için çok uğraştığım çığlığı attım. Küçük kan damlası şimdi bir sel gibiydi, elim Fallan'ı geri itiyor, etrafımdakileri dikkatle izliyordum. Bıçağın keskin ağzını yaratığın eliyle çarpıp derisini kesti. Sesindeki feryat, buradan canlı çıkabileceğimize dair bana ufak bir güven duygusu vermeye yetiyordu.

"Seni aşıklık-"

Tekrar kesiyorum, tüm enerjimi beni bağlayan tasmayı koparmaya odaklıyorum. Bıçak bu sefer yan tarafına değiyor, tüm vücudu darbelerimden geri çekiliyor. Birkaç adım geri çekilip beni izliyor, izleyenlerin hepsi çukurun zeminine boş boş bakıyor. Kimse kıpırdamıyor. Herkes hayranlıkla izliyor.

Xavier, yaratığın hareketini izlerken omuzlarını geriye atmış, ciddi bir şekilde duruyor. Hasta görünüyor. Fallan kadar hasta.

"Yeter artık?" diye sordum yaratığa, içimdeki enerji canlanarak.

"Kanın toprağı boyayacak," diye havlıyor dişlerini göstererek.

Şimdi hissediyorum. Sadece enerjim değil, Fallan'ın titrek enerjisi ve Xavier'in güçlü varlığı da. Şu an olduğum yerde dururken, yaratığın enerjisi damarlarımı dolduruyor. Arkadaşlarımı ve beni tüketme düşüncesi sağır edici.

Bu ne? Nasıl oluyor bu?

Xavier'in enerjisinin arttığını hissettiğimde, neden bu kadar hasta görüldüğünü şimdi anlıyorum.

Bu yaratığı o kontrol ediyor.

"Bundan zevk alıyor mu?" diye soruyorum, Kai'nin Fallan'a doğru hareket ederek bilinç dalgalanmalarını desteklemesini izlerken, "Bana acı çektirmek için sana emir vermekten zevk alıyor mu?" diye soruyorum, canavara dik dik bakarak, zihnimi ona odaklayarak. Zihninin içine bir yol açılıyor.

Yaratık gülümsüyor. Sırtışı geniş.

"Bildiğinden daha fazlası," diye tıslıyor, bana doğru atılmaya hazır bir şekilde.

Açıklıktan içeri adım atıp, yaramın veya tasmanın yarattığı acıyı bir kenara iterek fırsatı değerlendiriyorum. Yaratığın bedeninin yularının bağlanmasını izlerken, zihninin her bir zerresini kavriyorum. Her İşaretli'nin zulüm gördüğü gerçek yanımı hissediyorum.

Bu bir yük değil, bu işaret.

Bu bir hediye.

"Eğil," diye çıktım, yaratığın çenesinin ayaklarımın önünde yere doğru daldığını izlerken.

Yüzü yere sürtünüyor, kolları başının epey gerisinde. Birbirine sıkıca bastırılmış bilekleri görünmez bir güçle bağlı. Acı dolu inlemelerini

bastırarak, aniden ıssızlaşan ifadesine yayılan korkuyu izliyorum.

"Sen onun beklediğinden çok daha fazlasısın," diye tısladı, gözlerim Xavier'e kaydı.

Davranışlarında ani bir canlılık var, enerjisi yaratığın etrafında dönerken ellerini sıkıyor. Eğer yaratığın hareketlerini o belirliyorsa, şu anda zorlanıyor. Tasmanın ve yaramın bende yarattığı tüketen güce rağmen yerimde duruyorum. Aniden ikinci bir enerji patlaması yaşamış gibi görünen adama gözlerimi kısarak, yaratık üzerindeki hakimiyetine karşı koyuyorum. Zihinlerimiz iki ordu gibi, biri diğerine karşı zafer kazanmak için savaşıyor.

Fallan neredeyse ayakta duramıyor. Kai'nin gözleri, sayısız uykusuz geceden dolayı neredeyse çökmüş durumda. Valerie, yaralı yanından derin bir nefes bile alamıyor ve Hunter, eşi benzeri olmayan bir şekilde saçlarını kaybederek neredeyse kırılma noktasına gelmiş durumda.

Bu benim son şansım. Eğer Xavier kazanırsa, sonunu görmeyi hak etmemizden yıllar önce sona ereceği garanti olan bir hayatın tutsağı olacağız.

"Ne yapacaksın, Küçük Güvercin?" diye alay ediyor zihnimin içinde, düşüncelerimin mağarasında sesinin aniden belirmesiyle kalbim hızla çarpıyor.

"Toplumunuzu dize getirin," diye alçak sesle bağıriyorum.

Öfkesinin etrafındaki alana yayılmasını beklerken, hayal kırıklığının ifadesini doldurmasını bekliyorum.

Ama bir türlü gelmiyor.

Yüzünde hafif bir gülümsemeden başka bir şey görünmüyor.

"Her şeyi yıkın"

Parmaklarım yakamın aşındırıcı metaline dolandı, sarışına karşı duyduğum tüm nefret dolu hisler aramızda uçtu. Kıvranan yaratığa bakınca, aklıma yeni bir düşünce örüntüsü geldi; şimdi kan dökmek için fırsat kollayan pençeli canavarla paylaştığım bir düşünce. Dilimi şaklatıp tutuşumu gevşeten Şekil Değiştiren, kafasını yerden kaldırıp şaşkınlıkla bana baktı. Boynumu işaret ederek elini öne doğru ittim ve pençesinin boğazımda kalmasına izin verdim.

İstedikimi anlaması için kelimelere ihtiyacı yok. Tamamen benim isteğime göre eğilen zihni artık benim.

"Kır onu," diye tısladım, ağız bu emirle kötü bir sırıtışla kıvrıldı.

Pençesini metale vurarak tasmanın kirli zemine çarpma sesini dinliyorum. İçime aniden dolan enerji patlamasıyla gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Üst kattakiler paniğe kapılıyor, bardakları ellerinden düşüyor. Yine de Xavier keyifle gülümseyerek kıpırdamadan duruyor.

"Orman-" diye inledi Fallan, elimi ona doğru uzatıp bileğimi sallayarak yakasını boynundan ayırdım. Adamın yüz ifadesine bir rahatlama yayıldı, öfkesinin ateşi, kalan son enerjisini de toplamasına yetti. Yaratığı elimde tutmaya devam ederken Xavier başını eğdi.

"Aç mısın?" diye soğuk bir şekilde sordum yaratığa, iki avucumu da sıkarak.

Yukarıdaki cam kırılmaya başlıyor. Ciğerlerimden aldığım her nefes, bizi buraya indirenler ile aşağıdaki canavarlar arasındaki uçurumu bir kat daha genişletiyor.

"Korkunç," diye tıslıyor, hem Fallan hem de ben bu cevaba gülümsüyoruz.

"Öyleyse besleyin," diye emrediyorum, yukarıdaki taş kesilmiş izleyicilere bakarak.

Emri sevinçle alan pençeleri duvarı deldi, kırık pencereye yaklaştı ve havayı cam kırıklarıyla doldurdu. Çukurun dibine ulaşmaya çalışan Memurlar topluluğuna odaklanarak, yaratığı devirmeye hazır bir şekilde ona doğru nişan aldıklarını izledim. Elimi kaldırıp her bir adama acı vermeye odaklandım. Herkes çılgılık ya da panik içindeydi, kendilerini tutamıyorlardı. Hunter'ın Fallan'a destek olmasına yardım eden Kai, Valerie'yi taşıyordu. Bu yerin çıkışı, aklını lapa haline getirdiğim her Memur'un düşmüş bedenleriyle doluydu.

Şekil Değiştiren, karşısına çıkan herkesi yutuyor ve ortalığı kulak zarlarını patlatacak kadar yüksek çılgılıklarla dolduruyor. Arenanın duvarları sarsılmaya başlıyor, Fallan'ın ağır kanayan yarısından gelen acı dolu iniltilerini dinlemek zorunda kaldıkça parça parça kırılıyor.

Yaram önümü ıslatıyor, bacaklarımdan aşağı rahatsız edici kırmızı izler halinde iniyor. Arena harap durumda, etrafı ölüm kokusuyla çevrili.

"Kaçmamız lazım," diye haykırıyor Hunter, tüm dikkatimiz tek çıkışa yönelmişken.

Son bir kez yukarı bakıyorum, bir zamanlar Adam'ın durduğu yere hapsolmuş olan kırmızı vitraylar şimdi çoğu temiz alanı çevreliyor. Xavier sessizce bardağından bir yudum alıyor, halkının kendisini güvende tutması için yalvarırken attığı her ciddi çığılığı duymazdan geliyor. İfadesinde korku yok. Duruşunda sadece memnuniyet var.

O, çok şey kaybetmemin sebebi. Şimdi gitsem bile, geri dönüp onu öldürmeyeceğime dair kendime söz veremem. İçimin her bir parçası, onun uğursuz gözlerinin bir daha gözlerimi parçalamasını asla görmek istemiyor. Babamın ışığının gözlerinden silindiğini gördüğüm anda, umursayabilecek yanım öldü.

Düşünceyi ona zorla yöneltiyorum, kaşları isteklerim karşısında öfkeyle çatılıyor. Son on dakikada gösterdiği ilk gerçek duygu belirtisi bu. Beni hâlâ şaşırtmayan bir duygu.

Şekil Değiştiren, Xavier'in varlığı karşısında başını eğdi. Yaratığın onun kaprislerine ne kadar kolay boyun eğdiğini, artık zayıf enerjimin emrine uymadığını görünce midem bulandı.

Bunca zaman Xavier üstünlük sağlamıştı. Neden evcil hayvanına bu kadar çok talimat vermeme izin veriyorsun?

Kai beni çeğiştiriyor, Fallan'ın gözleri artık açık kalmak için mücadele ediyor.

Memurların ağır ayaklı çizmelerinin üstümüzdeki boşluğu dolduran uzun sesi uzakta. Kalbim, olacakları heyecanla heyecanla atıyor. Yaratık tarafından tahrip edilmeyenler başlarını tutuyor, kulakları aktif çiplerinin hafif parıltısıyla parlıyor.

"Koş," diye fısıldadı Xavier sessizce. O kadar sessizdi ki, kan kaybımın bana bir şeyler duymama neden olduğuna beni inandırabilirdin.

Ama bu sadece onun sesi değil. Enerjisinin beni öne doğru ittiğini, yarattığı halkım olarak gördüğüm insanlara saldırdığımdan beri yapamadığım her şekilde bacaklarımı hareket ettirdiğini hissediyorum.

"Kimseye güvenme," diye bitirdi, elleriyle boğazını sıkarak. Vücudum şimdi tüm gücünün gücüyle öne doğru hareket ediyor.

Birkaç adım, her birimiz birbirimizi taşıyarak, her saniye sendeleyerek, ölü bir koşuya dönüşüyor. Bir zamanlar serbestçe hareket edebilen başım, artık öne doğru duruyor. Varlığımın her

zerresi, onun gücüyle öne doğru itiliyor, arkamda kalan katliama bakamıyorum.

Yaratıkların geldiği çıkışa doğru hızla ilerlerken, tünelin sonundaki ışığı gördüm, ciğerlerim havayı zorlamaktaydı.

Fallan'ın gözleri hiçbir uyarı olmadan açıldı, kolları belime dolandı ve arkadaşlarımızı gömleklerinin yakalarından tutup kendine doğru çekti; enerjisi yükseldi. Vücudum, etrafımdaki değişen uzayın ışığında eriyip yok oldu.

Bir an karanlığın bulutları arasında kayboluyoruz; bir sonraki an, Talihsiz sektörü delen yırtıkla karşı karşıya kalıyoruz.

Koğuştaki yırtık.

Bu koğuştaki yırtık, halkımızın şehrin surlarının ötesindeki tehlikelere karşı tek korumasıdır.

Ama bizi buraya bir sebeple getirdi.

Bu bizim dış dünyaya çıkışımızdır,

Tek çıkış yolumuz.

Bölüm 60

Kaiden

Göz açıp kapayıncaya kadar etrafımızdaki alan değişiyor, bambaşka bir şeye dönüşüyor. Hücrelerin misk kokusu ve kanlı duvarlardan gelen ağır demir kokusu kayboluyor. Talihsiz sektörün tanıdık kokusu burnumu dolduruyor; bu kokunun bana hiçbir şekilde huzur vereceğini düşünmemiştim.

Hunter ve Valerie'nin düşmesini zar zor engelleyen Fallan, Forest'ı kavrar ve ağzından çıkan kan, yaralarının ne kadar ciddi olduğunu gösteren bir öksürükle Forest'ın önünde iz bırakır. Fallan sersemlemiş bir şekilde dururken, kanı ikisinin de üzerinde büyük lekeler oluşturur. Kendini zorla ayağa kaldırır ve yalvarırcasına ona bakar, gözleri bir zamanlar güvenlik hissi olduğunu düşündüğüm bir koğuştaki, kötü korunan, külle kaplı açıklığa kayar.

"Bizi tek çıkış yolumuzdan ayırdı," dedi Forest nefes nefese, Fallan'ın kalan azıcık enerjisiyle kullandığı gizli yeteneğe bir isim vererek. Bizim lehimize, birçok Yetkili, piyangoyu biraz boş zaman geçirmek için bir fırsat olarak değerlendirmişti; bu da zaten yeterince iyi korunmayan bölgenin daha da adam eksiği anlamına geliyordu. Birkaç başıboş Talihsiz, bizi kocaman gözlerle izliyordu. Bazıları korkuyla fısıldıyor, grubumuzu yağmacı olarak etiketliyor, arama izinlerimiz görüş alanındaki her dijital panoya yapıştırılmıştı. Forest ve

Fallan'ın resimlerinin altında "İşaretli"nin iğrenç harfleri yer alıyordu; iğrenç sayabileceğim bir kelimeydi bu, ama şimdi tüm bunlardan kaçmanın tek yolumuzdu.

"Nefes almak zorlaşıyor," diye fısıldadı Fallan, gözleri kocaman açılmış bir şekilde.

Ölümün eli boynundan aşağı doğru iniyor.

Bu, onun ifadesine yansıyan ilk korku ifadesiydi.

Diğer vatandaşların varlığımızı fark ederek yükselen haykırışlarını dinlerken, çılgınca etrafıma bakınıyor, seçeneklerimizi değerlendiriyorum.

"Başka seçeneğimiz yok, Kai," diye fısıldadı Forest, gözyaşına bakarken, yüzünde korkuları vardı.

Fallan kız kardeşimin yüzünü kavradı ve ona doğru döndü, boğazını yavaşça yutuyordu.

"Benimle misin?" diye soruyor titrek bilincinin bulanıklığında.

Soru acildi, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Her zaman," diye fısıldıyor, gözleri duygudan bulanıklaşmış bir şekilde.

Dudaklarını onunkilere bastırarak, hayranlık ve korku karışımı bir ifadeyle yüzünü kavlıyor. Titreyen dudaklarıyla teması kesiyor, alnını onunkinden ayırmaya neredeyse hiç yanaşmıyor. Bunun birbirleriyle paylaşacakları son anlar olabileceği korkusunun, kafasını kemirdiğini bildiğim bir düşünce.

Hunter elimi tutuyor, Valerie de hemen onu takip ediyor.

Çocuğun koyu gözlerini taradım, titrek bir şekilde onu kendime doğru çektim, vücudu benimkine bastırıldı. Sıcaklığının içimde yayıldığını hissettim, kız kardeşimin Fallan'ın yakınında her olduğunda hissettiği aynı sıcaklık.

Bu sadece benimde kalan bir şey değil. Çok daha derin bir şey. Göğsümün derinliklerinde öyle bir his ki, ne anlama gelebileceğinden ben bile emin değilim. İkisinin de ellerine tutunarak, dikkatimi Hunter'a odaklıyorum.

"Hadi!" diye ısrar etti Forest, Fallan'ın kolunu omzuna atarak.

Hepsinin güvenliğini sağlama ihtiyacıyla dolup taşarak, kız kardeşimin emrini yerine getiriyorum, ikisini de zorla yanımda götürüyorum, küllerin ötesinde yatan her hikayenin, sahip olduğumu

sandığım her mantıklı düşünme duygusuyla birlikte sönmesine izin veriyorum.

Uzaktan onun sesini duyuyorum, dikkatimin arkama kaymasını engelleyemiyorum, kız kardeşimin başı da hemen onu takip ediyor.

Uzakta durup, elleriyle ağzını kapatmış, bize kaçmamız için bağırarak bağırdığını görüyorum. Memurun tabancalarından birini tutuyor, elleri titrek, morarmış ve hırpalanmış, sadece kavga olduğunu gösteren yaralarla dolu. Durmamıza izin vermeyen Forest, gözleri yaşlı, annemin arkasında yatan şeye karşı intikamcı ifadesine kilitlenmiş bir şekilde hareket etmeye devam ediyor. Annem, isabetli bir şekilde ateş ederek yaklaşan tüm Memurları indiriyor, neredeyse tanıyamadığım kadının birkaç adım önüne geçselerdi bizi durdurabilecek takviye kuvvetlerini engelliyor.

"Geri dönme!" diye bağılıyor annem, hem Forest hem de ben irkilmemizi engelleyemiyor, ablamın ayakları onun sesiyle duruyor. Görünmez bariyeri geçip yoğun külü içime çekiyorum, arkadaşlarım kadar seyrek öksürüyorum ve ablamın açıklıkta duran bedenine uzanıyorum. Fallan'ı tutmama yardım eden Valerie ve Hunter, Forest için çığlık atıyor, odak noktam ablam ve annemde.

"Orman-"

"İkisini de kaybedemem!" diye bağıırır Orman, "Bensiz git, seni bulurum-"

Annemin bedeni yere yığıldı, çığlıkları vücudunda ani bir sarsıntıyla sustu. Dehşet içinde duraksayan Forest ve ben, gözlerinin bizimkilerle buluştuğunu, temiz avucunun karnının alt kısmından sızan kanla lekелendiğini izledik. Sessiz bir çığlık atan annemin dizleri yere çarptı, arkasından düzinelerce siyah zırhlı adam yaklaşıyordu.

Çığlık atamayan Forest, gözlerinde hiçbir duygu belirtisi olmadan geri çekildi.

Fallan'ı yakalayıp karnının alt kısmını tutarak, yoğun küllerin arasına katılmasına izin veriyor. Gerçeklikten o kadar uzak bir bakış yüzünü maskeliyor ki. Fallan bile bakışlarını kaçırıyor.

Gözlerini indiren Forest, arkamıza döndü, gözleri önümüzdeki ıssız araziye dikilmişti.

Av peşindeki bir aslan gibi, hiçbir şey söylemiyor, hissedebileceği en ufak bir duygu belirtisini bile bastırıyor. Kalan gücünü kullanarak

bizi ileriye taşıyor ve Fallan'ı ayakta tutmak için elinden geleni yapıyor.

Artık gözyaşı dökcek zaman yok. Çığlık atacak enerji yok.

Geriye sadece önümüzde çorak bir toprak kalıyor.

Ve geriye kalan sadece umut değil.

Bölüm 61

Katiana

"Külleri geçmeyi başardılar efendim," diye sessizce söylendi iki memur, ikisi de başlarını eğmiş, sarışının yüzüne bakamıyorlardı.

Xavier öfkeli gözlerle bana bakıyor, adamlarının açtığı yaranın üzerinde elini gezdiriyor, beni ofisine sürükledikleri anda bandajlamasını istiyor.

Bileklerim bağlıydı, dizini uyluklarıma bastırmıştı, beni zorla oturttuğu koltukta sıkıca tutuyordu. Bakışlarımı kaçıramayarak, adamın masasının yanındaki yerde yatan bedene baktım, ayakkabı bağcıklarının çift bağcıklı kalması midemi bulandırdı.

Tıpkı benim Andrew'um gibi.

"Bana onun küçük eğlencesinin beş kişinin elinden öylece kayıp gitmesine neden olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Xavier. İki adam da korkudan yutkundu, boğazları ilk seferde yutamayacak kadar kurumuştı.

"Markswood'lu çocuk savuruyordu efendim, biz de sizin-"

Xavier birkaç saniye içinde benden uzaklaştı, elini adamın boğazına doladı ve boynunu zorla masasına gömdü.

Xavier'in döktüğü sadece Dokunulmaz ve İşaretli kan değil. Ona yaklaşan herkes taş kesiliyor. Gerçekten savunduğu bir tarafı yok.

"Ne yapacağımı sandın?" diye sordu Xavier, elini adamın alnının üzerinde gezdirirken, sanki adamın aklından geçen her düşünceyi hazmediyormuş gibi gülümsüyordu.

"Onun oyuncak çocuğundan daha güçlü olacağımı mı sandın?" dedi Xavier birkaç dakika sonra, kimsenin vermeye cesaret edemediği bir cevapla kaşları seğirerek.

"Bunu düşünmemiştim-" diye söze başladı adam, en ufak bir merhamet belirtisi için yalvarmaya hazır bir şekilde.

"Yaptın." diye çıkıştı Xavier, Görevlinin boynunu bükerek, adam yere yığılırken sahte bir kaş çatması takınarak.

Kaslarımı bile kıpırdatmadan, ofise gelen diğer adamın titremelerini izliyorum; artık tam bir titreme.

"Bu gece bir trajedi yaşandı. Sapkın, iğrenç İşaretliler, yarattığım düzeni bozmak için iğrenç yeteneklerini kullanıyorlar," diye söze başlıyor Xavier, ifadesindeki ironiyle alay ederek. "Her Yetkili ve vatandaşın üzerindeki her çipin kullanılmasını istiyorum. Bildikleri kadarıyla, Forest Blackburn ve onun adıyla anılan herkes artık halk düşmanı. Eğer sektörümüzde tekrar görülürlerse veya biri onun ya da arkadaşlarının isimlerini olumlu bir şekilde anarsa, derhal bana getirilmelerini istiyorum. Herkesin hatırladığı kadarıyla, o ve arkadaşları şeytanın ta kendisi kadar iğrenç," diyor Xavier, tırnak yatağında herhangi bir kusur belirtisi ararken.

Geriye kalan adam herhangi bir yetkili değil. Hayır, çiplerin üretimine yardımcı oldu. Bildiğim kadarıyla, çiplerimizdeki tüm güncellemeleri denetliyor. Adamın adı Ryan.

"Peki ya arkadaşının kinde kalan çipler ne olacak efendim?" diye soruyor Ryan.

Xavier şeytani bir şekilde gülümsüyor. Bacak bacak üstüne atmış, başparmağı dudağının üzerinde geziniyor, cildindeki kanı yalayarak temizliyor.

"Onları içeride tutun. Blackburn'ümün nerede olduğunu takip etmek istiyorum," diyor Xavier; çocuğum üzerindeki iddiası bir annenin kanını kaynatmaya yeter.

"Efendim?" diye üsteledi Ryan, adam için elinden gelenin en iyisini yapmaya hazır bir şekilde.

"Hepsi bu kadar," dedi Xavier, dikkatini tekrar bana vererek ve Ryan'ı el sallayarak başından savdı.

Adam eğildi, birlikte geldiği adamın üzerinden atlayarak, geldiğinden çok daha hızlı çıktı. Ofisin kapısını açtığında, cesetlerin üzerinden hafif bir esinti geçti. Cesetlerin kimliğini gizleyen beyaz brandanın hafifçe ayarlanmasıyla vücudum geriye doğru irkildi. Boğazımda gizlenen bastırılmış tıkaçı bastırdım. Kocamın ifadesiz yüzü kaplandı. Gözlerindeki tüm canlılık çekilmişti.

Cam kırılıyormuş gibi, yüreğim burkuluyor, elim ağzımı sıkıca kapatıyor, tırnaklarım yanaklarıma batıyor.

Xavier, elini sallayarak brandayı daha da geriye iterek Andrew'a baktı. Bakışlarımı kaçırmaya hazırlandım, vücudumun tekrar sandalyeye çarptığını hissettim, uyluklarımdan dizinin aniden ortaya çıkmasıyla tekrar yere yığıldığımı hissettim. Derin bir nefes alıp çenemi kavradı ve beni diğer yarımın cansız bedenini görmeye zorladı.

"Komik, bir hayat ne kadar kolay alınabiliyor, değil mi?" diye soruyor Xavier, daha da sıkı sarılarak. "Ne kadar kolay manipüle edilebiliyor?" diye bitiriyor, yüzünde sarhoş bir gülümsemeyle.

"Sen aşağılık yaratık-"

"Katiana. Acımasızca konuşmaya gerek yok," diye işaret etti Xavier, elini ağzıma bastırarak. "Seni de öldürmek istemezdim ve ona olan benzerliğiniz göz önüne alındığında, bunun çok daha tatsız olacağını biliyorum," diye tısladı, kızıma olan saplantısını henüz anlayamadım.

"Ondan ne istiyorsun? Bizden ne istiyordun? Kocamı neden öldürdün? O da senin gibiydi?" diye soruyorum, zihnim milyonlarca soruyla dolu.

"Bak, eğer sana söyleyebilseydim, hayat benim için çok daha basit olurdu," diye söze başlıyor, morarmış boğazına dokunarak, "ama ne yazık ki, bunun asla olmasını engelledin-"

"Seni tanımıyorum," diye öfkeyle tısladım, burnum onunkinden birkaç santim uzaktaydı, "Kim olduğunu bilmiyorum," diye yalvardım, cevabım karşısında gözleri kısıldı.

"Bu kadar basit olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu Xavier, elini çenemden indirip dizlerini gevşeterek, bacaklarımı tutarak. "Aslında,

aileme yaptıklarından sonra daha hoşgörölü davranıyorum," diye işaret etti Xavier, ğenesi öfkeyle kenetlenmişti.

"Ailen mi? Ama sen-"

"Koğuş dışında mı? Evet, ailem koğuş dışından, daha parlak bir gelecek vaadiyle buraya gönderildi. Bunun yerine, kız kardeşimi muayene için size teslim ediyoruz ve annemle babam, cansız bedenini taşıyıp beni kişisel hükümet posterleri haline getirmeleri için kilit altına alırken, onun ve benim varlığımızı unutmaya zorlanıyorlar," diye tısladı, zihnim pişmanlıkla işlediğim her sınır dışı edilmeyi hızla düşünürken.

Bir çocuk dikkatimi çekiyor.

Sarı bukleli kız.

"Kız kardeşin Lily'di," diye itiraf ediyorum, yıllardır duymadığını bildiğim bir ismi kullandığı için yüzü gergin.

"Lily Evermoore," diye açıkladım, başını hafifçe salladı.

"Sanırım 'Hayes' gibi daha şık bir isimle damgalanmadan önce soyadım buydu," diye itiraf ediyor tırnak içinde, elleri yanlarına düşerken.

"Onlar mı?" diye sordum, başını hafifçe sallayarak.

"Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye üsteledi Xavier, gözlerim tekrar kocama kaydı.

"Ailemi taciz ettin ve şu anda yönettiğin bir topluluk için rutin bir sınır dışı etme cezası yüzünden kocamı mı öldürdün?" diye sordum, öfkesi giderek artıyordu.

"Andrew Katiana'yı ben öldürmedim. Onu asla buna zorlamam."

Acımasızca çaldığı hayatlar kafamı dolduruyor. Kocamın son anlarının ancak korkuyla dolu olduğunu hayal edebiliyorum. Onu benden uzaklaştırırken sendeliyor, öfkem midemde büyüyor.

"Seni aşağılık herif! Sözün benim için hiçbir şey ifade etmiyor, seni günahkâr pislik. Gözlerimin içine bak ve onun gözlerinin de benimkiler kadar nefretle dolu olacağını bil-"

Saçımı kavradı, başımı geriye doğru iterek ona bakmamı sağladı. Sözlerim boğazımdan döküldü, kafa derimi aniden saran acıyla yüzüm buruştu. Dokunuşunda nazik kaldı, fazla sert çekmemeye dikkat etti.

"Belki de haklısın," diye söze başladı, gözleri beni dikkatle süzerek, "ama sana söz veriyorum ki, onun bilmesini sağlayacağım-"

"Yeter artık, Xavier," diye bağırdı tanımadığı bir ses, sarışının eli içgüdüsel olarak boğazına gitti, vücudu geriye doğru sarsıldı ve masasının kenarına çarptı.

Benden birkaç adım ötede, masasına yapışmış halde duruyor. Odayı hızla tararken, elleriyle cildinin etrafında oluşan yeni morlukları tırmalıyor.

Adam gömleğini yırtarak eteğini yukarı çekiyor, sesindeki acı dolu inlemeyi gizlemek için iç yanağını ısıyor. Komutan'ın ön ve yanlarında birden fazla yara beliriyor. Başını geriye doğru eğerek sessiz çığlığı bastırıyor. Konuşamıyorum, onunla birlikte etrafa bakıyorum, gözlerim birçok duvardan birinin yanında gizlenmiş bir geçitte beliren cüppeli figürlere takılıyor.

Müzayededeki müşterilerin taktığı altın maskelerin aksine, bu figür, ayırt edilebilir gözleri veya tonu olmayan, ürkütücü bir gümüş kaplamaya sahip. Sesi ürkütücü, bu dünyadan hiçbir şey değil. Figürün yanındaki çift sessizce başlarını kaldırıyor. Geçiş dönemindeki Şekil Değiştirenler gibi, gözleri cansız, ağızları iple bağlı ve bilekleri prangalarla kapalı.

Bakışlarını ayıramayan bağlı figürler, Xavier'e yaklaşıyor, uzun tırnaklı ellerini önünde gezdirerek adamın koleksiyonuna yenilerini eklemek için yeni kesikler açıyorlar. Yine de boğazından tek bir kelime çıkmıyor. Eli öfkeyle masaya vuruyor.

"Toplumumu büyük bir karmaşaya sürükledin, evlat," diye mırıldandı gümüş cüppeli figür.

Xavier'den acı dolu inlemeler dışında hiçbir şey çıkmıyor. Sessizliği dayanılmaz, sesindeki acı, bir insanın sesini daha önce hiç duymadığım bir şey. Sadece bu an değil. Yılların azabı ses tonunda gizli. Hizmetçiler, kesmeyi bırakıp Xavier'den uzaklaşarak gümüş figürün yanındaki yerlerine dönüyorlar.

Sonunda derin bir nefes alan Xavier, kesiklere bakıyor. Hemen küstahça bir söz söylemesini bekliyorum, figüre söyleyebileceği her türlü hakareti yapmaya hazır. İnce yüzüklü parmağını sallayan figür ona doğru bakıyor.

"Yeterince yaptın. Katiana ile baş başa kalmaya izin vermemi kız kardeşin için adaletin olarak kabul et," diye işaret etti figür. Xavier'in elleri öfkeden titriyordu.

Koltuğumda kıvranan figür sonunda bana bakıyor ve hizmetçilerinden birini bir sandalye çekmeye zorluyor. Önüme bir tabure çekiyor, bağlı ağızları kapalı kalıyor, her hareketleri sessiz, ritmik hareketlerinde tek bir kelime bile kullanılmıyor.

"Paradokslar'daki görünümülerimden ürkmeyin. Bir zamanlar oldukları gibi görünme arzularına bir adım daha yaklaştılar. İstenmeyenden insana geçiş hiç de hoş değil," diyor maskeli figür, bir kadın kadar zarif bir şekilde yerine otururken.

"İstenmeyen mi?" diye soruyorum.

"Şekil Değiştiren," diye açıkladı Xavier, gözlerini önümdeki figürden ayırmadan.

"Evet. Şekil Değiştiren. Fare kapanındaki insanlar, İşaretlilerin ışığa geri dönmek için rehberliğe ihtiyaç duymasına böyle diyorlar," dedi figür, Xavier'in irkildiğini zar zor fark ederek.

"Sen kimsin yahu?" diye soruyorum, maskesini çıkarmaya hazır bir şekilde.

"Ellerini olduğu yerde tut Katiana. En son biri bu maskenin altına bakmaya çalıştığında, pazarlık edebileceklerinden daha pahalıya mal olmuştu," dedi figür, Xavier'e bakarak, şüphesiz gümüşün altında bir gülümseme saklıyordu.

"Hakkımda bu kadar acımasızca düşünmene yazık Xavier. Benim rehberliğim olmadan hiçbir şey olmazdın." diyor gümüş figür, paradoksları sessizce emrini beklerken.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum, sorularımdan en azından birinin yanıtlanmasını umuyorum.

"Çok yakın zamana kadar istediğim şeyin kontrol olduğunu sanıyordum. Bu koşuöların içinde ve duvarların ötesinde olan her şeyin kontrolü. Bu koşuöların ötesindeki kontrol göz önüne alındığında, bu toplumun bariyerleri arasında küçük bir başlangıç yapmak daha ulaşılabilir görünüyordu. İçeriden sız, bir ağacın kökleri gibi yay," diyorlar, parmaklarını dizlerine vurarak. "Xavier'in borcunu ödemek için hizmet etme hevesi göz önüne alındığında, hiçbir şey bundan daha mükemmel görünmüyordu. Bana İşaretlilerimi bulun ve

zayıfları kovun," diye devam ediyorlar, Xavier öfkeyle başını öne eğmiş.

"Ne olmuş yani? Hiçbir sosyal formalitesi olmayan, deli Marked'lardan oluşan bir çete mi dikte ediyorsun?" diye üsteledim. Xavier'in ifadesinde hafif bir gülümseme gizli.

"Ben yazıyorum, İşaretliler, istenmeyen, zayıf fikirli erkekler ve kadınlar, tıpkı çocuklarınızın çok sevdiği ikizler gibi," diye başlıyorlar, Xavier'e bakarak, "Ya da biraz acıyı tatması gereken zayıf erkekler," diyorlar, derin bir nefes alarak.

"Güç ve kontrol. İstedğim buydu-"

"Ben de sana verdim," diyor Xavier, figürün düşünce akışını keserek.

"Öyleydin, hem de eklemeliyim ki," diyor figür, incecik ellerini birbirine kenetleyerek. "Ama görünen o ki Bayan Blackburn, işler değişti. Başlangıçta kız arkadaşını geri döndürmek için bir mesaj olarak seni öldürmeyi planlamıştım, böylece onu avucumun içine alıp Xavier'e öğrettiğim gibi ona da öğretebilirdim, ama görünen o ki işler değişti-" diye başlıyor figür. Xavier'in figürü aniden belirsiz bir canlılıkla doluyor.

"Değişti mi?" diye sordu Xavier. Sarışının ses tonunda gerçek bir rahatsızlık vardı.

"Sanırım kekeleyemedim," diye tekrarlıyor figür, ellerini sıkıca tutarak.

"Nasıl yani?" diye sordu Xavier ikimize de, kollarını önünde kavuşturmuş, iri bedenini daha da büyüterek.

Parmaklarını paradokslara doğru şıklatan, ürkütücü figürlerden biri cübbesiyle kıpırdanıyor. Bir zamanlar insan olarak kabul edilebilecek bir yüz, şimdi ciddi bir şekilde hayaletli kalıyor. Cübbelerinden birinin yumuşak kumaşının altından küçük bir cihaz çıkaran adam, yeşil ekrana sahip. Bu, bizimkinden çok daha yeni bir teknoloji türü.

"Kızınızın erkek arkadaşı onu ve arkadaşlarını bu tesisten ayıklamakla meşgulken, birkaç adamım kan örneğini yakından incelemek için orada bekledi. Dosyasıyla ilgili sunduğunuz verilerin tamamen doğru olmayacağını hissettim. Babasının dosyasını Xavier'den bile gizli tutmak için ne kadar çabaladığını düşününce, merakım daha da arttı," dedi figür, ekrana bakarak. "İşaretlilerin kaç

genetik varyasyona sahip olabileceğini biliyor musunuz, Bayan Blackburn?" Figür boğazım kururken sordu.

"Beş," diye cevaplıyor Xavier, gözleri kısılmış bir şekilde. "Bir kişinin bir kerede sahip olabileceği en fazla sayı üç olabilir, ama seçilmiş birkaç kişi dört taşıyabilir."

"Benim gibi," diyor figür, parmaklarını ekranda gezdirip sarışına doğru işaret ederek.

Xavier'e bakıyorum ve sonunda cübbeli figürün adamın hareketlerini yönlendirme ihtiyacını anlıyorum. Xavier'in yetenekleri, açıkladığından çok daha geniş.

"Onu sadece güzel bir yüz için tutacağımı düşünmedin herhalde, değil mi?" diye sordu figür, elim şakağıma doğru giderken.

"Düşüncelerimi okuyabiliyor musun?" diye soruyorum, huzursuz ses tonunda bir kıkırdama duyuyorum.

"Düşündüğünden daha iyi. Dokunduğum herkesin düşüncelerini okuyabiliyorum, ayrıca birkaç acı verici derecede sıkıcı özelliğe de sahibim," diye iç çekiyor. "Henüz benimki kadar çok yetenekle bir arada yaşamamanın yükünü paylaşan başka biriyle tanışmadım." diye devam ediyor ve ekranı bana doğru çeviriyor.

Xavier ekrana bakıyor, ne kadar uzun süre izlerse gözleri o kadar büyüyor.

"O zamana kadar, kızın," diye bitirdi cüppeli figür, gözlerim önümde uzanan şeye kaydı.

Fotoğrafını görüyorum. Yüzünün etrafını beş kutu çevreliyor, her biri ağzına kadar renkli. Her kutu kalın bir %20 ile dolu ve her sayı ekranın üst kısmındaki %100'e eşlik ediyor.

"Bu mümkün değil," diye söze başlıyor Xavier, cihazı acilen kaparak. Rakamlara kendisi bakınca bakışları daha da büyüyor.

"Yine de önünüzde, azalmayı bekleyen yaklaşan bir kıyamet gibi duruyor," diyor figür, Xavier başını sallayarak.

"Dedin ki-" diye söze başlıyor Xavier, figür elini kaldırdığında başka bir kelime söyleyemeden.

"Yetenekleri benimkilerin altında kaldığında ona öğretebileceğimi söylemiştim. Şimdi kimsenin anlayamayacağı bir güce sahip. Bu tür bir güç bu dünyada yaşayıp benim yarattığım imparatorlukla örtüşemez," diyor figür, boğazım titreyerek.

"O kim?" diye sessizce sordum. Bu sorunun cevabını ne kadar az istediğimi anlamak için zihin okumaya gerek yok.

"O, İşaretli yeteneklerin hepsine sahip," diye fısıldadı Xavier sessizce, bakışları boşluğa doğru yönelmişti.

"Cihaz... insanlığın düşüşü," diyor cübbeli figür, gözlerim Andrew'a kayıyor.

Kızımızın neler yapabileceğinden o kadar çok bahsetmişti ki. Kızımızın kim olduğundan bir kez bile korkmamıştı.

"Ya da yükseliş," diye fısıldadı Xavier düşünmeden, sulu bakışlarım düşmüş kocama dikilmişti.

Cüppeli figürlerin omuzları geriye düştü, vücutları söylediklerim karşısında kaskatı kesildi. Xavier bana kederle bakıyor. Birçok yönden, söylemek istediği çok şey varmış gibi hissettiriyor. Yine de sessiz kalıyor, uzun parmaklarını rahatsız edici bir şekilde boynundan aşağı doğru sürüklüyor.

"Forest'ın yeteneklerinin ne anlama geldiğine dair inançlarınız ne olursa olsun, yetenekleri onu bir yük haline getiriyor," diye başlıyor figür, paradokslarına bir göz atarak, "bu yüzden onu geri almalıyım," diye bitiriyor, vücudum sandalyesinden uçup çürümüş maskeyi tırmalamaya hazır.

Şimdi beni yere iten Xavier oldu. Beni omzumdan tutup yere bastırdı, hemen kolunu önüme doladı ve beni çömelmiş halde tuttu.

"Daha da kötüleştiriyorsun," diye fısıldadı sessizce, başımı geriye doğru çekerek önümdeki figürü izlememi sağladı.

Sırıtiş sesi çıkaran figür, elindeki cihazı döndürerek yaklaşıyor.

"Çocuklarıma dokunmayacaksınız-"

"Sizin söz hakkınız yok, Bayan Blackburn," diye başlıyor figür, bir çocuk kadar neşeli bir şekilde konuşarak, "ama kızınızı bulmama yardım edeceksiniz ve karşılığında büyük oğlunuzun başına tek bir parmağımı bile koymayacağım," diyor sanki ikisinin de hayatını bağışlamak şövalyelikmiş gibi.

"Orman'ı idam ettiğimde-"

"İdam mı?" diye sordu Xavier sessizce, kavrayışı daha da sıkılaşıırken.

"Yaşayabileceğini düşünmedin, değil mi?" diye sordu figür, şakağına vurarak başını iki yana sallayarak. "Ne kadar aptalca. Senin

için bile," diye alay etti, Xavier'in tırnakları neredeyse koluna batıyordu.

"Sana boyun eğmeyecek," diye başlıyorum, ama onların korkunç kahkahalarının sesiyle sözüm kesiliyor.

"Bunu yapmak zorunda kalacak," dedi Xavier ve figür hep bir ağızdan. Figür kollarını kavuşturdu.

"Yoksa ne olacak?" diyorum, tiksintiyle öne eğilerek. Xavier beni yere sertçe vuruyor, tutuşu rahatsız edici.

"Yoksa Kais'imizin boğazını keser ve onu izlemeye zorlarım. Sevdiklerinin parçalarını ona teslim eder ve neredeyse delirene kadar işkence ederim. Seni hayatta tutma kararımdan pişman olmadan önce çeneni kapatmanı öneririm," diye çıkıştı Xavier, konuşma tarzında ani bir değişiklik. Sessiz kalıp, gümüş giysili figürün onaylayan başını sallayışına bakıyorum.

"En azından onu bunu kastettiğine ikna ettin," dedi figür Xavier'e doğru, küçük adımlarla etrafımızda dönerek, "her iki durumda da, ikiniz de Forest'ın bana dönmesinde çok önemli bir rol oynuyorsunuz," dedi figür, iç çekerek ofise bakınırken.

"Planların her zaman işe yarıyor mu?" diye tısladım, ofis alanının dağınıklığına bakarken, elimi Andrew'a doğru uzattım.

"Kusursuz mükemmellik yoktur, Katiana," diyorlar, zihnimde yanan bir düşünce.

"Beni neden hayatta tutuyorsun? Neden Xavier'in kocama yaptığı gibi beni de öldürmüyorsun?" diye soruyorum, kocamın ölümünden bahsedildiğinde arkamda bir kıpırtı hissediyorum.

"İkiniz de Andrew'un nasıl öldüğünü bilmiyorsunuz. Değil mi?" Figür alaycı bir tavırla, "Bu çok sinir bozucu olmalı," diye devam ediyor ve sonunda Xavier'in asık suratını görmezden gelerek büyük masaya oturuyorlar.

"Hayattasınız, Bayan Blackburn, bildiğinizden çok daha büyük bir sebepten ötürü," diyor figür, ellerini kavuşturmuş bir şekilde Xavier'e bakarak. "Forest Blackburn düşecek. İkiniz de bunun gerçekleşmesini sağlayacaksınız," diye bitiriyor, ardından Xavier'den gelen sözler de geliyor.

"Yargımı mı sorguluyorsun Xavier? Beni inandırdığın kadar tarafsız olduğunu çok mu çabuk varsaydım?" diye sordu figür, sarışın

tutuşunu gevşetirken.

"Forest Blackburn ve ailesi, hayatımın yıllardır tam bir işkence olmasının tek başına sebebi. Onu buraya geri getirecek biri varsa, o da benim. Son darbeyi sen indirebilirsin, ama bu arada ona ne yapacağım tamamen bana kalmış. Bana bunu borçlusun," diyor Xavier, sesindeki nefretle.

Figür, düşüncelerini yönlendirirken yöneldiği bir şey olan şakağına dokunuyor. Yerinde durup, iki elini de iyice sıkmış bir şekilde onu izliyor Xavier.

"O zihninde ne kadar çok nefret var. Birkaç anlık sempati hissettiğimi düşünün," diyor figür, adamın sırtına vurarak.

Xavier başını eğerek saygısını gösterir.

"Benim sadakatim sizin tarikatınıza ve onu korumak için canını veren herkese aittir," diyor Xavier, bana bu cümleyi sayısını hatırlayamayacağı kadar çok söylediğini hissettiren bir tonla.

"Ve hükümdarlığım, tüm ayrıcalıklarınızın geri dönmesine izin verilene kadar sadakatinizi ödüllendirmeye devam edecek," diye söze başladı figür, Xavier'in boğazına dokunarak.

Xavier'in başının tepesini tutan Xavier, gözleri yere yapışık bir şekilde eğilmiş halde kalmaya devam ediyor.

"Cihazımı bul, evlat," diye havladı cüppeli figür, Xavier'in kaskatı bedeni sonunda emirle hareket etti.

Uzaklaşırken, yanımdan geçmeye hazırlanan figüre başını salladı. Elimi Xavier'e doğru uzatıp onu kendi seviyeme çektim, burunlarımız arasında santimler vardı. Xavier ve Forest'ın kimsenin bakmadığını sandıkları anları düşündüm; Xavier'in onu odada nasıl hareket ederken izlediğini.

"Bütün bunlar mı? Onun için yaptığın her şey emir yüzünden miydi?" diye sordum, gözleri soru karşısında kısıldı.

"Eğer benim elimde olsaydı," diye fısıldadı bir kez daha, sesi tamamen yabancıydı, "Onunla ilk tanıştığımda boğazını keserdim," diye bitirdi Xavier, benden uzaklaşarak.

Omuzlarını geriye atıp odaya son bir kez baktı, gözlerimin üzerinde oyalandı, sonra her zamanki büyüleyici maskesini taktı ve gördüğü ilk beyni yıkanmış Görevliye emirler yağdırdı.

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissederek bacaklarıma baktım, demir kokusu burnuma dolarken sıcaklığın arttığını hissettim. Bacaklarımı hızla çaprazladım, utanç verici lekeyi saklamaya çalıştım, aylık doğum sancılarımın kanıtını ne zamandır değiştiremediğimden emin değildim.

"Hâlâ doğurgan mısın?" diye soruyor cübbeli figür, konuşma biçimleri kalbimi hızla attırıyor.

Cevap vermeden öylece duruyorum, ellerimle örtebildiğim kadarını kapatıyorum.

Bana doğru bir adım attığımda, gümüş maskenin parıltısı neredeyse kör ediciydi.

"Görünüşe göre meclisimin sevineceği birden fazla şey var."

"Peki bu ne olabilir?" diye çıktım, bir cevap alacaklarından çok korkuyordum.

"Yaklaşan ölümle birlikte," diyor figür, kızımın resmine bir kez daha bakıp kocamın cansız bedeninin üzerine inerken, "yeni bir yaşam olasılığı yeşeriyor," diye bitiriyorlar titreyen ellerime bakarak.

"Sanrılarını beslemene yardım etmeyeceğim," diye tısladım, sesim titriyordu.

Geldikleri yöne doğru ilerledikçe gizli girişe yaklaşıyorlar.

"Görüşürüz Bayan Blackburn," diyor figür, elleri cübbesinin ceplerinde. Figürün arkasından gelen paradokslar bana son bir bakış atıp kapıyı sessiz bir gürültüyle kapatıyor.

Odanın apaçık sessizliğinin boşluğunda oyalanarak titrek bir şekilde ayağa kalktım ve sonunda Andrew'u tam anlamıyla gözlemleme fırsatı buldum. Vücuduna yaklaştıkça dengem bozuldu. Dizlerimin üzerine çöküp kocamın hareketsiz bedenine katıldım. Kaybettiğim her şeyin gözyaşları sonunda yanaklarıma sızdı. Kollarımı soğuk boynuna doladım ve göğsündeki boş mağaraya doğru hıçkırığa hıçkırığa ağladım, her saniye bir kalp atışı olacak kadar büyük bir çığlık attım.

Bütün bu kayıplar. Bütün bu acılar.

Ne için?

Yerdeki tahtalara vuran bir ışık huzmesi, Andrew'un solgun ifadesine renk katıyor. Kapı eşiğinde duran Xavier, acımın etrafımızı nasıl doldurduğunu izliyor. Bulanık gözlerimle ona döndüm, dudağım titriyor, kalbim kırılıyor.

"Benden ne bok istiyorsun, aşığılık herif?" diye nefretle bağırdım, gözleri az önceki kadar duygusuzdu.

Cüppeli figür odaya girdiğinde adamın içindeki insanlıktan eser kalmamıştı.

"Seni tutulduğun yere götürmem gerekiyor," diye söze başladı Xavier, bana iç çekerek bakarak.

Bir duraklama oluyor, elini kaldırdığında vücudum hareket edemiyor. Parmak uçlarıyla yanağıma dokunduğunda öfkeli bakışı kayboluyor, yerini benimkinden çok daha anlamlı, kısa bir hüzn alıyor.

"Ağladığında ona benziyorsun." diye fısıldadı, gözyaşlarından fişkıran bir duygu pınarı tehdit ediyordu.

Uzun süren dokunuşunu sindirdikten sonra, acı dolu bir iniltiyle elini geri çekti, boynunu kavradı ve yumruklarını olabildiğince sıktı. Nefret dolu maskesini geri takınca, her türlü duygu belirtisi kaybolup gitti, geldiği kadar çabuk gitti.

"Umarım bir Tanrı'ya inanıyordur, Katiana." diye söze başlıyor Xavier, eski dünyanın tanrısı hakkındaki düşüncesi çok ani bir şekilde aklına geliyor.

"Neden?" diye titrek bir sesle soruyorum, cevabını isteyip istemediğimden emin değilim.

"Onu şu anda kurtarabilecek tek şey bu." dedi soğuk bir şekilde.

Odayı sessizlik kapladı, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

"Sana aşkının sana yaşattığı bu eşitsizliğin içinde debelenmen için birkaç dakika daha vereceğim." diye çıkıştı, başını sallayarak Andrew'a baktı.

Bunun üzerine sessizce uzaklaşıyor, kapıyı gürültüyle kapatıyor ve beni bir kez daha yalnızlığın ve sessizliğin içinde acımın tadını çıkarmaya bırakıyor.

Bölüm 62

Orman

Kül dalgaları havaya kalkıyor, engebeli zemine doğru attığım her hızlı adımda bacaklarım yanıyor.

Birbirimizi sürükleyerek Fallan'ın bedeni benimkine çarpıyor, koşumuzun ilk milinden sonra dengesini kaybediyor. Çok fazla kan kaybettiğimden, kalan enerjimle külleri savurma yeteneğim imkansız hale geliyor ve her birkaç saniyede bir öksürmemize neden oluyor.

"Burada hiçbir şey yok!" diye bağılıyor Hunter, boğazı hepimizin hissettiği acı dolu bir yanmayla kaplı.

"Hareket etmeye devam etmeliyiz," diye başlıyorum, koğuştan çıkarken duyduğumuz uzaktan gelen bağırان adam seslerini dinlemeye odaklanmış bir şekilde. Şimdi her yer sessiz görünüyor, her şeyin puslu havasında sadece biz varız. Annemle ilgili düşüncelerimi bastırıyorum, Fallan'ı öyle sıkı tutuyorum ki. Neredeyse derim parçalanacak.

"Sadece bir mil kadar daha-"

Kai'nin bedeni yere değdi, Hunter bu kadar yakın olmasaydı başı neredeyse yere çarpacaktı. Kardeşimin iri bedenini yere doğru yönlendirirken elimi uzattım ve içgüdüsel olarak Hunter ile Valerie'nin yanına diz çökmesi için onu yeterince uzun süre dik tutmaya odaklandım.

"Ona ne oldu?" diye panikle sordum, Fallan'ın tüm ağırlığı nihayet bana ulaştığında dizlerimin hissedeceği acıya kendimi hazırlayarak.

Gözlerini açık tutamayan Fallan beni aşağı çekiyor, kan kaybı hareket etmeyi sürdürmemi engelleyecek kadar fazla. Elleri beni sıkıca kavıyor.

"Bilmiyorum... iyiydi," diye söze başlıyor Hunter, "Kalbi hâlâ atıyor," diyor rahatlayarak. Valerie'nin endişe dolu nefesleri yavaş yavaş hıçkırıklara dönüşüyor, saklamaya çok uzun zaman harcadığını biliyorum.

Zihnimdeki kalabalıkla düşünmeye çalışıyorum, Fallan'ın beni kavramasını izliyorum, ellerimle yanaklarına hafifçe vuruyorum.

"Fallan, kalkmanı istiyorum," diye fısıldadım, vücudum öne doğru eğilmiş, saçlarım ikimizin de yüzünü çerçevesiyordu. Dudaklarımı alnına bastırdım, gözleri kısık bir şekilde açıktı, yorgun ifadesini küçük, sarhoş bir gülümseme kaplıyordu.

"Gözlerin ateş gibi," diye mırıldandı, tutarlılıktan çok uzaktı. Gözlerindeki yansımama bakınca parlayan gözbebeklerimi gördüm.

İçimdeki diğer parçayla bile gücüm yetmiyor.

"Orman, ne yapacağız?" diye sordu Hunter panikle, bir kez daha öksürerek, cümleyi duraksamadan söyleyemedi.

"Fallan'a biraz kanımdan vermem gerek," diye başladım, avucumu kesmeye hazır bir şekilde. "Onu ayağa kaldıracak kadar iyileştirmenin tek yolu bu," diye devam ettim, çılgınca keskin bir kaya ararken.

Başım dönüyor, dengem bozuluyor, çılgınca toprağı arıyorum.

"Sonra ne olacak? İkiniz de Kai'yi küllerin arasından mı sürükleyeceksiniz?" diye sordu Hunter, hayal kırıklığım giderek artarken.

"Ya bu ya da ciğerlerimizin eliyle burada yok olacağız! Şimdi konuşmayı bırak ve bana elimi kesebileceğim bir taş bul," diye çıkıştım, elini bileğime doladı.

Sonunda gözlerini açan Fallan bana yaklaştı, başını zar zor kaldırarak ifademi taradı.

"Biliyor mu?" diye sordu Fallan, başımı kontrolsüzce sallarken. Gözleri saniyeler sonra geriye kaydı, eli gevşek bir hareketle bıraktı. Paniğin beni ele geçirdiğini hissederken, kalp atışlarının nasıl

zayıfladığını hissettim, paniğim artık tam bir histeriye dönüşmüştü. Yeri eşıleyerek sonunda arkama döndüm.

"Kahretsin Hunter-"

Duraksıyorum, boğazım kurumuş, söyleyecek kelime bulamıyorum.

Babam Valerie, Hunter ve Kai ne kadar cansız olsalar da, her biri yüzüstü yere gömülmüş, bedenleri külün karanlık girdaplarından başka bir şeyle dolu. Dalgalar halinde etraflarını saran yoğun beyaz duman, havayı delerek sessizce benim ve Fallan'ın burunlarını kokusuz dalgalarla dolduruyor. Etrafıma bakınıp bir silüet seçmeye çalışıyorum, gözlerim o anki hallerine alışamıyor.

"Fallan mı?" diye başlıyorum, onu olabildiğince sert bir şekilde sarsarak.

O, hareketsiz kalır. Yüreği, şu anki hâliyle onu taşıyamaz.

"İyisin!" diye bağıyorum ve arkamı dönüp arkadaşlarımdan bana yardım etmeleri için yalvarıyorum.

Sisin içinde dururken, duman onları çevreliyor. Uzun, kalın deri paltolar vücutlarından aşağı doğru sarkıyor, ayakları uzun yolculuklar için tasarlanmış metal burunlu botlarla korunuyor. Hepsinin taktığı korkunç gaz maskelerinin ardında tek bir yüz bile görünmüyor. Saçlarının rengi, kimliklerini gizlemek için takılmış bir başlıkla gizleniyor. Kendimi zar zor ayakta tutabiliyorum, ayağa kalkıyorum ve kendimi arkadaşlarımdan önüne atıyorum, ayağım geriye yaslanmış, içimde kalan her türlü saldırıya karşı koymaya hazırım.

"Biri hâlâ uyanık," diyor bir kadın sesi, eldivenli eliyle beni işaret ediyor, ses tonunda mizah var.

"Bence o, bize dikkat etmemizi söylediği İşaretli kişi," diye mırıldanıyor başka bir ses, grubumuzdaki herkesten çok daha yaşlı bir erkek sesi.

"Toplantıda iki İşaretli olması gerekmiyor muydu? Neden tek o ayakta?" diye sordu kadın sesi, sonunda zayıflığıma teslim olmama izin verirken dizlerim titriyordu.

"İşaretli olsun ya da olmasın, gaz onu alt etmiş olmalıydı," diye bastırdı yaşlı erkek sesi, bitkin bedenime doğru yaklaşarak.

Arkasına, kalabalığın içindeki son maskeli kişiye baktığımda, tanıdık bir çift gözün bana baktığını gördüm.

"Aaron?" diye sordum Valerie'nin kızıl saçlı kuzeninin zihnimi dolduran görüntüsüne.

"Bunlar kesinlikle Elyon'un halkının toplum dediği o pislik çukurundan istediği insanlar mı?" Yaşlı erkek sorar, Aaron başını yavaşça sallar.

"Fallan'ın söz verdiği yerdeler," diye söze başladı Aaron, gözleri bana kayarak, "Şimdi, aileme halkının söz verdiği tıbbi bakımı sağlayabilmem için bana soru sormayı bitirdin mi?" diye sordu Aaron ve adamın hafifçe gülmesine neden oldu.

Yaşlı adamın pantolon paçasını kavrayarak onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum, elimi Fallan'ın hareketsiz duran paçasına koyuyorum.

Hafif, ama orada, enerjisi zayıf bir şekilde onun içinde hareket ediyor.

Maskesinin etrafındaki kırışık çizgilerle bana baktığında, adamın maskesinin altında oyalanan gülümsemesini hissediyorum.

"Bize ulaşmanızı sağlamak için birçok insan hayatını tehlikeye attı," diyor erkek, konuşurken başını yana eğerek. Paltosunun altına uzanıp, gördüğüm tüm tabancalardan çok daha büyük, uzun namlulu bir silahın arkasını kaldırıyor.

"Direnişe hoş geldiniz Bayan Blackburn," diye söze başlıyor, "Ne yazık ki uyanık kalabilmek için güvenimi yeterince kazanamadınız,"

Tepki veremez hale gelince adamın silahının namlusu çeneme çarptı, vücudum artık bilincimi destekleyemeyecek ve buna yaşanamayacak duruma geldi.

Yere sertçe çarptığımda acı beni terk ediyor. Kendimi şimdiye kadar ihtiyaç duyduğumu hiç bilmediğim bir sessizliğin içinde bulmakta huzur buluyorum. Kendi zihnimin inzivasına daha da derinlere daldığımda, etrafımdaki dünya da kaybolup gidiyor.

Aniden, bir an için, bütün acım beni boş bıraktı,

Artık korku yok,

Artık ölüm yok.

Şu anda sessizlikten başka bir şey yok.

Parçalarım, olduğum her şeyde kayboldu,

Ve şimdi olduğum her şey.

1. Kitabın Sonu

Teşekkürler

Bu seriyi dünyayla paylaşma arzusu, ifade edilmesi zor, uzun zamandır süregelen bir özlemdi. En eski anılarımdan beri, yazmak, zihnim edebiyatla meşgul olmadığında karşıma çıkan acı gerçeklerden dikkatimi uzaklaştırabilecek tek sığınak olarak ortaya çıktı. Akademik çalışmalar ise, aksine, hızlı bir kavrayış için sezgisel bir yol olmaktan ziyade, dayatma gibi geliyordu. Geleneksel kariyer yollarında ilerlemek için gösterdiğim samimi çabalara rağmen, tekrarlayan çıkmazlarla karşılaştım.

Ergenlik yıllarımda, A03 ve Wattpad gibi yazarlık platformlarında bir atılım yaşadım ve çalışmalarımı daha geniş bir kitleyle paylaşmaya başladım. Şaşırtıcı bir şekilde, aldığım olumlu tepkiler mütevazı bir tutkuyu kalıcı bir hayranlığa dönüştürdü ve beni roman yazmaya ve beni hayatın karanlık anlarından kurtaran edebiyatı öğretmek için akademik bir arayışa yöneltti.

Mevcut durumumun, babam ve eşimin sarsılmaz desteğine çok şey borçlu olduğumu kabul etmek benim için çok önemli. Onların teşvikleri ve öz güven eksikliğim dönemlerinde bana verdikleri kararlı rehberlik çok etkili oldu. Ailem, özünde, bu yolculuğun temel taşı oldu ve neredeyse pes edeceğim anlarda bile hayallerimi kararlılıkla savundu. Ayrıca, coğrafi mesafeleri aşan, sarsılmaz desteğiyle sürekli

yanımda olan en yakın sırdaşım (kim olduğunu biliyorsun) için de minnettarım.

Hayatımın gidişatını düşündüğümde, şu anki durumumu hayal ettiğim hiçbir an olmadı. Kalıcı bir kaçış yolu olan yazmak, sadece sığınağım değil, aynı zamanda başkalarına teselli sağlamayı hedeflediğim bir araç haline geldi.

Yazar Hakkında

Katerina St Clair, şu anda yüksek öğrenim düzeyinde yaratıcı yazarlık eğitmeni olma yolunda akademik bir yolculuk sürdüren başarılı bir yazardır. Oregon'da sevgilisi ve sevgili Labrador cinsi köpeğıyle yaşayan, çok yönlü bir yaşam tarzına sahip, kendini işine adanmış bir profesyoneldir. Bir sonraki edebi eserini planlamakla meşgul olmadığında, müzikle ilgilenirken veya sürekli genişleyen Okunacaklar listesinden kapsamlı okumalar yaparak teselli bulur. Edebi tercihleri, her romanına aşlamaya çalıştığı bir özellik olan, beklenmedik olaylarla dolu anlatılara yönelir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

